

Giới thiệu Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới

Thể loại: dị giới, huyền ảo,

Chính Nam sống ở thời hiện đại tiếp nhận được những thành tựu khoa học cùng công nghệ tiên tiến nhưng bỗng một ngày xuất hiện trước mắt hắn lại là một chương trình máy tính cũ như:

“Đây không phải màn hình khởi động Windows XP chứ!? Thời đại nào rồi cái hệ thống này còn chạy Windows XP?” - Chính Nam nghi hoặc nhìn giao diện “quen thuộc trước mắt mình.

Tự định nghĩa: cơ trí, bình tĩnh, có thể dùng trí thì không dùng sức

Nhưng... nếu cần vẫn có thể bá đạo!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

“Cậu... tỉnh rồi sao?”

...

Chính Nam lơ mơ nghe được một giọng nói, có vẻ như là đang nói chuyện với hắn.

“Cậu tỉnh rồi sao?”

...

“Đây là... đâu?” - Chính Nam mở mắt ra nhìn. Sau chốc lát bị lóa mắt vì chưa quen ánh sáng, hắn mới nhìn rõ được tình hình.

“Đây là...”

Chính Nam nhìn quanh, nhìn lên, nhìn xuống, nhìn trái, nhìn phải...

“Thì ra là vậy. Haha, ra là ngủ mơ chưa tỉnh. Không thể nào có chuyện mình nằm trên một đám mây đang bay giữa trời được, điều này quá phi vật lý...”
- Chính Nam cười nói, nhân tiện tò mò nhìn xuống bên dưới xem có giống như đang đi máy bay hay không.

“Có vẻ như cậu vẫn chưa thể chấp nhận sự thật nhỉ, chàng trai?”

Giọng nói lại vang lên từ phía sau khiến Chính Nam giật thót mình. Như 1 thói quen hắn đưa 2 tay lên bắt chéo trước ngực, chân liên tục đạp mặt “mây” để lùi xa nơi giọng nói phát ra.

“Ông... ông là ai? Làm sao thập thò như vậy a?” - Cảm thấy lui tới vị trí an toàn, Chính Nam nhìn thẳng về phía một ông lão đang ngồi đung đưa trên 1 chiếc ghế đu, lên tiếng hỏi.

Ông lão râu tóc bạc phơ, gương mặt hồng hào, nhìn qua có vẻ rất hiền hòa. Đối với thái độ của Chính Nam, ông lão cũng không tỏ ra khó chịu mà chỉ vuốt râu, cười nói: “Thập thò!? Haha, không biết bao lâu rồi mới có người nói chuyện với lão như vậy. Chàng trai, xin lỗi vì đã làm cậu giật mình, haha!”

Chính Nam thấy ông lão hiền hòa nên cũng không tỏ ra hốt hào nữa. Hắn bình tĩnh nói: “Ông lão, ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của cháu. Ông là ai? Đây là đâu ạ?”

Ông lão hiền lành nói: “Lão là ai à. Để xem, có người gọi lão là Ngọc Đế, cũng có người gọi là Thượng Đế, Phật Tổ,... cậu thích gọi bằng cái nào cũng được. Còn về câu hỏi thứ 2, đây chỉ là ở trên 1 đám mây bất kỳ thôi, không là ở đâu cả, haha.”

Chính Nam lấy làm lạ, lầu bàu: “Thật kỳ lạ. Cháu chỉ nhớ là vừa rồi đang trên đường đi làm về, bỗng nhiên trời quang mây tạnh lại có 1 tia sét đánh xuống, sau đó...” - Giống như nghĩ tới cái gì, Chính Nam trùng trùng 2 mắt, biểu tình không thể tin nổi nhìn về phía ông lão.

“Haha, nhận ra rồi sao. Đúng vậy, cậu... đã chết rồi.” - Ông lão vẫn hiền hòa vuốt râu cười nói, không chút nào để ý bộ dạng của Chính Nam.

“Chết... rồi sao!?” - Chính Nam ngẩn ngơ, miệng lắp bắp. Lát sau, hắn thở dài: “Chết rồi... vậy thì chết rồi đi.”

“Ồ! Cậu có vẻ bình thân hơn lão nghĩ đấy.” - Thượng Đế tỏ ra khá bất ngờ.

“Dạ. Không phải đâu ạ. Chỉ là cháu vẫn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra mà thôi. Tại sao giữa buổi trưa nắng, trời quang mây tạnh lại xuất hiện sấm sét, tại sao giữa bao nhiêu người lại là cháu và... thôi ít nhất cũng không đau đớn, không khổ sở gì thì cũng không tệ lắm,ahaha” - Chính Nam rất nhanh chấp nhận sự thật, có vẻ làm một tên Neet có hơn 20 năm thâm niên trong nghề giúp hần rất nhiều.

“Khụ... khụ... chuyện đó... là do lão lỡ tay thả 1 vài tia sét xuống, không may trúng ngay cậu...” - Thượng Đế lần này không vuốt râu nữa mà đỏ mặt nói.

Chính Nam sững sờ, lát sau hần gật gù nói: “Vài tia... ít nhất cũng không phải chỉ trúng 1 mình cháu...”

“Khụ... khụ. Đúng là chỉ có 1 mình cậu, những tia còn lại đều đánh xuống biển, rừng hoặc cánh đồng không người...” - Mặt Thượng Đế lại đỏ thêm 1 chút.

“Thì ra là vậy! Đây chính là cái người ta luôn nói “đều do ăn ở cả thôi” sao?” - Chính Nam gật gù. Hần tò mò nhìn Thượng Đế, hỏi: “Mà, nếu như bỏ qua lý do cháu chết khá vớ vẩn thì tại sao cháu lại ở đây với ông 1 mình vậy, ông... Thượng Đế?” - Lúc còn sống hần vốn không có tôn giáo cụ thể, cho nên hần chọn đại 1 cách gọi mà thôi.

“Haha, lão là 1 người có trách nhiệm, làm sai thì phải sửa, cho nên lão cố ý mang linh hồn của cậu tới đây để nói với cậu 1 chuyện quan trọng.” - Cảm thấy Chính Nam rất “hiếu chuyện”, không hề trách móc lỗi lầm của mình nên Thượng Đế có vẻ rất cao hứng.

Chính Nam ngẩn người: “Quan trọng sao? Chuyện gì vậy ạ?”

Thượng Đế gật gù nói: “Quan trọng! Xét thấy dương thọ của cậu lẽ ra chưa hết, lại xuất phát từ sai lầm của lão khiến cậu bị mất mạng oan, cho nên lão sẽ cho phép cậu được sống lại 1 lần. Nhưng vì để tránh liên quan tới nhiều nhân - quả không cần thiết, lão rất tiếc phải nói với cậu rằng cậu chỉ có thể sống lại ở 1 thế giới khác, chứ không thể sống lại ở thế giới mà cậu vừa chết đi. Bù lại lão sẽ đáp ứng 1 vài yêu cầu “hợp lý” của cậu, xem như tạ lỗi. Vậy, cậu có yêu cầu gì không?”

Chính Nam hơi sững sờ, sau đó vuốt cằm nói: “Như vậy sao? Vậy cháu muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-2: Hệ Thống Nhận Chủ

“Đây là... Hở??? Há??? Hảaaaaaa... ” - Một tiếng hét thâm vang lên thấu trời xanh được phát ra từ chuồng ngựa của Lý gia.

Nằm trên mặt đất lạnh tanh trong chuồng ngựa, Chính Nam một mặt sợ hãi, ánh mắt đề phòng nhìn con ngựa đang nhìn mình chằm chằm đằng kia. Bỗng nhiên...

“Mới tỉnh lại mà cậu có vẻ mạnh khỏe nhỉ!? Lão cảm thấy an tâm hơn một chút đấy.” - Tiếng Thượng Đế lại vang lên.

Chính Nam ngoảnh đầu nhìn quanh, phát hiện nơi này ngoài hần ra chỉ có mỗi con ngựa là sinh vật sống. Hần tò mò hỏi: “Thượng Đế!? Ngài không còn cách xuất hiện nào “sang trọng” hơn được 1 chút sao?”

“Haha, chỉ là để nói chuyện, không cần quan tâm nhiều như vậy. Chà chà... thân thể mới này của cậu có vẻ bị thương khá nặng đấy. Được rồi, lão sẽ giúp cậu trị thương lần này...” - Con ngựa vẫn nhìn chằm chằm Chính Nam, miệng nó không cử động chút nào nhưng hần vẫn nghe rõ tiếng Thượng Đế phát ra từ con ngựa.

Một tia sáng phát ra từ giữa trán con ngựa chiếu thẳng vào người Chính Nam. Chỉ 1 lát sau khi được tia sáng chiếu vào, các vết thương ngoài da của hần đều biến mất, đau nhức cũng không còn, thân thể gầy gò cũng trở nên có da có thịt hơn, thậm chí ngũ quan trên gương mặt hần đều đang chậm rãi xê dịch.

Tận mắt nhìn tất cả những chuyện này xảy ra trên người mình, Chính Nam thàn than: “Thậm chí quần áo rách cũng lành lại, thật thần kỳ. Quả nhiên là thần a.”

“Được rồi. Vì không muốn đảo lộn mọi thứ quá nhiều nên lão chỉ có thể làm như vậy cho cậu. Bây giờ cậu đã có cuộc sống mới thì hãy cố gắng sống cho tốt. Về nhân - quả của kiếp trước, lão sẽ sắp xếp cho gia đình cậu trúng 1 lần vé số lớn, còn sau đó như thế nào thì đó là vận mệnh của họ, lão sẽ không can thiệp nữa. Cậu còn gì để hỏi không?” - Thượng Đế tỏ ra rất chu đáo với Chính Nam.

Chính Nam lắc đầu nói: “Cảm ơn Ngài, Thượng Đế. Cháu tin người thân cháu rồi cũng sẽ ổn thôi, việc cháu cần làm bây giờ là làm quen với cuộc sống mới. Cảm ơn Ngài đã đáp ứng các yêu cầu của cháu. Hi vọng sẽ có dịp được gặp lại Ngài, mà, không nên qua sớm mới tốt, haha.” - Nói, hần cười sáng khoái giờ ngôn tay cái về phía “con ngựa”.

Thượng Đế cũng cười đáp: “Haha, tốt. Lão cũng hi vọng có ngày được gặp lại cậu... không nên quá sớm mới tốt...”

...

Trò chuyện cùng Chính Nam thêm vài câu rồi tạm biệt, Thượng Đế thờ dài 1 hồi, tiếp tục nằm lim dim trên ghế đu của mình.

Một cô gái bỗng dung hiện ra sau chiếc ghế Thượng Đế đang nằm, nhẹ giọng hỏi: “Ngài làm như vậy thật sự ổn không?”

Thượng Đế không mở mắt ra mà chỉ vuốt râu nói: “Không có gì. “Chỗ đó” càng lúc càng loạn rồi, nó cần phải được làm mới từ bên trong. Đi đi, trợ giúp cậu bé đó trưởng thành, cẩn thận một chút.”

Cô gái không nói thêm mà chỉ khẽ gật đầu rồi biến mất. Thế nhưng giọng cô vẫn vang lên thăm thẳm: “Mà, ngài không thể xuất hiện với bộ dạng nào có khí phách hơn một chút sao. Bộ dạng này...”

Thượng Đế mở ra 2 mắt, khí tức nguy hiểm tràn ra, lạnh lùng nói: “Bản Thiên Tôn... thích!”

...

Lại nói tới Chính Nam. Sau khi cùng Thượng Đế tạm biệt, hắn mới tỉ mỉ hồi tưởng lại ký ức của nguyên chủ kiếp này, thế nhưng mà...

“Tích... hệ thống đang trong quá trình nhận chủ... nhận chủ thành công.”

“Tích... hệ thống đang trong quá trình cài đặt... cài đặt thành công.”

“Tích... hệ thống đang tải giao diện, chức năng... vui lòng không ngắt mạng hoặc tắt máy.”

Trong đầu Chính Nam hiện ra liên tiếp tiếng cơ giới giọng nữ thông báo, đồng thời trước mắt hiện ra một giao diện đồng cỏ xanh vắt ngang chân trời, thật giống như chia trời đất ra làm hai vậy, đáng chú ý là giữa màn hình còn có cái đồng hồ cát đang xoay liên tục.

“Đây không phải màn hình khởi động Windows XP chứ? Thời đại nào rồi cái hệ thống này còn chạy Windows XP?” - Chính Nam nghi hoặc nhìn giao diện “quen thuộc” trước mặt mình.

Đối với một Neet chính hiệu như Chính Nam, có hệ thống chính là giống như cây Game Online vậy. Giết quái lên cấp, làm nhiệm vụ hàng ngày, mở cái thương thành, mua skin,... Hắn chính là tự tin vào kinh nghiệm mười mấy năm “cày ngày cày đêm, cày thêm chủ nhật” của mình ở kiếp trước nên mới dám mạnh dạn xin Thượng Đế cho 1 cái hệ thống phụ thân để hồi sinh ở dị giới này.

“Tích... hệ thống cài đặt hoàn tất, kết nối tâm linh thành công.”

Giọng nữ cơ giới không mang theo chút cảm tình nào lại vang lên, khiến cho đang suy nghĩ lan man Chính Nam tập trung trở lại. Sững sờ một lát Chính Nam chỉ có thể cười lắc đầu.

Trước mặt hắn bây giờ là một màn hình 3D cỡ 21 inches, góc trên bên trái màn hình có biểu tượng đầu người được đặt tên là “My Info”, ngay bên dưới là biểu tượng thùng rác tên “Recycle Bin”, cùng với 1 thanh ngang màu xanh dương bên dưới màn hình.

...

“Cmn! Cái này đúng mẹ nó là Windows XP rồi! Thượng Đế cũng quá qua loa chứ!?” - Chính Nam trong lòng nhỏ nước bọt: “Mà, không có bàn phím, con chuột thì thao tác như thế nào, cũng không thể nói “Mở My Info” thì nó sẽ tự mở đi...”

Bỗng nhiên icon “My Info” giống như bị 1 ngón tay vô hình chạm nhẹ 1 cái, màn hình trong suốt khẽ lặn tẩn gọn sóng rồi bắn ra 1 bảng thông tin cá nhân trước mặt Chính Nam.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 3 (Luyện Thể tầng 3)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 1

Kỹ năng: Không.

Nghề: cấp 1 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Điểm dư: 0.

Balo: Gói quà cấp 1.

Đánh giá: 2 phút phụt 3 phát, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

...

“Thượng Đế, Ngài bước ra đây, chúng ta cùng nhau đàm đạo tới sáng!!!”

Chính Nam một mặt nghiêng răng, nghiêng lợi chửi bới. Tâm hư, thể hư hần nhận, dù gì cũng mới bị đánh thừa sống thiếu chết, cộng thêm từ nhỏ làm gia đình, dinh dưỡng không đủ nên nhìn hần hơi gầy. Nhưng mà cmm “thận hư”!? Hai phút phụt ba phát!? Thử hỏi có ai trong hai phút “cứng” được ba lần liên tiếp không mà dám nói thận hư.

...

Thôi được rồi, tự mình biết mình nên Chính Nam cũng không xoắn xuýt lâu. Thực hiện chủ trương “mắt không thấy, tâm không phiền”, hần cùng hệ thống giao tiếp: “Hệ thống có thể nói chuyện không?”

“Tích... có thể cơ bản giao tiếp.” – Một giọng nữ cứng ngắt trả lời.

“Có thể đổi giọng thành Loli không?”

...

“Tích... Onii-chan~, trong balo có gói quà tân thủ, tranh thủ sử dụng đi nhé ~”

...

“Oe...”

Chính Nam bị hệ thống dùng giọng Christ Hemsworth(Thor) gọi Onii-chan, xém chút ói ra bữa cơm ăn hai ngày trước.

“Thôi được rồi, giọng nữ cơ giới cũng rất tốt, gọi nhớ tới chị Trang Lã(Translate) kiếp trước.” - Cố nhịn xuống cảm giác nhồn nhộn trong dạ dày, Chính Nam tự mình hiệu chỉnh lại thiết lập giọng nói của hệ thống.

Chính Nam đưa ngón tay tới mục [Balo] rồi ấn nhẹ 1 cái, trong lòng nghi hoặc: “Windows XP hỗ trợ cảm ứng điện dung đa điểm? Thật kỳ lạ.”

Một bảng nhỏ hơn xuất hiện bên dưới bảng thông tin cá nhân của Chính Nam, hần tỉ mỉ đếm thì phát hiện bảng này gồm 40 ô vuông nhỏ hợp thành: “Hần là có thể cùng lúc bỏ 40 loại vật phẩm, thật quen thuộc a!”

Trong balo bây giờ chỉ tro trọng một túi quà màu đỏ được cột túm đầu màu vàng, trên thân túi quà còn có chữ “Gói quà tân thủ”. Chính Nam trợn mắt nhìn kỹ thì bên dưới còn có chữ nhỏ hơn “Giới hạn đăng cấp sử dụng 1-10”.

“Nhìn như mấy cái web game sida của hàng xóm hay bán cho nhà mình nhì!” - Chính Nam khẽ lườm bầu rồi đưa ngón tay ấn vào gói quà, chọn sử dụng.

“Tích... sử dụng gói quà tân thủ, nhận được 1 đôi Thiên nhân(cấp 1), 1 điểm nghề, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm cấp, 1 gói quà cấp 10(không thể sử dụng).”

...

“Hết rồi?” - Chính Nam mọng bức

“Tích... hết rồi!”

“...”

Cmm!

Thần phẩm công pháp đâu? Thiên giai thần binh đâu? Cao giai võ kỹ đâu?

Chính Nam một mặt đắng chát, cuối cùng hần cũng phải thừa nhận, cái “Windows XP” này không phải là chỉ có giao diện nát mà tính năng cũng nát, thật sự là nát.

Trong lòng lảm nhảm mấy câu Phật pháp sứt sẹo mà kiếp trước nghe được, Chính Nam tranh thủ xem thông tin vật phẩm mới “bật hộp” được.

“Kiểm tra “Thiên Nhân” trước đã, nghe tên đủ thấy trâu bò.” - Chính Nam ấn mở hai con mắt màu vàng đang xoay chuyển trong balo.

“Thiên Nhân(cấp 1): Giám định phú bà(tên, tuổi, độ thiện cảm, đánh giá)”

“What the fuck?” - Chính Nam nhin không được văng tục. Hần siết chặt nắm đấm hỏi: “Hệ thống, hỏi một cái!”

“Tích... ký chủ mời hỏi.”

Vẫn là giọng chị Trang Lã dễ nghe.

“Thấu thị đâu? Giám bảo đâu? Tsukuyomi đâu?”

“Tích... không có.”

“...”

Hít một hơi thật sâu để bình tĩnh, lại xem chút bị bãi phân ngựa hun choáng váng. Chính Nam nói: “Hệ thống giới thiệu công năng đi.” - Hẳn vẫn là đề hệ thống tự làm việc của mình, chứ tự mày mò chỉ sợ càng phải thất vọng.

“Tích... hệ thống gọi là “Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả hệ thống”, ra đời vào ngày 25/10/2001, do Microsoft sản xuất...”

...

“Tích... xin lỗi ký chủ, hệ thống tài nhầm file... đang sửa chữa... sửa chữa hoàn tất.”

Chính Nam đã một mặt sinh không thể luyện.

“Hệ thống tên là Tiểu bạch kiểm nhãn giả hệ thống, ra đời vào lúc nào nói ký chủ cũng không biết nên đừng quan tâm. Hệ thống chủ yếu là giúp ký chủ trở thành thiện hạ đệ nhất tiểu bạch kiểm, tiến tới trở thành sử thượng đệ nhất tiểu bạch kiểm, cuối cùng hoàn thành chung cực nhiệm vụ “vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm”, mwahaha...hahaha...khụ...khụ.”

Chính Nam ngẩn người: “Cái mẹ gì gọi là “Tiểu bạch kiểm nhãn giả hệ thống”? Làm sao không phải là “Đế Hoàng hệ thống”, “Vô Thần hệ thống”,... tiểu bạch kiểm thì làm được gì cho đời?”

“Tích... Tiểu bạch kiểm có thể không cần tu luyện cũng trở thành Đế Hoàng, Vô Thần,... miễn là ký chủ có bản lĩnh tán tỉnh phú bà.”

Chính Nam hai mắt tỏa sáng: “Tức là tôi chỉ cần tán gái, phần còn lại là hệ thống lo?”

“Tích... gần như là như vậy, gần như...”

Làm như không nhận ra hệ thống ngập ngừng, Chính Nam hồi tưởng lại lúc nói chuyện cùng Thượng Đế.

...

“Sở trường sao? Kinh nghiệm hơn chục năm chơi Game Online, yêu thích phụ nữ và “văn hóa” Nhật Bản có được tính là sở trường không ạ?” - Chính Nam mắt to ngây thơ hỏi ngược lại Thượng Đế.

Thượng Đế xem chút té từ trên ghế đu xuống. Ông vuốt cái trán không có giọt mồ hôi nào, cười trừ nói: “Ahaha, tính, tất nhiên là tính. Không phải ai cũng có đủ kiên nhẫn theo đuổi yêu thích của mình mười mấy năm như vậy, haha. Như vậy, mong ước của cậu là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Nhiệm vụ

“Tiểu bạch kiểm là yêu thích phụ nữ, nhãn giả là văn hóa Nhật Bản, còn hệ thống là chơi game online. Thượng Đế “dịch” sở trường của mình cũng đủ sát nghĩa a.” - Chính Nam tiếp tục đặt sự chú ý của mình lại bảng thông tin: “Giải thích những loại điểm số kia đi Hệ Thống.”

“Tích... đối với Tiểu bạch kiểm nhãn giả hệ thống, ký chủ có 5 loại điểm số cần phải lưu ý.

Thứ nhất là điểm thiên cảm. Giống như tên gọi, điểm số này đại diện cho thiện cảm của người khác giới đối với ký chủ.

Thứ hai là điểm mị lực. Tiêu hao điểm mị lực cho phép ký chủ tòa định phú bà mục tiêu. Điểm mị lực có thể kiếm được bằng cách làm nhiệm vụ hoặc được tặng miễn phí 1 điểm mỗi 5 cấp.

Thứ ba là điểm cấp. Trực tiếp tăng cấp, không cần tu luyện.

Thứ tư là điểm kỹ năng. Mở khóa và tăng cấp kỹ năng, đơn giản.

Thứ năm cũng là cuối cùng, điểm nghề. Mở khóa và tăng cấp nghề, đơn giản.”

...

Chát!

“Móa, đau quá!” - Chính Nam tự tát mình một phát, đau chảy cả nước mắt.

“Khoan! Đau... là thật, haha, đều là thật.” - Chính Nam vừa chảy nước mắt, vừa cười, vừa nhảy nhót trong chuồng ngựa như tên thần kinh: “Không cần tu luyện, không cần luyện kỹ năng, không cần học nghề. Chỉ cần ăn, ngủ và tán gái, haha. Đến thế giới này là quá đúng, quá đúng rồi, haha.”

“Tích...”

Nhảy nhót chốc lát, Chính Nam cảm thấy mình có chút mất mặt với... con ngựa: “Bình tĩnh, bình tĩnh.” - Ho khan hần tiếng, hần hỏi hệ thống: “Đúng rồi, Hệ Thống. Thiên phú của tôi là cấp 3, như vậy là tốt hay không tốt?”

“Tích... không tốt. Nam Việt đại lục có 10 cấp thiên phú chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp và thần cấp 5 loại thiên phú. Cấp 3 thiên phú chỉ thuộc sơ cấp thiên phú. Nếu không có gì ngạc nhiên thì ký chủ chỉ có thể tu luyện tới Hòa Hợp hậu kỳ.”

“Nam Việt đại lục, Hòa Hợp hậu kỳ...” - Chính Nam chậm rãi chài vuốt lại kí ức hai đời của mình.

Đại lục hắn đang ở gọi là Nam Việt đại lục, độ rộng lớn thì Trái Đất phải gọi bằng cụ nhưng đây vẫn chỉ là 1 trong 3 đại lục ở Thủy Giới. Ngoài Nam Việt đại lục ra, phía bắc còn có Bắc Băng đại lục, phía tây có Tây Phương đại lục, phía đông thì hoàn toàn bị bao phủ bởi biển cả gọi là Thái Bình Dương. Cũng chính vì diện tích đại dương lớn hơn diện tích đất liền quá nhiều nên mới được gọi là Thủy Giới.

Có thể đơn giản hình dung là từ phía đông qua thì 1/3 Thủy Giới là biển Thái Bình Dương, tiếp đó là Nam Việt và Bắc Băng hai mảnh đất liền tiếp giáp biển, chia cắt bởi Vạn Tượng Sâm Lâm, tiếp theo lại tới biển Ấn Độ Dương, rồi Tây Phương đại lục cuối cùng lại tới biển Đại Tây Dương, còn Đại Tây Dương với Thái Bình Dương có phải là 1 hay không, không ai biết được.

Nơi này người người tập võ, nhà nhà luyện võ, đẳng cấp phân chia cũng cực kỳ chi tiết: Luyện Thể, Linh Hư, Hòa Hợp, Nguyên Anh, Không Minh, Lý Sương, Độ Kiếp, Tịch Diệt, Đại Thừa 9 giai đoạn, lên nữa có hay không thì Chính Nam không biết. Mỗi đẳng cấp cũng được chia thành 9 cấp nhỏ từ cấp 1 đến cấp 9, cụ thể là từ cấp 1 đến 3 được gọi là sơ kỳ, tiếp theo là trung kỳ và hậu kỳ.

Tu luyện giả có thể 1 quyền phá thạch, sức 1 người có thể địch lại 100 người, không gì cản nổi. Tu luyện tới Độ Kiếp Kỳ nghe nói có thể bay lượn trên không, 1 tay phá núi, ngăn sông, trở thành trong miệng người đời “thần tiên”, lưu danh thiên cổ. Biết được những thứ này, Chính Nam cũng là nhiệt huyết sôi trào, 2 mắt long lanh.

Lại nói tới Chính Nam nguyên chủ tại sao lại nằm ở nơi này. Hắn vốn là trẻ mồ côi(mô tuýp nát đường cái), được Lý gia nhặt về nuôi rồi làm gia đình trong phủ, hoặc ít nhất là từ lúc hiểu chuyện, hắn được người khác nói lại như vậy.

Nguyên chủ tính tình hướng nội, ít nói, không có bạn bè thân thiết nào, lại tí mĩ như con gái nên được xếp vào làm phụ bếp trong nhà bếp.

Mọi chuyện cũng không có gì nếu như Chính Nam lớn lên không đẹp trai, da trắng, môi hồng, làm việc chăm chỉ lại khéo tay chiếm được Lý gia Nhị tiểu thư ưa thích.

Lý Gia Nguyệt, Lý gia Nhị tiểu thư, mới 12 tuổi nhưng cũng đã lộ ra tương lai là cái mỹ nhân bại hoại. Cô bé thường xuyên chạy xuống bếp ăn vụng đồ ăn, gặp Chính Nam vừa ưa nhìn lại dịu dàng, chiều chuộng, thường xuyên lên làm đồ ăn vặt cho cô bé nên cô bé tỏ ra đặc biệt quần Chính Nam.

Khô thân nguyên chủ một nghèo, hai trắng, ba vô dụng. Các cậu ấm khác trong gia tộc thấy Lý Gia Nguyệt suốt ngày lẻo đẻo theo Chính Nam, một câu anh Nam, hai câu anh Nam thì tỏ ra ngứa mắt, nhiều lần đánh đập, dọa dẫm Chính Nam cách xa cô bé một chút, đừng có cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, rồi đuổi hắn về chuồng ngựa quét phân.

Nhưng mà trò đòi càng tránh thì càng phải gặp!

Thấy Chính Nam có vẻ lảng tránh mình, lại không làm đồ ăn ngon cho mình nữa, Lý Gia Nguyệt cảm thấy rất ủy khuất, không biết có phải mình làm gì sai để Chính Nam giận hay không.

Ngay ngày hôm trước, Lý Gia Nguyệt lại lên tới phòng bếp, gặp nguyên chủ đang lấy cơm ăn liền chạy lại chào hỏi. Nguyên chủ sợ lại bị đánh nên giả ngu lảng đi.

Lý Gia Nguyệt bị Chính Nam “lạnh lùng” vứt bỏ liền bù lu bù loa lên.

Chính Nam tê cả da đầu, cả cái Lý gia này ai cũng biết Lý Gia Nguyệt là cái thủy tinh, chính là để nhìn không cho sờ, sờ thì chặt tay, làm nứt thì chặt đầu, làm vỡ thì chặt thành 80 khối cho chó ăn. Hắn bắt đắc dĩ quay lại tính đồ dành một chút, ai ngờ vừa lại gần ngồi xuống thì một nhóm cậu ấm đi qua, thấy cảnh này thì cái gì tới cũng tới, bạn thân chúng ta được xuyên qua.

“Người anh em, chú số khổ như vậy a! Anh đã tới tiếp quản thân thể chú, cũng sẽ hoàn thành mong ước của chú, giúp chú báo thù, tán đổ nhị tiểu thư, trở thành vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm.” - Chính Nam siết chặt nắm đấm đầm đẫm lên trời, mặt đầy đồng tình.

“mwahaha... hahaha... khụ... khụ.”

(what the fuck?!)

“Chị Trang Lã có vẻ đặc biệt kích thích với danh hiệu “Vũ trụ đệ nhất tiểu bạch kiểm a.”

...

Mất một lúc để sắp xếp lại ký ức của mình, Chính Nam tranh thủ bật dậy quét dọn chuồng ngựa. Đứng nhìn cả cái chuồng ngựa chỉ có 9 10 con ngựa, quét dọn lên là cả 1 công trình. Chính Nam hao hết nửa ngày mới dọn dẹp xong.

Tuy nói có hệ thống nhưng trước mắt còn quá yếu, công tác vừa ném xuống liền không có com ăn, lại có cớ để người ta đánh đập, đuổi ra khỏi cửa nữa thì mộng cường giả cũng không cần lắm.

Làm xong hết công việc, Chính Nam liền đi qua nhà bếp kiểm com ăn. Hai ngày không ăn com, còn chút nước xanh, nước vàng trong dạ dày cũng bị chị Trang Lã lừa cho nôn sạch ra, bây giờ cấp tốc đàn áp cái bụng đang biểu tình đòi chính quyền mới là chuyện quan trọng nhất.

Cùng mấy cái gia đình, nô tỳ khác chào hỏi một lát, lại tranh thủ lấy một tô com bự với mấy miếng thịt kho, Chính Nam chạy vào một góc hẻo lánh, vừa ăn vừa cùng hệ thống giao lưu.

“Hệ Thống, đôi Thiên Nhân này chính xác là làm được gì thế?”

“Tích... giám định phú bà.”

“Cái đó tôi biết rồi, tôi muốn hỏi cụ thể là như thế nào giám định?”

“Tích... lấp vào sử dụng.”

“...”

Chính Nam không còn gì để nói, hần nhét hết com vào miệng rồi chạy vào nhà tắm, mở ra balo ẩn sử dụng Thiên Nhân, lập tức cảm thấy một dòng nước ẩm tụ tập ở hai mắt, sau đó là hơi ngứa ngứa, sau đó... bình thường.

“...”

Tê tâm liệt phế đâu? Huyết lệ tuôn trào đâu? Mắt có phải là biến thành Sharingan rồi hay không?

Khoan hãy nói, cảm giác chính là khác hẳn. Chính Nam nhìn quanh, nhìn quanh...

Được rồi, không có khác biệt gì cả, cảm giác hơi đỏ màu vàng, chắc do thủy tinh dỏm. Cũng không có cái gì thất vọng, hần quyết định đi tắm một cái.

Vừa tắm Chính Nam vừa nhìn bảng thông tin cá nhân của mình, hần luôn cảm thấy giống như thiếu thiếu cái gì.

“A! Đúng. Hệ thống, tại sao không thấy chỉ số cá nhân. Không có chỉ số thì chuyên hướng phát triển như thế nào?”

“Tích... muốn làm tiểu bạch kiểm thì phải là toàn năng hình, không gì không biết, không gì không chuyên.”

“Toàn năng hình?” - Chính Nam một mặt đắng chát: “Tôi cũng muốn như vậy a, nhưng mà không phải nói “một nghề thì sống, đồng nghề thì chết” sao. Thiên phú tôi thấp như vậy, ôm đồm quá nhiều thứ cuối cùng cũng không thành được tài a.”

“Tích... mặc dù thiên phú giới hạn đẳng cấp tối đa của số lượng phú bà, cấp kỹ năng, cấp nghề của ký chủ, nhưng thiên phú cũng có thể thay đổi. Ký chủ chỉ cần cố gắng làm nhiệm vụ, còn lại Hệ Thống sẽ thay ký chủ lo.”

Chính Nam 2 mắt tỏa sáng.

[Nhiệm Vụ], từ khóa thần thánh mà mọi người chơi GO đều quan tâm.

Nếu nói thế giới rộng lớn được hiển thị thành hình kim tự tháp, mỗi 1 player(tu luyện giả) đều đặt mục tiêu là leo lên tới đỉnh, thì [Nhiệm Vụ] chính là những bậc thang trên con đường chinh phục kim tự tháp ấy.

“Vậy Hệ Thống, hôm nay nhiệm vụ của tôi là gì?” - Chính Nam đã không thể chờ được nữa.

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 1], mô tả: “Đối với sở hữu Hệ Thống nam chính mà nói, hoàn thành nhiệm vụ chính là vấn đề quan trọng nhất”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 3 ngày tòa định 1 cấp S phú bà, độ thiện cảm đạt 51 trở lên.]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề, 1 điểm mị lực]. Phạt: [Ngay cả một cái nhiệm vụ cũng làm không nổi, vậy cần o0o làm gì?] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 1], mô tả: “Muốn trở thành một tên Tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn phải có thực lực mạnh mẽ, cũng không thể để phú bà đi kiểm nam nhân khác chứ?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 7 ngày đạt cấp 10]. Phần thưởng: 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng]. Phạt: [Hủy bỏ nhiệm vụ] - Trạng thái: [Cấp 3/10, còn lại 7 ngày, chưa hoàn thành].

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 1], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 2]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tích... nhiệm vụ hàng ngày mở ra khi ký chủ đột phá Linh Hư Kỳ”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phú bà đầu tiên

Nhìn 3 cái nhiệm vụ nhảy ra trước mặt mình, Chính Nam hưng phấn không được. Hắn nhanh chóng mặc xong quần áo rồi chạy về ổ chó của mình, đóng cửa lại kiểm tra nhiệm vụ.

Hai cái nhiệm vụ phụ tuyến không có gì đặc biệt, chính là muốn hắn lên cấp và học nghề thôi, cái quan trọng là nhiệm vụ chính tuyến. Lúc này trên đường về Chính Nam cũng nhìn ra, trên đầu mấy nữ người hầu có chữ N, còn loáng thoáng thấy được R, hắn mới hỏi Hệ Thống: “Cấp S phú bà là như thế nào vậy Hệ Thống?”

“Tích... đẳng cấp phú bà chia thành N, R, S, SR, SSR dựa trên các tiêu chí Ngoại Hình, Tài Sản, Thiên Phú, Tâm Tính, Xuất Thân.”

“À, vậy cấp S phú bà gần như trung bình phải 60 trở lên, có chút khó làm. Còn độ thiện cảm giải thích như thế nào?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

“Tích... độ thiện cảm là cái nhìn của phú bà đối với ký chủ, 0 - 10 là căm thù, 11 - 30 là ghét bỏ, 31 - 50 là hiểu sơ, 51 - 70 là bạn thân, 71 - 90 là yêu thương, 91 - 100 trở lên là yêu say đắm, đặc biệt các trị số vượt ngưỡng sẽ được Hệ Thống cảnh báo cụ thể.”

“Còn nữa, muốn tòa định phú bà có yêu cầu hay hạn chế gì không?”

“Tích... có 3 hạn chế là điểm mị lực, điểm thiện cảm và thiên phú của ký chủ. Cụ thể, muốn tòa định phú bà từ cấp N tới cấp S cần tiêu hao 1 điểm mị lực, cấp SR phú bà tiêu hao 2 điểm và cấp SSR phú bà tiêu hao 3 điểm. Điểm mị lực có được mỗi khi ký chủ tăng 5 cấp và từ nhiệm vụ. Ký chủ không thể tòa định phú bà đang có điểm thiện cảm thấp hơn 31 điểm. Cuối cùng là thiên phú, đây là hạn mức tối đa số lượng phú bà mà ký chủ có thể tòa định.”

“Một câu hỏi cuối cùng, mỗi cảnh giới không phải chỉ có 9 cấp nhỏ thôi sao, tại sao nhiệm vụ lại yêu cầu lên cấp 10?” - Theo như ký ức của nguyên chủ thì đẳng cấp tu luyện của thế giới này chỉ có 9 đẳng cấp nhỏ a.

“Tích... đây là “Cực cảnh”, người bình thường là không thể đạt được. Người ta chỉ cho rằng kích hoạt thiên địa tẩy lễ mỗi khi đột phá đại cảnh giới là do thiên phú cao hoặc do may mắn, nhưng không biết rằng thiên đạo thế giới này có một điều kiện mà chỉ cần hoàn thành là có thể 100% kích hoạt thiên địa tẩy lễ.”

“Nói như vậy chỉ cần tôi tu luyện tới cấp 10 thì sẽ chắc chắn kích hoạt thiên địa tẩy lễ?”

“Tích... đúng vậy. Theo như ghi chép của thế giới này thì từ trước tới nay chỉ có 2 người từng đạt được đủ điều kiện này.”

[Thiên Địa Tẩy Lễ], ước mơ tha thiết của tu luyện giả mỗi khi đột phá đại cảnh giới. Nghe nói, một người nếu may mắn kích hoạt được thiên địa tẩy lễ sẽ được thiên địa che chở, bao bọc, bảo vệ... trở thành người trên người.

Dĩ nhiên, những chuyện này tạm thời không có liên quan gì tới Chính Nam bởi vì hắn đang nằm ngáy o o trên giường sau một ngày nhiều biến cố và mỏi lạ.

...

Sáng hôm sau, trong chuông ngựa: “Má, cái thân thể rách nát này, chưa được 2 tiếng đồng hồ đã muốn rã ra từng mảnh. Thật cmn đúng là 3 hư... à không, 2 hư thành niên.”

- Chính Nam vừa xoa lưng vừa cảm rằm, tiện tay vứt cây chổi lớn và cái hốt rác vào trong kho chứa đồ.

Cũng may ngày hôm qua Chính Nam đã làm hết một vòng nên hôm nay cũng không nhiều việc. Rảnh rỗi không có việc gì làm, hắn quyết định đi lòng vòng kiểm tra xem cấp S phú bà là như thế nào.

Trước đó Chính Nam cũng đã để ý mấy cái nữ nô tỳ, 99% là N, không có gì để bàn. Đi một vòng quanh Lý phủ cũng toàn một màu N, được một người R lại là thiếp thân nha hoàn của Đại tiểu thư, hẳn cũng không dám trêu chọc.

Lại nói Lý gia Đại tiểu thư, Lý Gia Như, mới 15 tuổi ra mặt nhưng cũng đã có tiếng khắp Hà Thành. Người đã xinh đẹp, thiên phú lại cao, nghe nói đã đăng ký vào võ viện của Thiên Hà thư viện, chính là nữ thần trong mộng của hàng ngàn, hàng vạn thanh niên Hà Thành. Đây là những thông tin từ trong trí nhớ của nguyên chủ mà Chính Nam có thể đọc được.

Đi một vòng không có kết quả, Chính Nam quyết định xuống bếp làm một chút ăn, dù sao ăn đồ mình làm cũng thuận miệng hơn.

Từ đằng xa Chính Nam đã thấy có cái bé gái đang lấp ló ở cửa phòng bếp.

“Ồ!” - Chính Nam dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đó là ai. Hắn rón rén tới sau lưng cô bé rồi la lớn: “Hù! Bắt được một cái kẻ trộm!”

“Ai nha má ơi có quý! Gia Nguyệt không phải ăn trộm, Quý đừng bắt Gia Nguyệt...”

Lý Gia Nguyệt bị Chính Nam hù một cái, sợ đến hồn phi phách tán. Cô bé nhắm mắt lại, lắc đầu nguầy nguậy còn luôn miệng xin tha làm Chính Nam cười muốn chảy hai lít nước mắt.

Một lúc sau thấy “Quý” không có hành động gì, Lý Gia Nguyệt mới hé mắt ra, gặp Chính Nam đang ôm bụng cười lăn lộn trên đất mới biết mình bị trêu chọc, cô bé tức giận phùng lên hai má, đá Chính Nam hai cái.

“Chết Chính Nam! Thối Chính Nam! Dám hù dọa bản tiểu thư, có ai không, bắt hắn đánh 100 gậy.”

Chính Nam tranh thủ bò dậy, theo thói quen kích hoạt Thiên Nhãn nhìn một cái. Không nhìn thì thôi, nhìn một cái hết hồn.

“Phụ bà: Lý Gia Nguyệt - Nhân Tộc - 12 tuổi

Đẳng cấp: 15 (Linh Hư kỳ tầng 5)

Độ thiện cảm: 49

Đánh Giá: S”

“Á đù! Á đù! Điểm đột phá nhiệm vụ chủ tuyến đây rồi!” - Chính Nam hai mắt tỏa sáng, trong lòng thầm hỏi Hệ Thống: “Đánh giá cấp phụ bà còn có thể thay đổi không Hệ Thống?”

“Tích... có thể thay đổi theo tình huống.”

Được Hệ Thống trả lời, Chính Nam cũng đồng ý. Giống như một phụ bà được đánh giá là cấp S, sau đó xảy ra không may, tu vi tận phế, hoặc bị người khác đánh ghen hủy dung thì đánh giá phải có lên xuống mới đúng.

Chính Nam hỏi: “Vậy tôi có thể tòa định Gia Nguyệt hay không? Dù gì em ấy cũng mới 12 tuổi?” – Giọng hắn hết sức khẩn trương.

“Tích... tất nhiên là được, tuổi của phụ bà không có bất kỳ ảnh hưởng gì.”

“Vậy còn chờ gì nữa, tòa định Lý Gia Nguyệt.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm mị lực tiến hành tòa định Lý Gia Nguyệt phụ bà... tòa định thành công. Chúc mừng ký chủ tòa định thành công vị phụ bà đầu tiên, phần thưởng sẽ được cập nhật chung với nhiệm vụ chủ tuyến.”

“Tích... nhắc nhở: phụ bà được tòa định có thể được giải tòa sau bảy ngày. Sau khi giải tòa, bảy ngày sau mới có thể tòa định lại phụ bà đó.”

Lý Gia Nguyệt tìm đập một cái, trong đầu luôn có cảm giác mình cùng Chính Nam có mối liên hệ gì đó, giống như nhìn hắn cảm thấy thân thiết hơn, cảm thấy... đẹp trai hơn!?

Chính Nam cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu như không có cái hạn chế này, chỉ cần ra sức làm một cái 90 độ thiện cảm trở lên phụ bà sau đó liên tục tòa định, giải tòa, tòa định thì quá nhảm. Hệ thống không thể mắc một cái bug sơ cấp như vậy được.

“Tốt, đã có vị phụ bà đầu tiên, như vậy bước tiếp theo là phải đẩy độ thiện cảm lên 51 điểm” - Nhiệm vụ chính tuyến đầu tiên, cho dù không có thưởng thì Chính Nam cũng sẽ làm, nói gì tới việc phần thưởng tốt như vậy.

Chính Nam thông qua trí nhớ của nguyên chủ đã biết được một số chuyện cũ giữa chính mình và cô Lý Gia Nguyệt: “49 điểm thiện cảm. Tên nhóc này cũng có bản lĩnh a, có thể để một tiểu thư như Lý Gia Nguyệt thân thiết như vậy. Bạn... sao!?” - Hắn đã có kế hoạch cụ thể rồi.

“Như vậy càng dễ dàng cho mình hơn một chút.” - Chính Nam một mặt tươi cười, nhìn Lý Gia Nguyệt nói: “Gia Nguyệt nha, Nhị tiểu thư nha, làm gì thập thò ở nhà bếp, lại muốn ăn vụng đồ ăn đúng không?”

“Hừ! Cái gì gọi là ăn vụng đồ ăn.” - Lý Gia Nguyệt nài thanh nãi khí, một bộ bà cụ non: “Đây là nhà em, em ăn đồ của nhà mình sao lại gọi là ăn vụng.”

Kể cũng kỳ, cô bé muốn ăn gì thì chỉ cần nói người hầu, gia đình một tiếng là có người mang lên, làm sao cứ thích tự mình chạy đi nhà bếp thập thò ăn vụng.

Chính Nam một mặt “biết ngay”: “Đúng đúng. Mà, Nhị tiểu thư đã ăn chưa, hay vẫn đang thập thò “trong nhà mình” kiểm đồ ăn?”

“Chưa ăn được gì cả.” - Lý Gia Nguyệt xoa xoa cái bụng nhỏ, mặt nhăn nhó. Bỗng, cô bé chu cái miệng nhỏ, ánh mắt long lanh nhìn Chính Nam: “Hay anh Nam nấu cho Gia Nguyệt cái gì ăn đi, cũng mấy ngày rồi chưa ăn đồ anh Nam nấu.”

“Chờ chính là câu này.” - Chính Nam một mặt âm mưu thực hiện. Hần hào phóng nói: “Cũng được, hôm nay anh sẽ đích thân vào bếp, tiêu diệt em cái con mèo nhỏ hay ăn vụng này.”

Lý Gia Nguyệt nghe Chính Nam gọi mình là mèo nhỏ ăn vụng cũng có chút không vui, nhưng mà nghĩ lại được ăn chính là tốt, nên cũng không nói gì mà hớn hờ theo Chính Nam đi vào bếp.

Chính Nam và Lý Gia Nguyệt cùng nhau đi vào phòng bếp. Đối với Chính Nam mà nói, nơi này không có chút nào xa lạ.

“Nhị tiểu thư!?”

“A, Nhị tiểu thư đến sao!? Xin chào Nhị tiểu thư!”

“Nhị tiểu thư cần gì thì cứ cho người tới nói là được mà.”

...

Lý Gia Nguyệt tự mình xuất hiện ở nhà bếp khiến đám đầu bếp, gia đình, nô tỳ 1 trận nhốn nháo. Cô bé cau mày, phát tay nói: “Giải tán hết đi, bản tiểu thư muốn trưng dụng nhà bếp một lúc, đừng ai quấy rầy.” - Không giống lúc nói chuyện với Chính Nam, Lý Gia Nguyệt nói chuyện với người khác rất không gần gũi, hoàn toàn ở một giai cấp khác.

Đám hạ nhân ngăn người rồi bỏ hết công việc trên tay xuống, kéo nhau ra ngoài. Đi ngang qua Lý Gia Nguyệt và Chính Nam, không ít người liếc mắt Chính Nam, biểu tình không vui.

Chính Nam nhún vai 1 cái, đây cũng không phải lỗi của hắn a.

“Hừ, bớt ồn ào. Anh Nam, tới lượt anh rồi đấy.” - Lý Gia Nguyệt ánh mắt chờ mong nhìn Chính Nam cười tươi tắn.

Chính Nam chột dạ: “Bà cô nhỏ này lật mặt còn nhanh hơn lật vở a, thật đáng sợ.” - Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh khỏi.

Bỏ hết những suy nghĩ vớ vẩn, Chính Nam khẽ gật đầu với Lý Gia Nguyệt rồi bắt tay vào làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vũ trụ đệ nhất cá viên chiên

12 tuổi ở kiếp trước còn là học sinh đi, cái gì tiêu diệt học sinh mạnh nhất?

Đúng vậy! Chính là nó, chính là “Cá Viên Chiên”.

Hàng ngày ra cổng trường tiểu học bán đám bảo có lời, người ta còn giành nhau địa bàn bán cá viên chiên trước cổng trường cơ mà.

Chính Nam một bên vò viên chiên, một bên giải thích cho cái con mèo nhỏ ăn vụng đang đứng nuốt nước miếng bên cạnh: “Món này gọi “Vô địch cá viên”, chính là dùng cá xay, thịt xay, bột mì cộng thêm hơn 180 loại gia vị độc môn của anh trộn đều, sau đó chiên trong dầu...”

“Cái này gọi “Thiên hạ đệ nhất bò viên”. Làm cái này khó nha, phải lựa thịt bò thật kỹ, sau đó blah.... blah.... blah....”

“Món này gọi “Sử thượng vô song tôm viên”...

“Đây là “Vũ trụ vô đối bạch tuộc viên”...

“Còn món này là...”

...

Tên món ăn nghe sida chưa từng thấy, nhiều nhất cũng lừa được mấy cái đứa nhóc con không hiểu chuyện, nhưng may mắn là đứng ngay cạnh hẳn bây giờ đúng là một đứa như thế.

Lý Gia Nguyệt hai mắt đã bắn vô số ngôi sao nhỏ, nhìn mấy cái viên chiên phồng còn đang xèo xèo dầu, mùi thơm nức mũi, cô bé vừa thò tay tính bốc một cái cá viên lại bị Chính Nam gõ một cái: “Chưa ăn được, phải chờ nó nguội một chút, em đi rửa tay đi, anh làm nước chấm.”

Lý Gia Nguyệt phồng lên hai má nhưng cũng không nói gì mà chạy đi rửa tay như một làn gió. Lúc cô bé quay trở lại đã thấy một chén sên sệt màu đỏ tươi để bên cạnh đĩa viên chiên. Chính Nam chỉ tay vào chén nước chấm, cười nói: “Cái này gọi... tương ớt, chính là dùng ớt xay nhuyễn, một ít bột mì và hơn 200 loại gia vị pha thành, ăn đặc biệt cay nồng, em chấm ít một thôi.”

Lý Gia Nguyệt lúc nào còn chờ được, vèo một cái chính là ba viên một lần, cái má nhỏ cũng phồng lên, vừa cay vừa nóng làm nước mắt cô bé chảy ra.

Chính Nam thấy vậy liền đi lấy một ly nước cho Lý Gia Nguyệt uống, mỉm cười đứng vỗ lưng cô bé giúp dễ nuốt. May mắn không có ai nhìn thấy, nếu không hẳn là sẽ vỗ vai Chính Nam, nói: “Người anh em, bảy năm cất bước, cao nhất từ hình!”

Không thể trách Lý Gia Nguyệt ăn không có hình tượng như vậy, tại nơi dị giới này linh khí tràn đầy, không khí không ô nhiễm nên nguyên liệu nấu ăn tươi mới hơn hẳn, lại thêm “Cá viên chiên” là tinh hoa văn hóa ẩm thực Việt không thể bàn cãi, một cô bé như Lý Gia Nguyệt là không có cách nào cưỡng lại được.

Lý Gia Nguyệt đang nhồm nhoàm ăn cá viên chiên, bỗng nhiên cửa nhà bếp bị ai đó đá tung ra, ba bóng người xuất hiện. Một người lớn tiếng quát: “Tránh xa Nhị tiểu thư một chút, cái đồ cóc ghè... Thơm quá a!”

Chính Nam và Lý Gia Nguyệt đồng loạt quay đầu về phía cửa, đứng ở đó là ba tên nhóc con đang đứng chống nạnh, quần áo sang trọng, vừa nhìn liền biết là con nhà giàu, thế nhưng biểu tình kia...

“Ồ, ba vị thiếu gia hôm nay có hứng thú xuống nhà bếp sao?” - Chính Nam cười híp mắt, giọng nói sắc mùi nguy hiểm.

Hắn có thể giả vờ hữu hảo, nhưng Lý Gia Nguyệt thì không. Cô bé lớn tiếng quát: “Cút! Không thấy bản tiểu thư đang ăn hay sao mà dám tới phá đám. Muốn chết cả lũ đúng không?”

Ba đứa nhỏ bị Lý Gia Nguyệt quát một tiếng liền cụp đuôi, mắt rung rung nước: “Nhị tiểu thư thật đáng sợ... hức... hức.”

“Hức... Đúng vậy... hức!”

...

Chính Nam mặt im lặng. Tình huống này hẳn phải ra tay thôi: “Gia Nguyệt, đừng có quát bọn.”

Chính Nam vừa lên tiếng, Lý Gia Nguyệt lập tức từ “Hồ cái” hình thức biến thành “Mèo con” hình thức: “Ai bảo bọn họ dám tới phá đám chúng ta~. Hừ! Tha cho mấy người, cút đi!” - Cô bé vẫn là không muốn có người khác ở đây ngoài Chính Nam.

Chính Nam vội vàng lên tiếng: “Được rồi. Mấy vị thiếu gia cũng đã tới rồi, vậy thì lại đây ăn thử cái này đi. Một mình em ăn cũng không hết nổi nhiều như vậy a.”

Lý Gia Nguyệt phồng má giận dữ, điều cô bé lo lắng cuối cùng cũng xảy ra.

Bị giành ăn rồi!

Ba tên nhóc vẫn đứng lì tại cửa ra vào không dám tiến tới, rõ ràng là sợ Lý Gia Nguyệt.

“Không nghe anh Nam nói hay sao còn đứng đấy. Lại đây ăn, mỗi người chỉ được ăn thử một viên, sau đó cút ngay! Đàn ông con trai gì lè mà lè mè.” - Lý Gia Nguyệt càng nhìn càng ngứa mắt ba đứa nhóc này, hận không thể đập mỗi người một cái.

Ba vị “tiểu thiếu gia” run như cây sậy đi tới bàn ăn, mỗi người nhét đại một viên chiên vào miệng nhai nhồm nhoàm, nóng chảy cả nước mắt nhưng không ai dám hé miệng nói một lời.

Chính Nam cười tủm tỉm: “Ba vị tiểu thiếu gia ăn từ từ, không có gì phải vội. Món này ăn muốn ngon là phải chấm thêm nước chấm đặc biệt màu đỏ này.” - Nói, hắn đưa tay chỉ chỉ vào chén tương ớt trên bàn.

Ba tên nhóc đứng im bất động nhìn viên chiên, lại nhìn nước chấm, cuối cùng là nhìn Lý Gia Nguyệt.

“Anh Nam bảo ăn thử thì ăn thử đi.” - Lý Gia Nguyệt hậm hực: “Mỗi người ăn thêm một viên rồi cút đi, đừng quấy rầy bản tiểu thư và anh Nam.”

Ba tên nhóc nhìn nhau rồi ăn thử. Có lẽ vì ăn quá ngon nên ba người còn muốn ăn thêm, thế nhưng hành động này lập tức phạm húy.

“Cút ngay! Dám ăn thêm một viên bản tiểu thư lột da cả ba đứa chúng mày bây giờ.” - Lý Gia Nguyệt gầm thét, có vẻ ba tên này ăn nghiện a.

Ba tên nhóc giật mình, thả xuống viên chiến trên đầu, quay đầu chạy thẳng.

“Hừ, đồ vô dụng.” - Nhìn ba người té lên, té xuống chạy ra ngoài, Lý Gia Nguyệt càng tỏ ra ghét bỏ. Vẫn là cảm thấy ăn có lý hơn.

Chính Nam nhìn theo ba vị “tiểu thiếu gia”, nói: “Gia Nguyệt, tiểu thư khuê các không nên nói những lời như vừa rồi, phải thực nữ a.”

Lý Gia Nguyệt gật đầu, cười híp mắt: “Em biết rồi.”

Chính Nam cười lắc đầu, nói: “Em tiếp tục ăn đi, anh trở lại ngay.” - Không chờ Lý Gia Nguyệt phản ứng, hắn đã đi ra ngoài cửa. Để lại Lý Gia Nguyệt vẫn nhòm nhোam với đĩa viên chiến.

...

Ở một nơi cách nhà bếp khá xa, ba tên nhóc đang vịn cây thờ hồn hên.

“Thật... thật đáng sợ. Nhị tiểu thư thật đáng sợ a!”

“Đúng vậy. Cảm giác như bị yêu thú nhìn chăm chăm, không thể động đậy nổi...”

...

“Ba vị tiểu thiếu gia, những lời vừa rồi tốt nhất không nên để cho Nhị tiểu thư nghe được, nếu không hậu quả có thể không vui về gì đâu a.”

Ba tên nhóc đang tụ tập nói xấu Lý Gia Nguyệt, lại bị người lên tiếng cảnh báo từ phía sau khiến cả ba hoảng hồn.

“Ai... ai mới lên tiếng!” - Một trong 3 người quát lên.

Chính Nam bước ra từ sau một cái cây lớn, mặt mỉm cười, nói: “Chính là tiểu nhân. Ba vị tiểu thiếu gia vẫn tốt chứ. Mới mấy ngày không gặp, có vẻ ba vị tiểu thiếu gia đã quên tiểu nhân rồi a?”

Đúng vậy, ba đứa nhóc này chính là ba người đã sai các gia đình khác đánh đập nguyên chủ rồi vứt trong chuồng ngựa, tạo điều kiện cho Chính Nam xuyên qua.

“Lại... lại là mày. Đồ nghèo kiết xác, chính vì mày mà tui tao bị Nhị tiểu thư ghét bỏ.”

“Mày còn dám xuất hiện trước mặt tui tao, có vẻ trận đòn mấy ngày trước chưa đủ làm mày sợ đúng không?”

“Mày chỉ là một con chó ở Lý gia này thôi, mày lấy tư cách gì mà mở miệng nói chuyện với tui tao, đồ không biết thân biết phận.”

Ba người không dám làm gì Lý Gia Nguyệt, nhưng Chính Nam chỉ là một cái nô tài, như vậy...

Một trận chửi mắng, sau đó ba đứa nhóc nhào lên đánh đập Chính Nam. Nếu như nói đánh nhau, với thân thể hiện tại Chính Nam chắc chắn đánh không lại ba người này, nhưng nếu hắn muốn chạy thì hoàn toàn không trở ngại.

Thế nhưng vấn đề là hắn không muốn chạy a!

Một trận mưa dầm dãi từ ba đứa nhỏ trút lên người Chính Nam. Nơi này là dị giới, người ta luyện võ từ nhỏ, chưa nói tới ba đứa nhỏ này lại là con nhà giàu, ngâm thuốc, cần dược là chuyện rất bình thường. Chỉ qua chốc lát, Chính Nam đã bị đánh không thành hình người.

“Ba... ba vị thiếu gia... Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ là nghe lời... Nhị tiểu thư làm việc... Không... không có ý gì khác...” - Chính Nam khó khăn nói từng chữ một.

Ba đứa nhỏ vẫn không dừng tay, vừa đánh vừa mắng: “Đừng mang Nhị tiểu thư ra làm lý do. Tui tao đã cảnh báo mày nhiều lần, mày vẫn không biết thân biết phận mà còn lớn vồn quanh Nhị tiểu thư. Đây đều là do mày tự chuốc lấy.”

“Hôm nay cho dù có đánh chết mày ở đây thì Nhị tiểu thư cũng chẳng làm gì bọn tao đâu. Mày nghĩ mày rất quan trọng với Nhị tiểu thư sao, đồ con hoang.”

“Vãi đuôi tốt hay không tốt chung quy vẫn chỉ là chó, đừng mong có ngày ngẩng được đầu lên làm người.”

Ba đứa nhỏ càng đánh càng hăng, càng ra tay càng nặng. Nhiều người hầu, nô tỳ khác nhìn thấy cũng chỉ biết tránh đi thật xa, không ai dám mở miệng nói đỡ cho Chính Nam nửa lời.

Chính Nam hai tay ôm đầu, nằm trên mặt đất chịu đòn, thân thể hắn quá yếu, trận đòn này khả năng sẽ để hắn nằm cả tháng trên giường, nhưng hắn đang mỉm cười.

Đúng vậy!

Chính Nam mỉm cười, bởi vì hắn biết Lý Gia Nguyệt đến rồi.

Hệ thống có tính năng định vị phú bà đã tủa định trong phạm vi 100m quanh Chính Nam và Lý Gia Nguyệt chỉ còn cách hắn có một khúc cua mà thôi.

“Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ muốn... muốn Nhị tiểu thư vui vẻ, muốn... muốn thấy Nhị tiểu thư cười... Như vậy... như vậy cũng... cũng là sai... sao?” - Khi Gia Nguyệt phú bà chỉ còn cách hắn khoảng 10m, Chính Nam cắn răng, dùng sức lớn tiếng nói.

“Sai, tất nhiên là sai. Bởi vì mày tư cách gặp Nhị tiểu thư cũng không có chứ đừng nói tới chuyện muốn làm Nhị tiểu thư cười.” - Một đứa nhỏ nỏ nộ cười tàn nhẫn rồi giờ cao chân đạp xuống đầu gối Chính Nam.

Rắc...!!!

Aaaaaaaa!!!

Chính Nam la lên một tiếng thảm thiết, dùng hai tay ôm lấy đùi đang run rẩy của mình, cắn răng nói: “Cho dù... cho dù như vậy đi nữa. Nhị... Nhị tiểu thư vẫn sẽ mãi... mãi là bạn...”

“Khốn kiếp! Sao tui mày dám!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Loli phú bà là rất bá đạo

“Sau này anh cứ gọi em là Gia Nguyệt là được!”

...

“Vây... vây sao. Vây anh có thể xem Gia Nguyệt là... bạn được không?”

...

Lý Gia Nguyệt nhìn bóng của mình trong ly nước, cười tủm tỉm nhớ lại lần đầu gặp Chính Nam trong nhà bếp.

“Nè, ba vị tiểu thiếu gia lại đang đánh người đấy, cô có biết không?”

“Thật sao!? Ai bị đánh vậy?”

“Nhìn không rõ lắm, bị đè xuống đất đánh. Hình như là người mấy ngày trước bị đánh một lần rồi đấy.”

...

Nghe được bên ngoài mấy nô tỳ thì thầm to nhỏ với nhau, Lý Gia Nguyệt giật mình tỉnh lại. Cô bé lẩm bẩm: “Anh Nam đi đâu mãi không thấy về nhỉ. Chán quá a! Không được, phải đi kiểm thử xem sao.” - Mặc dù không có thừa nhận nhưng Lý Gia Nguyệt biết những lời xì xào vừa rồi của nô tỳ khiến bản thân cô bé lo lắng không yên.

Đi lòng vòng mãi không thấy gì, Lý Gia Nguyệt đang muốn quay về phòng bếp tiếp tục đợi, thì bỗng nhiên nghe được tiếng Chính Nam: “Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ muốn... muốn Nhị tiểu thư vui vẻ, muốn... muốn thấy Nhị tiểu thư cười... Như vậy... như vậy cũng... cũng là sai... sao?”

Giọng nói ngắt quãng, hít vào thì ít thở ra thì nhiều nhưng Lý Gia Nguyệt nghe được trong đó là sự chân thành, sự quan tâm, chăm sóc mà Chính Nam giành cho cô.

Rắc...!!!

Aaaaaaaa!!!

“Không! Không nên như vậy a! Không nên như vậy.” - Trong lòng Lý Gia Nguyệt gào thét, cô bé chạy thật nhanh về phía tiếng đánh nhau.

Vượt qua một ngã quẹo, Lý Gia Nguyệt trừng lớn hai mắt nhìn thảm cảnh trước mặt. Đạp vào mắt cô bé là hình ảnh Chính Nam nằm run rẩy trên đất, hai tay ôm lấy đầu gối đã trật 90 độ sang một bên, đôi mắt đỏ hồng, toàn thân là vết thương vẫn gượng nói: “... Nhị tiểu thư vẫn sẽ mãi... mãi là bạn của... tôi...”

“Bạn... sao?” - Trái tim Lý Gia Nguyệt bỗng nhiên đập mạnh một cái. Một cảm giác kỳ lạ lan tỏa khắp toàn thân để cô bé cảm thấy cực kỳ, cực kỳ vui

về. Nhưng cảm giác vui về ấy nhanh chóng chuyển hóa thành cơn giận dữ khủng khiếp khi Lý Gia Nguyệt nhìn thấy Chính Nam đã nằm im không có động tĩnh.

“Khốn kiếp! Chúng mày... sao chúng mày dám làm như vậy! Sao chúng mày dám!” - Lý Gia Nguyệt hét lên 1 tiếng, chân cô bé đập mạnh xuống đất, cả người bắn lên như đạn pháo thẳng về phía ba tên nhóc đang hành hung Chính Nam

“A! Nhị...”

Bụp! Ấc!

Tên nhóc vừa mới giẫm lên chân Chính Nam bị Lý Gia Nguyệt dồn hết sức đâm thẳng vào bụng. Cú đâm khiến nó bay ra ngoài gần 10m, lăn vài vòng trên đất rồi đụng vào vách tường, không biết sống chết.

Chưa dừng lại ở đó, Lý Gia Nguyệt tiếp tục cúi người xoay 1 vòng, dùng gót chân hất tung một đứa nhỏ đang sững sờ khác lên không rồi đâm mạnh vào bụng nó. Thằng bé cũng bay ra xa 4 5m, lăn vài vòng trên đất, bất tỉnh nhân sự.

“Nhị... Nhị tiểu thư... Tha... tha...” - Đứa bé còn lại run lẩy bẩy tại chỗ, đứng quần đã ướt 1 mảnh.

“Gia Nguyệt... đừng... đừng đánh... nữa... Anh... không sao...”

Chát!

Lý Gia Nguyệt một mặt ghét bỏ, vung tay tát vào mặt đứa bé cuối cùng. Hai cái răng bay song song với nó qua một bên, để lộ ra Chính Nam phía sau nó, lúc này đã bất tỉnh sau câu nói vừa rồi.

Lý Gia Nguyệt lập tức nước mắt lưng tròng, chạy tới ôm lấy Chính Nam, tay chân luống cuống, vừa mếu vừa nói: “Anh Nam... hức, không nên chết a... hức, Gia Nguyệt còn chưa có ăn đủ món anh làm đâu...” - Hình ảnh một đánh ba tàn bạo vừa rồi chắc chắn là người khác, không phải cô bé.

Chính Nam trong lòng đã nhỏ mấy chục bãi nước bọt: “Con bé này thì ra là quan tâm đồ ăn chứ không phải mình. Không biết nên hu hu hay haha mới đúng đây.” - Hắn căn bản không có ngắt đi, nhưng lúc này nên ngắt đi mới đúng kịch bản a. Không có cách, đạo diễn nói sao thì diễn vậy thôi.

Lý Gia Nguyệt đang bù lu bù loa, không biết phải làm thế nào thì một giọng nói vang lên trong đầu cô bé: “Chữa thương trước đi!”

Lý Gia Nguyệt bùng tỉnh, cũng không quan tâm ai hay cái gì vừa nhắc nhở mình mà ngay lập tức tập trung tinh thần lại. Cô bé thò tay vào trong ngực áo, lấy ra một chiếc nhẫn.

Từ chiếc nhẫn được Lý Gia Nguyệt đeo ở cổ như mặt dây chuyền bắn ra một luồng sáng chiếu vào lòng bàn tay cô bé. Lát sau ánh sáng tàn đi cũng là lúc một chiếc bình nhỏ xuất hiện. Lý Gia Nguyệt nhanh tay đổ từ trong bình ra một viên thuốc tròn màu đỏ thẫm rồi nuốt vào miệng Chính Nam.

Chính Nam cảm nhận được có thứ gì đó ngọt ngào, non mềm được nhét vào miệng mình. Thứ đó vừa vào miệng đã lập tức tan ra, hóa thành một dòng nước ấm chảy khắp thân thể hắn, chài vuốt những vết thương mà hắn vừa phải nhận. Thậm chí đầu gối bị đập trật khớp cũng được một bàn tay vô hình nắn trở lại đúng vị trí.

“Đây là...”

“May quá a, hôm qua mới luyện được Cấp 2 trung phẩm Liệu Thương Đan, tác dụng không sai.” - Lý Gia Nguyệt thở phào một hơi, vừa lau mồ hôi trên trán, vừa nhỏ giọng thì thầm

Chính Nam trong lòng nhỏ máu: “Liệu Thương Đan, cấp 2, vẫn là trung phẩm, bằng cả năm tiền công ở Lý gia. Con bé này... phá của quá đi!” - Nói, trong lòng hắn mặc dù tiếc của nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Nhìn Chính Nam từ từ tỉnh lại, Lý Gia Nguyệt lau nước mắt nói: “Anh tỉnh lại rồi a, tốt quá!”

Chính Nam làm bộ suy yếu, nói: “Ba vị... tiểu thiếu gia, có... có sao không?”

Lý Gia Nguyệt hừ lạnh nói: “Hừ! Chết đi cũng không ai dám quản. Đừng nói chuyện tui nó, anh đã đỡ chưa, còn đau chỗ nào không?” - Giống như trong mắt cô bé ai sống, ai chết cũng không quan trọng bằng Chính Nam.

“Uhm...” - Chính Nam giả vờ dựa ngòai dậy, nói: “Thân thể không có gì, không biết vì sao lại khôi phục nhanh như vậy a. Có điều, chân anh...” - Hắn vẫn phải giả vờ không biết mình đã dùng đan dược của Lý Gia Nguyệt, nhưng chân hắn chưa tốt lại là sự thật. Mặc dù đã được nắn khớp về đúng vị trí nhưng đau đớn là vẫn phải có.

“Đề... đề em đỡ anh về phòng.” - Lý Gia Nguyệt có chút ngập ngừng.

Chính Nam tái cả mặt: “Không, không được. Nếu để người khác nhìn thấy, anh lại bị đánh nữa cho mà xem. Đề lát nữa có ai đi ngang qua anh nhờ đỡ anh về cũng được.” - Hắn làm bộ mặt buồn bã nói: “Chỉ là công việc của anh... Xem ra một thời gian tới anh không thể xuống bếp làm đồ ăn cho em được a.”

Thấy Chính Nam thẫn như vậy còn muốn làm đồ ăn cho mình, lại nghĩ tới trước đó hắn lớn tiếng tuyên bố muốn thấy mình vui vẻ, muốn thấy mình cười, Lý Gia Nguyệt chỉ cảm thấy trống ngực đập dồn dập, tự trách xông lên đầu. Cô bé cúi thấp đầu, gương mặt đỏ bừng nói: “Đề... đề em lo chuyện đó. Anh... anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi đã. Em... em sẽ xin cha để anh làm đầu bếp riêng, phụ trách việc ăn uống hàng ngày của em. Anh... có muốn như vậy không...” - Những chữ cuối đã lí nhí như tiếng muỗi kêu.

Chính Nam trong lòng cười như điên nhưng ngoài mặt chỉ mỉm cười hiền hòa, đưa tay xoa đầu Lý Gia Nguyệt, nói: “Nếu được như vậy thì tốt quá, mỗi ngày có thể được nhìn em cười, được làm đồ ăn cho em. Anh nằm mơ cũng muốn được như vậy a.”

Lý Gia Nguyệt ngẩng đầu nhìn nụ cười dịu dàng của Chính Nam, không chút nào để ý bàn tay đầy bụi đất của hắn đang xoa đầu mình. Trong lòng cô bé giống như có một cánh cửa được đẩy ra, một vách ngăn được xông phá bởi lời nói ân cần, cử chỉ dịu dàng và nụ cười tỏa nắng kia.

Bỗng nhiên Chính Nam ngẩn người, bàn tay đang xoa đầu Lý Gia Nguyệt cũng lấy xuống, hắn muốn đứng dậy.

“Anh... muốn về nghỉ ngơi sao?” - Lý Gia Nguyệt vừa dịu Chính Nam đứng dậy, vừa hỏi thăm.

Chính Nam gật đầu nói: “Ừm, anh muốn nghỉ ngơi thêm một chút, sớm ngày hồi phục.” - Hắn có việc cực kỳ quan trọng cần phải về phòng ngay lập tức.

Lý Gia Nguyệt thì lại hiểu câu nói của Chính Nam thành: “Ừm, anh muốn nghỉ ngơi thêm một chút, sớm ngày hồi phục để còn được bên cạnh em”. Cô bé đỏ bừng mặt đỡ Chính Nam đứng dậy, nói: “Đề em đỡ anh về.”

“Không cần. Lỡ có ai...”

“Ai dám nói ra nói vào em lập tức cho về quê làm ruộng, hừ!” - Khi cần loli cũng có thể rất bá đạo.

Chính Nam thôi không nói nữa. Nếu Lý Gia Nguyệt đã nói đến như vậy thì hắn cũng chỉ có thể “miễn cưỡng” dựa vào cái thân thể loli mềm mại, thơm ngào ngạt của Lý Gia Nguyệt, chấp chững từng bước về phòng mà thôi.

“Mà, anh nói muốn xem em làm bạn... có thật hay không?”

“Tất nhiên là thật, nếu như em không chê và anh còn sống đủ lâu, haha.”

...

Ở một nơi khác của Lý gia.

“Đại nhân, mọi chuyện chính là như vậy.” - Một người quỳ một chân trên mặt đất, đầu cúi thấp, toàn thân phủ trong đồ đen chỉ lộ ra ngoài một con mắt. Phía trước là một người đang đứng quay lưng nhìn bầu trời.

Người đàn ông đang đứng không quay đầu lại, tiếp tục nhìn bầu trời, nói: “Nói như vậy, tất cả là do tên kia dụng sẵn một màn kịch, lừa 3 ba tên nhóc con kia vào tròng, đồng thời... lừa cả Gia Nguyệt sao?” - Giọng nói trầm ổn, từ tốn, mang theo thượng vị giả uy thế.

Người áo đen ngẩng mặt lên nói: “Đúng vậy, có vẻ như hắn không phát hiện tiểu nhân. Mặc dù hắn đã sắp đặt và diễn rất đạt, nhưng tiểu nhân thấy được trong mắt hắn lúc bị đánh không có sợ hãi, chỉ có sự khinh thường. Và, hắn có nụ cười cực kỳ lạnh lẽo và ánh mắt đặc biệt sắc bén, cảm giác giống như hắn biết trước được lúc nào Nhị tiểu thư xuất hiện vậy.” - Đây lại là một cô gái.

Im lặng chốc lát, người đàn ông kia mới lên tiếng: “Được rồi, tiếp tục theo dõi và bảo vệ Gia Nguyệt đi. Còn tên kia... chỉ cần hắn không làm gì có hại cho Gia Nguyệt và Lý gia thì cứ mặc hắn nhảy nhót đi. Muốn làm Gia Nguyệt vui vẻ, muốn thấy Gia Nguyệt cười, muốn làm bạn với Gia Nguyệt... Nếu hắn làm được thì giúp hắn loại bỏ một số ngáng đường cũng không có gì là quá đáng.”

“Vâng.”

“À, còn nữa. ba tên nhóc con kia và gia đình hắn...” - Giọng nói bình thản, không mang theo lay động, không mang theo xúc.

“Tiểu nhân hiểu được.” - Cô gái áo đen khẽ gật đầu rồi tan biến vào không khí như chưa từng tồn tại trong phòng.

Người đàn ông nhìn bầu trời thở dài: “Chính Nam... sao!?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Thiên Niên Sát!? Khỏa Thân Thuật!?

Trong phòng riêng của mình, Chính Nam mặt đầy nghiêm túc, vừa cởi áo Lý Gia Nguyệt vừa nói: “Em bị thương rất nặng đó Gia Nguyệt. Đề anh chữa

cho em”

Lý Gia Nguyệt khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thần tình bẽn lẽn, cúi đầu lí nhí nói: “V-vâng. Xin... xin hãy nhẹ nhàng...!”

Bóp!

“Tích... cập nhật số liệu thành công... cập nhật nhiệm vụ thành công... mời ký chủ tiến hành kiểm tra và nhận thưởng.”

“A! không...” - Chính Nam bật dậy, không quên la lớn một tiếng. Hắn nhìn quanh trong phòng, ngoài hắn ra không còn ai khác.

Thờ dài một hơi, Chính Nam lâu bầu nói: “Kỳ lạ, tại sao lại xuất hiện một cái bóng đen trong giấc mơ của mình, ai vậy nhỉ?”

(Trang: “...”)

Vừa rồi hắn đang nằm mơ cùng Lý Gia Nguyệt chơi trò “bác sĩ”. Cô bé có vẻ bệnh tình rất nghiêm trọng nên “bác sĩ” Chính Nam quyết định tiến hành phẫu thuật. Vừa mới còi được lớp áo ngoài thì bỗng nhiên có bóng đen lao tới gõ hắn một cái khiến hắn tỉnh lại.

“Mà thôi, hình như hệ thống có thông báo. Chộp mất một lát đã buổi chiều rồi, lãng phí mất nửa ngày.” - Chính Nam vừa than thở, vừa mở ra giao diện hệ thống.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 3 (Luyện Thể tầng 3)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 0

Kỹ năng: Không.

Nghề: cấp 1 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 51/100)

Điểm dư: 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phụ bà đầu tiên - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam nhân đảm đương - giai đoạn 1: 3/10, còn 5 ngày], phụ tuyến [Nam nhân bản lĩnh – giai đoạn 1].

Đánh giá: 2 phút phạt 3 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

“Thêm ra danh sách phụ bà và danh sách nhiệm vụ a. Há!?” - Chính Nam tròn tròn mắt: “Tại sao lại có điểm dư rồi? Bị đánh có điểm hay sao?”

“Tích... trước đây quên không giải thích với ký chủ, bây giờ có dịp thì nói luôn. Cấp S phụ bà, sau khi tòa định thành công lại tăng độ thiện cảm đạt 51 sẽ nhận được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề; đạt 71 trở lên sẽ nhận được 2 điểm mỗi loại, đạt 91 trở lên sẽ được 3 điểm mỗi loại. Đối với cấp SR phụ bà, sau khi tòa định thành công lại tăng độ thiện cảm đạt 51 sẽ được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề; đạt 71 trở lên sẽ được 3 điểm mỗi loại, đạt 91 trở lên sẽ được 4 điểm mỗi loại. Đối với cấp SSR phụ bà, sau khi tòa định thành công lại tăng độ thiện cảm đạt 51 sẽ được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, đạt 71 trở lên sẽ được 4 điểm mỗi loại, đạt 91 trở lên sẽ được 5 điểm mỗi loại.”

Thì ra là vậy, xem như là điểm thành tựu sao. Vậy 1 điểm mỗi loại kia là đến từ Gia Nguyệt.” - Bỗng nhiên hai mắt Chính Nam tỏa sáng: “Điểm thành tựu này chẳng lẽ chỉ tính với phụ bà từ cấp S trở lên hay sao, Trang?”

“Tích... như ký chủ đã nói, đây chính là điểm thành tựu. Thân là ký chủ của bản Hệ Thống, ký chủ không định lạm dụng tính năng này với phụ bà cấp N và R chứ?”

Chính Nam cười khan nói: “Ahaha, không, tất nhiên là không rồi. Tôi là người thế nào chẳng lẽ Trang không biết, sao mà làm chuyện như vậy được chứ, ahaha.”

“Tích... vậy thì rất tốt. Trang rất tin tưởng vào nhân phẩm của ký chủ. Mà, dù ký chủ có muốn lạm dụng điểm thành tựu thì cũng không được đâu, bởi vì phụ bà dưới cấp S sẽ không có điểm thành tựu.”

“Đệt” - Chính Nam chửi tục một câu. Hắn cảm giác mình bị khinh bỉ.

“À mà khoan.” - Chính Nam lại phát hiện vấn đề: “Đánh giá phụ bà là dựa trên năm tiêu chí đúng không, Trang?”

“Tích... đúng vậy. Năm tiêu chí đó là Ngoại Hình, Tài Sản, Thiên Phú, Tâm Tính, Xuất Thân.”

“Ngoại trừ Xuất Thân là cố định ra thì bốn

tiêu chí còn lại hoàn toàn có thể xuất hiện lên xuống, khi đó điểm thành tựu của tôi được tính như thế nào?”

“Tích... khi phú bà được tăng đánh giá, Trang sẽ tính toán để trả đủ điểm thành tựu cho ký chủ. Trường hợp phú bà bị giảm đánh giá hoặc không may mất mạng cũng sẽ không trừ điểm của ký chủ.”

“Được a.” - Xoa xoa hai bàn tay, Chính Nam hớn hờ trả nhiệm vụ để nhận thưởng.

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 1], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề, 1 điểm mị lực.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], mô tả: “Đối với sở hữu Hệ Thống nam chính mà nói, hoàn thành nhiệm vụ chính là vấn đề quan trọng nhất”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu một cấp S phú bà có độ thiện cảm đạt 71 trở lên]. Phần thưởng: [2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành]”.

“Ồ! Chuối nhiệm vụ. Được! Lên cấp, lên cấp. Không cần tu luyện mà vẫn lên cấp, thoải mái a.” - Chính Nam hào hứng nói.

“Tích... tiêu hao 1 điểm cấp tăng lên cấp 5.”

“Thoải mái! Thật cmn thoải mái!” - Chính Nam khẽ rên rỉ trong cổ họng, cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh, vết thương cũng theo đó tốt lên rất nhiều khiến hắn nhận không nổi.

Lát sau cảm giác trôi qua, Chính Nam lại nghĩ tới một việc: “Hiện tại chủ yếu là xoay quanh Gia Nguyệt để làm nhiệm vụ, như vậy nên xây dựng kỹ năng và nghề chủ yếu phục vụ cho mục đích này mới được.”

“Hệ thống, à không, sau này gọi Trang đi, dễ nghe, dễ nhớ.”

“Tích... đổi tên hệ thống thành [Trang] thành công.”

“Được a.” - Chính Nam gật đầu: “Trang, tăng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 2.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề tăng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 2 thành công.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 1], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm nghề.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 2], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 3]. Phần thưởng: [2 điểm cấp, 2 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Ahaha, đúng như mình nghĩ, lại có thể lên cấp.” - Nếu không phải chân vẫn còn đau, Chính Nam sợ rằng đã đu lên nóc nhà rồi. Lần này hắn không ra lệnh cho hệ thống mà tự mình dùng tay tăng cấp trên bảng thông tin.

“Tích... tiêu hao 1 điểm cấp tăng lên cấp 6 thành công.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề, kích hoạt nghề [Luyện Dược Sư] thành công.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề tăng cấp nghề [Đầu Bếp] lên cấp 3 thất bại.”

“Hả!? Thất bại?” - Chính Nam xém chút nhảy dựng lên, thất bại chẳng phải mất điểm rồi?

Sau khi xem xét lại điểm nghề không bị mất, Chính Nam lúc này mới yên tâm lại. Hắn tò mò hỏi: “Trang, tại sao lại tăng cấp nghề thất bại? Bộ có tỉ lệ ăn hay sao?”

“Tích... kích hoạt và tăng cấp nghề từ cấp 1 lên cấp 2 cần tiêu hao 1 điểm nghề. Tăng cấp nghề từ cấp 2 lên cấp 3 cần tiêu hao 2 điểm nghề, cấp 3 lên cấp 4 cần tiêu hao 3 điểm nghề cứ như thế tính lên. Tăng cấp kỹ năng tương tự.”

“Vãi! Sao không nói sớm hơn a.” - Chính Nam vò đầu bứt tóc. Hắn vừa táy máy kích hoạt nghề [Luyện Dược Sư] thành ra thiếu 1 điểm nghề để nâng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 3 rồi.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 6(Luyện Thề tầng 6)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: Không.

Nghề: cấp 2 đầu bếp, cấp 1 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 51/100)

Điểm dư: 2 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đắm Đương - giai đoạn 1: 6/10, còn 5 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 2].

Đánh giá: 3 phút phụt 2 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

“À, còn điểm kỹ năng nên làm gì bây giờ nhỉ?” - Chính Nam vuốt cằm: “Trang, có gợi ý gì không?”

“Tích... bởi vì hệ thống là Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả hệ thống, cho nên hệ thống kỹ năng sẽ dựa theo hệ thống kỹ năng nhẫn giả trong ký ức ký chủ.”

“Ồ, Naruto a.” - Chính Nam2 mắt tỏa sáng: “Nói như vậy tôi có thể học hết các chiêu thức nhẫn thuật trong đó sao?”

“Tích... trước mắt ký chủ chỉ có thể kích hoạt cấp E nhẫn thuật và đẳng cấp tối đa không thể cao hơn cấp thiên phú.”

“Cấp E nhẫn thuật... không phải toàn là hàng hạ nhẫn sao!” - Chính Nam méo cả mặt. Hắn lật mở cây kỹ năng xem thử mình nên làm gì với 1 điểm kỹ năng yêu thương hiện có.

“Thuật Ngụy Trang... vớ vẩn.”

“Thuật Cởi Trói... cái mẹ gì đây a!”

“Thiên Niên Sát!? Khỏa Thân Thuật!? Cấp E? Đây không phải Thần Thuật sao. Bỏ qua đi.”

“Như vậy chỉ còn lại Tam Thân Thuật.” - Sau một hồi lựa chọn, Chính Nam đặt tầm mắt ở ba nhẫn thuật cơ bản nhất được dạy trong mọi trường ninja: “Thế Thân Thuật, rất thực dụng trong giao chiến. Nhược điểm là cần phải chuẩn bị thể thân trước và không gây ra sát thương. Như vậy...”

“Tích... tiêu hao 2 điểm kỹ năng kích hoạt [Biến Thân Thuật], [Phân Thân Thuật] thành công.”

Chính Nam chưa từng đánh nhau, ký ức của nguyên chủ cũng toàn là bị đánh, điều này tạo cho hắn tâm lý có chút sợ hãi vì thế hắn chọn lựa kích hoạt 2 loại nhẫn thuật có xu hướng “hậu trường” hơn. Không có cách, chết 1 lần rồi, sợ a.

“Như vậy mới đúng chứ. Có nghề [Luyện Được Sư] cũng không sai, ít nhất là có thủ đoạn kiếm tiền và danh tiếng.”

Chính Nam cũng đã suy nghĩ kỹ rồi mới làm ra quyết định. Với Tiểu bạch kiểm hệ thống của mình, cái hắn cần làm là tiếp xúc với càng nhiều phú bà càng tốt. Để làm được điều đó, hắn cần mạnh, giàu và danh tiếng. Trở thành luyện được sư chính là con đường ngắn nhất để trở nên giàu và tiếng, chỉ cần có hai điều kiện đó thì hắn sẽ mạnh lên rất nhanh. Còn về phần được liệu, hắc hắc, Lý gia chính là kinh doanh được liệu đó a.

Đóng lại bảng thông tin cá nhân, Chính Nam bắt đầu suy nghĩ chuẩn bị kế hoạch phát triển bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tiểu bạch kiểm cũng là phải lặn lội

Trước mắt quan trọng nhất là phải thường xuyên tìm cơ hội tiếp xúc và phát triển cảm tình với Lý Gia Nguyệt, đây là con đường ngắn nhất để lên cấp và có điểm.

Thế nhưng Chính Nam vẫn băn khoăn việc mình nên tu luyện như thế nào với cái thiên phú nát bét này.

“Tích... Hệ thống chính là phụ trợ ký chủ trở thành tiểu bạch kiểm mẫu mực, không phải trở thành cường giả, chí tôn, đế hoàng cái gì đó, tu luyện lại làm gì? Hằng ngày chỉ cần cùng phú bà lặn lội một chỗ, thiên hạ tự nhiên ở trong tay.”

Chính Nam bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy a! Chỉ cần mình cùng phú bà xoát tốt điểm thiện cảm, sau đó điểm sẽ cuộn cuộn tới, việc gì phải tu luyện.

“Tích... nhắc nhở, tu luyện có thể không cần làm “nhiều”, nhưng vẫn là phải có.”

“Vì sao? Không phải là nằm lên cấp sao?” - Vừa phía trước nói thế này, sau đó lại nói kiểu khác, cuối cùng là dạng nào?

“Tích... thứ nhất, thiên phú của ký chủ là 3, trực tiếp giới hạn số lượng phú bà tối đa của ký chủ là 3, cấp kỹ năng tối đa cũng chỉ có cấp 3, cấp nghề cũng như vậy. Thứ hai, nếu ký chủ lười biếng không tu luyện, ngày nào đó có chiến đấu, hoặc các phú bà muốn cùng ký chủ đối luyện, ký chủ lại một thân tu vi thông thiên, chiêu thức thông huyền nhưng cái gì cũng không biết dùng, vậy phú bà sẽ coi trọng ký chủ nữa không?” - Trang một lần giải thích rất nhiều, tóm gọn lại là “cúp có thể, nghi hần thì không”.

Nghe vậy Chính Nam đau cả hai trứng. Vừa muốn tán tỉnh phú bà, lại còn muốn tu luyện, lại phải học nghề, này có vẻ không giống với lý tưởng tiểu bạch kiểm của hần a.

“Tích... tiểu bạch kiểm không phải cá ướp muối, ký chủ phải hiểu rõ.”

“Được được, nói đi nói lại thì cũng phải lẫn lộn như mọi người.” - Chính Nam quyết định đi tắm một cái. Đang tắm, hần nghĩ ra gì đó, lại cùng trang bắt chuyện: “Trang, có cách gì tăng cấp thiên phú của tôi không?”

“Tích... muốn tăng cấp thiên phú có thể dùng đan dược, xung kích đại cảnh giới đạt được thiên đạo ban thưởng, hoàn thành đặc thù nhiệm vụ, vân vân.”

“Ừ, mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết đều là ăn đan dược hoặc có cao thủ chỉ dạy, mình chỉ có một cái lỗi thời hệ thống, có chút khó làm!” - Chính Nam không bỏ lỡ cơ hội đá xoáy Trang một cái.

“Tích...”

Ngày tiếp theo, lấy có “duỡng thương”, Chính Nam cả ngày làm cá ướp muối trong phòng, việc gì cũng không cần làm, thậm chí còn có người com bung nước rót chăm sóc hần.

Gia Nguyệt phú bà không chỉ xin cho Chính Nam chuyển công tác từ chuồng ngựa về nhà bếp, còn xin cho hần được chuyển phòng tới một căn phòng lớn hơn rất nhiều, thậm chí còn có toilet riêng.

“Tiểu bạch kiểm a... cảm giác được bao nuôi cũng không tệ. Đáng tiếc...” - Nằm trên ghế phơi nắng, Chính Nam ngâm một cọng cỏ trong miệng, trong lòng suy nghĩ.

“Ồ! Hôm nay anh tự mình ra đây phơi nắng được a.” - Gia Nguyệt phú bà như thường lệ tới thăm Chính Nam buổi sáng, thấy hần đã có thể tự mình ra ngoài nên tỏ ra khá bất ngờ: “Có vẻ vết thương của anh đã khỏi hẳn rồi nhỉ?”

Chính Nam vốn là chỉ giả bộ bị thương mà thôi, tiếp tục nằm cũng không có ý tứ nên hần phải dậy trả ơn cho Gia Nguyệt phú bà, dù sao đó cũng là một viên cấp 2 trung phẩm đan dược a.

Nhỏ ra cọng cỏ trong miệng, Chính Nam ngồi dậy, cười nói: “Nhờ phúc Nhị tiểu thư, mới hai ngày mà vết thương nặng như vậy đã khỏi hẳn. Anh cảm thấy hôm nay tràn đầy năng lượng a.”

“Như vậy sao...” - Gia Nguyệt phú bà lại gần Chính Nam rồi hơi cúi người xuống.

Chính Nam cười lắc đầu, đưa tay lên xoa đầu Gia Nguyệt phú bà. Không hiểu sao gần đây cô bé này ngày nào cũng muốn hần xoa đầu 2 3 lần.

Hôm nay Gia Nguyệt phú bà mặc một bộ váy xòe màu tím nhạt, viền trắng, dưới chân là đôi giày đen họa tiết tinh xảo kèm đôi vớ trắng cao quá đầu gối, tốt một bức “thanh xuân loli đồ”: “Nếu có thể kéo vào trong phòng... khu... khu...” - Chính Nam vừa uống nước vừa nghĩ, không hiểu sao nước trong ly lại văng lên, tạt hần đầy mặt.

Gia Nguyệt phú bà vẻ mặt vui vẻ cười: “Anh Nam thật ngộ, haha.” - Từ lần đó được Chính Nam xoa đầu, cô bé cảm thấy đặc biệt thoải mái nên luôn muốn hần làm như vậy.

Chính Nam vừa lau nước trên mặt, vừa nói: “Nghỉ mấy ngày rồi, cũng nên vào bếp làm việc chứ. Dù sao, anh cũng là đầu bếp riêng của em mà, đứng không, Gia Nguyệt?”

Gia Nguyệt phú bà hớn hờ gật đầu: “Đúng đúng. Trước đó bị thương thì anh được phép nghỉ ngơi, bây giờ khỏi hẳn thì phải làm việc chứ sao. Em nói trước nha, nếu như tay nghề anh đi xuống, đừng trách em lại cho anh nằm trên giường thêm mấy ngày để luyện tập lại.” - Nói, cô bé giờ nắm đầm nhỏ lên dọa nạt Chính Nam.

Chính Nam ngoài cười nhưng trong lòng có chút chột dạ, thảm cảnh của ba tên nhóc lần trước hần vẫn chưa quên.

“Mà, ba vị thiếu gia gần đây không tới quấy rầy em nữa chứ?” - Chính Nam cũng khá tò mò kết cục của ba tên nhóc đáng thương kia.

Gia Nguyệt phú bà hừ lạnh nói: “Bị cha trục xuất khỏi gia tộc. Hừ, Lý gia này chỉ có ba người họ Lý, còn lại toàn là do cha thuê hoặc mua đứt tới làm việc, cho nên những người dám mượn danh tiếng Lý gia làm bậy thì chỉ có kết cục như vậy.”

“Lý gia...” - Những ngày gần đây Chính Nam tuy nằm một chỗ nhưng không có nghĩa là hần cái gì cũng không làm, ngược lại là có thời gian yên tĩnh cho

hắn một lần nữa sắp xếp lại ký ức và dựa vào đó đưa ra những suy đoán và tính toán cho tương lai.

Như Gia Nguyệt phú bà nói, Lý gia chỉ có ba người họ Lý, Lý Anh Tuấn - Gia chủ, Lý Gia Như - Đại tiểu thư và Lý Gia Nguyệt - Nhị tiểu thư. Toàn bộ Lý gia có trên dưới 500 người, ngoại trừ ba người họ Lý ra, những người còn lại đều là người khác họ được thuê từ các đội lính đánh thuê hoặc mua đứt như nô lệ, số ít có xuất thân kỳ lạ như Chính Nam.

Chính Nam khá nghi ngờ về sự tồn tại của Lý gia.

Nhìn từ bên ngoài, Lý gia giống như một khối Rubik được ghép từ nhiều mặt lại với nhau, bình thường có vẻ cân đối, bền vững, nhưng nếu có vấn đề xảy ra với một mảng, những mảng khác rất dễ dàng bị kéo đổ xuống theo mới đúng. Tại sao một “gia tộc” rồi rạc như vậy, lại quá nhanh và dễ dàng trở thành “Hà thành đệ nhất gia tộc” chứ?

“Không nghĩ những cái này. Với đẳng cấp của bản thân hiện tại, biết quá nhiều sẽ chỉ để mình chết càng sớm, tốt nhất là nên yên lặng phát triển, tiếp tục làm thân với Gia Nguyệt mới là hợp lý.” - Chính Nam khẽ lắc đầu, tiếp tục sai bước cùng Gia Nguyệt phú bà thẳng tiến nhà bếp.

Vừa tới nhà bếp, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà không nói lời nào mà chỉ đi thẳng vào trong. Những người khác cũng rất thức thời tự mình đi ra ngoài, không cản Gia Nguyệt phú bà phải quất nữa.

“Đây cũng là yêu cầu của em sao?” - Chính Nam khéo mắt co gật.

Gia Nguyệt phú bà hất cằm, cao ngạo nói: “Đúng vậy. Nhiều người ở đây cũng không có tác dụng gì, và lại em cũng không muốn có người nhìn chằm chằm lúc anh làm việc.”

Chính Nam nhún vai, không nói gì. Cô bé này tính sở hữu rất mạnh a.

Chờ mọi người đi hết ra ngoài, Chính Nam trực tiếp mở “cấp 2 chức nghiệp hình thức” làm thật nhanh mấy món ăn sáng: trên bếp lò nấu một nồi cháo thịt băm trứng muối, trong lò nướng đang nướng mấy cái Donut, trong chảo chiên đang sôi xèo xèo vài cây bánh quẩy, trên bàn 1 bình sữa đậu nành đang bốc khói nghi ngút.

Nơi dị giới này hầu hết gia đình ăn sáng sẽ là vài cái mìn thầu, bánh bao loại hình và uống thêm sữa bò, sữa dê, gia đình có tiền có thể có thêm một món canh. Giống như Chính Nam đang nấu bữa sáng, gần như chuẩn 5* tại dị giới rồi, hơn nữa hắn tay nghề đã đạt cấp 2, đảm bảo đủ để Lý Gia Nguyệt công hiến đầy đủ thiện cảm.

Gia Nguyệt phú bà ngồi chống cằm nhìn Chính Nam loay hoay làm đồ ăn, ánh mắt mê ly.

“Lúc anh Nam chăm chú, thật... đẹp trai a. Đã vậy còn nấu ăn ngon nữa, nếu sau này...” - Không biết nghĩ tới chuyện gì, Gia Nguyệt phú bà gương mặt đã hồng thắm.

Chính Nam cảm thấy có người nhìn mình chằm chằm từ phía sau nên ngoảnh đầu lại xem thử, bất gặp Gia Nguyệt phú bà khuôn mặt đỏ bừng nhìn mình, hắn cảm theo cái chào tới gần cô bé.

“Không có sốt a, làm sao mặt đỏ như vậy?” - Vừa nói, Chính Nam vừa cúi đầu xuống áp trán mình vào trán Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà bị cử chỉ thân mật của Chính Nam làm cho toàn thân cứng đờ. Sững sờ một lát, cô bé chạy vèo ra chỗ đựng nước sạch rồi dùng hai tay đập nước vào mặt mình, cười khan nói: “Không... không có gì, chỉ là em cảm thấy hơi nóng thôi. Đúng vậy, chắc là do anh bật lửa lâu nên trong phòng nóng đấy. Không nói cái này, anh nấu xong chưa?”

Chính Nam vẻ mặt không tin, thầm nghĩ: “Linh Hư trung kỳ, đã tu luyện ra chân khí mà bảo trời này nóng?” - Ngoài mặt hắn vẫn cười nói: “Sắp rồi, chờ anh bày đồ ăn ra nữa là xong. Em rửa tay với lau mặt đi rồi lại ăn.”

Gia Nguyệt phú bà hớn hờ chạy đi một lát, lúc trở lại Chính Nam đã bày xong đồ ăn ra bàn.

“Đây là...” - Gia Nguyệt phú bà hai mắt toàn là ngôi sao, nhìn trên bàn bày toàn món ăn lạ lẫm, cô bé cảm thấy hôm nay cái bụng nhỏ của mình chịu thách thức rồi.

Chính Nam mỉm cười mức một chén cháo cho Gia Nguyệt phú bà, nói: “Đây là cháo thịt băm, chắc em không xa lạ gì ha, nhưng hôm nay anh chuẩn bị thêm một chút thứ khác biệt cho em ăn kèm đây, cái này gọi là “bánh quẩy”. Để anh cắt ra rồi em ăn chung với cháo.”

Gia Nguyệt phú bà một muỗng cháo một miếng bánh, rất nhanh đã gỡ bát leng keng. Cô bé đưa bát không về phía Chính Nam, đôi mắt to tròn khê nháy: “Thêm... thêm một bát nữa.”

Chính Nam cầm bát rồi đặt xuống, mỉm cười nói: “Ăn thử cái này trước đã, gọi là Donut nhé.”

“Thêm một cái Donut.”

“Uống thử cái này xem sao, sữa đậu nành nguyên chất.”

“Thêm một ly.”

...

Chính Nam khước miệng co giật nhìn đồng chén bát trên bàn: “Đây là khẩu phần của bốn người a, em...” - Hắn nhìn qua Gia Nguyệt phú bà, lập tức nuốt lời muốn nói xuống.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lần đầu luyện đan (1)

Gia Nguyệt phú bà lúc này đã tròn như con tằm, nằm lẩn trên ghế, thờ: “Em... em không dậy được... Anh mau đỡ em dậy...”

Chính Nam mặc kệ Gia Nguyệt phú bà nằm trên ghế, hắn dọn dẹp chén bát trước.

Vừa rửa chén bát, Chính Nam vừa nói: “Ăn xong rồi thì em cũng đi học đi, suốt ngày nghỉ ở nhà giáo viên của em sẽ không vui đâu.”

Gia Nguyệt phú bà hết sức khó khăn tự mình ngồi dậy, lại nằm gục xuống bàn, than thờ: “Thôi, em không đi học đâu. Trong lớp chán muốn chết, lại chẳng có bạn bè gì... Em muốn ra ngoài chơi, anh đi với em không?”

Chính Nam làm ra bộ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Thật không được, hôm nay anh muốn qua luyện được thất tìm mấy vị luyện được sư đại nhân học luyện đan, gần đây anh cảm thấy rất hứng thú với luyện đan.”

“A, luyện được sao?” - Gia Nguyệt phú bà tròn mắt xoay một vòng, nói: “Nếu anh nghe lời em, em sẽ dạy anh luyện được. Nói cho anh biết, bản tiểu thư cũng là cấp 1 Luyện Được Sư nhé!” - Nói, cô bé còn héch lên bộ ngực phẳng của mình, thần tình hãnh diện.

Chính Nam nghe được như mở cờ trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ khó khăn, nhấn nhó: “Không tốt lắm đâu, anh cũng chỉ là muốn học một chút mà thôi, chứ anh không có tiền trả tiền được liệu để luyện đan nữa.”

Gia Nguyệt phú bà hạ quyết tâm: “Em là giáo viên của anh, được liệu tất nhiên là do em lo rồi, nhưng mà anh cần đóng học phí nha, mỗi ngày là một bữa ăn ngon, hehe.” - Hôm qua ăn một lần cá viên chiên, cô bé phát hiện một sự thật kinh hoàng.

Nghiện thật rồi!

Lại thêm sáng nay bị hắn làm cho ăn không ngừng được, Gia Nguyệt phú bà biết mình chắc chắn chạy không thoát khỏi tài nấu ăn của người đàn ông này.

Chính Nam quyết định lại giả vờ một lần cuối kiểm cái bảo hiểm mạng nhỏ: “Nếu bị gia chủ biết được, cái mạng của anh cũng không còn a.”

“Không sao đâu mà, cùng lắm em nói là em muốn anh là phụ tá của em” - Gia Nguyệt phú bà vỗ bộ ngực phẳng của mình, một bộ “Trời sập xuống có em gánh, anh không phải xoắn”.

Chính Nam thờ dãi: “Thôi được, vậy em chờ anh một chút, anh chạy về lấy chút đồ đạc rồi cùng nhau đi.” - Thật mẹ nó vất vả, giả vờ dối lòng lừa loli chính là tội lỗi, sau này phải làm thêm vài lần cho quen mới được.

“Được rồi, vậy em ra ngoài chờ anh trước, anh lấy gì thì nhanh một chút rồi ra liền nhé.”

“Uhm, em cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Em biết rồi, anh cũng cẩn thận một chút.”

Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà tách ra hành sự, cả hai đều không biết được ở trong bóng tối có một đôi mắt theo dõi toàn bộ quá trình hai người bàn bạc, cũng nghe được toàn bộ câu chuyện.

Mà, có biết Chính Nam cũng không quan tâm lắm, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết một thiên kim tiểu thư như Gia Nguyệt phú bà không có một, hai cao thủ âm thầm bảo vệ mới là có quý.

Chạy về phòng lấy giỏ đồ đã chuẩn bị kỹ, Chính Nam nghênh ngang đi ra cửa sau, hoàn toàn không tồn tại cái gọi là “sợ người ta biết”, thậm chí trên đường hắn còn chào hỏi các gia đình, trêu ghẹo mấy nô tỳ.

Gần tới cửa sau, Chính Nam đổi một bộ lén la lén lút về mặt, không khác gì một tên trộm, đảo mắt nhìn quanh 1 vòng rồi khẽ gọi: “Gia Nguyệt, em đang

ở đâu, đi thôi, đi sớm về sớm... Gia Nguyệt... cái đệt!!!”

Gia Nguyệt phú bà thò đầu ra từ sau bụi cây, trên đầu còn có mấy cọng rom rạ dọa Chính Nam xém chút ném cái hộp qua.

“Em làm cái quỷ gì thập thà thập thò như ăn trộm thế, làm anh giật mình.”

“Cái này gọi là nguy trang, anh lấy đồ xong rồi hả, đi được chưa?”

“Xong rồi, đi thôi.”

...

Phòng luyện đan, hàng ngày đều có lượng lớn hộ vệ canh giữ, ngoài ra còn có trận pháp và các khách khanh túc trực từng giờ từng phút. Có thể nói là giọt nước không lọt.

Gia Nguyệt phú bà dẫn theo Chính Nam đi tới phòng luyện đan riêng biệt của mình, lại dặn dò hộ vệ lấy tới mười phần dược liệu Thối Thể Đan rồi đóng lại cửa phòng.

Chính Nam bước vào phòng, nhìn quanh một vòng, hần tặc lưỡi: “Chỗ này không phải để luyện đan sao, cái giường kia là cái gì? Còn có cả bồn tắm? Em trang trí chỗ này thành phòng trọ hay sao thế?”

Gia Nguyệt phú bà một mặt khó hiểu nhìn Chính Nam: “Luyện dược sư cũng cần phải tắm rửa, ngủ nghỉ chứ. Anh tưởng phòng luyện đan là có mỗi mấy cái bàn để dược liệu với lò luyện đan thôi hay sao?”

Chính Nam cảm thấy có cái gì đó vỡ vụn, kiểm tra kỹ lại thì đó chính là tam quan của hắn.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết không phải nói phòng luyện đan là chỉ có lò luyện đan, dược liệu, trận pháp thôi hay sao? Cmn! Bây giờ có cả giường, bồn tắm, nhà vệ sinh đầy đủ!

Đúng là “nhà văn nói láo, nhà báo nói thêm”!

Chính Nam để Gia Nguyệt phú bà tự làm những gì mình thích, hắn muốn thử luyện đan luôn và ngay.

Nhặt lên cái lò luyện đan bị Gia Nguyệt phú bà quăng qua một bên lúc nãy, Chính Nam hết sức quen thuộc làm vệ sinh rồi chuẩn bị lửa. Hắn cũng bắt ngờ với chính mình, lần đầu tiên làm việc này lại giống như là đã quen thuộc hàng trăm lần rồi.

“Tích... Ký chủ không nên bất ngờ, hệ thống tăng cấp nghề đồng thời cũng quán tưởng kinh nghiệm nghề vào ý thức của ký chủ, nên ký chủ cảm thấy quen tay là chuyện bình thường. Ký chủ tập dần đi là vừa.”

Chính Nam lúc này mới hiểu ra, hắn hỏi lại: “Nói như vậy ngoại trừ kinh nghiệm và độ thành thạo nghề ra, tôi còn quán tưởng cái gì nữa không Trang?”

“Tích... Trang lấy thông tin từ Thiên Đạo rồi ghi thẳng vào sổ mệnh của ký chủ, vì vậy ngoài độ thành thạo và kinh nghiệm luyện đan ra, ký chủ cũng có toàn bộ tri thức tương ứng với cấp độ nghề của ký chủ.”

“Chính là thất truyền đan phương, ẩn tính dược liệu, vân vân đúng không?”

“Tích... đúng là như vậy. Nhưng cũng không có nghĩa là ký chủ không còn không gian tự tăng lên. Nếu ký chủ siêng năng, chăm chú với một nghề vẫn có thể tự mình vượt cấp tìm hiểu nghề.”

Chính Nam cái hiểu cái không, đang muốn hỏi thêm thì nghe ngoài cửa có tiếng động. Hắn ra nhìn xem thì thấy một khay dược liệu được xếp sẵn đầu ra đầy đang được cơ quan đẩy vào phòng từ từ.

Gia Nguyệt phú bà thấy như vậy mới mở miệng giải thích với Chính Nam: “Bình thường em luyện đan đều không có học đồ cho nên dược liệu sẽ được các học đồ khác chuẩn bị sẵn từ bên ngoài, khi đưa vào em chỉ việc lấy dùng mà thôi.”

Chính Nam tặc lưỡi, thầm nghĩ: “Móa, đãi ngộ đúng là khác nhau, không hổ là Lý gia Nhị tiểu thư.”

Bỗng nhiên trông mắt hắn xoay một vòng, khóe miệng cong lên nụ cười gian xảo.

Chính Nam cầm khay dược liệu tới ngồi cạnh Gia Nguyệt phú bà, nói: “Gia Nguyệt, anh với em tới chơi trò chơi nhỏ, em có muốn chơi không?”

Gia Nguyệt phú bà đang tuổi ăn, tuổi chơi, nghe Chính Nam hỏi lập tức gật đầu hào hứng: “Chơi, mà chơi trò gì, chơi như thế nào?”

Chính Nam nở nụ cười tỏa nắng, nói: “Bây giờ em tới luyện một lần Thối Thể Đan, sau đó tới lượt anh luyện thử. Nếu anh luyện thành công thì xem như anh thắng, anh luyện không được thì xem như em thắng. Thế nào, Nhị tiểu thư, có dám chơi hay không?”

Gia Nguyệt phú bà nhìn Chính Nam như nhìn thiếu năng, nói: “Cái này không bằng anh nhận thua luôn cho rồi, không thú vị chút nào.”

Chính Nam vẫn là mỉm cười nói: “Nếu em thắng ngày mai anh lại chuẩn bị đồ ăn ngon cho em, nếu anh thắng...”

Chính Nam còn chưa nói hết câu, Gia Nguyệt phú bà liền cướp lời: “Choi, sợ gì không chơi, ai nuốt lời là con chó con.”

Chính Nam bắt đầu nói: “Để anh nói hết đã. Nếu anh thắng thì em phải nghe lời anh một việc. Yên tâm, anh sẽ không đưa ra cho em yêu cầu gì kỳ quặc đâu, thậm chí ngày mai anh lại tới đây đánh cược với em tiếp để em gỡ. Thế nào, điều kiện như vậy có được hay không?”

Gia Nguyệt phú bà cũng không tin Chính Nam chỉ nhìn một lần liền luyện được Thối Thể Đan. Cô bé tự tin gật đầu: “Quyết định như vậy đi. Bây giờ em tới làm mẫu một lần, anh nhìn cho kỹ nha. Thua cấm nuốt lời nha.”

Gia Nguyệt phú bà tiến tới ngồi xếp bằng cạnh lò luyện đan tiến hành điều chỉnh trạng thái.

Chính Nam âm thầm gật đầu, cô bé này bình thường nhí nhảnh, nhảy nhót nhưng một khi luyện đan lại rất là thành thực.

30 phút sau, Gia Nguyệt phú bà bắt đầu nổi lửa luyện đan. Mặc dù chỉ là cấp 1 đan dược loại phổ biến nhất nhưng cũng không có nghĩa là có thể xem thường, dù sao lâu cao cũng phải xây lên từ đất bằng, những đan dược cơ sở như thế này mới là nền tảng vững chắc cho tương lai.

Nhìn Gia Nguyệt phú bà động tác điều luyện, thần thái tự tin, Chính Nam mỉm cười. Bản thân hắn cũng luyện được sư, lại là Thiên Đạo luyện được sư, dưới cái nhìn của hắn, những động tác của Gia Nguyệt phú bà tuy hợp tiêu chuẩn nhưng quá cứng nhắc, lại lộ ra khá nhiều lỗi nhỏ, điều này mặc dù không dẫn tới luyện đan thất bại nhưng lại ảnh hưởng khá nhiều tới số lượng và chất lượng đan dược.

Tại Nam Việt đại lục, đan dược được chia thành 5 loại hạ phẩm đan, trung phẩm đan, thượng phẩm đan, cực phẩm đan và hoàn mỹ đan. Trong đó hạ phẩm đan có tỉ lệ là 3 phần được lực, 7 phần cạn, trung phẩm đan tỉ lệ là 5 - 5, thượng phẩm đan là 3 - 7, cực phẩm đan là 100% được lực.

Riêng hoàn mỹ đan đã đột phá tỉ lệ thành phần, được lực đã đạt tới 150%!

Thông qua cách lựa chọn chất lượng chủ tài và phối hợp phụ tài, Chính Nam nhận ra Gia Nguyệt phú bà muốn luyện thượng phẩm Thối Thể Đan, nhưng do những sai lầm nhỏ chồng chất lên nhau, hắn khẳng định lò đan dược này tối đa chỉ có thể có một viên thượng phẩm đan, còn lại là trung phẩm.

Để chứng minh cho suy nghĩ của Chính Nam, Gia Nguyệt phú bà la lên một tiếng, sau đó một chưởng đánh vào lò luyện đan, nắp lò bay lên, bên trong nằm vên vẹn ba viên trung phẩm Thối Thể Đan, thượng phẩm đan cuối cùng cũng không xuất hiện.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lần đầu luyện đan (2)

Gia Nguyệt phú bà lau mồ hôi trán, vẻ mặt ngạo nghễ nhưng trong mắt không giấu được thất vọng, nhìn Chính Nam: “Thế nào, bản tiểu thư có lợi hại hay không?”

Chính Nam không đành lòng làm cô bé thất vọng, hắn mỉm cười vỗ tay nói: “Nhị tiểu thư quá lợi hại, tiểu nhân thật sự phục nhị tiểu thư sát đất. Cầu bao nuôi!”

Gia Nguyệt phú bà nghe Chính Nam khen trong lòng cực kỳ thoải mái, cô bé hai tay chống hông cười híp cả mắt: “Haha, sau này chỉ cần người làm đồ ăn ngon cho bản cung, bản cung bao nuôi người, haha.”

Chính Nam lật cái bạch nhãn: “Em xong rồi thì nghỉ ngơi đi, tôi lướt anh.” - Nói, hắn đi tới khay dược liệu lựa vài cây xấu nhất, sau đó bắt đầu luyện đan.

Gia Nguyệt phú bà thấy Chính Nam lựa toàn dược liệu chất lượng thấp nhất, còn muốn lên tiếng nhắc nhở. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sợ mình thua cuộc không được Chính Nam nấu cho ăn nữa, cô bé quyết định không nói, ghen tới khuôn mặt nhỏ cũng đỏ hồng.

Chính Nam dĩ nhiên không có ý định một lần bộc lộ toàn bộ thực lực của mình, hắn chỉ là muốn luyện thử một lò hạ phẩm đan trước làm nóng người.

Bằng vào thực lực của mình, Chính Nam chỉ mất 15 phút đã luyện xong một lò hạ phẩm Thối Thể Đan, một lần thành đan đạt tới đa 10 viên.

Gia Nguyệt phú bà dụi dụi mắt, cô bé cảm thấy những gì vừa xảy ra trước mặt mình là hoàn toàn không chân thật: “Chỉ nhìn một lần liền luyện thành công, lại còn một lò tiêu chuẩn 10 viên. Anh còn dám nói trước đây anh chưa từng luyện đan?”

Chính Nam vô tội, nói: “Đây thật sự là lần đầu tiên anh luyện đan, có thể là anh may mắn mà thôi.” - Đây là đúng là lần đầu hắn luyện đan a.

Gia Nguyệt phú bà mặt đầy nghi ngờ nhưng cũng chấp nhận lời giải thích của Chính Nam, bởi vì ngoài “may mắn” ra, cô bé cũng không nghĩ tới lời giải

thích nào tốt hơn.

Nghĩ tới Chính Nam có thể yêu cầu mình làm vài việc kỳ quặc, lại có thể mượn cớ không làm đồ ăn cho mình, Gia Nguyệt phú bà cắn răng, tròng mắt xoay một vòng, hai tay lại chống hông, lớn tiếng nói: “Vấn này không tính, em luyện ra là trung phẩm đan, anh chỉ luyện ra hạ phẩm đan, bán 10 viên hạ phẩm đan đi mới mua được 2 viên trung phẩm đan mà thôi, không tính. Chúng ta đấu lại.”

Vì ăn vặt, Gia Nguyệt phú bà quyết tâm không cần mặt. Ban đầu nói là thành đan hay không thành đan, bây giờ cứng rắn sửa thành giá trị đan dược.

Chính Nam cũng không lật tẩy cô mà rất “vô tư” hòa theo: “Được a, anh cũng không tin anh luyện không ra trung phẩm đan. Tới, làm lại.”

...

Một giờ sau, “Em luyện thành 3 viên trung phẩm đan, anh chỉ luyện thành 1 viên, không tính, lại!”

“Được a, lại thì lại.”

Lại qua thêm một giờ, “Không tính Không tính! Em luyện thành thượng phẩm đan, anh chỉ có 10 viên trung phẩm đan, mang ra ngoài đổi cũng không ai đổi.”

“Tốt a, lại tới.”

một giờ nữa lại lặng lẽ trôi qua.

Gia Nguyệt phú bà lúc này khuôn mặt đỏ bừng, khóe mắt long lanh nước, cô bé cắn chặt răng không cho nước mắt chảy ra, hai bàn tay nhỏ nắm chặt.

Chính Nam nhìn trong lò luyện đan của mình 10 viên thượng phẩm Thối Thể đan, đầy mặt bất đắc dĩ: “Được rồi, không khóc. Ngày mai anh sẽ làm đồ ăn sáng cho em mà.”

Gia Nguyệt phú bà la lên: “Em không thèm!”, sau đó tức giận bùng bùng mở cửa đi ra ngoài, vừa đi vừa quẹt nước mắt.

Chính Nam một mình trong phòng luyện đan nhìn theo bóng lưng nhỏ kia, hần bật cười: “Đúng là trẻ con.” - Nhìn hai phần dược liệu trên khay, Chính Nam đi ra đóng lại cửa phòng, sau đó tiếp tục luyện đan, lần này hần muốn luyện hoàn mỹ Thối Thể đan.

“Trang, tỉ lệ thành đan hoàn mỹ Thối Thể đan của tôi là bao nhiêu?”

“Tích... ký chủ đừng giả ngu, Thiên Đạo luyện dược sư có 100% tỉ lệ thành đan mọi loại đan dược cùng cấp, mọi phẩm chất.”

Chính Nam thì thầm: “Cường ép trang bức thất bại, haiz. A.I chính là A.I, không có chút hài hước gì.”

...

Một nơi khác bên trong Lý gia.

“Gia chủ, Chính Nam đã trở về phòng của mình.”

“Ồ, Gia Nguyệt lại cùng Chính Nam lăn lộn cả ngày sao?” - Một giọng nam trầm thấp vang lên đáp lời.

Lý Anh Tuấn, đương đại Lý gia gia chủ, gương mặt chữ điền, lông mày thô rậm, nhiều năm làm gia chủ cho hần một luồng uy thế người bề trên không thể nghi ngờ.

Trong bóng tối đi ra một người, khuôn mặt che kín như ninja, toàn thân đồ đen, khí tức hoàn toàn không có, nếu không phải hần mở miệng nói chuyện, cũng không ai dám chắc đây là một người sống hay một bộ thi thể.

Người áo đen đi tới trước mặt Lý Anh Tuấn, quỳ xuống một chân, nói: “Đúng vậy, gia chủ. Nhị tiểu thư dẫn Chính Nam vào phòng luyện đan từ buổi sáng, lại yêu cầu 10 phần dược liệu Thối Thể Đan, sau đó tới trưa chỉ có một mình Nhị tiểu thư đi ra trước, lúc ra còn có vẻ rất tức giận, thuộc hạ còn thấy Nhị tiểu thư lau nước mắt.”

Lý Anh Tuấn im lặng nghe, tới đoạn Lý Gia Nguyệt vừa đi vừa lau nước mắt, hần trầm giọng hỏi: “Gia Nguyệt phải chịu ủy khuất gì sao?”

“Báo cáo gia chủ, Nhị tiểu thư cũng không phải là chịu ủy khuất gì cả, thuộc hạ thấy giống như là rất tức giận bỏ đi mà thôi.”

Lý Anh Tuấn hơi cau mày suy nghĩ, sau đó nói: “Đã không phải là chịu tổn thương hay ủy khuất gì vậy cũng không cần can thiệp.”

“Thuộc hạ biết phải làm sao.” - Vệ Tam lúc này lại lui vào bóng tối, một chút khí tức ba động cũng không có.

Nhìn Vệ Tam rời đi, Lý Anh Tuấn lông mày giãn ra, ánh mắt thâm thúy nhìn bầu trời.

...

“Trang, nếu chỉ dựa vào các nhiệm vụ hiện có thì tôi chắc chắn là không thể nào lên được tới cấp 10 trong vòng 7 ngày a. Thật sự là chỉ có 1 con đường duy nhất để kiểm điểm là làm nhiệm vụ thôi sao?” - Chính Nam vừa đánh răng vừa cảm râm.

“Tích... ký chủ có thể ra ngoài tìm thêm phú bà, dù sao ký chủ cũng còn 2 điểm mị lực..”

“Vẫn là Gia Nguyệt đáng tin.” - Xin xỏ thất bại, Chính Nam phải chuyển sang 1 hướng khác. Trước mắt vẫn là phải tập trung vào Gia Nguyệt phú bà.

Ghé qua nhà bếp một lúc, Chính Nam thẳng hướng phòng luyện đan.

Vừa thấy Chính Nam bước vào, Gia Nguyệt phú bà lập tức xụ mặt xuống, hai cái má nhỏ phồng lên, cực kỳ đáng yêu.

Chính Nam bật cười, đưa tay xoa đầu Gia Nguyệt phú bà, nói: “Ai chọc Nhị tiểu thư tức giận, nói cho anh biết, anh giúp Nhị tiểu thư đánh hấn.”

Gia Nguyệt phú bà nghiêng đầu né, hừ một tiếng rồi khoanh tay trước ngực, quay lưng về phía Chính Nam.

Chính Nam cười lắc đầu, lấy đồ ăn trong balo hệ thống ra bày trên bàn, liếc nhìn Gia Nguyệt phú bà lưng nhỏ, khoe miệng cong lên nụ cười gian xảo.

Gia Nguyệt phú bà chờ Chính Nam xin lỗi mình mãi không thấy, lại nghe sau lưng lộp cộp tiếng chén đĩa, mặc dù tò mò muốn quay đầu lại nhưng cô bé cắn răng nhịn xuống.

Chính Nam hôm nay chuẩn bị hai tô phở bò và hai phần Donut trắng miệng. Không thể nói là quá thịnh soạn nhưng đủ chất và đặc biệt thích hợp với Gia Nguyệt phú bà.

Dọn xong thức ăn ra bàn, Chính Nam lại gần Gia Nguyệt phú bà, cho cô bé một cái công chúa ôm, nhẹ nhàng nói: “Đừng giận anh nữa mà, lại đây cùng nhau ăn sáng nè, anh làm món ăn mới cho em ăn thử đây.”

Cảm thấy mình bị bé bỏng lên từ phía sau, Gia Nguyệt phú bà đang muốn giãy dụa, nhưng nghe Chính Nam thì thăm dịu dàng như vậy, lại nhìn thấy trên bàn bày thức ăn sẵn sàng, màu sắc và mùi hương đều cuốn hút không chịu nổi, cô bé vẫn cứng rắn hừ một cái: “Ai thêm... ực... ăn thức ăn của anh, đồ đáng ghét... ực.”

“Được được, đều là anh sai, anh xin lỗi. Xin tiểu công chúa tha lỗi cho nô tài, tiểu công chúa dùng bữa sáng nhé!”

“Hừ, nề tình anh xin lỗi thật lòng như vậy em mới ăn đây nhé, không phải là em muốn ăn hay gì đâu.”

“Dạ dạ, anh biết rồi.”

...

Ăn sáng xong hai người bắt đầu cùng nhau luyện đan. Đáng nói là từ một người muốn dạy Chính Nam luyện đan, Gia Nguyệt phú bà, bây giờ lại trở thành “học trò” của hấn.

Hai ngày sau đó, vẫn là Chính Nam dạy, Gia Nguyệt phú bà học. Không giống chính là bây giờ Gia Nguyệt phú bà nhìn Chính Nam bằng ánh mắt cực kỳ sùng bái, đơn giản chính là fan Kpop nhìn thần tượng.

Chỉ trong vòng ba ngày, dưới sự dạy dỗ của Chính Nam, Gia Nguyệt phú bà đã có thể 100% luyện ra thượng phẩm Thái Thể đan, đây có thể nói là không thể tin nổi. Điều này khiến cô bé hưng phấn không được, ngay lúc đó còn nhảy cẫng lên hôn lên má Chính Nam một cái, làm hấn ngẩn ngơ mất một lúc.

Cũng không phải Chính Nam cao minh cỡ nào, mà là Gia Nguyệt phú bà căn cơ rất tốt, lại có thiên phú siêu cường. Hấn chỉ là giúp cô bé sửa lại một chút chi tiết nhỏ cùng những thói quen sai lầm trong không hóa và lựa chọn thời điểm thêm dược liệu mà thôi.

Mặc dù nói ra có vẻ đơn giản, nhưng như thế trong mắt Gia Nguyệt phú bà cũng là một sự tiến bộ vượt bậc rồi. Vì việc này mà cô bé cũng cùng cha mình khoe khoang mấy ngày nay.

Nhưng cuộc đời không phải lúc nào cũng màu hồng, một người vui thì phải có mấy người buồn.

Hà thành có một trường học, đây là chi nhánh của Thiên Hà thư viện dùng để sàng lọc những thiên tài từ mọi nơi trên đại lục, đều gọi chung là phân viện, mỗi tòa thành đều có một phân viện.

Lúc này tại Hà thành phân viện, trong một phòng học: “Hôm nay Lý Gia Nguyệt lại không tới học sao? Có ai biết là chuyện gì đang xảy ra hay không?”

Một ông lão râu dài, tóc trắng đập bàn lớn tiếng quát mắng, trong phòng tất cả mọi người im lặng cúi đầu, không ai dám ho he một tiếng.

Ông lão quét mắt một vòng, trong mắt tràn đầy đắc ý nhưng ngoài mặt vẫn một bộ nổi giận bưng bưng: “Không ai biết sao? Mọi người đều là bạn học, tại sao Lý nhị tiểu thư nghỉ học mấy ngày nay không ai biết lý do hết vậy?”

...

Chương 10: Phú bà, đấu đan!

Đứng ở trên đài cao, Phan Minh nhìn xuống đám học trò của mình, chờ đợi câu trả lời.

Trở thành Hà thành phân viện giáo viên đến nay cũng đã được gần 20 năm, mặc dù chủ yếu là vì tiền và quyền nhưng bản thân Phan Minh cũng phải công nhận thiên phú của một số học sinh thật sự rất tốt, đặc biệt là Lý gia Nhị tiểu thư.

“Thưa... thưa thầy, bạn Gia... Gia Nguyệt mấy ngày nay đều... đều ở trong phòng luyện đan riêng của bạn ấy, có vẻ... có vẻ là có người khác dạy bạn ấy luyện đan rồi.” - Một giọng nói non nớt ập ứng vang lên, nhưng lại như cục đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng.

Phan Minh thì bất ngờ, còn mấy bạn học khác thì xì xào bàn tán.

“Luyện đan cùng người khác? Hà thành có người giỏi hơn thầy Minh sao?”

“Gia Nguyệt không đi học mà ở nhà học với giáo viên riêng, Lý gia đúng là Lý gia a.”

“Hay mình xin qua đó học thử 1 ngày xem sao?”

...

Phan Minh mặt đen thui, găm thét: “Ai vừa trả lời đứng lên, làm sao em biết có người khác dạy Lý nhị tiểu thư?”

Bạn nhỏ vừa trả lời run rẩy đứng lên, mếu máo nói: “Thưa... thưa thầy, bạn... bạn của em là con của hộ vệ phòng luyện đan riêng của bạn Gia Nguyệt. Bạn ấy nói cha bạn ấy lúc ăn cơm nói là mấy ngày nay Nhị tiểu thư đều... đều ở đan phòng cùng một thanh niên luyện đan chung với nhau, mỗi ngày đều yêu cầu 20, 30 phần dược liệu.”

Phan Minh trầm mặt, hắn không yêu thích công việc này nhưng điều đó không có nghĩa là hắn chịu được việc học trò giỏi nhất của hắn bị người khác cuốn hút, như vậy không khác gì tát vào mặt hắn và nói: “Thầy dạy không được, nên để tôi dạy.”

Hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, Phan Minh mỉm cười nói: “Cả lớp, nếu bạn Gia Nguyệt đã có người khác dạy, vậy chúng ta cũng nên cùng giáo viên mới chào hỏi một chút, mọi người thấy... thế... nào?” - Mấy chữ cuối hắn rít qua kẽ răng, ánh mắt híp híp nhìn mấy bạn nhỏ bên dưới.

Đám nhỏ lạnh cả sống lưng, gật đầu lia lịa, mồm năm miệng mười tranh nhau nói:

“Đồng ý, chúng ta qua thăm Nhị tiểu thư, lại cùng giáo viên mới chào hỏi.”

“Đúng vậy, bạn Gia Nguyệt là bạn học chúng ta, chúng ta cũng nên qua chào hỏi.”

“Đồng ý! Đồng ý!”

...

Phan Minh cười gật đầu, sau đó dẫn đầu một đám trẻ con 5, 6 tuổi đi tới Lý gia tìm Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt, từ xa nhìn lại rất có “người trong giang hồ” khí thế.

Chính Nam đang cùng Gia Nguyệt phú bà lẫn cùng một chỗ, bỗng nhiên mắt phải nháy một cái làm hắn nhú mảy.

Gia Nguyệt phú bà thấy vậy liền hỏi: “Sao vậy anh Nam? Tự nhiên cau mày nghiêm túc thế?”

Chính Nam cười lắc đầu: “Không có gì. Ăn xong rồi, nghỉ cũng đủ rồi, dậy luyện đan thôi em.”

Gia Nguyệt phú bà bất đắc dĩ ngồi dậy. Mấy ngày nay được Chính Nam cưng chiều, cô bé cảm thấy rất thích thú, nhưng chỉ cần cãi lời hắn, hắn liền một câu không nói mà quay đi luyện đan tới lúc hết dược liệu thì thôi.

Hôm nay Chính Nam muốn luyện hoàn mỹ Thối Thể đan để chính mình sử dụng bởi vì nhiệm vụ chỉ còn hai ngày nữa là hết hạn mà hắn mới chỉ cấp 5/10, deadline xem lỏng mảy rồi.

Hai người cùng nhau phân dược liệu thành các phần riêng với nhau. Lợi dụng quyền lợi của Nhị tiểu thư, Chính Nam yêu cầu hắn 30 phần dược liệu tốt nhất, đảm bảo hiệu suất thành đan đúng với năng lực của hắn.

Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Hai người liếc nhau một cái, Gia Nguyệt phú bà lên tiếng: “Có chuyện gì thế?”

Hộ vệ bên ngoài cung kính trả lời: “Bẩm Nhị tiểu thư, có Phan đại sư và các bạn học của tiểu thư tới... thăm tiểu thư.”

Gia Nguyệt phú bà bắt đầu đi ra mở cửa, trên mặt cười gượng: “Chào thầy! Chào mọi người! Mời vào.”

Phan Minh gật đầu bước vào, nhìn trên bàn đầy chục phần cực phẩm dược liệu, lại nhìn khuôn mặt búng ra sữa Chính Nam, hẳn cảm thấy nộ từ tâm ra.

“Gia Nguyệt, em tuy là Lý gia Nhị tiểu thư nhưng dù sao thầy cũng là thầy của em. Em nghỉ học không có lý do mấy ngày nay làm cho thầy và các bạn rất lo lắng. Có phải em bị người xấu dụ dỗ bỏ học hay không? Hay là có người ép buộc em nghỉ học?” - Vừa nói Phan Minh vừa liếc nhìn Chính Nam, ý tứ không nói ai cũng hiểu rõ.

Chính Nam thấy lão già này vừa gặp mặt đã gán cho hắn tội danh “dụ dỗ trẻ chưa vị thành niên” thì đầu tiên là mộng bức, sau đó là tức giận: “Vị thầy giáo này, ăn có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung. Cái gì gọi là dụ dỗ? Cái gì gọi là ép buộc?”

“Tôi cũng không nói cậu, cậu la lên làm gì. Chẳng lẽ cậu có tật giật mình?” - Phan Minh trừng mắt.

Thấy hai người vừa gặp mặt đã om sòm, Gia Nguyệt phú bà lên tiếng can ngăn: “Thầy Minh, cảm ơn thầy qua thăm em. Mấy ngày nay em nghỉ không xin phép là em sai, em xin lỗi thầy. Nhưng mà học luyện đan với anh Nam em tiến bộ rất lớn, thầy đừng làm khó anh ấy.”

Phan Minh nghe được hai câu đầu còn vuốt râu đắc ý, nhưng nghe câu sau xém chút khiến hắn ghen ghét: “Gia Nguyệt, em còn nhỏ phải cẩn thận, thời buổi bây giờ lừa gạt rất nhiều, đừng bị người ta lợi dụng đào mỏ mà không biết. Nhiều người nha, bản lĩnh thì không có, chỉ biết làm tiểu bạch kiểm, bán đi danh dự đàn ông, nịnh hót kiếm chén cơm.”

Chính Nam thật sự nhịn không nổi nữa!

Lão già này đầu tiên nói hắn dụ dỗ trẻ chưa thành niên, sau đó lại nói hắn ép buộc, bây giờ còn nói hắn lừa gạt, đào mỏ.

Riêng khoản tiểu bạch kiểm thì hắn nhận.

Nhưng mà cmm! Bán đi danh dự là cái quần què gì.

Đang muốn mở miệng phản bác, Chính Nam lại bị Gia Nguyệt phú bà cướp lời: “Thầy Minh, thầy và các bạn đến thăm em rất cảm ơn, nhưng anh Nam không phải là kẻ lừa gạt, thầy không nên nói anh ấy như vậy.”

Phan Minh mặt mỗ đỏ bừng. Học trò cưng của mình vì bảo vệ tên tiểu bạch kiểm kia mà lớn tiếng chỉ trích mình trước mặt bao nhiêu học sinh.

Sĩ khả sát bất khả nhục a!

Hắn không dám làm gì Gia Nguyệt phú bà, chẳng lẽ một cái tiểu bạch kiểm còn trị không được.

Nghĩ tới đây, Phan Minh cười nói: “Thầy cũng không có nói vị... công tử này là người như vậy, chỉ là muốn dẫn dò em mà thôi. Nếu em đã nói em có tiến bộ rất lớn vậy chúng ta thì một lần xem sao. Vị... công tử này, cậu nói xem!”

Chính Nam làm bộ ngập ngừng: “Ti... ừ thì sao, không nên a, thắng thua gì đều làm mất hoà khí. Hay là thôi đi.”

Thấy Chính Nam chột dạ, Phan Minh càng chắc chắn tên tiểu bạch kiểm này chỉ biết dựa vào ba tác lười kiếm cơm. Hắn đổi giọng thân thiết: “Không thể nói như vậy a, chúng ta luyện được sư bình thường đều là bệ quan trọng phòng luyện đan, hiếm có cơ hội gặp người trong nghề, lại có nhiều học sinh ở đây xem như vậy, công tử không nề mặt tôi cũng phải xem ở tinh thần hiếu học của các bạn nhỏ chứ.”

Chính Nam vẫn giả vờ sợ hãi, ánh mắt tránh né: “Nếu thầy đã nói như vậy, tôi thấy chúng ta nên cho học sinh thi thí với nhau trước xem sao? Sau đó nếu thầy còn hứng thú chúng ta lại tới đấu một ván.”

Phan Minh lần này mười phần tin tưởng vào phán đoán của bản thân, thanh niên trước mặt đang tìm cách trốn tránh cùng mình đấu đan.

“Bình, con thay mặt thầy lên đấu cùng học sinh của vị công tử này. Đừng làm thầy mất mặt.” - Phan Minh ra hiệu cho học sinh lâu năm nhất của hắn, cũng là con trai hắn bước ra thi đấu.

Chính Nam bên kia mỉm cười, nhìn Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, em lên cùng bạn thi đấu một chút. Làm hết sức mình là được.”

Các bạn học còn lại được một phen xì xào, bàn tán.

“Phan Bình là con trai thầy Minh, năm nay 12 tuổi nhưng cũng đã học luyện đan được 4, 5 năm rồi. Lần này Nhị tiểu thư khó thắng a!”

“Không biết chắc được, Nhị tiểu thư thiên phú rất tốt a, lỡ đâu mấy ngày nay Nhị tiểu thư tiến bộ thật thì sao?”

“Cậu ngu ngốc a, Nhị tiểu thư nói vậy là để bảo vệ anh kia thôi, ở đâu ra mấy ngày mà có cái gì gọi là tiến bộ.”

...

Xung quanh mấy bạn nhỏ xì xào bàn tán, ở giữa phòng, Gia Nguyệt phú bà cùng Phan Bình đều đã đứng trước lò luyện đan.

“Nhị tiểu thư, lần đầu cùng nhau thi đấu, đặc tội.” - Không giống như Phan Minh lúc nào cũng cho rằng mình là trung tâm vũ trụ, Phan Bình vừa điềm đạm lại khiêm tốn.

Gia Nguyệt phú bà mỉm cười gật đầu: “Cùng cố gắng!” - Ở cùng với Chính Nam không ít ngày, cô bé cũng đã phần nào kiểm chế được tiểu thư tính khí.

“E hèm!” - Phan Minh lúc này tăng hăng một cái, kéo sự chú ý của mọi người về phía hắn, sau đó đồng đặc tuyên bố: “Mọi người đều thấy, hôm nay Phan Bình và Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt ở đây thi đấu luyện đan, kết quả thi đấu sẽ được tính theo ba tiêu chí là đẳng cấp, phẩm chất và số lượng đan được. Nam công tử, cậu có ý kiến gì không?”

Mọi người quay qua nhìn Chính Nam, Chính Nam cũng nghiêm túc nói: “Rất công bằng. Lần này thi đấu không có thưởng phạt cho nên hai em cứ bình tĩnh làm hết sức mình, kết quả có như thế nào thì cả hai đều là người thắng.”

"Bắt đầu đi!"

Cuộc thi đấu nhỏ vô thưởng vô phạt này khá là công bằng. Phan Bình có cha là cấp 2 luyện dược sư Phan Minh, có thể nói là con nhà nòi. Hẳn chắc chắn mạnh hơn Gia Nguyệt phú bà ở khoản không hòa, nắm bắt thời cơ và độ quen thuộc.

Chính Nam nhìn kỹ quá trình Phan Bình luyện đan, âm thầm gật đầu. Cậu bé này có những lỗi nhỏ giống như Gia Nguyệt phú bà trước khi được hắn chỉ dạy, đây là do thói quen của thầy giáo ảnh hưởng trực tiếp tới học sinh, nhưng khác nhau chính là cậu bé này nhờ vào sự quen thuộc và cảm nhận của bản thân đã khiến cho tác hại của những lỗi nhỏ này giảm xuống thấp hơn.

Gia Nguyệt phú bà bên kia lại là hoàn toàn thoải mái, mấy ngày nay được Chính Nam chỉ dạy, cô bé cũng hiểu được trước kia chính mình cho là phương pháp luyện đan tốt nhất hóa ra đầy rẫy những lỗi nhỏ, một vài lỗi trong đó khi biết được cô bé còn cảm thấy thật sự ngớ ngẩn.

Lần thi đấu này là để chứng minh Chính Nam không phải là đồ ăn bám, cho nên cô bé quyết tâm dùng mười hai thành thực lực.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiểu bạch kiểm, đấu đan!

Sau 30 phút, Gia Nguyệt phú bà dẫn đầu hoàn thành phần thi của mình. Cô bé vẫn chưa mở nắp lò lấy ra đan dược mà hướng Chính Nam mỉm cười, sau đó đứng im theo dõi Phan Bình hoàn thành phần thi của mình.

Năm phút sau, Phan Bình cũng thở ra một hơi, lần này hắn cảm thấy mình đã làm rất tốt, khả năng chiến thắng là rất cao.

Chính Nam mỉm cười nhìn Phan Minh, nói: “Thầy Minh, chúng ta đổi chỗ mở lò của hai thí sinh chứ?”

Người trong nghề vừa nhìn liền biết, Phan Minh trong lòng đã chột dạ nhưng nghe Chính Nam đề nghị, hắn vẫn gượng cười gật đầu: “Như vậy cũng được, Nam công tử tới trước đi.”

Chính Nam cũng không câu nệ, hắn tiến tới mở ra nắp lò của Phan Bình, lấy ra bên trong 7 viên Thối Thể Đan, 3 viên thượng phẩm, 4 viên trung phẩm.

Chính Nam gật đầu nói: “Không hòa thuận thực, nắm bắt thời cơ tốt, đáng tiếc thủ pháp mắc một số lỗi nhỏ dẫn tới thành đan không như ý.”

Phan Minh ghen đỏ cả mặt nhưng không nói được lời nào, bởi vì hắn lấy trong lò của Gia Nguyệt phú bà ra 10 viên thượng phẩm Thối Thể Đan, tất cả đều hoàn hảo.

Phan Bình và các bạn nhỏ đều ồ lên, sau đó chạy tới gần nhìn cho rõ.

“Oa! 10 viên thượng phẩm Thối Thể Đan, tất cả đều hoàn hảo, Nhị tiểu thư thật sự tiến bộ như vậy sao?”

“Cho mình xem một chút. Lợi hại quá a! Thật sự là 10 viên toàn bộ đều là thượng phẩm. Nhị tiểu thư thật ghê gớm!”

“Anh đẹp trai kia lợi hại như vậy? Dạy bạn Gia Nguyệt mới mấy ngày mà đã tiến bộ thần tốc thế này, lại học 1, 2 năm chẳng phải là lợi hại như thầy Minh rồi?”

...

Được các bạn học của mình khen lên tận mây, Gia Nguyệt phú bà sướng ron ròi, cô bé cũng học Chính Nam trang bức: “E hèm! Đều nhờ anh Nam chỉ dạy, tất nhiên cũng một phần là do thiên phú của mình tốt, hahaha.”

Chính Nam cười lắc đầu, còn Phan Minh sắc mặt âm trầm, gằn giọng nói: “Cũng không hẳn là như vậy. Khả năng là trước đây Nhị tiểu thư học tập quá cường ép, mấy ngày nay nghỉ ngơi tốt nên tinh thần sáng khoái, phát huy tốt hơn mà thôi.”

Chính Nam vốn muốn mở miệng châm chọc vài câu, Trang lại lên tiếng trước.

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên [Đấu Đan]. Mô tả: “Muốn đấu đan với bản Tiểu Bạch Kiềm, về luyện thêm một vạn năm nữa đi”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Chiến thắng Phan Minh trong một cuộc đấu đan tay đôi]. Phần thưởng: [1 điểm nghề]. Phạt: [Giải trừ nghề Luyện Dược Sư]”.

“Ồ, cả Trang cũng không nhịn nổi con hàng vô sỉ này sao. Rất tốt a!” - Chính Nam lên tiếng: “Nếu thầy Minh đã nói như vậy, chúng ta tới thi một chút xem sao.”

Cả Gia Nguyệt phú bà, Phan Bình, Phan Minh, các bạn nhỏ và một người nữa đều kinh ngạc nhìn Chính Nam.

Phan Minh hỏi lại: “Cậu muốn cùng tôi đấu đan?”

Chính Nam gật đầu chắc chắn: “Đúng vậy, quy tắc cũ, thầy nghĩ sao?”

“Hừ! Tự tìm đường chết.” - Phan Minh cười gằn: “Được thôi, nếu cậu đã muốn thi đấu, tôi chiều cậu. Nhưng để cho thêm phần hứng thú, tôi nghĩ chúng ta nên thêm một chút phần thưởng chứ?”

Chính Nam hứng thú hỏi: “Phần thưởng!? Thầy nghĩ phần thưởng gì thì hợp lý?”

Phan Minh ngay lập tức trả lời: “Ai thắng thì được quyền dạy dỗ Nhị tiểu thư, người thua không được phép trước mặt Nhị tiểu thư nhắc tới hai chữ “luyện đan”, như thế nào?”

Tất cả mọi người đều bất ngờ cũng bất ngờ, Phan Minh đây là muốn đấu sinh tử?

Luyện dược sư nếu thua nhục nhã như vậy sau này làm sao ngóc đầu lên làm người?

Chính Nam bật cười, lắc đầu: “Học hay không học, dạy hay không dạy không phải là tôi quyết định, tất cả đều là theo ý muốn của Nhị tiểu thư. Lại nói, từ đầu tới giờ tôi cũng không có ý định giành phần dạy dỗ Nhị tiểu thư với thầy, thầy không cần gượng ép như vậy.”

“Nhưng mà...”

“Chúng ta cứ tới thi đấu một ván đi, xem như là giao lưu. Còn việc Nhị tiểu thư theo ai học, cái này có bản thân Nhị tiểu thư và Lý gia chủ lo, tôi quyết định không được, thậm chí, thầy quyết định cũng không được, đúng không, Gia Nguyệt?” - Chính Nam lên tiếng ngắt lời Phan Minh, sau đó mỉm cười nhìn Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà ngọt ngào cười: “Đúng vậy. Thầy Minh cũng là một người thầy tốt, anh Nam cũng có bản lĩnh riêng. Mọi người cùng nhau giao lưu học tập, không nên làm căng thẳng như vậy.”

Nhị tiểu thư đã nói như vậy, Phan Minh cũng không tiện nói gì thêm, nhưng hần âm thầm thề với lòng rằng nhất định phải thắng Chính Nam, sau đó đắm vào cái bản mặt đẹp trai tươi cười kia một cái.

Chính Nam và Phan Minh cùng nhau bước tới lò luyện đan, Chính Nam nói: “Ở đây có sẵn dược liệu Thối Thể Đan, vậy chúng ta đấu Thối Thể Đan đi. Kết quả được tính trên phẩm chất, số lượng và thời gian. Thầy thấy thế nào?”

Phan Minh vốn muốn luyện cấp 2 đan dược, nhưng nếu Chính Nam đã nói như vậy, để lấy le trước mặt học sinh của mình, hần thoải mái đồng ý: “Cũng được, nếu cậu đã nói vậy, là người lớn tôi cũng nhường cậu một chút.”

Chính Nam liếc xéo Phan Minh, hần cũng không muốn nhiều lời, bắt đầu thanh lý lò luyện đan, trong lòng thầm nghĩ: “May quá a, con hàng này mà đòi đấu cấp 2 đan dược chắc phải bỏ của chạy lấy người.”

Ba mươi phút sau, 2 người cùng đập lửa rồi nhìn nhau cười, đều là nụ cười tự tin.

“Gia Nguyệt tới kiểm tra đan dược của thầy Minh. Phan Bình tới kiểm tra của tôi, thầy thấy thế nào?” - Chính Nam mỉm cười hỏi.

“Đồng ý.” - Phan Minh tươi cười gật đầu.

Gia Nguyệt phú bà từ trong lò luyện đan của Phan Minh lấy ra 10 viên đan dược, có 8 viên cực phẩm đan, 2 viên là thượng phẩm đan. Cô bé lo lắng nhìn về phía Chính Nam.

Phan Minh ngao khí mườì phần, đồng đặc nói: “Hôm nay phát huy không được tốt lắm, có lẽ là do không phải lò luyện đan quen thuộc, thật sự hổ thẹn.”
- Nói ra thì có vẻ khiêm tốn, nhưng trong đó ngao khí dù là chưa thành niên các bạn học đều nghe ra.

Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Thầy Minh quả nhiên là có bản lĩnh, đổi một hoàn cảnh khác tin chắc thầy sẽ phát huy tốt hơn.”

“Ồ! Không... Không thể nào...”

Mọi người đồng loạt quay đầu về phía bên này, chỉ thấy Phan Bình đang run rẩy hai tay bụng lấy tròn trịa 10 viên cực phẩm Thối Thể Đan.

Phan Minh không thể tin vào mắt mình, hấn đưa tay lên dụi hai cái, hi vọng những gì hấn đang thấy sẽ tan biến đi nhưng tất nhiên là không có gì xảy ra cả, bởi vì tất cả đều là sự thật.

“Mọi người đều thấy kết quả chứ. Ván này anh Nam thắng.” - Gia Nguyệt phú bà nhảy cẫng lên hoan hô, sau đó lấy một bình ngọc bỏ 10 viên đan dược vào, cười nói: “10 viên cực phẩm Thối Thể Đan, thật sự ghê gớm a.”

“Oa, anh Nam luyện ra một lần 10 viên cực phẩm Thối Thể Đan, đây là phát huy 100% dược lực của dược liệu, một chút cũng không lãng phí a.”

“Không hỏa, thời cơ, hỏa hầu đều đạt đến hoàn mỹ, cấp 2 luyện dược sư cũng chưa chắc làm được tốt như vậy a.”

“Nói như vậy từ giờ Nhị tiểu thư là theo anh Nam học sao?”

...

Mấy bạn nhỏ xì xào liên tục, Phan Minh ngốc ở đó nghe những lời này càng lúc càng chói tai, càng lúc càng như dao đâm vào tim hấn. Hấn cắn răng nắm chặt nắm đấm nhưng rồi hấn lại buông ra, thở dài một hơi, cả người giống như già thêm rất nhiều.

Phan Minh dặt tay Phan Bình, yếu ớt nói: “Bình, chúng ta đi thôi.”

Phan Bình muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, chỉ nhẹ giọng: “Vâng!”

“Khoan đã, thầy Minh.” - Chính Nam lên tiếng phá vỡ những tiếng xì xào xung quanh.

Phan Minh quay người lại, lạnh nhạt nói: “Có chuyện gì sao?”

Chính Nam cười nói: “Thầy đừng buồn, ban đầu chúng ta đã nói đây chỉ là giao lưu mà thôi. Nếu không tới tính thể này, Gia Nguyệt buổi sáng sẽ cùng tôi thực hành luyện đan, buổi chiều sẽ lên lớp của thầy học thêm lý thuyết, thầy thấy thế nào?”

Chính Nam cũng là vì chính bản thân mình mới ra đề nghị này, dù sao hôm nay đã thể hiện bản lĩnh, sợ rằng Gia Nguyệt phú bà sẽ quán hấn cả ngày bắt hấn dạy học mất. Và lại...

Phan Minh ngập ngừng, hấn rất muốn la lên đồng ý nhưng không bỏ xuống mặt mũi được nên chỉ có thể đứng im tại chỗ.

Gia Nguyệt phú bà lúc này mới lên tiếng: “Như vậy rất tốt, em đồng ý.”

Tìm được bậc thang, Phan Minh vội vàng đáp ứng: “Nếu Nhị tiểu thư đều đồng ý, vậy được rồi, theo ý Nam công tử đi.”

Đội Phan Minh dẫn theo Phan Bình và các bạn học rời đi, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà mới nhìn nhau cười.

“Tích... tình thần lực nhòem ngó ký chủ đã bỏ đi, gỡ bỏ lệnh nguy hiểm.”

Chính Nam lúc này âm thầm thở ra một hơi!

Từ lúc Phan Minh bước vào phòng, hệ thống đã cảnh báo có cường giả dùng tinh thần lực quan sát toàn bộ phòng luyện đan đồng thời đưa ra báo động cấp S, mức nguy hiểm tới tính mạng.

Ban đầu Chính Nam còn cho rằng đó là Phan Minh, nhưng suy nghĩ lại thì cường giả này khả năng chính là Lý gia chủ, cho nên Chính Nam mới để cho Phan Minh một cơ hội cuối cùng, cũng may là mọi chuyện đều đã qua.

Gia Nguyệt phú bà luyện đan với Chính Nam thêm ba lò rồi rời đi trước, để lại Chính Nam một mình trong phòng luyện đan với 20 phân cực phẩm dược liệu.

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên [Đấu Đan], thu được 1 điểm nghề.”

“Này, Trang. Nhiệm vụ ngẫu nhiên là có chuyện gì thế?”

“Tích... nếu người, sự vật, hiện tượng nào đó có địch ý nhắm vào mối quan hệ giữa ký chủ và phú bà đã tọa định, Trang sẽ cảnh báo và yêu cầu ký chủ giải quyết địch ý đó dưới dạng nhiệm vụ ngẫu nhiên.”

“Trong tình huống này là việc Phan Minh muốn bắt Gia Nguyệt đi học sao. Tôi hiểu được.” - Chính Nam gật gù. Mặc dù không thích phiền phức nhưng lần này hẳn phải cảm ơn Phan Minh một cái.

Nhìn 20 phần được liệu trên bàn, Chính Nam vuốt cằm: “Đư được 2 điểm nghề a. Như vậy...”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cứ gọi là Được lão đi!

“Tích... tiêu hao 2 điểm nghề, tăng cấp nghề [Đầu Bếp] lên cấp 3 thành công.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Bán Lĩnh - giai đoạn 2], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm nghề.

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Bán Lĩnh - giai đoạn 3], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 4]. Phần thưởng: [3 điểm cấp, 3 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tích... tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 8 thành công.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm nghề tăng cấp nghề [Luyện Được Sư] lên cấp 2 thành công.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 8(Luyện Thẻ tăng 8)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Biến Thân Thuật, cấp 1 Phân Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 2 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 59/100)

Điểm dư: 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyển [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyển [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 1: 8/10, còn 3 ngày], phụ tuyển [Nam Nhân Bán Lĩnh – giai đoạn 3].

Đánh giá: 3 phút phạt 2 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

“Mấy ngày trước mỗi ngày cũng chỉ kiếm được 1 điểm thiện cảm từ Gia Nguyệt, đầu đàn thắng một cái liền được 5 điểm.” - Chính Nam gật gù: “Quả nhiên trang bức vẫn là con đường ngắn nhất dẫn tới thành công.”

Nhìn mở được liệu còn ngổn ngang trên bàn, Chính Nam lầm bầm: “Không tệ, không tệ. Cứ theo đà này thì vẫn kịp lên được cấp 10 trong vòng bảy ngày. Tiếp theo...”

“Nên chính thức luyện đan!”

Nếu lúc này mọi người còn ở trong phòng luyện đan, nhất định sẽ há hốc mồm bởi vì Chính Nam cùng một lúc ném cả 20 phần được liệu vào lò luyện đan rồi luyện tất cả một lần.

Chỉ một tiếng sau, 20 phần được liệu đã biến thành 200 viên hoàn mỹ Thối Thể Đan, được Chính Nam cất vào balo hệ thống. Hắn thở dài: “Như vậy có phải tốt không, tại sao cứ phải luyện từng phần một chứ, haiz”

“Tích...”

Dọn dẹp sạch sẽ xong, Chính Nam mới rời phòng luyện đan đi tắm một cái.

Tắm xong, Chính Nam kiểm một bộ đồ đen kín người, đội thêm một cái mũ có khăn che mặt nữa, rồi từ cửa sau Lý gia rời đi.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết đều thấy nhân vật chính mang đan dược tới phòng đấu giá bán kiếm tiền, sau đó thổi ra một cái thần bí sư phụ chống lưng, thế là vừa không bị phòng đấu giá ăn chặn tiền, vừa bảo đảm không bị dòm ngó.

Hôm nay Chính Nam cũng muốn học theo chiêu này.

Dừng chân trước cửa cửa hàng lớn nhất Hà thành, Chính Nam vẽ mặt cổ quái nhìn bảng hiệu. Trên đầu hắn treo một tấm bảng lớn, trên bảng ghi “Cửa hàng Phúc Đạt”, bên dưới còn có một tấm bảng nhỏ hơn ghi “Trực thuộc Trần thị thương hội”.

Cmm!

Không còn tên gì đặt cho cửa hàng hay sao mà đặt “Phúc Đạt”, nghe cứ kiểu... Hay là chủ chi nhánh này hận đời, hay giàu quá rồi tư tưởng nó lệch lạc???

Lắc đầu bỏ qua suy nghĩ lung tung, Chính Nam bước vào cửa hàng.

Bên trong tấp nập là người, khắp nơi đều là người nhưng lại xếp hàng cực kỳ ngay ngắn và đặc biệt là không ai làm ồn. Nhìn cảnh này Chính Nam nghĩ tới đất nước Nhật Bản kiếp trước.

Dân trí cao a!

Đang lúc Chính Nam nhìn quanh, một cô bé trạc tuổi hắn lại gần, lễ phép nói: “Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách cần gì ạ?”

Chính Nam liếc nhìn cô bé này, cấp R, trẻ tuổi, khá xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, cử chỉ lễ độ, hắn là trải qua huấn luyện kỹ càng. Hắn giả ra giọng khàn khàn, nói: “Bán đan dược.” - Không phải Chính Nam hách dịch hay khinh thường người khác, hắn chỉ là cố gắng giả ra tính cách của một luyện dược đại sư mà thôi.

Cô bé kia giọng không đổi trả lời: “Cám ơn quý khách đã đến Phúc Đạt. Em tên là Lan ạ, xin hỏi quý khách muốn bán đan dược cấp mấy ạ?”

Chính Nam hài lòng trả lời: “Cấp 1”, sau đó hắn cúi người thì thầm vào tai Lan: “Hoàn mỹ”.

Lan lùi ra sau một bước, hơi cúi người nói: “Quý khách là luyện dược sư ạ? Mời quý khách đi hướng này!”

Lan dẫn Chính Nam đi tới cầu thang bên phải cửa hàng, sau đó hai người nối đuôi nhau đi lên lầu.

Những khách hàng khác không nghe được cuộc nói chuyện của hai người, nhưng thấy nhân viên phục vụ kia cung kính dẫn người khách mới tới này lên lầu đều tò mò nhìn theo. Hai người đi khuất tầm nhìn mọi người lại tiếp tục xếp hàng, không ai gây ồn ào mất trật tự.

Dân trí cao a!

Trên tầng hai, Chính Nam và Lan dừng lại trước một cánh cửa lớn còn đang đóng kín. Cô bé đưa tay gõ cửa ba cái rồi cung kính nói: “Lê đại nhân, có một vị luyện dược sư muốn bán đan dược, xin đại nhân giám định.”

Trong phòng vẫn im lặng, Chính Nam cũng không vội vã. Hắn đưa mắt nhìn quanh, hành lang cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một đường cầu thang nối lên tầng tiếp theo.

Có vẻ tầng hai cũng chưa phải là tầng quản lý cao nhất.

“Vào đi.” - Đằng sau cánh cửa vang lên một giọng nam trầm.

Lan đẩy cửa rồi khom người làm tư thế mời vào.

Chính Nam bước trước một bước vào phòng.

Căn phòng khá lớn, trong phòng có một người đàn ông trung niên ngồi sau một cái bàn đang xử lý sổ sách, trà trên bàn cũng đã nguội.

Lê Nhân Doanh ngẩng đầu lên nhìn. Thấy Chính Nam bịt đồ đen kín mít, còn che mặt, hắn hơi cau mày, hỏi: “Chính là vị này sao?”

Được Lan gật đầu xác nhận, Lê Nhân Doanh mới gật đầu nói: “Em lui ra trước đi.”

Chờ Lan ra ngoài, Lê Nhân Doanh vẫn ngồi tại chỗ, chỉ đưa tay về phía ghế nói: “Mời ngồi, tôi là Lê Nhân Doanh, không biết xưng hô như thế nào?”

Chính Nam khàn khàn: “Cứ gọi là Dược lão đi. Đây là đan dược tôi muốn bán.” - Chính Nam lấy ra 1 bình ngọc đặt lên bàn, trong lòng khấn liên tục: “Nam mô a di đà phật! Xin lỗi Dược Trần đại sư!”

Đối với cử chỉ của Chính Nam, Lê Nhân Doanh cũng không quá để trong lòng, bởi vì luyện được sư đầu là đám người kỳ quái. Hắn đồ ra một viên đan được vào lòng bàn tay, sau đó ngửi một cái: “Thối Thê Đan, phẩm chất rất tốt a. Ít nhất cũng là...”

“Hoàn mỹ.” - Chính Nam và Lê Nhân Doanh đồng thời lên tiếng.

Lê Nhân Doanh đứng bật dậy, đi rót một chén trà cho Chính Nam, đôi giọng cung kính nói: “Được lão, đan được này là ngài tự luyện sao?”

Chính Nam gật đầu, khàn khàn trả lời: “Lão bất tài, gần đây mới tìm ra phương pháp luyện tới hoàn mỹ Thối Thê Đan.” - Chính Nam nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Tỉ lệ thành đan cũng không sai, nếu có nguồn dược liệu ổn định, gần như có thể lượng sản.”

“Lượng... lượng sản... hoàn mỹ... hoàn mỹ Thối Thê Đan.” - Từng trải như Lê Nhân Doanh cũng lắp bắp kinh hãi.

Lê Nhân Doanh vốn không phải luyện được sư hay giám bảo sư gì cả, hắn chỉ là người làm kinh doanh mà thôi và hắn hiểu được lời Chính Nam vừa nói có trọng lượng như thế nào.

Đại lục loại người gì nhiều nhất? - Đáp án chính là Luyện Thể Kỳ tu luyện giả.

Loại đan được gì được tiêu thụ mạnh nhất? - Đáp án chính là Thối Thê Đan.

Hoàn mỹ đan được khó luyện hay không?

Quá khó! Đặc biệt là cấp 1 đan được.

Bởi vì luyện được sư tuy cao quý nhưng họ cũng cần phải tiến lên, thay vì bỏ thời gian nghiên cứu luyện cấp 1 đan được tới hoàn mỹ, học tập luyện cấp 2 đan được còn có tương lai hơn.

Nhưng bây giờ có một vị luyện được sư đã chấp nhận nghiên cứu, hơn nữa còn có thể lượng sản, như vậy chẳng khác nào có thể trực tiếp tuyên bố lũng đoạn thị trường đan được tu luyện cấp 1.

Đang lúc trong đầu Lê Nhân Doanh suy nghĩ xoay chuyển, hắn lại nghe được “Được lão” lên tiếng: “A... nói nhầm. Không phải lượng sản hoàn mỹ Thối Thê Đan...”

Lê Nhân Doanh thất vọng, ngồi lại trên ghế: “Không phải sao!?”

“Đúng vậy, không phải chỉ là lượng sản hoàn mỹ Thối Thê Đan, mà là lượng sản toàn bộ đan được cấp 1, phẩm chất hoàn mỹ.” - Chính Nam chậm rãi nói từng chữ một.

Trong phòng im lặng chỉ còn tiếng Chính Nam uống nước trà.

Một lát sau Lê Nhân Doanh mới ngáp ngừng nói: “Được lão, ngài... ngài nói lại một lần đi, vừa rồi tôi nghe không rõ lắm.”

Chính Nam nuốt nốt ngụm nước trà cuối cùng, thở ra một hơi rồi mới nói: “Lão nói là nếu như có nguồn cung dược liệu ổn định, lão có thể lượng sản tất cả các loại đan được cấp 1, phẩm chất hoàn mỹ chứ không riêng gì Thối Thê Đan.”

Lê Nhân Doanh hít vào một ngụm khí lạnh, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe chính miệng thân chủ xác nhận hắn vẫn là cảm thấy không thể tin nổi.

Cưỡng ép giữ cho giọng mình bình tĩnh, Lê Nhân Doanh nói: “Thật sự có thể sao!? Không phải tôi nghi ngờ ngài nhưng mà chuyện này trước giờ chưa có tiền lệ, tôi cũng không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của ngài mà quyết định được.”

Chính Nam khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Bây ngày sau tôi sẽ cho đệ tử đưa thành phẩm tới để chứng minh cho lời của mình. Ít nhất là năm loại cấp 1 hoàn mỹ đan được khác nhau, tác dụng và giá thành hoàn toàn khác nhau. Cậu nghĩ thế nào?”

Lê Nhân Doanh gặp “Được lão” trả lời dứt khoát như vậy cũng đã tin hơn nửa, nhưng chuyện này có thể ảnh hưởng rất lớn cho nên hắn cần sự đảm bảo. Trầm ngâm một lát, hắn gật đầu: “Như vậy cũng được, sau bảy ngày Phúc Đạt mở rộng cửa chờ ngài tới. Còn hoàn mỹ Thối Thê Đan này, Phúc Đạt sẽ thay ngài tuyên truyền và bán ra, không lấy của ngài một đồng phí nào.”

Chính Nam trong lòng mờ mờ rồi, không tốn công marketing, không tốn tiền thuê platform bán hàng, nguyên liệu cũng do Gia Nguyệt phú bà ra, hắn đây chính là 100% nằm hưởng. Thế nhưng mặc dù trong lòng đã sướng muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn là phải giả vờ cao lãnh, nếu không sẽ không đủ thần bí.

Chính Nam gõ bàn mấy cái làm bộ suy nghĩ, sau đó gật đầu nói: “Cũng được, nếu như cậu đã nói vậy thì khi nào bán xong có thể tới Lý gia thông báo cho một người tên là Chính Nam, hắn là đệ tử của lão. Ở đây còn hai bình hoàn mỹ Thối Thê Đan, nhờ cậu bán giúp luôn.”

Lê Nhân Doanh vội vàng gật đầu nhận lấy đan được: “Không cần phiền như vậy. Tiền tôi sẽ cho người đưa tới Lý gia cho... Chính Nam, đảm bảo không thiếu một xu của ngài.”

Chính Nam đứng lên nói: “Rất tốt, như vậy tôi đi trước, bảy ngày sau gặp lại.”

Lê Nhân Doanh cũng đứng lên nói: “Được lão, khoan đã...”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Luyện được sư công hội

Chính Nam dừng lại: “Còn có chuyện gì sao?” - Hấn có chút chột dạ.

Lê Nhân Doanh từ trong túi chứa đồ lấy ra một cái hộp gỗ màu nâu, hoa văn tinh xảo, cười nói: “Không có gì quan trọng, thấy ngài thích uống trà như vậy nên tôi tặng ngài chỗ trà này. Hi vọng hợp tác vui vẻ.”

Chính Nam nhìn hộp trà một lát rồi lạnh nhạt nói: “Như vậy cảm ơn cậu rồi.” - Hấn cầm lấy hộp trà rồi đi thẳng ra cửa, không quay đầu lại, tiếp tục đi thẳng xuống cầu thang rồi rời đi. Hấn sợ nếu tiếp tục nói sẽ lộ ra manh mối.

Có câu “nói dài, nói dai thành ra nói dở”, nhất định phải biết điểm dừng.

Chính Nam đi rồi Lê Nhân Doanh mới thu lại vẻ mặt nhất kinh nhất sợ vừa rồi, khí tức ngay lập tức trở nên trầm ổn. Hấn đóng lại cửa phòng, rồi theo cầu thang đi lên tầng ba.

...

Rời khỏi Phúc Đạt, Chính Nam quẹo qua không biết bao nhiêu phố, bao nhiêu ngõ chỉ để đảm bảo không có ai bám theo(mặc dù có ai bám theo hay không thì thật tình là hấn không biết, hấn chỉ cảm thấy làm như vậy cho giống trong film).

Về tới Lý gia, Chính Nam đi thẳng tới phòng luyện đan nghỉ ngơi. Nơi này bây giờ chính là phòng hấn bởi vì Gia Nguyệt phú bà nói cô bé đã xin cha cho phép Chính Nam dọn qua đây ở và dạy cô bé luyện đan mỗi ngày.

Nhìn bảng thông tin, Chính Nam thì thầm: “Còn ba ngày nữa là hết thời hạn nhiệm vụ, mà còn thiếu 2 cấp nữa mới đạt cấp 10 theo yêu cầu nhiệm vụ. Nên làm sao đây?”

Tăng thiện cảm với Gia Nguyệt lên 71 rõ ràng là không hợp lý, cảm tình là cần phải bồi dưỡng, không thể nói muốn tăng lên là tăng lên được. Huống hồ 71 là mốc “tình yêu”, hấn là sẽ không quá dễ dàng.

Tăng cấp nghề cũng không khả thi nữa, thiên phú còm của hấn đã bóp chết khả năng này.

“Trang, tôi sử dụng đan dược có được hay không?”

“Tích... không thể sử dụng các loại tu vi, tu luyện đan dược. Chữa thương, cường hóa hay các loại phụ trợ đan dược khác có tác dụng nhưng sẽ rất hạn chế.”

“Cái gì!?” - Chính Nam nhảy dựng lên: “Không thể tăng tu vi, không tăng tốc tu luyện, thậm chí chữa thương cũng bị hạn chế?”

“Tích... bởi vì linh hồn và số mệnh ký chủ không thực sự thuộc thế giới này, một số pháp tắc là không thể theo lẽ thường áp dụng. Ký chủ cảm thấy sử dụng đan dược để tăng lên tu vi có lợi hay cộng điểm lên cấp có lợi?”

Chính Nam á khẩu. Thì ra lợi thế của hấn là phải đánh đổi từ những thứ khác tới: “Quả nhiên! Không có cái gì là miễn phí a.”

...

Ngày hôm sau, còn hai ngày trước khi nhiệm vụ hết hạn.

Chính Nam lấy cớ cuối tuần, cố ý dẫn theo Gia Nguyệt phú bà ra ngoài dạo chơi, còn làm thêm mấy món ngon để dụ dỗ cô bé hồng kiêu điểm thiện cảm. Kết quả... chẳng ra làm sao.

“Tích... thiện cảm càng về sau sẽ càng khó tăng lên, càng yêu cầu ký chủ phải đầu tư thêm thời gian và chất xám. Cường cầu như vậy là không được.”

Cảm thấy làm nhiệm vụ vô vọng, Chính Nam lại dẫn Gia Nguyệt phú bà đi lòng vòng trong thành, hi vọng có tên ngu ngốc nào đó nhảy ra phá đám để xuất hiện nhiệm vụ ngẫu nhiên.

Thế nhưng danh tiếng Lý Gia Nguyệt quá lớn, ra ngoài lại mang theo một đám hung thần ác sát hộ vệ khiến người đi đường nhìn còn không dám nhìn, nói

gi tới chuyện có người gây sự.

Buổi tối, lê thân xác mệt mỏi về nằm vật trên giường. Chính Nam thở dài: “Cứ tưởng có hệ thống sẽ đỡ mệt, không ngờ cũng không khác là mấy.”

“Tích... bằng thiên phú cấp 3 và thu nhập của ký chủ, muốn lên được cấp 10 "Cực cảnh" không tốn 50 năm thì đừng có mơ.”

“Được rồi.” - Chính Nam không rảnh đôi co với một cái A.I, điều hắn quan tâm hiện tại làm thế nào kiếm tới 2 điểm cấp nữa mà thôi: “Nói cái đó bây giờ không có tác dụng gì cả. Làm sao hoàn thành nhiệm vụ đúng hẹn mới quan trọng này. Trốn đến tận dị giới này rồi làm sao vẫn còn bị "Deadline" dẫn vật, có để cho người ta sống nữa hay không a!”

“Tích... gợi ý cho ký chủ, điều kiện kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên là có người nhắm vào quan hệ giữa ký chủ và phú bà.”

“Xi, cái đó...” - Chính Nam bĩu môi, nhưng bỗng nhiên hắn dừng lại: “Nhắm vào mối quan hệ... tức là có ý đồ đối với mình hoặc Gia Nguyệt. Mình một nghèo, hai trắng, ba vô dụng tất nhiên sẽ không có ai nhắm vào, như vậy chỉ có thể là nhắm vào Gia Nguyệt.”

“Dám có ý đồ với Gia Nguyệt thì một là nhà mặt phố, hai là bố làm to, không giàu sang thì phải phú quý. Hoặc là... tính cách cao ngạo, tự xem mình là người xứng đáng hơn...”

“Hahaha, có rồi.” - Chính Nam bỗng nhiên cười lớn: “Trang a, cảm ơn nhiều lắm. Nhiệm vụ lần này có hi vọng rồi.”

Sáng ngày hôm sau, còn một ngày là hết thời hạn nhiệm vụ. Chính Nam dẫn theo Gia Nguyệt phú bà tới Luyện Dược Sư Công Hội.

Đứng trước cửa Luyện Dược Sư công hội, Chính Nam trong lòng thổn thức: “Thật lớn a! Không khác gì mấy tòa nhà AEON trước đây.”

“Anh Nam” - Gia Nguyệt phú bà hào hứng: “Hôm nay anh muốn xin chứng nhận Luyện Dược Sư, anh có mấy phần nắm chắc?”

“10 phần, haha.” - Chính Nam đưa tay xoa đầu Gia Nguyệt phú bà: “Bởi vì có Gia Nguyệt đi cùng nên anh không thể nào thất bại được chứ sao.”

“Đây là anh nói nhé.” - Gia Nguyệt phú bà cười hi hi khoác tay Chính Nam, sánh vai đi vào trong.

“Luyện Dược Sư công hội trọng địa, không phận sự...”

Bốp!

Người hộ vệ trung niên vỗ vào đầu tên hộ vệ trẻ tuổi muốn ngăn cản Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà, cười lạnh nói: “Lý tiểu thư, xin lỗi. Cháu của tiểu nhân còn trẻ người non dạ, không nhận ra Lý tiểu thư. Tiểu nhân thay nó xin lỗi.”

“Không sao, không sao.” - Gia Nguyệt phú bà vẫy tay: “Hôm nay bản tiểu thư vui vẻ, không trách phạt mấy người. Cố gắng hoàn thành công việc.”

“Vâng vâng... Cảm ơn Lý tiểu thư. Mời đi bên này.” - Người hộ vệ trung niên trong lòng thờ phào, ngoài mặt tươi cười khom người làm tư thế mời.

Gia Nguyệt phú bà nháy mắt to nhìn Chính Nam, không hề có ý định bước trước.

“Em thật là...” - Chính Nam cười lắc đầu, dắt theo tay Gia Nguyệt phú bà: “Đi thôi, xong sớm về sớm, anh còn có bắt ngờ cho em đây.”

“Thật vậy sao!?” - Gia Nguyệt phú bà sung sướng siết chặt tay Chính Nam: “Xong nhanh về nhanh! Xong nhanh về nhanh nào~”

...

Hai người tay trong tay đi khuất tầm nhìn, tên hộ vệ trẻ mới khẽ khều chú của mình: “Chú, hai người kia là ai mà chú cung kính thế ạ?”

“Cháu mới tới Hà thành, chú không trách cháu. Tuổi trẻ nên ra ngoài học hỏi thêm, kéo chọc phải người không thể chọc a.” - Trung niên hộ vệ thờ dài: “Tên kia là ai thì chú không biết, còn cô bé kia. Lý gia biết chứ?”

“Dạ biết.” - Thanh niên hộ vệ gật đầu: “Hà thành đệ nhất gia tộc, dược liệu cự đầu a.”

“Đúng rồi. Cô bé kia là một trong hai tiểu thư của Lý gia, Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt. Mới 12 tuổi mà đã có tu vi Linh Hư trung kỳ, kinh khủng hơn là đã nhận được huy chương cấp 1 Luyện Dược Sư.” - Trung niên hộ vệ không giấu được sự bội phục.

“M-mười hai tuổi? Cô ta tu luyện từ trong bụng mẹ a?”

“Suyt! Nhỏ giọng thôi.” - Trung niên hộ vệ dáo dác nhìn quanh: “Đàm tiểu Lý gia tiểu thư, coi chừng chết không biết vì sao bây giờ.”

Thanh niên hộ vệ nhỏ giọng: “Nhưng mà cháu thấy Nhị tiểu thư rất nghe lời thanh niên kia a. Hắn rõ ràng mặc một thân gia đình trang phục, hay là vị thiên tài nào đó lại muốn chơi trò giả heo ăn thịt hổ?”

“Có thể.” - Trung niên hộ vệ gật gù: “Để người tuổi trẻ cao ngạo như Nhị tiểu thư phải nghe lời, thanh niên kia một là tu vi cao hơn, hai là gia thế mạnh hơn hoặc là có tài năng gì đó để Nhị tiểu thư phải khâm phục. Dù sao thì cũng không phải chúng ta có thể trêu chọc được.”

“Vâng ạ.” - Thanh niên hộ vệ gật đầu nhưng trong lòng không phục: “Tài năng!? Không phải là dựa vào cái khuôn mặt kia lừa gạt người ta chứ?”

...

Bên trong, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà đi tới trước một quầy tiếp khách.

“Xin chào! Xin hỏi có thể giúp gì được cho hai vị ạ?” - Cô gái tiếp khách mỉm cười, hơi cúi người chào, trước ngực một mảnh núi đồi phủ đầy tuyết trắng.

Chính Nam hai mắt mở lớn hơn, há miệng muốn nói nhưng có người lại đi trước một bước.

“Khảo thí!” - Gia Nguyệt phú bà cướp lời: “Muốn khảo thí Luyện Dược Sư, nhanh sắp xếp cho chúng tôi.”

Gia Nguyệt phú bà hít một hơi. Từ lúc tới chỗ này cô bé đã lên lút để ý Chính Nam, thấy hắn nhìn chằm chằm bộ ngực ngoại hạng của cô gái trước mặt, đặc biệt lúc cô ta cúi người thì biểu tình càng khoa trương khiến cô bé rất không vui.

Tự nhìn xuống bộ ngực phẳng lì của mình, Gia Nguyệt phú bà không hiểu vì sao trong lòng cảm thấy rất khó chịu, không tự chủ được nắm Chính Nam 1 cái, khẽ hừ trong cổ họng: “Hồ ly tinh!”

Chính Nam hít vào một ngụm khí lạnh, gật đầu nói: “Khảo thí, khảo thí.”

Cô gái tiếp khách mỉm cười nói với Gia Nguyệt phú bà: “Lý tiểu thư, ngài muốn khảo thí cấp 2 Luyện Dược Sư sao?”

“Không phải.” - Gia Nguyệt phú bà giọng rất không hữu hảo: “Bản tiểu thư hôm nay là đi cùng mà thôi. Anh ấy mới là người cần khảo thí.”

“Tôi đến khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư.” - Chính Nam mỉm cười: “Xin sắp xếp nhanh dùm.”

Cô gái kia tỏ ra khá bất ngờ. Chính Nam mặc dù ưa nhìn nhưng một thân gia đình trang phục, lại đi cùng Gia Nguyệt phú bà nên thoát nhìn chỉ giống như một người hầu mà thôi.

“Được Lý gia Nhị tiểu thư đi cùng tới khảo thí, lại thân thiết như vậy. Người này... không thể là gia đình, thậm chí, thân thế không đơn giản a.” - Cô gái kia trong lòng suy nghĩ cực nhanh. Nhiều năm làm ở vị trí này giúp cô gặp qua không ít loại người cho nên học được cách phán đoán và chấp nhận rất tốt.

Cô gái mỉm cười, gật đầu: “Nếu vị... công tử này muốn khảo thí trở thành Luyện Dược Sư xin vui lòng điền đầy đủ thông tin vào đây rồi ngồi chờ một lát. “ - Nói, cô đưa cho Chính Nam một tờ giấy.

Chính Nam rất nhanh hoàn tất thông tin rồi trả tờ giấy lại cho cô gái.

Cô gái kiểm tra sơ qua rồi nói: “Xin hai vị ngồi chờ một lát, tôi sẽ quay trở lại ngay.” - Dứt lời, cô lắc mông rồi đi.

....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Khảo thí luyện dược sư

Thấy Chính Nam cứ chăm chú nhìn theo mông người ta, Gia Nguyệt phú bà hừ một tiếng: “Anh Nam! Anh có biết nội dung khảo thí lần này là cái gì không?”

“Không biết.” - Chính Nam nhìn qua Gia Nguyệt phú bà: “Lần trước em khảo thí nội dung là gì?”

Gia Nguyệt phú bà ngẩng cao cổ, nghiêng đầu: “Bây giờ mới nhìn người ta, lúc này thì chỉ biết nhìn chăm chăm vào... hừ.”

“Con bé này mới 12 tuổi, làm sao mất sắc như vậy a?” - Chính Nam cười khở: “Anh nếu không làm như vậy, cô ta sẽ nghĩ anh khinh thường cô ta, từ đó căm ghét rồi nghĩ đủ cách làm khó dễ a. Có câu “thà chọc Diêm La Vương, đừng đắc tội quỷ dẫn đường”, chính là đạo lý này.”

“Thật vậy sao?” - Gia Nguyệt phú bà nửa tin nửa ngờ: “Nghe khá vô lý nhưng... em tin anh, hì hì.”

Chính Nam mỉm cười xoa đầu Gia Nguyệt phú bà, trong lòng thở phào một hơi: “Trốn qua một ải. Thật cmn nguy hiểm.” - Những lời vừa rồi hắn đích thị mở mắt nói mò, nguy biện cho việc hắn soi gái mà thôi.

Gia Nguyệt phú bà cười híp cả mắt, nói: “Lần trước em khảo thí gồm có hai nội dung. Thứ nhất là nhận diện được liệu và công dụng, trả lời được đúng 7 trên 10 loại được liệu là được tính qua cửa. Tiếp theo là dùng chính các loại được liệu vừa nhận diện được luyện chế thành một loại đan được bất kỳ, chỉ cần thành đan mà không phải độc được là được.”

“Thì ra là vậy.” - Chính Nam gật gù: “Anh đến đăng ký khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư, vậy thì những được liệu đó hẳn là đều cấp 1 a?”

“Em cũng không chắc lắm.” - Gia Nguyệt phú bà nghiêng đầu: “Lần đó em chỉ nhận biết được 8 trên 10 loại được liệu, 2 loại còn lại đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra đó là được liệu gì. Em đoán có thể là loại cấp 1 cực hiếm hoặc có thể là cấp 2.”

Chính Nam gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Trước đây hẳn thi đại học cũng gặp tình trạng tương tự, đó là sẽ có một hạng mục rất khó để lọc ra những thiên tài thực sự, phần còn lại tối đa cũng chỉ được 9,75 thôi chứ không được 10.

“Ồ! Gia Nguyệt, là em sao?” - Đang lúc Chính Nam há miệng muốn hỏi thêm thì phía sau hân vang lên một tiếng nói.

Cả Chính Nam lẫn Gia Nguyệt phú bà đều quay đầu lại phía sau, cách hai người không xa là một thiếu niên khoảng 15, 16 tuổi, thân hình béo tròn, mặc áo choàng Luyện Dược Sư đang tươi cười bước tới.

“Gia Nguyệt, lâu lắm không thấy em tới Luyện Dược Sư công hội a, hình như lần trước em tới là lúc em khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư nhỉ? Cũng gần hai tháng rồi đấy.” - Thiếu niên cực kỳ niềm nở với Gia Nguyệt phú bà, còn Chính Nam, hoàn toàn vô hình.

Gia Nguyệt phú bà nắm lấy tay Chính Nam, cau mày nói: “Đừng có xưng hô thân như vậy, bản tiểu thư không có thói quen để người lạ gọi tên mình.”

Thiếu niên kia ghen tị cả mặt, may mà nơi này hiện tại không có ai a, à, thật ra là còn có một người khác tồn tại. Hắn không nói lại Gia Nguyệt liền chuyển sự chú ý lên người Chính Nam: “Người này là ai? Hạ nhân của Lý phủ sao? Nơi này là hẳn có thể tới sao?” - Giận cá chém thớt chính là nói trường hợp này.

“Đây là ai liên quan gì tới anh?” - Gia Nguyệt phú bà lập tức xù lông: “Nói cho anh biết, hôm nay anh Nam tới đây là để khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư. Chỉ cần khảo thí xong thì hai người cũng có thân phận ngang nhau rồi, đừng có xem thường anh ấy.”

“Gia Nguyệt, cô gái phải biết rụt rè.” - Chính Nam gõ nhẹ vào đầu Gia Nguyệt phú bà rồi quay qua thiếu niên kia, đưa tay ra, cười nói: “Tôi là Chính Nam, chào cậu.”

“Anh Nam!? Gia Nguyệt!? Còn dám gõ đầu!?” - Thiếu niên kia há hốc mồm, lát sau gương mặt lạnh lùng, nói: “Anh là ai tôi không quan tâm, nếu như anh muốn dựa vào Gia... Nhị tiểu thư để đi cửa sau vào Luyện Dược Sư công hội thì tôi nói cho anh biết, anh tính sai rồi.”

“Dựa vào Gia Nguyệt để đi cửa sau!?” - Chính Nam trán nổi gân xanh nhưng vẫn chưa thu tay về mà vẫn mỉm cười: “Tôi đường đường chính chính tới đây khảo thí, dựa vào đâu mà cậu nói tôi muốn đi cửa sau?”

Thiếu niên kia liếc mắt khinh thường: “Hừ! Tôi dùng một mắt nhìn cũng có thể nhận ra anh là loại người gì. Không phải là dựa vào gương mặt có chút dễ nhìn, lại lợi dụng Nhị tiểu thư trẻ người non dạ, hàng ngày làm thân rồi xin xỏ em ấy dẫn tới đây thử vận may sao. Tiểu bạch kiểm như anh tôi thấy nhiều, lát nữa khảo thí...”

“Im mồm!” - Gia Nguyệt phú bà quát lên: “Anh Nam không phải người như vậy, anh ấy...”

“Được rồi, Gia Nguyệt.” - Chính Nam thu tay về, lần này hẳn thật sự tức giận: “Cậu nói tôi không có chân tài thực học, là dựa vào khuôn mặt này lừa gạt Gia Nguyệt, đúng không?”

“Đúng vậy!” - Thiếu niên kia cũng tức giận rồi. Hắn từ lúc tới đây tới giờ đã bị Gia Nguyệt phú bà làm mất mặt không dưới 2 lần, tất cả đều là vì tên tiểu bạch kiểm này: “Dám cá là anh không thể qua nổi vòng thử nhất chứ đừng nói tới khảo thí thành công.”

“Ồ! Tôi thì lại nghĩ ngược lại.” - Chính Nam cười như không cười: “Tôi lại rất có tự tin là mình sẽ dễ dàng khảo thí thành công đấy. Em có nghĩ vậy không, Gia Nguyệt?”

“Tất nhiên.” - Gia Nguyệt phú bà cười ngọt ngào vịn lấy cánh tay Chính Nam: “Anh Nam sẽ không gặp bất kỳ khó khăn gì mà trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư.”

“Nhị tiểu thư! Em thật sự là bị tên tiểu bạch kiểm này làm cho mù quáng rồi.” - Thiếu niên kia tức điên cả người: “Anh tên Nam đúng không? Anh có dám cá cược với tôi một ván hay không?”

“Đến rồi, đến rồi!” - Chính Nam mở cờ trong bụng, ngoài mặt vẫn không biến sắc hỏi: “Cá cược? Cá cược chuyện gì? Mà, tôi đến tên cậu còn không biết, lỡ cậu thua rồi trốn nợ, tôi biết tìm ai tính bây giờ?”

Gia Nguyệt phú bà ôm bụng cười khanh khách càng làm thiếu niên kia nóng mặt: “Tôi là Hoàng Khoa, Đỗ Hoàng Khoa. Bây giờ anh trả lời tôi, anh có dám cá cược với tôi không?”

“Ồ, tên hay đấy.” - Chính nam cười nói: “Cũng được. Trước hết nói cậu muốn cá cược chuyện gì, thắng thua như thế nào?”

Đỗ Hoàng Khoa cười gằn: “Anh tới đây khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư, tất nhiên là cả chuyện này rồi. Nếu anh khảo thí thành công, trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư thì coi như tôi thua, tôi sẽ công khai xin lỗi anh. Ngược lại, nếu anh thất bại, mời anh tránh xa Gia... Nhị tiểu thư một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh lớn vồn quanh cô ấy.”

“Mập chết bầm, anh quá đáng...”

“Không sao.” - Chính Nam vung tay cản lại Gia Nguyệt phú bà, lúc này đã nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn nói: “Cả cuộc, có thể. Thế nhưng có hai việc tôi cần phải nói rõ. Một, Gia Nguyệt muốn kết bạn với ai, chơi chung với ai là chuyện của em ấy, cả tôi và cậu đều không có quyền quyết định mà chỉ có thể là em ấy tự quyết định mà thôi. Hai, nếu tôi may mắn thắng cậu một ván, cậu chỉ việc xin lỗi tôi là xong chuyện rồi? Trên đời có cả cuộc vô lý như vậy sao? Cậu vừa đến đã nói tôi là tiểu bạch kiểm, lừa đảo, bám váy Gia Nguyệt, đến lúc tôi chứng minh được khả năng của mình thì cậu phải xin lỗi tôi đó là chuyện hiển nhiên, như vậy cả cuộc có ý nghĩa gì?”

“Bối vậy mới nói...” - Gia Nguyệt phú bà bĩu môi: “Ăn cho lắm nuôi cái bụng với cái mặt, chẳng có chút dinh dưỡng nào lên được tới trên não.”

Đỗ Hoàng Khoa siết chặt nắm đấm. Từ lúc trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư tới nay còn chưa có ai dám nói chuyện với hắn như vậy.

Lý Gia Nguyệt có thể, nhưng tên tiểu bạch kiểm này không chỉ một lần làm hắn xấu mặt, đáng ghét hơn là làm hắn xấu mặt trên chính địa bàn của hắn, trước mặt người hắn xem trọng.

Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha!

Đỗ Hoàng Khoa gằn từng chữ: “Anh muốn như thế nào mới đồng ý cả cuộc?”

Chính Nam trong bụng cười lớn nhưng ngoài mặt làm bộ suy tư. lát sau hắn nói: “Như thế này đi, nếu tôi thắng cậu, cậu cũng không cần xin lỗi gì cả, chỉ cần sau này trong nhà, ngoài phố bất kỳ nơi nào tôi có mặt mà cậu nhìn thấy tôi đều phải gọi tôi một tiếng “Đại ca”. Thế nào, tôi lớn hơn cậu, gọi một tiếng đại ca cũng không có sai chứ?”

“Yêu cầu này hợp lý! Thế nào, mập chết bầm, làm đàn ông thì không nên nói mình không được a.” - Gia Nguyệt phú bà ngay lập tức đánh hỗ trợ cho Chính Nam.

“Gia Nguyệt, học ở đâu ra cái câu đó vậy!” - Chính Nam răn dạy Gia Nguyệt phú bà nhưng vẻ mặt tươi cười kia rõ ràng là đang khen cô bé.

Hoàng Văn Khoa còn đang lưỡng lự, thế nhưng thấy hai người “mất đi mây lại”, “một xướng một họa” như vậy thì không chút chần chừ liền đồng ý: “Được, tôi chơi với anh. Có điều nếu anh thua, nơi nào có tôi hoặc Nhị tiểu thư thì anh không được phép có mặt. Thế nào?”

“Hoặc? Tên nhóc con này muốn chơi chữ với mình?” - Chính Nam híp mắt. Mập chết bầm này rõ ràng muốn lừa hắn, trước sau vẫn là muốn hắn tránh xa Gia Nguyệt phú bà.

“Thế nào? Đàn ông không thể nói không được a.” - Đỗ Hoàng Khoa sợ Chính Nam suy nghĩ lâu sẽ nhìn ra “bẫy rập” trong lời nói của hắn nên lên tiếng thúc giục. Trong lòng cười gằn: “Chỉ cần anh đồng ý, sau này sẽ không có ai cản trở bản công tử và Gia Nguyệt, chỉ cần vào được Lý gia..., hắc hắc.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên [Khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư], mô tả: “Có người dám nghi ngờ bản lĩnh của bản tiểu bạch kiểm, tội này không thể tha”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Hoàn thành khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư 100%, đánh ra tên tuổi của mình đồng thời chiến thắng cả cuộc]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm nghề]. Phạt: [Rút lui 1 cấp, trừ 1 cấp nghề Luyện Dược Sư].

“Haha, đến rồi.” - Chính Nam tươi cười gật đầu: “Được a, cũng không có gì quá đáng.”

Gia Nguyệt phú bà quỳnh lên: “Anh Nam! Anh không...”

“Không sao.” - Chính Nam nháy mắt với Gia Nguyệt phú bà: “Em phải tin tưởng anh chứ.”

“Anh ấy biết rõ a.” - Gia Nguyệt phú bà hơi sững sờ, chốc lát cô bé gật đầu, cười tươi: “Em tin anh. Nhất định anh sẽ dễ dàng khảo thí thành công, hi hi.” - Nói, cô lại ôm lấy cánh tay Chính Nam.

Đỗ Hoàng Khoa cảm thấy mình như bóng đèn ở đây chiếu rọi hai người này tình tứ. Hắn tức giận phẩy tay áo, quay lưng bỏ đi, vừa đi vừa nói: “Nhớ kỹ lời của mình. lát nữa gặp lại.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Thừa Phong Truy Nguyệt Tán

Đỗ Hoàng Khoa đi rồi, Gia Nguyệt phú bà mới lo lắng nói: “Anh Nam, vừa rồi anh cũng nghe ra bấy rập trong lời hấn nói chứ?”

“Nghe ra. Có chuyện gì sao?”

“Nghe ra anh còn đồng ý.” - Gia Nguyệt phú bà gấp: “Lỡ đâu anh thua thì phải làm sao?”

Chính Nam mỉm cười, xoa đầu Gia Nguyệt phú bà: “Không sao đâu. Em phải có lòng tin vào anh chứ, chỉ là khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư thôi mà.”

“Không phải chuyện tin hay không tin mà là anh biết Đỗ Hoàng Khoa là ai không?” - Gia Nguyệt phú bà đầy mặt lo lắng, không có tâm trạng hưởng thụ Chính Nam ôn nhu.

“Hả!?” - Chính Nam ngăn người: “Còn có bối cảnh sao?”

“Có, rất lớn nữa là đằng khác.” - Gia Nguyệt phú bà thờ dãi: “Hắn là cháu của hội trưởng đó a. Vừa rồi nhìn hấn tức giận như vậy, không ngoại trừ khả năng hấn động tay động chân vào bài thi của anh đâu.”

“Cmn!” - Chính Nam nhin không được văng tục trong lòng: “Bảo sao Trang hào phóng cho tới 2 điểm trong nhiệm vụ, thì ra là còn có vụ này. Lần này bị lừa thảm rồi.”

Trong lòng khóc 2 lít nước mắt nhưng ngoài mặt Chính Nam vẫn tràn đầy tự tin, vỗ ngực nói: “Trước thực lực của anh thì mọi âm mưu quỷ kế chỉ là trò cười, em đừng lo.”

Thấy Chính Nam tự tin như vậy, Gia Nguyệt phú bà cũng yên tâm hơn không ít nhưng lo lắng trong lòng lái đi không được.

Chính Nam hỏi Gia Nguyệt phú bà thêm về các vấn đề cần lưu ý cũng như thủ tục trước và sau khảo thí để đối phương không có cơ hội bắt bẻ hấn.

Khoảng 20 phút sau, cô gái tiếp khách trở lại nói với Chính Nam: “Mời anh đi theo tôi.”

Chính Nam gật đầu đi theo cô gái. Gia Nguyệt phú bà cũng muốn đi theo nhưng bị cản lại: “Lý tiểu thư, khảo thí Luyện Dược Sư chỉ cho phép thí sinh và giám khảo trong phòng, mong Lý tiểu thư thông cảm.”

“Gia Nguyệt.” - Chính Nam cười nói: “Đừng lo, chỉ là khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư, em ở đây chờ anh một lát là được.”

Gia Nguyệt phú bà bất đắc dĩ lắc đầu: “Vậy anh cố gắng làm thật tốt nhé, em ở bên ngoài ủng hộ anh.”

Chính Nam đi theo cô gái tới trước một cánh cửa rất cao, rất lớn. Cô gái bước sang một bên, lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Chính Nam rồi làm tư thế mời: “Đây là nơi cuộc thi diễn ra, còn đây là lệnh bài thân phận thí sinh của anh. Xin mời!”

Chính Nam nhận lấy lệnh bài, lật qua lật lại xem, hoàn toàn không phát hiện lệnh bài này có gì đặc biệt. Hấn gật đầu: “Cảm ơn.” - Nói, hấn từng bước vững chắc đẩy ra cánh cửa rồi bước vào.

Cô gái lưỡng lự như có gì đó muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng hóa thành thờ dãi nhìn theo bóng lưng Chính Nam khép dần sau cánh cửa.

...

Chính Nam bước vào bên trong, cánh cửa tự mình đóng lại khiến hấn tự nhủ trong lòng: “Thật hiện đại a, còn có cả cửa cảm ứng.”

Chính Nam đưa mắt đánh giá xung quanh. Căn phòng rất rộng với nhiều tủ và kệ được đánh dấu tỉ mỉ nhưng hầu hết là cấp 1 dược liệu. Điều đáng chú ý duy nhất là ba người đang ngồi trên cao ở phía cuối căn phòng, một ông lão ở giữa, một người đàn ông trung niên ở bên trái và một người mặc áo choàng đen kín mít bên phải.

Chính Nam dọc theo tấm thảm tới trước một cái bàn gỗ bày sẵn giấy bút, mở miệng nói: “Xin chào các vị. Tôi là Chính Nam...”

“Không cần nói nhảm, trực tiếp viết đáp án đi. Đề bài ở trong lệnh bài.” - Một ông lão râu tóc bạc phơ ngồi ở ghế chính giữa lên tiếng ngắt lời Chính Nam.

Chính Nam nhún vai, lấy ra lệnh bài của mình: “Thứ này... dùng như thế nào?”

“Tích... ký chủ nhỏ máu vào sẽ lấy được vật phẩm bên trong, đây là một loại công cụ trữ vật với không gian siêu nhỏ mà thôi.”

“Cmn! Mấy tên này đưa lệnh bài nhưng không nói cách sử dụng, muốn xem mình xấu mặt hay gì đây?” - Chính Nam không chút chần chừ cắn đầu ngón tay rồi nhỏ máu vào lệnh bài. Lệnh bài chớp sáng một cái rồi bắn ra bên trong 10 chiếc hộp nhỏ xuất hiện trên bàn trước mặt Chính Nam.

Trên ghế cao, ông lão và Hai người xung quanh liếc mắt nhìn nhau đầy thâm ý rồi tiếp tục quan sát Chính Nam.

Chính Nam mở nắp từng hộp một ra, xem cũng không cần xem mà chỉ khẽ ngửi rồi viết đáp án. Chỉ mất có 10 phút hấn đã làm xong phần nhận dạng dược liệu.

“Hừ, hai loại cấp 2 được liệu. Từng này còn chưa đủ làm khó tôi đâu mấy bố trẻ.” - Chính Nam cầm theo bài thi của mình đặt lên một khay gỗ trước mặt, nói: “Đây là đáp án.”

Ba người trên cao nhìn nhau một cái rồi người ở bên phải Chính Nam khẽ vẫy tay, tờ giấy chậm rãi bay về tay người đó.

“Ồ! Ít nhất cũng có Hòa Hợp Kỳ tu vi a. Không đơn giản.” - Chính Nam bất động thanh sắc nhưng trong lòng đề phòng thêm một tầng.

“Tôi nghĩ không cần xem đâu.” - Người ở bên trái lên tiếng: “Được liệu cũng không lấy ra xem, chỉ nghĩ một cái làm sao biết hết được. Chắc chỉ là viết bậy bạ mà thôi...”

“Ồ! Chàng trai, mang 10 hộp được liệu lên cho tôi xem.” - Người mặc áo choàng bên phải lên tiếng cất ngang.

“Nữ a!? Nghe giọng có vẻ còn khá trẻ.” - Chính Nam hơi bất ngờ nhưng không chút chậm trễ cầm theo khay đựng 10 bình được liệu lên.

Người mặc áo choàng nhận lấy khay được liệu rồi đổ cả 10 loại được liệu trong hộp ra.

“Hai loại cấp 2 được liệu chàng trai này trả lời không sai một câu nào, thậm chí được liệu bao nhiêu năm, thu hoạch bao lâu, bảo quản như thế nào đều viết rõ.” - Nói, người này đưa tờ giấy đáp án cho ông lão ở giữa.

Ông lão xem kỹ tờ giấy rồi đưa cho người đàn ông còn lại, ánh mắt đầy thâm ý.

Người đàn ông ánh mắt tránh né, nhận lấy tờ giấy. Không biết vô tình hay cố ý mà hần bóp gần như nhàu cả tờ giấy.

Ông lão lên tiếng, lần này giọng đã hòa hoãn hơn: “Chàng trai, cậu đến đây hôm nay là để khảo thí cấp 1 Luyện Được Sư vậy hử là cũng đã từng luyện ra cấp 1 đan được đi?”

“Đúng vậy.” - Chính Nam gật đầu.

Ông lão giọng càng hứng thú hơn: “Cậu bằng này tuổi đã có thể luyện được cấp 1 đan được đã rất đáng quý, nhưng cậu còn có thể nhận biết cấp 2 được liệu, thậm chí chi tiết về thời gian thu hoạch và bảo quản đều rõ sao?”

“Cái đó là đặc thù của bản môn.” - Chính Nam nghiêm túc nói: “Sư phụ tôi từng nói, thiên tài địa bảo không phải lúc nào cũng gặp được, đó là cơ duyên mỗi người.”

“Không sai.” - Ông lão gật đầu: “Nhưng chuyện đó thì liên quan gì ở đây?”

Chính Nam đáp: “Nhưng ông ấy cũng từng nói, thiên tài địa bảo tuy hiếm gặp, nhưng gặp mà không nhận ra nó thì đó là lỗi của bản thân rồi. Cho nên, tôi bình thường học luyện đan đều dành một nửa thời gian thực hành, nửa còn lại là dùng để đọc thật nhiều sách về được liệu, thảo dược và thiên tài địa bảo.” - Chính Nam trợn mắt nói mò, mắt không nháy, tim không nhảy, không thờ không loạn.

“Khánh khách! Thú vị, thú vị.” - Người mặc áo choàng bật cười thành tiếng, luôn miệng nói thú vị.

Người đàn ông bên kia bóp muồn nát đáp án của Chính Nam, gần giọng nói: “Đáp án hoàn toàn chính xác, phần thi thứ nhất thông qua.”

Ông lão ở giữa gật đầu, nói: “Vậy chúng ta trực tiếp qua phần thi thứ hai. Chàng trai, cậu tùy ý sử dụng những vật liệu này luyện chế thành công ít nhất một viên trung phẩm cấp 1 đan được là được tính thông qua.”

Chính Nam gật đầu nhận lại 10 hộp được liệu, lấy ra trong đó 4 loại rồi đứng ngậy tại chỗ.

Ông lão tò mò hỏi: “Bắt đầu đi, cậu còn chờ gì nữa?”

“Xin lỗi.” - Chính Nam gãi đầu: “Tôi không thấy có cái lò luyện đan nào quanh đây cả!?”

“Hừ! Ngu ngốc.” - Người đàn ông bên trái hừ lạnh.

Ông lão và người bên phải nhìn nhau, không nói lời nào.

Chính Nam thì ngậy tại chỗ như tên ngốc bức không biết phải làm gì.

“Tích... lò luyện đan ở bên trong lệnh bài.”

Chính Nam khóe miệng co gật, hần thậm chí cảm thấy giọng Trang còn mang theo chút... thất vọng.

Lại tổn một giọt máu lấy lò luyện đang và nguyên vật liệu trong lệnh bài ra, Chính Nam bắt đầu luyện đan.

Trên ghế, ông lão hỏi nhỏ người mặc áo choàng: “Đại nhân, Thông Kinh Thảo và Hoắc Hương, không có phụ tài thì có thể luyện được đan được gì?”

“Không nhận ra.” - Người mặc áo choàng khẽ lắc đầu: “Chỉ có thể chờ hần luyện xong mới biết được.”

Người đàn ông bên kia khẽ cắn răng không nói lời nào.

Trong phòng chỉ còn tiếng củi lửa lép bép và Chính Nam là cử động, tất cả mọi thứ xung quanh đều tạm thời giống như dừng lại.

“Không nên thể hiện ra toàn bộ bản lĩnh.” - Chính Nam vừa luyện đan vừa suy nghĩ: “Nên khống chế ở thượng phẩm đan dược, như vậy sẽ không bị quá chú ý.”

Nghĩ như vậy, Chính Nam cố ý làm sai một vài chi tiết nhỏ để chất lượng đan dược giảm xuống, số lượng cũng chỉ khoảng 5 viên thành đan.

Trên ghế, ông lão và người mặc áo choàng khẽ cau mày nhìn nhau, vẻ mặt khó hiểu. Còn người đàn ông kia mỉm cười gật gù.

“Lên.” - Chính Nam quát lớn một tiếng rồi vỗ vào lò luyện đan. Nắp lò bật ra để lộ bên trong 5 viên đan dược màu vàng tròn trịa.

Chính Nam lau mồ hôi trên trán, lấy ra 5 viên đan dược bỏ vào khay đưa lên cho ba người xem.

Ông lão cầm một viên đan dược lên, khẽ ngửi, lại cạo một chút vỏ ra nếm thử rồi nói: “3 viên thượng phẩm, 2 viên trung phẩm, theo lý mà nói cậu đã thông quan nhưng chúng tôi muốn biết đan dược này của cậu có tác dụng gì?”

Người mặc áo choàng cầm lấy một viên thượng phẩm đan dược xem xét, không nói lời nào.

Chính Nam mỉm cười: “Thừa Phong Truy Nguyệt Tán, trong thời gian ngắn tăng lên tốc độ của bản thân. Một viên trung phẩm Thừa Phong Truy Nguyệt Tán có thể tăng lên 2 thành tốc độ, với thượng phẩm thì con số này là 3 thành.”

Người mặc áo choàng nghe được Chính Nam liền không chán chờ ăn vào viên thượng phẩm đan dược trong tay rồi đứng lên.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bị... Hôn lên a!

Vù! Vù! Vù!

Một làn gió đen di chuyển cực nhanh trong gian phòng chốc lát rồi trở về vị trí cũ, chính là người mặc áo choàng thử tốc độ bản thân sau khi sử dụng đan dược của Chính Nam.

“Không sai, tăng lên 3 thành tốc độ.” - Người mặc áo choàng lên tiếng: “Thành phần rẻ, dễ tìm, tác dụng nhanh, trực tiếp; không có tác dụng phụ và quan trọng hơn là có không gian phát triển tiếp. Nghiên cứu đan dược này tới cực phẩm hẳn là có thể tăng tới 4 thành tốc độ.”

“Móa! Thật mãnh liệt.” - Chính Nam khẽ vuốt mồ hôi: “Vừa rồi nếu người này tấn công mình, cơ hội phản kháng đều không có.”

“Thừa Phong Truy Nguyệt Tán, đan dược không sai, tên cũng không sai.” - Ông lão gật đầu: “Trước hết tôi muốn xin lỗi cậu về thái độ của tôi từ đầu tới giờ, tôi nghe một số người nói vài lời không tốt về cậu nên không có cảm tình lắm, nhưng sau khi xem phần thi của cậu thì tôi đã suy nghĩ lại. À, tự giới thiệu trước, tôi là Đường Khải, cấp 3 Luyện Dược Sư.”

“Đường đại sư không cần khách khí.” - Chính Nam hơi khom người: “Tiểu tử gọi Chính Nam.”

“Haha, tuổi trẻ thắng không kiêu, bại không nản, rất tốt.” - Đường Khải cười sáng khoái. Người trẻ tuổi này rất hợp mắt hẳn.

“Không dám.” - Chính Nam cười nói: “Nếu không phiền, xin hỏi cao danh quý tánh hai vị đại sư bên cạnh ạ?”

Người đàn ông bên trái hừ lạnh, rất không tình nguyện tự giới thiệu: “Đỗ Hoàng Khiêm, cấp 3 Luyện Dược Sư.”

“Họ Đỗ!?” - Chính Nam thái độ hoàn toàn bình thường: “Xin chào Đỗ đại sư.”

“Vị này là...” - Đường Khải đang muốn nói nhưng bị cắt ngang.

“Diệp Liên Hoa, cấp 3 Luyện Dược Sư. Chàng trai, bản tiểu thư xem trọng cậu.” - Nói, người mặc áo choàng đen lật ra áo choàng của mình, để lộ dung nhan chân chính.

Hít!

“Đẹp quá a!”

Chính Nam hít một ngụm khí lạnh, không nhin thốt lên. Ngay lập tức hấn khom người: “Xin lỗi! Vừa rồi không nhin được mạo phạm. Diệp tiểu thư, hân hạnh.”

“Cmn! Thất sách, thật sự là thất sách.” - Chính Nam trong lòng tự chửi mình.

Gái đẹp hấn thấy nhiều, thậm chí mấy “thánh nữ” hấn có thể nhin mặt mà đọc tên vanh vách nhưng không ngờ lại có ngày thất thố trước mặt phụ nữ như vậy.

“Tên này, hấn là muốn nói lỡ miệng khen bản tiểu thư!?” - Diệp Liên Hoa cau mày: “Không nói chuyện này. Chính Nam đúng không, Thừa Phong Truy Nguyệt Tán này là do cậu nghĩ ra hay sao?”

Chính Nam ngẩng đầu lên đồng thời kích hoạt Thiên Nhân để đánh giá Diệp Liên Hoa.

“Phụ bà: Diệp Liên Hoa - Nhân Tộc - 17 tuổi

Đẳng cấp: 25 (Hòa Hợp Kỳ tầng 5)

Độ thiện cảm: 29

Đánh Giá: S”

“Quả nhiên, vừa rồi thất thố khiến cô nàng này đối với mình có ấn tượng không tốt.” - Chính Nam lắc đầu nói: “Không phải. Thừa Phong Truy Nguyệt Tán vốn từ rất lâu trước đây đã xuất hiện, thế nhưng do sự phát triển mạnh mẽ của đan đạo thời gian trước mà những đan dược thiên môn như thế này dần dạt ra biên giới rồi biến mất.”

“Ồ, ý cậu nói, Thừa Phong Truy Nguyệt Tán là một loại đã từng thất truyền đan dược!?” - Diệp Liên Hoa hứng thú: “Vậy tại sao cậu lại biết đan phương của nó?”

“Diệp tiểu thư.” - Chính Nam cau mày: “Truy vấn nguồn gốc đan phương của người khác là tối kỵ, mong Diệp tiểu thư đừng làm khó tôi.”

Thấy Diệp Liên Hoa có dấu hiệu không vui, Đường Khải lập tức đứng ra hòa giải: “Chính Nam, hiện tại cậu đã hoàn thành xuất sắc phần thi khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư của mình, tôi xin tuyên bố cậu đã trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư.”

Đường Khải từ trong nhẫn chứa đồ của mình lấy ra một chiếc áo choàng, 1 cái huy chương rồi từ mình xuống trao cho Chính Nam: “Đây là áo choàng và huy chương của cậu. Chúc mừng!”

“Cảm ơn ngài, Đường đại sư.” - Chính Nam nhận lấy áo choàng và huy chương, hơi khom người: “Cảm ơn Diệp tiểu thư, Đỗ đại sư.”

Hừ!

Hừ!

Trả lại cho Chính Nam 2 tiếng hừ lạnh, cả Diệp Liên Hoa và Đỗ Hoàng Khiêm đều phẩy tay áo, đứng dậy rời đi.

“Đường đại sư.” - Chính Nam mặt đầy mừng bức nhin Đường Khải: “Ngài xem đây là chuyện gì? Tôi làm gì để họ phật lòng?”

“Haha, Diệp tiểu thư thì lão không dám nói ra nói vào, còn Đỗ Hoàng Khiêm...” - Đường Khải hạ giọng: “Vừa rồi con trai hấn có tới...”

...

Cánh cửa phòng được mở ra từ bên trong, Đường Khải và Chính Nam vừa nói vừa cười bước ra.

Cô gái lúc sáng Chính Nam gặp lập tức khom người nói: “Phó hội trưởng.”

“Phó hội trưởng!?” - Chính Nam khá bất ngờ: “Đường đại sư, ngài còn là phó hội trưởng a. Thất lễ, thất lễ.”

“Hahaha, không có gì đáng khoe khoang.” - Đường Khải lắc đầu: “Nhiều năm như vậy vẫn luôn là cấp 3 Luyện Dược Sư, chức phó hội trưởng này đúng là mặt dày mày dạn làm hoài đồ a.”

Đường Khải cảm khái một câu rồi quay qua nhin Chính Nam: “Cậu trẻ như vậy đã là cấp 1 Luyện Dược Sư, nhin thủ pháp hấn là cũng đã rất quen thuộc a, tại sao bây giờ mới đi khảo thí vậy?”

“Chuyện đó nói ra thật không có ý tứ.” - Chính Nam bất đắc dĩ: “Trước giờ tôi đều không nghĩ tới việc lộ ra ngoài mình là Luyện Dược Sư, nhưng gần đây có một số chuyện bất buộc phải nhin vậy.”

Đường Khải cái hiểu cái không gât đầu: “Nghe nói cậu tới đây cùng Lý gia Nhị tiểu thư, hẳn là có quen biết với Lý gia đi. Cô bé đó cũng là một tài năng, có cơ hội hai người nên trao đổi thêm để phát triển, đừng như lão, già rồi mới biết tiếc thời gian.”

“Cảm ơn Đường đại sư.” - Chính Nam khom người: “Tôi có việc phải đi trước, lần nữa cảm ơn ngài. Có dịp tôi sẽ tìm ngài thảo luận thêm về luyện được.”

“Được, được. Còn trẻ ham học như vậy rất tốt.” - Đường Khải vỗ vai Chính Nam: “Rảnh cứ tới tìm lão, chúng ta cùng nhau đàm đạo.”

Chính Nam đi dọc hành lang trở ra cùng cô gái. Cô gái ngập ngừng hỏi: “Anh... ngài... khảo thí thành công sao?”

“Đúng vậy.” - Chính Nam gật đầu, cười nói: “Mặc dù có chút phiền phức nhưng may mắn là thành công.”

“Xin lỗi.” - Cô gái buồn bã nói.

“Hả, xin lỗi?” - Chính Nam hơi bất ngờ: “Cô làm gì sai mà phải xin lỗi?”

“Tôi cũng là bị ép buộc mà thôi.” - Cô gái rung rung nước mắt: “Vừa rồi Đỗ thiếu gia...”

“Không sao.” - Chính Nam ngắt lời cô gái: “Cô không cần lo lắng, tôi không phải loại người nhỏ nhen như vậy. Thay vì lo lắng tôi trả thù thì cô nên nghĩ cách đối phó Đỗ Hoàng Khoa đi. Hẳn không làm gì được tôi, không loại trừ khả năng sẽ trút giận lên đầu cô đấy.”

“Công việc ở đây chắc tôi không làm được nữa.” - Cô gái buồn bã gật đầu: “Dù sao cũng cảm ơn anh đã không so đo với tôi.”

Chính Nam gật đầu: “Cô nên sắp xếp rồi rời khỏi đây sớm đi. Tôi ra ngoài cố gắng giữ chân Đỗ Hoàng Khoa cho cô thêm thời gian.”

Cô gái rom róm nước mắt gật đầu nhưng không rời đi mà cứ đứng tại chỗ lưỡng lự.

“Cô mau đi đi, còn chờ...”

Chụt!

Cô gái đánh bạo nhón chân hôn nhẹ vào má Chính Nam một cái rồi quay đầu chạy thẳng, không biết là sợ hãi Đỗ Hoàng Khoa trả thù hay là sợ Chính Nam tóm cô lại.

Chính Nam sờ sờ, đơ như cây cọc, đưa tay sờ sờ vào má: “Minh... mới bị... hôn lên a!”

Lát sau hắn lắc đầu thở dài: “Haiz, quả nhiên, nếu đẹp trai là tội ác thì có lẽ mình nên bị tử hình, hắc hắc.”

“Tích...”

Chính Nam một mình đi ra sảnh chính, bỗng nhiên hắn ngừng lại, trông mắt đảo một vòng rồi quẹo vào một căn phòng khác. Lát sau, từ trong phòng bước ra chính là cô gái lễ tân.

...

Trong sảnh chính, Đỗ Hoàng Khoa đang xum xoe quanh Gia Nguyệt phú bà bất chấp cô bé đã phiền ra mặt.

“Gia Nguyệt, em uống thử trà này đi, loại thượng hạng mới nhập từ bên ngoài về đây, chỉ có hội trưởng mới được uống thôi.”

“Không thích! Bản tiểu thư nhắc lại lần nữa, đừng có gọi tên bản tiểu thư thân như vậy.”

“Được được, không gọi thì không gọi. Đúng, Gia... Nhị tiểu thư, anh mới được ông nội cho một tấm đan phương mới, em có muốn thảo luận chung với anh không?”

“Chùng nào anh tự nghĩ ra đan phương mới thì tôi sẽ tính toán thảo luận với anh. Còn hàng xin được, hay là thôi đi.”

...

Gia Nguyệt phú bà phiền muốn chết. Con hàng mập này hoàn toàn không cần thể diện, Chính Nam vừa vào phòng khảo thí được 5 phút, mập chết bầm này đã tới quấy rầy.

“Đỗ... Đỗ thiếu gia, Lý tiểu thư.” - Một giọng nữ vang lên cùng lúc với cánh cửa sảnh chính mở ra kéo tầm nhìn của Đỗ Hoàng Khoa và Gia Nguyệt phú bà về phía ấy.

“Ồ! Là cô ta.” - Gia Nguyệt phú bà cướp chạy tới hỏi: “Thế nào, kết quả thế nào? Anh Nam đâu?”

Cô lễ tân không nói mà quay đầu về phía Đỗ Hoàng Khoa gật đầu rồi quay người rời đi.

“Này, cô còn chưa trả lời tôi đấy.” - Gia Nguyệt phú bà sững sờ chốc lát rồi gọi với theo: “Này, kết quả thế nào, anh Nam đâu?”

“Haha, hán a, khẳng định là khảo thí thất bại, lại sợ cá cược thua nên trốn rồi chứ sao.” - Đỗ Hoàng Khoa cười lớn, cười cực kỳ sáng khoái.

“Nói vậy! Anh Nam mới không thất bại.” - Gia Nguyệt phú bà mặt đầy lo lắng: “Không được, phải vào trong xem kết quả thế nào.”

“Gia Nguyệt.” - Đỗ Hoàng Khoa cản trước mặt Gia Nguyệt phú bà: “Tự ý xông vào công hội trọng địa nhẹ có thể bị tước huy hiệu Luyện Dược Sư, nặng thì tại chỗ đánh chết. Em không nên làm vậy.”

“Tránh ra! Đừng có nói nhảm.” - Gia Nguyệt phú bà cũng là máu xông lên đầu, cô bé muốn dùng sức mạnh xông qua: “Bản tiểu thư đếm đến 3, anh không tránh ra đừng trách bản tiểu thư trở mặt.”

“Gia Nguyệt, em không nên...”

“Một!”

“Em vì một tên hạ nhân như vậy...”

“Anh Nam mới không phải hạ nhân. Hail!”

“Được được, anh không cản đường, em muốn làm gì thì làm.” - Thấy Gia Nguyệt phú bà hai tay đã tụ tập chân khí, Đỗ Hoàng Khoa cũng là mềm chân, đành phải tránh ra.

“Hừ! Đồ vô dụng.” - Gia Nguyệt phú bà liếc mắt Đỗ Hoàng Khoa, khinh thường hừ một tiếng rồi đẩy cửa xông vào.

Đúng lúc này cánh cửa được mở ra từ bên trong, bước ra chính là Chính Nam trong trang phục Luyện Dược Sư, trên ngực còn đeo huy chương cấp 1 chứng minh.

Cô gái lễ tân vừa rồi là Chính Nam dùng Phân Thân Thuật và Biến Thân Thuật làm ra để trêu đùa Gia Nguyệt phú bà mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhiệm vụ tu chân

“Ồ! Gia Nguyệt.” - Chính Nam ồ lên bất ngờ: “Em biết anh chuẩn bị đi ra hay sao mà đứng sẵn ở đây đợi thế? Cả Đỗ thiếu gia cũng đợi cùng sao, cảm ơn Đỗ thiếu gia quan tâm nhé!”

“Anh Nam.” - Gia Nguyệt phú bà sững sờ rồi lao thẳng đến ôm chặt lấy hán, nước mắt không không chế được tràn ra: “Sao anh bây giờ mới ra, làm em lo muốn chết.”

Vừa rồi không hiểu sao nghe Đỗ Hoàng Khoa nói Chính Nam đã bỏ mình đi, Gia Nguyệt phú bà cảm thấy cực kỳ khó thở, giống như có thứ gì đó bóp nghẹt trái tim, trong lòng ngoại trừ nghĩ tới tìm Chính Nam để biết rõ câu trả lời thì không suy nghĩ được bất kỳ vấn đề gì khác.

“Thì bây giờ anh mới thì xong chứ sao.” - Chính Nam vỗ về Gia Nguyệt phú bà: “Không khóc, không phải anh ở đây rồi sao. Về nhà anh nấu đồ ăn ngon cho em, không khóc, không khóc.”

“Anh đáng ghét!” - Gia Nguyệt phú bà đỏ bừng mặt đẩy Chính Nam ra, tự mình lau nước mắt: “Làm như em là con nít, lúc nào cũng dùng đồ ăn dụ dỗ em.”

“Được a. Em không thích thì thôi, anh tự làm, tự ăn một mình.” - Chính Nam nhún vai, một bộ không sao cả.

“Anh dám!” - Gia Nguyệt phú bà lập tức xù lông: “Anh dám lên lút ăn một mình, em... em... em mặc kệ anh.”

...

Thấy hai người quán vào một chỗ anh anh em em, Đỗ Hoàng Khoa cực kỳ gai mắt, nhưng nhìn thấy trang phục và huy hiệu của Chính Nam, hán lại không dám nói gì.

“Không được, phải tranh thủ trốn khỏi đây trước khi hán phát hiện ra mình.” - Đỗ Hoàng Khoa muốn trốn nọ. Hán nhìn xung quanh rồi lên lút đi từng bước nhẹ nhàng.

“Đỗ thiếu gia!” - Chính Nam cười như không cười lên tiếng: “Cậu muốn đi đâu sao? Nhân dịp mới chính thức trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư, tôi muốn

mời cậu đi ăn mừng cùng tôi và Gia Nguyệt. Đố thiếu gia có thể nể mặt hay không a?”

“Khốn nạn!” - Đố Hoàng Khoa khựng người lại, cái cổ cứng ngắc quay lại, cười như mếu nói: “Nam... Nam công tử, hôm nay tôi có việc bận, hẹn anh khi khác có được hay không?”

“Hả? Cậu nói cái gì tôi nghe không rõ?”

“Tôi nói là tôi có việc bận...”

“Trước đó, trước đó kia.”

“Nam công tử...”

“Gia Nguyệt, em nói, hay quên có phải là bệnh hay không?” - Chính Nam cúi đầu hỏi Gia Nguyệt phú bà: “Anh nhớ trước khi anh vào phòng khảo thí, anh có cùng Đố thiếu gia đây có cái “thỏa thuận” nho nhỏ, có phải hay không nhỉ?”

Gia Nguyệt phú bà lập tức hiểu ý Chính Nam. Cô bé chớp đôi mắt to, ngây thơ nói: “Có! Có! Em còn nhớ là Đố thiếu gia còn phải gọi anh một tiếng “Đại ca” nếu anh thành công trở thành cấp 1 Luyện Dược Sư đây. Đố thiếu gia, anh không phải muốn nuốt lời chứ?”

“Hai người...” - Đố Hoàng Khoa cắn nát cả hàm răng. Mất mặt là một chuyện, nhìn 2 người tâm đầu ý hợp, phu xướng phụ tùy càng làm hấn nộ từ tâm ra: “Hai người đừng ép người quá đáng, nên nhớ ông nội tôi...”

“Dừng!” - Chính Nam lên tiếng ngắt lời Đố Hoàng Khoa: “Đố thiếu gia, chúng ta đều là người trưởng thành, có một số chuyện cậu nên hiểu, làm đàn ông nói được thì phải làm được. Cậu cũng là cấp 1 Luyện Dược Sư, ra ngoài đường cũng là người trên người, danh dự cậu để đâu, ngạo khí cậu để đâu khi cứ dựng chuyện là cậu mang ông nội ra làm lá chắn. Không phải tôi hỗn hào nhưng ông nội cậu không thể vĩnh viễn che gió, chắn mưa cho cậu được, một ngày ông nội cậu không còn ở trước mặt cậu, chẳng lẽ cứ dựng chuyện là cậu quay đầu chạy, hay trốn sau lưng cha, hay là... núp sau váy vợ? Cậu thật sự muốn trở thành người như vậy a?”

Không để cho Đố Hoàng Khoa có cơ hội phản bác, Chính Nam tiếp tục nghiêm giọng răn dạy: “Chuyện này từ đầu tới cuối đều là cậu sai, bây giờ cậu thua rồi lại muốn trốn nợ. Đố thiếu gia, tương lai cậu còn có thể là gia chủ của một cái Đố gia lớn như vậy, còn có thể là Dược Vương, Dược Tôn thậm chí Dược Thần, cậu không thể để người đời mang vết nhơ hôm nay ra để bôi đen cậu chứ?”

Đố Hoàng Khoa sửng sốt, muốn phản bác nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ có thể ỉu xiu, thấp giọng nói: “Đại ca.” - Rồi quay đầu chạy thật nhanh vào sâu trong công hội.

Nhìn bóng lưng mập mạp của Đố Hoàng Khoa vừa chạy vừa lau nước mắt, Chính Nam thở dài, lắc đầu: “Hi vọng cậu ấy có thể trưởng thành sau lần này. Sống sung sướng, hạnh phúc quen cho nên sợ sống gió a.” - Nói, hấn quay sang Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, chúng ta về thôi.”

Gia Nguyệt phú bà mắt đầy ngôi sao nhỏ, riu riu: “Anh Nam vừa rồi thật đàn ông a, thật cao lớn!”

“Cái gì?” - Chính Nam giọng khó chịu: “Ý em nói anh từ trước giờ không phải đàn ông?”

“Không phải!” - Gia Nguyệt phú bà tưởng Chính Nam không vui liền quỳnh lên: “Ý em không phải như vậy, em chỉ là...”

Nói được một nửa, Gia Nguyệt phú bà thấy Chính Nam đang cười hài hước nhìn mình thì biết ngay là mình bị trêu chọc. Cô bé giận dỗi dậm chân: “Chết Chính Nam! Thối Chính Nam! Bản tiểu thư không đi, anh thích thì về một mình đi, hừ!”

Chính Nam cười lớn rồi hơi cúi người xuống, một cái công chúa ôm bé bỏng Gia Nguyệt phú bà lên, nói: “Em không về cũng được, anh mang em về.”

“Aaaa...” - Gia Nguyệt phú bà la lên hoảng sợ, chốc lát, mặt cô bé hóa thành đỏ bừng, liên tục giãy dụa: “Thả em xuống! Thả em xuống! Em tự đi được, mau thả em xuống...”

Chính Nam không nghe mà cứ như vậy vừa cười vừa bế Gia Nguyệt phú bà đi ra tới cửa công hội, lúc này mới thả cô bé xuống rồi 2 người cùng nhau ra về.

...

Trên tầng cao nhất của Luyện Dược Sư công hội, một ông lão và một người đàn ông trung niên đang ngồi trước một quả cầu thủy tinh to bằng đầu người, bên trong là hình ảnh Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà cùng nhau ra khỏi công hội.

“Cha, ngài xem...” - Người đàn ông trung niên lên tiếng. Người này không phải ai khác, chính là Đố Hoàng Khiêm, cha của Đố Hoàng Khoa.

“Được rồi.” - Ông lão lên tiếng: “Chàng trai đó nói không sai. Những năm này chúng ta chiều chuộng Khoa quá mức khiến nó càng ngày càng không có chí tiến thủ, chỉ biết ăn rồi dựa vào danh tiếng chúng ta ra ngoài làm bậy, lần này để cho nó tỉnh ra cũng không sai.” - Ông lão này chính là Đố Hoàng Khang, Luyện Dược Sư công hội Hội trưởng, cấp 4 Luyện Dược Sư, cha của Đố Hoàng Khiêm, cũng chính là ông nội của Đố Hoàng Khoa.

“Vâng, thưa cha.” - Đố Hoàng Khiêm khom người: “Nhưng mà kế hoạch với Lý gia...”

“Tạm gác chuyện đó sang một bên.” - Đỗ Hoàng Khang lấy ra một viên đan dược màu nâu tròn vo, sáng bóng, quanh thân còn lượn lờ vô hình linh khí: “Chỉ nhánh Trần thị thương hội gần đây bán ra thứ này, con xem thử đi.”

“Thối Thê Đan, không có gì... Hà!?” - Đỗ Hoàng Khiêm trợn lớn hai mắt: “Tự hấp thu linh khí tu bổ bản thân, hương thơm mà không tàn, màu sáng mà không sắc,... đây là...”

“Không sai, là hoàn mỹ đan dược.” - Đỗ Hoàng Khang gật đầu: “Độc quyền phân phối bởi cửa hàng Phúc Đạt. Cha cũng đã hỏi thăm qua, chỉ nhánh Trần thị thương hội tại Hà thành ngày hôm qua mới bắt đầu bán ra, không giới hạn số lượng chứng tỏ họ có trữ lượng không hề nhỏ. Con biết điều này ý nghĩa là gì a?”

“Có người, không, có tổ chức nghiên cứu ra cách chế tạo hoàn mỹ Thối Thê Đan, muốn thông qua Trần thị thương hội lũng đoạn thị trường.” - Đỗ Hoàng Khiêm bật thốt lên.

“Đúng vậy.” - Đỗ Hoàng Khang gật đầu: “Trần thị thương hội mặc dù là đại lục đệ nhất thương hội, chúng ta không thể trêu chọc, thế nhưng món lợi như thế này họ cũng không thể một mình nuốt trôi được. Việc của chúng ta là trước khi thông tin này chảy ra khỏi Hà thành phải tìm ra được người, tổ chức phía sau họ, sau đó...”

...

Chính Nam không hề biết mình ở trong Luyện Dược Sư công hội đã dạo một vòng Quý Môn Quan, cũng không biết rằng đan dược hần bán ra đã bắt đầu bị người khác chú ý, bởi vì giờ này hần đang chìm trong ôn nhu hương và lên cấp thoải mái. Chỉ là...

“Gia Nguyệt, há miệng.” - Chính Nam thì ngồi, còn Gia Nguyệt phú bà nằm dài trên ghế gối đầu lên đùi hần, lìm dìm thưởng thức món bánh quai vạc mà hần vừa làm xong.

“Ngon a, ngon.” - Gia Nguyệt phú bà vừa nhai vừa lẩm nhẩm, nụ cười trên môi chưa từng tắt qua.

“Cmn! Ngày nào đó, chắc chắn... chắc chắn...” - Chính Nam trong lòng cay đắng, tự hứa với lòng: “Ngày nào đó sẽ là bản Tiểu Bạch Kiểm nằm, xung quanh toàn là những cô gái đẹp vừa massage, vừa đút trái cây, vừa đàn hát cho bản thân thưởng thức.”

“Tích... còn chưa đầy 12 tiếng là nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 1] sẽ kết thúc, đề nghị ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.”

“Rồi, rồi, tôi biết rồi.” - Chính Nam mở bảng thông tin cá nhân lên xem, không úy kỵ Gia Nguyệt phú bà chút nào, đơn giản bởi vì ngoài hần ra thì không ai có thể nhìn thấy cả.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 9(Luyện Thê tầng 9)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Biến Thân Thuật, cấp 1 Phân Thân Thuật

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 2 luyện dược sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 60/100)

Điểm dư: 2 điểm nghề.

Balo: Gối quai cấp 10(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: tu chân [Linh Hư Thái Điều], chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 1: 9/10, còn 1 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh — giai đoạn 3].

Đánh giá: 3 phút phạt 2 phút, 3 hư(tâm hư, thận hư, thể hư) thanh niên, rác rưởi.

Chính Nam lại lật lại danh sách nhiệm vụ để xem lại nhiệm vụ mới nhận được.

“Nhiệm vụ tu chân [Linh Hư Thái Điều], mô tả: “Tu luyện tới cấp 9, ký chủ đã từng thực chiến hay chưa? Đã từng qua đêm tại dã ngoại hay chưa?”.
Nhiệm vụ yêu cầu: [Tại Vạn Tượng Sâm Lâm, tiêu diệt 10 con yêu thú cấp 9 trở lên]. Phần thưởng: [Đạt tu chân Linh Hư, 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực, 1 lần Thiên Địa Tẩy Lễ]. Phạt: [Không]”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiểu thí ngư đạo

Đóng lại tất cả mọi thứ lại, Chính Nam trong lòng thở dài: “Chiến đấu là không khả thi, bản lĩnh mình tới đâu tự mình biết, kỹ năng dã ngoại cũng không có, đi vào rừng giờ này không khác gì đi tìm chết.

Kéo độ thiện cảm của Gia Nguyệt lên 71 cũng không thể được, 11 điểm chứ không phải 1 điểm, cảm tình không phải cứ vô vấp là sẽ thành công. Aiz, nên làm sao đây, chẳng lẽ cứ như vậy để mất một chuỗi nhiệm vụ ngay ở giai đoạn đầu tiên?

Trang tiểu thư, Trang đại nhân, Trang phú bà... cầu hộ giá!!!”

“Tích... xét thấy ký chủ thật sự lâm vào bế tắc, Trang cho ký chủ một cơ hội.”

“Ồ, haha, thật sự linh nghiệm a!” - Chính Nam kém chút nhảy dựng lên rồi: “Trang, cơ hội như thế nào?”

“Tích... tuyên bố lâm thời nhiệm vụ [Tiểu Thí Ngư Đạo]. Mô tả nhiệm vụ: “Tiểu bạch kiểm lâm vào thế khó, vậy thì chỉ còn cách tìm phú bà trợ giúp”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 12 tiếng, tăng độ thiện cảm của một phú bà lên 10 điểm]. Phần thưởng: [1 điểm cấp]. Phạt: [Rút lui 3 cấp độ, hủy bỏ vĩnh viễn tính năng ‘nhiệm vụ lâm thời’].”

...

“Ai u! Anh Nam, anh làm gì thế!?” - Gia Nguyệt phú bà la lên một tiếng rồi ngồi bật dậy nhìn chăm chăm Chính Nam.

“A! Anh xin lỗi.” - Chính Nam lúc này mới hoàn hồn lại: “Vừa rồi suy nghĩ một số chuyện suy nghĩ sững sờ, xin lỗi em.”

“Hừ! Suy nghĩ tới ai mà làm rớt cả nĩa vào mặt người ta.” - Gia Nguyệt phú bà hừ lạnh: “Hay là nghĩ tới bà chị lễ tân lúc sáng...”

“Nói bậy nói bạ.” - Chính Nam đưa tay gõ đầu Gia Nguyệt phú bà: “Em chuẩn bị đi học đi, sắp tới giờ rồi đấy.”

“Em không muốn đi học.” - Gia Nguyệt phú bà nhõng nhẽo: “Em ở nhà anh Nam dạy em luyện đàn cũng được mà~”

“Gia Nguyệt!” - Chính Nam cau mày: “Lớn rồi cái gì nên làm, cái gì không nên làm em phải tự hiểu rõ a. Lại nói, nếu em nghỉ học, gia chủ sẽ cho rằng anh dạy hư em, cảm chúng ta gặp nhau thì phải làm sao?”

Gia Nguyệt phú bà mặt đầy không tình nguyện: “Được rồi, em nghe lời anh.”

Tách được khỏi Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam lúc này mới chửi ầm lên: “Trang, bước ra đây cho tôi! Tăng 10 điểm thiện cảm trong 12 tiếng!? Thiết thời Trang nghĩ ra được cái nhiệm vụ này. Nếu trong 12 tiếng tôi tăng được 10 điểm thiện cảm với Gia Nguyệt thì đã không bế tắc như bây giờ.”

“Tích... trong nhiệm vụ không có bất kỳ chi tiết nào nhắc tới Lý Gia Nguyệt phú bà.”

“Nếu không phải Gia Nguyệt...” - Chính Nam bỗng nhiên im bật, sau đó sững sờ, cuối cùng là cau mày: “Không phải Gia Nguyệt, hay là nói, không nhất thiết phải là Gia Nguyệt...”

“Thì ra là thế, thì ra là thế!” - Chính Nam gật gù: “Nếu đã như thế, chỉ có thể như vậy.”

Chính Nam chạy ra đóng kín cửa phòng, ngồi khoanh chân trên mặt đất, nói: “Trang, tăng nghề [Luyện Dược Sư] lên cấp 3.”

“Tích... tiêu hao 2 điểm nghề tăng nghề [Luyện Dược Sư] lên cấp 3 thành công.”

Quá trình quán đĩnh diễn ra trong khoảng 1 tiếng đồng hồ mới hoàn thành, lúc này Chính Nam mới từ từ tỉnh lại, tự mình lầm bầm: “Cấp 3 Luyện Dược Sư, có lẽ là sẽ đủ a.”

...

Luyện Dược Sư công hội, văn phòng Phó hội trưởng: “Tiểu Nam, mới có mấy tiếng không gặp làm sao lại chạy tới đây kiếm lão rồi?” - Đường Khang vừa rót trà vừa hỏi.

“Đường đại sư, làm ơn đừng gọi tôi là tiểu Nam.” - Chính Nam cười khỏ: “Có việc quan trọng muốn nhờ ngài giúp đỡ đây.”

“Việc quan trọng?” - Đường Khang ngồi xuống đối diện Chính Nam, cau mày hỏi: “Cậu nói thử xem, nếu giúp được lão sẽ giúp.”

“Ở đây tôi có đan phương của một loại cấp 3 đan dược, gọi Liệt Dương Phần Không Đan.” - Chính Nam phe phẩy một tờ giấy trong tay: “Tác dụng... trong thời gian ngắn tăng khả năng khống chế hỏa lên 6 thành. Ngài biết tầm quan trọng của việc khống chế hỏa đối với Luyện Dược Sư a?”

Đường Khang lập tức vỗ lấy tờ giấy nhưng bị Chính Nam nhanh tay hơn rút lại. Hắn háng giọng: “Ít nhất cậu phải cho lão xem đan phương là thật hay giả chứ?” - Nói như vậy nhưng hắn thật sự tìm không ra lý do Chính Nam phải lừa hắn, cho nên đan phương kia 99% là hàng thật.

“Có lý.” - Chính Nam cười như không cười: “Để cho công bằng, tôi sẽ nói ra yêu cầu của mình trước, nếu ngài đồng ý thì tôi sẽ đọc tên các loại dược liệu cần thiết cho ngài suy nghĩ thử. Sau khi việc thành tôi sẽ đưa toàn bộ đan phương bao gồm cả các bước luyện chế, không hòa, thời cơ,... cho ngài. Thế nào?”

Đường Khải không cần suy nghĩ, lập tức gật đầu: “Cậu cứ nói đi, chỉ cần không lật trời lão sẽ cố hết sức giúp cậu.”

“Không tới mức như vậy a.” - Chính Nam tươi cười: “Chỉ là tôi cần gấp riêng Diệp tiểu thư...”

“Không được!” - Đường Khải dứt khoát từ chối: “Cậu biết Diệp tiểu thư là ai không?”

“Là ai?” - Chính Nam tò mò: “Không phải là một cái luyện đan thiên tài thôi sao?”

“Đương nhiên không phải.” - Đường Khải thờ dãi, uống một ngụm nước trà, thấp giọng nói: “Công hội chúng ta chỉ là cấp 4 phân hội bởi vì Hội trưởng là cấp 4 Luyện Dược Sư, cái này cậu biết chứ?”

Chính Nam gật đầu.

“Diệp tiểu thư là thiên kim của Diệp gia. Ông nội của Diệp tiểu thư, Diệp Thiên Thu là Hội trưởng của một cái cấp 6 phân hội” - Đường Khải hai mắt đầy hâm mộ, giọng nói cũng có chút run run.

“Cấp 6 phân hội? Chẳng lẽ nói...” - Chính Nam có chút cà lăm.

“Không sai.” - Đường Khải gật đầu: “Chính là một vị Dược Tông.”

“Dược Tông a.” - Chính Nam lăm bẫm: “Là có thể giúp người ta Độ Kiếp sao?”

Không khí trong phòng có chút chùng xuống bởi vì cả 2 người đều đang tính toán thiệt hơn khi chuyện có thể liên quan tới một vị Dược Tông.

“Đường đại sư, tôi vẫn nghĩ cần phải gặp Diệp tiểu thư một chút.” - Chính Nam lên tiếng phá vỡ im lặng: “Lại nói, tôi cũng không có ý định làm gì bất lợi cho Diệp tiểu thư, có gì mà phải sợ a.”

“Lão mạo muội hỏi, cậu muốn gặp Diệp tiểu thư làm gì?” - Đường Khải cũng không cho rằng Chính Nam có thể làm gì bất lợi cho Diệp Liên Hoa, dù sao tu vi hắn còn treo ở đó, chưa kịp động tay động chân đã chết mấy lần rồi.

“Không thể nói.” - Chính Nam lắc đầu: “Tuy nhiên tôi có thể đảm bảo với ngài là không có bất kỳ ý định xấu xa hay mạo hiểm nào nhắm vào Diệp tiểu thư cả. Tôi chỉ đơn giản là muốn gặp cô ấy thôi.”

“Cậu không phải...” - Đường Khải vẽ mặt kỳ quặc: “Không phải là... xem trọng Diệp tiểu thư chứ? Tôi nói với cậu...”

“Bớt đoán già đoán non.” - Chính Nam phì cười: “Ngài nói một câu, giúp hay không giúp để tôi còn biết đường.”

“Được a.” - Đường Khải cũng bật cười: “Lão dẫn cậu tới phòng Diệp tiểu thư, đan phương thuộc về lão. Chuyện sau đó lão không liên quan, thế nào?”

“Lão hồ ly!” - Chính Nam trong lòng thầm mắng, ngoài mặt cười gật đầu: “Như vậy là được rồi.”

...

Chính Nam đi theo Đường Khải lên mấy tầng lầu, từ trên này hắn có thể quan sát được thật xa nhưng vẫn không thấy tường thành Hà thành đâu cả.

Tới trước cửa một căn phòng, Đường Khải nói khẽ: “Lão nói, nếu cậu thật sự xem trọng Diệp tiểu thư...”

“Gõ cửa, gõ cửa đi.” - Chính Nam đen cả mặt: “Ngài có muốn đan phương nữa hay không?”

“Được, được. Đứng gấp.” - Đường Khải chỉnh lại quần áo rồi gõ cửa phòng ba cái.

“Có chuyện gì?” - Trong phòng vang lên tiếng Diệp Liên Hoa.

“Đại nhân, Chính Nam có việc muốn gặp ngài.” - Đường Khải giọng cực kỳ cung kính.

“Chính Nam!? Là chàng trai sáng nay mới khảo thí cấp 1 Luyện Dược Sư a?” - Diệp Liên Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: “Tìm bản tiểu thư làm gì. Bản tiểu thư rất bận, không có thời gian cùng một cái tân tân cấp 1 Luyện Dược Sư nói nhảm.”

Đường Khải quay qua nhìn Chính Nam khẽ nhún vai biểu hiện bất lực.

“Diệp tiểu thư, tôi có một thứ rất hay muốn cho cô xem. Nếu cô không muốn gặp tôi thì sau này hối hận ráng chịu nha.” - Chính Nam tự mình lên tiếng.

“Xi! Bản tiểu thư việc gì phải hối hận.” - Diệp Liên Hoa cũng là ngạo khí 10 phần: “Chỉ là một cái tân tân cấp 1 Luyện Dược Sư...”

“Thất truyền đan phương có hứng thú hay không a?” - Chính Nam không có thời gian cùng Diệp Liên Hoa dài dòng, trực tiếp tung quả bom nặng ký.

“Này, cậu đã hứa...” - Đường Khải gấp, Chính Nam mà cầm Liệt Dương Phần Không Đan đan phương đưa cho Diệp Liên Hoa thì hẳn toi công rồi.

Cửa phòng bỗng nhiên bật tung ra, Diệp Liên Hoa cũng cùng lúc lên tiếng: “Vào đi, một mình.”

Chính Nam và Đường Khải liếc nhau. Hắn nhét đan phương vào tay Đường Khải rồi tự mình bước vào phòng, để lại Đường Khải mặt đầy mộng bức sau cánh cửa đã đóng sầm lại.

Trong phòng, Chính Nam đưa mắt nhìn quanh một vòng, trống không.

“Diệp tiểu thư, cô đang ở đâu thế?” - Chính Nam không có xông loạn mà đứng tại chỗ gọi.

“Đi vào trong đi.” - Diệp Liên Hoa đáp: “Bản tiểu thư đang dở tay.”

“Vậy thì xin phép.” - Chính Nam cất bước đi vào. Qua hai ba căn phòng trống, Chính Nam đứng trước một căn phòng cuối cùng, hắn nhìn thấy Diệp Liên Hoa đang ngồi xếp bằng trước một lò luyện đan.

“Cô nàng này đang luyện Chân Khí Đan a. Thủ pháp không sai, khống hỏa cũng không sai, đúng là con nhà nòi.” - Chính Nam liếc mắt đã nhìn ra Diệp Liên Hoa đang làm gì.

Thấy Chính Nam bước vào cũng không nói gì mà chỉ yên lặng ngồi một bên nhìn, Diệp Liên Hoa khá là hài lòng. Cô lại tập trung hoàn thành nốt lò đan dược của mình.

...

Khoảng 20 phút sau, Diệp Liên Hoa hét lớn một tiếng rồi vỗ vào thân lò luyện đan, nắp là bật tung ra, lộ ra bên trong 5 viên thượng phẩm Chân Khí Đan, mùi thơm nức mũi. Cô hơi nghiêng đầu nhìn qua Chính Nam, cho rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ và khâm phục của hắn, thế nhưng sự thật lại không phải như vậy.

“Về mặt hứng hờ kia là gì? Tên này giả vờ cao lãnh với bản tiểu thư sao?” - Diệp Liên Hoa lấy ra năm viên đan dược bỏ vào bình ngọc, lơ đãng hỏi Chính Nam: “Cậu nói là có thất truyền đan phương muốn cho tôi xem thử sao? Là cấp mấy đan phương?”

“Khoan hãy nói về đan phương, trước hết tôi muốn hỏi cô một chuyện.” - Chính Nam ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén: “Cô nghĩ một lần luyện ra 5 viên thượng phẩm Chân Khí Đan đã là cực hạn của mình hay chưa?”

“Ồ, còn nhận ra là thượng phẩm Chân Khí Đan a. Không tệ.” - Diệp Liên Hoa nhìn thẳng Chính Nam, tò mò hỏi: “Cậu hỏi như vậy là có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cấp 2 hoàn mỹ đan dược

“Không có ý gì cả.” - Chính Nam lắc đầu: “Tôi chỉ là tự hỏi...”

"Nếu như Mộc Hương được thêm vào trước khi Bà La Tử hoàn toàn bị luyện hóa thì tác dụng trung hòa hòa tính của nó có phải là tốt hơn không, lượng tinh hoa bị tiêu hao có phải là được giảm bớt hay không, có phải là sẽ giúp tăng số lượng thành đan hay không?"

"Hoặc là, Phòng Phong nên được thêm vào giữa quá trình dung đan, khi đó tác dụng điều hòa và bồi dưỡng kinh mạch sẽ được giữ lại nguyên vẹn, đồng nghĩa với phẩm chất đan dược sẽ tăng lên chứ?"

...

“Nói vậy...” - Diệp Liên Hoa cao giọng muốn quát Chính Nam, thế nhưng là con nhà nòi của một gia tộc luyện đan hàng đầu, cô lập tức cảm thấy lời Chính Nam vừa nói... dường như là không sai.

Diệp Liên Hoa kìm nén cảm giác rạo rực trong lòng muốn lập tức mở lò thử nghiệm những gì Chính Nam vừa nói, lạnh giọng hỏi: “Cậu biết mình vừa mới nói gì không?”

“Tất nhiên là biết.” - Chính Nam nhún vai: “Không phải là Chân Khí Đan sao!?”

“Cậu đã biết Chân Khí Đan vậy hẳn là phải biết nó là cấp 3 đan dược.” - Diệp Liên Hoa ánh mắt lạnh lùng: “Một tên tân tấn cấp 1 Luyện Dược Sư như cậu...”

“Diệp tiểu thư, tôi rất thất vọng.” - Chính Nam lắc đầu thờ dãi: “Tôi cứ nghĩ rằng cô là con nhà nòi, tầm mắt sẽ khác chứ. Không ngờ cô cũng như những kẻ tầm thường ngoài kia, nhìn vào chút hư danh và một tấm huy hiệu để phán xét người khác.”

Diệp Liên Hoa há hốc mồm, mặt đầy mộng bức!

Diệp gia thiên kim, ông nội là Dược Tông, cha là Dược Vương, bản thân lại là có tiếng thiên tài vậy mà ở nơi này bị Chính Nam mắng thành loại người “kém sang” như vậy.

Thế nhưng mà... thế nhưng mà...

Tại sao cô lại không ghét cảm giác bị người khác “răn dạy” như vậy chứ?

“Dựa... dựa vào cái gì... dựa vào cái gì mà cậu nói tôi... như vậy?” - Diệp Liên Hoa gằn giọng.

“Không phải rành rành trước mắt sao?” - Chính Nam liếc mắt Diệp Liên Hoa, giọng đầy tính gia trưởng: “Cô cảm thấy mình tu vi mạnh hơn, đẳng cấp luyện dược cao hơn, xuất thân hiển hách hơn thì mặc định là tôi phải nghe lời, phục tùng cô sao?”

Diệp Liên Hoa không nói gì mà chỉ đứng im tại chỗ, bởi vì đơn giản cô đúng là cảm thấy như thế.

“Sai, đều sai.” - Chính Nam lắc đầu: “Cô sinh ra, lớn lên ở một độ cao hơn người thật, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc cô sẽ tới đích trước người khác, cũng không đồng nghĩa với việc những người đang ở phía sau cô đều phải lấy cô làm mục tiêu.”

“Cô tự cho mình cái quyền nhìn người từ trên xuống quá lâu rồi!”

Chính Nam mặc kệ vẻ mặt đã tím đen vì tức giận của Diệp Liên Hoa mà tự mình đi tới lò luyện đan mà cô mới sử dụng, nghĩ: “Quả nhiên, đại gia tộc thiên kim thứ gì cũng có, chỉ thiếu người dám mắng thẳng vào mặt họ. Mắng mấy câu đã tăng được 2 điểm thiện cảm, hắc hắc.”

“Trang, tóa định Diệp Liên Hoa.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm mị lực tóa định phú bà Diệp Liên Hoa thành công.”

Diệp Liên Hoa đang muốn mở miệng phản bác, bỗng nhiên trái tim nhảy một cái. Cô nghiêng đầu suy nghĩ lại về những gì Chính Nam vừa nói: “Giống như... không sai.”

“Cô nhìn kỹ những gì tôi chuẩn bị làm, bởi vì nếu bỏ qua lần này khả năng sẽ không có lần sau đâu.” - Chính Nam khoanh chân ngồi trước lò luyện đan rồi lấy ra dược liệu hắn đã chuẩn bị sẵn, nghiêm mặt nói: “Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy ngay việc cô nhìn người qua một cái miệng giếng là sai như thế nào.”

Dứt lời Chính Nam bắt đầu luyện đan, một loại đan dược hắn đã tự tay luyện qua hàng trăm lần, Thái Thái Đan.

“Thái Thái Đan, cấp 1 đan dược?” - Diệp Liên Hoa trong lòng nhện không được nhếch mép khinh thường, thế nhưng rất nhanh ánh mắt cô bị thủ pháp của Chính Nam hấp dẫn: “Hả!? Không đúng, thủ pháp này... thời cơ... thứ tự...”

Chính Nam vừa luyện vừa giảng giải.

“Thái Thái Đan chỉ là cấp 1 đan dược, được luyện chế từ 3 loại chủ tài và 4 loại phụ tài khác nhau, là một trong những loại đan dược tu luyện cơ bản nhất. Để phát huy được tối đa tác dụng của Thái Thái Đan thì dễ, nhưng, Thái Thái Đan là dùng để thái thể, tức là tác dụng trực tiếp lên thân thể yếu ớt của một người bình thường mới bước vào con đường tu hành, được lực mạnh mẽ có thể đưa tới tác dụng thái thể nhanh hơn đồng nghĩa với tàn phá thân thể mạnh hơn.”

“Vậy thì điểm khác nhau lớn nhất giữa cực phẩm Thái Thái Đan, đại diện cho việc đơn thuần phát huy 100% dược lực và hoàn mỹ Thái Thái Đan là cái sau còn kèm theo khả năng hồi phục và bồi bổ thân thể. Mang trong mình đạo lý “phá rồi lại lập”, đó là lý do vì sao hoàn mỹ Thái Thái Đan có thể đột phá dược tính của dược liệu thành phần, đạt tới 150% tác dụng.”

“Lên.” - Chính Nam quát một tiếng rồi đập vào thân lò luyện, nắp lò bắn ra để lộ ra bên trong 10 viên đan dược tròn trịa, đen mà không tối, thom mà không gắt, quanh thân còn lượn lờ từng đợt vô hình linh khí.

“H-hoàn mỹ... hoàn mỹ Thái Thái Đan!” - Đại gia tộc thiên kim như Diệp Liên Hoa cũng không nhịn được lắp bắp: “K-không... không thể nào... không thể nào...”

Tự mình cầm trong tay 10 viên hoàn mỹ Thái Thái Đan nhưng Diệp Liên Hoa vẫn có chút cảm giác không thật, cô liên tục nói không thể nào bởi vì chính ông nội của cô từng nói, luyện chế hoàn mỹ đan dược cần phải tìm ra được đúng “đạo” của đan dược, tức là nếu như chưa từng trải qua thiên kiếp, lỗi phật là gần như không thể làm được.

“Cậu... anh làm sao làm được?” - Diệp Liên Hoa quay sang nhìn Chính Nam, giọng cũng đổi thành nói chuyện ngang hàng, thậm chí có chút thấp hơn Chính Nam nửa cái đầu: “Anh làm sao có thể luyện chế được hoàn mỹ đan dược khi mà thậm chí còn chưa tu luyện ra được khí chứ?”

“Ồ, lại tăng 3 điểm thiện cảm!” - Chính Nam trong lòng cười nở hoa, ngoài mặt cao lãnh, thần bí: “Luyện đan cũng như tu luyện, là quá trình tìm hiểu “Đạo”. Đi theo lối mòn của cổ nhân có thể giúp bản thân tiến được nhanh hơn nhưng cũng vì vậy mà tự giới hạn độ cao của mình. Nói cho tôi biết, cô có bao giờ nghĩ sẽ vượt qua ông nội của mình, trở thành Dược Hoàng, Dược Tôn, thậm chí... Dược Thánh hay không?”

“Vượt qua... ông nội!” - Diệp Liên Hoa ngẩn người, hai mắt không có tiêu cự, lời nói vô thức: “Tôi... luôn xem ông nội là mục tiêu. Chưa từng nghĩ...”

“Vậy thì đúng rồi.” - Chính Nam lắc đầu thờ dãi: “Nếu cô không thể bước ra khỏi cái bóng quá lớn của ông nội mình, xin chia buồn với cô, đời này cô đừng mong trở thành Dược Tông như ông ấy.”

“Tại sao?” - Diệp Liên Hoa giống như tỉnh giấc mơ, có chút điên cuồng hỏi Chính Nam: “Tại sao không thể? Tôi có thiên phú, có hậu trường, có lòng tin, anh dựa vào cái gì nói tôi không thể trở thành Dược Tông chứ?”

“Tâm tính là vấn đề thứ nhất.” - Chính Nam lạnh nhạt: “Cô suốt ngày chỉ nghĩ làm sao để giống ông nội, làm sao để bằng ông nội, suy nghĩ như vậy tức là thật lười ròi.”

“Tâm tính có thể thay đổi cùng với quá trình trưởng thành, không sai.” - Chính Nam tiếp tục nói: “Chờ tâm tính của cô thành thực, lúc này vấn đề thứ hai xuất hiện. Cô thử đặt tay lên trán suy nghĩ, liệu thiên phú của cô có cao bằng ông nội cô không? Cứ cho là cao hơn đi, vậy cô phải làm gì để vượt qua được ông ấy khi nửa đời của cô đã dùng để đuổi theo một cái đích đến có giới hạn rồi?”

Diệp Liên Hoa cau mày suy nghĩ, đối với lời của Chính Nam cô chỗ hiểu chỗ không, khiến cho nó cứ lơ lửng quanh tai cô nhưng không thể vào đầu được.

“Quả nhiên là chưa trưởng thành, tâm trí không đủ a.” - Chính Nam thờ dãi, nói: “Tới, để tôi làm cho cô xem thêm 1 lần. Cho tôi Mộc Hương, Hoắc Hương...”

Diệp Liên Hoa không biết Chính Nam muốn làm gì nhưng nghe hắn nói liền lấy dược liệu ra cho hắn, bản thân cô cũng không ý thức được tại sao mình lại nghe lời người thanh niên này, hắn là do... hắn giỏi hơn cô đi.

Chính Nam lại ngồi khoanh chân trước lò luyện đan, nghiêm giọng nói: “Nhìn cho kỹ, luyện đan không phải là giải toán, công thức không nhất định phải áp dụng một cách máy móc cho từng thời điểm. Một cái đích có thể có nhiều con đường, chọn cho mình một con đường phù hợp chứ đừng đi theo con đường của người khác.”

Dứt lời, Chính Nam bắt đầu luyện đan, không để ý tới Diệp Liên Hoa nữa.

“Tự chọn con đường...sao?” - Diệp Liên Hoa lẩm bẩm rồi dần đắm chìm vào quá trình luyện đan của Chính Nam.

...

Sau một tiếng, Chính Nam lại quát lớn rồi đánh bay nắp lò luyện đan, lại là 10 viên hoàn mỹ đan dược.

“Đây là đan dược gì?” - Diệp Liên Hoa nghĩ không ra là Chính Nam luyện đan dược gì, thậm chí đan dược cấp mấy cũng không đoán được.

“Xích Huyết Đan, cấp 2 đan dược.” - Chính Nam cầm lên một viên đan dược đỏ tươi, khê người. Mùi máu thoang thoang, linh khí xung quanh nó cũng bị nhuộm đỏ: “Mùi của sức mạnh vượt qua giới hạn a.”

“Cấp 2... hoàn mỹ đan dược... anh...” - Diệp Liên Hoa đã không còn lời nào để nói.

Diệp Liên Hoa có thể cưỡng ép giải thích rằng Thối Thể Đan là đan dược phổ thông, được truyền tay qua hàng ngàn, hàng vạn năm, Chính Nam dựa vào thiên phú nghịch thiên của mình “vô tình” mò được “Đạo” của nó thì cũng thôi đi.

Nhưng “Xích Huyết Đan” này là cấp 2 đan dược a, mà lại cô còn chưa từng nghe tên loại đan dược này, vậy mà hắn có thể luyện nó tới hoàn mỹ... cái này làm sao bắt cô tin tưởng được đây.

“X-xích Huyết Đan này, tác dụng là gì?”

“Tác dụng tương tự như thiêu đốt tinh huyết á.” - Chính Nam mỉm cười nhìn Diệp Liên Hoa: “Trong vòng 15 phút sẽ gia tăng 2 thành chiến lực. Nghe kỹ, là chiến lực, tức là bao gồm sức mạnh, tốc độ, khả năng chịu đựng, khả năng khôi phục,...”

Diệp Liên Hoa cau mày: “Tà Đan!? Loại đan dược này mang theo tác dụng phụ...”

“Không có tác dụng phụ.” - Chính Nam ngắt lời: “Cô vẫn chưa hiểu được bản chất của hoàn mỹ đan dược sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Tam Thân Thuật

“K-không có tác dụng phụ!? Không thể nào!” - Diệp Liên Hoa la lên: “Anh nói với tôi, đan dược này tặng cho người dùng 2 thành... chiến lực mà không mang theo bất kỳ tác dụng phụ nào?”

“Đúng là như vậy.” - Chính Nam gật đầu: “Rất bất ngờ sao?”

Diệp Liên Hoa đã không biết nói gì cho phải, ngày hôm nay có quá nhiều thứ vượt qua khả năng hiểu biết và giải thích của cô.

Diệp Liên Hoa cứ ngây người tại chỗ khiến Chính Nam khá sốt ruột: “Cấp 2 hoàn mỹ đan dược chỉ kéo được thêm 2 điểm thiện cảm a, làm thế nào kiếm được thêm 3 điểm bây giờ? Cấp 3 đan dược? Không thể được a.”

Không phải Chính Nam không muốn luyện cấp 3 đan dược mà là hắn không thể luyện được. Đúng vậy, cấp 3 Luyện Dược Sư nhưng không thể luyện được cấp 3 đan dược, bởi vì hắn không có chân khí.

Luyện Thể Kỳ lấy đâu ra chân khí cơ chứ!

“Rốt cuộc... anh tới đây hôm nay là để làm gì?” - Diệp Liên Hoa bỗng nhiên lên tiếng, giọng mang theo sự bình tĩnh tới lạnh lùng: “Anh tới để cười vào sự thiên cận của tôi, hay là muốn chứng minh chuyện gì?”

“À há! Tôi chỉ sợ cô không hỏi, haha.” - Chính Nam trong lòng nở hoa, ngoài mặt cao lãnh: “Tôi muốn cùng cô hợp tác.”

“Hợp tác?” - Diệp Liên Hoa cau mày: “Nói như thế nào?”

“Tôi nghĩ cô cũng đã đoán được gần đây hoàn mỹ Thối Thể Đan dược cửa hàng Phúc Đạt bán ra xuất phát từ đâu rồi chứ?” - Chính Nam không nói mà hỏi ngược lại trước.

“Không sai.” - Diệp Liên Hoa gật đầu: “Hai ngày nay tôi còn đang thắc mắc vị đại sư nào chịu bỏ công nghiên cứu và luyện chế Thối Thể Đan tới hoàn mỹ. Hóa ra là anh, Chính Nam... Đại Sư!”

“Không nói chuyện đó.” - Chính Nam nghiêm túc nói: “Cô là đan dược thế gia thiên kim, chắc chắn là hiểu rõ tầm quan trọng của việc này, cho nên tôi có một đề nghị với cô.”

“Tôi đang nghe đây.”

“Cả tôi và những người phía sau tôi đều tạm thời không muốn bước ra đầu sóng ngọn gió, cho nên, tôi muốn cùng cô hợp tác, hư hư thực thực khiến người ta cho rằng hoàn mỹ Thối Thể Đan là xuất phát từ Diệp gia.” - Chính Nam nói ra mục đích chính của hắn đến gặp Diệp Liên Hoa.

“Những người phía sau?” - Diệp Liên Hoa lắc đầu: “Thứ nhất, tôi không thể đại diện cho Diệp gia. Thứ hai, tôi sẽ không dừng chân lâu tại Hà thành, cho nên... tôi rất tiếc.”

“Cô không nên thẳng thừng từ chối như vậy, bởi vì tôi tin lợi ích mà tôi đưa ra cho cô đủ để khiến cô động tâm” - Chính Nam mỉm cười tự tin.

“Không được.” - Diệp Liên Hoa quả quyết lắc đầu: “Nếu tôi lộ diện ở đây...”

“Dưỡng Nhan Đan.”

“Không là không...” - Diệp Liên Hoa bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Anh nói cái gì?”

“Thanh - xuân - vĩnh - trú, thất truyền cấp 3 đan dược, Dưỡng - Nhan - Đan.” - Chính Nam mỉm cười, chậm rãi nói từng chữ một.

“D-Dưỡng... Dưỡng Nhan Đan, không thể nào!” - Lần này Diệp Liên Hoa thật sự thất thố: “Anh có đan phương của Dưỡng Nhan Đan? Nhanh cho tôi xem một chút!”

“Nó ở đây.” - Chính Nam chỉ chỉ vào đầu mình, cười nói: “Diệp tiểu thư, chúng ta người ngay không nói chuyện mờ ám. Cô giúp tôi tung hỏa mù về nguồn gốc hoàn mỹ Thối Thể Đan, tôi cho cô Dưỡng Nhan Đan, thế nào?”

Diệp Liên Hoa hít sâu một hơi, bình tĩnh lại tâm tình: “Làm sao tôi biết anh nói thật hay giả?”

“Tôi không việc gì phải chạy tới đây vừa nói vừa làm nhiều như vậy chỉ để lừa cô chứ?” - Chính Nam nhún vai, nói: “Thế này đi, cô lại luyện một lò Chân Khí Đan, tôi sẽ trực tiếp đứng một bên xem và hướng dẫn cô luyện chế sao cho chính xác, được không?”

“Được a.” - Diệp Liên Hoa hai mắt tỏa sáng, gật đầu lia lịa: “Nếu tôi có thể luyện chế ra kết quả tốt hơn tự làm một mình, tôi sẽ đồng ý với anh.”

...

“Duy trì nhiệt độ như thế này, đừng để cho Bà La Tử hòa tan quá nhanh...”

“Tiên Hạc Thảo không nên dùng nhiều như vậy, sẽ gây tác dụng phụ...”

“Tốt, tiếp theo như tôi nói, sử dụng Phòng Phong trong quá trình dung đan...”

...

“Lên”

Diệp Liên Hoa đập bay nắp lò, bên trong lò là 8 viên thượng phẩm Chân Khí Đan. Cô hào hứng nói: “8 viên! Là 8 viên thượng phẩm Chân Khí Đan đó a, haha.”

Chính Nam bĩu môi: “Nếu không phải do cô còn cứng nhắc về thủ pháp và thời cơ vẫn có chút sai sót thì ít nhất cũng phải luyện được 3 viên đỉnh cấp Chân Khí Đan.”

Diệp Liên Hoa tròn mắt đảo một vòng, từ dưới đất bật dậy ôm lấy cánh tay Chính Nam, nũng nịu nói: “Anh Nam~, Nam đại sư~, anh lại dạy tôi luyện thêm một lần có được hay không~?” - Cô muốn sử dụng mỹ nhân kế với Chính Nam.

“Cảm giác không sai, đáng tiếc là chưa có hoàn toàn chín tới.” - Chính Nam cảm nhận được sự mềm mại trên cánh tay mình, trong lòng tâm viên ý mã nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ chính nhân quân tử: “Đừng dùng chiêu này với tôi, không có tác dụng.” - Rất có “Quân Tử Kiêm” Nhạc Bất Quần phong phạm.

“Có phải đàn ông hay không a!” - Diệp Liên Hoa rất tự tin vào nhan sắc và vóc dáng của mình, thế nhưng Chính Nam thẳng thừng từ chối không chút suy nghĩ khiến cô cảm thấy mình bị xem thường. Tính khí tiểu thư của cô lập tức trở dậy: “Hừ! Anh không dạy tôi, tôi... không giúp anh nữa.” - Nói, cô vùng vằng quay lưng về phía Chính Nam.

“Này! Cô là Diệp gia thiên kim, nói lời phải biết giữ lời chứ.” - Chính Nam cũng là mộng bức. Nếu bây giờ Diệp Liên Hoa “đánh chết không nhận” thì hẳn thật sự là không có biện pháp gì.

“Bản tiểu thư... thích! Anh làm gì được tôi, cần tôi chắc!” - Diệp Liên Hoa cao ngạo hếch cằm, một bộ ăn chắc Chính Nam.

“Cô...” - Chính Nam trán nổi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô suy nghĩ cho kỹ, một khi tôi bước ra khỏi căn phòng này thì tôi sẽ không quay lại nữa đâu.”

“Không tiễn, hừ!” - Diệp Liên Hoa phóng lao đành phải theo lao, mặt mũi không bỏ xuống được.

Chính Nam không nói 2 lời, trực tiếp quay đầu đi thẳng ra cửa.

Diệp Liên Hoa mộng bức, tại chỗ giậm chân: “Anh có phải đàn ông hay không, nói anh đi anh liền đi thật hả!?”

Chính Nam không nghe, tiếp tục đi, chỉ là khoe miệng hân đã cong lên nụ cười.

“Anh... anh đứng lại cho tôi!” - Diệp Liên Hoa chỉ thẳng vào Chính Nam, lớn tiếng gọi.

Chính Nam lúc này đã đi tới cửa, một tay đã nắm lấy tay cầm, khẽ vặn.

“Được, được, được! Anh thắng.” - Diệp Liên Hoa la lớn, cô tin là nếu mình còn tiếp tục như vậy Chính Nam sẽ đi thật: “Tôi hứa với anh là được chứ gì.”

Chính Nam nói: “Nhớ lấy lời hứa của mình. Chiều mai có rảnh thì tới Lý gia tìm tôi, còn hôm nay cô tự mình luyện tập lại những thứ tôi vừa dạy cô đi. Tạm biệt.” - Hắn mở cửa đi ra ngoài, từ đầu tới cuối cũng không quay đầu lại.

“Hừ! Đồ nhỏ nhen, ích kỷ, hẹp hòi, đáng ghét...” - Diệp Liên Hoa liên tục mắng mỏ Chính Nam, chỉ là cô cũng không để ý rằng cô mắng hân nhưng trên miệng vẫn treo nụ cười nhàn nhạt.

...

Chính Nam chạy về tới Lý gia ứng đã là 5 giờ chiều, trước trước sau sau hân ở Luyện Dược Sư công hội tiêu hao mất gần 4 tiếng đồng hồ.

Trong phòng luyện đan, Chính Nam cười miệng sắp ngoác tới mang tai, vừa xem bảng thông tin vừa nói: “Trang, trả nhiệm vụ, trả nhiệm vụ, haha.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ lâm thời [Tiểu Thí Ngưu Đao], thu được 1 điểm cấp.”

“Hắc hắc, chỉ mất chưa tới 4 tiếng để hoàn thành một nhiệm vụ cho tới 12 tiếng, mình quả nhiên là có tố chất trở thành tiểu bạch kiếm a.” - Chính Nam

rất vô liêm sỉ tự khen mình, hoàn toàn quên mất trước đó ai là người lạy lợt, van xin Trang giúp đỡ.

“Tích... tiêu hao 1 điểm cấp tăng lên cấp 10 thành công.”

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Đăm Đương - giai đoạn 1], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyển [Nam Nhân Đăm Đương - giai đoạn 2], mô tả: “Muốn trở thành một tên Tiểu bạch kiểm tiêu chuẩn phải có thực lực mạnh mẽ, cũng không thể để phú bà đi kiếm nam nhân khác chứ?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 30 ngày đạt cấp 20]. Phần thưởng: 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng]. Phạt: [Hủy bỏ nhiệm vụ] - Trạng thái: [Cấp 10/20, còn lại 30 ngày - Chưa hoàn thành].

“Tích... nhắc nhở: đăng cấp ký chủ đã đạt cực hạn của Thối Thể Kỳ, đề nghị ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ tu chân mới có thể tiếp tục tăng cấp.”

“A! Không chuyển chức tu chân không thể tiếp tục tăng cấp sao!?” - Chính Nam hơi bất ngờ nhưng rất nhanh hiểu ra: “Cũng được, nhiệm vụ đó trước sau cũng phải làm để chịu thiên địa tẩy lễ tăng lên thiên phú. Cấp 3 thiên phú đã bắt đầu cản trở khả năng phát triển tiếp rồi.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm kỹ năng kích hoạt [Thể Thân Thuật] thành công.”

“Tích... Thể Thân Thuật, Phân Thân Thuật, Biến Thân Thuật gộp chung thành [Tam Thân Thuật].”

“Hả!? Gộp chung?” - Chính Nam tò mò hỏi: “Tại sao lại gộp chung lại vậy Trang?”

“Tích... ba thuật này tính thực dụng khá thấp tại Thủy Giới cho nên Trang quyết định gộp cả 3 lại làm 1, từ đó ký chủ chỉ cần tiêu hao điểm kỹ năng một lần cho cả 3.”

“Ồ! Còn có lợi ích như vậy. Quả nhiên Trang mới chính là vị phú bà cường đại nhất a.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 10(Luyện Thể tầng 10 - Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Tam Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 3 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 60/100), Diệp Liên Hoa(S, 41/100).

Điểm dư: 0

Balo: Gối quà cấp 10.

Nhiệm vụ: chính tuyển [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyển [Nam Nhân Đăm Đương - giai đoạn 2: 10/20, còn 30 ngày], phụ tuyển [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 3], tu chân [Linh Hư Thái Điều].

Đánh giá: vẫn là rác rưởi.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam lên tiếng: “Trang, có cách nào ẩn giấu tu vi của tôi không?”

“Tích... Trang có thể giúp ký chủ ẩn giấu tu vi nhưng vẫn bị người cao hơn ký chủ 30 cấp xem thấu.”

“Nói cách khác là Nguyên Anh Kỳ trở xuống không thể nhìn thấu tu vi của tôi?”

“Tích... đúng vậy.”

Hắn không muốn bại lộ tu vi của mình cũng như việc mình lên cấp quá nhanh với người khác, bởi vì ngoại trừ dẫn tới việc bị người khác hoài nghi và tính toán, hắn không thu được bất kỳ lợi ích gì.

Đã không còn nỗi lo nhiệm vụ bị hết hạn, Chính Nam cuối cùng cũng có thể ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Công lược Gia Nguyệt phú bà(1)

Sáng hôm sau, Chính Nam như thường lệ chuẩn bị đồ ăn sáng rồi tới phòng luyện đan.

Hắn vừa xắn tay áo lên bắt đầu thu dọn được một nửa thì có người mở cửa vào, chính là Gia Nguyệt phú bà.

“Gia Nguyệt, chào buổi sáng!” - Chính Nam hơi nghiêng đầu mỉm cười với Gia Nguyệt phú bà rồi tiếp tục công việc của mình.

“Chào buổi sáng, anh Nam.” - Gia Nguyệt phú bà leo lên ghế ngồi, 2 chân đung đưa, tay chống cằm nhìn Chính Nam làm việc.

Mọi việc đâu vào đấy Chính Nam mới lấy ra đồ ăn trong balo của mình. Bởi vì giải quyết được gánh nặng trong lòng nên hắn ngủ có chút “quá giấc”, chỉ kịp làm bánh bột chiên và trứng ốp-la, dù vậy hắn vẫn không quên một ly sữa đậu nành ít đường cho Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà lập tức cầm lên muỗng đưa, ăn cực kỳ vui vẻ. Đối với cô bé mà nói, được ở cạnh Chính Nam là khoảng thời gian vui nhất trong ngày.

“À đúng, Gia Nguyệt.” - Chính Nam vừa nhai vừa nói: “Chúng ta mỗi ngày đều luyện chế Thối Thể Đan, anh cũng không còn gì để dạy cho em, phần còn lại chỉ có thể do em từ từ luyện tập rồi quen thuộc mà thôi.”

Ngừng một lát, Chính Nam uống một ngụm sữa đậu nành, nói: “Hôm nay anh muốn dạy cho em luyện chế thêm 1 vài loại cấp 1 đan dược khác, em có muốn học không?”

Gia Nguyệt phú bà không nói hai lời lập tức gọi người mang tới dược liệu của 10 loại đan dược khác nhau rồi cùng Chính Nam học luyện đan.

Tổn nửa ngày dạy Gia Nguyệt phú bà luyện được thêm 2 loại cấp 1 đan dược là Liệu Thương Đan và Thanh Tâm Đan, Chính Nam mới cùng cô bé tách ra.

Chờ Gia Nguyệt phú bà đi rồi, Chính Nam mới đóng kín cửa và bắt đầu luyện hoàn mỹ đan. Hắn vẫn chưa quên lời hứa với Lê Nhân Doanh là 5 loại cấp 1 đan dược khác nhau.

Liệu Thương Đan, Thanh Tâm Đan, Giải Độc Đan, Tật Phong đan, Ích Cốc Đan là 5 loại đan dược Chính Nam lựa chọn để giao dịch cùng Phúc Đạt. Đây là 5 loại đan dược có lượng tiêu thụ tốt nhất trên thị trường bởi vì nó thực tế với tất cả tu luyện giả.

Lần này không phải thật sự lượng sản nên Chính Nam chỉ luyện mỗi loại đan dược 1 đến 2 lần là hoàn thành yêu cầu. Lại luyện thêm mấy lò Thối Thể Đan, Chính Nam dọn dẹp sạch sẽ phòng luyện đan rồi nằm trên giường suy tính kế hoạch làm nhiệm vụ tu chân.

Nhiệm vụ yêu cầu giết 10 con yêu thú cấp 9, không phải quá khó nhưng Chính Nam biết mình thực chiến yếu như thế nào, cho nên hắn hoàn toàn bỏ qua ý định một mình hoàn thành nhiệm vụ này.

“Hay là thuê đội dẫn mình đi làm nhiệm vụ nhỉ?” - Chính Nam cũng suy tính tới kiếp trước chơi Game Online, nhiệm vụ quá khó, một mình làm không được thì tổ đội.

Nhưng rất nhanh Chính Nam lại gạt bỏ ý kiến này: “Trong game chết không sao, có thể về thành làm lại. Ở đây bị người ta giết chết là hết rồi, không thể tin người mình không quen biết.”

Bỗng nhiên hai mắt Chính Nam sáng choang, ngồi bật dậy: “Đúng vậy a, không thể tin người mình không quen biết, vậy thì tìm người quen biết dẫn mình đi là được rồi.”

Đang lúc Chính Nam hưng phấn vạch ra kế hoạch làm nhiệm vụ, có người tới gõ cửa phòng: “Nam đại sư, có người tự xưng tới từ cửa hàng Phúc Đạt xin gặp. Ngài có muốn gặp không ạ?”

Chính Nam khá bất ngờ, Phúc Đạt làm việc cũng quá nhanh chứ, hắn mới gửi bán đan dược mấy ngày, hôm nay đã tới giao tiền rồi. Hắn trả lời: “Dẫn tới đây cho tôi đi, cảm ơn.”

Hộ vệ bên ngoài cảm giác “thụ sủng nhược kinh”, vội vàng trả lời: “Vâng, xin ngài đợi một lát.”

Không lâu sau lại có người gõ cửa: “Nam đại sư, người đã dẫn tới.” - Vẫn là tiếng hộ vệ.

Chính Nam đứng dậy mở cửa, nhìn thấy người đến trong lòng hắn cũng khá bất ngờ nhưng về mặt không thay đổi, quay qua cảm ơn hộ vệ một câu rồi mời khách vào phòng.

Người đến không phải ai xa lạ mà chính là cô bé phục vụ lần trước dẫn đường cho Chính Nam tại Phúc Đạt. Cô bé khom người nói: “Đại sư, em tên là Lan. Hôm nay được ông chủ dặn dò tới đây giao tiền bán đan dược cho ngài, xin ngài kiểm tra lại.”

Chính Nam rót 2 ly trà, 1 cho mình, 1 cho Lan, mỉm cười nói: “Lan đúng không, ngồi đi, đừng ngại. Anh cũng nghe sư phụ nói qua về việc này, còn kiểm tra lại thì không cần, Phúc Đạt lớn như vậy cũng không cần ăn bớt vài đồng tiền lẻ này.”

Lan thở phào một hơi, trước khi đi cô bé đã được Lê Nhân Doanh dẫn đi dặn lại là không nên chọc giận người này, nếu có thể thì thỏa mãn mọi yêu cầu của hắn. Thấy Chính Nam dễ nói chuyện, lại không có “yêu cầu” gì với mình, Lan cũng yên tâm: “Cảm ơn anh, em có việc phải làm cho nên không tiện ở lâu, nếu anh đã xác nhận là nhận đủ tiền thì em xin phép đi trước.” - Cô bé cúi chào rồi quay người muốn đi.

“Khoan đã.” - Chính Nam lên tiếng giữ cô bé lại.

Nghe Chính Nam gọi, Lan giật thót mình nhưng trên mặt vẫn máy móc nở nụ cười: “Có việc gì không ạ?”

Chính Nam cười lắc đầu, ném cho Lan một cái bình nhỏ, nói: “Cái này tặng cho em. Công việc tất nhiên là phải làm, nhưng cũng nên dành chút thời gian tu luyện thêm. Làm con gái nên có chút bản lĩnh phòng thân, không nên lúc nào ra ngoài cũng nom nớp lo sợ như vậy.”

Lan mở ra nắp bình nhìn bên trong, 5 viên tròn trịa hoàn mỹ Thái Thể Đan nằm trong bình, yên vị mộng lung. Cô bé run rẩy nói: “Đại... đại sư, cái này rất... rất quý, em... em không dám nhận.”

Lan không lạ gì hoàn mỹ Thái Thể Đan này, cũng bởi vì nó mà mấy ngày nay cửa Phúc Đạt có thể nói là bị đập phá. Người ta xếp hàng dài trước cửa từ ngày này sang ngày khác chỉ để chờ mua được 1 viên hoàn mỹ Thái Thể Đan, giá đã được xào lên bằng tiền lương nửa năm của cô.

Lan mặc dù trong lòng rất muốn nhưng vẫn là nhịn xuống được.

Chính Nam cười nói: “Em cứ xem như là anh thưởng thêm cho em đi. Nếu sư phụ anh và Phúc Đạt đạt thành thỏa thuận, công lao của em xứng đáng với phần thưởng này. Nhưng mà đừng có nói cho người khác biết nhé, anh không muốn bị gọi là đưa hối lộ, em cũng không muốn bị người khác xì xào nhận hối lộ chứ.”

Chính Nam rất hài lòng thái độ của cô bé này.

Kiếp trước khi còn là sinh viên đại học hắn cũng đã từng đi làm thêm, đủ mọi ngành nghề, hắn hiểu được những người tầng dưới xã hội vất vả như thế nào. Bây giờ mình có năng lực rồi, không nói cứu vớt tất cả mọi người nhưng nếu hắn gặp được thì hắn sẽ giúp đỡ một chút, coi như tích đức cho con cháu đi.

Nghe Chính Nam nói vậy, Lan cũng không do dự nữa. Cát kỹ bình đan được vào trong ngực, cô cúi người nói với Chính Nam: “Cảm ơn anh, mặc dù em biết mình vô dụng không giúp gì được cho anh, nhưng nếu anh có việc gì cần anh cứ nói với em, em sẽ cố hết sức hoàn thành giúp anh.”

Chính Nam bất đắc dĩ: “Được rồi, không cần long trọng như vậy, không phải là 5 viên cấp 1 đan được sao. Em về báo cáo công việc với ông chủ trước đi, nếu không có gì thay đổi thì vài ngày nữa anh sẽ ghé qua Phúc Đạt một chuyến, hi vọng lúc đó em đã đột phá rồi nhé.”

Lan gật đầu, giọng nói đầy nghiêm túc: “Nhất định! Em về trước, tạm biệt anh.” - Cô bé đi ra cửa, không quên ngọt ngào mỉm cười vẫy tay với Chính Nam: “Hẹn gặp lại anh.”

Sau khi Lan rời đi, Chính Nam cũng không nằm nữa mà đóng cửa luyện tập nhẫn thuật. Không biết có tác dụng hay không nhưng ít nhất là cũng không bị bỏ lỡ.

Đang luyện tập hăng say, lại có người gõ cửa khiến Chính Nam phải ngừng lại giữa chừng: “Có chuyện gì thế?”

“Nam đại sư, có người mặc áo choàng đen nói có hẹn với ngài.” - Vẫn là hộ vệ.

“Áo choàng đen, ai nhỉ?” - Chính Nam cau mày suy nghĩ, lát sau hắn nhớ ra là ai, liền đáp: “Dẫn tới đây đi, cảm ơn.”

Chính Nam tranh thủ tắm sơ qua rồi thay quần áo mới, vừa rồi hắn ra một thân mồ hôi, gặp người thật không có ý tu.

Chính Nam vừa chuẩn bị xong thì cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa. Hắn nói: “Mời vào.”

Cửa phòng được mở ra, một người mặc đồ đen kín mít không phân biệt được nam nữ bước vào, xoay đầu nhìn quanh.

“Địa vị của anh ở Lý gia cũng không thấp a.” - Người áo đen bỏ ra áo mũ rộng vành trên đầu, lộ ra nhan sắc hút hồn của mình, cười nói: “Còn có cả phòng luyện đan riêng cơ đấy.”

“Bỏ kín như vậy, thiếu chiếc Lead nữa thì đúng là ninja chi Tở rồi.” - Chính Nam ánh mắt dị dạng nhìn Diệp Liên Hoa, tò mò hỏi: “Cô che kín như vậy làm gì, che nắng sao?”

“Che nắng cái đầu anh.” - Diệp Liên Hoa trừng mắt Chính Nam: “Tôi chỉ là không muốn bại lộ thân phận mà thôi.”

“Sợ bại lộ thân phận thì che mặt là được rồi, che cả tay, chân, cổ làm gì?”

Diệp Liên Hoa á khẩu, cô tất nhiên sẽ không thừa nhận là mình thực sự che nắng.

“Không nói chuyện này.” - Cảm thấy ánh mắt Chính Nam có chút cười không phải cười, Diệp Liên Hoa lập tức gắt giọng: “Anh nói hôm nay muốn dạy tôi luyện đan, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?”

“Được thôi.” - Chính Nam nhún vai: “Tiếp tục giống hôm qua, mục tiêu hôm nay là ít nhất phải luyện ra được 1 viên cực phẩm Chân Khí Đan.”

...

“Không sai, 10 viên thượng phẩm Chân Khí Đan.” - Chính Nam gật gù: “Xem ra từ hôm qua tới giờ cô cũng không có lười biếng. Rất tốt.”

Diệp Liên Hoa vuốt mồ hôi trên trán, hào hứng nói: “Lại tới một lần, tôi tin lần này tôi sẽ luyện chế được cực phẩm Chân Khí Đan.”

“À, về chuyện đó.” - Chính Nam ho khan hai cái, giọng ngập ngừng: “Cô nên... nghỉ ngơi một lát đi đã.”

“Không cần, tôi không thấy mệt.” - Diệp Liên Hoa cũng là một cái đan sĩ, cảm nhận được mình tiến bộ từng ngày, cô thật không muốn dừng lại.

“Khụ... khụ, thời tiết hơi nóng, ngồi cạnh lò lửa lâu sẽ rất... mất nước, tôi đi lấy nước cho cô uống.” - Chính Nam nói rồi đi thẳng, để lại Diệp Liên Hoa không hiểu ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Công lược Gia Nguyệt phú bà(2)

Diệp Liên Hoa nhún vai, đứng dậy. Hành động này khiến toàn thân cô cảm giác được một trận mát mẻ, khoan khoái. Cô cúi đầu nhìn xuống, lập tức mặt trở nên đỏ bừng.

“Hắn... nhìn thấy hết rồi sao!?” - Diệp Liên Hoa cảm thấy nếu có cái lỗ cô nhất định sẽ chui vào, chờ Chính Nam chết rồi cô mới chui trở ra.

Thì ra là do Diệp Liên Hoa mặc quá kín, thời tiết oi bức của mùa hè kết hợp với việc ngồi luyện đan cạnh lò lửa thời gian dài khiến mồ hôi của cô thấm ướt hết quần áo, dính chặt vào da thịt. Mặc dù không bại lộ gì cả nhưng đường cong vẫn là được khắc họa rất tốt, đặc biệt khi cô ngồi thẳng lưng thì phần ngực nhấp nhô và eo thon càng trở nên rõ rệt.

Diệp Liên Hoa dùng chân khí hong khô quần áo rồi cời phẳng lớp đồ đen bên ngoài ra, lộ ra bên trong bộ đồ thường phục thoải mái hơn. Nhìn đồng quần áo đen bên cạnh, cô nhận không được nghĩ: “Tên kia tính ra vẫn là đàn ông, vì giữ thể diện cho mình nên mới đi ra ngoài lấy nước.”

Lát sau Chính Nam trở lại với 2 ly nước trái cây, cười nói: “Cô uống thử đi, rất có lợi cho da và tóc.” - Hắn đưa cho Diệp Liên Hoa ly nước có màu cam.

Diệp Liên Hoa tò mò uống thử một ít, chính cô cũng không để ý là mình hoàn toàn không có ý phòng ngự Chính Nam. Khẽ nhắm nháp một chút, cô hỏi: “Cam và cà rốt à, nhưng giống như còn có thêm thứ gì đó?”

“Không có a.” - Chính Nam cầm lấy ly nước ép cam - cà rốt của Diệp Liên Hoa uống thử: “Bình thường, có gì khác đâu!?”

“H-hắn... hắn uống ly nước của mình.” - Diệp Liên Hoa đỏ mặt cúi đầu, đi luyện đan.

“Cô không uống nữa sao, ngon mà!” - Chính Nam không hiểu sao Diệp Liên Hoa tự dưng quay lưng đi. Hắn nhún vai đặt 2 ly nước ép lên bàn rồi nói: “Tôi dạy cô thêm 1 lần rồi cô tự mình luyện tập nhé, mọi thứ đều không có gì khác biệt, cô chỉ cần tập trung hơn vào các chi tiết nhỏ là sẽ ổn thôi.”

“Hả!? À, được... được.” - Diệp Liên Hoa có chút thất thần, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

...

“Này, tập trung... cô không hòa xuất hiện sai lầm...”

“Sai định lượng, tăng nhiệt độ lên đi...”

“Khoan! Cô cảm nhận được liệu rồi kìa... đừng...”

Àm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, khói bốc mù mịt trong phòng khiến Chính Nam phải nhanh chóng chạy ra mở cửa phòng để thoát khói.

Lát sau chờ khói bay bớt ra ngoài, Chính Nam mới cau mày nói: “Cô bị gì thế, lúc nãy còn rất tốt... phụt, hahaha.” - Nhìn thấy “thảm trạng” của Diệp Liên Hoa, hắn nhận không được bật cười thành tiếng.

Diệp Liên Hoa lúc này chính xác là “mặt đen như đáy nồi”, vụ nổ lò hun cô một mặt đầy tro bụi.

“Cười cái gì mà cười.” - Diệp Liên Hoa quát lớn, vành tai đều đỏ nhưng mặt cô đen quá nhìn không ra là có đỏ hay không: “Nhanh lấy nước cho tôi rửa mặt.”

“Được được, không cười, không cười.” - Chính Nam cố gắng nén cười, dẫn Diệp Liên Hoa tới phòng tắm: “Cô tự nhiên.”

Diệp Liên Hoa trừng mắt Chính Nam, 2 chấm màu trắng giữa nền đen, nói: “Anh mà dám nhìn lên, tôi... cho anh biết tay.” - Nói, cô đóng sập cửa phòng như muốn dẫn mặt Chính Nam.

Chính Nam nhún vai một cái, không quan tâm lắm, hắn còn chưa tới mức nhìn xem một cô gái chưa “thành nhân” tắm.

Trong phòng tắm, Diệp Liên Hoa không vội cởi đồ mà đứng im tập trung tinh thần nghe ngóng xung quanh. lát sau, cảm thấy không có gì bất thường cô mới chậm rãi cởi quần áo để tắm rửa: “Hừ! Coi như anh thức thối, không làm gì đại đột.”

Bên ngoài, Chính Nam mở thêm cửa sổ để thông gió rồi dọn dẹp lại gian phòng. Vụ nổ không lớn nhưng tan hoang vẫn là phải có, không dọn dẹp lại sẽ rất bừa bộn.

Khoảng 20 phút sau Diệp Liên Hoa mở cửa phòng tắm bước ra, dung nhan lại tỏa sáng, quần áo lại thơm mát. Cô liếc quanh một vòng, phòng đã được thu dọn gọn gàng, không khí cũng thông thoáng trở lại, chỉ là nhìn tới bộ đồ đen của mình được gấp vuông vắn trên bàn, Diệp Liên Hoa nhìn không được tương tượng lung tung: “Hắn không... làm gì kỳ quái với quần áo toàn mùi mồ hôi của mình chứ!?”

Chính Nam cầm ly nước ép của hắn lên uống một hơi cạn sạch, nói: “Hôm nay tới đây thôi, tâm trạng của cô không ổn định, tiếp tục luyện chế sẽ rất dễ gây ra tai nạn.”

Diệp Liên Hoa nhìn Chính Nam, lại nhìn ly nước ép trên tay hắn, lại nhìn ly nước ép còn vết son của cô trên bàn, trong lòng nai con không hiểu nhảy loạn.

“Cũng... cũng được. Vậy tôi... về trước.” - Diệp Liên Hoa giọng có chút mất tự nhiên, vươn tay cầm lấy ly nước ép trên bàn uống ực một hơi cạn sạch, nói: “Xin... xin lỗi vì đã gây phiền phức cho anh.” - Dứt lời, cô chạy như bay ra khỏi cửa, không ngoảnh lại dù chỉ một lần.

“Cô nàng này làm sao thế nhỉ?” - Chính Nam nhún vai không để ý, thế nhưng nhìn thấy bộ đồ đen của Diệp Liên Hoa còn trên bàn, hắn gọi với theo: “Này! Quần áo của cô... Chạy nhanh như vậy làm gì a.”

Diệp Liên Hoa nghe được Chính Nam gọi theo càng chạy nhanh hơn, hai lỗ tai cô đã muốn xi ra khỏi, thầm nghĩ: “Coi như... trả công cho anh... Đúng là một tên biến thái!”

Diệp Liên Hoa quên không che giấu thân phận mà lao vút ra khỏi Lý gia, hành động này của cô lập tức bị một đôi mắt sắc bén phát hiện.

Còn Chính Nam, hắn cầm lấy bộ đồ đen của Diệp Liên Hoa quăng thẳng vào thùng rác, một chút ý nghĩ lệch lạc cũng không có, tiếp tục luyện tập Tam Thân Thuật đang dang dở của mình.

Sáng hôm sau, Chính Nam đang cùng Gia Nguyệt phú bà ăn sáng. Vừa ăn hắn vừa hỏi: “Gia Nguyệt, bao lâu rồi em chưa ra khỏi Hà thành?”

Gia Nguyệt phú bà nhai nhồm nhoàm mấy cái bánh bột lọc, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó nói: “Em cũng không nhớ nữa, rất lâu rồi không có đi ra ngoài. Lần trước hình như là... cùng chị Gia Như đi săn bắn thì phải. Lâu quá, không nhớ rõ.”

Chính Nam gấp một miếng bánh, chấm nước mắm rồi dứt cho Gia Nguyệt phú bà, nói: “Mấy ngày nay cũng không có việc gì làm, nếu không chúng ta cũng ra ngoài săn bắn một chút, anh còn chưa bao giờ được đánh nhau với yêu thú cơ.”

Gia Nguyệt phú bà há miệng cắn miếng bánh Chính Nam dứt, gật đầu lia lịa: “Đừng đừng, em cũng chưa bao giờ cùng yêu thú đánh nhau, phải cho bọn chúng biết bản lĩnh của em. Để em đi xin phép cha trước đã, còn phải xin bên trường học cho nghỉ mấy ngày nữa.”

Chính Nam mỉm cười gật đầu, một mình hắn làm nhiệm vụ có thể tốn thời gian, nhưng thêm Gia Nguyệt phú bà và hộ vệ Lý gia nữa thì hắn là không thành vấn đề.

Ăn xong 2 người lại cùng nhau luyện đan.

Lần này Chính Nam chủ trương luyện các loại đan dược cần thiết cho dã ngoại như Khu Trùng đan, Liệu Thương đan... đảm bảo hắn và Gia Nguyệt phú bà không chịu nguy hiểm gì.

Chiều cùng ngày, có nô tỳ qua thông báo với Chính Nam là 3 ngày sau Nhị tiểu thư cùng đội hộ vệ muốn vào Tiểu Hà Lâm săn bắn. Nhị tiểu thư còn nêu đích danh Chính Nam, muốn hắn cùng cô bé đi lần này cho nên thông báo để hắn chuẩn bị.

Chính Nam rất hài lòng hiệu suất làm việc của Gia Nguyệt phú bà, cái gì chứ liên quan đến ăn và chơi thì cô bé nhanh không có đối thủ.

Đáng nói là Diệp Liên Hoa cũng không chạy tới tìm hắn luyện đan, Chính Nam có được một buổi chiều yên ổn tập luyện.

Buổi tối, nằm một mình trên giường, Chính Nam lẩm bẩm: “Mặc dù nói có hộ vệ đi cùng nhưng bản thân cũng nên chuẩn bị một chút a, ai biết được có

bất ngờ gì xảy ra hay không.”

“Hắn là nên làm một cú lớn, kéo thiện cảm của Gia Nguyệt lên 71 để làm nhiệm vụ chính tuyến mới được.” - Chính Nam xoa cằm, trong lòng suy tính kế hoạch. Có thành tích tăng tận 12 điểm thiện cảm với Diệp Liên Hoa lần trước nên hắn khá tự tin là mình có thể làm được.

Trong một căn phòng khác, Gia Nguyệt phú bà đang ngủ bỗng nhiên rùng mình, lại hắt xì một cái. Cô bé chép chép miệng rồi tiếp tục ngủ ngon lành.

Kiểm tra nhiều nghiên cứu đã chỉ ra rằng phụ nữ từ 15 - 18 tuổi có xu hướng yêu thích những người đẹp trai, ngọt ngào và có tài, trong khi phụ nữ tuổi từ 18 - 24 lại có xu hướng thích đàn ông hào hoa, ga-lăng và có chung sở thích với họ.

Chính Nam hiện tại muốn công lược Gia Nguyệt phú bà, như vậy hắn cần tỏ ra mình là người chu đáo, ngọt ngào và đầy tài năng trong mắt cô bé. Kể ra cũng may mắn cho hắn vị phú bà đầu tiên lại là một loli chưa trưởng thành, tâm lý khá là dễ đoán, mỗi ngày chỉ cần cùng cô bé ăn và chơi là sẽ kiếm được 1 điểm thiện cảm.

Hai ngày sau, Chính Nam thức dậy từ rất sớm, hắn muốn làm một ít thứ “ngọt ngào” lấy lòng Gia Nguyệt phú bà.

Gia Nguyệt phú bà đứng giờ đi tới luyện đan phòng, bên trong phòng mùi thơm nức mũi làm cô bé hai mắt tỏa sáng: “Anh Nam, hôm nay anh lại làm cá viên chiên sao? Thật lâu rồi mới được ăn a!”

Mặc dù biết buổi sáng ăn đồ chiên xào là không tốt cho sức khỏe, nhưng vì công lược Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam cũng một lần vi phạm bản tâm. Hắn mỉm cười nói: “Hôm nay anh có một tin vui muốn nói cho em biết, cho nên muốn làm món em thích để cùng vui với anh. Lại đây, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Bước thứ nhất, “Chính Nam chu đáo”. Hắn nói rằng hắn có chuyện vui, muốn chia sẻ với cô bé, nhưng hắn cũng không muốn chỉ có một mình vui mà muốn cô bé cũng được vui cùng, vì vậy hắn cố ý chuẩn bị món ăn cô bé yêu thích. Để bù đắp cho tác hại từ việc ăn đồ chiên xào buổi sáng, hắn cố ý dậy sớm đi mua trái cây về làm nước ép cho cô bé, đây là chu đáo. Cập nhật độ thiện cảm: 66/100.

Trên bàn ăn, Chính Nam dịu dàng chăm từng viên cá viên cho Gia Nguyệt phú bà ăn, trên miệng nở nụ cười tươi rói: “Nói cho em biết một tin mừng, anh đã có thể luyện được cấp 2 đan dược. Nói cách khác, anh bây giờ đã là cấp 2 Luyện Dược Sư nhé, haha.”

Gia Nguyệt phú bà tròn tròn mắt: “Cái gì?” - Cô bé vui mừng nói: “Anh Nam thật giỏi nha, mau dạy em luyện cấp 2 đan dược, em cũng muốn trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư.”

Chính Nam lấy từ trong balo hệ thống ra 2 ly nước ép trái cây, gật đầu nói: “Tới, Gia Nguyệt, cạn ly chúc mừng anh trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư cũng chúc em sắp trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư, cạn ly!”

“Cạn ly!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Công lược Gia Nguyệt phú bà(3)

Gia Nguyệt phú bà làm một hơi hết gần nửa ly nước ép. Hai mắt cô bé tỏa sáng nói: “Nước này uống thật ngon, thật mát a. Sao trước giờ anh không làm cho em uống.”

Chính Nam cười nói: “Làm cái này không dễ đâu, phải chuẩn bị rất nhiều thứ, quan trọng là phải có thủ đoạn đặc biệt làm cho nó lạnh như vậy nữa. Vì bữa tiệc nhỏ ngày hôm nay anh cũng là phí hết sức chín trâu, hai hồ từ chiều hôm qua á.”

“Tích... rõ ràng là cầu xin Trang làm lạnh nước, bây giờ còn dám nói tự mình làm. Thật vô si!”

Chính Nam làm như không nghe, không nhớ cảnh hắn giống như cái thái giám nịnh nọt Trang hoàng hậu giúp hắn làm lạnh nước.

Nhìn Gia Nguyệt phú bà cười híp mắt vừa ăn, vừa uống, Chính Nam cực kỳ hài lòng.

Bước thứ 2, “Chính Nam tài năng, ngọt ngào”. Thông báo mình đột phá cấp 2 Luyện Dược Sư, chính thức vượt qua cô bé ở lĩnh vực cô bé tài giỏi nhất, chứng tỏ khả năng của bản thân, đây là tài năng. Cập nhật độ thiện cảm: 67/100.

Sẵn lòng dạy cô bé trở thành cấp 2 Luyện Dược Sư, lại vô hình nói rằng mình vì đồ dành cô bé vui mà tốn không ít công sức làm tới thứ cô bé thích, đây là ngọt ngào. Cập nhật độ thiện cảm: 68/100.

Kiểm tra bảng thông tin, độ thiện cảm của Gia Nguyệt phú bà đã tăng lên 68, còn cần 3 điểm nữa mới đủ điều kiện hoàn thành nhiệm vụ, Chính Nam cũng không tỏ ra lo lắng.

Ăn uống xong xuôi, Chính Nam muốn trở tài luyện cấp 2 đan dược. Để kiểm được thêm 3 điểm thiện cảm nữa từ Gia Nguyệt phú bà, hắn quyết định luyện một lò cấp 2 Hư Linh Đan.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam cố ý thả chậm từng bước để cô bé tiện theo dõi. Và sau 1 giờ vừa giảng giải, vừa thực hành, hắn thành công luyện thành một lò trung phẩm Hư Linh Đan.

“Oa, thật là cấp 2 đan dược, thậm chí là trung phẩm. Anh Nam, còn vài chỗ em chưa hiểu, anh giải thích lại cho em.”

Chính Nam một bên giải thích từng chi tiết nhỏ cho Gia Nguyệt phú bà, một bên xem bảng thông tin.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 10(Luyện Thể tầng 10 - Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 1 Tam Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 3 luyện dược sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 69/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100).

Điểm dư: 0

Balo: Gói quà cấp 10.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 2: 10/20, còn 26 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 3], tu chân [Linh Hư Thái Điều].

Đánh giá: vẫn là rác rưởi.

“69 a, còn thiếu 2 điểm Cmn! Liều.”

Chính Nam quay qua nói với Gia Nguyệt phú bà: “Được rồi. Bây giờ anh sẽ luyện lại Hư Linh Đan một lần nữa để em quan sát, nhưng lần này sẽ nhanh hơn. Em cố gắng quan sát và ghi nhớ.”

Để kiểm tới 2 điểm thiện cảm còn thiếu, Chính Nam quyết định lộ ra bản lĩnh.

1 tiếng sau, Gia Nguyệt phú bà hấp tấp chạy tới mở ra nắp lò. Cô bé lắp bắp kinh hãi: “T-thượng... thượng phẩm Hư Linh Đan, còn là... 10 viên. Trời ạ!”

Chính Nam làm bộ mặt mệt mỏi, thờ phào 1 hơi.

“Anh Nam, anh thật là thiên tài a. - Gia Nguyệt phú bà hiếm có một lần nghiêm túc: “Không được, em phải nói cho cha biết Lý gia chúng ta có một cái Luyện Dược Sư thiên tài, nhất định phải được bồi dưỡng.”

Chính Nam vội lên tiếng can lại: “Khoan đã! Chuyện này trước tiên phải giữ bí mật, đừng cho người khác biết.”

Gia Nguyệt phú bà kỳ quái hỏi: “Tại sao? Nếu cha em biết, anh nhất định sẽ được coi trọng a.”

Chính Nam gật đầu: “Anh biết, nhưng mà hiện tại ngoài Hư Linh Đan ra anh cũng chưa từng thử luyện cấp 2 đan dược khác cho nên cũng chưa chắc là cấp 2 luyện dược sư. Anh nghĩ nên để anh thử thêm vài loại cấp 2 đan dược khác trước đã.”

Gia Nguyệt phú bà cũng gật gù nói: “Anh nói cũng có lý. Để em gọi thêm dược liệu tới cho anh luyện thử xem sao.”

Chính Nam lắc đầu: “Không cần, hôm nay cứ luyện Hư Linh Đan cho thật quen thuộc đã, em cũng muốn học luyện Hư Linh Đan cơ mà.”

Gia Nguyệt phú bà đành quay lại bên cạnh lò luyện đan, bắt đầu từng bước 1 theo Chính Nam chỉ dạy luyện lên.

Kết quả là 2 lần liên tiếp thất bại. Lò thứ 3 thậm chí còn nổ lò do cô bé tính cách đã bắt đầu táo bạo.

Chính Nam biết luyện nữa cũng không có kết quả, hắn nói: “Gia Nguyệt, Luyện Dược Sư quan trọng là tâm bình khí hòa, em cau có như vậy chỉ có thể thất bại mà thôi.”

Gia Nguyệt phú bà âm ức muốn khóc, lần đầu tiên cô bé nghi ngờ thiên phú luyện đan của mình.

Chính Nam không đành lòng cô bé đứng rom róm nước mắt nhìn chăm chăm lò luyện đan, hần mỉm cười lau vết nhòe nòi trên mặt cô bé, nói: “Được rồi, không khóc. Tới, anh giúp em luyện. Lần này chắc chắn sẽ thành công.”

Chính Nam đứng phía sau cô bé, hai tay vòng qua hông, chuẩn một cái tư thế La Hán đầy... khụ... khụ, tư thế “cầm tay chỉ việc”, từng chút, từng chút giúp Gia Nguyệt phú bà cảm nhận nhiệt độ của lửa, thời cơ bỏ được liệu, thời gian luyện hóa, vân vân.

Kết quả là sau 1 giờ, một lò hạ phẩm Hư Linh đan ra đời. Lấy ra trong lò chỉ có vòn vện 3 viên đan được đen thui miễn cưỡng có hình tròn.

Thế nhưng Gia Nguyệt phú bà vẫn là hưng phấn không được. Cô bé nhào tới hôn một cái vào má Chính Nam, sau đó nhảy nhót tung bừng: “Haha, em cũng luyện thành cấp 2 đan được. Anh Nam, anh thấy em giỏi không, haha.”

Chính Nam tròn trĩnh mắt, lấy tay xoa xoa chỗ cô bé vừa hôn, mỉm cười nói: “Lợi hại a, mới 12 tuổi mà em đã trở thành chuẩn cấp 2 Luyện Dược Sư rồi, thật sự là lợi hại.”

Chính Nam cũng thật sự khâm phục thiên phú luyện đan của Gia Nguyệt phú bà. Mặc dù không phải cô bé tự mình luyện thành cấp 2 đan được, nhưng hần biết rõ khoảng cách đột phá cấp 2 luyện dược sư của cô bé cũng không còn xa nữa.

Chính Nam bế Gia Nguyệt phú bà lên, khế hôn vào trán cô bé rồi nghiêm giọng nói: “Gia Nguyệt, anh biết em muốn mang chuyện này nói cho gia chủ, nhưng anh nghĩ vẫn là chờ thêm một thời gian nữa đi. Ít nhất là cho tới khi chúng ta đi săn bắn trở về, có được hay không?”

Gia Nguyệt phú bà bị Chính Nam bắt ngờ hôn lên trán thì có chút mộng bức. Tiếp đó toàn thân cô bé bắt đầu đỏ như tôm luộc, miệng lắp bắp: “Anh... em...”

Chính Nam không hiểu gì cả, vừa rồi không phải còn tốt sao, bây giờ làm sao mặt đỏ như vậy?

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], mô tả: “Đối với sở hữu Hệ Thống nam chính mà nói, hoàn thành nhiệm vụ chính là vấn đề quan trọng nhất”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu một cấp S phú bà có độ thiện cảm đạt 91 trở lên]. Phần thưởng: [3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, danh hiệu “Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành”]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành]”.

Nghe được Trang thông báo, Chính Nam mỉm cười. Không uống công hần lên kế hoạch từ hôm qua tới giờ, nhiệm vụ cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Gia Nguyệt phú bà ngại ngần ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam, thấy hần khuôn mặt mỉm cười thỏa mãn nhìn chăm chăm chính mình thì càng thêm ngại ngần. Cô bé đỏ bừng cả khuôn mặt, trong lòng nai con nhảy loạn, vùi đầu vào ngực Chính Nam ấp úng nói: “Anh... anh buông em xuống được không? Em...”

Chính Nam cười ha ha: “Không dễ dàng như vậy được. Vừa rồi ai dám hôn lên anh, bây giờ làm ra việc rồi muốn bỏ chạy? Không có cửa đâu.” - Nói, hần ôm chặt cô bé vào lòng.

Gia Nguyệt phú bà càng thêm xấu hổ, khóe bốc nghi ngút trên đầu, không nói nên lời.

Chính Nam cười lắc đầu rồi thả cô bé xuống, hần biết đùa nữa cũng không có gì tốt, biết điểm dừng mới thành sự được.

Hai chân vừa chạm đất, Gia Nguyệt phú bà liền xuất ra sức bú sữa mẹ của mình, như một làn gió chạy thẳng ra ngoài cửa, đầu cũng không ngoái lại, 1 tiếng cũng không muốn nói. Lần này cô bé lại khóc, nhưng khác lần trước là trên môi lại treo nụ cười.

Nhìn bóng lưng Gia Nguyệt phú bà biến mất trong tầm mắt, Chính Nam lúc này mới nghiêm túc trở lại: “Trang, nâng Tam Thân Thuật lên cấp 2.”

“Tích... tiêu hao 1 điểm kỹ năng tăng cấp [Tam Thân Thuật] lên cấp 2 thành công.”

“Tích... nhắc nhở ký chủ còn gói quà cấp 10 đã đạt đủ điều kiện sử dụng. Ký chủ có muốn sử dụng không?”

“A! Quên mất còn gói quà. Sử dụng đi Trang, sau đó cho tôi xem bảng thông tin nhé.”

“Tích... sử dụng gói quà cấp 10 thành công, thu được, 2 điểm tiềm năng, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mị lực, 1 bộ trang bị nhẫn giả sơ cấp, 1 gói quà cấp 20(không thể sử dụng.)

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 10(Luyện Thể tầng 10 - Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 3

Mị lực:6

Kỹ năng: cấp 2 Tam Thân Thuật.

Nghề: cấp 3 đầu bếp, cấp 3 luyện được sư, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100).

Điểm dư: 4 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề.

Balo: Bộ trang bị nhẵn giả sơ cấp, gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 2: 10/20, còn 26 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lĩnh – giai đoạn 3], tu chân [Linh Hư Thái Điều].

Đánh giá: vẫn là rác rưởi.

“Bộ trang bị nhẵn giả sơ cấp là cái gì? Mở ra xem thử mới được.”

“Tích... tiêu hao 1 bộ trang bị nhẵn giả sơ cấp, thu được 1 băng bảo vệ trán, 1 áo khoác nhẵn giả, 1 quần nhẵn giả, 1 đôi giày nhẵn giả, 1 thanh katana, 1 quyền trục phong ấn, 10 thanh kunai, 10 cái phi tiêu tất cả đều đã được phát đến balo, mời ký chủ kiểm tra.”

“Ồ, trang bị miễn phí, haha.” - Chính Nam hào hứng lôi mở trang bị ra kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẵn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Trần Mai Tú Anh

“Cmn!”

“Đúng là “của biểu là của lo mà của cho là của nợ”, đồ miễn phí có khác, không khác gì đồ bình thường.” - Chính Nam chửi ầm lên bởi vì những trang bị này không hề có thuộc tính gì cả, nói cách khác, theo thuật ngữ Game Online thì đây chính là “trang bị trắng” trong truyền thuyết.

Tác dụng thì nhiều, 1 là vứt đi, 2 là về bán cho NPC!

“Mà thôi, có còn hơn không.” - Chính Nam thở dài cất trang bị vào balo trở lại, tâm hần mệt mỏi: “Trang, tăng Tam Thân Thuật lên cấp 3 luôn đi.”

“Tích... tiêu hao 2 điểm kỹ năng tăng [Tam Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.”

...

30 phút sau, tại lầu 2 cửa hàng Phúc Đạt: “Ồ, không phải Dược Lão nói là 7 ngày sau mới tới sao, chẳng lẽ xảy ra vấn đề rồi?” - Lê Nhân Doanh khá bất ngờ khi thấy Chính Nam xuất hiện vào thời điểm này.

Chính Nam cười nói: “Sư phụ em gần đây đang nghiên cứu phát triển một thủ pháp luyện đan mới cho nên cần khá nhiều dược liệu, vì vậy ông ấy mới sớm hoàn thành hẹn ước với quý cửa hàng. Em có mang đan dược tới cho anh kiểm tra đây.”

Chính Nam lấy ra 5 bình đan dược đặt lên bàn, sau đó mỉm cười ra hiệu cho Lê Nhân Doanh kiểm tra.

Lê Nhân Doanh mở ra bình đầu tiên, bên trong có 10 viên đan dược màu đỏ, tỏa ra thoang thoang mùi thuốc: “Cấp 1 Liệu Thương đan, hoàn mỹ.”

Tiếp tục mở ra bình thứ 2, lần này đan dược có màu xanh lam nhạt, hít một hơi khiến tinh thần thoải mái: “Cấp 1 Thanh Tâm Đan, hoàn mỹ.”

Mỗi lần mở ra 1 bình đôi mắt Lê Nhân Doanh càng sáng.

Kiểm tra xong Giải Độc Đan, Tật Phong Đan và Ích Cốc Đan, ánh mắt hần nhìn Chính Nam đã hoàn toàn thay đổi.

Lê Nhân Doanh cười nói: “Dược Lão thật sự là kỳ nhân, cấp 1 đan dược mặc dù không khó luyện nhưng để đạt tới hoàn mỹ thì cấp 3 luyện được sư cũng chưa chắc có thể thoải mái làm được a.”

Chính Nam vẫn 1 nụ cười bất biến, gật đầu: “Đúng vậy. Sư phụ từng nói luyện đan cũng giống như tu luyện vậy, nếu chỉ chăm chăm muốn leo lên tầng cao hơn mà không quan tâm tới nền móng, cuối cùng cũng chỉ là tự hạn chế độ cao của mình mà thôi.”

Lê Nhân Doanh chấn động, lời này làm sao nghe giống như phản phác quy chân, lá rụng về cội như vậy a. Hắn không biết rằng những lời vừa rồi hoàn toàn là Chính Nam mở mắt nói mò, toàn là từ kiếp trước đọc truyện thấy được mà thôi.

Lê Nhân Doanh cũng không muốn bàn thêm về chủ đề này, hắn là thương nhân, thứ hắn quan tâm nhất chính là tiền lời: “Nhu vậy, Dược Lão muốn bán đan dược này như thế nào? Lợi nhuận chia ra sao?”

Chính Nam biết mấu chốt đã đến rồi, hắn nghiêm mặt nói: “Dược liệu, tuyên truyền, mặt bằng và bán hàng do Phúc Đạt chịu trách nhiệm, đan dược do sư phụ em chịu trách nhiệm. Lợi nhuận chia 8 - 2.”

Lê Nhân Doanh ngập ngừng: “Nhu vậy có ít quá không? Mặc dù bên anh chịu trách nhiệm nhiều khâu hơn nhưng phần quan trọng nhất vẫn là Dược Lão a.”

Chính Nam về mặt cổ quái: “Ý em là sư phụ em 8, Phúc Đạt 2 á. Anh có bị nhầm không?”

Lê Nhân Doanh đập bàn một cái, đứng lên trừng mắt nói: “Em nói là bên anh phải làm từng đó chuyện, cuối cùng lợi nhuận chỉ được 20%? Sao em không đi ăn cướp đi?”

Chính Nam về mặt hồ hững nói: “Nghe ra thì có vẻ nhiều nhưng anh đừng quên, nếu như không có đan dược của sư phụ em, Phúc Đạt vẫn là Phúc Đạt, vẫn là cửa hàng kinh doanh đan dược, vũ khí, thiên tài địa bảo như bao lâu nay vẫn thế. Nhưng 1 khi những đan dược này được đẩy ra ngoài, như vậy danh tiếng của Phúc Đạt không chỉ là ở Hà thành đơn giản như vậy, thị trường khả năng sẽ bành trướng lên gấp 10 lần, thậm chí hơn nữa.”

"Anh nói có đúng hay không!?"

Lê Nhân Doanh bình tĩnh ngồi xuống, vừa rồi hắn cũng chỉ là giả vờ tỏ ra quá khích mà thôi, bây giờ đã không cần thiết nữa, bởi vì hắn biết, hôm nay hắn gặp đối thủ rồi.

Trầm ngâm một lúc, Lê Nhân Doanh nói: “Người ngay không nói chuyện mờ ám, 8 - 2 bên anh chấp nhận được, nhưng anh cần bên em phải đảm bảo không có cửa hàng thứ 2 tham gia vào thỏa thuận này. Em hiểu ý anh nói chứ?”

Chính Nam mỉm cười: “Em và sư phụ là luyện dược sư, không phải là doanh nhân. Cái bên em cần là dược liệu chứ không phải tiền, vì vậy anh yên tâm. Anh đừng nghĩ rằng 20% lợi nhuận là miễn cưỡng, bởi vì...”

Chính Nam lại lấy từ trong balô hệ thống ra một viên đan dược màu trắng ngà. Nằm trong lòng bàn tay hắn, viên đan dược kia vẫn chậm rãi hấp thu thiên địa linh khí tâm bồ chính bản thân mình.

Lần này Lê Nhân Doanh thật sự là thất thố, hắn đứng phắt dậy, vươn tay muốn bắt lấy đan dược nhưng bị Chính Nam nhanh hơn 1 bước thu trở về. Lê Nhân Doanh nuốt một ngụm nước miếng, khô khốc nói: “Cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan?”

Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Thành quả mới của sư phụ em, giống như cấp 1 đan dược, hiện tại sư phụ đã có thể lượng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược.”

Lê Nhân Doanh cau mày, lượng sản cấp 1 hoàn mỹ đan dược có thể gây ra oanh động không sai, nhưng lượng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược đã là 1 khái niệm hoàn toàn khác.

Không giống với Luyện Thể Kỳ chỉ lấy rèn luyện thân thể và sử dụng nắm đấm để chiến đấu, Linh Hư kỳ đã sơ bộ cảm nhận được “khí” và đã có thể bước đầu hấp thu thiên địa linh khí để rèn luyện thân thể cũng như cùng người chiến đấu.

Một cái bắt nhập lưu thể lực như Hà thành, với Nguyên Anh Kỳ(3x) là cao tầng, chủ chiến lực là Hòa Hợp Kỳ(2x) và Linh Hư Kỳ(1x) là tương lai. Nếu như thể lực này nhận được rất nhiều cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan tới bồi dưỡng chiến lực dự bị của mình, như vậy thì không tới 50 năm, nó hoàn toàn có thể vươn mình trở thành nhị lưu thể lực bằng cách thôn tính các tam lưu thể lực khác chỉ với phương pháp đơn giản là lấy thịt đè người.

Giải thích thì có vẻ dài dòng, nhưng nói tóm lại có thể hiểu thành bằng vào lượng lớn cấp 2 hoàn mỹ đan dược, 1 thể lực có thể tạo ra 1 lượng lớn binh chủng dự bị có thể thay đổi cục diện chiến tranh nếu như thể lực đó cùng 1 thể lực tương đương xảy ra va chạm.

Chưa nói tới đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Vừa rồi Chính Nam đã nói sư phụ hắn đang phát triển một loại thủ pháp luyện đan mới, như vậy chẳng lẽ sẽ xuất hiện tình huống cấp 3, thậm chí cấp 4 đan dược cũng có thể lượng sản ra hoàn mỹ phẩm chất.

Lê Nhân Doanh đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, hắn phát hiện tình hình đã ngoài tầm kiểm soát. Chính Nam ngồi ở nơi đó mỉm cười nhưng cho hắn áp lực cực kỳ lớn.

Lúc này, cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, bước vào là một cô gái khoảng 20 tuổi, một bộ váy dài đồ tươi, cộng thêm son môi và trang sức đều là màu đỏ, nhìn thoáng qua như cái hoa tình linh đang nhảy nhót, cực kỳ bắt mắt. Theo sau cô gái là người quen của Chính Nam, không phải ai khác, chính là Lan.

Chính Nam cau mày nhìn Lê Nhân Doanh, vừa rồi mới nói không muốn có bên thứ 3, hiện tại có người không gõ cửa mà vào. Phúc Đạt cũng quá chơ búa chứ?

Lê Nhân Doanh không rảnh để ý Chính Nam, hắn đứng lên cung kính nói: “Đại tiểu thư.”

Cô gái kia nhẹ gật đầu, sau đó chậm rãi mở miệng nói với Lan: “Em ra ngoài trước đi.”

Lan cung kính khom người: “Vâng ạ.” - Trước khi đi cô bé còn đưa mắt nhìn về phía Chính Nam, sau đó mới ra ngoài đóng lại cửa phòng.

Trong phòng, Lê Nhân Doanh đứng lên nhường ghế cho cô gái kia ngồi rồi lên tiếng giới thiệu: “Nam, đây là...”

“Để tôi tự giới thiệu.” - Cô gái kia lên tiếng ngắt lời.

“Vâng.” - Lê Nhân Doanh cũng không tỏ ra tức giận chút nào.

Cô gái nhìn Chính Nam, nhướn miệng cười: “Cậu là Chính Nam chứ. Tự giới thiệu với cậu, tôi là Trần Mai Tú Anh.”

Chính Nam hoàn toàn bị nụ cười kia hấp dẫn không tự chủ được. Vừa rồi còn ở xa không có nhìn rõ, hiện tại tiếp xúc ở cự li gần, hẳn phải đánh giá lại sự thành thực vũ mị của nữ nhân này.

Trên khuôn mặt, đôi mắt đẹp mọng nước tựa như không lúc nào không hấp dẫn nam nhân, ánh mắt hẳn không dấu vết nhìn qua đôi tay ngọc thon dài ưu nhã. Mặc dù kiếp trước là thời đại internet bùng nổ, bản thân hẳn cũng là 1 Neet suốt ngày lượn lờ trên internet, cái gì cũng thấy qua, cái gì cũng gặp qua, nhưng hẳn cũng suýt nữa bị khe ngực hăm sâu kia hút vào, vòng eo như rắn nước lay động, hấp dẫn vạn phần, làm cho người ta hận không thể đè lên trên đất mà phát tiết dục vọng.

Đáng sợ hơn nữa là khi Chính Nam sử dụng Thiên Nhân quan sát yêu tinh này.

“Phụ bà: Trần Mai Tú Anh - Nhân tộc - 20 tuổi

Đẳng cấp: 41(Không Minh Kỳ tầng 1)

Độ thiện cảm: 30

Đánh giá: Cấp SR”

Thấy Chính Nam không trả lời mình mà chỉ trừng mắt nhìn mình, Tú Anh cực kỳ khó chịu. Cô cảm thấy đôi mắt kia không phải chỉ là nhìn mình đơn giản như vậy, nó giống như có thể nhìn xuyên thấu hết thấy mọi thứ.

Lê Nhân Doanh cũng lắc đầu cười khổ nhìn Chính Nam, hẳn biết vị đại tiểu thư này mị lực lớn cỡ nào, nhất là đối với những thanh niên trẻ tuổi như Chính Nam.

“E hèm!” - Lê Nhân Doanh tăng hắng một cái phá vỡ im lặng.

Chính Nam cũng giật mình tỉnh lại, gãi đầu nói: “Trần Mai Tú Anh a, tên thật đẹp. Qua 2 năm nữa tôi cũng 20 tuổi, không biết thành tựu bản thân có bằng được 1/10 Trần đại tiểu thư hay không nữa, nghĩ lại thật buồn.”

Tú Anh cau mày: “Tôi cũng chưa nói mình bao nhiêu tuổi, làm sao cậu biết tôi lớn hơn cậu 2 tuổi?”

Chính Nam cũng không phải loại thấy gái là tình trùng xông lên nào. Lại nói, kiếp trước gái đẹp cỡ nào hẳn chưa thấy qua, thanh thuần như IU, quyến rũ như Kate Upton, hay vẻ đẹp không năm tháng như Jang Nara đều không lạ, không có gì thất thố.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhiệm vụ tu chân(1)

Chính Nam mỉm cười nói: “Trần Mai Tú Anh, Trần gia Đại tiểu thư, biệt hiệu “Tu La” Tú Anh. Tôi mặc dù cô lậu quả văn nhưng cũng không đến nỗi không biết top 3 Tân Tinh Bảng đâu.”

Thấy Chính Nam rất nhanh thì trở lại bình thường, Tú Anh càng khó chịu: “Tên nhóc này vừa rồi còn một bộ lần đầu thấy mỹ nữ, bây giờ lại bình thường rồi. Chẳng lẽ mị lực của mình không được?”

Có thể nói phụ nữ là phương trình phức tạp nhất không chỉ của thế giới này mà còn của muôn ngàn các thế giới khác. Bị nhìn chăm chăm thì nghĩ người ta không ra gì, bị không nhìn thì lại nghĩ ngờ mình không đủ hấp dẫn, toàn thân khó chịu.

Tú Anh lạnh nhạt nói: “Không nói chuyện không liên quan. Cậu nói sự phụ cậu có khả năng lượng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược, chuyện này là thật chứ?”

Chính Nam cũng tỏ ra khó chịu, nói: “Cô ở bên ngoài nghe lén?” - Hắn không muốn tỏ ra yếu thế, cũng không thể tỏ ra yếu thế bởi vì đây là làm ăn, yếu thế nhất định sẽ bị chèn ép.

“Bản tiểu thư đường đường Trần gia Đại tiểu thư, Tân Tinh Bảng đệ tam, sẽ ở ngoài nghe lén?” - Tú Anh trong lòng gào thét, ngoài mặt vẫn không đổi sắc nói: “Như thế nào gọi là nghe lén? Cả cái cửa hàng Phúc Đạt này đều là sản nghiệp của Trần gia, tôi là Trần gia Đại tiểu thư, ở đây theo dõi tình hình kinh doanh tại sao gọi là nghe lén?”

Chính Nam há hốc mồm, cái kiểu giải thích này làm sao giống như Gia Nguyệt phú bà như vậy, chẳng lẽ đây là xu thế?

Ho khan 2 tiếng, Chính Nam nói: “Khụ... khụ, đúng là sự phụ tôi có khả năng sản cấp 2 hoàn mỹ đan dược, nhưng tôi không nghĩ chúng ta nên bán đại trà thứ này đâu.”

“Vì sao?” - Tú Anh hứng thú hỏi: “Có tiền lại không muốn kiếm, lần đầu tôi nghe có người kỳ lạ như vậy đấy.”

Chính Nam dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tú Anh, hỏi: “Cô thật là Trần gia Đại tiểu thư? Trần gia của cô có phải là Trần thị thương hội, bản doanh ở Trần Mai sơn trang không?”

Tú Anh đen mặt: “Tất nhiên là thật, chẳng lẽ còn là giả mạo hay sao. Mà ý cậu hỏi như vậy là gì? Làm sao nghe cảm thấy mỉa mai!”

Chính Nam liếc xéo Tú Anh, nói: “Đạo lý “vật hiếm thì quý” cô cũng biết a, trong kinh doanh không có ai mang sản phẩm cấp cao ra bán đại trà cả, như vậy không khác gì tự bình thường hóa sản phẩm của chính mình.”

Tú Anh cũng không tức giận, cô cau mày: “Ý cậu là muốn giới hạn số lượng bán ra sao?”

Chính Nam mặt rên rết không thành thép, lắc đầu nói: “Không phải chỉ là giới hạn lượng bán ra, mà là bán đấu giá thành từng gói lớn, còn bán lẻ sẽ giới hạn số lượng.”

Tú Anh quay đầu ra phía sau nhìn Lê Nhân Doanh, hỏi: “Chú có hiểu hần ấy nói gì không?”

Lê Nhân Doanh cái hiểu cái không trả lời: “Không hoàn toàn hiểu rõ.”

Chính Nam cười khỏ, hai người này làm kinh doanh cái kiểu này, tới Trái Đất không ra ba ngày phải bị người ta lừa cho quần đùi cũng không còn, may mà nơi này danh tiếng Trần gia đủ để trấn áp đám đầu trâu mặt ngựa.

Chính Nam hóa thân thành một vị giáo sư kinh tế học khó tính, hậm hực nói: “Chính là giới hạn số lượng bán lẻ tối đa theo ngày cho đối tượng là khách hàng cá nhân. Sau đó cứ một quãng thời gian lại tổ chức đấu giá một nhóm số lượng lớn hơn nhằm vào đối tượng khách hàng là các tổ chức, thể lực. Đã hiểu hay chưa a.”

Tú Anh và Lê Nhân Doanh nhìn nhau, đều nhìn ra được trong mắt đối phương vẻ kinh dị, hình thức kinh doanh này thật sự quá mới mẻ, hai người cũng là lần đầu nghe thấy.

Chính Nam gặp hai người vẻ mặt mờ mịt, hẳn biết nếu để hai người này tự chủ trương đảm bảo thành sự thì ít, bại sự có thừa.

Tiếp tục bài học của mình, "giáo sư kinh tế học" Chính Nam từng chút giảng giải cho hai "học viên" trước mặt:

"Đầu tiên chúng ta chỉ bán tối đa 10 viên cấp 2 hoàn mỹ đan dược một ngày, không cho phép một người mua hai lần, mục đích là để khách hàng rí tai nhau về mặt hàng khan hiếm, vô hình giúp chúng ta quảng cáo sản phẩm. Cái này là để giữ cho sản phẩm không bị hạ nhiệt cũng như đảm bảo giá cả luôn ở mức cao.”

“Tiếp theo là cứ sau một quãng thời gian chúng ta lại bán đấu giá một nhóm lớn đan dược, mục đích là để các thể lực có thời gian gom tiền cũng như tránh có người trà trộn đầu cơ.”

Ngừng một lát để hai người có thời gian tiêu thụ lượng thông tin vừa nhận được, Chính Nam lại nói tiếp: "Hai thể lực đối đầu với nhau, nếu một bên biết bên kia mua được một đồng lớn hoàn mỹ đan dược thì phải làm gì, tất nhiên là có táng gia bại sản cũng phải mua tới đan dược giống vậy để san bằng khoảng cách đúng không? Khi đó chúng ta lại cho bọn họ thời gian để cướp bóc, vay mượn, lừa gạt tiền từ nơi khác tới chúng ta chỗ này mua đan dược thôi, hắc hắc.”

Tú Anh và Lê Nhân Doanh nhìn Chính Nam cười mà rùng cả mình, cảm thấy thanh niên đẹp trai trước mặt bỗng nhiên lộ tai nhọn hoắt, sau lưng còn có cái đuôi dài và nhọn đang đang đưa, làn da đã biến thành màu đỏ.

Tú Anh lại hỏi: “Mỗi ngày chỉ bán 10 viên cấp 2 hoàn mỹ đan dược thì tôi đồng ý, nhưng bán đấu giá thì số lượng nên là bao nhiêu?”

Lê Nhân Doanh cũng nhìn Chính Nam, hẳn cũng không biết số lượng nên là bao nhiêu thì hợp lý.

Chính Nam thờ phỉ phò nói: “Hai người động não một chút đi. Một cái cấp 5 thể lực có khoảng bao nhiêu người thì một nhóm đan dược cứ bán khoảng 1/5 chỗ đấy là được. Một lần bán ba nhóm để cho người ta tranh.”

Tú Anh và Lê Nhân Doanh đều tốt ra bình tĩnh, đây quả thực là diệu kế a. So với những vòng vèo trong thủ đoạn kinh doanh của Chính Nam, hai người cảm thấy trước giờ mình làm kinh doanh giống như bán rau ngoài chợ vậy, một chút nghệ thuật cũng không có.

Ba người lại tiếp tục bàn bạc thêm những chi tiết nhỏ nữa rồi giải tán.

Trước khi ra về Chính Nam cũng được Tú Anh đưa cho một cái nhãn chứa đồ, bên trong là mấy trăm phần cấp 1 và cấp 2 được liệu, cùng với một tấm thẻ khách hàng màu đen. Nghe cô giải thích thì tấm thẻ này có thể được giảm từ 30 - 50% trên tổng hóa đơn tại tất cả các chi nhánh của Trần thị thương hội.

Chờ Chính Nam đi khuất tầm nhìn, Tú Anh mới hỏi Lê Nhân Doanh: “Chú thấy Chính Nam thế nào?”

Lê Nhân Doanh trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Tuổi còn trẻ nhưng bản lĩnh không nhỏ, cách mà cậu ấy phán đoán tâm lý khách hàng và vạch ra kế hoạch dựa trên những phán đoán ấy thật sự đáng kinh ngạc.”

“Không sai.” - Tú Anh khẽ gật đầu rồi hỏi: “Đã xác định được danh tính cô gái kia chưa?”

“Theo thám tử báo lại thì mấy tiếng trước có một người mặc toàn thân màu đen đi vào Lý gia.” - Lê Nhân Doanh nói: “Sau đó thì thấy cô gái đó chạy ra, bộ dáng rất vội vã. Theo mô tả thì khả năng là Diệp gia Đại tiểu thư, Diệp Liên Hoa.”

“Diệp gia...” - Tú Anh giọng không chắc chắn: “Thanh thành Diệp gia?”

“Đúng vậy.” - Lê Nhân Doanh gật đầu: “Nếu như Chính Nam và Diệp gia Đại tiểu thư có qua lại, vậy Dược Lão có lẽ nào là “Dược Tông” Diệp Thiên Thu?”

“Sẽ không.” - Tú Anh lắc đầu: “Nếu như Diệp Thiên Thu có phương pháp lượng sản cấp 1 hoàn mỹ đan dược thì hẳn sẽ tự mình khai hóa danh tiếng của nó chứ không thông qua Trần gia chúng ta.”

“Cũng đúng, Diệp gia đủ sức để làm chuyện đó. Nếu như Diệp Thiên Thu bản thân không phải là Dược Lão thì nhiều khả năng hẳn biết Dược Lão thật ra là ai?” - Lê Nhân Doanh cau mày: “Không thể có chuyện trùng hợp tới mức cấp 1 hoàn mỹ đan dược vừa được lượng sản tung ra thị trường thì thiên kim của một đan dược thế gia vô tình xuất hiện, mà còn có qua lại với người chịu trách nhiệm giao dịch như vậy được.”

“Cho nên cần tiếp tục theo dõi và điều tra Chính Nam, đồng thời đưa cả Diệp Liên Hoa và toàn bộ Diệp gia vào danh sách cần chú ý.” - Tú Anh gật đầu nói: “Chuyện này giao cho chú, tốt nhất là làm trong im lặng, khoan hãy để bản gia biết được. Dù sao tất cả cũng mới chỉ là suy đoán của chúng ta.”

“Tiểu thư yên tâm, thuộc hạ hiểu rõ.” - Lê Nhân Doanh đứng dậy rồi đi trước.

Tú Anh nhìn bóng mình trong ly trà, khẽ lẩm bẩm: “Chính Nam... cậu thật ra là ai?”

...

Chính Nam trên đường trở về Lý gia vẫn luôn cùng Trang giao lưu: “Trang, Trần Mai Tú Anh hiện tại có độ thiện cảm là bao nhiêu?”

“Tích... Trần Mai Tú Anh đối với ký chủ hiện tại có độ thiện cảm là 32.”

“Ồ, như vậy muốn tòa định cô ấy không có vấn đề gì chứ?”

“Tích... hoàn toàn không có vấn đề.”

“Vậy thì tòa định Tú Anh phú bà đi.” - Chính Nam xoa xoa tay, hẳn không mê gái nhưng không có nghĩa là hẳn không thích, đặc biệt là được đánh giá cấp SR đại mỹ nữ.

“Tích... tiêu hao 2 điểm mị lực tòa định phú bà Trần Mai Tú Anh thành công.”

“Tích... tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 1], mô tả: “Đã là cấp SR phú bà, sao có thể nhường cho nam nhân khác!”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu 1 cấp SR phú bà có độ thiện cảm đạt 51 trở lên]. Phần thưởng: [4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Ồ, phần thưởng thật sự phong phú a, nhưng mà độ khó so với cấp S phú bà cũng xứng đáng phần thưởng này.” - Chính Nam âm thầm so sánh giữa nhiệm vụ chính tuyến trước đó của Gia Nguyệt phú bà và nhiệm vụ mới của Tú Anh phú bà.

Bên kia, Tú Anh bỗng nhiên rung mình một cái, hình ảnh Chính Nam mỉm cười nhìn cô triu mến đột nhiên xuất hiện trong ly trà trong tay cô.

Nhớ lại vừa rồi hẳn thể hiện sự cơ trí của mình, lại chăm chú bày mưu tính kế, Tú Anh cảm thấy Chính Nam... cũng khá đẹp trai a.

...

Hai ngày sau, 9 giờ sáng, kiểm tra lại đầy đủ trang thiết bị, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà cùng nhau lên đường. Đằng sau còn có 10 cái hộ vệ đi cùng.

Lý Gia Nguyệt hôm nay mặc bộ đồ tập võ bó màu vàng nhạt, anh tư ngồi ngời. Bình thường cô bé cũng không cho rằng mình là cái gì tiểu thư khuê các, cái gì công dung ngôn hạnh đều không quen biết. Làm người nha, chính là phải vui vẻ, thích làm gì thì làm đó, nếu sai đã có cha cùng Chính Nam sửa, hồ hởi.

Bên ngoài Hà thành, phía đông là duyên hải Hải thành, khoảng cách khoảng chừng 7 ngày đường xe ngựa, là hải cảng mật dịch lớn.

Phía nam là vùng sa mạc, hoàn cảnh cực kì ác liệt, là nơi các dong binh đoàn, người mạo hiểm tìm cơ duyên, cũng chính là đi tìm chết.

Từ phía Tây trải rộng tới phía Bắc, bao thành hình vòng cung che hai mặt Hà Thành chính là Vạn Tượng Sâm Lâm, bích lũy tự nhiên giữa Nam Việt đại lục và Bắc Băng đại lục.

Bên trong Vạn Tượng Sâm Lâm có cái gì thì không ai biết rõ, dù sao người ta hầu hết là ở vòng ngoài săn một chút yêu thú, tìm kiếm được liệu, tài cao gan lớn vào sâu hơn cũng không ai ngu mà nói bên trong có cái gì cụ thể, nhiều nhất cũng hàm hồ nói ở trong có lợi hại yêu thú, đã man cuồng đạo, vẫn vẫn...

Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà xem bản đồ, hai người muốn tìm một chỗ gần nguồn nước, lại không có yêu thú cấp cao qua lại, dù sao đi picnic ngắm cảnh, thuận tiện cắm cái trại, ăn thịt nướng chứ cũng không phải ra ngoài lịch luyện, đâm chém nhau gì cả, nhiều không tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhiệm vụ tu chân (2)

Sau một hồi bàn bạc và lựa chọn, hai người tuyển được một khe suối nhỏ, phụ cận cũng chỉ có cấp 9 yêu thú Thanh Ngu.

Thanh Ngu là loại yêu thú tính tình rất lạnh, chỉ khi nào bị chọc ghẹo hoặc quấy phá nghỉ ngơi mới chủ động tấn công con người. Nếu đủ thân thiện, tìm một con tính cách hiền lành Thanh Ngu cười cũng không phải là không thể.

Nơi này cũng hầu như không có người qua lại, Thanh Ngu là ăn cỏ yêu thú, lại khá tạp, cái gì cỏ dại, cỏ độc, nấm,... đều ăn, linh dược càng là thứ chúng nó yêu thích, mà lại da dày thịt béo, sẵn về ăn cũng không được, bán không ai mua thành ra lại trở thành nơi cắm trại dã ngoại thích hợp.

Chính Nam lấy đồ trong túi ra, loay hoay một lúc cắm lên lều trại, chuẩn bị bắt một chút cá về nướng ăn trưa, ngó qua ngó lại đã thấy Gia Nguyệt phú bà cười một con Thanh Ngu chạy như bay ven bờ suối, dọa hấn nhảy một cái.

“Anh Nam, em tìm được một con Thanh Ngu cười nè, nó rất hiền á, em vừa tới gần nó liền quỳ xuống cho em cười lên, haha.” - Gia Nguyệt phú bà cười cực kỳ sáng khoái.

“Được rồi, cẩn thận một chút, đừng chạy xa quá, anh đi bắt chút cá làm thức ăn”.

Chính Nam tu vi không cao, nhưng bắt cá cũng dư sức, chỉ khoảng nửa tiếng đã bắt được mấy chục con cá, hấn cắt bớt vào balo hệ thống, khi nào ăn lấy ra cho tiện sau đó nôi lửa nướng cá.

Mùi cá nướng bay loạn trong khe suối, Gia Nguyệt phú bà đã từ đằng xa chạy trở về, cô bé nghe lời dạ dày mình khuyên, trở về với Chính Nam ôm ấp. Chỉ khổ 10 cái hộ vệ, liên tục phải nuốt nước miếng.

Gia Nguyệt phú bà nhảy xuống Thanh Ngu, lau nước miếng trên khóe miệng, từng ngôi sao nhỏ trong mắt bay ra đập vào cá nướng vỡ tung tóe thành những ngôi sao nhỏ hơn, nói: “Thơm quá a, tay nghề anh Nam lại lên cấp hay sao?”

Chính Nam cười gât đầu: “Nhờ ơn Gia Nguyệt, ngày nào cũng muốn ăn đồ anh nấu, anh cũng phải cố gắng gia tăng tay nghề, kéo mai mốt có anh đẹp trai nào đó nấu ăn tốt hơn anh, câu dẫn mất Gia Nguyệt nhà anh chắc lúc đó anh chết chứ làm sao mà sống được a.” - Vừa quan tâm chăm sóc, lại dè dặt mồm miệng.

Gia Nguyệt phú bà đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Em mới không thèm ăn đồ người khác nấu, ăn đồ anh Nam nấu cả đời, hi hi”.

Chính Nam lấy hai con cá đã nướng tốt đưa cho Gia Nguyệt phú bà, nói: “Cho anh bạn đằng kia một con, dù sao nó cũng cùng em chơi cả buổi”.

Gia Nguyệt phú bà cũng không keo kiệt, chạy qua cùng Thanh Ngu hò dô một thanh.

Thanh ngu gặm một con cá nướng, nhai một lát rồi nuốt xuống, mắt híp thành hình vòng cung. Nó ngẩng đầu Ụm...Bò một tiếng rõ to, nghe cực kì phấn khởi. Lát sau, một con Thanh Ngu khác nhỏ hơn dẫn theo một tiểu Thanh Ngu chạy tới, hấn là vợ con lão Thanh Ngu.

Chính Nam cũng biết nó gọi cái gì rồi, có ăn ngon liền không quên vợ con, được, lão Thanh Ngu này xứng đáng làm đàn ông. Hấn mang toàn bộ cá

trong balo ra xử lý, lại nướng một mẻ, lần này mùi hương không chỉ quanh quẩn trong khe suối mà bay ra thật xa, thật cao.

Thanh Nguu vợ và tiểu Thanh Nguu ăn được thơm ngọt, lại ăn vài con liền chạy đi. Một lúc sau Thanh Nguu vợ dẫn tiểu Thanh Nguu chạy trở về, trong miệng còn ngậm vài cây hoa cỏ. Chính Nam ngay lập tức nhận ra đây là linh thảo, chủ yếu là cấp 1, cấp 2 số lượng không nhiều nhưng thật sự là có lòng a.

“Cảm ơn Nguu tâu rồi. Tới, tiểu Nguu, lại ăn một con cá, uống thử sữa này.” - Chính Nam cười lớn, lấy ra một bình sữa chua cho Tiểu Nguu.

“Ừm... bò, Ừm... bò”. Tiểu Thanh Nguu rất hưng phấn, nhảy nhót tung búng. Từ lúc sinh ra tới giờ mới được ăn ngon như vậy, cái thứ màu trắng này uống thật ngọt, ngon hơn nước suối nhiều.

Cùng Gia Nguyệt phú bà và gia đình Thanh Nguu ăn uống no nê, Chính Nam cũng leo lên người lão Nguu, còn Gia Nguyệt phú bà leo lên người Nguu tâu, 2 người 3 trâu bắt đầu đi lòng vòng ngắm cảnh.

Có thể là do thế giới này không có nhà máy, xe cộ nên không có khói bụi, tiếng ồn, cũng có thể là do linh khí dư thừa nên không khí cực kỳ trong lành, cây cối cũng xanh tươi hơn hẳn.

Đi dạo một lúc, hai người cùng gia đình lão Nguu tách ra bởi vì Chính Nam muốn làm chính sự. Hắn cố ý lựa chọn mấy loại yêu thú sức công kích yếu một chút để xem khả năng chiến đấu của Gia Nguyệt phú bà là như thế nào. Kết quả không ngoài dự đoán của hắn, cô bé không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào. Nếu không phải đẳng cấp cô bé cao hơn đối thủ hơn 10 cấp, ai thắng ai còn khó nói.

“Thế nào anh Nam, em lợi hại không, haha.” - Gia Nguyệt phú bà xách tai con một con thỏ cấp 5, nhìn qua Chính Nam bằng vẻ mặt đắc ý, hồn nhiên không để ý bộ dạng rách rưới của mình.

Chính Nam cũng không nói nên lời, đành hòa theo cô bé cho qua chuyện.

Đám hộ vệ nhìn hai người hòa với nhau đều xoa trán, lắc đầu.

Hai ngày sau đó, Chính Nam và Gia Nguyệt phú bà vẫn ngày đi ngắm cảnh, luyện tay, tối quay về chỗ hạ trại qua đêm an toàn.

Trưa ngày thứ ba, sau khi ăn trưa xong, Chính Nam để Gia Nguyệt phú bà cùng gia đình Thanh Nguu đi chơi, còn mình dọn dẹp rồi đi lòng vòng xem xung quanh có yêu thú nào thích hợp để làm nhiệm vụ hay không, kết quả gặp một nhóm thanh thiếu niên đang vây công một con Hồ lớn, hẳn là cấp 15 Kiếm Hồ, đã hoàn toàn trưởng thành.

Trên người con Hồ đã đầy rẫy vết thương, máu cũng nhuộm đỏ đất, bên kia thì có hai nam, một nữ đang tham gia vây công, còn một cô gái khác có vẻ là chị cả đang đứng xem xét lược trận.

Chính Nam vừa xuất hiện liền khiến những người này cảnh giác. Nơi này tuy là ngoại vi nhưng cũng là rừng rậm a, giết người đoạt quái cái gì quá là chuyện bình thường. Có câu nói “Yêu thú dễ phòng, lòng người khó đoán”, anh vừa giúp hắn thoát chết, hắn liền chọc anh một dao cướp túi chứa đồ cũng không hiếm lạ.

Thấy mấy người có vẻ đề phòng hắn, Chính Nam cũng không khó chịu mà chỉ cười nói: “Mấy vị tiếp tục, tôi chỉ là đi ngang qua, không quấy rầy.”

Gặp Chính Nam có vẻ như thật sự đi ngang qua, mấy người cũng không gây sự mà chỉ lấy làm kì, một thân một mình trong rừng đi loạn, ông bạn xem đây là công viên, đi lòng vòng ngắm cảnh giải sầu?

Chính Nam lại đi một lúc, phát hiện không có mục tiêu nào thích hợp, hắn đành phải quay lại. Về tới chỗ cắm trại hắn đã thấy mấy người kia ở gần đó, hai cô gái đang dưới suối rửa tay chân, hai bạn trẻ kia đứng trên bờ nhìn đồng ngó tây.

“Các vị, có duyên a, lại gặp.” - Chính Nam cười thân thiện.

“Ha, lại là cậu a, người anh em, cậu thật vào rừng đi dạo? Chỗ này còn có vết lửa và xương cá, cậu ở đây dựng trại chứ?” - Một thanh niên nói, người này có vẻ trạc tuổi Chính Nam, trên mặt non nớt chưa rút hết, hẳn là mới vào đời.

“Đúng vậy a, tôi cùng em gái ở nhà cũng chán nên mang em ấy ra ngoài cắm cái trại, làm một ít đồ nướng, thân thiện với thiên nhiên nha.” - Chính Nam cũng không gọi Gia Nguyệt phú bà là tiểu thư, đề phòng một chút không thừa.

“Đúng vậy đúng vậy, suốt ngày ở nhà cũng không có gì tốt. Tôi gọi Thanh Sơn, 18 tuổi, ông bạn từ đâu tới?” - Thanh Sơn thật sự rất cời mở, ở nhà chắc bị nhốt muốn khờ người rồi.

“Chính Nam, 18 tuổi, nhà ở Hà thành. Các vị nhìn trang phục giống nhau, đến từ cùng một gia tộc hay môn phái chứ?” - Chính Nam cũng không dùng tên giả, lão tuổi hay cái gì, mệt, lại không ai biết mình là ai.

“Ừ, tụi tôi đều là Thanh Vân tông đệ tử ngoại môn, ra ngoài lịch luyện một chút, làm chút nhiệm vụ thôi, đây là Sơn Thanh, anh của tôi, bên kia là Ngọc Hân, Ngọc Giang hai chị em. Chị Hân là sư tỷ, nhập tông sớm hơn tụi tôi một năm.”

Giới thiệu mọi người với Chính Nam xong, Thanh Sơn lại quay đầu về phía mấy người Thanh Vân tông hô hào: “Mọi người, anh bạn này gọi Chính Nam, hẳn cùng em gái ra ngoài cắm trại dã ngoại chơi, chính là ngay chỗ này, thật sự có duyên a.”

Ngọc Hân khoảng chừng 20 tuổi, cũng không phải rất xinh đẹp, nhưng lại rất có chính kiến, tâm tính thành thực, đại tỷ mười phần. Ngược lại cô em Ngọc Giang có vẻ rất ngượng ngùng, nếu như phải mô tả, Chính Nam có thể nói cô bé này là Hinata phiên bản dị giới, thường nói hai câu là đỏ mặt cúi đầu, gặp Chính Nam thanh niên lầy lội hiện đại, chọc ghẹo vài câu cô bé liền muốn khóc lên, bị Ngọc Hân trừng mắt liên tục.

Son Thanh tính cách trầm ổn, ít nói, này giờ ngồi chung nói chuyện hẳn chỉ có người hỏi mới trả lời, không chủ động nói câu nào, thật sự nhàm chán.

Năm người ngồi tán gẫu được một lúc, Gia Nguyệt phú bà lại cười Thanh Ngu chạy về, trong tay cầm một nắm hoa hoa cỏ cỏ, cười haha nói: “Anh Nam, lão Ngu dẫn em đi hái linh dược, đưa cho anh này.”

Gia Nguyệt phú bà chơi vui vẻ, đưa cho Chính Nam một nắm linh dược, lúc này mới chú ý mấy người khách.

“Đây là em gái tôi, gọi Gia Nguyệt. Gia Nguyệt, mấy vị này là Thanh Vân Tông đệ tử ra ngoài lịch luyện”.

“Ha, chào mọi người, em là Gia Nguyệt, 12 tuổi.” - Gia Nguyệt phú bà cũng không sợ người lạ, cô bé chỉ sợ cha và Chính Nam.

“Gia Nguyệt a, thật sự là xinh đẹp, mới 12 tuổi đã như thế, lớn lên không phải mê chết nửa cái đại lục rồi.” - Thanh Sơn khoa trương, nhóc con tán gái có một bộ a.

“Khanh... khách... em cũng không cần mê nửa cái đại lục, mê một người là đủ rồi.” - Gia Nguyệt phú bà cười nói, ánh mắt vô tình hay cố ý liếc qua Chính Nam, màn này bị mọi người nhìn thấy, trong lòng nhảy một cái “Không phải là trong truyền thuyết Luận - Loan chứ!”

Mọi người lại cùng nhau trò chuyện trên trời dưới đất. Người trẻ tuổi chính là dễ kết bạn, cũng không có trong tiểu thuyết máu chó kiêu đoạn cái gì ghen ghét, cái gì đoạt bảo, đoạt người.

Tối đến, Thanh Sơn xông pha nhận nhiệm vụ đi săn, mọi người nổi lửa, Chính Nam làm thức ăn. Từ trưa tới giờ nghe Gia Nguyệt phú bà khoa trương tài nấu ăn Chính Nam, mọi người cũng muốn thử rồi. Lại nói yêu thú buổi tối tăng cường hoạt động, ôm đoàn tăng cường độ an toàn chính là thường thức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thức tỉnh huyết mạch

Mọi người đều bận rộn.

Trên bếp, một đầu heo rừng nướng đang nhỏ xuống từng giọt mỡ, theo đó là mùi thơm thấm người, đến mức hay ngại ngùng như Ngọc Giang đều nhịn không được nuốt nước miếng liên tục.

“Nam, tay nghề này cậu học ở đâu a, thơm như vậy. Cô nào lấy cậu có lộc ăn cả đời rồi.” - Thanh Sơn lại nuốt một ngụm nước miếng.

“Tạm được, haha, học nấu ăn cũng chính là vì thỏa mãn khẩu vị của một người thôi.” - Chính Nam cười nói, liếc mắt qua Gia Nguyệt phú bà, mọi người thấy màn này trong lòng hô to “thật luận loan cmnr”.

Gia Nguyệt phú và trong lòng ngọt a ngọt, đỏ mặt nghĩ: “Anh Nam học nấu ăn, lại học được tốt như vậy thì ra là vì mình a, đây là hướng mình tò tính sao? Hay lại là đảm bảo sau này ăn uống không lo? Minh hẳn là nên đồng ý a, dù sao sờ cũng sờ, hôn cũng hôn, chính mình cũng không gả ra ngoài được.”

Gia Nguyệt phú bà bên này YY, Thanh Vân Tông chúng đệ tử bên kia lau nước miếng, còn 10 hộ vệ khổ a, cả ngày lo lắng chạy theo Nhị tiểu thư, sợ lão Thanh Ngu không vui tổn thương tới cô bé, ăn cũng chỉ là lương khô. Ngược lại mấy người tốt rồi, không cá nược, thì heo quay, người so với người chênh lệch sao mà lớn.

Ban đêm, ăn uống no nê xong mọi người chia nhau ngủ, Gia Nguyệt phú bà nhất định phải trong lều ngủ cùng Chính Nam, làm một bầy chó độc thân bên ngoài soi trù liên tục “Tại sao mình không có anh/chị/em tốt như vậy a, lại dẫn đi chơi lại nấu ăn, tối còn có thể âm giương, người so với người... thôi được rồi”.

Nửa đêm, Chính Nam đột nhiên mở mắt.

“Tích... cảnh báo ký chủ có nguy hiểm tới gần, cấp B nguy hiểm, mời ký chủ cẩn thận”.

“Tích...”

“Được, cảm ơn Trang.” - Chính Nam khẽ lay Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, dậy đi, có nguy hiểm”

Gia Nguyệt tỉnh dậy, hai mắt nhấp nhem: “Mấy giờ rồi a? Có cái gì nguy hiểm?”

“Bên ngoài tới một bầy sói, chắc ban nãy mùi thịt quay dẫn dụ nó lại, đây chuẩn bị một chút, khả năng là phải đổ máu.”

Chính Nam dặn dò Gia Nguyệt phú bà rồi ra ngoài, bên ngoài bốn người kia cũng đã làm phòng bị. Người ta là môn phái đệ tử, ra ngoài đều biết làm đề phòng, không giống ai đó, nếu không phải có cảnh báo giờ này còn đang chìm trong ôn nhu hương đầu.

“Nam, khả năng là mùi thịt quay dẫn dụ bầy sói qua rồi, một trận chiến là không tránh được.” - Thanh Sơn nói, cũng không có ý trách cứ Chính Nam, dù sao người ta làm hán cũng ăn.

“Uhm, các vị, lát nữa nếu có đánh nhau, nếu được xin các vị để lại cho yêu thú một hơi để tôi tự mình giết, sẽ hậu tạ các vị sau.” - Chính Nam thật lòng nói, hán còn nhiệm vụ chưa làm đây.

Mọi người không hiểu vì sao nhưng Chính Nam đã mở miệng mọi người cũng đồng ý.

Trong bóng tối các hộ vệ cũng đã sẵn sàng, Vệ Đại, đội trưởng của đội hộ vệ nói: “Không cần lo lắng, một bầy Luyện Thể tầng 9 Ngân Lang mà thôi, không có gì nguy hiểm. Tam, nhìn chăm chăm Lang Vương, nếu Nhị tiểu thư nguy hiểm ngay lập tức giết nó, nhiễu loạn đội hình bầy sói”.

“Biết rồi, đội trưởng” - Vệ Tam gật đầu. Đối với Nguyên Anh Kỳ tầng 3 (cấp 43) như hán mà nói, giết một con cấp 19 Lang Vương chính là một cái phát tay sự tình.

“Tới rồi!”

Chính Nam hô một tiếng liền chạy lại phía sau đoàn người, đứng vậy, không phải xông lên mà chạy về phía sau. Đùa giỡn, hán cũng không biết đánh nhau, lại mới cấp 10, chạy lên cho một lũ sói cấp 9 vậy công chắc chắn 2 phút phụt 3 phút huyết.

Gia Nguyệt phú bà hung phấn xông lên cùng một con sói cấp 9 solo, cô bé cao hơn nó gần 10 cấp, kết quả bị nó treo lên đánh, quần áo rách rưới, tay còn bị cào ra một vết thương, máu chảy ròng ròng.

Gia Nguyệt phú bà chạy về với Chính Nam, khóc lóc om sòm: “Đau quá a, em sắp chết rồi. Anh Nam, sau này anh có lấy vợ sinh con, nhớ đặt tên con là Gia Nguyệt nha.” - Một thanh nước mũi, một thanh nước mắt.

Chính Nam hai mắt đen thui: “Cái gì cũng cái gì a, em còn chưa chết đã đặt trên cho con anh?” - Hán lắc đầu xem một chút Gia Nguyệt phú bà, rồi đưa cho cô bé một viên đan dược, nói: “Chỉ là vết thương nhẹ, ăn cái này đi, để lại sẹo không tốt đâu.”

Gia Nguyệt phú bà cầm liền ăn, căn bản cũng không quan tâm là đan dược gì, nhưng mà Thanh Vân Tông đám người nhìn thấy xem chút không té sấp xuống. “Moá, trầy một tí tay đã ăn cấp 3 trung phẩm Liệu Thương đan, thứ này có thể làm liền xương gãy trong nháy mắt đó a, không có ai đốt tiền như vậy đâu.”

Trên cây mấy hộ vệ cũng khóc ròng rồi, đan dược này bằng cả tháng lương của bọn họ, Chính Nam mang ra để chữa trầy da, khó thờ a khó thờ.

Gia Nguyệt phú bà thấy thương lành lập tức nón khóc, tiếp tục xông lên đánh nhau.

Chính Nam cũng từ trong balo lấy ra thanh Katana của mình, đi bỏ đao làm nhiệm vụ.

“Tích... cảnh báo, cấp A nguy hiểm tiếp cận ký chủ!”

“Tích... cảnh báo...”

Chính Nam đang bỏ đao hào hứng, bỗng nghe Trang liên tục thông báo.

Quay đầu lại, hán thấy một con sói lớn gấp đôi những con sói khác đang xông về phía hán, đôi mắt màu xanh lá kia bốc cháy hùng hục ngọn lửa thù hận.

Lang Vương nãy giờ ở trong vòng tối nhìn, gặp Chính Nam từng cái, từng cái giết con dân nó, nó đã không nhịn nữa. Tiếp tục để Chính Nam giết tiếp, nó sẽ phải trở thành “tư lệnh không quân” a.

Nếu chỉ là cấp 19 bình thường Lang Vương, không đợi nó tiếp cận mọi người liền thịt nó rồi, nhưng mà...

Cách Chính Nam khoảng 5m, Lang Vương bỗng nhiên dừng lại, hung ác nhìn Chính Nam sau đó há ra cái miệng rộng hơi thổi khạc ra một cái lưỡi đao gió vô hình. Đây là một con biến dị Lang vương, cấp 19 đã có thể chân khí lý thể, công kích từ xa.

Chính Nam hết sức bất ngờ nhưng bản năng mách bảo hán nếu không làm gì đó thì chắc chắn phải chết.

Bùm!

Một tiếng nổ nhỏ phát ra, nơi Chính Nam vừa đứng bỗng nhiên xuất hiện một khúc cây. Khúc cây đáng thương lập tức bị đao gió cắt thành hai nửa, mặt cắt bóng loáng.

Bịch!

Lại một tiếng trầm đục vang lên, lần này là tiếng Chính Nam từ trên một thân cây gần đó té xuống đất.

Mặc dù kịp thời sử dụng Thế Thân Thuật hoán đổi vị trí với khúc cây hắc chuẩn bị sẵn nhưng Chính Nam vẫn bị lưỡi đao tấp vào trên người. Một vết cắt từ vai phải kéo dài tới bụng trái, sâu tới tận xương, máu tươi bão táp.

Nếu không phải vừa rồi hắc nhanh chóng làm ra phản ứng, khả năng là bị cắt làm đôi rồi!

Gia Nguyệt phú bà quay đầu nhìn về phía Chính Nam, thấy hắc nằm im trong vũng máu, cả người cô bé đều chết lặng, tim ngừng đập, con ngươi không có tiêu cự co rụt lại.

Từng hình ảnh hai người đùa giỡn, ăn uống, luyện đan cùng một chỗ như cuộn phim tua chậm chạy qua trước mắt Gia Nguyệt phú bà. Cô bé ngồi phịch xuống đất lẩm bẩm: “Anh Nam... anh Nam chết rồi... anh Nam chết rồi... ahaha... anh ấy chết rồi... mình cũng không cần sống nữa, ahaha... thế giới này ai cũng không cần sống nữa... ahaha...”

Đôi mắt Gia Nguyệt phú bà dần dần biến thành màu đen, hai hàng huyết lệ chảy xuống trên gương mặt thiên sứ, mái tóc dài bay múa. Cả người cô bé chậm rãi bay lơ lửng trên không trung như có một bàn tay vô hình nâng đỡ, trong miệng phát ra tiếng thét âm tần cực cao, toàn thân bốc lên mãnh liệt ánh sáng. Ánh sáng kia mang theo nhiệt độ cực kỳ kinh khủng, hoàn tan tất cả mọi thứ trên đường nó đi qua.

“Aaaaaaaa... tất cả đều phải chết, anh Nam đã chết, tất cả đều phải chết... aaaaa...”

Gia Nguyệt phú bà giống như một quả bom nhiệt hạch phát nổ vậy. Từ chỗ cô bé làm trung tâm, một vòng ánh sáng liên tục mở rộng ra xung quanh, tất cả mọi thứ bị nó chạm vào đều hóa thành tro tàn.

“Mau lui ra, tất cả lui ra, tránh xa cô bé một chút.” - Ngọc Hân hét lên, lời kéo Ngọc Giang chạy.

“Tích... cảnh báo, Lý Gia Nguyệt phú bà sinh ra mãnh liệt tâm tình ba động, đang thức tỉnh huyết mạch.”

“Tích... cảnh báo, Lý Gia Nguyệt phú bà sinh ra mãnh liệt tâm tình ba động, thức tỉnh huyết mạch ngoài tầm kiểm soát, bắt đầu hao tổn sinh mệnh lực.”

....

Trang liên tục thông báo, tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, các hộ vệ đều xông đến nhưng không ai dám tiếp cận, ánh sáng kia quá kinh khủng, mọi thứ đều bị nó hoà tan. Chỉ có Vệ Đại là nhanh tay ôm theo Chính Nam chạy ra khỏi phạm vi lồng ánh sáng quét tới, đồng thời nhét vào miệng hắc một viên đan dược.

“Gia Nguyệt, tỉnh lại đi, Gia Nguyệt...” - Chính Nam suy yếu nói, hắc thật ngất đi, nhưng bị Trang tích tích tỉnh lại, cộng thêm đan dược đã bắt đầu phát huy tác dụng, lúc này mới mở miệng nói chuyện được.

“Nhị tiểu thư, mau tỉnh lại. Nam công tử chưa chết, Nhị tiểu thư!” - Vệ Đại biết tình hình này ngoài Chính Nam ra không ai giải quyết được, cô chỉ còn cách dùng hết sức gọi tỉnh cô bé.

Gia Nguyệt phú bà giống như ma hóa, hoàn toàn không nghe được tiếng mọi người gọi. Chỉ khi ánh mắt cô bé vô thức đảo quanh, nhìn thấy Chính Nam đang yếu ớt vươn tay về phía mình, cô bé mới ngừng lại tiếng thét.

Gia Nguyệt phú bà lúc này thật sự là đáng sợ, đôi mắt giống như hai cái lỗ đen hút mọi ánh sáng vào, hai hàng huyết lệ đã khô cứng đọng lại, mái tóc bay phấp phới. Cô bé khó khăn dùng giọng khàn khàn, cứng ngắt lắp bắp: “Anh Nam... anh Nam chưa chết... anh Nam còn sống... hức... hức...”

Màu đen trong mắt Gia Nguyệt phú bà đang chậm chậm rút đi, nước mắt trong suốt chảy xuống cuốn đi vết máu khô trên khuôn mặt Gia Nguyệt phú bà, thân thể cô bé cũng chậm rãi hạ xuống đất.

“Đúng vậy, anh còn chưa cưới Gia Nguyệt đâu, làm sao cam tâm chết đi được... khụ... khụ... Được rồi, mau thu lại ánh sáng, nếu không đốt tới anh phải chết thật rồi... khụ... khụ...” - Chính Nam mất máu quá nhiều, nói một câu cũng khó khăn.

“Em... em không kiểm soát được thứ này, anh Nam... huhu... em sợ hãi, anh Nam...” - Gia Nguyệt phú bà khóc, cô bé sợ mình biến thành quái vật, sợ mình một mực sáng như vậy, sợ Chính Nam sẽ ghét bỏ mình.

“Được, không sợ, chỉ cần bình tĩnh là được, bình tĩnh đưa tay lại đây.” - Chính Nam dưới sự giúp đỡ của Vệ Đại, vươn bàn tay ra, hắc biết chỉ có mình mới giúp được Gia Nguyệt phú bà lúc này.

“Em... em sợ... em không phải quái vật... huhu...” - Gia Nguyệt phú bà run lấy bầy, tâm tình hết sức không tốt, nhưng cô bé vẫn chậm rãi vươn tay về phía Chính Nam.

“Không sợ, em mới không phải quái vật, không có quái vật nào xinh đẹp như vậy. Đây là huyết mạch của em, Tường Quang huyết mạch, em phải không chế nó, trị liệu vết thương cho anh, anh vẫn còn đang chảy máu đây.” - Chính Nam an ủi cô bé, rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu. Hắc hỏi Trang rồi, đây là huyết mạch rất cao cấp, độ trưởng thành cực lớn, hắc phải giúp Gia Nguyệt phú bà khống chế lại tâm tình.

“Chữa thương... đúng, phải chữa thương, em phải làm sao, anh Nam...” - Gia Nguyệt phú bà nhìn gương mặt tái mét của Chính Nam, vết thương trước ngực vẫn còn đang chảy máu ròng ròng, cô bé biết mình phải giúp Chính Nam chữa thương, để lâu hấn thật phải chết mất.

“Chính là ánh sáng này, em phải bình tĩnh, em bình tĩnh nó sẽ êm dịu.” - Chính Nam chậm rãi nói, âm thanh cực kỳ suy yếu.

Gia Nguyệt phú bà cũng chậm lại tâm tình, cô bé dùng ý niệm điều khiển ánh sáng bao lấy Chính Nam, cuộn hấn thành cái kén, sau đó chậm chậm thấm thấu vào vết thương, từng chút một, từng chút một.

Đám người nín thở lùi ra xa, ánh sáng kia quá kinh khủng, không ai dám thử để nó chiếu lên người mình.

“Uhm.. chỗ đó, đúng, điều khiển nó, chậm thôi, đúng vậy, rất tốt, lại sâu một chút, aaa... thoải mái.” - Chính Nam cảm thấy mình thật sự sắp cao rồi. Toàn thân đều đều được vuốt ve, khuôn mặt trắng nhợt vì mất máu cũng hồng hào, vết thương đã bắt đầu khép lại.

Mọi người xung quanh há hốc mồm, Chính Nam thanh âm có vẻ hơi..., trẻ em không nên nghe âm thanh này a. Lúc này Vệ Đại nói: “Các vị, chuyện hôm nay mong mọi người đừng nói ra ngoài, nếu không sẽ không có ai vui về hết. Mọi người hiểu ý của tôi chứ?” - Vệ Đại ánh mắt sắc bén, Nguyên Anh Kỳ tăng 5 uy áp tấn ra, hướng bốn người Thanh Vân Tông.

Bốn người tranh thủ gạt đầu lia lịa, nói đùa, loại huyết mạch này không nói tương lai mạnh cỡ nào, chỉ là vừa rồi một màn mấy người cũng đã không chịu nổi. Người ta lại có Nguyên Anh Kỳ hộ vệ, gia cảnh hấn là cũng lớn dọa người, hôm nay nếu lọt ra chút tiếng gió, e rằng không chỉ bọn họ, gia tộc bọn họ, thậm chí Thanh Vân Tông cũng phải bị san bằng a. Người ta không giết người diệt khẩu đã là xem giao tình ngày hôm nay mà tha cho bọn họ.

Chính Nam gặp Lý gia hộ vệ hù dọa mấy người bạn mới co thành 1 đoàn thì bật cười, người yếu vĩnh viễn là chim cút, người mạnh mới có quyền nói chuyện. Hấn lên tiếng: “Được rồi, đừng sợ, chỉ cần hôm nay chuyện này không lộ ra ngoài, chúng ta vẫn là bạn, ngược lại... cũng không sao, dù sao án diệt môn mỗi ngày đều có, sẽ không ai chú ý, đúng không?”

Bốn người gạt đầu, khóc không ra nước mắt, tranh thủ nói lời tạm biệt rồi chạy như bay thoát đi. “Không sợ a, người ta đều muốn diệt môn, còn luôn miệng nói đừng sợ, ta muốn về Thanh Vân Tông, không muốn ở cùng đám người này, ô ô”.

Gia Nguyệt phú bà chăm chú chữa thương cho Chính Nam, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại. Trải qua chuyện này, có lẽ cô bé sẽ trưởng thành hơn, biết được rằng mất đi người mình yêu thương đau khổ cỡ nào, tuyệt vọng cỡ nào.

Một lúc sau Gia Nguyệt phú bà mới thu lại ánh sáng của mình, một mối cuộn mình trong lòng Chính Nam, ngủ thiếp đi.

Chính Nam thương tiếc khẽ hôn lên trán cô bé rồi cũng an tâm ngủ. Hấn cũng bị thương không nhẹ a.

Trời vừa sáng, Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà và đội hộ vệ trở về nhà. Nhiệm vụ đã hoàn thành, không cần thiết ở trong rừng chịu khổ thêm nữa.

Về tới Lý gia, đội hộ vệ mang Gia Nguyệt phú bà rời đi, Chính Nam cũng không đi theo. Đây là chuyện gia đình người ta, mình cùng Gia Nguyệt phú bà có thân thiết đi nữa cũng không phải là người nhà cô bé, ít nhất là chưa phải.

Một mình ở trong phòng luyện đan, Chính Nam nằm trên giường mở to mắt nhìn trần nhà, suy nghĩ lại những chuyện xảy ra từ lúc hấn xuyên qua tới nay.

Tu luyện lên cấp, trở thành Luyện Dược Sư.

Cùng người khác đàm phán làm ăn.

Ra ngoài làm nhiệm vụ, suýt chút nữa thì chết mất.

...

Từng hình ảnh từ ban đầu chậm rãi, sau đó dần dần nhanh hơn tua qua trước mắt Chính Nam khiến cho đôi mắt hấn dần trở nên kiên định.

“Trang, hoàn thành nhiệm vụ tu chân, thiên địa tẩy lễ cái gì tới đi.”

“Tích...nhắc nhở ký chủ, sau khi ký chủ chuyển chức tu chân thành công, hệ thống sẽ shutdown để bảo trì, lần này dự kiến bảo trì hai giờ. Ký chủ còn có sắp xếp gì không?”

“Hai giờ, không lâu, tới đi”

Hôm qua xem bị một con sói cấp 19 giết chết, Chính Nam đã không thể lại phạm sai lầm tương tự. Ban đầu chỉ nghĩ rằng tu luyện không quan trọng, có chuyện gì các phú bà sẽ thay hấn chống, nhưng sự kiện hôm qua đã khiến hấn nghĩ lại. Hấn có thể không mạnh nhất nhưng ít nhất phải chạy đủ nhanh, thủ đủ trâu, máu đủ nhiều, tất cả là để hấn không chết thêm lần nữa.

“Tích... hoàn thành nhiệm vụ tu chân [Linh Hư Thái Điều], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề, 2 điểm mệnh lực.”

“Tích... tu chân ký chủ hiện tại đã là Linh Hư. Kích hoạt thiên địa tẩy lễ... thành công.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bí mật thân thể

Một luồng mệnh môn thiên uy giáng lâm xuống Hà thành, trong thành tất cả mọi người đều cảm thấy được uy áp khổng lồ tới từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy mình.

“Bên đó là... Lý gia!?”

“Đây là... thiên địa tẩy lễ, chẳng lẽ Lý gia Đại tiểu thư đột phá?”

“Hắn là không phải, còn một khoảng thời gian nữa Thiên Hà thư viện mới đến kỳ nghỉ hè, không phải là Lý gia Đại tiểu thư đâu.”

“Vậy thì là Lý gia Nhị tiểu thư rồi. Đi qua xem một chút không?”

“Ông muốn chết cứ đi, tôi không đi.”

“...”

Lê Nhân Doanh cũng nhìn về phía Lý gia phủ đệ, lẩm bẩm: “Đại tiểu thư hắn là cũng cảm thấy chứ, sẽ là ai a.”

Lý Anh Tuấn vừa mới làm xong sắp xếp cho Gia Nguyệt phủ bà cũng cảm thấy thiên uy đè ép tới ngạt thở, nhưng hắn lại cười cực kỳ sáng khoái: “Chính Nam đột phá? Thiên địa tẩy lễ? Haha! Thiếu chủ chính là thiếu chủ, thiên phú quả thật đáng sợ.”

Chính Nam không biết mình đã dẫn phát cỡ nào oanh động, hắn hiện tại đang đắm chìm trong thiên địa chi quang, nó đang giúp hắn tẩy kinh phạt tủy, nói rộng kinh mạch, vững chắc đan điền, thậm chí vết thương trí mạng hắn mới nhận hôm qua cũng đã hoàn toàn khỏi hẳn.

“Nam con...” - Bỗng nhiên một giọng nói trầm ấm, cực kỳ thân thương vang lên trong đầu Chính Nam.

“Ai, ai nói chuyện?” - Chính Nam sợ hết hồn, rõ ràng mình đang đột phá, vậy mà có người nói chuyện với mình.

“Nếu con nghe được những lời này, con hắn là đang đột phá Linh Hư Kỳ chứ...” - Giọng nói vẫn máy móc vang lên, không quan tâm phản ứng của Chính Nam.

“Hắn là linh hồn ẩn ký, vậy chỉ có thể lặng yên nghe nốt” - Chính Nam cũng im lặng lắng nghe.

“Ngày đó cha thiết lập 9 tầng phong ấn, phong ấn thiên phú của con, chỉ muốn con có một cuộc đời bình an, thế nhưng cuối cùng con vẫn là xông ra một bước này. Đúng là vàng thật ở đâu cũng sẽ phát sáng, haha...”

“Thì ra cái thiên phú nát bét này của mình là do bị phong ấn a, thật cmn oan uổng.” - Chính Nam muốn khóc.

“Hiện tại cha muốn con nghe cho rõ những gì cha nói, đại lục nước rất sâu, muốn xông xáo phải bước kỹ từng bước, nếu như đã không thể vô vị cả đời, vậy phải làm cho thật lớn. Cha và mẹ con phát hiện một bí mật, thiên địa bí mật. Chính bí mật này đã khiến cha và mẹ con trong quá trình điều tra gặp phải kẻ địch, không thể không đột phá cảnh giới thứ 9, đã bị khóa giới truyền tống đi. Cũng may chúng ta đều có sắp xếp cho con, Lý gia tin được, còn lại đều không đáng tin, chúng ta bại lộ chính là bị người bán đứng. Cha và mẹ con có thể thoát đi nhưng chúng ta cũng không mong con của mình lại chết oan chết uổng chỉ vì những gì chúng ta đã làm, cho nên con phải nhanh chóng mạnh lên, không chỉ là để tự bảo vệ mình mà còn phải bảo vệ nhiều thứ khác nữa... cố gắng lên, cha và mẹ con chờ con.”

...

Chính Nam choáng váng rồi, cái mẹ gì đây a. Một người tự xưng là “cha” hắn, chạy tới vỗ vai hắn, nói: “Hừm, chúng ta biết 1 bí mật rất lớn, nhưng mà con yếu quá nên đừng hỏi nha. Chừng nào đủ mạnh thì tính lại...” - Rồi lại bỏ đi như chưa từng đến.

Cmn!

Nếu không muốn nói thì đừng nói, nói nửa chừng vậy rồi bỏ đi để làm gì vậy a!

Cmn! Cmn!

“Mà, cha mẹ cũng không phải đã chết hay vứt bỏ mình, mà là bị ép rời đi thế giới này, nói như vậy mình vẫn còn cơ hội đi tìm cha mẹ.” - Chính Nam thầm nghĩ. Rốt cuộc thì hắn cũng không phải là một đứa mồ côi.

Liên tiếp 1 giờ được thiên địa chi quang gột rửa, Chính Nam cuối cùng cũng hoàn thành quá trình tẩy lễ. Hắn chậm rãi đứng dậy, cảm giác thân thể nhẹ

nhôm rất nhiều, giống như có gông xiềng được tháo xuống vậy.

“Tích... ký chủ đột phá hoàn tất, Trang sẽ tiến hành shutdown và bảo trì trong 2 giờ, xin ký chủ vui lòng chờ đợi.”

“Khoan...”

“Ồ! Nhìn thấy cậu khỏe mạnh lão rất vui mừng đấy. Hôm nay có vẻ là 1 ngày vui nha.”

Chính Nam hơi sững sờ, rồi rất nhanh bừng tỉnh nói: “A! Thượng Đế! Chào ngài, cháu mới có đột phá mới, đều là nhờ hệ thống của ngài giúp đỡ, cảm ơn ngài!”

Thượng Đế vẫn một bộ ông lão hàng xóm, giọng hiền hòa: “Hệ thống chỉ là trợ giúp, tất cả vẫn là do bản lĩnh của cậu thôi. Mà, vừa rồi lão cũng hơi thất lễ khi nghe lén câu chuyện của cha con cậu, lão xin lỗi. Nhưng mà những gì hình chiếu của cha cậu nói không sai, nơi mà cậu đang ở chôn giấu 1 bí mật cực kỳ kinh khủng, cậu phải cẩn thận hơn đấy.”

Chính Nam gấp gáp hỏi: “Bí mật!? Thượng Đế, ngài có thể nói cho con biết cụ thể bí mật đó là gì không?”

Thượng Đế đáp: “À... Không được. Cậu còn yếu lắm, biết nhiều sẽ không tốt cho sự phát triển của cậu đâu. Cứ cố cố gắng mạnh lên thì cái gì phải tới cũng sẽ tới, haha. Chào hỏi như vậy thôi, có dịp lão sẽ lại cùng cậu trò chuyện. Tạm biệt nhé!”

“Thượng Đế! Khoan hãy đi! Thượng Đế...”

Cmn! Cmn! Cmn!

Chính Nam trong lòng cực kỳ khó chịu, giống như có con mèo nhỏ cứ cào cấu ruột gan, hồi thúc hấn phải đi tìm hiểu “bí mật” mà một người như Thượng Đế cũng phải dùng từ “kinh khủng” để mô tả thì nó tới mức độ như thế nào.

“Mà thôi, dù mạnh thì cái gì phải tới cũng sẽ tới, haha. Nói chung là do bản thân quá yếu nên không có quyền được biết thôi chứ gì. Vậy thì đành phải mạnh lên chứ sao.” - Chính Nam nắm chặt nắm đấm, mặc dù không ai coi thường hấn nhưng 2 từ “quá yếu” cứ phảng phất trong đầu như cười nhạo hấn khiến hấn rất không vui.

Chính Nam quyết định đi xem tình hình Gia Nguyệt phú bà, thế nhưng vừa mở cửa đã gặp Vệ Đại đang đứng sẵn bên ngoài chờ hấn. Chính Nam dùng ánh mắt hết sức cổ quái nhìn Vệ Đại: “Ồ, Vệ Đại đội trưởng, anh... làm gì ở đây thế?”

Vệ Đại trầm giọng nói: “Vừa rồi có phải cậu đột phá hay không?”

Chính Nam đầy mặt không hiểu nhưng vẫn gật đầu trả lời: “Đúng vậy a, may mắn đột phá tới Linh Hư Kỳ. Có chuyện gì xảy ra sao?”

Vệ Đại ánh mắt nhìn Chính Nam từ trên xuống, đáp lời: “Cậu đột phá động tĩnh quá lớn, gia chủ ra lệnh cho tôi dẫn cậu qua, chúng ta đi thôi.”

Chính Nam ngu ngốc rồi, cái gì cùng cái gì a: “Đột phá động tĩnh lớn? Không phải đột phá Linh Hư Kỳ a, lớn là lớn cỡ nào? À, không phải là do thiên địa tẩy lễ chứ?”

Vệ Đại đi phía trước Chính Nam, thấy hấn còn có nghi hoặc liền cùng hấn nói 2 câu: “Cậu biết thiên địa tẩy lễ có ý nghĩa như thế nào không?”

“Không phải là mỗi lần đột phá đại cảnh giới đều dẫn ra sao? Ai chẳng như thế.” - Chính Nam nói, thật ra hấn cũng không khẳng định.

“Không phải như vậy. Thiên địa tẩy lễ đúng là sẽ được dẫn phát lúc đột phá đại cảnh giới, nhưng không phải ai cũng được tẩy lễ. Giống như cậu thi vào trường học vậy, giáo viên sẽ tới nhìn cậu, nhưng không có nghĩa là cậu chắc chắn được chọn. Vừa rồi nhìn thiên địa dị tượng chắc chắn là cậu hoàn thành tẩy lễ rồi, may là cậu đột phá trong khuôn viên Lý gia, nếu không bây giờ cậu bị người ta vây xem như khi rồi.” - Vệ Đại giải thích với Chính Nam ý nghĩa thật sự của thiên địa tẩy lễ, đồng thời cũng chỉ ra nguy hiểm trong đó.

Chính Nam vuốt mồ hôi, may mắn a. Hấn lại tranh thủ hỏi thăm tình hình Gia Nguyệt phú bà: “À đúng, Gia Nguyệt như thế nào rồi? Em cũng đang định đi xem Gia Nguyệt một chút.”

“Gia chủ đã cho Nhị tiểu thư vào tổ đường tiếp thu truyền thừa, không có gì đáng ngại.”

Hai người đi tới thư phòng của Lý gia chủ, Vệ Đại liền rời đi trước, chỉ có 1 mình Chính Nam vào phòng gặp Lý Anh Tuấn.

Lý Anh Tuấn thấy Chính Nam tới liền đứng lên, đi tới trước mặt hấn, khí thế âm trầm

Chính Nam chột dạ!

Vị Lý gia chủ này một thân một mình gây dựng một cái Lý gia lớn như vậy, hấn là cũng không phải loại người lương thiện gì. Bản thân mình lại dụ dỗ con gái chưa thành niên nhà người ta, nhìn cũng nhìn, sờ cũng sờ, quan trọng hơn là hôm qua Gia Nguyệt phú bà xem chút xảy ra tai nạn trong Tiểu Hà Lâm hấn cũng có mặt ở đó. Nếu vị Lý gia chủ trước mặt này tìm hấn tới để điều tra khuyết điểm, vậy hấn chỉ có thể dùng một từ để mô tả, đó là "Quý".

Bỗng nhiên, Lý Anh Tuấn quỳ một chân xuống, cúi đầu cung kính nói: “Thiếu chủ, những năm này khổ cực người, thuộc hạ cũng là phụng mệnh làm việc,

mong thiếu chủ tha thứ.”

Chính Nam bị dọa nhảy một cái, bần bụ đờ Lý Anh Tuấn dậy, hỏi: “Gia chủ, không cần làm như vậy, chú lớn, cháu nhỏ, làm như vậy cháu sẽ tổn thọ.” - Đùa giỡn, đây chính là cha vợ a, bị người ngoài nhìn thấy còn ra thể thống gì.

Lý Anh Tuấn đứng lên, lắc đầu nói “Thiếu chủ cũng đừng gọi thuộc hạ gia chủ, cái họ “Lý” này cũng là do cha của Thiếu chủ ban cho, nếu không nhờ có Cung chủ, thuộc hạ từ 300 trăm năm trước cũng đã chết đói ở đầu đường.”

Chính Nam bừng tỉnh, thì ra đây là thuộc hạ của cha mình a. Hắn luôn thắc mắc người làm cha như Lý Anh Tuấn lấy ở đâu ra cảm giác an toàn khi để con gái đang tuổi chưa thành niên của mình ngày nào cũng cùng 1 thanh niên mới lớn như hắn lẫn cùng 1 chỗ trong phòng riêng.

“Sợ là vị Lý gia chủ này ước gì mình “làm thịt” Gia Nguyệt đi cũng nên.” - Chính Nam tà ác nghĩ, ngoài mặt vẫn một bộ con ngoan trò giỏi, khiêm tốn nói: “Được rồi, như vậy cháu xưng cháu, gọi chú đi, đừng Thiếu chủ với thuộc hạ nhiều xa cách a, lại nói quan hệ của cháu với Gia Nguyệt chú cũng biết chứ, hắc hắc.” - Đánh tốt quan hệ, sau này không trở ngại!

Lý Anh Tuấn vui mừng a, Thiếu chủ còn trẻ nhưng vô cùng dễ nói chuyện. Hắn vốn lo lắng Chính Nam biết được thân phận mình sẽ tức giận những năm này hắn bỏ mặc không quản hoặc ngoài mặt vừa lòng sau đó trút giận lên Gia Nguyệt, hiện tại xem ra mình có chút lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

“Được, ngồi đi chú, hiện tại có thể nói cháu biết cha mẹ cháu là ai, những năm trước đã xảy ra chuyện gì, hiện tại cha mẹ cháu đang ở đâu a?” - Chính Nam hiện tại rất gấp, biết những điều này có thể giúp hắn vạch ra một con đường.

“Thuộc hạ... chú sẽ nói hết những gì mình biết, bắt đầu từ 300 năm trước...”

Lý Anh Tuấn chậm rãi kể lại, tất nhiên là từ góc nhìn của hắn, những gì hắn biết và những sắp xếp của cha mẹ Chính Nam cho hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chính đạo cự đầu và Ma đạo tiểu thư

Một tiếng sau Lý Anh Tuấn mới kể xong.

300 năm một câu chuyện.

Từ lúc là một tên ăn mày đầu đường vì đói bụng mà ăn trộm một cái bánh bao bị người ta đánh gần chết, cho tới gặp được Thiên Thánh Cung cung chủ Chính Thiên, rồi từng bước từ tầng dưới chót bò lên tới vị trí tổng quản Thiên Thánh Cung.

Hiện tại được sắp xếp ở nơi này trông coi đứa con trai duy nhất của ân nhân. Hắn tu vi cũng không phải cao nhất, quyền lực cũng không phải lớn nhất, quan hệ cũng không rộng nhất, nhưng hắn trung thành nhất, đối với lời nói của Chính Thiên không có bất kì câu hỏi gì.

Sau này Chính Thiên mất tích, những sắp xếp trước đó mới được mang ra dùng. Hắn lấy vợ, sinh con, xây dựng Lý gia từ những gì còn lại của Thiên Thánh Cung, chờ Chính Nam lớn lên, chờ Thiên Thánh Cung một lần nữa trở về.

“Nhưng còn mẹ cháu? Làm sao không thấy chú nói tới mẹ cháu?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

“Cung chủ phu nhân chính là đại lục cấm kỵ danh từ... ngài là Ma tông... “ - Lý Anh Tuấn áp úng, chuyện này không tốt nói a.

Chính Nam thì lại nhỏ nước bọt rồi: “Không phải chính đạo đứng đầu, đem lòng yêu ma đạo tiểu thư, bị người đời đuổi giết chứ? Nát mẹ nó đường cái máu chó cổ sự a.”

“Cung chủ phu nhân chính là một lần giận đối Cung chủ, bỏ ra ngoài thành lập một cái tông môn, gọi là Thiên Ma Tông, sau đó... sau đó thu lưu những người muốn vào ma đạo, đánh lên Thiên Thánh Cung...”

“Thần mẹ nó!”

Chính Nam há hốc mồm: “Mẹ a! Mẹ cũng quá không đứng đắn, gom người xấu tấn công nhà mình, có như vậy làm vợ, làm mẹ a.”

“Kết quả... Cung chủ dùng một cái trận pháp, chôn giết hơn 1 vạn ma đạo cao thủ... Ôm lấy phu nhân quay về Thiên Thánh Cung, lại bề quan một năm liền dẫn theo Thiếu chủ ra ngoài.”

Chính Nam cảm đã rơi xuống tới đất: “Vãi! 2 vợ chồng diễn một tuồng, hồ chết cả chục ngàn ma đạo cao thủ, sau đó về lẩn ga giường ăn mừng, sau đó mình ra đời.” - Chính Nam cảm thấy mình mới là ác nhân chính, bởi vì hắn vui mừng chào đời chính là dựa trên máu và nước mắt của mấy chục ngàn ma đạo cao thủ a, này đã không phải cười trên nỗi đau người khác, mà là đi tè lên nỗi đau người khác rồi.

“Vậy nên mẹ cháu trở thành cấm kỵ, tại vì bà hồ cả chục ngàn người xuống địa ngục, bị một nửa cái đại lục cấm thù chứ?” - Chính Nam về mặt quái dị, nếu hần lộ ra mình là con của vị đại ma đầu này, vậy thành đại lục công địch rồi.

Móa!

Lý Anh Tuấn gật đầu: “Cho nên tốt nhất là chuyện này đừng bao giờ lộ ra ngoài thì tốt hơn.”

Chính Nam không muốn trở thành toàn dân công địch, càng không muốn vừa thò mặt ra đường là bị người vác dao đuổi giết. Nhưng hần cũng không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, bởi vì hần hiểu được tầm quan trọng của việc xây dựng thế lực của mình.

Người không phải là thần, không thể nào chuyện gì cũng tự mình đi làm được, bởi vì cho dù có là thần đi nữa thì không phải chuyện gì cũng có thể làm được.

Hần cần phải có thế lực cho riêng mình!

Cha nói hần bị phản bội nhưng lại không nói kẻ phản bội là ai, như vậy có 2 khả năng:

Một, chính bản thân Chính Thiên cũng không biết kẻ phản bội là ai, chỉ là suy đoán có người bán đi hành tung của họ dẫn tới bại lộ vị trí và bị người vây giết.

Hai, hần lo lắng Chính Nam khi biết kẻ phản bội là ai sẽ máu xông lên não mà chạy đi trả thù rồi chết một cách lãng nhách.

Chính Nam nghiêng về khả năng thứ 2 nhiều hơn, bởi vì hần không tin là 2 “ma đầu” có thể lừa giết cả chục ngàn người kia lại “khờ khạo” tới mức bị ai bán đi cũng không biết.

Trong đầu suy nghĩ ngàn vạn, Chính Nam lúc này mới nhìn thẳng Lý Anh Tuấn, trầm giọng nói: “Như vậy, hiện tại với thân phận Thiên Thánh Cung Thiếu chủ, cháu tuyên bố, Thiên Thánh Cung từ nay chính thức tan rã, sẽ không có Thiên Thánh Cung trên đời này nữa. Mọi thành viên, chức vụ, của cải đều để nó trôi theo dòng nước đi thôi.”

Lý Anh Tuấn nghe như sét đánh bên tai, nhà của hần, quá khứ, hiện tại, mơ ước của hần, theo Chính Nam một câu nói đã muốn chìm vào dòng sông lịch sử rồi. Hần vội vàng quỳ xuống: “Thiếu chủ, tại sao lại như vậy? Đây là tâm huyết, là cố gắng cả đời của Cung chủ, của cha mẹ ngài, ngài không thể như vậy!”

Chính Nam lạnh lùng, từ trên nhìn xuống Lý Anh Tuấn nói: “Chú biết vì sao cha mẹ cháu mất tích không? Chú biết vì sao từ đại lục tới đỉnh cường giả phải vứt bỏ con của mình đi quét chuồng ngựa mà chạy trốn không?”

Nhìn một mặt mờ mịt Lý Anh Tuấn, Chính Nam cay đắng nói tiếp: “Bọn họ bị bán, bị cả đời xây dựng, bảo vệ, phát triển Thiên Thánh Cung bán. Cha cháu nói “Lý gia tin được”, nên cháu mới cùng chú nói những lời này. Như vậy, chú Tuấn, quyết định của chú như thế nào đây?”

Lý Anh Tuấn ngờ ngạc: “Cung chủ vẫn còn sống, ngài vẫn cùng thiếu chủ giao lưu. “Lý gia tin được”, haha, chỉ bằng 4 chữ này của Cung chủ, cuộc đời Lý Anh Tuấn này sống tới hiện tại coi như không uổng, haha.” - Hần cười điên cuồng với 2 hàng nước mắt.

Nhưng ngay sau đó lại là cắn răng, giận dữ: “Bọn khốn kiếp, lúc bọn chúng cùng chó giành ăn với nhau ai đã cứu chúng, ai đã thu lưu, nuôi nấng, dạy dỗ chúng, bọn chúng lại dám làm như vậy. Đáng chết! Tất cả đều đáng chết!”

Lý Anh Tuấn vẫn quỳ ở đó, đầu cúi sát xuống đất: “Thiếu chủ, trước đây Thiên Thánh Cung tổng quản Lý Anh Tuấn đã không còn sống, hiện tại Lý gia Lý Anh Tuấn ở đây nhận ngài làm chủ, xin ngài thu nhận.” - Cực kỳ thành khẩn, cực kỳ cung kính, trước đây là Chính Thiên, hiện tại là Chính Nam.

Chính Nam cười haha đỡ Lý Anh Tuấn đứng dậy, nói: “Đổi ngoại cháu vẫn nên là Lý gia một tên gia đình, chú vẫn là Hà thành đệ nhất gia tộc Lý gia Gia chủ, không có gì thay đổi. Hiện tại chú Tuấn, cháu muốn vào tàng kinh các đọc sách một chút, dù sao 15 năm qua ngoài thời gian đi học chữ thì cái gì cũng chưa từng tìm hiểu.”

Lý Anh Tuấn đứng dậy, đầy mặt vui mừng lấy ra một cái lệnh bài, đưa cho Chính Nam, nói: “Đây là gia chủ lệnh bài, có thể lên tầng cao nhất. Cháu muốn xem gì cứ xem, đúng, Gia Nguyệt còn phải tiếp thu truyền thừa, hần là thời gian không ngắn nhưng sẽ không có gì nguy hiểm, cháu cũng không cần lo lắng.”

Chần chờ một lát, Lý Anh Tuấn vẫn là nói tiếp: “Còn nữa, ngày mai Gia Như trở về, nếu được, cháu cũng nên tranh thủ cảm xuống con bé. Chuyện người trẻ tuổi chú cũng không muốn quản nhiều, nhưng mà “phù sa không chảy ruộng ngoài”, chú nuôi nó lớn lên xinh đẹp, thiên phú lại tốt như vậy, không thể tiện nghi người ngoài.”

Chính Nam không còn gì để nói, thầm nghĩ: “Có chú như vậy làm cha mẹ a, lại đi xử giục người khác một lúc tán đổ cả 2 đứa con gái của mình, ơ nhưng mà cháu thích, hồ hồ.”

Chính Nam gật gật đầu, nhận lệnh bài liền đi Tàng Kinh Các, hiện tại hần muốn biết lịch sử đại lục lịch sử, thế lực phân bố, cùng với truyền thống văn hóa các thứ. Nguyên chủ trước đây chỉ là một tên gia đình, ngoài học đọc viết ra thì gần như không biết gì thêm cả, nên hần rất bức thiết phải tìm hiểu nhiều hơn.

Dùng gia chủ lệnh bài, dưới ánh mắt kinh dị của người quân thư, Chính Nam gom những gì mình cần chạy lên phòng cao nhất, bắt đầu đọc.

Mấy chục ngàn năm hình thành và phát triển, vì nhiều lý do mà thế giới này không phát triển theo hướng khoa học kỹ thuật như Trái Đất mà chủ trọng phát triển con người hơn. Thay vì tổn lượng lớn thời gian, nhân lực, vật lực phát triển máy móc, công cụ,... con người ở đây lại chủ trương cường hóa bản thân.

Chính Nam cũng đồng ý với dòng suy nghĩ này.

Tại sao phải mất công chế tạo bom hạt nhân khi một cái Độ Kiếp Kỳ cường giả búng tay 1 cái cũng tạo ra vụ nổ tương tự, hay tại sao phải chế tạo máy bay khi bản thân cũng có thể bay và túi chứa đồ còn chứa được nhiều đồ hơn cả 1 cái máy bay vận tải.

Đang đọc say sưa ngon lành, một âm thanh vang lên làm Chính Nam giật mình.

“Hệ thống cập nhật hoàn thành, đang trong quá trình khởi động, đề nghị không tắt máy hoặc ngắt mạng.” - Âm thanh, từ ngữ quen thuộc làm Chính Nam mừng muốn khóc.

“Cmn! lên Windows 7 rồi. Tạ ơn thần phật, tạ ơn chúa Jesus, tạ ơn thánh Alah,... à đúng, cảm ơn Thượng Đế.” - Chính Nam trong lòng chảy những giọt nước mắt hạnh phúc.

“Chào mừng quý vị và các bạn, những người đang có mặt trước màn ảnh của Pew... hả, nhầm intro...” - Giọng Trang vang lên, khác nhau là đã không có cơ giới cứng nhắc như trước, mà là giọng lãnh lút của một cô gái mới lớn.

...

“Vãi Pewpew! Trang là Pewnoy a, làm sao không nói sớm, tôi cũng là fan Pewpew, hắc hắc.” - Chính Nam tìm được người quen giữa ngàn trùng dị giới, thật may mắn.

“Ký chủ nhầm rồi, Trang mới không phải Pewnoy, Hừ!” - Trang nhất quyết không nhận.

“Ừa, làm sao không tích tích rồi? Trang này là giả đi, nhanh trả lại Trang cho tôi, ô ô, Trang của tôi a.” - Chính Nam tiếp tục nháo, không có câu nào thật lòng.

“Của ký chủ cái quỷ. Bên dưới là changelog, tự xem đi, Trang mệt mỏi.”

Chính Nam nghe vậy cũng không nháo, mở file Changelog xem.

Tên: Tiểu Bạch Kiểm Nhấn Giả hệ thống(phiên bản 2)

Trí năng (AI): Có (Trang)

Thay đổi:

Nâng cấp hệ thống nhiệm vụ, mở hệ thống cửa hàng.

Phân hoá giao diện thành từng mục nhỏ hơn.

Ưu hoá giao diện thông tin.

Một số thay đổi nhỏ khác.”

“Ồ, trí năng hệ thống, như vậy trước đây là Trang trẻ em, bây giờ là Trang tuổi teen rồi?” - Chính Nam không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào tìm đường chết.

“Hừ, cưỡng chế nâng cấp cấp 1 Thiên Nhân lên cấp 2 Thiên Nhân, quá trình có chút đau khổ, ký chủ chuẩn bị cẩn thận... bắt đầu nâng cấp.” - Trang ngay lập tức trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhấn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cấp 2 Hệ thống

Chính Nam sững sờ, sau đó hai con mắt bắt đầu đau nhói, giống như có người vạch tròng mắt hắn ra rồi thổi cát bụi vào, đau rát, cộm, máu bắt đầu từ hai mắt chảy ra.

Chính Nam ôm lấy hai mắt, lăn lộn, la hét, gào thét, xin lỗi liên tục: “Đau quá a! Trang, Trang phú bà, Trang đại nhân,... tha cho em a.” - Vừa gào thét, vừa lăn lộn, không khác gì Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng niệm kinh Koran...

Nhìn Chính Nam thật sự đau đớn, lại xin lỗi rồi, Trang cũng tha cho hắn: “Kích hoạt trạng thái chết giả, phong ấn ngũ giác, kỳ hạn: nâng cấp xong cấp 1 Thiên Nhân.”

Chính Nam rất vui sướng ngất đi, trong đầu lóe lên suy nghĩ: “Thoát nạn!”

Qua 15 phút, quá trình nâng cấp hoàn thành, Chính Nam liền chậm rãi tỉnh lại. Hắn biết Trang lợi hại nên cũng không tìm chết nữa, lúc này hỏi: “Cấp 2 Thiên Nhân có tác dụng gì thể Trang?”

“Thiên Nhân sau mỗi lần hoàn thành nâng cấp sẽ cho ký chủ một lần lựa chọn hình thái mới. Bây giờ mời ký chủ lựa chọn hình thái Thiên Nhân mới, có 5 lựa chọn:

Cấp 2 Thiên Nhân: Âm Dương Nhân hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Bạch Nhân hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Đại Địa Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Giám Bảo Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 2 Thiên Nhân: Sharingan đơn cầu ngọc hình thái.

“Đậu xanh rau muống?” - Chính Nam há hốc mồm, sau đó nước dãi bắt đầu chảy ròng ròng bởi vì 5 lựa chọn kia thật sự quá mê người.

[Âm Dương Nhân] hắn là có thể nhìn thấy yêu, ma, quỷ quái chứ. Nếu có thể cùng những thế lực gần như vô hình vô vị này đạt thành một số thỏa thuận, vậy hắn có thể làm thật nhiều chuyện mà người khác nghĩ cũng nghĩ không ra a.

[Bạch Nhân] và [Sharingan] thì quá quen thuộc rồi. Chính Nam thật sự phân vân giữa hai loại đồng thuật này bởi vì tính trưởng thành của cả 2 đều lớn và năng lực đều mạnh đáng sợ.

[Đại Địa Nhân] thứ này chắc là để theo dõi Long Mạch đi, cũng có thể giúp hắn tìm tới khoáng sản, mỏ linh thạch,... chính là trong truyền thuyết “Địa Lợi”.

[Giám Bảo Nhân] thoát nhìn có thể khá... vô dụng nhưng ai biết được ngày nào đó hắn đi dạo phố, dạo chợ gì đó, lại bằng vào đôi mắt này nhìn thấy đồ vật gì quý hiếm bị vứt lẫn lóc, khi đó chẳng phải là kiếm lợi lớn rồi.

Chính Nam vượt cảm suy nghĩ, lựa chọn lần này có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn tới con đường phát triển phía sau của hắn, hắn cần phải suy tính cẩn thận.

“Ký chủ nên nhìn sự việc theo một hướng khác mở hơn.” - Trang lên tiếng nhắc nhở.

“Một hướng mở hơn?” - Chính Nam trong lòng đang rối bời, bị Trang chọc cho một que, bây giờ nó rối thành một mớ bòng bong luôn.

“Đồng suy nghĩ của ký chủ là đang suy tính loại nào có lợi nhất ở hiện tại, nhưng lại tiếc loại có tính trưởng thành lớn trong tương lai, đây là thường tình, không có gì sai cả. Nhưng nếu ký chủ đổi một cách suy nghĩ, 5 loại đồng thuật phía trên chỉ chia thành 2 loại cơ bản là chiến đấu và phụ trợ.”

Chính Nam bừng tỉnh, lời nói của Trang giống như cơn gió thổi tan mây mù đang che trước mắt hắn, lộ ra phía sau nó một khoảng trời trong xanh.

3 loại đồng thuật phụ trợ đều rất tốt, điều này Chính Nam không phủ nhận, nhưng tất cả đều phải xây dựng trên 1 cơ sở quan trọng, đó là thực lực của hắn.

Hiện tại hắn yếu như vậy, có thể thỏa thuận với yêu, ma, quỷ quái cũng chỉ ngang ngửa đẳng cấp của hắn, như vậy cũng không khác gì nhau. Hay tìm Long Mạch cũng như thiên tài địa bảo đều cần phải ra bên ngoài bốn ba, với đẳng cấp của hắn bây giờ, xông ra bên ngoài 3 bước là ngay lập tức phải “về thành dưỡng sức”, quá không hiện thực.

Chính Nam ánh mắt trở nên kiên định, hắn đã có lựa chọn cho mình: “Phụ trợ cái mắ, tôi mới không làm support, tôi nhất định phải gank tem, khóa chọn Yasuo... à không, chọn Bạch Nhân. “Sharingan đơn cầu ngọc”, hừ, nghe là biết hàng hạ nhãn. Cho tôi xem thông tin Bạch Nhân đi Trang.”

Bỗng nhiên trước mắt Chính Nam đen thui, hắn từ trên ghế té lăn xuống đất, trong đầu chỉ kịp lóe lên suy nghĩ: “Lại tới!”

Sau 30 phút, Chính Nam chậm rãi tỉnh lại, phúi phúi trên người bụi bặm, ngồi bình tĩnh trên ghế, giống như vừa rồi ngất đi hoàn toàn không phải là hắn.

Tên: Thiên Nhân(Cấp 2)

Hình thức: Bạch Nhân

Năng lực: 360 độ tầm nhìn, thấu thị.

Kỹ năng: Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm."

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng: "Trang... Trang! Mấy cái kỹ năng kia là gì thế?" - Chính Nam nghĩ tới một khả năng, hân hào hứng tới mức run rẩy.

"Kỹ năng được tặng kèm theo Thiên Nhân tiến hóa, cách sử dụng đã được ghi vào tiềm thức ký chủ."

Chính Nam sững sờ, sau đó mừng như điên cười lớn: "Oahaha, nói như vậy là không cần phải tu luyện kỹ năng chiến đấu mà vẫn thành thạo sử dụng rồi, thật mẹ nó tiện lợi."

"Hừ! Không biết ai từ lúc đầu luôn cho rằng Trang là hàng tồn kho rách nát."

Chính Nam tranh thủ cười nịnh nọt, hân biết nếu làm vị đại nhân này không vui lòng cuối cùng chịu khổ chính là hân mà thôi: "Hắc hắc, hiểu lầm, đều là hiểu lầm. Trang đại nhân là số 1, quá đỉnh luôn."

Trang không làm ra bất kỳ phản ứng gì, Chính Nam cũng không nói nữa. Hân muốn xem thử mục [Cửa Hàng] lên xem thử.

[Cửa Hàng] mới mở có 8 sản phẩm, trong đó mục đan dược có hoàn mỹ Thối Thể Đan, cực phẩm và thượng phẩm Hư Linh Đan, cùng với hạ phẩm và trung phẩm Chân Khí đan. Mục trang bị có 3 loại mảnh trang bị khiến Chính Nam nét mặt trở nên cổ quái.

"Trang, mấy cái mảnh trang bị này bao nhiêu mảnh mới ghép thành trang bị hoàn chỉnh?"

"Cả [Nô Thần An Dương Vương], [Túi Ba Gang] và [Cây Tre Trăm Đốt] đều là trang bị cấp Thần, cần 100 mảnh ghép, tỉ lệ ghép thành công là 25%."

"Cmn! Mỗi mảnh đều đắt ngang cấp 5 đan dược mà cần những 100 mảnh, đã vậy còn chỉ có 25% tỉ lệ ghép thành công. Không mua!" - Chính Nam chửi ầm lên.

"Haiz, tầm nhìn hạn hẹp a." - Trang thờ dài, cũng không trách Chính Nam thái độ lồi lõm với mình.

Xem hết một vòng những cái mới, Chính Nam bắt đầu xem xét sử dụng điểm của mình.

"Tiêu hao 6 điểm cấp tăng lên cấp 13 thành công."

"Hả!?" - Chính Nam nhảy dựng lên: "2 điểm mới được tăng một cấp?"

"Càng lên cấp cao càng khó, càng tu luyện càng phải ngược dòng. Ký chủ không phải là muốn sau này 5x 7x vẫn dùng 1 điểm để lên cấp chứ?" - Trang phủ bả giọng mỉa mai.

"Ahaha, tất nhiên không phải." - Chính Nam gãi đầu: "Logic, đều là logic. Không có gì bất ngờ."

"Hừ! Tiêu hao 3 điểm nghề tăng nghề [Luyện Dược Sư] lên cấp 4 thành công."

"Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lãnh - giai đoạn 3], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm nghề."

"Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lãnh - giai đoạn 4], mô tả: "Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?". Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 5]. Phần thưởng: [4 điểm cấp, 4 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành]."

"À, quên mất là còn cái nhiệm vụ này, hắc hắc." - Chính Nam xoa xoa lòng bàn tay, không có gì thoải mái hơn việc click chuột và lên cấp.

"Tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 14 thành công."

"Tiêu hao 4 điểm nghề, kích hoạt và tăng nghề [Luyện Khí Sư] lên cấp 3 thành công."

Chết thật một lần và chết hụt thêm một lần khiến Chính Nam thật sự sợ hãi, cho nên hân muốn tự trang bị cho mình tới tận răng.

"Lần trước nếu như có một bộ trang bị đẳng hoàng thì đã không đến mức xém chút chết oan chết uổng như vậy." - Chính Nam vuốt cằm "Bây giờ có nghề Luyện Khí Sư rồi, chỉ cần kiếm tài liệu là có thể rèn lại trang bị của hệ thống thành trang bị có ích."

"Kỹ năng đã mở khóa cấp D nhân thuật, nên chọn loại nào đây?" - Chính Nam vuốt cằm: "Với lợi thế 360 độ tầm nhìn từ Bạch Nhãn thì..."

"Tiêu hao 3 điểm kỹ năng kích hoạt [Thuần Thân Thuật], [Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật], [Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật]."

Thuần Thân Thuật có thể nhanh chóng đưa bản thân vào vị trí có lợi cũng như thoát ra khỏi vị trí bất lợi. Còn lại một ảo thuật và một thổ độn đều xuất phát từ Kakashi, chú trọng vào xuất kỳ bất ý để vây hãm đối phương. Chính Nam từ đầu đến cuối đều không muốn cường công hoặc trực diện chiến đấu với đối phương.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 14(Linh Hư tầng 4)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 3 Tam Thân Thuật, Thuần Thân Thuật, Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 32/100)

Điểm dư: 1 điểm cấp, 2 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 2: 14/20, còn 20 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 4].

Đánh giá: Không tệ.

Nhìn bảng thông tin, Chính Nam phát hiện ra một số thay đổi mới.

Thứ nhất là huyết mạch, hẳn là một “tru đãi” khác khi lựa chọn Bạch Nhãn.

Thứ 2 là thiên phú, Chính Nam cảm thấy cần phải xác nhận 1 số vấn đề: “Thiên phú tăng lên là do thiên địa tẩy lễ hả Trang?”

“Thiên địa tẩy lễ tăng 1 cấp thiên phú.”

“Rất tốt. Mà hệ thống nhiệm vụ có cập nhật gì mới không vậy?”

“Mở hệ thống nhiệm vụ hàng ngày. Cụ thể là mỗi ngày ký chủ sẽ được phân phối một nhiệm vụ khác nhau, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.”

“Ồ, vậy mau cho tôi xem nhiệm vụ hôm nay là gì đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhiệm vụ hàng ngày

“Nhiệm vụ hàng ngày yêu cầu: “Thông qua nghề bất kỳ của bản thân tăng ít nhất 1 điểm thiện cảm với một phú bà bất kỳ.” - Phần thưởng: [1 điểm nghề].”

...

“Thế thôi à!?”

“Thế thôi.”

“Hết rồi à!?”

“Hết rồi.”

...

“Cái mẹ gì đây!?” - Chính Nam mộng bức: “1 điểm nghề mà cũng gọi là phần thưởng!? Quá bèo đời!”

“Nhiệm vụ hàng ngày đơn giản là thuận theo những việc ký chủ cần làm hàng ngày rồi dùng phần thưởng khích lệ thôi. Không lẽ ký chủ muốn nhiệm vụ

hàng ngày phải khó, phần thưởng phải lớn, cần nhiều thời gian để hoàn thành hay sao?”

“Không phải như vậy.” - Chính Nam ngăn ngấm nói: “Nhưng tôi cho rằng nhiệm vụ hàng sẽ phải tập trung vào việc giúp tôi lên cấp chứ, hoặc ít nhất là giúp tôi mạnh lên bằng cách này hay cách khác. Tại sao lại là điểm nghề? Nghề nghiệp là để phụ trợ cho quá trình trưởng thành, bây giờ nhiệm vụ hàng ngày còn phụ trợ cho nghề nghiệp. Phụ trợ cho phụ trợ là đạo lý gì?”

“Ký chủ hiểu lầm rồi. Nhiệm vụ hàng ngày có 3 loại.

Loại thứ nhất yêu cầu ký chủ phải chiến đấu với phú bà sẽ có phần thưởng là điểm kỹ năng.

Loại thứ 2 cần ký chủ sử dụng nghề nghiệp như hiện tại sẽ có phần thưởng là điểm nghề.

Riêng loại thứ 3 có phần thưởng là điểm cấp sẽ yêu cầu ký chủ săn giết tại dã ngoại.”

“Còn có phân chia như vậy a.” - Chính Nam gật đầu: “Vậy nhiệm vụ hàng ngày hôm nay ngẫu nhiên là loại thứ 2.”

“Nhắc nhở ký chủ là nhiệm vụ hàng ngày sẽ được làm mới vào 12 giờ khuya hàng ngày, trường hợp ký chủ chưa hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm trước thì nhiệm vụ ngày hôm sau sẽ không xuất hiện. Nếu ngày thứ 2 ký chủ hoàn thành nhiệm vụ của hôm trước thì nhiệm vụ ngày đó sẽ ngay lập tức xuất hiện.”

“Hiểu rõ. Tức là tôi có thể dồn nhiệm vụ của 2 ngày vào để làm trong một ngày, chỉ cần tôi có thể xoay sở được thời gian là ổn cả, đúng không?”

“Không sai.”

“Hừm! Nếu Gia Nguyệt ở đây thì tốt rồi, chỉ cần làm một vài món ăn mới là có thể giở được con bé ngoan ngoãn giao ra điểm thiện cảm.” - Chính Nam vuốt cằm: “Tú Anh phú bà có điểm thiện cảm còn thấp, có thể dễ dàng tăng lên nhưng trước mắt vẫn là không nên tiếp xúc quá nhiều với yêu tinh này, tu vi và bối cảnh chênh lệch quá lớn, hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát. Như vậy, chỉ có thể trông chờ vào Diệp Liên Hoa.”

Có được mục tiêu cho mình, Chính Nam thu hết những quyển sách chưa đọc vào trong balo rồi rời khỏi Tầng Kinh Các.

...

Luyện Dược Sư công hội.

Àm!

Một tiếng nổ lớn kèm theo khói bụi và mùi cháy khét vang lên từ phòng của Diệp Liên Hoa.

“Lại là vị đại nhân ấy à?”

“Ừm, mấy ngày nay không biết đã nổ lò bao nhiêu lần.”

“Người này đến Hội Trưởng cũng không dám đắc tội, chúng ta vẫn là đừng nói ra nói vào. Đi thôi.”

“Đi đi đi.”

...

Trong phòng, Diệp Liên Hoa rất không có hình tượng nằm lăn trên mặt đất, khuôn mặt đen thui mang đầy phiền muộn: “Lại nổ lò, mình bị làm sao thế này!” - Cô nghiêng đầu nhìn qua mớ bóng bong trong phòng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đều là do hấn! Đúng vậy, là lỗi tại hấn.”

Mấy ngày nay Diệp Liên Hoa tâm thần đều có chút không yên, thỉnh thoảng ngăn người không biết suy nghĩ chuyện gì dẫn tới luyện đan thất bại khá nhiều lần. Cô không muốn thừa nhận mình là người sai cho nên phải tìm ai đó để chịu tội thay.

“Không có việc gì làm cứ xuất hiện trong đầu bản tiểu thư làm gì!” - Diệp Liên Hoa như tìm được chỗ phát tiết tâm tình, cô siết chặt nắm đấm, hướng không khí tung quyền, vừa đánh vừa chửi: “Nói là muốn dạy bản tiểu thư luyện đan vậy mà mất tích mấy ngày cũng không thông báo một tiếng. Hừ, tốt nhất là chết luôn ở đâu đó đi, đừng về nữa.”

Cốc! Cốc! Cốc!

Đang lúc Diệp Liên Hoa bực mình thì có người gõ cửa. Cô quát lớn: “Ai!? Không có việc gì đừng tìm tôi.”

“Bà cô này đến tháng hay sao mà nóng nảy dữ vậy trời!?” - Chính Nam mộng bức, hắng giọng nói: “Là tôi, Chính Nam. Diệp tiểu thư, tôi có chuyện muốn gặp cô một lát.”

“Ch-ch-chính Nam! Anh... anh tôi... tôi rồi à!” - Diệp Liên Hoa từ dưới đất bật dậy, muốn chạy ra mở cửa nhưng cô kịp thời dừng lại. Liếc mắt nhìn xung quanh phòng, lại lấy ra một tấm gương nhỏ soi chính mình, cô la lớn: “Chờ... chờ tôi một lát.”

Diệp Liên Hoa cuống cuống quay đầu chạy đi tắm, giữa đường không để ý đá bay một hộp dược liệu, một ly nước và cả cái lò luyện đan, cả phòng rồi

tinh rồi mù, đổ vỡ khắp nơi.

“Làm cái gì vậy a!?” - Chính Nam nghe được trong phòng liên tục vang lên tiếng đổ vỡ, còn giống như tiếng lò luyện đan bị một cước đá bay, trong lòng đầy nghi hoặc: “Có lẽ đang luyện đan giữa chừng, chờ một chút vậy.”

...

30 phút sau, Chính Nam chờ phát bực, đang muốn quay đầu bỏ về thì cửa phòng mở ra. Diệp Liên Hoa tự mình ra mở cửa chứ không dùng cơ quan như lần trước hẳn tới đây nữa.

“Anh còn biết trở về a!” - Diệp Liên Hoa trang điểm nhân nhật, một bộ đồ trắng tinh khôi, thuần khiết nhưng vừa thấy mặt Chính Nam liền mắng: “Đi đâu mấy ngày không thông báo với tôi 1 tiếng?”

Chính Nam dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn Diệp Liên Hoa: “Cô mới luyện đan nổ lò, bảo tôi chờ ở cửa là để đi tắm sao?”

“T-tất nhiên... tất nhiên là không phải.” - Diệp Liên Hoa đỏ mặt, ánh mắt tránh né: “Tôi luyện đan lâu ra mồ hôi nhiều nên mới tắm thôi, không phải nổ lò... hay gì đâu. Anh cũng không muốn gặp tôi trong tình trạng toàn thân mồ hôi và khói chứ.”

“Cũng đúng.” - Chính Nam gật gù: “Có thể cho tôi vào không?”

“À! Mời... mời vào.” - Diệp Liên Hoa có chút luống cuống, hoàn toàn không có đại gia tộc thiên kim phong phạm.

Chính Nam đảo mắt quanh phòng một lần, trong lòng thầm nghĩ: “Còn nói dối là không nổ lò, cả phòng đều muốn bị nổ mất một nửa.” - Hắn dùng ánh mắt cười như không cười nhìn Diệp Liên Hoa, nói: “Mấy ngày trước tôi có việc gấp phải đi không kịp thông báo cho cô. Hôm nay vừa trở về tôi liền đến tìm cô đây.”

“Không... không sao.” - Diệp Liên Hoa gật đầu rồi lại lắc đầu: “Anh muốn đi đâu có liên quan gì tới tôi mà phải thông báo. Quan hệ giữa chúng ta cũng chỉ là hợp tác mà thôi, không hơn.”

“Ừ thì tôi có nói gì tới quan hệ đâu!” - Chính Nam trong lòng tỏ ra khó hiểu, ngoài mặt gật đầu, lạnh nhạt nói: “Không nói chuyện đó. Mấy ngày nay cô có theo phương pháp của tôi luyện Chân Khí Đan hay không? Có tiến bộ gì không thể?”

Nói tới luyện đan, Diệp Liên Hoa lập tức biến thành người khác: “Vẫn tập luyện nhưng chưa hoàn toàn thành thực. Có khi may mắn có thể luyện ra cực phẩm Chân Khí Đan, không may thì chỉ có thượng phẩm.”

Chính Nam gật đầu: “Không tệ! Cô chỉ cần tiếp tục luyện tập để nắm rõ từng bước là sẽ ổn thôi.” - Nói thật là hắn không hi vọng Diệp Liên Hoa có thể thật sự thuần thực luyện ra cực phẩm Chân Khí Đan trong thời gian ngắn như vậy, bởi vì nội tình cấp 3 Luyện Dược Sư của cô chưa đủ dày.

Chính Nam bước lại chỗ cái lò luyện đan nằm lẩn lóc trên sàn, nhặt nó lên rồi nói: “Hôm nay thời gian có hạn, tôi chỉ xem cô luyện một lần để chỉ cho các chỗ sai, sau đó làm mẫu cho cô thêm một lần rồi có việc phải rời đi. Tranh thủ thời gian nào.” - Hắn thành thực rửa sạch lò luyện đan, chuẩn bị sẵn dược liệu cho Diệp Liên Hoa luôn.

“Vội như vậy a!” - Diệp Liên Hoa trong lòng không hiểu buồn rầu, yếu ớt gật đầu: “Nếu anh bận thì chúng ta tranh thủ thôi.”

...

Một tiếng sau, nhờ sự chỉ đạo sát sao của Chính Nam, Diệp Liên Hoa dễ dàng luyện ra một lò cực phẩm Chân Khí Đan, thành đan 3 viên.

Diệp Liên Hoa cười ngọt ngào, lau mồ hôi trên trán, nhặt lấy một viên cực phẩm Chân Khí Đan muốn bỏ vào miệng nhưng bị Chính Nam cản lại: “Cô làm gì thế? Không nói đan dược mới luyện ra vẫn còn nóng không nên ăn ngay, chỉ việc với phẩm chất đan dược này thì cô không nên sử dụng a.”

“Nóng thì không sao, Hòa Hợp Kỳ đã có thể kháng nóng lạnh.” - Diệp Liên Hoa bị Chính Nam nắm tay có chút ngại ngùng, thấp giọng nói: “Thế nhưng tại sao không thể ăn cực phẩm Chân Khí Đan, phẩm chất này đã rất tốt.”

“Tu vi đan mỗi người chỉ có thể sử dụng 1 lần, tin chắc chuyện này cô cũng biết chứ?” - Chính Nam chậm rãi thu tay về.

“Biết rõ.” - Diệp Liên Hoa gật đầu: “Từ lúc đột phá Hòa Hợp Kỳ tới giờ tôi chưa hề sử dụng Chân Khí Đan. Vốn ông nội tôi đã chuẩn bị cho tôi cực phẩm đan nhưng tôi không muốn chuyện gì cũng có người chống lưng cho nên mới tự mình luyện chế.”

“Quyết tâm không sai, rất đáng ghi nhận.” - Chính Nam gật đầu rồi lại lắc đầu: “Thế nhưng trên cực phẩm đan còn có hoàn mỹ đan, tu vi cô còn chưa có đại viên mãn, không nên sử dụng đan dược sớm như vậy.”

“Hoàn mỹ Chân Khí Đan!” - Diệp Liên Hoa bật cười, lắc đầu: “Anh có thể luyện ra cấp 2 hoàn mỹ đan dược đã rất kinh khủng, còn cấp 3 hoàn mỹ đan...”

Diệp Liên Hoa bỗng nhiên im bặt, cô dùng tay che miệng, 2 mắt trừng lớn nhìn Chính Nam “Anh... anh... anh... không lẽ...”

Chính Nam ra dấu im lặng, khẽ nói: “Chuẩn bị cho tôi 1 phần dược liệu phẩm chất tốt nhất. Tôi nói là xem cô luyện một lần và tự luyện một lần, cô xong

phần mình rồi thì tới lượt tôi.” - Hấn cảm theo lò luyện đan đi chuẩn bị, để lại sau lưng Diệp Liên Hoa đứng sững tại chỗ, chưa có tính hồn.

Lát sau Chính Nam chuẩn bị xong lò luyện đan vẫn thấy Diệp Liên Hoa đứng tại chỗ mặt đầy nghi hoặc. Hấn cau mày hỏi: “Cô còn đứng đây làm gì thế?”

“Anh... năm nay bao nhiêu tuổi?” - Diệp Liên Hoa vẫn không có ý động đậy mà hỏi ngược lại Chính Nam.

“18 tuổi.” - Chính Nam cau mày: “Cô hỏi vậy là có ý gì?”

Diệp Liên Hoa đi một vòng quanh Chính Nam, ánh mắt tò mò nhìn từ trên xuống dưới: “Thật 18 tuổi a, không phải lão bất tử nào đoạt xá chứ?”

Chính Nam 2 mắt đen thui, gằn giọng nói: “Cô có muốn học luyện đan nữa hay không? Nếu không tôi đi về đây.”

“A! Đừng, đừng. Tôi lấy được liệu cho anh ngay đây.” - Diệp Liên Hoa lập tức chạy đi chuẩn bị dược liệu. Nói đùa, cơ hội tốt như thế này không phải lúc nào cũng có, bỏ lỡ sẽ bị trời phạt a.

“Lại nói, hấn thật sự là thiếu niên thiên tài hay là lão bất tử nào đó có liên quan gì tới mình đâu. Minh...” - Mặc dù suy nghĩ như vậy nhưng trong lòng Diệp Liên Hoa vẫn hi vọng Chính Nam là một tên trẻ tuổi Luyện Dược Sư mới tốt, còn tốt chuyện gì thì chỉ có cô tự mình hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vệ Đại

Chính Nam thờ dài lắc đầu, chuẩn bị bắt đầu luyện đan. Mặc dù nói rất tự tin nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hấn luyện cấp 3 đan dược, cảm giác vẫn thiếu 1 chút tự tin.

“Ký chủ không cần lo lắng. Luyện đan gần như đã trở thành bản năng của ký chủ, sẽ không xuất hiện vấn đề lần đầu mà sai lầm đâu.”

Diệp Liên Hoa mang theo dược liệu tới, ánh mắt đầy mong chờ nói: “Của anh đây.”

“Cảm ơn.” - Chính Nam nhận lấy dược liệu, gật đầu nói: “Bây giờ tôi sẽ luyện Chân Khí Đan cho cô xem thử, nhìn kỹ nhé.”

Chính Nam thu liễm tâm thần, không để ý tới bất cứ chuyện gì xung quanh mà chỉ để tâm tới lò luyện đan và dược liệu. Thủ pháp của hấn khi thi uẩn chuyển như hồ điệp xuyên toa, lúc lại cuồng mãnh như giao long xuất hải cuốn theo từng cây dược liệu vào trong lò để luyện hóa, phát ra tiếng kêu lép lép. Ngọn lửa bên dưới cũng bị hấn dùng chân khí điều khiển mạnh yếu khác nhau theo từng giai đoạn, lúc như liệt dương, khi thì âm ỉ.

Diệp Liên Hoa nhìn xem say mê, nhin không được đầu nhập cả tâm thần vào quá trình luyện đan của Chính Nam, quên cả thời gian và không gian.

Hon một tiếng sau, Chính Nam quát lớn một tiếng, 2 tay hấn dang ra 2 bên, dồn chân khí vào 2 lòng bàn tay rồi cách không tung chưởng vào lò luyện đan. Cả cái lò lơ lửng trên không trung, liên tục xoay tròn.

Chính Nam liên tục dùng 2 tay đánh thêm 9 chưởng rất bất quy tắc vào lò luyện khiến nó xoay càng dữ dội hơn. Sau khi đánh xong chưởng thứ 9, hấn dùng chút chân khí cuối cùng tạo thành một lớp màng vô hình phía trên lò luyện rồi ấn nó mạnh xuống.

Chiếc lò luyện nện mạnh xuống sàn nhà phát ra một tiếng động lớn rồi vỡ tan. Đến đây quá trình luyện đan của Chính Nam cũng hoàn toàn kết thúc.

Chính Nam thờ hớn hển, 2 mắt nổ đom đóm ngã quỵ xuống sàn, nhưng rất nhanh đã được một đôi bàn tay mềm mại đỡ lấy.

“Anh có sao không?” - Diệp Liên Hoa lo lắng hỏi: “Mặt anh xanh quá. Để tôi rót cho anh ít nước.”

“Không sao, chỉ là chân khí tiêu hao quá độ, suy yếu một chút thôi.” - Chính Nam yếu ớt nói: “Cô thu đan dược lại trước đi, cứ để tôi ngồi dưới đất một lát là được.”

“Đan dược để đó nó cũng không chạy đi được, anh nghỉ ngơi đi đã.” - Diệp Liên Hoa lắc đầu, dịu dàng đỡ Chính Nam ngồi xuống rồi chạy đi rót một ly nước tới cho hấn: “Anh uống nước đi.” - Nói, cô rút ra khăn tay giúp hấn lau mồ hôi, động tác cực kỳ tỉ mỉ.

“Cô nàng tiểu thư này cũng biết chăm sóc người khác a.” - Chính Nam vừa uống nước vừa hưởng thụ Diệp Liên Hoa ôn nhu. Mùi khăn tay thơm phức khiến hấn nhin không được hít 2 hơi: “Thật thơm, giống mùi của cô.”

“Nói... nói những nói cuối gì đấy.” - Diệp Liên Hoa khuôn mặt đỏ bừng, khẽ gắt: “Khỏe rồi thì anh tự điều tức đi, tôi thu đan dược.” - Nghĩ tới lần trước còn “vô tình” để lại bộ đồ đầy mồ hôi của mình lại chỗ Chính Nam, cô càng cảm thấy không có mặt mũi.

“Không phải là nói khăn tay thơm sao, mặt đỏ như vậy làm gì?” - Chính Nam trong lòng nghĩ mãi không ra, đành phải bỏ qua.

“Trời ạ!”

Diệp Liên Hoa la lên thất thanh bởi vì cô vừa lật ra mấy mảnh vỡ của lò luyện đan thì nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ chấn động.

“H-hoàn... hoàn mỹ... hoàn mỹ Chân Khí Đan!” - Diệp Liên Hoa lắp ba lắp bắp, đưa tay dụi dụi mắt để đảm bảo mình không có nhìn lầm.

Chính Nam chớp chớp mắt lại, khẽ lắc đầu: “Chỉ có 1 viên a. Mới đột phá Linh Hư Kỳ, chân khí quá mỏng.”

Chính Nam tiêu hao hết chân khí là thật nhưng không phải là vì luyện đan hao hết mà là chính 9 chương lúc thành đan mới khiến hắn phải dùng cạn chân khí của mình. 9 chương đó thật ra là hắn đánh vỡ 9 viên hoàn mỹ Chân Khí đan bên trong cùng với lò luyện đan để phi tang chứng cứ, đơn giản là không muốn tỏ ra quá mức trong mắt Diệp Liên Hoa. Thế nhưng người tính không bằng trời tính, hắn muốn giấu bản lĩnh luyện đan của mình lại vô tình lộ ra một chuyện khác.

“Mới đột phá Linh Hư Kỳ, đi vắng mấy ngày mới trở về, thiên địa tẩy lễ tại Lý gia,... sẽ không trùng hợp như vậy đi?” - Diệp Liên Hoa trong lòng ý nghĩ xoay chuyển, ngoài mặt vẫn trừng mắt Chính Nam: “Mới có 1 viên!? Sao anh không lên trời đi, 1 viên đã là không thể tin nổi rồi.” - Nói, cô nhanh tay thu viên đan được vào bình ngọc.

Chính Nam nhún vai: “Sao cũng được. Đan được này tặng cho cô, muốn dùng ngay hay đợi tu vi viên mãn rồi mới dùng thì tùy cô. Tôi về nghỉ ngơi trước đây.”

“Tặng... tặng cho tôi?” - Diệp Liên Hoa khẽ lắc đầu, cười ngọt ngào nói: “Không được, thứ này quá quý, ăn vào sẽ bị trời phạt. Lại nói, anh giữ lại sau này tu luyện tới Hòa Hợp Kỳ mà dùng...”

“Dừng! Nói tặng cho cô là tặng cho cô, đồ tặng rồi lấy lại là đạo lý gì.” - Chính Nam bá khí bắn ra 4 phía: “Hoàn mỹ Chân Khí Đan này bây giờ là của cô, cô muốn dùng thì dùng, bán thì bán, không thích thì vứt đi cũng được. Tôi về trước đây, không cần tiễn.”

Diệp Liên Hoa ngẩn ngơ tại chỗ nhìn bóng lưng Chính Nam dần đi xa, trong lòng không hiểu được ngọt lịm.

Về tới Lý gia, Chính Nam ngay lập tức trở về phòng nằm vật ra giường, lẩm bẩm: “Linh Hư Kỳ luyện cấp 3 đan được chịu gánh nặng chân khí quá lớn, nên tập trung vào cấp 2 đan được thì hơn.” - Nói, hắn mở bảng thông tin ra để hoàn thành nhiệm vụ.

“Hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, thu được 1 điểm nghề.”

“3 điểm nghề, nên làm gì đây?” - Chính Nam tỏ ra khá phân vân: “Luyện Khí Sư hẳn là cũng sẽ phải chịu gánh nặng chân khí, và lại trong giai đoạn này chưa có xuất hiện tranh đấu, hẳn là chưa vội tăng lên cấp 4 làm gì. Nghề đầu bếp cũng khá thiết thực nhưng mà tiêu nhiều điểm nghề vào đây cảm thấy có chút... lãng phí, tính sau đi.”

Chính Nam quyết định tạm thời chưa sử dụng điểm nghề mà tiếp tục giữ lại: “Nội tình quá mỏng a!” - Thở dài một hơi, hắn quyết định đi ngủ, hồi phục thể lực và chân khí.

Khoảng 2 tiếng sau, Chính Nam tỉnh dậy, vừa vươn vai vừa lẩm bẩm: “Ngủ được 2 tiếng đã hồi phục gần như hoàn toàn, thật không thể tin nổi là mình lại yếu đến mức này.”

“Rảnh rồi, có một số chuyện cần phải chứng thực đã.” - Chính Nam hí hóp mắt.

...

Lý gia có tổng cộng 3 cái cấm địa là Tàng Kinh Các, Tổ Đường và Khu Huấn Luyện sau núi. Ngoại trừ những người có lệnh bài có thể ra vào ra, những người khác muốn lên vào không khác gì tìm chết, bởi vì đã từng có cái Không Minh Kỳ cao thủ không tin mà đi thử, chưa bao giờ trở về.

Lúc này, tại Khu huấn luyện sau núi, Vệ Đại đang giáo huấn 9 tên hộ vệ còn lại: “Hôm qua chúng ta mang tới 10 người ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng Nhị tiểu thư thiếu chút thức tình huyết mạch gặp nguy hiểm, thậm chí Nam công tử tính mạng còn bị đe dọa, mọi người nói cho tôi biết là lỗi của ai?” - Mặc dù đây là lỗi của tất cả mọi người, nhưng thân làm hộ vệ lại để chủ nhân nhận tổn thương lớn như vậy, trách nhiệm là không thể tránh khỏi.

“Lỗi của chúng ta!” - Mọi người đồng thanh, tổ chất cực cao.

“Lặp lại một lần.” - Vệ Đại hét lên.

“Lỗi của chúng ta.” - Lớn hơn, sục sôi hơn, kiên định hơn.

“Tốt, nếu biết lỗi thì phải sửa, mỗi người chạy quanh núi 10 vòng, sau đó tập trung tại chỗ này ghép đôi đối luyện.” - Vệ Đại gật đầu, chính mình cũng phải tham gia huấn luyện.

“A, không phải đâu! 10 vòng là gần 50km, muốn mạng a đội trưởng” - Tiếng khóc than dậy đất.

“Tôi nghĩ hẳn là 20 vòng, vừa rồi nói nhầm” - Vệ Đại không thỏa hiệp.

Chúng hộ vệ nhăn nhó nhưng bọn họ đều biết càng xin càng tăng thêm. Cả đám cắn răng chuẩn bị xuất phát, lúc này lại nghe có người nói chuyện.

“Vệ Đại đội trưởng a, lại huấn luyện đám bỏ đi này? Không bằng mặc kệ bọn họ, theo tôi ra ngoài đi dạo một vòng còn có lý hơn.” - Chính Nam tìm đường chết tìm tới đội hộ vệ rồi.

“Ai vậy a, muốn chết đúng không?”

“Khốn kiếp, mày nói ai là đồ bỏ đi?”

....

Chúng hộ vệ chửi bới, nhìn quanh tìm thủ phạm. Lại thấy một thanh niên mặt trắng thoai nhưng trong mắt đầy khinh thường đang chậm rãi đi tới.

“Cậu tới đây làm gì, chỗ này là gia tộc trọng địa, đi về đi, tôi với cậu cũng không có thân như vậy.” - Vệ Đại trừng mắt, hàng này chạy qua làm quen thì thôi, còn làm thân như vậy.

Chính Nam làm như không nghe thấy Vệ Đại nói, vẫn nhỏ nước bọt đám hộ vệ: “Làm sao, nói mấy người bỏ đi còn không phục. Hàng ngày huấn luyện, huấn luyện cho đã ra ngoài làm cái nhiệm vụ cũng làm hỏng, có cái tác dụng gì?”

Đám người nhận ra Chính Nam, cũng trầm mặc không nói. Minh đi bảo vệ người ta, kết quả người ta xem chút chết mất, nói làm sao cũng là lỗi của mình.

Vệ Tam lúc này đứng ra nói: “Nam công tử, chúng tôi sẽ không phủ nhận sai lầm của mình, tôi thay mặt mọi người ở đây xin lỗi cậu và Nhị tiểu thư. Chúng tôi sẽ cố gắng gấp bội để trở nên mạnh hơn, bảo vệ cậu và Nhị tiểu thư.” - Có ý có tứ, có nhận lầm có hứa hẹn, tốt.

Chính Nam gật đầu, đám người này tuy rằng có phạm sai lầm nhưng tinh thần không sai, có thể đào tạo.

“Rất tốt, nhìn ở mấy người còn biết nhận lỗi, tôi cũng không so đo với mấy người. Bây giờ nên làm gì làm đi. Vệ Đại đội trưởng, đi với tôi một chút, có chuyện.”

Vệ Đại chần chờ một lát rồi cũng gật đầu: “Mọi người huấn luyện, tôi cùng Nam công tử đi có chút chuyện.” - Mới vừa rồi gia chủ đã dặn dò, mệnh lệnh của Chính Nam chính là mệnh lệnh của hắn, thành thật chấp hành.

Chính Nam dẫn theo Vệ Đại đi về phía rừng cây, để lại đám hộ vệ một mặt mòng bức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đối chiến Vệ Đại

Vệ Đại đi theo Chính Nam vào rừng cây, nhìn xung quanh không 1 bóng người, ánh sáng lại mờ mịt, hắn cảnh giác nói: “Cậu dẫn tôi ra đây làm gì, nơi này cũng không phải một cái Linh Hư Kỳ như cậu.... Cái gì!? Linh Hư kỳ tầng 4, cậu... cậu...” - Vệ Đại xem chút nữa cắn vào lưỡi.

Mẹ! Mới hồi sáng đột phá Linh Hư kỳ, hiện tại đã tầng 4, hack đi.

GM! Tôi muốn báo cáo.

Chính Nam đắc ý, hắn chính là cố ý không che giấu tu vi: “Không có gì mới, tôi cũng không có gì ngoài đẹp trai, ôn nhu, thiên phú tốt, haha.”

Vệ Đại mặt liền đen, không phải đột phá cái Linh Hư Kỳ, tôi còn cao hơn cậu 20 cánh giới đây: “Không cùng cậu nói nhảm, có chuyện gì nói đi, tôi còn có nhiệm vụ.”

Chính Nam gật đầu, cũng không đùa nữa, nghiêm túc nói: “Tôi muốn... anh cùng tôi đối luyện, áp chế tu vi ở Linh Hư Kỳ tầng 5 là được. Tôi cần kiểm tra bản thân một chút.”

Vệ Đại ngạc nhiên, hắn có đầy đủ tư liệu của Chính Nam. Người này ngoài ăn cùng ngủ ra chính là đi luyện đan và tán gái, hiện tại làm sao muốn tu luyện rồi? Hắn là suýt chết một lần sợ rồi chứ!?

Vệ Đại ánh mắt thâm thúy nhìn Chính Nam, sau đó gật đầu đáp lời: “Được a, tôi cũng muốn kiểm tra cậu một chút, xem thử đột phá xong có cái gì khác biệt.”

Chính Nam lại nói: “Như vậy đánh nhau cũng quá nhàm chán, thêm một chút cá cược đi. Tôi có 1 bình cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan, nếu... anh thắng nó

thuộc về anh, nếu anh thua, hắc hắc, anh phải nghe lời tôi 1 chuyện, thế nào?”

Vệ Đại thấy đan được mắt liền sáng, hoàn mỹ Hư Linh Đan, mặc dù hắc không cần nhưng mức độ hiếm của thứ này còn hơn cả cấp 3 đan được a, đây chính là có tiền cũng không mua được theo đúng nghĩa đen. Hắc cũng không lo là mình đánh không lại Chính Nam nên ngay lập tức đáp ứng: “Được, đến lúc thua đừng có nuột lời.”

“Một lời đã định.” - Chính Nam nở nụ cười “âm mưu thực hiện được.”

Hai người đứng cách nhau 50m.

Chính Nam cũng biết, nói là áp chế cảnh giới, chính là không dùng nguyên khí phát động kỹ năng, không cho chân khí ly thể mà thôi, còn kinh nghiệm đối chiến, độ linh hoạt thân thể, khả năng quan sát, chiến thuật, phản xạ đều còn nguyên. Nói như vậy, hắc cần phải tốc chiến tốc thắng, mang đối phương vào tiết tấu của mình, nếu không từ bắt đầu liền thua.

Chính Nam lao thẳng về phía Vệ Đại, trong tay xuất hiện hai cái Shuriken. Hắc vung mạnh hai cái Shuriken về phía đối thủ rồi dùng 2 tay kết ấn.

“Loại trình độ phi tiêu này không thể trúng tôi được, động tác này của cậu là hoàn toàn dư thừa.” - Vệ Đại tránh ra, cùng lúc đó cũng không quên giáo huấn Chính Nam, còn việc Chính Nam làm kỳ quái thủ ấn hắc cũng không quá quan tâm.

Chính Nam cũng không trả lời, tay phải hiện lên một vòng xanh lam, hướng về phía Vệ Đại đánh qua.

“Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Vệ Đại cũng không trực tiếp đỡ đòn, mà nghiêng người né qua, rồi dùng bàn tay đập vào cổ tay Chính Nam, gạt chưởng qua một bên, nói: “Chiến thuật quá bình thường, cậu nên nhớ là chiêu thức dù mạnh thế nào đi nữa, đánh không trúng đối thủ cũng như không.”

Đúng lúc này Chính Nam nỗ lực thành một làn khói, cùng lúc đó sau lưng Vệ Đại hiện ra một Chính Nam khác cũng sử dụng “Bát Quái - Thủ Phá Sơn” đánh tới.

Vệ Đại xoay người né, sau đó đơn giản 1 cái đá móc sau, phân thân liền biến thành khói, còn bản thể Chính Nam cũng bị đá bay ra ngoài mấy mét, 2 chân lết trên mặt đất thành một đường dài.

“Phân thân?” - Vệ Đại gật gù nói: “Ý tưởng rất tốt, đáng tiếc chênh lệch quá xa. Cậu tự lao đầu vào sở đoản của mình rồi.”

Chính Nam vẫy vẫy 2 tay đã tê rần của mình, về mặt nhăn nhó. Vệ Đại cận thân quá mạnh, chưa nói khả năng quan sát, tố chất thân thể đều vượt xa hắc, áp sát tấn công vật lý đã không hiện thực, phải chơi chiến thuật.

Chính Nam vung tay lên, 4 ngón tay khép chặt, ngón tay cái cong lại áp vào lòng bàn tay, cách không đánh ra 1 chưởng về phía Vệ Đại.

“Bát Quái - Không Chưởng”

1 luồng khí áp từ bàn tay Chính Nam bay ra, đây cũng không phải chỉ có khí của bản thân, mà còn là tốc độ vung tay quá nhanh dẫn tới khí áp thay đổi thành hình.

Luồng khí áp bay nhanh về phía Vệ Đại. Vệ Đại mặc dù không nhìn thấy luồng khí áp này, nhưng theo bản năng, thân thể liền tránh qua. Khí áp bay thẳng vào rừng cây phía sau làm bẽ tan tành một gốc cây, lá cây tán loạn.

Cùng lúc đó, Chính Nam làm kỳ quái thủ ấn, lá cây bắt đầu bay vòng quanh Vệ Đại, không gian cũng bắt đầu thay đổi nhưng chớp mắt lại trở về bình thường.

Vệ Đại cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì trước mặt hắc Chính Nam đột nhiên biến mất. Sau đó 2 mắt hắc trừng lớn bởi vì ở đằng xa, đã chết đi hơn 10 năm cha, mẹ hắc đang nằm trong vũng máu dưới gốc cây.

“Khốn kiếp, là ảo thuật.” - Vệ Đại mạnh mẽ dùng nguyên khí trùng kích thần kinh để đánh thức chính mình.

Vừa từ trong ảo thuật thoát ra, Vệ Đại lại thấy dưới chân hiện lên một vòng bát quái.

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chưởng”

Liên tiếp các đòn đánh ở tốc độ cao trúng vào các huyệt đạo trên thân Vệ Đại.

Vệ Đại cảm thấy nếu để Chính Nam đánh hết, chính mình phải thua không thể nghi ngờ. Hắc cắn răng, thân thể khựng lại giữa không trung, chân khí tập trung vào tay phải, sau đó đâm mạnh xuống đất.

“Đại Địa Liệt Vĩn”

Mặt đất bẻ ra một cái hố to, bát quái trận cũng tan vỡ, đòn liên hoàn của Chính Nam bị cưỡng ép dừng lại.

Chính Nam trước đó thấy Vệ Đại muốn phát đại chiêu, hấn liền dùng Thế Thân Thuật trốn xa, hiện tại đối phương đang thờ dốt, đây là cơ hội.

“Thuần Thân Thuật”

Vệ Đại thật sự đau đầu, Chính Nam chiêu thức quá quý dị, hấn vẫn chưa kịp thích ứng loại này vừa cận thân cao tốc tác chiến, vừa công kích từ xa, lại còn cả ảo thuật.

Vừa rồi Vệ Đại bị Chính Nam đánh lên người 32 chưởng, tốc độ lưu chuyển nguyên khí đã giảm nhiều, nếu lại trúng một lần hấn là phải nằm im không thể nghỉ ngơi.

Đang suy nghĩ tìm đối pháp, Vệ Đại cảm thấy sau lưng có người, “Hấn làm sao... a.”

“Nhu Quyền - Châm Huyệt.”

Chính Nam một kích “Nhu Quyền - Châm Huyệt” đánh trúng huyệt “Khí Hải Du” (đốt sống eo lưng thứ 3) của Vệ Đại. Hiện tại Vệ Đại khí huyết ngưng trệ, nguyên khí tán loạn trong cơ thể, cộng thêm phía trước 32 chưởng bát quái, bây giờ hấn chính là một cái không thể cử động cừu non nằm im trên mặt đất.

Chính Nam ngồi phịch xuống đất thờ hồng hộc, xoa mồ hôi. Thân thể hấn đang run rẩy vì cường độ sử dụng quá cao nhưng vẫn không quên miệng tiện: “Hắc hắc, Vệ Đại đội trưởng a, ván này nên tính là tôi thắng chứ.”

Vệ Đại rất ủy khuất, một thân bản lĩnh bị hàng này gài bẫy, cái gì cũng không dùng, hiện tại nằm im ngay đơ mặc hấn muốn làm gì thì làm, chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn.

Chính Nam ăn vào một viên cấp 2 Hồi Khí Đan rồi bước lại gần Vệ Đại, khuôn mặt đột nhiên biến âm trầm: “Không rảnh đùa giỡn với cô, bây giờ cô nên trả lời tôi, cô là ai? Cái trang thành đàn ông trà trộn vào Lý gia có mục đích gì?”

Chính Nam vừa nói, vừa nhanh tay điểm vào mấy huyệt đạo chính trên cơ thể Vệ Đại. Hấn cần đảm bảo cô gái thần bí này không cưỡng ép xông phá huyệt đạo rồi trấn áp ngược hấn.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vệ Đại, Chính Nam cũng chưa nhận ra đây là một nữ giả trang nam, bởi vì từ bề ngoài, cho tới giọng nói và dáng đi đều quá giống đàn ông. Chính là lần trước hấn dùng Thiên Nhân nhìn mấy người Lam Vân tông đã vô tình thấy vị “cấp R phú bà” này trong đội hình hộ vệ và tên cũng không phải là Vệ Đại, cho nên hấn mới tương kế tựu kế lừa cho Vệ Đại áp chế cảnh giới rồi cùng hấn chiến đấu ngày hôm nay.

Vệ Đại tròn tròn mắt nhìn Chính Nam, biểu lộ như thấy quỷ, run giọng nói: “Làm... làm sao cậu biết!? Cậu... cậu là ai!?”

Chính Nam nhếch mép cười: “Cô nên làm rõ tình huống hiện tại, tôi mới là người hỏi, cô là người phải trả lời.”

Thấy Vệ Đại chỉ trừng mắt nhìn mình không nói lời nào, Chính Nam cắn răng, hung ác nói: “Không nói đúng không? Hừ, cứ mỗi 1 phút không nghe được câu trả lời, tôi sẽ cõi xuống 1 mảnh trên người cô. Để xem trên người cô có bao nhiêu quần áo.”

Nhìn thấy Vệ Đại khẽ run rẩy, Chính Nam biết lời nói của mình có tác dụng rồi. Hấn xoa xoa 2 bàn tay, biểu tình cực kỳ hèn mọn, như cái sói xám chuẩn bị ăn thịt cừu non vậy.

1 phút trôi qua rất nhanh, Chính Nam bắt đầu vron bàn tay heo ăn mặn về phía ngực Vệ Đại, chuẩn bị sử dụng tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự “*Beep* *Beep* Long Trảo Thủ”.

Vệ Đại vành mắt đỏ hoe, thân thể run rẩy lợi hại nhưng vẫn không nói lời nào.

Chính Nam cảm thấy không thú vị, hù dọa không có tác dụng, hấn cũng không muốn làm tới.

Chính Nam thu tay về, về mặt bắt đắ dĩ nói: “Được rồi, không nói thì thôi. Tôi cũng không tin cô cải trang qua mắt được Lý gia chủ. Nếu chú ấy đã không lo lắng, vậy tôi cũng không quản làm gì cho mệt.”

Thấy Chính Nam đứng dậy, lại phui phui quần áo chuẩn bị ra về, Vệ Đại mới mở miệng nói: “Mau giải huyệt cho tôi, cậu định để tôi nằm ở đây như vậy hả!?”

Chính Nam vừa đi được mấy bước, nghe được lời Vệ Đại nói hấn liền quay đầu lại, về mặt hớn hờ chạy tới: “Đây là cô nói nhé, đừng trách tôi.”

Nhìn từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu Vệ Đại 1 vòng, Chính Nam đưa tay chuẩn bị kéo xuống khăn che mặt của Vệ Đại: “Cô thua rồi phải thực hiện cá cược. Tôi muốn kéo xuống khăn che mặt của cô.”

Vệ Đại đôi mắt đột nhiên biến lạnh lùng, khàn khàn giọng: “Cậu dám kéo xuống khăn che mặt của tôi, tôi liền giết cậu rồi tự sát.”

Chính Nam choáng váng, màn này làm sao quen như vậy. Cũng là cô gái áo đen che mặt, cũng nằm im không thể cử động, cũng là câu nói: “Người dám kéo khăn che mặt của ta, ta liền giết người, sau đó tự sát”.

Vãi!

Chương 34: Tên là Khương Ngọc Ngân

“Người dám làm gì ta, ta liền giết người, sau đó tự sát”.

Không phải Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh có sự đi. Hẳn là sau đó mình kéo khăn che mặt, cô gái này liền thành vợ mình rồi, dù sao cũng là thể độc đứng không?

Chính Nam tranh thủ hỏi: “Cô có phải lập lời thể độc gì đó, đại khái là ai kéo xuống khăn che mặt của cô, cô liền gả cho người đó, đúng không?” - Đứng đi mà!

Vệ Đại mặt đen như nhọ nồi: “Cái gì chó má thể độc, cậu đọc truyện đọc nhiều đi, tôi mới không lập cái gì vớ vẩn thể độc. Được rồi, cậu về trước đi, tôi tự giải huyết.”

Chính Nam mặt tức nước, lắc đầu nói: “Tôi cũng không phải người tùy tiện, chính là muốn kéo khăn che mặt của cô mà thôi. Được rồi, chờ lát nữa cô khôi phục rồi tự kéo, tôi cũng không cưỡng ép.”

Vệ Đại muốn điên rồi, “Cậu không phải người tùy tiện. Ý Cậu muốn nói tôi là người tùy tiện hay sao? Không nói nữa, cậu biến đi cho khuất mắt tôi. Tôi sẽ không lộ mặt của mình cho 1 người xa lạ như cậu.” - Tính, tự giải liền tự giải, khỏi mất công hấn mượn cớ sỗ loạn.

Thối đời ghét cái gì trời trao cái ấy.

“Tôi là nhìn cô một cái cô gái nằm im trên đất cũng không tốt, nên giúp cô giải huyết đi, hắc hắc.” - Chính Nam cười hèn mọn, xoa xoa 2 tay, lại chuẩn bị tới trước một cái *Beep* *Beep* Long Trảo Thủ.

“Cút, tôi tự mình giải huyết. Lại nói, điểm huyết thủ pháp này cậu học ở đâu a, vừa rồi nếu tôi để cậu đánh hết 64 chương, kết quả cũng không khác hiện tại chứ?” - Vệ Đại tranh thủ dời chủ đề, nếu không hôm nay mình liền ngộ hại.

“Hmmm, nếu tôi đánh hết 64 chương, nguyên khí của cô phải toàn bộ tắc nghẽn, khí huyết ngưng trệ, dẫn đến nội tạng thiếu dưỡng khí mà suy yếu, cũng chính là bộ dáng hiện tại.” - Chính Nam vuốt cằm, sau đó thờ dãi nói: “Aiz, chỉ trách mình quá yếu a. Nếu đủ mạnh đánh 128 chương, hẳn là có thể trực tiếp mua quan tài.”

“Ê, cậu ở đây nói muốn đánh tôi 128 chương, sau đó giúp tôi mua quan tài, quan trọng là nói ngay trước mặt tôi, có chút không tốt đâu!” - Vệ Đại trong lòng chửi má nó: “Cậu không thể chờ tôi đi rồi hãy nói? Lại nói, chiêu này có bản cao cấp hơn 128 chương? Nếu không cậu phát triển bản 256 chương, 512 chương luôn?”

“Được rồi, khôi phục không sai biệt lắm, tôi giúp cô giải huyết, lần sau nên áp chế tại Linh Hư Kỳ tầng 7 thứ.” - Chính Nam đứng dậy xoa hông, tiến về phía Vệ Đại.

Vệ Đại khuôn mặt sau lớp khăn che mặt đỏ hồng. Vừa rồi bị hấn sờ toàn thân một lần, bây giờ lại bị. Làm một nữ tu luyện giả, cô có thể không để ý, nhưng vừa rồi khác, hiện tại khác a. Mình nằm im không thể cử động, hấn thừa dịp đụng loạn, khác cũng không biết khác cùng ai.

Vệ Đại lại tìm chủ đề tránh ngại ngùng: “Vừa rồi cậu còn dùng ảo thuật chứ, chưa mở Nguyên Anh mà cậu cũng có thể sử dụng ảo thuật?” - Cái này Vệ Đại đã nghi ngờ lâu.

Chính Nam gật đầu, tay vẫn không ngừng sờ: “Một loại ảo thuật có thể kéo ra trong tâm nạn nhân nỗi sợ hãi, sau đó cụ hiện và cường hóa. Đáng tiếc đối với cô vô dụng.”

Vệ Đại im lặng không nói, bởi vì cô tự mình biết rõ, ảo thuật này không hề giống Chính Nam nói đơn giản như vậy. Nếu như không phải năm đó chính mắt nhìn thấy cha mẹ mình bị người giết, Vệ Đại mới không tỉnh lại nhanh như vậy. Lại nói lúc đó cô rõ ràng đã từng sờ, nếu Chính Nam tu vi cao hơn, một khác sờ đó mọi chuyện đã kết thúc.

Chính Nam lại sờ 5 phút đành phải luyến tiếc không rời thu tay về, còn đưa tay lên mũi hít một hơi, làm Vệ Đại tức giận thẳng dậm chân.

“Được rồi, hiện tại nên thực hiện cá cược chứ.” - Chính Nam cười tủm tỉm, thả thính time.

Vệ Đại run rẩy, hiện tại muốn chạy Chính Nam cũng không thể làm gì cô, nhưng cá cược thua không nổi chạy, cô làm không được. Vệ Đại dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Chính Nam “Không... không kéo có được hay không? Nếu không đổi lại một cái khác?”

“Không kéo?” - Chính Nam khó hiểu, không phải kéo cái khăn che mặt nha, cùng lắm liền là không xinh đẹp, làm gì tới mức như vậy a: “Không kéo vậy

bỏ đi, dù sao sau này tôi đánh thắng cô, tôi cũng sẽ tự kéo, hắc hắc”.

Vệ Đại lắc đầu, “Không phải như vậy, tôi cũng không phải người chơi thua không nổi, chỉ là khuôn mặt này...”

“Cô nàng này rõ ràng là có tâm sự, đặc biệt liên quan tới khuôn mặt.” - Chính Nam thầm nghĩ. Hắn tỏ vẻ không sao cả, nhún nhún vai: “Được, không muốn thì không muốn, khi nào muốn thì làm, không sao.”

Chính Nam đứng lên muốn đi về.

Vệ Đại ấp úng nói: “Cảm... cảm ơn cậu, tôi... tôi không phải tên Vệ Đại, đây chỉ là danh hiệu, tôi tên là Ngọc Ngân, Khương Ngọc Ngân.” - Khương Ngọc Ngân khuôn mặt sau khăn che đã hồng thắm, cái trên này từ 15 năm trước cô đã không cùng người khác nói qua, hiện tại nói ra rồi.

“Ồ, tên đẹp a. Được rồi, sau này chỉ có 2 người, tôi sẽ gọi cô là Ngọc Ngân.” - Chính Nam tranh thủ chiếm tiện nghi.

Ngọc Ngân lật cái bạch nhãn, cái gì gọi là sau này chỉ có hai người chúng ta, tôi mới không ở cùng cậu.

“Lúc nào chuẩn bị tốt tôi sẽ kéo xuống cho cậu xem. Tôi cũng không phải loại người thua không nổi.” - Ngọc Ngân rất kiên quyết, cũng rất kiên cường.

“Ai u, còn rất cứng rắn. Tôi mới bắt đầu chờ mong a.” - Chính Nam quay lưng về phía Ngọc Ngân, một tay đút túi quần một tay vẫy vẫy, tùy ý 10 phần.

Ngọc Ngân nhìn về phía hắn, nhỏ giọng lầu bầu: “Chờ tôi báo thù xong, tôi mới có thể cho cậu xem” - Nói, cô đưa tay lên sờ khuôn mặt mình, đôi mắt u sầu bắt đầu cháy lên ngọn lửa thù hận.

...

Chính Nam trở về liền đi luyện đan, hắn còn cần cùng Tú Anh phú bà tiếp tục giao dịch đan dược. Chỉ là có 1 vấn đề hắn phải hỏi rõ: “Trang, tôi mới lên cấp Linh Hư Kỳ, chân khí của tôi làm sao chịu được Nguyên Anh Kỳ nguyên khí trùng kích mà khóa được huyết của Khương Ngọc Ngân?”

“Hỏi rất hay.” - Trang phú bà hiếm thấy một lần khen Chính Nam: “Chân khí, nguyên khí, chân nguyên rồi sau này lên nữa thì bản chất của nó cũng là thiên địa linh khí được tu luyện giả hấp thu rồi tinh luyện, tích trữ, khi đạt đến 1 trình độ nhất định sẽ xảy ra chất biến theo mức độ thấu hiểu “Đạo” của tu luyện giả mà thôi. Nhưng ký chủ không có tu luyện a, không hấp thu linh khí, không tinh luyện cũng không tích trữ gì cả, tất cả đều được Trang và hệ thống làm dùm. Như vậy thì chính xác mà nói, mana của ký chủ ở đẳng cấp hiện tại có số lượng của Linh Hư Kỳ, nhưng chất lượng là của Độ Kiếp Kỳ. Mặc dù khi sử dụng sẽ bị lãng phí rất nhiều nhưng ai bảo ký chủ là chủ của hệ thống a, chính là “Nhà không có gì ngoài điều kiện”, haha.”

Chính Nam gật gù tỏ vẻ hiểu rõ: “Như vậy thì nói thông rồi, đúng là nhà không có gì ngoài điều kiện, haha.” - Hắn lại chú tâm vào luyện đan dược của mình.

Chính Nam luyện chủ yếu là Thái Thể Đan và Hư Linh Đan. Lần trước hắn đã cùng Tú Anh phú bà thỏa thuận là sau 10 ngày sẽ bắt đầu bán ra cấp 2 hoàn mỹ đan dược và sau 20 ngày sẽ tiến hành bán đấu giá lần đầu. Đi Vạn Tượng Sâm Lâm và đột phá đã tiêu hao hết không ít thời gian, hiện tại hắn cần phải chuẩn bị cho kịp.

Sau 3 giờ luyện đan, Chính Nam quyết định tắm rửa rồi ghé qua Phúc Đạt 1 chuyển.

Vừa tắm Chính Nam vừa cùng Trang nói chuyện: “Trang, có cách nào tăng cường độ thân thể của tôi không? Hôm nay đánh một chút đã muốn mệt thành chó chết.”

“Như trước đây Trang đã từng nói, tu vi đan dược và tu luyện đan dược đối với ký chủ hoàn toàn vô dụng nhưng các loại đan dược phụ trợ khác vẫn có chút ít tác dụng. Nếu ký chủ không thỏa mãn với tổ chất thân thể hiện tại thì có thể tăng cường luyện tập, kết hợp với sử dụng dược thủy, dược thiện để tăng lên.”

Chính Nam không hiểu hỏi: “Không có một phương pháp trực tiếp hơn được sao?”

“Ký ức và linh hồn ký chủ bản chất không thuộc thế giới này nên Trang còn có thể can thiệp chứ thân thể thì không.”

“Thì ra là thế.” - Chính Nam gật gù: “Xem ra phải thêm chương trình luyện thể và ngâm dược liệu vào thời gian biểu hàng ngày mới được.”

Tắm xong Chính Nam mang theo toàn bộ đan dược tới Phúc Đạt, lần này hắn không cần ai dẫn đường mà tự mình đi thẳng tới phòng làm việc của Lê Nhân Doanh, nhưng gõ cửa mãi không có ai trả lời.

“Anh Nam, anh tới tìm ông chủ sao?” - Giọng của Lan vang lên phía sau Chính Nam làm hắn khẽ giật mình.

Chính Nam quay đầu lại nhìn kỹ Lan một lượt, từ đầu tới chân lại từ chân lên đầu. Hắn xoa cằm, gật gù nói: “Mới mấy ngày không gặp đã có tiến bộ rồi, thiên phú không sai nha.”

Lan bị hắn nhìn toàn thân đều nhột, lại nghe hắn khen mình, trong lòng vui vẻ a. Cô bé cười nói: “Đều nhờ phúc của anh, hiện tại em ngoài có đan dược tu luyện ra còn được thăng chức và tăng lương, hi hi.”

Chính Nam cười gật đầu: “Đều là em xứng đáng được, không liên quan tới anh. Đúng, anh gõ cửa này giờ mà không có ai trả lời, anh Doanh không ở

trong cửa hàng hả em?"

"Em không thấy ông chủ ra ngoài, nếu không ở trong phòng vậy hẳn là ở tầng trên." - Lan áy náy trả lời: "Tầng trên có trận pháp ngăn cách, không có phận sự không thể đi vào, chỉ có thể đợi anh rồi."

Chính Nam cũng không tỏ ra khó chịu, hắn cười nói: "Không sao, vậy em dẫn anh đi tham quan cửa hàng 1 vòng, anh tới đây mấy lần cũng chưa có nhìn kỹ cửa hàng lần nào."

Lan tươi cười gật đầu, cô bé rất cảm kích ân tình của Chính Nam nhưng luôn tự trách là mình quá vô dụng không làm được gì trả ơn cho hắn. Hiện tại có cơ hội, cô bé gật đầu không chút chần chừ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thân thể của Khương Ngọc Ngân

Từ bên ngoài nhìn vào, Phúc Đạt không phải là 1 cái cửa hàng có mặt bằng rất lớn, nhưng khi bước vào bên trong thì nó lại lớn ra rất nhiều. Lần trước Chính Nam cũng để ý vấn đề này nên đã hỏi Trang, đáp án hắn nhận được là đây là 1 loại không gian trận pháp, có thể bẻ cong không gian theo ý muốn để tăng diện tích.

Nhìn tấp nập người xếp hàng trước mỗi quầy hàng, Chính Nam cảm khái: "Nói 1 ngày thu đầu vàng có lẽ cũng không quá a, Phúc Đạt có mở suốt đêm không em?"

Lan đi bên cạnh Chính Nam giới thiệu với hắn 1 số sản phẩm giá cao, đồng thời giải đáp thắc mắc cho hắn. Nghe hắn hỏi, cô bé trả lời: "Tất nhiên là có chứ anh, cửa của Phúc Đạt, từ lúc em được nhận vào làm tới bây giờ, chưa từng đóng lại."

Chính Nam gật đầu, hắn nghĩ tới mấy chuỗi cửa hàng tiện lợi kiếp trước như CircleK hay Family's Mart cũng đều là như vậy.

Đang cùng Lan đi lòng vòng tham quan, 2 người bỗng nhiên bị chặn đường.

"Lan, em tới làm thủ tục giúp anh, anh muốn mua 1 vài thứ."

Một thanh niên xuất hiện trước mặt Chính Nam, liếc cũng không liếc hắn một cái nhưng mở miệng là muốn cướp người.

Chính Nam 2 mắt tỏa sáng nhìn thanh niên này, trong lòng âm thầm hào hứng: "Ồ, đây không phải là "tiểu đệ" của mình sao, trùng hợp như vậy."

Lan đáp lại bằng câu trả lời rất mang tính nghiệp vụ: "Xin lỗi, em đang có khách hàng rồi, hẹn anh lúc khác ạ!"

Chính Nam kéo kéo cổ áo, tiếp theo mới là trò hay đây!

Thanh niên kia quay qua nhìn Chính Nam, sau đó mặt đều tái nói: "Vậy khi khác anh tới tìm em." - Xong quay đầu rồi đi.

Chính Nam háng giọng: "Tiểu Khoa a, gặp đại ca tại sao không chào!?"

Đỗ Hoàng Khoa khựng người lại, chậm rãi quay cái cổ cứng ngắc nhìn Chính Nam nở 1 nụ cười còn khó coi hơn mèo, lí nhí trong cổ họng: "Đại ca!"

"Hà!? Cái gì?" - Không phải Chính Nam làm bộ không nghe để sỉ nhục Đỗ Hoàng Khoa mà là hắn thật sự không nghe được con hàng mập mạp này nói cái gì: "Nói lớn lên một chút, đàn ông con trai gì lí nhí lí nhí, to con tốt tướng như thế này thì phải mạnh mẽ lên chứ."

Đỗ Hoàng Khoa thì cho rằng Chính Nam trêu đùa hắn nên nén giận la lớn: "Đại ca!" - Trong lòng đã mắng Chính Nam không thành hình người.

"À, nghe rồi, nghe rồi." - Chính Nam cười gật đầu: "Lan, em giúp cậu ấy làm thủ tục mua hàng đi, anh tự mình đi tham quan cũng được."

Lan cúi người chào Chính Nam, nói: "Có chuyện gì anh cứ tìm em, em đi trước."

Chính Nam cười gật đầu rồi quay người đi, không để ý Đỗ Hoàng Khoa nữa. Nhưng mà hắn không để ý không có nghĩa là những người xung quanh cũng như vậy, để cháu của Luyện Dược Sư công hội Hội trưởng giữa nơi công cộng như thế này chịu nhục gọi 2 tiếng "Đại ca" có thể là người đơn giản sao.

Sau khi tự mình đi dạo 1 vòng, Chính Nam mua một số quặng cấp 1, cấp 2 để về tự chế tạo kunai và shuriken rồi lại lên tầng 2 chờ Lê Nhân Doanh.

Lần này may mắn là không phải chờ lâu, Lê Nhân Doanh từ tầng 3 đi xuống, còn có cả Tú Anh phú bà xuất hiện.

Thấy Chính Nam đang ngồi mân mê cây Kunai, Tú Anh phú bà lên tiếng: “Luyện được sư đại nhân có hứng thú với loại vũ khí cầm tay này sao?”

Chính Nam ngẩng đầu lên cười nói: “Thuận tay sử dụng mà thôi.”

Lê Nhân Doanh mở cửa phòng để 2 người tiến vào, hấn vào cuối cùng rồi khóa chặt cửa, còn cẩn thận ấn vào 1 cái nút khởi động cơ quan.

Ngồi trên ghế trung tâm, Tú Anh phú bà mỉm cười nhìn Chính Nam: “Hôm nay có việc gì mà ghé qua đây thế? Không phải là muốn mời tôi ăn mừng đột phá Linh Hư Kỳ chứ?”

Chính Nam âm thầm cảm khái, hệ thống tình báo của Trần gia quá mạnh, mình mới đột phá được vài giờ đã bị người ta biết rõ. Hấn cười lắc đầu: “Chút tu vi này của tôi không đủ cô búng tay 1 cái, tôi cũng không dám khoe khoang. Ngược lại là có chuyện quan trọng cần tìm cô bàn bạc đây.”

Tú Anh phú bà nghe hấn nói “quan trọng” cũng không đùa giỡn nữa, cô nghiêm mặt gật đầu: “Nếu đã là chuyện quan trọng vậy thì cần phải được ưu tiên giải quyết.”

Chính Nam cũng hoảng sợ tốc độ lật mặt của Tú Anh phú bà, hấn nói: “Về cấp 3 đan dược...”

Tú Anh phú bà nháy mắt với Lê Nhân Doanh. Lê Nhân Doanh hiểu ý khẽ gật đầu, sau đó vung tay 1 cái, tất cả cửa sổ đều khép lại, 1 vòng không gian gọn sóng tỏa ra bao vây lấy căn phòng.

Tú Anh phú bà hài lòng gật đầu, quay qua Chính Nam ra hiệu nói tiếp.

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng, trong lòng gào thét: “Cmm! Cái gì đây a! Làm sao cảm giác mình đi vào Wakanda, công nghệ phát triển quá mức. Wakanda Forever!” - Ngoài mặt Chính Nam vẫn bình tĩnh nói: “Sư phụ tôi nói cần dược liệu cấp 3 để tiếp tục nghiên cứu, bởi vì nguồn cung từ nơi khác không đủ, mà hiện tại đang tới giai đoạn quan trọng, cho nên muốn từ nơi này của cô ứng trước dược liệu cấp 3 có được hay không?”

Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh trầm ngâm không nói, bởi vì lượng tin tức Chính Nam vừa cung cấp có chút lớn.

Tú Anh phú bà nhìn Chính Nam: “Dược liệu cấp 3, giai đoạn quan trọng, nguồn cung từ nơi khác...”

Lê Nhân Doanh trong lòng cũng đang suy nghĩ vấn đề tương tự, bởi vì Chính Nam vừa nói rằng bọn họ có đối thủ cạnh tranh.

Tú Anh phú bà mỉm cười, nói: “Tất nhiên là có thể a, Phúc Đạt luôn tin tưởng Dược Lão. Có điều...”

Chính Nam cười tủm tỉm: “Có điều gì cô cứ nói, đều là người một nhà, không có gì phải ngại ngùng.”

“Ai cùng cậu là người một nhà.” - Tú Anh phú bà yêu kiều trừng Chính Nam 1 cái: “Tôi muốn Phúc Đạt được quyền ưu tiên phân phối cấp 3 đan dược sau khi... nghiên cứu hoàn thành. Thêm nữa là trong lần đầu giá đan dược tới đây, tôi cần Dược Lão xuất hiện tuyên bố hợp tác cùng Phúc Đạt.”

Chính Nam cau mày, quyền ưu tiên phân phối hấn không quan trọng bởi vì đó là kế hoạch của hấn, nhưng bảo Dược Lão xuất hiện thì không dễ làm. Lần trước hấn giả dạng 1 lão giả xuất hiện đó là bất ngờ, người ta có thể sẽ không nghi ngờ, nhưng lần này không giống, hấn lại xuất hiện như bộ dạng lần trước rất có thể sẽ bị người ta điều tra hoặc làm khó dễ. Có điều...

Thấy Chính Nam cau mày, gờ bàn mà không trả lời, Tú Anh phú bà cũng không gấp. Cô có tự tin lần giao dịch này.

Lại trầm ngâm 1 lúc, Chính Nam mở miệng phá vỡ im lặng trong phòng: “Quyền ưu tiên có thể, yêu cầu là Phúc Đạt hợp tác cùng Lý gia độc quyền phân phối tại Hà thành, không thể vận chuyển ra bên ngoài Hà thành tiêu thụ.”

Chính Nam không muốn tin tức hấn có thể lượng sản hoàn mỹ đan dược bay quá nhanh, tất nhiên cần là không thể nào, nhưng phải hạn chế lại tốc độ của nó.

Tú Anh phú bà khước miệng cong lên nụ cười: “Quả nhiên là Lý gia” - Cô gật đầu trả lời: “Như vậy hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng còn chuyện hợp tác?”

Chính Nam lắc đầu: “Sư phụ có thể xuất hiện hay không thì tôi không dám nói chắc, bởi vì sẽ xảy ra liên quan rất lớn. Lại nói, cô không nghĩ rằng hợp tác giữa chúng ta không nên để quá nhiều người biết sao? Dù sao thì...”

Chính Nam bỗng nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn 2 người trong phòng, thản nhiên nói: “Dù sao thì Trần gia cũng không phải vô địch.”

Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh trong lòng chấn động, Chính Nam đây là thay sư phụ hấn cảnh cáo 2 người sao.

Sợ Đại tiểu thư nhà mình tính háo thắng xông lên đầu, Lê Nhân Doanh lên tiếng trước: “Cũng chỉ là hình thức mà thôi, nếu Dược Trần đại sư cảm thấy cần thiết thì có thể tùy ý xuất hiện, nếu không thì cũng không nên miễn cưỡng ngài ấy.”

Tú Anh phú bà hít sâu 1 hơi, tóc cô dài nhưng não không ngán, rất nhanh làm chủ được tâm tình. Cô mỉm cười gật đầu với Chính Nam: “Như vậy cũng không sai. Cấp 3 dược liệu tôi sẽ cho người thu gom, mấy ngày sau khai trương bán đan dược sẽ đưa cho cậu luôn, như vậy được chứ?”

Chính Nam cười gật đầu: “Được a. Tôi có việc đi trước, cô và anh Doanh nếu có rảnh thì qua Lý gia chơi, tôi ở Lý gia hiện tại cũng có chút tiếng nói.”

Thấy Chính Nam muốn ra về, 2 người cũng chỉ khách sáo vài câu rồi tạm biệt.

Ra tới cửa, Chính Nam lại quay đầu nói với Tú Anh phú bà: “Chỗ quen biết với nhau, có chuyện này tôi nghĩ mình nên nói cho cô biết. Nếu mấy ngày này thân thể có gì khó chịu thì nên tìm y sư châm cứu huyết Quan Nguyên đi, sẽ đỡ hơn nhiều đấy.”

Lê Nhân Doanh đầy mặt mồ mướt nhìn Tú Anh, trong lòng suy nghĩ: “Đại tiểu thư có bệnh sao? Hay là bị nội thương? Hoặc là... chẳng lẽ tu luyện xảy ra sai lầm?”

Tú Anh phú bà cũng không hiểu Chính Nam nói gì nhưng cô vẫn mỉm cười gật đầu: “Tôi sẽ chú ý. Cảm ơn ý tốt của cậu.”

Đợi cô về phòng mình lật sách ra tra cứu tác dụng của việc châm cứu huyết Quan Nguyên mới hiểu được.

“Aaaaaaaaaa, khốn kiếp! Đừng để tôi bắt được cậu.”

Trong phòng riêng của mình, Tú Anh phú bà gương mặt đỏ bừng, 2 tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi chửi rủa Chính Nam.

Phát tiết xong cô mới bình tĩnh suy nghĩ lại vấn đề. “Bệnh” của cô cũng không phải là cái gì nội thương hay ẩn tật gì, chỉ là con gái thì mỗi tháng sẽ có vài ngày “bị thương” như vậy mà thôi. Nhìn bề ngoài gần như không thể nhận ra sự khác biệt, nhưng Chính Nam liếc mắt một cái liền biết huyết Quan Nguyên của cô có vấn đề, cái này thì không đơn giản rồi.

Tú Anh phú bà bên kia lâm vào tò mò mà suy nghĩ ngàn vạn, Chính Nam bên này cực kỳ thành thạo ăn tối cùng Lý Anh Tuấn, đồng thời cũng bàn chuyện hợp tác với Phúc Đạt.

Chính Nam gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng, nhâm nhi một lát rồi nuốt xuống. Hắn quay qua nhìn Lý Anh Tuấn hỏi: “Tình hình của Lý gia tại Hà thành như thế nào chú Tuấn? Cháu muốn biết tình hình thật sự chứ không phải bề nổi như mọi người ngoài kia vẫn nghe nói về Lý gia.”

Lý Anh Tuấn biết Chính Nam muốn bàn chính sự. Hắn vung tay lên đóng cửa rồi mở một loạt trận pháp. Màn này làm Chính Nam choáng váng: “Cmn! Làm sao ngày hôm nay đi đâu cũng gặp bộ này. Wakanda Forever!”

Thấy Chính Nam bỗng nhiên 2 tay nắm thành nắm đấm rồi đặt chéo nhau trước ngực, Lý Anh Tuấn không hiểu gì cả nhưng cũng làm theo. Sau đó nhỏ giọng nói: “Tình hình của Lý gia cũng không tốt như mọi người vẫn nhìn thấy bấy lâu nay. Chủ yếu là do mảng kinh doanh dược liệu chúng ta độc tôn quá lâu, lãi lại cao kinh người nên khiến cho người khác nhịn không được muốn nhúng tay vào.”

Chính Nam cũng không tỏ ra bất ngờ: “Người khác ở đây là ai?”

Lý Anh Tuấn trả lời: “Theo thám tử của chúng ta tại các gia tộc khác tra được thì thành chủ và các gia chủ gia tộc khác thường xuyên bí mật hội đàm với nhau, gần đây còn cùng nhau thành lập một cái liên minh ý đồ chống lại Trần thị thương hội.”

Chính Nam nhếch mép: “Một đám ô hợp, cho rằng dính lại với nhau liền có thể chống lại Trần thị thương hội sao? Không ra 3 ngày liên minh này tự khắc sụp đổ, không cần lo lắng.”

Lý Anh Tuấn cũng không hỏi Chính Nam làm như thế nào mà chỉ tiếp tục nói: “Vấn đề là liên minh này còn nhắm vào Lý gia chúng ta. Chú nghe nói thành chủ đang có ý định tăng thuế đối với các thương đội vận chuyển linh dược ra, vào thành. Đây chắc chắn là động thái nhắm vào Lý gia chúng ta.”

Chính Nam cau mày, hắn vừa cùng Tú Anh phú bà nói muốn lượng lớn dược liệu, lập tức phủ thành chủ soạn thảo sắc lệnh tăng thuế giao dịch dược liệu, trùng hợp như vậy? Hay đây là thái độ của Phúc Đạt? Hoặc là... trong Phúc Đạt có gián điệp?

“Hừ, mặc kệ âm mưu quỷ kế, trước mặt thực lực nghiền ép thì cũng chỉ là nháy nhót mà thôi.” - Chính Nam cũng không coi trọng chuyện tăng thuế này, bởi vì mặc dù có thể Lý gia sẽ mất 1 số tiền tài nhưng như vậy đối với hắn mà nói càng tốt hơn. Nếu tiền có thể mua được sự yên tâm từ đối thủ, hắn cũng không ngại bỏ ra số tiền này.

“Không nói chuyện làm ăn, về Vệ Đại đội trưởng, chú có biết thân thể cụ thể hay không?” - Chính Nam cảm thấy khá hứng thú với cô gái Khương Ngọc Ngân này.

Lý Anh Tuấn hơi bất ngờ về câu hỏi của Chính Nam, hắn suy nghĩ 1 lát rồi trả lời: “Vệ Đại thật ra không phải là nam mà là nữ. Chú nhớ khoảng 15 năm trước tại Thanh thành, Khương thị gia tộc cũng là 1 cái nhị lưu gia tộc, bị người ta trong 1 đêm diệt tộc. Bởi vì Khương thị gia tộc cũng là 1 trong những gia tộc độc lập phụ thuộc Thiên Thánh Cung nên chú đặc biệt chú ý, kết quả là khi chú chạy tới thì toàn bộ Khương phủ đã chìm trong biển lửa, chỉ còn Vệ Đại là may mắn sống sót.”

“Nói như vậy cô gái này là người cuối cùng còn sót lại của Khương thị, vậy việc đổi tên và che giấu danh tính để sống tiếp, tìm thời cơ trả thù là có thể hiểu được.”

Lý Anh Tuấn lắc đầu: “Không phải chỉ là như thế. Từ lúc chú cứu con bé trở về nó luôn trầm lặng ít nói, thậm chí tên nó cũng không muốn nói cho chú biết, chỉ biết suốt ngày tu luyện. Sau này chú thấy thiên phú của nó tốt, lại không có yêu thích gì ngoài tu luyện cho nên mới để nó làm đội trưởng đội hộ vệ, đặt biệt danh cho nó là Vệ Đại. Còn nó luôn mặc đồ đen và che mặt là bởi vì con hóa hoạn năm xưa đã làm nó bỏng gần như toàn thân. Có lẽ nó không muốn nhớ tới những ký ức đó nên mới che kín như vậy, còn học theo dáng đi, cách nói chuyện và cư xử như đàn ông. Haiz, con bé ngu ngốc, càng trốn tránh chỉ càng làm vết thương thêm đau mà thôi.”

Chính Nam trầm lặng không nói, hắn cảm thấy mình có lỗi khi muốn kéo khăn che mặt của Ngọc Ngân xuống. Mặc dù chỉ là vô tình nhưng đối với 1 cô gái mà nói, không có ai muốn mình xấu xí cả.

Chính Nam lại cùng Lý Anh Tuấn bàn bạc một số chi tiết nhỏ trong việc hợp tác với Phúc Đạt rồi hắn mới về phòng của mình.

“Thanh thành Khương Gia.” - Chính Nam lẩm bẩm “Chuyện này có lẽ Liên Hoa sẽ biết a. Có cơ hội nên hỏi thêm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lý Gia Như

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Chính Nam đã đi gom toàn bộ dược liệu Hư Linh Đan tồn kho của Lý gia, đóng chặt cửa phòng luyện đan rồi bắt đầu dày vò.

Luyện 1 mạch từ sáng sớm cho tới quá trưa, Chính Nam cũng không biết mình đã luyện bao nhiêu lò đan dược, chỉ biết chết lặng luyện và luyện.

Lúc này ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa: “Nam công tử, gia chủ cho mời ngài tới thư phòng.”

Chính Nam cau mày, hắn biết nếu không có chuyện quan trọng Lý Anh Tuấn nhất định sẽ không cho người tìm hắn lúc hắn đang luyện đan. Trầm ngâm 1 lát, Chính Nam lên tiếng trả lời: “Chờ 1 lát, luyện xong lò đan dược này tôi sẽ qua.”

Tâm thần không ổn định khiến Chính Nam luyện thất bại lò đan dược này, nhưng hắn cũng không bức bối. Dọn dẹp sơ qua phòng luyện đan, Chính Nam đóng cửa rồi chạy qua thư phòng Lý Anh Tuấn.

Tới nơi, trên ghế chủ vị Lý Anh Tuấn thấy Chính Nam đến liền muốn đứng lên, nhưng bị Chính Nam dùng mắt ra hiệu cho Lý Anh Tuấn đừng lộ ra, sau đó hắn khom người làm lễ: “Gia chủ, Đại tiểu thư. Không biết gọi tiểu nhân qua có việc gì hay không?”

Từ lúc xuyên qua tới nay, đây là lần đầu tiên Chính Nam nhìn thấy Lý Gia Như, ấn tượng đầu tiên là xinh đẹp, thật mẹ nó xinh đẹp, giống như tiên nữ giáng trần, giống như Lưu Diệc Phi năm 18 tuổi vậy.

Không giống với tính cách nhảy nhót, nghịch phá Lý Gia Nguyệt, Lý Gia Như tính cách trầm ổn, điệu bộ nho nhã, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức rất thần thánh, uống một ly trà cũng không hé miệng, thổi lá trà cũng không chu môi.

Chính Nam cảm thấy cô gái này rất... giả, thật sự rất giả, không nói rõ được. Thoạt nhìn Lý Gia Như có vẻ rất văn nhã, 1 bộ hoàng hoa khuê nữ, nhưng trong đôi mắt kia che giấu sự cuồng dã, nhìn hắn giống như dã thú nhìn mồi, cực kỳ khát máu, phối với cô một bộ đồ dài từ trên xuống dưới màu đen, nếu như dùng cái liềm nữa thì cô liền thành tử thần rồi, một cái cực kỳ xinh đẹp nữ tử thần.

Lý Anh Tuấn không nói chuyện, vừa rồi Chính Nam ánh mắt cũng nói rõ là để hắn làm chủ tình hình.

Lý Gia Như lên tiếng trước, giọng nói rất nhẹ nhàng, vào tai như gió thu thổi qua chuông gió: “Nghe cha tôi nói anh gần đây bắt đầu luyện đan, thiên phú rất cao, đã tới cấp 2 luyện dược sư?”

Chính Nam gật đầu, cũng không giấu diếm: “Chính xác mà nói thì đã là cấp 3 luyện dược sư, chỉ là tỉ lệ luyện ra cao cấp có chút thấp, cấp 3 trung phẩm không thành vấn đề”.

Lý Gia Như tỏ ra khá hứng thú: “Nói như vậy anh có tự tin luyện thành công cấp 3 đan dược, còn có thể luyện tới trung phẩm? Theo tôi được biết thì anh hàng ngày đều ở Lý gia, vậy thì anh học luyện đan từ đâu?”

Chính Nam cũng không loạn tiết tấu, lời nói chậm rãi: “Tiểu nhân may mắn được 1 vị luyện dược sư nhận làm đệ tử cách đây không lâu. Sư phụ nói hắn du lịch khắp đại lục mấy chục năm, chưa từng thấy ai có thiên phú luyện đan cao hơn tiểu nhân, cho nên mới dốc túi truyền thụ cho tiểu nhân.” - Mớ mớ nói mớ, bịa ra người không tồn tại.

Lý Gia Như nhìn kỹ ánh mắt hắn, đang đoán xem mấy phần thật, mấy phần giả, không ai biết vị Đại tiểu thư này đang nghĩ gì.

“Thì ra là như vậy. À, nghe nói anh cùng Gia Nguyệt quan hệ rất tốt, hiện tại thậm chí cùng em ấy ăn, ngủ cùng một chỗ?” - Nói đến Lý Gia Nguyệt, Lý Gia Như liền nghiêm túc, thậm chí trừng mắt Lý Anh Tuấn một cái.

Chính Nam gật đầu: “Quả thật rất tốt, tiểu nhân xem Nhị tiểu thư như em gái mình, ở cùng với em ấy rất vui vẻ. Đại tiểu thư cũng biết tiểu nhân là cô nhi a, ở Lý gia lại cùng chúng hạ nhân không hợp. May mắn Nhị tiểu thư không chê tiểu nhân xuất thân nghèo hèn, làm người thô kệch, hành vi ngốc nghếch mà vẫn cùng tiểu nhân nói chuyện rất thân thiết.” - Chính Nam cứng rắn nhen ra 2 giọt nước mắt, vừa lau nước mắt vừa nói tiếp: “Lại nói ăn, ngủ cùng một chỗ cũng không sai, bởi vì ăn chính là do tiểu nhân tự mình nấu cho Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư ngủ lại muốn có người gác lưng, chính là như thế.”

Lý Gia Như nhìn hần, cô nở nụ cười “Một hai nghiêng nước nghiêng thành, sắc đành đòi một tài đành họa hai” nhưng giọng lạnh lùng nói: “Anh rất tốt, câu chuyện của anh cũng rất tốt, thực lực của anh... cũng rất tốt. Biết anh sai ở đâu không?”

Chính Nam cũng đến hứng thú nhưng vẫn giả ngu: “Tiểu nhân không hiểu Đại tiểu thư đang muốn nói cái gì?”

“Câu chuyện của anh thoát nhìn rất kín kẽ, rất hoàn mỹ nhưng cuối cùng cũng chỉ là lời nói dối. Thứ nhất, anh nói anh học luyện đan từ 1 vị thần bí luyện được sư. Nhưng tôi đã nghe ngóng qua, lần đầu tiên anh luyện đan là cùng Gia Nguyệt trong phòng luyện đan riêng của con bé khoảng 10 ngày trước, khi đó anh mới là cái cấp 1 luyện được sư mà thôi. 10 ngày sau anh nói với tôi anh là cấp 3 luyện được sư, cái này nghe giống như người si nói mộng đi.

Thứ 2, anh nói anh nấu ăn tốt khiến Gia Nguyệt muốn cùng anh thân cận, cái này tôi tạm tin anh. Nhưng tôi từ hộ vệ biết được lúc Gia Nguyệt thức tỉnh huyết mạch, anh nhìn một cái liền biết đó là “Tuồng Quang huyết mạch”. Đây cũng phải là 1 cái 18 năm làm gia đình như anh có thể biết được.

Thứ 3, tôi cùng Gia Nguyệt lớn lên, ăn chung, ngủ chung, tắm chung đều không biết em ấy cần người gãi lưng mới ngủ được, như vậy rõ ràng là có người trong thời gian ngắn tập cho em ấy thói quen này và người đó chắc chắn là anh. Mục đích của anh là gì?

Cuối cùng, chính là ngày hôm qua, anh vừa đột phá Linh Hư Kỳ lại đánh cho Vệ Đại đội trưởng không có sức đánh trả mặc dù anh ấy áp chế cảnh giới. Ngay cả tôi, thậm chí cha tôi nếu không biết Vệ Đại là ai cũng không thể làm được.

Tổng hợp lại, Chính Nam a, anh ở Lý gia làm gì? Có ý tiếp cận Gia Nguyệt làm gì? Hay là nói, anh... là... ai?”

Những từ cuối Lý Gia Như đã rít qua kẽ răng, đôi mắt đã có dấu hiệu hắc hóa, dấu hiệu cực kỳ giống lúc Gia Nguyệt phủ bả thức tỉnh huyết mạch.

Chính Nam há hốc mồm, cô nàng này IQ Vô Cực a, làm sao nói mấy câu lại nhìn ra nhiều như vậy. Rõ ràng sáng nay mới trở về, như vậy chỉ tồn có nửa ngày để cô nàng này nghe ngóng, điều tra và suy đoán ra từng đó việc. Quả thật là Conan hiện thế.

“Không tệ, không tệ!” - Chính Nam vỗ tay, ánh mắt rất thương thức Lý Gia Như, lại nhìn về phía Lý Anh Tuấn: “Đại tiểu thư từ nhỏ đã thông minh như vậy a? Đây là lý do vì sao chú nói cháu chuẩn bị cho tốt sao?”

Lý Anh Tuấn cười khò gật đầu: “Chính là thông minh như vậy. Người làm cha như chú cũng cảm thấy rất áp lực, nhiều khi cảm giác con gái nhìn mình giống như nhìn ngu ngốc vậy. Hiện tại rất tốt, Thiếu chủ ngài nhìn, con bé ngu ngốc rồi, haha.”

“Cái gì cùng cái gì a!” - Nhìn hai người đàn ông vừa đánh giá mình vừa cười, Lý Gia Như cảm thấy trong gió lộn xộn rồi: “Cha đừng cười, hần là ai, tại sao lại gọi hần Thiếu chủ, hần không phải là 1 tên gia đình sao?”

Lý Anh Tuấn ngừng cười, ánh mắt hỏi thăm Chính Nam. Chính Nam ra hiệu để tự hần nói: “Được rồi, không cùng Đại tiểu thư đùa giỡn. Tôi là ai, việc này Đại tiểu thư cũng đừng điều tra, nếu không sẽ ra đại họa. Đại tiểu thư chỉ cần biết tôi đối với Lý gia không có ác ý, đối Gia Nguyệt không có ác ý, ngược lại đối với Đại tiểu thư rất có ý tứ, nếu không chúng ta tìm cái điều kiện giao lưu, tìm hiểu kỹ hơn. Chú nói có được không chú Tuấn?”

“Chuyện của người trẻ tuổi chú không xen vào, nhưng mà có 1 câu phải nói.” - Lý Anh Tuấn mặt đầy nghiêm túc: “Thiếu chủ, ủng hộ nha, cố gắng cảm xuống con bé, đừng để tiện nghi người khác.”

“Cha... cha nói cái gì vậy?” - Lý Gia Như đứng lên, một mặt không thể tin nổi nhìn một lớn một nhỏ hai tên khốn nạn đang một xướng một họa trên chộc mình. Cô gầm lên: “Cha làm sao không trời con gái lại ném lên giường rồi cho hần leo lên là được?”

“Ý kiến không sai a, cháu cảm thấy thực hiện được.” - Chính Nam giống như phát hiện đại lục mới, hai mắt tỏa sáng, hứng thú nói: “Tốt, cháu về tắm một cái trước, chú nhớ trời kỹ một chút kéo lỏng ra em ấy đánh chết cháu, cháu hiện tại cũng không đánh lại em ấy.”

Lý Anh Tuấn cũng cười haha, cực kỳ sáng khoái. Bị trí thông minh của đứa con gái này áp chế hơn 10 năm, cuối cùng hần cũng lại thấy mất trời. Nhưng thấy Lý Gia Như mặt đen như đáy nồi, hần liền dừng lại: “Khục... khục... được rồi, không đùa giỡn. Thiếu chủ, cháu cảm thấy cái gì nói được, cái gì không thể nói liền do cháu quyết định. Hiện tại, Gia Như, có gì muốn nói liền cùng thiếu chủ nói, nhớ kỹ, cung kính một chút, thiếu chủ cũng không phải tại chúng ta Lý gia có thể loạn.”

Chính Nam cũng không chọc ghẹo Lý Gia Như nữa, nghiêm túc nói: “Hiện tại tới giờ tôi tu luyện, Đại tiểu thư có hứng thú so chiêu một chút không? Dĩ nhiên áp chế tại Linh Hư trung kỳ tăng.”

Lý Gia Như ghen một bụng ừ ừ khúất, chính mình vừa trở về lại bị cha cùng vị “Thiếu chủ” này mang ra làm trò cười, hiện tại tới cơ hội trả thù, cô liền xinh đẹp nở nụ cười: “Cầu còn không được. “Thiếu chủ”, mời!” - Hai chữ thiếu chủ cố ý ngậm dài, một lời nhiều ý.

Chính Nam cũng đoán được Lý Gia Như đang nghĩ gì nhưng chỉ cười lắc đầu, sau đó 2 người cùng nhau đi tới nơi huấn luyện hộ vệ sau núi.

“Vệ Đại đội trưởng, tôi lại tới tìm “anh” đây.” - Chính Nam hô một cuồng hống.

“Khốn kiếp, tới liền tới, hô cái gì hô.” - Ngọc Ngân xem chút không có té sắp mặt xuống, khí tức cũng hỗn loạn.

“Tôi hô để anh biết mà chuẩn bị chứ sao, nếu không đám bỏ đi này lại nhao nhao.” - Chính Nam vừa nói vừa lật cái khinh thường với đám hộ vệ.

“Có cái gì mà chuẩn bị.” - Ngọc Ngân quay về Chính Nam lật cái bạch nhãn, sau đó lại cùng Lý Gia Như nói chuyện: “Đại tiểu thư, mới trở về a.”

“Đúng vậy, vừa trở về, muốn qua nhìn anh cùng mọi người một chút. Mọi người khổ cực a!” - Lý Gia Như khì trằng Đại tiểu thư 10 phần, không chút nào giống lúc nãy ủy khuất bộ dáng.

“Chào Đại tiểu thư, không có gì khổ cực”.

“Xin chào Đại tiểu thư, Đại tiểu thư về nghỉ hè a”.

...

Đám người lớn xôn bắt chuyện, Chính Nam nhìn không nổi nữa liền la to: “Được rồi, được rồi, chào hỏi thế đủ rồi, luyện thêm một chút đi. Đại tiểu thư, Vệ Đại đội trưởng, đi, chúng ta qua rừng cây bên kia”.

3 người song song nhau tiến về phía rừng cây. Chính Nam bỗng nhiên lên tiếng: “Vệ Đại đội trưởng, vết thương hôm qua vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sao, đáng đi rất kỳ quái?”

“Đều tại cậu, ra tay nặng như vậy làm gì.”

“Nếu tôi không ra tay toàn lực sao có thể chịu nổi anh.”

“Cũng không cần đánh toàn thân như vậy, lưng tôi hiện tại còn chưa tốt đâu.”

“Được rồi, lát nữa tôi ra tay nhẹ hơn một chút là được.”

“Cậu dám giả vờ tôi đánh chết cậu, hừ!”

“...”

Lý Gia Như nổi hết cả da gà. Cô cảm thấy mình đi sai chỗ rồi. Hai người này luyện cái gì võ a, rõ ràng là đi hẹn hò, làm chuyện xấu, có luyện cũng chính là trong truyền thuyết “võ 2 người” đi.

Gặp Lý Gia Như đột nhiên chậm lại bước chân, khuôn mặt đỏ bừng, Ngọc Ngân liền hỏi: “Đại tiểu thư, em làm sao mặt đỏ bừng, bị sốt a?”

“Không... không có gì, chúng ta tiếp tục.” - Lý Gia Như cố gắng giữ cho mình bình tĩnh.

Chính Nam dừng lại, nhìn một lớn một nhỏ hai cô gái: “Ồ đây được rồi, hôm nay ai tới a?”

“Hôm qua bị cậu đánh còn chưa khỏe, hôm nay Đại tiểu thư tới đi.” - Ngọc Ngân tranh thủ bán cái, thật sự là vì chưa nghĩ ra đối pháp cho chiêu thức của Chính Nam.

“Em... em không được a, em còn nhỏ, lại qua vài năm...” - Lý Gia Như áp a áp ứng, chẳng lẽ mình hôm nay liền hồ đồ như vậy rơi vào Chính Nam ma trảo, mình còn nhỏ mà.

“Cái gì a, liền áp chế tại Linh Hư trung kỳ, cùng hấn đánh một chút, cái gì còn nhỏ, cái gì qua vài năm, em không phải là nghĩ... Đại tiểu thư, tâm trí em làm sao đen như vậy, thật sự là...” - Ngọc Ngân không còn gì để nói, mới mấy tuổi, làm sao đã hừnh vậy chứ. Chính Ngọc Ngân cũng không biết lúc này mình và Chính Nam nói chuyện là cỡ nào ám chỉ.

“A, đánh nhau a, tốt, tốt, không phải cái kia là được.” - Lý Gia Như gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đối chiến Lý Gia Như

Hai người đứng cách nhau 50m.

Chính Nam không sử dụng lại chiến thuật hôm qua đã dùng đối phó Ngọc Ngân, hấn muốn thử nghiệm nhiều loại chiến thuật khác nhau. Không giống như Ngọc Ngân là một tên thân kinh bách chiến cao thủ, Chính Nam cho rằng mới 15 tuổi Lý Gia Như cũng giống như hấn, không nhiều chiến đấu kinh nghiệm và phán đoán của hấn ngay lập tức phải trả giá.

Lý Gia Như không đợi hấn có bất kỳ động tác gì đã bắt đầu công kích. Cô giơ hai tay lên, màu vàng chân khí tập trung trên bàn tay, sau đó vung tay về phía Chính Nam.

Chính Nam còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, mặt đất liền bắt đầu rung lắc.

“Vu thuật - Thổ Bổng Chú”

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp là tiếng nổ trên mặt đất chỗ Chính Nam vừa sử dụng Thuần Thân Thuật rồi đi, nơi đó giờ chỉ còn lại đồng đồ nát với cái hố to.

Bên ngoài 5m, Chính Nam lau mồ hôi: “Móa, thật mãnh liệt.”

“Đại tiểu thư là vu sư hình tu luyện già, em ấy có rất mạnh thiên phú hệ thổ và hệ thủy vu thuật, cậu nên cẩn thận.” - Ngọc Ngân giải thích với Chính Nam, đây là đối luyện, không phải sinh tử chiến, nói một chút cũng không có gì sai.

Chứng minh cho lời Ngọc Ngân nói, Lý Gia Như ngay lập tức lại ra chiêu, lần này cô nâng hai tay sáng lên màu xanh dương chân khí, sau đó hai tay giờ lên trời.

“Vu Thuật - Thủy Bộc Hoàng Hương”

2 dòng nước lớn xuất hiện trên đầu Chính Nam khoảng 3m, sau đó bắt đầu đổ xuống như thác nước.

Chính Nam không tránh không né, đứng im ở nơi đó, dòng nước bắt đầu ào ào dội qua, nơi đó chỉ còn lại một khúc cây.

“Hắn đâu rồi?” - Lý Gia Như đề phòng nhìn quanh.

“Hắn hẳn là muốn...” - Ngọc Ngân còn chưa nói hết câu, Chính Nam liền xuất hiện phía sau Lý Gia Như.

“Nhu Quyền - Châm Huyệt”

Hắn tính toán áp sát, một đòn áp chế Lý Gia Như, nhanh chóng kết thúc chiến đấu.

Ý tưởng rất tốt, nhưng dĩ nhiên là một vu sư hệ, Lý Gia Như không thể không có kỹ năng chống lại những tình huống như thế này.

“Vu Thuật - U Minh Độn”

Sau lưng Lý Gia Như hiện lên một bóng người, nhìn không rõ trai gái vì bóng người này mũ áo trùm kín đầu. Bóng người dang 2 tay ra, từ 2 bàn tay chảy ra màu tím đen ánh sáng bao trùm lấy cơ thể Lý Gia Như khiến cho đòn đánh của Chính Nam hoàn toàn xuyên qua người cô nàng.

Chính Nam mất đà lao về phía trước, Lý Gia Như chớp lấy thời cơ, giờ lên tay trái, đại lượng chân khí cùng xung quanh thổ linh lực tập trung vào tay cô nàng hình thành một quả cầu màu vàng lớn. Ngay lúc Ngọc Ngân cho rằng Lý Gia Như sẽ ném quả cầu này về phía Chính Nam, Lý Gia Như lại kêu lên.

“Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú”

Dưới chân Chính Nam hình thành một vùng cát vàng, sau đó một người khổng lồ cát từ phía dưới đất chui lên, hướng về Chính Nam đâm tới.

“Bát Quái Chương - Hồi Thiên”

Chính Nam nhanh chóng ổn định thân hình, dang 2 tay ra, sao đó bắt đầu xoay tròn. Chân khí tràn ra từ huyệt đạo trên thân thể Chính Nam, kết hợp với thân thể hắn xoay tròn tạo thành quả cầu khí phòng ngự tuyệt đối.

Người khổng lồ cát đánh ra một quyền sau đó liền tiêu tán, Chính Nam cũng ngừng xoay, lau mồ hôi, thở hổn hển. Tình trạng của Lý Gia Như xem ra còn rất tốt, hẳn phải dùng tuyệt chiêu.

“Nhu Bộ - Song Sư Quyền”

Hai tay Chính Nam sáng lên chân khí, bước chân của hắn thoát nhìn cực kỳ hỗn loạn nhưng như thế có thể quấy nhiễu tầm mắt cũng như tránh né đòn tấn công của đối phương khi hắn cố áp sát đối phương.

Lý Gia Như tình trạng cũng không phải tốt như vậy. Vu sư chiến đấu ngoài tiêu hao chân khí ra còn tiêu hao tinh thần lực, vừa rồi một chiêu “Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú” đã tiêu hao rất nhiều tinh thần lực của cô, hiện tại đã không thể tránh thoát đòn này, Lý Gia Như chỉ có thể chống đỡ.

“Vu Thuật - Linh Hồn Nguyên Thai”

Lý Gia Như dùng còn lại số không nhiều tinh thần lực cùng chân khí triệu hồi mạch nước ngầm và thủy linh khí xung quanh rồi đóng băng chúng, hình thành một khối băng lớn bảo vệ bản thân, hi vọng có thể chống đỡ được Chính Nam.

“Ha, xác rùa đúng không?” - Một quyền đánh lên khối băng không có kết quả, Chính Nam phải mở đại chiêu.

“Từ thế này... là “chiêu đó” sao?” - Ngọc Ngân nhìn kỹ chiêu này của Chính Nam, hôm qua mình chính là bại bởi chiêu này.

“Bát Quái - Lục Thập Tứ chương.”

Chính Nam nói thầm, sau đó hình thành Bát Quái Trận và tấn công liên tiếp vào khối băng bảo vệ Lý Gia Như.

“Đúng là Bát Quái - Lục Thập Tứ chương?” - Ngọc Ngân cau mày, với tốc độ ra đòn liên tiếp của chiêu này thì gánh nặng lên thân thể là cực lớn, thêm nữa là Chính Nam hiện đang đánh lên một khối băng chứ không phải đánh lên cơ thể người. Đánh xong chiêu này hai tay hắn có thể bị thương nặng, sau đó còn đánh như thế nào.

Đánh tới 32 chương khối băng đã bắt đầu nứt nhưng Chính Nam cũng cảm thấy cánh tay đau nhức, các huyết đạo đã hô to mỏi mệt.

Đánh xong 64 chương cánh tay hắn đã tê cứng, nhìn khối băng đã sắp tách ra, hắn cắn răng hung ác.

“Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Một chương đánh vào điểm yếu nhất, khối băng vỡ tan tành, lộ ra bên trong Lý Gia Như đang đầy mặt mồ hôi. Chính Nam nhe răng cười, hai tay kết ấn.

“Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật”

Có thể nói sử dụng ảo thuật đối phó vu sư là hành động rất ngu ngốc bởi vì không ai có thể đảm bảo tinh thần lực của mình cao hơn một vu sư. Nhưng, lối suy nghĩ của Chính Nam hoàn toàn khác.

Vu sư tinh thần lực rất mạnh, đúng vậy, nhưng bọn họ cũng dùng tinh thần lực làm phương thức chiến đấu. Và lại chưa tới Không Minh Kỳ thì Thức Hải còn chưa được mở ra, cả tổng sản lượng tinh thần lực và phương pháp vận dụng đều thô sơ, chênh lệch giữa tu luyện giả chủ tu tinh thần lực và chủ tu thân thể không có khác biệt quá lớn.

Từ đầu tới giờ Chính Nam toàn bộ là sử dụng thân thể để chiến đấu, cho nên hiện tại tinh thần hắn không thể nói rất tốt, nhưng ít nhất cũng còn lại 70%. Chính Nam tin rằng hắn hoàn toàn có thể dùng ảo thuật nghiền ép đã vào đèn cạn dầu trạng thái Lý Gia Như.

Lý Gia Như nhìn thấy Chính Nam đối với mình cười, sau đó một đám rất lớn lá cây bay qua. Trước mặt cô là Lý Gia Nguyệt đã tụt dưới chân Chính Nam nằm trong vũng máu, Lý Anh Tuấn cũng toàn thân là máu đang ôm lấy chân Chính Nam, quay về phía cô la to: “Gia Như chạy mau, thiếu chủ đã nhập ma, chạy mau, không cần lo cho cha.”

Chính Nam từng bước đi về phía Lý Gia Như, trên tay vẫn cầm một cây kunai, sau lưng là Lý Anh Tuấn đã không còn khí tức. Hắn từng bước, từng bước đi tới, khuôn mặt vẫn tươi cười nhưng những vết máu lem luốc làm nụ cười kia cực kỳ kinh dị. Thậm chí hắn còn lè lưỡi ra liếm lấy vết máu đang chảy trên thân cây Kunai trong tay.

Lý Gia Như muốn chạy nhưng không thể động đậy: “Giả! Đều là giả!” - Trong lòng cô hô to tự đánh thức mình nhưng nỗi sợ hãi đã bao trùm cô, thân thể run rẩy, nhịp tim tăng nhanh, đại lượng máu dồn lên đầu khiến đôi mắt sung huyết.

Lý Gia Như trừng lớn đôi mắt đã vẩn vện tơ máu nhìn Chính Nam gào thét: “Đây không phải là thật... đây không phải là thật... Đây...”

“Bát Quái - Châm Huyệt”

Nhìn Chính Nam trước mặt một trận hư ảo lác lác rồi biến mất, Lý Gia Như rất vui sướng ngất đi, trong đầu chỉ kịp lóe lên suy nghĩ: “May quá, không phải là thật.”

Ngọc Ngân xuất hiện đỡ lấy Lý Gia Như không để cô té xuống đất, cùng lúc đó trừng mắt Chính Nam, nói: “Đối với một cô gái chưa thành niên dùng ảo thuật độc ác như vậy, cậu không sợ người ta bị dọa ra ám ảnh tâm lý hay sao?”

Chính Nam không cho là đúng. Hắn tranh thủ ăn một viên cấp 3 Hồi Khí Đan, bĩu môi nói: “Đây chính là nỗi sợ hãi trong tâm lý em ấy, hiện tại đối luyện độn phải còn có thể sửa chữa, nếu ngày sau gặp kẻ thù biết ảo thuật tương tự, không phải mặc người ta làm gì thì làm rồi? Lại nói, nếu như chính mình không vượt qua được, vậy cũng không cần tu luyện nữa, quay về Lý gia làm bình hoa đi, tôi bao nuôi.”

“Thế nhưng mà...”

“Anh ấy nói không sai.” - Lý Gia Như rất nhanh tỉnh lại, trên gương mặt xinh đẹp vẫn còn suy yếu và sợ hãi. Cô nhìn về Chính Nam đã không còn cao ngạo và tự tin: “Bình thường em luôn cho rằng tinh thần lực của vu sư rất mạnh, sẽ không cần sợ những ảo thuật như thế này nên hoàn toàn không có ý thức phòng bị. Nhưng hôm nay Chính Nam nói cho em biết, em sai rồi, sai rất nghiêm trọng.” - Cô nhìn về phía Chính Nam tò mò: “Lại nói, thực lực của anh mạnh không hợp lẽ thường như vậy, là nhờ đôi mắt kia chứ?”

Ngọc Ngân không hiểu hỏi: “Đôi mắt? Đôi mắt hắn rất bình thường a?”

Lý Gia Như lắc đầu: “Lúc này em ở trong Nguyên Thai nhìn rõ, hắn sử dụng cái loại tốc độ cao chiêu thức với trận pháp dưới mặt đất, cùng với chiêu cuối cùng phá vỡ Nguyên Thai, đôi mắt hắn có màu trắng.”

Gặp hai cô nàng nhìn về phía mình tìm kiếm câu trả lời, Chính Nam nhún vai, cũng không giấu diếm: “Bạch Nhãn, đôi mắt này cơ bản là có thể...” - Hắn

dừng lại, con mắt đảo qua cơ thể hai người, chắc chắn một lát mặc dù cái gì cũng không thấy, tiếp tục nói: “Cơ bản là có thể thấu thị.”

“Biến... biến thái.” - Ngọc Ngân không chịu nổi, 2 ngày nay không phải bị hấn nhìn cái thông suốt? Ô ô, mình làm sao lấy chồng nữa đây, không đúng, thù chưa trả, không lấy chồng, nhưng mà vẫn ô ô.

“Lợi hại.” - Lý Gia Như không low IQ như Ngọc Ngân, cô hiểu Chính Nam nói thấu thị ở đây là gì: “Anh có thể nhìn thấy đối phương tập trung chân khí cùng động tác thân thể đúng không. Trách không được anh luôn tránh được trước khi kỹ năng của tôi gây được bất kỳ sát thương nào lên người anh.”

“Biến thái kia, qua đây giải huyết cho Đại tiểu thư. Cậu cố ý dùng chiêu này là để... nếu không Đại tiểu thư rõ ràng là đứng im, tại sao cậu nhất định phải điểm huyết em ấy.” - Ngọc Ngân vẫn đang bị IQ của mình hù dọa, cô luôn cố gắng tránh né ánh mắt Chính Nam, trong tâm lý đã cho Chính Nam đánh lên mác “Biến thái”, “Nhìn trộm cuồng”, “Lolicon”.

“Để làm gì a?” - Lý Gia Như tìm lộp bộp, cảm giác mình sắp phải gặp chuyện không may.

“Khụ... khụ, Đại tiểu thư, để tôi giúp cô giải huyết.” - Sờ mó time, hắc hắc.

“Không... không cần, anh Vệ Đại, tôi giúp em giải huyết” - Lý Gia Như biết rồi, cô hoàn toàn đồng ý cách gọi của Ngọc Ngân.

Chính Nam kêu rên: “Cái gì a, đều là đàn ông con trai, tại sao em không thích anh giải huyết cho em mà lại chịu... anh Vệ Đại giải huyết cho em?”

Lý Gia Như ấp úng: “Bời vì... bời vì...”

“Đại tiểu thư, anh... anh giải không được, hôm qua anh cũng bị một chiêu này khóa cứng, dùng Nguyên Anh Kỳ tầng 5 nguyên khí cũng xông huyết không được, chỉ có hấn mới giải được. Nếu không chỉ có thể ở đây chờ một lúc huyết tự giải.” - Ngọc Ngân khóc không ra nước mắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, “Đại tiểu thư cũng bị sờ, haha.”

“Vậy... vậy em chờ đi, không cần hấn giải.” - Lý Gia Như quyết tâm. Đùa giỡn, để cho hấn sờ một lượt, sau này... sau này làm sao cùng Gia Nguyệt gặp nhau a.

“Đại tiểu thư, em không muốn anh giải huyết anh có thể hiểu, nhưng em nghĩ một chút nha, nằm ở đây trong rừng cây, cái gì rần rết a, cái gì chuột bọ a, con gián a,... trời tối chúng liền đi ra kiếm ăn.” - Chính Nam giờ giọng hù dọa: “Lại nói, Đại tiểu thư da trắng, thịt mềm, còn thơm ngào ngạt, hấn là phù hợp khẩu vị chúng nó á.”

“Đừng... đừng nói nữa. Anh Vệ Đại, dìu em trở về, em ở trong phòng chờ huyết tự giải.” - Lý Gia Như nhận sợ, chính mình từ nhỏ đã sợ cái loại nhiều chân lúc nhúc lúc nhúc con rết, con sâu chiếu... các loại côn trùng, sâu bọ. Bây giờ nếu bị nó bò lên người, tự sát tâm đều có.

“Đứng, đứng. Để anh dìu Đại tiểu thư trở về.” - Ngọc Ngân gật đầu.

“Được a, không miễn cưỡng.” - Chính Nam bĩu môi, lần sau quyết định không cùng 2 người đối luyện, 1 người dễ dàng hơn nhiều.

Ra bên ngoài rừng cây, chúng hộ vệ lại thấy Đại tiểu thư một mặt mệt mỏi, toàn thân cứng đờ, bước chân kỳ quái, con mắt còn đỏ giống như vừa mới khóc, được Vệ Đại dìu trở về. Chính Nam thì thần thanh khí爽, cười bí ối đi bên cạnh vuốt cằm, cố ý lùi lại nửa bước còn nhìn chằm chằm mông Đại tiểu thư, hình ảnh quá cay con mắt.

Cùng Lý Gia Như và Khương Ngọc Ngân tách ra, Chính Nam tiếp tục quay về với thời gian biểu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Công lược Gia Như phú bà(1)

Cấp 2 Thiên Nhân cho Chính Nam khả năng nhìn thấy thêm cấp thiên phú của phú bà. Hấn đã quan sát Ngọc Ngân và Lý Gia Như, một người cấp R thiên phú 5, một người cấp SR thiên phú 8.

Chính Nam lưỡng lự.

Lý Gia Như đủ điều kiện hấn đề ra để tòa định phú bà, nhưng mà người không phải NPC, bọn họ còn có tương lai, có tình cảm, có cuộc sống của mình. Hấn hiện tại có thể tòa định cô, dùng thủ đoạn hiện đại để tàn tình rồi đạt được những gì hấn muốn, nhưng rồi sao nữa.

Tư tưởng hiện đại một vợ một chồng đang quá nhiều suy nghĩ của Chính Nam. Hấn cũng như bao thanh niên khác, cũng từng có mộng tưởng trái ôm phải áp, có một dàn harem, nhưng hiện tại bản thân phải đối mặt, hấn không biết làm sao quyết định.

Bởi vì Chính Nam không chắc có thể làm tất cả các cô gái đều vui vẻ.

Nếu Gia Nguyệt biết lúc mình đang tiếp thu truyền thừa hần lại tán tỉnh Gia Như, em ấy sẽ cảm thấy thế nào!?

Nếu Tú Anh biết mình vì hần chạy đông chạy tây, hần lại ở đây ba vợ, bốn nàng hầu, cô ấy sẽ cảm thấy ra sao!?

Đặt mình vào vị trí các cô gái để suy nghĩ, Chính Nam cảm thấy mình chẳng thể nào vui được.

“Ký chủ nghĩ nhiều rồi. Nơi này là dị giới, nếu ký chủ đủ mạnh, đủ bản lĩnh, ký chủ có thể chinh phục bao nhiêu phụ nữ đều được. Đổi một cách suy nghĩ, như trước kia ký chủ ở Trái Đất, có một sự thật hiển nhiên là đại gia có quyền cặp nhiều gái đẹp, bao nuôi hoa hậu này, á hậu kia đúng không? Vậy nếu như ở nơi này ký chủ mạnh tới mức chỉ con chó nói nó là con mèo, người khác vẫn vui vẻ gật đầu đồng ý, như vậy ký chủ nghĩ mấy phú bà làm bạn gái, làm vợ ký chủ sẽ buồn hay vui? Sẽ ủy khuất hay tự hào? Nói chung, cái ký chủ cần làm là biến mình trở thành “Đại gia”, như vậy là được rồi.”

Chính Nam búng tỉnh.

Đúng vậy a!

Nơi này không phải hiện đại, ở Trái Đất còn có cái gọi là dư luận, là ngòi bút công kích, là “cộng đồng mạng”, nhưng nơi này không có.

Tôi mạnh, lời tôi nói chính là chân lý.

Anh yếu, anh chết chính là do anh sai.

Như vậy, tôi mạnh, tôi lại yêu thương người phụ nữ của mình, bên cạnh tôi các cô ấy được yêu thương, được cưng chiều, được hưởng thụ, vậy làm sao sẽ ủy khuất, làm sao sẽ cảm thấy không công bằng.

“Mà, Trang đọc suy nghĩ của tôi?” - Chính Nam hỏi Trang.

“Có sao?”

“Có!”

“Có thì có đi. Lại nói, Trang chính là đại phú bà của ký chủ a. Nếu không ký chủ nghĩ ai đang bao nuôi, dạy võ công, dạy nghề, dạy ký chủ tán gái.” - Bàn phú bà có quyền quản anh nghĩ gì. Không phục!? Không phục cũng vô dụng, hô hô.

Chính Nam sững sờ, nói có vẻ không sai, nhưng làm sao cứ thấy kỳ lạ. Hần tò mò hỏi: “Liệu có một ngày nào đó Trang phú bà cụ hiện thành nhân loại hay không nhỉ?”

“Chờ ký chủ đột phá cảnh giới thứ 9 liền có câu trả lời.” - Trang phú bà giọng cũng có chờ mong.

“Được a, lại qua 2019 năm nữa rồi tính.” - Không muốn, phú bà cao cường hơn mình, mình sẽ phải nằm dưới, đàn ông không phải lúc nào cũng muốn nằm dưới.

“...” - Trang phú bà cũng chịu thua tên ký chủ vô si này.

“Như vậy, tòa định Lý Gia Như.”

“Tiêu hao 2 điểm mệnh lực tòa định Lý Gia Như phú bà thành công.”

Trong một căn phòng sương khói mờ ảo, Lý Gia Như đang ngâm mình trong bồn tắm bỗng nhiên 2 mắt hoa một cái, giống như nhìn thấy trên mặt nước có bóng Chính Nam nhìn cô cười.

Lý Gia Như ngượng chín cả mặt, vẩy vung bàn tay làm nước văng tung tóe trong phòng: “Thật là, tại sao lại nghĩ tới hần cơ chứ!?”

...

3 ngày sau đó mọi chuyện vẫn diễn ra không có gì đặc biệt. Chính Nam vẫn làm nhiệm vụ, luyện đan, đọc sách, đối chiến, dĩ nhiên phúc lợi là không thể thiếu. Không biết Gia Như phú bà và Ngọc Ngân có tình hay có ý mà mỗi lần đối chiến đều kết thúc bằng việc Chính Nam điểm huyết cả 2 người sau đó là sờ loạn một trận. Có lẽ là nhìn hần mỗi ngày đều chuẩn bị nước giải khát sau khi đối luyện đi, dù sao nước này cùng linh thủy giống nhau, đều có thể hồi phục thể lực và tăng tốc tu luyện linh lực.

Buổi tối ngày thứ 3, Chính Nam vô cùng thích ý nằm trên giường cùng Trang phú bà nói chuyện phiếm: “Tôi nói Trang a, nhìn tôi cố gắng như vậy, tốc độ lên cấp cũng không chậm, không có danh hiệu hay phần thưởng gì khích lệ hay sao?” - Chính Nam hướng Trang phú bà mò chỗ tốt, dù sao hần biết Trang phú bà cũng không phải là cái A.I đơn giản như vậy.

“Ký chủ cố gắng Trang tất nhiên nhìn thấy, nhưng mà đó cũng là vì bản thân ký chủ thôi. Muốn danh hiệu cũng có, đột phá cảnh giới thứ 5 là có thể mở ra hệ thống nhiệm vụ Danh Hiệu, còn hiện tại thì không có.” - Trang phú bà lạnh lùng từ chối.

Hàng ngày mỗi ngày cùng mấy cô nàng ôm ấp sờ mó, bây giờ còn tới tìm bản cung mò chỗ tốt!?

Không có cửa đâu, lỗ chó cũng không có!

“Tôi không phải là vì nhanh một chút đột phá cảnh giới thứ 9 để cùng Trang gặp mặt sao.” - Tim không nhảy, mặt không đỏ, hơi thở không loạn.

“Trang đọc được suy nghĩ của ký chủ, đơn giản là muốn mò chỗ tốt mà thôi, lừa ai vậy!?” - Dăm ba cái trò trẻ con, lừa bản cung?

“Được a, bởi vậy người ta nói không nên lấy vợ có IQ cao hơn mình, nếu không cả đời đều phải nằm dưới.” - Chính Nam nhận sợ, nhưng mà sợ cũng phải tìm đường chết một cái.

“Cho dù ký chủ có muốn nằm dưới thì Trang cũng không thèm” - Hừ, hiếm lạ người cái tiểu bạch kiểm, bản cung vung tay liền một nắm

“Được được, không tán gẫu, hoàn thành nhiệm vụ, lên cấp.” - Không cùng cái A.I hơn thua, mình toàn thua.

“Hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày thu được 1 điểm cấp.”

“Tiêu hao 2 điểm cấp tăng cấp lên 15 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề kích hoạt và tăng cấp nghề [Trận Pháp Sư] lên cấp 3 thành công.

“Tiêu hao 2 điểm kỹ năng kích hoạt [Vụ Ảnh Thuật], [Vụ Âm Thuật] thành công.”

“Nhắc nhở: ký chủ chỉ còn lại 1 điểm nghề có thể sử dụng, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để phát triển tiếp.”

“Biết rồi, biết rồi.” - Chính Nam thở dài: “Mỗi ngày đều một thành chó chết mới kiếm được một chút điểm, vèo một cái lại hết sạch.”

Đã 5 ngày trôi qua kể từ hôm Chính Nam đột phá lên Linh Hư Kỳ, 4 lần trước nhiệm vụ hàng ngày đều là điểm nghề và kỹ năng để hấn mỗi lần hi vọng đều nhận lại là thất vọng tràn trề. Không phải nói điểm nghề và kỹ năng không tốt, chỉ là người chơi ai chẳng muốn lên cấp nhanh hơn a, vậy mà tỉ lệ 1/3 xuất hiện nhiệm vụ lên cấp sừng sốt 4 lần liên tiếp thất bại khiến hấn cảm thấy rất muốn chửi má nó... nhưng không dám.

Chính Nam quyết tâm mặt dày mày dạn, khóc lóc xin xỏ Trang phú bà nhưng câu trả lời là “không”. Thế nhưng cuối cùng không biết là do trùng hợp hay có tấm màn đen nào đó mà nhiệm vụ cấp cuối cùng cũng xuất hiện để hấn lại có thể lên cấp sau 4 ngày tạm dừng. Đáng nói là nhiệm vụ chỉ đơn giản yêu cầu giết một con yêu thú cấp 12 trở lên bất kỳ mà không kèm theo bất kỳ hoàn cảnh hay ràng buộc gì, vì thế Chính Nam chỉ đơn giản là đi mua một con yêu thú cấp 12 về và hoàn thành nhiệm vụ.

“Ký chủ thật không biết xấu hổ, lần sau không được phép lợi dụng sơ hở như vậy nữa.”

“Ahaha, tôi chỉ là làm đúng theo những gì nhiệm vụ yêu cầu, đâu có phạm luật đúng không?” - Chính Nam cười cợt nhưng sau đó vẫn là gật đầu: “Chỉ lần này thôi, lần sau tôi sẽ ra ngoài làm nhiệm vụ đẳng hoàng.” - Nói, hấn mở bảng thông tin lên xem.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 15(Linh Hư tầng 5)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 5

Kỹ năng: cấp 3 Tâm Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Âm Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 trận pháp sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 45/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 32/100), Lý Gia Như(SR, 31/100).

Điểm dư: 1 điểm nghề.

Balo: Gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 2: 15/20, còn 16 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 4].

Đánh giá: Không tệ.

“Aiz, với tiến độ như thế này thì không thể nào lên nổi 5 cấp trong vòng 20 ngày được.” - Chính Nam nhìn bảng kỹ năng than thở: “Tính năng nhiệm vụ hàng ngày quá hổ cha.”

“Như Trang đã nói, nhiệm vụ hàng ngày chỉ mang tính hỗ trợ thêm cho ký chủ, cuối cùng vẫn là phải cùng các phú bà phát triển quan hệ mới là chủ yếu. Cho nên, mỗi ký chủ giành thêm thời gian cùng với mấy vị phú bà ra ngoài bồi dưỡng cảm tình, như vậy mới mong theo kịp tiến độ nhiệm vụ.”

“Đúng vậy a, Gia Như là cô gái chưa có trải qua yêu đương, nên dùng một chút thủ đoạn tranh thủ kéo thiện cảm cô ấy mới được. Hừm, có tiền từ Tú Anh rồi thì phải dùng nó thôi. Phụ nữ a, có ai có thể cưỡng lại hai từ “mua sắm” cơ chứ, hắc hắc.” - Chính Nam suy nghĩ vạch ra một cái kế hoạch, ngày mai lại làm chuyện xấu.

Sáng hôm sau, hán đứng giờ thức dậy. Mặc dù Trang phú bà đã không tích tích nữa nhưng hán ngủ cũng đã quen giấc, tới giờ sẽ tự giác thức dậy.

Hôm nay Chính Nam muốn kéo thiện cảm của Gia Như phú bà ít nhất là 5 điểm cho nên chuẩn bị là không thể thiếu. Có câu “đường đến trái tim gần nhất là thông qua dạ dày”, rất không khéo là tay nghề nấu ăn của hán tạm được, cho nên hán chọn đi con đường này.

Không giống Gia Nguyệt phú bà là trẻ nhỏ hảo ngọt, Gia Như phú bà có xu hướng thích những thứ thanh, mát, có độ tươi tự nhiên nên Chính Nam cố ý chuẩn bị đồ ăn sáng là soup và tráng miệng là chè nhãn nhục hạt sen.

“Đồ ăn, xong!”

“Trang phục, xong!”

Chuẩn bị một chút cách ăn mặc, soi trong gương thấy một thanh niên đẹp trai đang cùng mình cười, Chính Nam rất hài lòng: “Bộ thân thể này thật đẹp trai, so với suốt ngày neet trong phòng gây tro xương kiếp trước tốt gấp trăm lần a.” - Xong xuôi hết mọi thứ, Chính Nam lên đường qua biệt viện của Gia Như phú bà.

Đi theo nô tỳ dẫn đường, Chính Nam trở mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hôm nay bonus 1 chương cảm ơn sự ủng hộ của #tungkhang và #baptp.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Công lược Gia Như phú bà(2)

Chỉ thấy trong sân nhỏ, Gia Như phú bà dưới ánh nắng vàng sáng sớm đang đưa tay chơi đùa một cành liễu, mỹ nhân như họa, gió thổi liễu đong đưa, tốt một bức tranh thủy mặc. Chỉ là không phải trong tranh thiếu nữ sẽ mặc đồ trắng sao, bộ đồ đen tuyền kia hình như không đúng kịch bản.

Đang lúc Chính Nam vừa ngắm mỹ nữ vừa suy nghĩ có chút thất thần thì Gia Như phú bà bỗng nhiên nắm chặt bàn tay một cái, cành liễu bị một luồng nguyên khí tuốt từ ngọn tới gốc rồi vỡ tan thành bột phấn. Cô quay đầu lại nhìn Chính Nam, mỉm cười nói: “Thiếu chủ, qua tìm thuốc hạ sớm như vậy có chuyện gì không?”

“À không, không có gì quan trọng.” - Chính Nam khẽ rung mình, mỗi lần nhìn thấy tròng mắt đen thăm thẳm của Gia Như phú bà, hán luôn cảm thấy cô đang áp chế một con quý trong người, chỉ cần không cẩn thận nó sẽ lao ra cấu xé tất cả mọi thứ nó nhìn thấy.

“Không có chuyện gì?” - Gia Như phú bà vẫn một nụ cười xinh đẹp bước lại gần Chính Nam: “Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo. Thiếu chủ, đừng nói là anh ngủ không được mới tới đây nhé, tôi sẽ không tin đâu.”

“À, thật ra thì...” - Chính Nam tiến lại chiếc bàn trà nhỏ trong sân, bày thức ăn lên bàn, cười nói: “Tôi có làm một chút đồ ăn sáng muốn mời Đại tiểu thư dùng thử, nếu cảm thấy tốt sau này tôi sẽ thường xuyên làm thêm”

“Đồ ăn!? Hừ, tôi không phải Gia Nguyệt, anh đừng dùng chiêu này...” - Gia Như phú bà bĩu môi, cho rằng Chính Nam muốn xài chiêu cũ với cô, thế nhưng ngửi mùi hương đồ ăn bay nghi ngút, cô hắng giọng: “Mà thôi, anh lỡ làm rồi thì tôi ăn với anh cũng được. Không nên lãng phí đồ ăn.”

“Chỉ sợ cô không ăn.” - Chính Nam trong lòng nghĩ một đường, ngoài mặt nói một nẻo. Hán hơi nghiêng người làm tư thế mời: “Đúng vậy. Đại tiểu thư, mời.”

Gia Như phú bà gật đầu rồi ngồi xuống, nhận lấy một chén soup từ tay Chính Nam, cao ngạo nói: “Nhắc lại lần nữa là tôi chỉ không muốn lãng phí thức ăn mà thôi.”

“Cô nàng này... Tsure a.” - Chính Nam cười thầm, tự móc cho mình một chén: “Vì lý do gì thì tôi cũng rất vui vì cô đã nhận lời dùng bữa với tôi. Không nói nữa, món này phải ăn nóng mới ngon, cô tranh thủ lúc còn nóng ăn thử đi rồi cho tôi biết cảm nhận.”

“Coi như anh thức thối.” - Gia Như phú bà rất hài lòng biểu hiện của Chính Nam. Cô gạt đầu khẽ húp một muỗng nhỏ, không phát ra một chút âm thanh nào.

“Ngon... ngon quá a!” - Gia Như phú bà hai mắt tỏa sáng, thế nhưng vì không muốn thất thố trước mặt Chính Nam, cô cưỡng ép bình tĩnh, nói: “Không tệ, cả mùi và vị đều đến điểm.”

Chính Nam cười gạt đầu, vừa múc cho mình chén thứ 2 vừa nói: “Thật vậy sao, tôi còn lo lắng không hợp khẩu vị của cô nên không dám làm nhiều đây.”

Nhìn Chính Nam 2 hoi đã muốn húp cạn chén soup, Gia Như phú bà trán nổi gân xanh, trong lòng gào thét: “Này, anh mời tôi ăn sáng đó a, ăn nhanh như vậy làm gì, giữ phong độ thân sĩ một chút đi.” - Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy ăn uống vẫn nhả là thứ gì đó rất... nhảm nhí.

Leng keng! Leng keng!

Chính Nam khua chén bát, nói: “Chà, có vẻ hơi ít. Đại tiểu thư, cô dùng thêm nhé?”

“Không, tôi ăn đủ rồi. Cảm ơn anh.” - Gia Như phú bà lắc đầu từ chối nhưng trong lòng đã khóc ròng: “Không nên a! Bản tiểu thư còn chưa có ăn đủ...”

“Nếu vậy thì xin phép.” - Nói, Chính Nam bung cả nồi soup lên dốc ngược vào chén mình, gạt gù: “Vừa đủ, hoàn hảo.”

Nhìn Chính Nam húp sùm sụp cả nồi soup, Gia Như phú bà trong lòng không hiểu hậm hực, lạnh nhạt nói: “Ăn cũng ăn rồi, nếu không có việc gì quan trọng thì tôi muốn tu luyện.” - Ý tứ đuổi khách rõ ràng.

“Không vội, ăn thì ăn rồi không sai, nhưng còn phải tráng miệng mà.” - Chính Nam cười hi hi lấy ra chè hạt sen nhãn nhục, nói: “Đây là món chè tôi cố ý làm cho cô thưởng thức.”

“Cố ý làm cho tôi?” - Gia Như phú bà tò mò hỏi: “Anh biết tôi thích gì sao?”

“Không biết.” - Chính Nam lắc đầu, vừa múc chè vừa nói: “Nhưng món chè này công dụng chính là thanh nhiệt giải độc, đen tóc trắng da, tôi nghĩ là cô sẽ thích.”

Gia Như phú bà 2 mắt tỏa sáng: “Thật có tốt như vậy. Nhanh cho tôi một chén thử.”

Chính Nam đưa cho Gia Như phú bà một chén ăn thử. Vừa ăn thử một muỗng, cô cau mày: “Quá ngọt! Mặc dù không gắt nhưng vẫn là quá ngọt.”

“Đó là bởi vì vẫn còn thiếu một thứ.” - Chính Nam mỉm cười, từ trong ba lô lấy ra một chén đá bào: “Trộn thứ này vào mới đúng hương vị.”

“Băng khối?” - Gia Như phú bà hơi bất ngờ. Bởi vì người tu luyện chỉ cần đột phá tới Linh Hư Kỳ là đã không sợ nóng, lạnh thông thường nên rất ít người nghĩ tới việc sử dụng nước đá trong ăn uống, bây giờ Chính Nam lại mang đá bào ra khiến cô có cảm giác rất mới lạ.

“Chính xác thì gọi là đá bào.” - Chính Nam múc lấy một muỗng đá bào đổ vào chén chè của Gia Như phú bà: “Cô khuấy lên một chút cho đá tan ra rồi ăn thử, sẽ giảm được vị ngọt và mang theo cảm giác mát lạnh nữa.”

Gia Như phú bà tò mò khuấy vài vòng rồi múc một muỗng nhỏ ăn thử, lần này cô gạt đầu nói: “Tốt, rất ngon. Ngọt mà không gắt, mát mà không lạnh, rất thích hợp để ăn nhẹ sau bữa ăn chính.”

Chính Nam cười nói: “Nếu vậy cô ăn thêm một chén đi.” - Nói, hần lại đưa cho Gia Như phú bà một chén chè mới múc.

“Tôi không...”

“Vừa rồi cô ăn ít như vậy, nên ăn thêm đi.” - Lần này Chính Nam không có để Gia Như phú bà từ chối mà ôn nhu nói: “Phụ nữ giữ dáng là tốt, nhưng ăn quá ít sẽ làm bản thân nhanh già hơn đấy.”

“Vậy... vậy tôi ăn thêm một chén.” - Gia Như phú bà giọng có chút mất tự nhiên.

Hai người cùng nhau ăn uống xong, Chính Nam lúc này mới nghiêm túc nói: “Đại tiểu thư, ăn uống xong rồi thì đến lúc nói chính sự.”

“Chính sự?” - Gia Như phú bà cau mày, cao giọng nói: “Điều lui ra ngoài đi.”

Chờ người hầu, nô tỳ lui hết ra ngoài, Gia Như phú bà mới nói: “Chính sự anh nói tới là chuyện gì?”

“Liên quan tới phủ thành chủ.” - Chính Nam thấp giọng nói: “Tin chắc Đại tiểu thư cũng đã nghe được từ chỗ chú Tuấn rồi chứ?”

“Ý anh nói là chuyện phủ thành chủ có hành động nhắm vào Lý gia sao?” - Gia Như phú bà gạt đầu: “Chuyện đó tôi đã nghe cha nhắc qua. Lại nói, chuyện này không phải xuất phát từ anh sao?”

“Không sai, nhưng nếu là do một mình tôi thì cũng không đúng.” - Chính Nam không phủ nhận.

“Hừ, có gì mà không đúng?” - Gia Như phú bà bĩu môi: “Anh và chi nhánh của Trần thị thương hội có qua lại cả Hà thành đều biết, cũng chính vì vậy mà Lý gia trở thành toàn thành công địch a.”

“Bôi vậy mới nói không chỉ vì một mình tôi.” - Chính Nam thờ dài: “Tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là cộng rom đề chết con lạc đà mà thôi, quan trọng vẫn là chuyện kinh doanh được liệu của Lý gia khiến quá nhiều người đổ mắt.”

“Không nói chuyện lỗi tại ai nữa, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi. Vấn đề bây giờ là cần tìm ra phương án thích hợp để giải quyết.” - Gia Như phú bà nói.

“Đúng vậy. Tôi cũng chính vì việc này mới cố ý tới tìm cô ngày hôm nay đây.” - Chính Nam gật đầu, nói: “Trước mắt phủ thành chủ chưa có động thái trực tiếp tới chúng ta hẳn là do còn chưa có điều tra rõ ràng quan hệ giữa Lý gia và Trần thị thương hội. Cho nên việc chúng ta có thể làm lúc này là tăng cường phòng vệ bên trong Lý gia.”

“Tăng cường phòng vệ? Bên trong?” - Gia Như phú bà không hiểu hỏi: “Anh cho rằng sẽ có người len lút tiến vào Lý gia?”

“Không, tôi không sợ người khác len lút tiến vào, cái tôi lo lắng là người ta sẽ đường đường chính chính tiến vào.” - Chính Nam híp mắt nói: “Trước mắt còn đang trong giai đoạn “chiến tranh thông tin”, bên nào nắm được lượng thông tin nhiều hơn sẽ có lợi thế lớn hơn.”

“Chiến tranh thông tin?” - Gia Như phú bà cảm thấy khái niệm này khá mơ hồ: “Ý anh là phủ thành chủ sẽ cho người trà trộn vào Lý gia để bí mật khai thác thông tin rồi mới từ trong bóng tối xây dựng kế hoạch chống lại chúng ta?”

“Không sai. Trà trộn, mua chuộc, giả danh,... đều là thủ đoạn gián điệp thông thường nhưng luôn mang tới hiệu quả nhất định.” - Chính Nam nghiêm mặt nhìn Gia Như phú bà: “Chúng ta không thể không phòng bị.”

Gia Như phú bà trầm ngâm suy nghĩ lời Chính Nam vừa nói, chốc lát, cô hỏi: “Vậy anh có kế hoạch cụ thể hay chưa?”

“Có. Cô lại gần đây.” - Chính Nam gật đầu rồi ra hiệu cho Gia Như phú bà ghé tai qua: “Chúng ta...”

...

Trên con phố tấp nập nhất Hà thành.

“Tôi thật sự không hiểu làm như thế này thì có lợi ích gì.” - Gia Như phú bà nhỏ giọng căn nhắc. Lúc này cô đang cùng Chính Nam đi song song trên phố, tay trong tay: “Bản thân Tại sao lại nghe chuyện ma quỷ của anh, bị anh dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ làm việc này không biết.”

“Đều là để che mắt thiên hạ thôi.” - Chính Nam tươi cười siết chặt bàn tay Gia Như phú bà: “Tôi là người có qua lại với Trần thị thương hội, cô lại là Lý gia Đại tiểu thư, chúng ta công khai xuất hiện chung trên phố sẽ thay Lý gia thu hút tầm mắt, không phải sao.”

“Hừ, đều là vì Lý gia.” - Gia Như phú bà hừ lạnh: “Cho anh nắm tay đã là giới hạn của tôi. Anh dám làm gì xằng bậy, tôi... không tha cho anh.”

“Không phải chưa từng sờ qua, có cái gì mà phải làm dữ như vậy.” - Chính Nam bĩu môi, nhỏ giọng lầu bầu.

“Anh nói cái gì!”

“Không có gì, không có gì.” - Chính Nam vội vã chối tội rồi chỉ vào một cửa hàng quần áo: “Đi, chúng ta vào đây mua sắm một lát.”

Gia Như phú bà trong lòng hứng thú nhưng ngoài mặt vẫn rất cao ngạo: “Cho anh cơ hội đi mua sắm với tôi, coi như trả công anh sáng nay chuẩn bị thức ăn.”

Chính Nam nhún vai: “Đại tiểu thư, mời.”

...

2 tiếng sau, Chính Nam lúc này mặt đã chết lặng: “Cô mua đồ như vậy, khả năng là sang năm mới phải mua lại a.”

“Anh thì biết cái gì.” - Gia Như phú bà liếc mắt khinh thường: “Đây toàn là trang phục mùa hè, qua vài tháng vào thu lại phải mua thêm, đến mùa đông lại phải chuẩn bị.”

“Haiz, logic của phụ nữ a.” - Chính Nam lắc đầu thờ dài, trong lòng ngao ngán: “May mà kiếp này còn có chút nghề nghiệp làm ra tiền, chứ như kiếp trước thì đúng là chỉ có thể làm bạn với gái 2D.”

Chính Nam và Gia Như phú bà tiếp tục cùng nhau dạo phố, ghé hết cửa hàng trang sức, tới giày dép, tới phụ kiện, v.v... tới tận 12 giờ trưa.

“Tiếp theo...”

“Đi ăn!” - Chính Nam 2 mắt đen thui, trán nổi gân xanh, gằn giọng: “Cô còn muốn đi thì đi một mình, tôi không đi nữa đâu.”

“Được rồi, hôm nay như thế tạm đủ.” - Gia Như phú bà vẫn còn thòm thèm nhưng Chính Nam chết sống muốn ăn cơm, cô đành phải thỏa hiệp: “Chúng

ta đi ăn rồi trở về thôi.”

2 người ghé vào quán ăn sang trọng nhất Hà thành rồi cùng nhau ngồi 1 bàn ở tầng 2 ăn cơm. Từ bàn ăn có thể quan sát cảnh vật xung quanh, vừa ăn vừa ngắm cảnh đường phố cũng không sai.

Gia Như phú bà thấy mình phải ngồi chung với nhiều người, cô cảm thấy không thoải mái: “Sao không lên lầu 3 ngồi phòng riêng, ở đây đông đúc ồn ào quá a.”

Chính Nam liếc xéo cô, trả lời: “Ra ngoài ăn là để thay đổi không khí. Muốn ngồi phòng riêng thì về nhà tôi nấu cho ăn còn ngon hơn ở đây, như vậy ra ngoài liền không có ý nghĩa.”

Gia Như phú bà hậm hực ngồi xuống, không cùng Chính Nam cãi vã nữa.

2 người gọi đồ ăn thức uống lên rồi cùng nhau nói chuyện phiếm. Chính Nam cũng muốn biết thêm về Thiên Hà thư viện.

Đang ăn uống, trò chuyện vui vẻ, bỗng nhiên 1 giọng nam vang lên cắt đứt 2 người: “Gia Như! Em về lúc nào sao không nói cho anh biết để anh đón?”

Từ trên tầng 3 đi xuống 1 nhóm nam thanh nữ tú, trong đó người vừa lên tiếng chính là thanh niên đi đầu, những người khác đều vô tình hay cố ý lùi lại so với thanh niên này nửa bước chân, không ai dám đi song song với hắn.

Chính Nam nhận ra thanh niên này: “Ai vậy nhỉ!? Bộ dáng này... thật hư sao?” – Nhìn thanh niên trước mặt da mặt tái nhợt không sức sống, toàn thân gầy nhom, Chính Nam lái không được suy nghĩ tà ác trong đầu.

Gia Như phú bà trầm mặt trả lời: “Đừng có gọi tôi thân như vậy, tôi với Thiếu thành chủ cũng không phải là rất quen biết.”

Chính Nam búng tỉnh: “Thì ra là Thiếu thành chủ a, bảo sao rất có dáng lãnh đạo.” – Thì ra là không phải thật hư, mà là thức đêm làm lãnh đạo nha.

Ngô Đức Văn còn chưa lên tiếng phản bác, 2 cô gái phía sau hắn đã thay hắn phản bác.

“Cô cho mình là ai, Ngô thiếu gia bắt chuyện với cô đã là may mắn cho cô rồi, còn ở đó mà làm giá.”

“Đúng vậy, Ngô thiếu gia cũng chỉ khách sáo vậy thôi, lại tưởng mình là nhân vật quan trọng. Giả vờ giả vịt!”

Chính Nam về mặt kỳ quái, nhìn không được liếc 2 người này thêm 2 lần, nghĩ: “Đây là trong truyền thuyết ‘bà Tám’ chứ? Chính chủ còn chưa lên tiếng 2 người này đã thay hắn trang bức rồi?”

Gia Như phú bà vẫn giữ phong độ đại tiểu thư của mình, cô không thèm chấp 2 người kia “sủa bậy” mà tiếp tục ăn uống, giải thích với Chính Nam về Thiên Hà thư viện.

Ngô Đức Văn vẫn mỉm cười vãn nhã, không chút nào tỏ ra tức giận vì bị Gia Như phú bà bỏ qua. Hắn tỏ vẻ áy náy nói: “Là anh đường đột. Bây giờ anh có việc phải đi trước, khi khác anh sẽ tới Lý gia tìm em.”

Nói xong hắn và nhóm của mình đi thẳng 1 đường, Chính Nam lại 1 lần nữa bị không nhìn.

Gia Như phú bà hậm hực nói: “Hừ, đồ đạo đức giả. Lúc nào cũng tỏ ra là mình nhã nhặn, càng nhìn càng ngứa mắt.”

“Này, người ta làm gì cô mà cô có vẻ tức tối thế?” - Chính Nam về mặt kỳ quái nhìn Gia Như phú bà, hỏi: “Tôi thấy thanh niên kia cũng... “đẹp trai”, nói năng lại nhã nhặn, có làm gì đâu mà khiến cô ghét cay ghét đắng vậy?”

Gia Như phú bà đặt chén canh xuống, bắt đầu giải thích với Chính Nam: “Hắn tên là Ngô Đức Văn, là con trai thứ 2 của thành chủ Ngô Đức Chung. Ngoài ra hắn còn 1 người anh trai gọi Ngô Đức Võ. Anh đừng nhìn hắn yếu ớt, vãn nhã như vậy mà xem nhẹ hắn, trước đây lúc còn theo học tại Thiên Hà thư viện, hắn đã hại chết không ít người đâu. Chuyện về hắn ở trong thư viện ai cũng biết hết.”

Chính Nam hứng thú: “Ồ, nói như vậy là hắn đã tốt nghiệp tại Thiên Hà thư viện, vậy sao hắn không gia nhập tông môn hay tổ chức gì mà lại quay về Hà thành làm gì nhỉ?”

Gia Như phú bà gấp một miếng rau xào bỏ vào chén rồi nói: “Bởi vì anh trai của hắn thôi. Đi tới đâu người ta cũng chỉ biết đến Ngô Đức Võ, còn Ngô Đức Văn chỉ được biết đến với cái danh hiệu “em trai Ngô Đức Võ”. Vì điều đó mà hắn không lăn lộn nổi bên ngoài mà phải trở về Hà thành làm thổ bá vương. Lại nói, nếu như không phải anh trai hắn chống lưng, hắn còn sống được hay không còn chưa chắc được.”

Chính Nam vuốt cằm, bỗng nhiên nghĩ tới 1 chuyện: “Ngô Đức Võ... không phải là Tân Tinh Bảng đệ ngũ chứ?”

Gia Như phú bà gật đầu: “Đúng là Tân Tinh Bảng đệ ngũ, “tiểu Võ Thần” chính là biệt danh của hắn.”

Chính Nam kỳ quái: “Tân Tinh Bảng là danh sách thiên tài do Thiên Đạo Tông phát hành dành cho những thiên tài dưới 30 tuổi. “Tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ trong lần cập nhật mới nhất có tu vi Nguyên Anh Kỳ tầng 8 nhưng đã 25 tuổi, vậy Ngô Đức Văn năm nay bao nhiêu tuổi?”

Gia Như phú bà trả lời: “Ngô Đức Văn 20 tuổi, hắn từ lúc sinh ra bị y sư kiểm trắc thiên phú chỉ có cấp 3, đời này chỉ có thể tu luyện tới Hòa Hợp Kỳ,

cho nên hần mới luôn bị anh trai mình ép 1 đầu. Bởi vì Ngô Đức Võ thiên phú là cấp 6.”

Chính Nam về mặt càng kỳ quái, bởi vì vừa rồi hần dùng Bạch Nhân nhìn Ngô Đức Văn thấy “khí” trong cơ thể hần đã chuyển hóa thành dạng lỏng, rõ ràng là nguyên khí, đặc trưng của Nguyên Anh Kỳ a.

2 người ngồi thêm 1 lúc cùng nhau ra về bởi vì Chính Nam có chuyện cần phải xác minh cho nên hần mới muốn về sớm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nhiệm vụ ẩn: Akatsuki!

Trong phòng riêng của mình, cầm trong tay Tân Tinh Bảng bản mới nhất, Chính Nam thì thầm: “Tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, thiên phú cấp 6, tu vi Nguyên Anh Kỳ tầng 8, từ lúc còn là Hòa Hợp Kỳ đã có bản lĩnh vượt cấp giết địch, đỉnh cao là một lần giết chết đối thủ cao hơn 5 cảnh giới nhỏ, hiện tại đang là ngoại môn quân sự của Thiên Đạo Tông.”

“Những thông tin này hoàn toàn đúng với thiên phú cấp 6 của hần a. Thế nhưng vì sao em trai hần thiên phú cấp 3 lại có thể tu luyện tới Nguyên Anh Kỳ? Là Ngô Đức Võ có thủ đoạn giải quyết vấn đề thiên phú của em hần, hay bản thân Ngô Đức Văn tự mình có kỳ ngộ, hoặc là... ngay từ đầu thiên phú của hần đã không phải là cấp 3?”

Nghĩ tới câu nói của cha mình lúc đột phá: “Đại lực nước rất sâu”, Chính Nam xoa xoa trán: “Quả thật là rất sâu a, tình cờ gặp 1 người lại có nhiều vấn đề như vậy!”

Trang phú bà thấy hần có vẻ xoắn xuýt mới nhảy ra giúp đỡ: “Ký chủ vì sao phải quan tâm Ngô Đức Văn như vậy?”

Chính Nam nằm lăn ra giường, quăng Tân Tinh Bảng qua 1 bên, mắt nhìn đăm đăm trần nhà trả lời: “Lý gia trước sau gì cũng phải dựng độ phủ thành chủ, không vì lợi ích thì cũng là vì quyền lực. Nhưng cân bằng được giữ lâu như vậy mà không đổ, chứng tỏ thế hệ trước vì nhiều lý do mà kiêng kị lẫn nhau. Nếu muốn đập đổ hoặc ít nhất là đập lên phủ thành chủ để phát triển thì chỉ có thể từ thế hệ trẻ đánh lên, cho nên tôi mới phải quan tâm 2 anh em Võ - Văn này.”

“Voi đẳng cấp và quan hệ hiện tại của ký chủ thì cũng lo không tới những việc này đâu. Thay vì ở đây lo lắng thì ký chủ nên tu luyện hoặc nghĩ cách tăng độ thiện cảm với các phủ bà đi thì hơn.” - Cảm thấy Chính Nam có xu hướng đi lệch khỏi con đường, Trang ngay lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Chính Nam vùng dậy: “Đẳng cấp và quan hệ. Đúng là như vậy, ngoài đẳng cấp còn có quan hệ. Đẳng sau phủ thành chủ có bóng dáng của Thiên Đạo Tông, nhưng phía sau Trần gia còn có Thiên Cơ môn, nếu có thể kéo được Phúc Đạt về phía mình, như vậy cán cân sẽ được cân bằng.”

“Ý nghĩ của ký chủ không sai, nhưng ký chủ đừng quên là muốn cùng Trần gia kéo lên quan hệ thì ký chủ cũng phải bỏ ra cái giá tương ứng, hoặc ít nhất phải bỏ ra được cái gì đó khiến Trần gia coi trọng. Cuối cùng câu chuyện lại vòng trở về với đẳng cấp và quan hệ.”

Chính Nam lại nằm vật ra giường: “Mệt mỏi quá a!” - Hần lâm vào bế tắc.

Mặc dù Chính Nam lên cấp không chậm, nhưng xuất phát điểm quá thấp khiến hần vẫn đang đứng cuối cùng so với tất cả mọi người hần quen biết. Để có thể dùng đẳng cấp mà có tiếng nói thì ít nhất cũng phải Nguyên Anh Kỳ, thậm chí Không Minh Kỳ, Chính Nam không có hi vọng lớn vào khả năng này.

Quan hệ hần cũng không thể xây dựng vì hần không thể lộ ra mình là con trai của cặp vợ chồng ma quỷ đã từng lừa giết hàng chục ngàn người. Nếu như chỉ dựa vào 1 vị không tồn tại “sư phụ” thì quá người si nói mộng, còn năng lượng của Lý gia cũng chỉ có thể giới hạn tại Hà thành.

“Khoan đã!” - Chính Nam lần nữa bật dậy trên giường, hần tìm 1 tờ giấy và 1 cây bút rồi bắt đầu trên giấy vẽ loạn, vừa vẽ còn vừa nói 1 mình: “1 thế lực được xây dựng dựa trên 3 yếu tố cơ bản là người đứng đầu, bộ khung cao tầng và chiến lực phổ thông. Nếu như không cần tranh giành tài nguyên, không cần mở rộng địa bàn như vậy phần chiến lực phổ thông có thể bỏ qua hoặc là có thể dời lại phát triển sau. Bộ khung cao tầng, hừm, nếu như mình muốn xây dựng 1 thế lực do mình đứng đầu, như vậy cao tầng chỉ có thể là các phủ bà, vì bọn họ đáng tin cậy.”

Dừng lại nhìn bản vẽ nguyệt ngọc của mình, Chính Nam trầm ngâm: “Như vậy thế lực nên phát triển theo hướng nào đây? Là tông môn hay thương hội, hoặc là công hội?”

Đang lúc lâm vào xoắn xuýt, Chính Nam lại nghe có người gõ cửa: “Nam công tử có ở trong phòng không ạ?”

Chính Nam cất tờ giấy của mình vào balo rồi lên tiếng: “Tôi đây, có chuyện gì không?”

Nô tỳ ở bên ngoài trả lời: “Đại tiểu thư dặn dò nô tỳ qua nói với Nam công tử là tới giờ tập luyện rồi, mời Nam công tử phòng thực chiến Đại tiểu thư đang chờ.”

Chính Nam 2 mắt sáng choang, hần lại lấy tờ giấy trong balo ra đặt trên bàn, không quên trả lời nô tỳ kia: “Tôi biết rồi, lát nữa tôi sẽ qua.”

Không để ý nô tỳ kia nữa, Chính Nam lại bắt đầu trên giấy vẽ bậy: “Bởi vì mình muốn bỏ qua chiến lược phổ thông mà tập trung vào phát triển cao tầng, như vậy toàn bộ thể lực cũng chỉ có vài thành viên chính. Với vài người như vậy thì mục tiêu hoạt động sẽ là ám sát và thu thập tình báo là chủ yếu, cộng với khả năng sau này mình sẽ tiếp tục tiến hóa Thiên Nhân lên nữa, như vậy...”

“... Akatsuki nên được tái hiện tại thế giới này.”

Ánh mắt Chính Nam lập lòe hưng phấn, kiếp trước hắn là 1 fan bự của Naruto, không chỉ 1 lần xuýt xoa về độ cool của tổ chức Akatsuki. Bây giờ có thể tự mình thành lập 1 tổ chức như vậy, làm sao mà hắn không hưng phấn cho được.

“Tuyên bố nhiệm vụ ẩn [Thành lập thể lực - giai đoạn 1], mô tả: “Người không phải là thần, thần cũng không phải vạn năng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Xây dựng và phát triển thể lực có ít nhất 2 thành viên đẳng cấp từ 31 (Nguyên Anh Kỳ tầng 1, không bao gồm ký chủ) trở lên]. Phần thưởng: [1 cái cấp 3 Tụ Linh trận bàn, 10 phiếu đổi hoàn mỹ cấp 3 đan dược tùy chọn, 10 viên cực phẩm linh thạch, 10 lần lựa chọn hình thức đạo cụ]. Phạt: [Không]. Trang thái: [Chưa hoàn thành].”

“Oa, kích hoạt nhiệm vụ ẩn. Trang, giải thích tất cả chi tiết nhiệm vụ cho tôi đi.”

“Được rồi. Đầu tiên, nhiệm vụ ẩn là nhiệm vụ cần ký chủ phải thỏa mãn 1 chuỗi các yêu cầu ẩn không thông qua bất kỳ nhắc nhở nào mới có thể kích hoạt, trong trường hợp này là thành lập thể lực - tên thể lực - hình thức - mục tiêu.

Yêu cầu nhiệm vụ thì không có gì đặc biệt, chính là chiêu mộ thành viên mà thôi.

Về phần thưởng, trận bàn là 1 cái trận pháp hoàn chỉnh được khắc sẵn lên trận bàn, ký chủ chỉ cần lắp linh thạch theo đúng thứ tự rồi kích hoạt là có thể sử dụng. 10 viên cấp 3 hoàn mỹ đan dược ký chủ có thể tùy chọn bất kỳ loại đan dược gì, kể cả những loại đã hoàn toàn thất truyền. Cực phẩm linh thạch, không có gì mới, 1 viên có giá bằng 1 tỉ hạ phẩm linh thạch. “10 lần lựa chọn hình thức đạo cụ”, cái này cho phép ký chủ lựa chọn trang phục, vũ khí, đạo cụ, vân vân... cụ thể khi sử dụng Trang sẽ nói lại.”

Chính Nam càng nghe Trang nói càng cười tươi, đến cuối cùng miệng đã ngoác tới mang tai. Hắn nhảy nhót tung búng trong phòng: “Trúng lớn rồi, trúng lớn rồi. Trang phú bà, yêu yêu á!”

“Cút, bố mẹ ở nhà thì còng lưng ra nuôi cho đi học. Yêu với đương cái gì, hả? Yêu với đương cái gì?”

Chính Nam cười cực kỳ thoải mái: “Haha, còn dám nói mình không phải fan Pewpew. Việc gì đâu phải ngại, mình là... Pewnoy mà. Đây là phong cách.”

“Đây mới là chất chơi người dơi.” - Trang phú bà lên tiếng cướp lời.

Trong phòng bỗng nhiên lâm vào im lặng, sau đó Chính Nam phá lên cười.

“Khụ... khụ... Không nói chuyện không liên quan. Trang, có cách nào giúp tôi tăng độ thiện cảm với phú bà nhanh hơn không? Tiểu bạch kiểm hệ thống sao không có tính năng gì giúp ký chủ tán gái thiết thực 1 chút, toàn tăng kỹ năng với nghề nghiệp các thứ gián tiếp không thể?”

“Cách tất nhiên là có, chủ yếu là tại ký chủ không hỏi thôi, bây giờ ký chủ hỏi thì Trang sẽ trả lời. Cách nhanh nhất để tăng thiện cảm với phú bà là sử dụng điểm mị lực chuyển hóa thành độ thiện cảm. Cụ thể là 1 điểm mị lực đổi với cấp N phú bà sẽ tương đương 10 độ thiện cảm, giảm dần tới cấp SSR phú bà lần lượt là 8, 6, 4, 2 độ thiện cảm. Chú ý là cách này chỉ sử dụng tới khi phú bà đạt tối đa 70 điểm thiện cảm và mỗi ngày chỉ được chuyển hóa 1 điểm mị lực.”

“Ồ, nói cách khác là Trang cũng không thể để người khác trực tiếp yêu tôi, chỉ có thể làm cho người khác đối với tôi cảm thấy rất thân thiết thôi đúng không?”

“Đúng vậy! Ký chủ nắm bắt vấn đề rất nhanh đấy.”

“Gác chuyện này qua 1 bên, tôi rồi tính lại. Bây giờ phải qua với Gia Như đã.”

Đối với chuyện tập luyện thực chiến mỗi ngày Chính Nam rất là coi trọng, bởi vì ngoài tăng lên khả năng chiến đấu của hắn và Gia Như phú bà ra thì còn có phúc lợi phía sau nữa. Giống như lúc này, Gia Như phú bà đang nằm sấp trên 1 tấm vải lớn trên mặt đất, mắt lim dim hưởng thụ Chính Nam xoa bóp, điểm huyết.

“Ngày mai Phúc Đạt khai trương bán cấp 2 hoàn mỹ đan dược đó Đại tiểu thư, cô có muốn đi xem không?” - Chính Nam vừa sờ mó, vừa kiếm chuyện để nói.

Gia Như phú bà khuôn mặt cực kỳ thỏa mãn, còn lâu lâu yêu kiều hừ nhẹ làm thanh niên nào đó phía dưới đã cứng như đá. Cô trả lời: “Quá ồn ào, quá đông đúc, ngày mai cho người đi tranh mua là được rồi.”

Chính Nam tỏ vẻ tiếc nuối: “Không muốn đi à.” - Nhưng lập tức cười hèn mọn, nói: “Cũng được, tôi đi 1 mình. Nghe nói Tân Tinh Bảng đệ tam, “Tu La” Tú Anh, ngày mai cũng sẽ xuất hiện á, phải đi xem thử xinh đẹp cỡ nào mới được. Nghe ngoại hiệu có vẻ là “băng sơn mỹ nhân” loại hình rồi, đúng loại tôi thích, hắc hắc.”

“Ai nói tôi không đi.” - Gia Như phú bà lập tức trở mặt: “Sự kiện lớn như vậy tất nhiên là phải đi.”

Chính Nam trong lòng cười thầm nhưng ngoài mặt lại không tỏ vẻ gì, chỉ là ngón tay hẩn vuốt thẳng 1 đường theo sống lưng Gia Như phú bà rồi điểm 2 cái vào huyệt Thừa Phủ của cô sau đó thuân thân chạy mất, để lại Gia Như phú bà nằm trên mặt đất toàn thân nước nóng dâng trào, hơi thở hỗn hển, mặt đỏ hồng nghiến răng nghiến lợi: “Anh... có giỏi... đừng chạy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Má ơi! Maaaaa!

Đan dược, một trong những phụ trợ quan trọng nhất của quá trình tu luyện.

Một viên đan dược cao cấp có thể dễ một thế lực trong một đêm trở mình, cũng có thể dễ cho người ta vì nó mà chém giết không thương tiếc.

Phẩm chất đan dược càng cao, giá trị càng lớn. Đan dược cấp thấp nhưng phẩm chất hoàn mỹ, hoàn toàn có thể dễ giá trị của nó vượt qua đan dược cấp cao cùng tác dụng.

Hôm nay, Phúc Đạt lại cho bán ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ một cách đại trà và công khai, điều này khiến dân chúng và tu luyện giả đang có mặt tại Hà thành đều trở nên điên cuồng.

10 giờ sáng, bởi vì Chính Nam yêu cầu, ngày đầu tiên Phúc Đạt sẽ bán ra 100 viên hoàn mỹ Hư Linh đan, còn lại cấp 2 đan dược khác giới hạn ở 50 viên nên ngoài cửa Phúc Đạt hiện tại đã đông kín người. Không ai muốn bỏ lỡ cơ hội ngày hôm nay vì ai cũng biết, từ ngày mai chắc chắn sẽ khó mua rồi.

Được Lan tự mình chờ và dắt tới vị trí chuẩn bị sẵn ghế ngồi, Chính Nam dẫn theo mặt đầy dấu chấm hỏi Gia Như phú bà và Ngọc Ngân đi theo Lan.

Gia Như phú bà nhỏ giọng hỏi Chính Nam: “Tôi biết anh và Phúc Đạt có qua lại nhưng không ngờ lại được coi trọng như vậy a, chuẩn bị sẵn vị trí cho anh luôn cơ đấy.”

Chính Nam nhún vai: “Chắc do tôi đẹp trai chứ sao, haha.”

Gia Như phú bà và Ngọc Ngân đều cho Chính Nam 1 cái bạch nhãn, Lan thì che miệng cười thầm.

Tới chỗ của mình, Chính Nam nói với Lan: “Em chuẩn bị cho bạn anh chỗ ngồi với nhé. Cảm ơn em.”

Lan mỉm cười cúi đầu: “Em biết rồi, anh chờ 1 lát sẽ có người mang ghế tới.”

Vị trí của Chính Nam là ở trên tầng 2 Phúc Đạt, nơi này có 1 cái ban công làm khá tinh xảo, từ phía trên có thể quan sát được hội trường và đám đông phía dưới.

Chính Nam và 2 cô gái vừa ngồi xuống thì Lê Nhân Doanh cũng tới. Hắn tươi cười ôm quyền nói: “Nam, cuối cùng em cũng tới a. Vị này là Lý gia Đại tiểu thư Lý Gia Như chứ, Hạnh ngộ! Còn vị này là...?”

Chính Nam đứng dậy đưa ra bàn tay phải cười nói: “Hộ vệ của Gia Như thôi, anh đừng để ý. Mấy ngày không gặp, nhìn anh khí sắc vẫn rất tốt nha.”

Lê Nhân Doanh không hiểu hành động của Chính Nam có ý gì, hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Chính Nam. 2 cô gái cũng im lặng theo dõi.

Chính Nam vỗ tay vào trán nói: “Em quên mất tập tục ở đây không giống a. Anh đưa tay phải lên, rồi, nắm lấy tay em, đứng vậy. Bây giờ lắc nhẹ là được. Haha, ở chỗ em người ta gọi là bắt tay xã giao.”

Lê Nhân Doanh cũng cười, hắn cảm thấy hành động này rất có ý tứ.

Bên dưới bắt đầu tới màn quảng cáo và bán đan dược, phía trên 4 người cũng nói chuyện khá là hòa hợp, không có gì quá bất ngờ.

“Ừa, không thấy Tú Anh xuất hiện vậy anh Doanh?” - Chính Nam nhìn quanh cũng không thấy Tú Anh phú bà, bên dưới đan dược cũng đã bắt đầu được bán ra nhưng cô vẫn không xuất hiện.

“Tú Anh? “Tu La” Tú Anh?” - Gia Như phú bà mặt không đổi sắc uống trà nhưng trong lòng đã bị mèo cào tò mò muốn chết.

Ngọc Ngân đôi mắt nhìn chăm chăm Chính Nam, không ai biết cô đang nghĩ gì.

Lê Nhân Doanh cũng không giấu diếm “Đại tiểu thư nói là... không được khỏe, không muốn ra ngoài.”

Chính Nam cau mày: “Lần trước em có nói tìm y sư châm cứu, cô ấy không nghe sao?”

Lê Nhân Doanh sững sờ: “Anh tưởng lần đó em nói chơi!? Anh cũng không thấy Đại tiểu thư cho gọi y sư, hẳn là Đại tiểu thư cũng cho rằng em nói chơi.”

Chính Nam mặt đen thui: “Chuyện bệnh tật ai mà mang ra nói chơi. Anh nói với cô ấy là nếu không muốn tìm người ngoài thì để em trị cho, chứ ở đó cố gắng chịu thì còn phải nằm trên giường mấy ngày.”

Lê Nhân Doanh nghe Chính Nam nói có vẻ nghiêm trọng nên cũng không chần chừ, hần đứng dậy nói: “Vậy để anh đi hỏi xem Đại tiểu thư như thế nào, em chờ 1 lát nhé.”

Chính Nam gật đầu: “Anh đi hỏi thử đi, em ở đây chờ.”

Lê Nhân Doanh vừa đi khuất tầm nhìn, Gia Như phú bà lập tức hùng hổ: “Anh quen “Tu La” Tú Anh sao? Còn gọi nhau thân như vậy?”

Chính Nam nhún vai uống 1 ngụm trà rồi trả lời: “Quen biết sơ, gặp qua vài lần, cũng không phải rất thân thiết.”

Gia Như phú bà cau mày: “Mà làm sao anh quen được cô ta?”

Chính Nam cười thần bí, chỉ tay xuống đám đông: “Đan được bên dưới chính là của tôi giao cho Phúc Đạt bán.”

Ngọc Ngân trừng lớn đôi mắt, Gia Như phú bà thì há hốc mồm: “Cấp 2... cấp 2 hoàn mỹ đan được bán bên dưới là anh luyện chế?”

Chính Nam vẽ mặt kỳ quái: “Tôi là cấp 3 luyện được sư, luyện ra cấp 2 hoàn mỹ đan được rất khó hiểu sao?”

“Không khó hiểu, tất nhiên là không khó hiểu. Bởi vì đó là không thể nào a!” - Gia Như phú bà giọng cao vút.

Đang lúc Gia Như phú bà muốn hỏi thêm, Lê Nhân Doanh đã chạy tới: “Nam, Đại tiểu thư nói nếu em có thể chữa được cho Đại tiểu thư thì để anh dẫn em qua. Đi thôi, anh nghe giọng Đại tiểu thư có vẻ rất mệt mỏi á.”

Chính Nam đi theo Lê Nhân Doanh lên tầng 3 Phúc Đạt, để lại Gia Như phú bà và Ngọc Ngân liếc nhau: “Chị nghĩ chuyện lớn như thế này cha em có biết không?”

Ngọc Ngân trầm ngâm chốc lát rồi trả lời: “Hẳn là biết đi, dù sao muốn luyện ra lượng cấp 2 đan được lớn như vậy cũng cần có nguồn dược liệu khổng lồ. Nếu không phải Lý gia thì không nơi nào ở Hà thành có lượng dược liệu lớn như vậy chèo chống hẳn luyện đan đâu.”

Gia Như phú bà cũng gật gù tỏ vẻ đồng ý với Ngọc Ngân, trong lòng cô còn đang suy nghĩ: “Thiếu chủ, ngài rốt cục là ai a!?”

Chính Nam đi theo Lê Nhân Doanh lên tầng 3.

Khác với tầng 2 được trang trí bố cục tỉ mỉ, tầng 3 này lại cực kỳ đơn giản với tông màu đen đỏ khá âm u. Hành lang tuy không dài nhưng rộng, cả 1 tầng lầu chỉ có 1 phòng duy nhất.

Tới trước cửa có 2 người hộ vệ, Lê Nhân Doanh đưa ra lệnh bài cho 2 người kia kiểm tra rồi gõ cửa nói: “Đại tiểu thư người đã dẫn tới.”

Trong phòng vang lên giọng nói yếu ớt và lười biếng: “Đề hẳn vào đi.”

Chính Nam vào phòng rồi đóng cửa lại. Trong phòng cũng trang trí toàn màu đỏ đen âm u, mùi đàn hương thoang thoảng cũng không cứu nổi cái không khí lạnh lẽo này.

Chính Nam rùng mình 1 cái rồi lên tiếng: “Tú Anh, cô ở đâu thế? Ở có 1 mình làm cái phòng lớn như vậy làm gì a.”

Vụt! Vù Vù!

1 cái bóng màu đỏ lướt qua sau lưng Chính Nam.

Nghe được tiếng gió, Chính Nam quay người lại, phía sau hẳn chỉ là căn phòng trống.

Vù Vù Vù!

Lại có tiếng gió lướt qua sau lưng, Chính Nam quay ngoắt người lại, vẫn là trống không.

Biết mình bị trêu đùa, Chính Nam bắt đắc dĩ hẳn đành phải mở ra Bạch Nhãn. Đúng lúc này có người xuất hiện ngay sát mặt hắn, mãi 2 người cũng đụng vào nhau.

“Má ơi! Maaaaa!”

Chính Nam hét ầm lên, liên tiếp lùi lại phía sau cho tới lúc đụng vào tường. Trước mặt hắn là 1 “người” mặc váy đỏ dài, đầu tóc rũ rượi xõa ra che kín mặt, quần áo không gió tự bay, tình cảnh cực kỳ kinh dị.

Nhìn rõ tình huống xong, Chính Nam mới hoàn hồn. Hắn bắt đầu nuốt ngậm nước miếng rồi nói: “Tôi nói, cô làm gì vậy a. Cảm thấy lấy tu vi Không Minh Kỳ bắt nạt Linh Hư Kỳ như tôi rất vui chứ.”

Tú Anh phú bà lấy 2 tay vén ra mái tóc, trên mặt cổ nén cười, nói: “Tất nhiên là vui rồi, không phải lúc nào cũng có người bước vào đây cho tôi bắt nạt a.”

Chính Nam trừng mắt Tú Anh phú bà 1 cái: “Tôi không cảm thấy vui chút nào. Mấy hôm trước tôi nói cô tìm y sư chữa bệnh, cô không nghe hay sao mà để hôm nay nó trở nặng vậy hả?”

Tú Anh phú bà không trả lời Chính Nam mà quay đầu đi vào trong phòng. Qua mấy lớp rèm đen đỏ xen kẽ, Chính Nam nhìn thấy 1 chiếc giường rất lớn. Tú Anh phú bà lười biếng nằm lên giường, nói: “Nếu tôi để lộ tin tức mình bị suy yếu ra bên ngoài, cậu tin hay không bây giờ đây ngoài cửa là người tới khiêu chiến?”

Chính Nam ngồi trên ghế, hứng thú nói: “Ồ! Nói như vậy cô không sợ tôi mang tin tức này truyền ra ngoài?”

Tú Anh phú bà cười như không cười trả lời Chính Nam: “Tất nhiên là không lo lắng, vì tôi sẽ nhốt cậu ở đây tới khi nào tôi khỏe lại, như vậy làm sao cậu truyền tin ra ngoài được.”

Chính Nam xem chút sắc nước: “Này, như vậy là bắt giữ người trái pháp luật, sẽ bị phạt tù.”

Tú Anh phú bà cũng không chịu thua: “Nói tới phạt tù, nếu tôi xé 1 chút váy của mình sau đó la lớn lên, cậu nghĩ ai sẽ bị phạt tù?”

“Coi như cô lợi hại” - Chính Nam 2 mắt đen thui: “Bây giờ cô có muốn tôi chữa cho cô nhanh khỏi không hay là muốn tự mình chịu đựng?”

Tú Anh phú bà tò mò: “Cậu thật chữa được sao? Mà chữa như thế nào?”

Chính Nam nhún vai: “Bị ở đâu thì chữa ở đó, không có kim thì dùng khí chứ sao.”

Đang nằm trên giường ôm bụng, khuôn mặt Tú Anh phú bà từ mặt trắng bệch lại xuất hiện 1 ít màu hồng: “Nhưng mà tôi bị đau chỗ... làm sao chữa được?”

Chính Nam dùng Bạch nhãn nhìn đan điền Tú Anh phú bà, nơi đó chân khí đã loạn thành 1 đoàn, tắc nghẽn trong kinh mạch gây đau nhức dữ dội, vậy mà cô gái này hừ cũng không hừ 1 tiếng, còn có tâm trạng đùa giỡn mình.

Tú Anh phú bà thấy đôi mắt Chính Nam lại biến thành màu trắng, còn nhìn chăm chăm bụng dưới mình, cô nhịn đau tò mò hỏi: “Đôi mắt của cậu làm sao thế? Đồng thuật sao?”

Chính nam thu lại Bạch nhãn, gật đầu trả lời: “1 loại đồng thuật, cho đôi mắt khả năng khu ... khu... khả năng thấu thị.”

Tú Anh phú bà đang dùng cả 2 tay ôm bụng, vừa nghe được Chính Nam nói lại vô ý thức đưa tay lên che ngực, ánh mắt cảnh giác nhìn hắn: “Thấu thị, ý cậu nói là nhìn thấy kinh mạch hay là nhìn... nhìn xuyên quần áo?”

Chính Nam trừng mắt: “Tất nhiên là nhìn thấy kinh mạch, nếu nhìn qua được quần áo tôi ngu gì nói cho cô biết. Đúng là...”

Tú Anh phú bà nghĩ cũng đúng, nhưng lại cảm thấy không đúng: “Cậu nói cái gì? Nếu như nhìn xuyên được quần áo cậu định im lặng nhìn đúng không?”

Chính Nam cười hèn mọn: “Đây là cô nghĩ thế, tôi chưa nói gì nha.”

Tú Anh phú bà vung tay lên, 1 luồng gió thổi về phía Chính Nam, cuốn hắn tới chỗ mấy cái rèm rồi cuộn hắn thành 1 nùi, chỉ để trống cái mũi cho hắn thở.

Nhìn Chính Nam bị quấn thành cái kén treo lơ lửng trên không vẫn còn đang dẫy dụa, Tú Anh phú bà đắc ý nói: “Để tôi xem cậu còn dám nhìn loạn hay không, hừ hừ.”

Bỗng nhiên đang bị trói thành cái kén Chính Nam ngừng dẫy dụa, rồi bùm 1 tiếng biến thành 1 khúc cây rơi xuống đất. Còn bản thể Chính Nam ngồi yên vị trên ghế, trong tay còn cầm ly trà nhân nhĩ.

Nhìn Tú Anh phú bà há hốc mồm kinh ngạc, Chính Nam đặt ly trà xuống, cười đắc ý nói: “Bây giờ cô có muốn chữa bệnh hay không?”

Tú Anh phú bà cũng mặc kệ bệnh của mình, cô xuất hiện ngay bên cạnh Chính Nam, bắt lấy vai của hắn rồi hỏi: “Cậu làm sao thoát ra được khỏi chỗ đó, tôi không cảm thấy chút chân khí ba động nào, làm sao cậu thoát ra được?”

Lại bùm 1 tiếng, Chính Nam biến thành 1 làn khói tan mất trước mặt Tú Anh phú bà. 1 Chính Nam khác bước ra từ sau rèm, mặt đầy bất đắc dĩ, nói: “Cô có muốn chữa bệnh hay không, tôi còn có việc phải làm đây!”

Tú Anh phú bà nhìn bàn tay trống không của mình, nhỏ giọng thì thầm: “Phân thân sao? Lúc nào a?” - Cô ngẩng đầu lên nở nụ cười quyến rũ nhìn Chính Nam: “Lần đầu tiên của người ta, cứ như vậy không chờ được sao?”

Chính Nam không ăn Tú Anh phú bà bộ này, đơn giản vì hắn biết 34 độ thiện cảm sẽ không thể nào xảy ra tình huống này. Hắn trầm giọng nói: “Tôi có ý tốt muốn chữa bệnh cho cô, nếu cô không muốn tôi sẽ rời đi ngay. Không nên lãng phí thời gian của nhau.”

Thấy Chính Nam có vẻ không vui, Tú Anh phú bà cũng không giỡn nữa. Cô trở về trên giường, quay lưng về phía Chính Nam, nói: “Được rồi, cảm ơn cậu. Tôi bị như thế này cũng không phải lần 1 lần 2, không có gì quan trọng. Cậu có việc cứ về trước đi.”

Chính Nam quay người bước ra cửa trước khi ra ngoài hắn dừng lại, nói: “Cô còn tiếp tục như vậy, sau này có con được hay không còn không chắc đâu. Cô tự nghĩ đi.”

Nghe được tiếng Chính Nam đóng cửa, Tú Anh phú bà mới ngồi dậy buồn bã nhỏ giọng thì thầm: “Cái huyết mạch chó má này thà đừng có con.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tiểu Bạch Kiếm và Phú Bà chuyện hàng ngày(1)

Về phần Chính Nam, sau khi rời khỏi phòng Tú Anh phú bà hắn cũng không có tâm trạng đi chơi tiếp nên qua loa nói tạm biệt với Lê Nhân Doanh rồi mang theo Gia Như phú bà và Ngọc Ngân trở về Lý gia.

Thấy Chính Nam sau khi gặp “Tu La” Tú Anh xong lại trở nên không vui, 1 bộ tâm sự chồng chất, Gia Như phú bà và Ngọc Ngân dù tò mò nhưng cũng không ai dám lên tiếng hỏi hắn.

Trở về tới Lý gia, Chính Nam tạm biệt 2 cô rồi đi luyện đan, hiện tại hắn rất, rất không vui: “Hừ, nói không nghe đúng không, vậy thì phải đánh cho nghe lời mới được.” - Chính Nam thì thầm 1 mình.

Hắn lo lắng cho sức khỏe của Tú Anh phú bà bởi vì trong lòng hắn cô chính là người phụ nữ của hắn rồi. Người phụ nữ của mình sức khỏe không tốt, nói lại không nghe lời, đặc biệt là còn có khả năng ảnh hưởng tới khả năng có con sau này, càng nghĩ Chính Nam càng bức bối.

Hắn muốn tu luyện!

Hiện tại đánh không lại Tú Anh phú bà cho nên chỉ có thể chịu đựng, chờ hắn đánh thắng cô, đề cô ra chữa trị không phải là dễ dàng rồi.

Luyện đan cho tới lúc có nô tỳ qua gọi hắn đi tập luyện Chính Nam mới ngừng lại, không biết đã luyện bao nhiêu lò đan được.

Gia Như phú bà biết hôm nay tâm trạng Chính Nam không tốt nên cô cũng không muốn cùng hắn so chiêu, thay vào đó những bài tập luyện thể cơ bản. Chủ yếu là cô muốn cùng hắn trò chuyện thêm để đào bới 1 số bí mật của hắn.

Gia Như phú bà lúc này đang duỗi thẳng 2 chân trên mặt đất, lưng tựa vào lưng Chính Nam cũng đang duỗi thẳng 2 chân, 2 tay cô vòng ra phía sau móc 2 khuỷu tay vào khuỷu tay hắn rồi 2 người làm động tác vận mình, cực kỳ ấn ý và đều đặn, chứng tỏ không phải là lần 1, lần 2 làm như vậy.

Vừa tập cô vừa nói: “Này, tu vi của anh là gì thế? Sao tôi nhìn không thấy tu vi của anh nhỉ?”

Chính Nam biết trước sau cũng có người hỏi nên hắn đã chuẩn bị sẵn câu trả lời từ lâu: “Độc môn bí pháp che giấu tu vi, chỉ có người nào cao hơn tôi 3 đại đẳng cấp mới thấy được tu vi của tôi.”

Gia Như phú bà gật gù: “Lợi hại, vậy ít nhất phải Không Minh Kỳ mới biết được sao, Hà thành cũng không có mấy cái Không Minh kỳ a.”

Chính Nam không muốn nói thêm vấn đề này nên tranh thủ tỏ lái qua đề tài khác. Hắn hỏi: “Cô đi học ở Thiên Hà thư viện có bạn trai chưa? Đại tiểu thư của chúng ta không những xinh đẹp, lại thông minh lanh lợi, nói chuyện ngọt ngào, hắn bị rất nhiều người theo đuổi a?”

Gia như phú bà hơi sững sờ, sau đó cao ngạo trả lời: “Cũng không nhiều lắm, đủ để xếp hàng 2 vòng quanh Hà thành mà thôi.”

Chính Nam gật gù, tiếp tục hỏi: “Như cô nói, Thiên Hà thư viện chia thành nhiều phân viện như đan viện, võ viện, khí viện,... vậy 1 người có được theo học nhiều phân viện không?”

Thấy Chính Nam không có thái độ gì, Gia Như phú bà trong lòng hơi thất lạc, cô trả lời: “Chỉ cần anh có thể sắp xếp thời gian và tinh lực để theo học nhiều viện thì trên lý thuyết là có thể, nhưng hầu hết học sinh chỉ theo học 2 viện, có rất ít người học nhiều hơn.”

Chính Nam hứng thú: “Rất ít? Vậy là vẫn có sao?”

Gia Như phú bà gật đầu: “Theo giáo viên của võ viện nói thì có nhưng là ai thì không được nhắc tên, có lẽ gia tộc người ta cũng không muốn thiên tài nhà họ bị người khác để mất.”

Chính Nam cũng đồng ý với giải thích này, mặc dù nói tốt khoe xấu che nhưng nếu bị kẻ thù hoặc gia tộc đối địch biết được có cái thiên tài đang từng ngày lớn lên đe dọa họ, vậy thì không ổn rồi.

“Lại nói, Thiên Hà thư viện nằm trong Thiên Đạo thành cùng với Thiên Đạo Tông đại bản doanh, vậy giáo viên trong Thiên Hà thư viện toàn là người của Thiên Đạo tông hay sao?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

Gia Như phú bà lắc đầu: “Không phải như vậy. Hầu hết học sinh là đến từ khắp nơi trên đại lục, tốt nghiệp xong họ sẽ trở về tông môn hoặc gia tộc của mình. Số khác thì ở lại đăng ký làm giáo viên thực tập, nếu có vị trí trống sẽ được xét duyệt để đưa lên. Nhưng Thiên Đạo Tông với lợi thế sân nhà cũng thường xuyên chiêu mộ các thiên tài mới tốt nghiệp về tông môn của mình, trường hợp Ngô Đức Võ chính là ví dụ điển hình.”

Chính Nam cảm thấy Thiên Đạo tông tính toán rất tốt a.

Đầu tiên là cho phép Thiên Hà thư viện chiêu thu đệ tử ngay cạnh mình rồi giảng dạy, đào tạo thành tài, sau đó chỉ việc ném ra cảnh ô-liu kéo thiên tài đệ tử vào tông, cái gì cũng không cần lo lắng. Mặc dù có thể không đảm bảo về độ trung thành của đệ tử nhưng ai cũng không dám phản bội Thiên Đạo Tông, làm mất mặt Thiên Hà thư viện.

Cứ như vậy Thiên Đạo Tông và Thiên Hà thư viện tuy 2 mà cuối cùng lại thành 1, theo quan hệ cộng sinh dần lớn mạnh thành đại lục đệ nhất học viện và đại lục đệ nhất tông môn.

“Vậy hiện tại trong học viện ai là người có danh tiếng lớn nhất?” - Cái này đối với Chính Nam rất quan trọng.

Gia Như phú bà trầm ngâm 1 lát rồi trả lời: “Nam là Thiên Đạo Tông thánh tử, Trịnh gia đại thiếu gia Trịnh Thành Công, đồn đại là năm nay 20 tuổi tu vi đã tới Không Minh trung kỳ, có dư điều kiện tốt nghiệp nhưng vẫn còn tên trong thư viện. Nữ thì có nhiều hơn, nhưng danh khí cao nhất là Nguyễn gia Đại tiểu thư Nguyễn Thùy Chi.”

“Trịnh Thành Công, Tân Tinh Bảng đệ nhất, chỉ là.... Nguyễn Thùy Chi, làm sao nghe quen quen...” - Chính Nam cau mày lẩm bẩm, cái tên này rất quen a.

“Tất nhiên là quen rồi, chính là đại lục đệ nhất tài nữ Nguyễn Thùy Chi. Cô gái này tu vi không được, nhưng thiên phú cầm, kỳ, thi, họa có thể nói là vô địch cổ kim a.” - Gia Như phú bà liếc xéo Chính Nam.

Chính Nam vỗ trán: “À đúng, đại lục đệ nhất tài nữ Nguyễn Thùy Chi, thứ 10 Tân Tinh Bảng. Cô nói tu vi không được? Tu vi không được làm sao đứng thứ 10 Tân Tinh Bảng?”

Gia Như phú bà cũng không lạ lùng gì câu hỏi này: “Tân Tinh Bảng là do Thiên Đạo tông soạn, mà Nguyễn gia cùng với Trịnh gia là 2 gia tộc lớn nhất trong Thiên Đạo tông, anh cứ nói đi?”

Chính Nam búng tỉnh: “Ha, hiểu được. Mà cũng đúng, người ta xuất thân xuất sắc, lại có tiếng khắp đại lục, cho cái vị trí thứ 10 cũng không sai. Ai không phục cứ tới khiêu chiến chiếm vị trí, để xem thử hôm sau có còn sống hay không, haha.”

Lại cùng trò chuyện và tập luyện thêm 1 lúc, 2 người tách ra trở về phòng của mình.

Chính Nam cũng không tiếp tục dầy vò mà ăn uống nghỉ ngơi, 1 ngày không yên bình nhưng cũng chậm rãi trôi qua.

Sáng hôm sau, toàn bộ Hà thành chấn động khi Phúc Đạt tuyên bố hạn chế số lượng bán ra cấp 2 hoàn mỹ đan dược, thay vào đó là sẽ định kỳ bán theo lô dưới hình thức bán đấu giá. Lần bán đấu giá đầu tiên sẽ diễn ra vào 2 tuần sau.

Nghe được tin tức này, Gia Như phú bà lập tức chạy tới phòng Chính Nam, thấy hắn còn đang ngủ ngon lành, cô tới gần lay hắn: “Anh Nam! Mau dậy đi, ra đại sự rồi. Mau dậy đi!”

Chính Nam bị Gia Như phú bà lay muốn rụng cánh tay, hắn không thể không tỉnh dậy. Lấy 2 tay dụi dụi mắt, Chính Nam uể oải nói: “Có chuyện gì sáng sớm đã ồn ào như vậy a? Đại sự gì?”

Gia Như phú bà nói liên thanh: “Phúc Đạt thông báo sẽ hạn chế số lượng cấp 2 hoàn mỹ đan dược bán ra, thay vào đó là tổ chức đấu giá định kỳ theo lô. Chuyện này anh biết chưa?”

Chính Nam nghe xong lại nằm lãn ra giường, kéo lấy chăn mền trùm qua đầu rồi trả lời: “Có gì đặc biệt, đây chính là ý của tôi. Không có gì mới thì để tôi ngủ thêm chút đi, đừng gọi nữa nha.”

Gia Như phú bà tiếp tục lay nhưng Chính Nam không thèm phản ứng cô. Cẩn rắng, cô leo lên người Chính Nam, dùng cả 2 tay cầm lấy chăn mền kéo, miệng vẫn liên tục nói: “Anh có dậy hay không? Tại sao lãn lãn lớn như vậy mà anh không bàn bạc với tôi. Cha nói...” - Đang nói nửa chừng bỗng nhiên cô dừng lại, bởi vì bên dưới có thứ gì đó cứng cứng đang chống vào mông cô.

“Thứ gì cứng ngắc vậy nhỉ, anh đi ngủ mang theo cây gậy làm gì thế?” - Gia Như phú bà bị “cây gậy cứng ngắc” kia chống vào vị trí hiểm yếu nên cảm thấy khó chịu, cô thò tay xuống nắm lấy nó, muốn lấy nó ra khỏi mông của mình.

Chỉ là vừa nắm vào “cây gậy” Gia Như phú bà lại nghe Chính Nam hít 1 hơi, “cây gậy” trong tay cô cũng giật nhẹ 1 cái, còn tỏa hơi ấm. Vẫn còn hậu tri hậu giác Gia Như phú bà nấn nấn 1 chút “cây gậy”, cảm nhận được nó vừa mềm, vừa cứng, còn nghe Chính Nam nhỏ giọng rên rĩ, cô cuối cùng cũng biết là mình đang nắm vào cái gì rồi.

Một tiếng la thất thanh từ phòng Chính Nam phát ra làm chim chóc bay tán loạn, đang bận bịu đám gia đình, nô tỳ cũng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng la. Lý Anh Tuấn thì gật gù đắc ý: “Tuổi trẻ thật tốt!”

Gia Như phú bà khuôn mặt đỏ như trái cà chua, nhắm nghiền 2 mắt, 2 nắm tay siết chặt vẫn nhưng há miệng hết. Chết ở chỗ là tay phải cô vẫn đang nắm lấy “tiểu Chính Nam” chưa có buông ra.

Chính Nam vừa sung sướng vừa đau khổ ngồi bật dậy, 1 cái động tác xoay người đè Gia Như phú bà xuống giường, 1 tay bịt miệng cô, nhỏ giọng căn dặn: “Cô còn la nữa có người chạy tới bây giờ.”

Gia Như phú bà bị Chính Nam ép xuống giường, cả người bị hấn hấn đè lên, 1 tay hấn còn đang bịt miệng cô, cái “cây gậy” kia vẫn còn trong lòng bàn tay cô khẽ co giật.

2 người 4 mắt nhìn nhau, nghe từng nhịp thở của nhau, cảm nhận da thịt kề vào nhau, thời gian giống như dừng lại.

Chính Nam bị mùi hương cơ thể Gia Như phú bà hấp dẫn, bất giác cúi thấp đầu xuống.

Gia Như phú bà nhắm mắt nghiêng đầu qua 1 bên, trong lòng vừa muốn chống cự nhưng lại chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tiểu Bạch Kiếm và Phú Bà chuyện hàng ngày(2)

(Bonus 1 chương nhân dịp ngày sinh nhật Bác và cũng là để cảm tạ bạn #beandautay. Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!)

Đúng lúc này bên ngoài bỗng nhiên dồn dập tiếng bước chân.

Chính Nam dùng Bạch Nhân nhìn thấy Ngọc Ngân và mấy cái hộ vệ đang hướng bên này xông qua, trong lòng chửi khề 1 tiếng rồi nhanh tay vợ lấy chăn mền trùm lên 2 người.

“Đại tiểu thư có chuyện gì thế?” - Ngọc Ngân giọng cực kỳ gấp.

Lúc này Gia Như phú bà xông vào phòng Chính Nam không có đóng cửa, Ngọc Ngân thấy cửa không đóng cũng không thèm gõ cửa mà xông thẳng vào phòng, thế nhưng cô vẫn ra hiệu cho mấy cái hộ vệ đứng chờ bên ngoài.

Trong phòng, Gia Như phú bà rúc trong lòng ngực Chính Nam, thở mạnh cũng không dám, chỉ im lặng cầu mong đừng có bị phát hiện ra.

Chính Nam thò đầu ra khỏi chăn, giả vờ mới tỉnh, nhập nhèm nói: “Vệ Đại đội trưởng a! Đây là phòng tôi chứ không phải phòng Đại tiểu thư. Sáng sớm anh qua đây kiếm Đại tiểu thư không có đâu.”

Ngọc Ngân ánh mắt đảo quanh phòng mấy vòng cũng không phát hiện dấu vết Gia Như phú bà, lúc này giọng đầy nghi ngờ hỏi: “Lạ nhỉ! Rõ ràng vừa rồi nghe thấy bên này có tiếng Đại tiểu thư hét lên. Không lẽ là nghe nhầm?”

Chính Nam gật đầu lia lịa: “Hắn là nghe nhầm rồi, tôi buổi sáng lâu lâu cũng bị như thế, do ngủ không đủ giấc nên sinh ra ảo giác thôi, 1 lúc là sẽ bình thường trở lại.”

Ngọc Ngân trầm ngâm 1 lát rồi quay đi. Trước khi đi, cô không quên quay đầu lại nhắc nhở Chính Nam: “Mặt trời lên cao rồi á, cậu cũng dậy đi được rồi.” - Dừng 1 lát, cô dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cái “ụ chắn” to bất thường của Chính Nam, nói: “Nếu cậu gặp Đại tiểu thư thì cho tôi gửi lời chào nhé.”

Ngọc Ngân ra khỏi phòng, Chính Nam cảm giác cô cố ý đóng cửa rất mạnh thì phải.

Thở phào 1 hơi rồi lật ra chăn mền, Chính Nam cúi đầu nhìn Gia Như phú bà: “Đi rồi, may mà không có lộ ra. Mà cô không định buông nó ra à?”

Gia Như phú bà giật mình bừng tỉnh. Nãy giờ trong đầu cô hỗn độn thành 1 mảnh, toàn bộ đều là suy nghĩ cái thứ cứng ngắc, nóng hổi trong lòng bàn tay mình, đến mức Chính Nam và Ngọc Ngân nói gì hoàn toàn không nghe.

Bây giờ bị Chính Nam gọi tỉnh, Gia Như phú bà mặt đỏ như trái gấc vùng thoát khỏi chăn mền, không nói 1 lời mà chạy như bay ra khỏi phòng, đầu

cũng không ngoài lại. Cảm giác được trong lòng bàn tay còn ấm áp nhiệt độ, cô chạy càng nhanh hơn.

Chính Nam mỉm cười đắc ý: “Dùng điểm mị lực gia tăng thiện cảm tác dụng rất tốt, hắc hắc.” - Cúi đầu ngó tiểu Chính Nam 1 chút rồi hần mới dậy bắt đầu ngày mới.

Ngày hôm qua mới biết được tính năng dùng điểm mị lực để đổi thành thiện cảm Chính Nam đã ngay lập tức sử dụng lên Gia Như phú bà, sau đó 12 giờ đêm hần lại sử dụng thêm 1 điểm nữa. Kết hợp với mấy ngày nay liên tục đi chơi và tập luyện cùng nhau, hiện tại độ thiện cảm của Gia Như phú bà đối với hần đã là 44/100, không thể nói là thắng tiến không nhanh.

Còn thiếu 7 điểm nữa là Gia Như phú bà sẽ đạt tới 51 độ thiện cảm, khi đó Chính Nam có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến thứ 2 giai đoạn 1, qua đó đạt được 1 số điểm thưởng và cả điểm thành tựu. Vì thế hần muốn tiếp tục “đầu tư” vào cô.

Trong phòng luyện đan, Chính Nam kiểm tra số được liệu Hư Linh Đan còn lại rồi thì thầm: “Chỉ cần luyện thành vài lô nữa là đủ trữ lượng cho đợt bán đấu giá sắp tới, như vậy nên bắt đầu cải tiến trang bị mới được.”

Buổi chiều, có vẻ như Gia Như phú bà không có mặt mũi gặp Chính Nam nên không có cho nô tỳ qua gọi hần đi tập luyện.

Chính Nam luyện đan, luyện khí liên tiếp mấy tiếng cũng chán nên quyết định ra ngoài thư giãn tay chân, đầu óc. Hần tìm tới phòng Gia Như phú bà, hỏi thăm mấy cái nô tỳ đều nhận được câu trả lời là: “Đại tiểu thư nói không khỏe nên hôm nay không muốn tu luyện.”

“Muốn tránh mặt đúng không, vậy thì tôi đi tìm Ngọc Ngân, hắc hắc.” - Chính Nam tự mình thì thầm, rồi hướng thẳng phía sau núi đi tới.

Chính Nam không biết là Gia Như phú bà đang ở trong phòng nghe nô tỳ bẩm báo lại việc bên ngoài. Biết được Chính Nam tới tìm mình cô vui vẻ ra mặt, nhưng khi nghe hần chạy tới sau núi thì ly nước trong tay bóp vỡ lúc nào cũng không biết.

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam vừa thức dậy đã làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị sẵn đồ ăn thức uống rồi chạy qua phòng Gia Như phú bà.

Sau khi được Chính Nam tiếp tục chuyển đổi mị lực, điểm thiện cảm của cô đối với hần hiện tại là 48, tức là chỉ thiếu 3 điểm nữa là hần có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, cho nên Chính Nam mới sốt sắng như vậy. Dù sao cũng là chuyện tình cảm, những lúc cần vẫn là phải tự mình ra tay.

Để tăng thêm tính bất ngờ, Chính Nam quyết định lên vào phòng Gia Như phú bà chứ không tiến vào bằng cửa chính.

Không biết là hên hay may mắn, lúc Chính Nam vọt vào phòng cũng là lúc Gia Như phú bà đang cởi ra áo ngủ của mình, trên người chỉ còn lại chiếc yếm hồng, 2 đỉnh núi nhỏ nhô lên đầy sức sống.

Chỉ trong 1 tích tắc Gia Như phú bà trợn to 2 mắt, há miệng chuẩn bị hét lên, Chính Nam đã kịp sử dụng Thuận Thân Thuật tới bên cạnh bịt miệng cô lại, dùng giọng gió thì thầm vào tai: “Đừng hét, bình tĩnh. Tôi xin lỗi, tôi sợ cô ngại không muốn gặp tôi nên tôi mới vào mà không gõ cửa. Yên tâm, tôi cái gì cũng không thấy. Bây giờ tôi sẽ quay lưng để cô thay quần áo, chừng nào thay xong thì chúng ta nói chuyện, được không?”

Lần thứ 2 trong 2 ngày bị Chính Nam bịt miệng, khác nhau là lần này Gia Như phú bà trong tay không nắm gì cả, ngược lại là bị 1 tay Chính Nam vòng qua eo ôm cô sát vào lòng làm cho 2 đỉnh núi nhỏ đang nhô cao kia ma sát vào ngực hần khiến cô toàn thân đều mềm nhũn.

Phía sau lưng, bàn tay thô ráp của hần đang xòe rộng, siết chặt vào cái lưng trần non mềm của cô càng làm cô ngứa ngáy toàn thân. Bây giờ Chính Nam còn thì thầm vào tai cô, từng luồng hơi nóng theo lời hần nói đang vuốt ve vành tai đã đỏ bừng vì ngại ngùng và sợ hãi.

Gia Như phú bà cảm thấy trước mắt tối thui, toàn thân vô lực ngã vào lòng Chính Nam, khóí bốc lên nghi ngút từ chân tóc. Cô nước mắt lưng tròng “Ừ” 1 tiếng rồi giãy dụa ra khỏi vòng tay hần.

Chính Nam thấy tình hình có vẻ ổn định rồi mới thở phào 1 hơi. Hần quay lưng về phía Gia Như phú bà rồi nói: “Cô thay đồ nhanh đi, kéo có người tới lại không kịp bây giờ.”

Chính Nam vừa dứt lời thì: “Cộc cộc! Đại tiểu thư, Gia chủ cho gọi ngài qua thư phòng có việc.” - 1 nô tỳ đứng bên ngoài gọi vào.

Vừa mới ổn định lại nhịp thở, Gia Như phú bà lại loạng choạng xém chút té sấp xuống, nhưng lần này cô rất nhanh bình tĩnh lại. Hít sâu 1 hơi, cô cố giữ giọng uy nghiêm nói: “Tôi biết rồi.”

Chờ nghe tiếng chân nô tỳ bên ngoài rồi đi, 2 người trong phòng mới thả xuống tảng đá trong lòng.

Lúc này lại nghe cửa phòng vang lên tiếng gõ: “Đại tiểu thư, em dậy chưa?” - Lần này là Ngọc Ngân.

Chính Nam nín thở, còn Gia Như phú bà thì muốn khóc. Mới sáng sớm nhưng trái tim nhỏ của cô đã gặp quá nhiều thử thách. Cô hít sâu 1 hơi rồi lên tiếng: “Em dậy rồi, có chuyện gì không chị?”

Ngọc Ngân trả lời: “Không có gì quan trọng. Vừa rồi chị qua phòng kiểm Chính Nam mà không có hần ở trong phòng, hỏi 1 vài nô tỳ thì có người nói hần đi về phía bên này. Hần có qua kiểm em không?”

Chính Nam đau cả đầu, hoàn toàn quên mất hôm qua lúc tập luyện có nói với Ngọc Ngân là sáng nay qua phòng để hần giúp cô chữa trị 1 số ẩn tật.

Gia Như phú bà ánh mắt sắc bén liếc Chính Nam 1 cái, khiến hắn cảm giác lạnh cả gáy. Cô trả lời: “Không có. Em mới ngủ dậy còn chưa làm vệ sinh cá nhân đây. Chỉ có vừa rồi có người qua nói cha có việc tìm em nên em đang chuẩn bị.”

Ngoài cửa Ngọc Ngân cũng không chút nghi ngờ: “Ừ, vậy chị đi lòng vòng tìm hắn lại thử xem. Tạm biệt em nhé.”

“Tạm biệt chị.”

Gia Như phú bà sợ lại có người tới nên dùng tốc độ ánh sáng thay quần áo.

Nghe được tiếng sột soạt sau lưng Chính Nam trong lòng ngửa nhưng hắn biết mình đuối lý nên cũng không dám làm bậy.

Thay quần áo xong Gia Như phú bà chạy ra mở tung cửa, giống như muốn tuyên bố với thế giới rằng: “Chúng tôi không có làm gì mờ ám cả, mọi người đều thấy nha.”

Chính Nam ngồi ở bàn uống trà mỉm cười lắc đầu, cảm thấy vị Đại tiểu thư này đôi khi cũng khá ngốc.

“Được rồi, sáng sớm anh qua kiểm tôi có việc gì thế? Mà tôi nói trước, nếu như anh không giải thích đàng hoàng thì... Hừ! Tôi nhất định sẽ không tha cho anh.” - Bị Chính Nam thấy cũng thấy, sờ cũng sờ, Gia Như phú bà rất ủy khuất nhưng kỳ lạ là trong lòng cô không có chút nào không vui, thậm chí là có chút... thoải mái. Nhưng dù sao cũng là cô gái, 1 chút “đe dọa” vẫn là phải làm cho thỏa đáng.

Nhìn Gia Như phú bà giả vờ bức bối, Chính Nam muốn cười nhưng không thể cười. Hắn gãi đầu nói: “Chỉ là tôi nghĩ hôm qua chúng ta có chút hiểu lầm nên hôm nay muốn tới rủ cô đi Hồ Tây ngắm cảnh để chuộc lỗi, ai ngờ càng làm tình hình tệ hơn. Xin lỗi!”

Gia Như phú bà hết sức bất ngờ!

Bình thường làm 1 người đàn ông, cho dù sai cũng không bao giờ nhận lỗi với phụ nữ. Thế giới này tư tưởng vẫn có chút gì đó trọng nam khinh nữ, trừ khi nữ tu vì thông thiên thì mới nhận được người khác tôn trọng.

Bây giờ Chính Nam vì chút hiểu lầm mà cố ý qua tìm mình xin lỗi: “Mặc dù tình huống có hơi... thảm họa 1 chút, nhưng cũng không thể chối cãi là hắn còn rất quan tâm mình.” - Gia Như phú bà trong lòng vui vẻ.

Cô nhìn thẳng vào mắt Chính Nam, dù hi vọng là không có nhưng vẫn muốn kiểm tra xem trong đôi mắt kia có chút nào giả dối tồn tại hay không.

Kết quả làm Gia Như phú bà hết sức ngỡ ngàng, bởi vì... Chính Nam đôi mắt quá đẹp, lông mi cong, dài, 2 con ngươi sáng như ánh sao đang ôn nhu nhìn cô, 2 hàng lông mày thon, gọn, sắc bén hơi nhíu nhíu.

Quay người đi rồi ho khan 2 tiếng lấy lại bình tĩnh, Gia Như phú bà nói: “Tôi biết rồi nhưng hôm nay thì không được. Vừa rồi anh cũng nghe cha tìm tôi có việc chứ, để ngày mai có được hay không?” - Nói hết câu cô mới quay lại nhìn Chính Nam.

Chính Nam ngay lập tức cười gật đầu: “Ngày nào, lúc nào cũng được, miễn là Đại tiểu thư thoải mái.” - Hắn đứng dậy ra về, trước khi đi còn cố ý nhắc lại 1 lần: “Sáng ngày mai nhé!”

Gia Như phú bà khẽ gật đầu, khoe miệng hơi cong lên nụ cười. Bản thân cô cũng không hiểu chính mình, bao nhiêu thanh niên tài tử trong thư viện mời cô đi ăn, đi chơi cô đều từ chối mà không cần nghĩ, vậy mà Chính Nam chỉ cần đề nghị cô đều quên mất 2 chữ “từ chối” hình thù như thế nào.

Khẽ lắc đầu vẫy đi những ngại ngùng trong lòng, Gia Như phú bà mới khôi phục hình tượng Đại tiểu thư để đi gặp Lý Anh Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Kế hoạch đầu giá

Từ phòng Gia Như phú bà đi ra, Chính Nam liền đi tìm Ngọc Ngân. Nói người ta đi tìm mình, mình lại trốn người ta, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là mình sai.

“Vệ Đại đội trưởng, nghe nói anh tìm tôi.” - Chính Nam mất 30 phút đi quanh Lý phủ hai vòng mới tìm thấy Ngọc Ngân đang hỏi thăm gì đó với hai cái nô tỳ.

Ngọc Ngân nghe có người gọi mình, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía tiếng gọi, thấy Chính Nam đang đứng đó vẫy tay, cô hậm hực nói: “Sáng ra cậu đi đâu để tôi tìm khắp cả Lý gia.”

Chính Nam gãi đầu, nói dối thân thiện: “Tôi ra ngoài có chút việc bây giờ mới trở về. Được rồi, là lỗi của tôi. Đi thôi.”

Trong phòng Chính Nam, Ngọc Ngân nằm sấp trên giường Chính Nam, hai tay khoanh lên trên đầu, trán của cô kê lên hai tay: “Này, cậu nói là giúp tôi

trị một số ản tật đúng không? Cụ thể là ản tật gì thế?”

Từ hôm cùng Tú Anh phủ bà cãi vả trở về, Chính Nam đã gấp rút luyện chế một bộ kim châm để chữa bệnh, Ngọc Ngân là người đầu tiên bị hấn “đâm”.

Chính Nam vừa dùng chân khí truyền lên thân châm, vừa nói: “Chuyện của cô tôi có nghe Gia Chủ nói lại. Năm đó gia đình cô gặp chuyện không may, từ đó cô luôn ản mặc như thế này đúng chứ. Nhưng mà cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cô vẫn là một cô gái a, làn da lâu ngày không tiếp xúc ánh sáng mặt trời sẽ bị thiếu sức sống, cơ thể sẽ bị rối loạn chức năng, trầm cảm và rụng tóc.”

Tất cả những triệu chứng Chính Nam vừa nói Ngọc Ngân đều bị. Nghĩ lại mỗi khi còi ra trang phục trên người, nhìn là da nhản nheo, trắng bệch không sức sống cô đều rom róm nước mắt.

Làm phụ nữ ai không muốn mình thanh xuân, ai không muốn mình xinh đẹp!

Cảm nhận được bờ vai Ngọc Ngân khẽ run rẩy, Chính Nam an ủi: “Tôi biết cô có thù muốn báo, nhưng cứ cho rằng ngày nào đó cô báo được thù đi, rồi những ngày sau đó sẽ như thế nào? Bộ đồ đen này không phải là để che giấu danh tính như những gì cô tự nói với mình, mà cô đang dùng nó như một cái cớ để trốn tránh quá khứ, trốn tránh hiện tại và trốn tránh cả tương lai.”

Chính Nam không nói nữa mà chăm chú vào châm cứu, chuyện của Ngọc Ngân hấn không biết nhiều nên chỉ khuyên những gì nên khuyên mà thôi, nói nữa sẽ thành hấn nhiều chuyện.

...

Khoảng 30 phút sau, Chính Nam mới thở phào một hơi, nói: “Được rồi. Tôi dùng châm giúp cô tăng cường lưu thông máu và ổn định một số kinh mạch ít sử dụng đang có dấu hiệu thoái hóa. Mỗi ngày cô nên dành ra 30 phút tới một giờ để phơi nắng vào sáng sớm. Nếu cô ngại người khác nhìn thấy thì có thể thay bộ đồ trắng mỏng một chút cũng được.”

Chính Nam rút châm ra khỏi lưng Ngọc Ngân, sau đó dùng Nhu Quyền điểm vào một số huyệt đạo trên vai và cột sống giúp cô thư giãn rồi mới đứng lên đi rót nước.

Từ sau lần cuối cùng còn nằm trong vòng tay của mẹ mình ra, gần 20 năm rồi Ngọc Ngân mới cảm thấy thân thể được thư giãn như vậy. Cô ngồi dậy nhận lấy ly nước từ tay Chính Nam: “Cảm ơn.”

“Bây giờ tôi có việc phải ra ngoài, cô nhớ những lời tôi nói đấy. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì làm phụ nữ vẫn phải xinh đẹp nha.”

Tạm biệt Ngọc Ngân, Chính Nam chạy tới Phúc Đạt. Hấn muốn giao nốt phần Hư Linh Đan còn thiếu cho Lê Nhân Doanh để đảm bảo đợt bán đấu giá mấy ngày tới không xảy ra sai sót gì.

Đi theo Lan lên phòng của Lê Nhân Doanh, Chính Nam cười nói: “Anh Doanh, em tôi đưa nốt phần Hư Linh Đan còn thiếu cho anh đây. Anh kiểm tra lại đi.”

Lê Nhân Doanh cũng cười gật đầu: “Cứ để đấy lát nữa anh kiểm tra cũng được. Em uống trà nhé.”

Hai người ngồi nói chuyện với nhau trên trời dưới đất một lúc, Lê Nhân Doanh bỗng nhiên nghiêm túc lại: “Theo như kế hoạch của em đề ra thì anh và Đại tiểu thư đã nghiên cứu tình hình thế lực trong vòng 5000 km quanh Hà thành rồi định ra một số thế lực có tranh chấp lớn. Danh sách này em xem đi.”

Lê Nhân Doanh đưa cho Chính Nam một xấp giấy, ở trên viết đầy tên các thế lực, mối liên hệ, tranh chấp, quan hệ thông gia, thông thương, vân vân.

Chính Nam trong lòng chấn động: “Cmm! 5000 km vuông a! Bao nhiêu con người, bao nhiêu tông môn, bao nhiêu mối quan hệ, bây giờ bị mạng lưới tình báo của Trần gia đảo cái lật úp, lập thành cái danh sách này.”

Chính Nam cũng không ngu tới mức tin rằng đây là tất cả. Những gì hấn nhìn thấy ở đây, thông tin phía sau nó phải còn ít nhất gấp năm lần chỗ này.

Lật xem từng tờ thật kỹ, Chính Nam nói: “Phía bên anh định khai thác chỗ thông tin này như thế nào?”

Lê Nhân Doanh lại từ trong nhản chứa đồ lấy ra một bản danh sách tương tự nhưng được khoanh tròn, đánh dấu khá nhiều. Hấn đặt trên bàn rồi giải thích cho Chính Nam: “Các thế lực xung quanh Hà thành về cơ bản đều phụ thuộc hai cái nhị lưu thế lực là Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các.”

Chính Nam nhấp ngụm trà, cau mày nói: “Tà Nguyệt Tông, chệch về phía bắc - đông bắc Hà thành sao. Đây chính là tông môn của “Tà Nguyệt ma nữ”, Tân Tinh Bảng thứ 14 chứ?”

Lê Nhân Doanh gật đầu: “Đúng là tông môn của “Tà Nguyệt ma nữ”. Đại tiểu thư cũng từng cùng nữ ma đầu này đánh qua, không có gì bất ngờ là bị Đại tiểu thư đánh bại. Đối đầu với Tà Nguyệt Tông là Cửu Dương Các cũng có cái thiên tài trên Tân Tinh Bảng, chính là “Cửu Dương công tử”, Tân Tinh Bảng thứ 13.”

“Vi diệu cân bằng.” - Chính Nam xoa cằm: “Thế hệ trước đạt được địa bàn và thế lực cân bằng, thế hệ hiện tại đều có thiên tài có thực lực và danh tiếng cân bằng. Như vậy chúng ta xuất hiện có khả năng sẽ phá tan cân bằng này sao?”

Lê Nhân Doanh thờ phào: “Nói chuyện với người thông minh chính là tiết kiệm sức lực. Em nhìn ra mấu chốt không sai và anh tin những người đứng đầu

của 2 thế lực này chắc chắn cũng nhìn ra. Nếu 1 trong 2 thế lực này độc chiếm được lượng đàn dược chúng ta bán ra, rất có thể sẽ dùng đó làm bàn đạp để trở nên mạnh hơn đối thủ của mình.”

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười ma mãnh: “Nếu đã xác định được những người sẽ tham gia đấu giá lần này, như vậy đấu giá như thế nào là do chúng ta quy định rồi.”

Lê Nhân Doanh không hiểu ý của Chính Nam nói gì: “Ý em là?”

Chính Nam nhìn chằm chằm xấp giấy trong tay, nói: “Chúng ta lần này định bán ra 500 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan và 200 viên các loại cấp 2 hoàn mỹ đan dược khác, tất cả đều chia nhỏ ra. Đặc biệt Hư Linh Đan sẽ chia thành 2 gói 100 viên, 2 gói 50 viên và 10 gói 20 viên. Bề ngoài tuyên bố là nhằm vào nhiều đối tượng khách hàng, còn đến lúc đó ai giá cao người đó được, sẽ không ai dám nói gì.”

Lê Nhân Doanh cũng nhìn trong tay giấy tờ, đắm chiêu suy nghĩ mục đích của Chính Nam. Rất nhanh đôi mắt của hắn sáng ngời, ngược lên nhìn Chính Nam như nhìn cái quái胎, lại có chút sợ hãi: “Ý tưởng của em anh sẽ nói lại với Đại tiểu thư.”

Chính Nam cười gật đầu: “Em lấy cái này về trước, nếu có thông tin gì mới anh cứ cho người tới Lý gia tìm em nhé. Em có việc phải đi rồi.”

Lê Nhân Doanh đứng dậy nói: “Đề anh tiễn em.”

Hai người cười cười, nói nói cùng nhau xuống cầu thang, trước khi Chính Nam ra cửa còn cùng Lê Nhân Doanh bắt tay một cái làm đám đông mua hàng tò mò không được.

Trong đó có một đôi mắt sắc bén quan sát từ lúc Chính Nam đi vào tới lúc hắn đi khuất tầm nhìn mới cúi đầu rời khỏi Phúc Đạt.

Trở về Lý gia, Chính Nam lại loay hoay chuyện tu luyện và luyện đan tới chiều rồi chạy tới phòng đối luyện. Gia Như phú bà đã tới từ trước.

Sau khi khởi động và giao đấu với nhau xong, vẫn là Chính Nam ngồi trên, Gia Như phú bà nằm dưới để hắn... massage.

Chính Nam vừa xoa, vừa nắn, vừa ấn ấn cái lưng non mềm của Gia Như phú bà vừa nói: “Sáng nay chú Tuấn gọi cô qua có chuyện gì quan trọng không?”

Gia Như phú bà thoải mái khẽ rên trong cổ họng, lim dim đôi mắt trả lời: “Vẫn là chuyện phủ thành chủ tiến hành phong sát Lý gia chúng ta thôi. Lần trước là tăng thuế giao dịch dược liệu, lần này là thu phí cầu đường và an ninh trật tự.”

Chính Nam vẻ mặt khó hiểu: “Phủ thành chủ đang làm gì thế nhỉ, số tiền nhỏ đó hoàn toàn không có chút tác dụng gì so với những gì Lý gia và Phúc Đạt hợp tác có được a.”

Gia Như phú bà lại tỏ ra hiểu hơn: “Bọn họ có muốn làm động tác lớn cũng không dám làm, ‘Tu La’ Tú Anh còn ở Hà thành đây.”

Chính Nam bấm dần xuống hông Gia Như phú bà, rồi lại bấm ngược trở lên. Hắn biết đây là giới hạn của 48, à không... hiện tại đã là 50 độ thiện cảm, nếu làm quá sẽ gây ra tác dụng ngược lại.

Nhưng mà tâm lý phụ nữ là thứ khó đoán nhất trên đời. Bên kia Chính Nam cho rằng nếu làm quá sẽ gây phản tác dụng, Gia Như phú bà bên này thì nín thở chờ mong hắn làm “gì đó” điên cuồng một chút, kết quả là hắn lại không làm.

Kể từ lần cùng “tiểu Chính Nam” tiếp xúc thân mật, rồi lại bị Chính Nam ôm cái đầy côi lỏng, Gia Như phú bà càng lúc càng không điều khiển nổi ý nghĩ của mình. Trong tâm trí lúc nào cũng có cái gì đó muốn xông ra ngoài, nhưng mỗi lần đều thiếu một chút.

Chính Nam thấy Gia Như phú bà bỗng nhiên im lặng không nói, hắn chủ động hỏi: “Đang nghĩ ngày mai hẹn hò mặc như thế nào cho đẹp sao?”

Gia Như phú bà hoảng hốt: “Cái... cái gì hẹn hò! Chỉ là đi... đi dạo bờ hồ, ngắm... ngắm cảnh mà thôi.”

Chính Nam được nước làm tới: “Như vậy là đi hẹn hò rồi còn gì?”

Gia Như phú bà càng hoảng hốt: “Không... không phải! Anh đừng nói nữa. Anh nói nữa là mai tôi... tôi không đi với anh.”

Chính Nam bật cười: “Được được, không nói.”

Chỉ còn thiếu 1 điểm thiện cảm là 51 điểm đại quan sẽ bị xông phá, Chính Nam biết mình cần phải làm gì đó. Tròng mắt đảo một vòng, khoe miệng hắn cong lên nụ cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cha mẹ không có ai hổ con như vậy!

“51 điểm thiện cảm, bạn thân a. Vậy thì làm những gì bạn thân nên làm.” - Nghĩ, Chính Nam lấy hai tay thò xuống hai bên hông Gia Như phú bà: “Gãi này! Gãi này!”

“Ahaha... Không... Không phải chỗ đó... Ahaha... đừng... đừng gãi nữa mà...” - Gia Như phú bà bị tập kích bất ngờ nên hoàn toàn không có sức chống cự.

Hai người cười đùa lăn lộn trên đất, một người là đại gia tộc tiểu thư, một người là cao quý luyện được sư đồ giống như hai đứa con nít, không sợ bụi đất, không sợ người nhìn thấy.

“Anh đứng lại, dám đánh lên tôi, đừng để tôi bắt được, nếu không tôi gãi cho anh chết luôn.” - Gia Như phú bà hai tay cầm lấy hai chiếc dép rượt theo Chính Nam.

Chính Nam vừa ôm đầu, vừa chạy, vừa cười: “Vậy cũng phải chờ cô bắt được tôi đã.”

Hai người ăn ý không dùng chân khí, chỉ như người bình thường đuổi nhau chạy nhảy trong phòng tu luyện.

Gia Như phú bà tổ chân thân thể không bằng Chính Nam, đuổi một lúc không bắt được, cô giả vờ giận dỗi quay lưng với Chính Nam, đứng giậm chân.

Chính Nam thấy Gia Như phú bà không đuổi nữa thì dừng lại, sau đó chậm rãi lại gần cô: “Làm sao? Không bắt được tôi nên giận dỗi à?”

Ai ngờ Gia Như phú bà bất ngờ quay đầu lại, khuôn mặt nở nụ cười ma mĩnh.

“Vu Thuật - Lãnh Ngưng Thuật”

Hai cột băng từ dưới đất mọc lên trói chặt hai chân Chính Nam, mặc hấn gãy dựa thế nào cũng không thoát ra được: “Cô ăn gian!”

Gia Như phú bà hếch mũi nói: “Ai quy định không được sử dụng chân khí. Haha, thiếu chủ a, bây giờ tới lượt bản tiểu thư ‘phục vụ’ thiếu chủ.” - Nói, hai tay cô còn làm động tác gãi ngứa, chậm rãi đi tới Chính Nam.

Chờ Gia Như phú bà tới gần, đang bị băng thuật trói chặt Chính Nam bỗng nhiên nổ tung thành một làn khói. Bản thể hấn không biết từ góc nào thuần thân tới sau lưng Gia Như phú bà, vòng hai tay ôm muốn chặt lấy cô.

Gia Như phú bà phản ứng không chậm, nhưng do Chính Nam diễn quá giống nên khoảng trống chừa cho cô là không nhiều.

Kết quả là Chính Nam trên đà lao tới lại tông vào Gia Như phú bà đang muốn xoay người lùi ra, hai người té lăn trên mặt đất.

Bụi bặm tan đi, để lại trên mặt đất Chính Nam nằm đè lên người Gia Như phú bà, tay trái hấn giờ lên đè lên tay phải cô, còn tay phải hấn đang... nằm yên vị trên một nơi vừa mềm, vừa tròn, cách lớp quần áo hấn vẫn cảm nhận được có một điểm nhô lên đang kích thích lòng bàn tay hấn.

Chính Nam bất giác bóp hai cái, cảm giác tốt không thể tả.

“Mềm không!?”

“Mềm!”

“Thoải mái không!?”

“Quả thật là từ bé đến giờ chưa từng thoải mái như vậy...”

...

Chính Nam bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, bản năng nói với hấn: “Mau chạy đi, nếu không nhất định là phải chết.”

Chính Nam cúi đầu nhìn xuống, trước mặt hấn là khuôn mặt đỏ hồng, mắt đầy sát khí Gia Như phú bà đang cắn chặt 2 hàm răng, toàn thân run rẩy, trừng mắt nhìn hấn. Hấn chậm rãi lấy tay ra khỏi ngực cô, cười gượng gạo nói: “Hiều... hiểu lắm a!”

Gia Như phú bà rất uất ức, đặc biệt là cảm thấy trên bụng mình cái thứ kia đang từng chút, từng chút lớn lên, nóng hổi nhiệt độ áp chặt vào người cô, tâm muốn giết Chính Nam đều có.

Gặp Gia Như phú bà không nói gì chỉ trừng mắt nhìn mình, Chính Nam biết chuyện hôm nay không kết thúc yên ổn được. Hấn cắn răng, điểm một cái vào sau gáy cô.

Nhìn Gia Như phú bà đầy mặt mộng bức ngất đi, Chính Nam mới thở phào một hơi. Hấn bế cô rời phòng tập luyện, giao lại cho một cái nô tỳ đi ngang rồi không để ý về mặt sợ hãi nô tỳ kia, đi tăm.

“Độ thiện cảm của Lý Gia Như phú bà đạt 51 điểm, thưởng cho ký chủ 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề.”

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 1], thu được 4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực.”

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 2], mô tả: “Đã là cấp SR phú bà, sao có thể nhường cho nam nhân khác!”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu 1 cấp SR phú bà có độ thiện cảm đạt 71 trở lên]. Phần thưởng: [5 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề, 5 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tiêu hao 6 điểm cấp tăng lên cấp 18 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng kích hoạt [Phi Tiêu Thao Không Thuật], [Vụ Trung Quý Ảnh Thuật], [Ảnh Phi Tiêu Thuật], [Kim Phược Thuật] thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề kích hoạt và nâng cấp nghề [Y Sư] lên cấp 3 thành công.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 18(Linh Hư tầng 8)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 3 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuận Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ân Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Không Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 trận pháp sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 46/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 34/100), Lý Gia Như(SR, 55/100).

Điểm dư: 2 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề.

Balo: Gối quả cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 1], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 2: 18/20, còn 13 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 1].

Đánh giá: Không tệ.

“Hắc hắc, cảm giác ngay lập tức mạnh lên một đoạn dài chính là thoải mái.” - Chính Nam cười khê.

“Tốc độ lên cấp của ký chủ rất đáng ghi nhận, đặc biệt là khi không quá dựa vào nhiệm vụ hàng ngày và nhiệm vụ ngẫu nhiên, Trang có lời khen.”

“Ồ! Hiếm thấy một lần Trang khen tôi, cảm giác đặc biệt hạnh phúc.” - Chính Nam cười lớn, được vị đại phú bà này khen ngợi cũng không thường xảy ra a.

“Thế nhưng Trang không khuyến khích ký chủ kích hoạt kỹ năng một cách dàn trải như vậy, thay vào đó ký chủ nên xác định sẵn cho mình một con đường cụ thể rồi chuyên chú vào đó thì hơn.”

“Chuyên một con đường?” - Chính Nam cau mày: “Nhấn thuật thắng ở xuất kỳ bất ý và độ quý dị của nó, đồng nghĩa với việc có càng nhiều kỹ năng thì sự lựa chọn phương án càng nhiều chứ?”

“Đó là dựa trên cơ sở chiều thức của ký chủ đảm bảo được tính “quý dị” và “xuất kỳ bất ý”. Giai đoạn hiện tại ký chủ còn đang có lợi thế so với người cùng cấp, thậm chí trên cấp ký chủ là do chất lượng “Khí” trong cơ thể ký chủ cao hơn, đồng nghĩa với việc kỹ năng phát động nhanh hơn và khó bị phát hiện hơn. Nhưng khi ký chủ lên các cấp độ cao hơn, gặp đối thủ mạnh hơn, lợi thế này sẽ càng lúc càng mờ nhạt. Như vậy, với một loạt kỹ năng cấp 1 của mình, ký chủ nghĩ cơ sở của nhấn thuật có còn được đảm bảo hay không?”

“Còn có chuyện như vậy?” - Chính Nam nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó hỏi: “Không phải Ngọc Ngân và Gia Như đều có tu vi Nguyên Anh Kỳ sao, “Khí” của 2 người bọn họ cũng đã hóa lỏng, trở thành nguyên khí, bọn họ vẫn thường xuyên nhận không ra Phân Thân Thuật và Thể Thân Thuật của tôi đấy thôi.”

“Nói rất hay, cho nên việc ký chủ lên cấp quá nhanh và chiến thắng liên tục trong đối luyện đã khiến cho ký chủ xuất hiện lỗ hổng trong tâm cảnh.”

“Hả!? Giải thích thế nào?”

“Có 3 vấn đề để nói ở đây.

Thứ nhất, “Khí” chia làm chân khí, nguyên khí, chân nguyên tương ứng với thay đổi ở Linh Hư Kỳ, Nguyên Anh Kỳ và Độ Kiếp Kỳ. “Khí” của ký chủ là chân nguyên, tức là về bản chất nó mạnh hơn Lý Gia Như phú bà và Khương Ngọc Ngân tới 3 đại cảnh giới, chênh lệch này vẫn là rất lớn, cho nên lợi thế vẫn còn rất rõ ràng. Đây cũng là lý do vì sao Nhu Quyền của ký chủ có tính khắc chế rất mạnh đối với bọn họ.

Thứ hai, hai người bọn họ không nhận ra Phân Thân Thuật và Thể Thân Thuật của ký chủ là vì hai kỹ năng này thuộc Tam Thân Thuật đã cấp 3, gần cao bằng thiên phú của ký chủ. Cấp kỹ năng tăng lên đồng nghĩa với lượng “Đạo” trong kỹ năng tăng lên, cấp 3 kỹ năng tương ứng với lượng “Đạo” của một Hòa Hợp Kỳ viên mãn có thể dung nạp, tuy thấp hơn đẳng cấp của hai người họ nhưng không nhiều và nó bị lợi thế về “Khí” của ký chủ che lấp.

Cuối cùng và cũng là quan trọng nhất, ký chủ cùng bọn họ chỉ là đối luyện, không phải sinh tử chiến. Có nhiều thứ người ta sẽ không sử dụng trong một trận đấu mà thắng thua không quan trọng như vậy. Nghĩ cách đánh bại người thì khó chứ nghĩ cách đánh giết người thì rất dễ.”

Chính Nam trầm ngâm, nghiêm túc suy nghĩ.

Trang nói rất nhiều nhưng chỉ tóm gọn lại ở một ý chính đó là hấn bắt đầu bành trướng, chiến thắng những trận đánh vô thường vô phạt bằng lợi thế mà hệ thống tặng cho với các đối thủ không hề có ý giết mình khiến hấn dần mờ mắt.

Hấn cần phải tỉnh lại!

“Trang, lợi thế về “Khí” thì tôi đã rõ, nó sẽ dần mất đi lợi thế về sau này.” - Chính Nam nghiêm túc hỏi: “Vậy thì tinh thần lực thì sao? Thiên phú tinh thần lực của tôi tốt hay không?”

“Rất tốt, đáng tiếc là bị phong ấn.”

“Hả!?” - Chính Nam la lớn: “Bị phong ấn như thế nào, Trang có giải được không?”

“Có người thiết lập 12 tầng phong ấn trong cơ thể ký chủ, trong đó 7 tầng là để phong ấn thiên phú thân thể, 4 tầng để phong ấn thiên phú tinh thần lực, một tầng cuối cùng là để che lấp vận mệnh ký chủ khỏi Thiên Đạo nhòm ngó.”

“Hó, quá hó” - Chính Nam chửi ầm lên: “Cha mẹ không có ai hổ con như vậy!”

Mặc dù lớn tiếng chửi ầm nhưng Chính Nam biết cha mẹ hấn cũng chỉ là vì tốt cho hấn mà thôi, cho nên hấn cũng không thật sự tức giận hay căm ghét gì họ.

“Thoải được rồi, không nói chuyện này nữa.” - Chính Nam lắc đầu thờ dãi: “Kỹ năng ỡ kích hoạt rồi thì để dùng cũng được, sau này cần suy tính kỹ hơn giữa việc cường hóa kỹ năng cũ và kích hoạt thêm kỹ năng mới.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Móa!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Truyền thuyết Hồ Tây

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam đứng giờ qua phòng tìm Gia Như phú bà: “Gia Như, cô chuẩn bị xong chưa?”

Trong phòng vang lên tiếng trả lời: “Chờ tôi 5 phút nữa đi, sắp xong rồi.”

Chính Nam cũng không để ý 5 phút này. Hấn cùng Trang phú bà nói chuyện phiếm: “Này Trang, có thể thay đổi cách thức hoạt động của [Cửa Hàng] được không? Ngày nào cũng chỉ bán mấy loại đan dược thứ phẩm với vài cái mảnh trang bị mà tôi chắc chắn không bao giờ mua, cảm thấy thật sự lãng phí 1 hạng mục của hệ thống.”

“Trang cũng đang xem xét thay đổi mục [Cửa Hàng], vì theo như tỉ lệ truy cập và sử dụng của ký chủ thì nó gần như không có trợ giúp gì.”

Chính Nam cũng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy. Trang đọc được trí nhớ của tôi mà nhì, nếu không đổi cách hoạt động theo trí nhớ của tôi cũng được, cứ mở hết tất cả sản phẩm ra đi, để tôi có cái mục tiêu rồi dành dụm tiền, như vậy thiết thực hơn nhiều.”

“Trang sẽ xem xét đề nghị của ký chủ.”

Lại cùng Trang nói chuyện trên trời dưới đất thêm 30 phút, Chính Nam cũng muốn hết kiên nhẫn rồi. Hấn há miệng muốn hỏi thêm một lần thì cánh cửa

phòng mở ra.

Trước mặt Chính Nam là một thân hình mảnh mai, khí chất tươi mát, thanh xuân vừa chớm tiểu mỹ nhân.

Mái tóc được xử lý kỹ càng, ghim đuôi gà cao phía sau. Đằng trước, vài sợi tóc mai xoắn xuống khuôn mặt thanh tú càng tô điểm thêm làn da trắng nõn.

Gia Như phú bà hôm nay mặc một bộ đồ màu xanh nước biển nhạt, vòng eo con kiến được chiếc thắt lưng vải cùng màu quấn lấy làm Chính Nam nuốt ngụm nước miếng. Lại nhìn xuống phía dưới, làn váy ngắn che giấu không được đôi chân trắng muốt không tì vết của cô.

Chính Nam nhìn từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên. Hắn biết cứ nhìn chăm chăm như thế này rất bất lịch sự nhưng không dời mắt đi nổi a.

Gia Như phú bà bị hắn nhìn không rời mắt, trong lòng không những không khó chịu mà ngược lại cực kỳ đắc ý: “Hừ, biết sự lợi hại của bản tiểu thư đi.” - Cô tốn công sức dậy từ sớm, tắm qua sữa tươi, ngâm hoa hồng, lại có 4 5 cái nô tỳ giúp cô trang điểm chính là vì giờ phút này mê chết Chính Nam

Gặp Chính Nam vẫn nhìn mà không có ý định bước đi, Gia Như phú bà làm bộ tức giận: “Đi thôi, còn nhìn nữa mặt trời lên qua đầu bây giờ. Hừ, một bộ heo nái thấy cù cái, không có chút hình tượng.”

Chính Nam giật mình tỉnh lại. Biết mình thất thố, hắn liền cười nịnh nọt: “Đi thôi, đi thôi. Hôm nay trời đẹp a, người cũng đẹp nữa, phong cảnh hẳn là cũng phải đẹp á.”

Hai người sánh vai rời khỏi Lý gia, lại không biết rằng Ngọc Ngân ở phía xa ánh mắt u buồn nhìn hai người cùng nhau đi khuất tầm mắt.

Hồ Tây nằm ở cực tây của Hà thành, xung quanh là bãi cỏ lớn cùng với cây xanh quanh năm nên không khí cực kỳ tươi mát.

Phủ thành chủ không cho phép nuôi trồng, đánh bắt cũng như bơi lội dưới hồ nên hầu hết mọi hoạt động vui chơi đều diễn ra xung quanh bờ hồ.

Đây được xem là thắng cảnh số một của Hà thành.

Chính Nam cùng Gia Như phú bà đi tới nơi này dẫn tới rất nhiều cặp mắt nhìn qua, đơn giản là vì “nam thanh, nữ tử” cũng không diễn tả nổi cặp đôi này.

Khác với khi bị Chính Nam nhìn chăm chăm, những cặp mắt khác nhìn về phía mình khiến Gia Như phú bà cực kỳ khó chịu. Cô cần nhắc: “Đàn ông đều là sinh vật nửa người dưới, đi với cô gái của mình còn dám nhìn chăm chăm người khác.”

Chính Nam cười: “Nếu cô đừng xinh đẹp như vậy đảm bảo những người kia sẽ không nhìn đâu. Lại nói, đàn ông sinh ra đã được lập trình sẵn là 'yêu những thứ tròn, mềm và thích những cô gái đẹp'. Đây gọi là bản năng, haha.”

Gia Như phú bà trừng mắt Chính Nam: “Ba hoa!” - Cô đã cố ý không muốn nói tới chuyện ngày hôm qua, tên khốn kiếp này còn nhắc lại.

Chính Nam không nói nữa, hôm nay hắn mặc định là phải nhường nhịn Gia Như phú bà.

Tìm một bãi cỏ xanh trống trải, Chính Nam trải ra tấm vải lớn hắn chuẩn bị sẵn, rồi lấy ra vài thứ đồ ăn vặt.

Gia Như phú bà cũng không lạ lắm những thứ này, bởi vì Chính Nam thường lấy ra những thứ đồ ăn, thức uống kỳ quái nhưng có điểm chung là đều rất ngon.

Hai người ăn uống, cười nói vui vẻ, bỗng nhiên Gia Như phú bà nói: “Hồ Tây có một cái truyền thuyết rất thú vị, anh nghe qua bao giờ chưa?”

Chính Nam hứng thú: “Không phải là cái hồ sao? Có truyền thuyết gì thế?”

Gia Như phú bà uống một ngụm nước ép bưởi, sắp xếp lại ngôn từ rồi nói: “Truyền thuyết là lúc Hà thành còn chưa phải là Hà thành, ở đây cũng chưa có Hồ Tây như thế này, xung quanh đây còn là một phần của Vạn Tượng Sâm Lâm, yêu thú hoành hành thì chỗ này là địa bàn của một con Độ Kiếp Kỳ yêu thú. Anh biết yêu thú Độ Kiếp thành công thì có thể hóa thành hình người rồi chứ?”

Chính Nam gật gù đầu, Gia Như phú bà nói tiếp: “Chuyện kể rằng đó là 1 con Xà yêu. Đang trong quá trình độ kiếp, 1 nửa thân thể nó đã hóa thành hình người nhưng vì bị suy yếu do lỗi kiếp nên nó bị các yêu thú khác vây công. Lúc sắp chết nó mới dùng nội đan của mình tự bạo, ý đồ là lôi kéo toàn bộ những kẻ vây công nó phải chết cùng. Nhưng mà nội đan của nó vừa rời khỏi thân thể thì bị lỗi kiếp đánh trúng gây nên nổ lớn tạo thành Hồ Tây bây giờ.”

Chính Nam mặt mặt mông bốc, trong lòng nhổ nước bọt: “Cmn! Truyện gì nhảm nhí vậy. Bị cả lũ yêu thú vây đánh, định dùng nội đan tự bạo, kết quả nội đan bị lỗi kiếp đánh trúng gây nổ lớn nên tất cả đều chết, hết truyện?”

Thấy phản ứng của Chính Nam, Gia Như phú bà cũng nhớ lại lần đầu mình nghe câu chuyện này, phản ứng cũng không khác như vậy bao nhiêu. Cô nói tiếp: “Anh phải nghe hết đã. Đồn đại rằng con Xà yêu đó cũng chưa chết, hoặc chết rồi mà linh hồn nó còn không cam lòng nên chưa tiêu tan mà còn lẩn vờ quanh Hồ Tây. Bởi vậy xung quanh nơi này thường xuyên xảy ra mất tích hoặc chết người bí ẩn. Sau này vì bị người dân phản ánh mà Thành chủ ra lệnh cấm người không có phận sự đi lại gần Hồ Tây ban đêm.”

Chính Nam vẻ mặt khinh thường, cười khẩy nói: “Thần hồn át thần tính. Yêu thú bị nổ nát nội đan làm sao có thể còn sống, mà quý thì càng không có thật. Câu chuyện này mang đi lừa trẻ em còn tạm được.”

“Ký chủ sai rồi. Dưới đây hồ này đúng là có một con bán Giao Xà bị thương rất nặng, đã lâm vào ngũ say.”

Chính Nam mộng bức: “Cmm! Nghe một câu chuyện bất kỳ lại là sự thật, không trùng hợp như vậy chứ!?”

Gia Như phú bà không nói gì vì những gì Chính Nam vừa nói cũng đúng là những gì cô nghĩ.

Đưa tay ra với lấy bình nước ép bưởi định rót một ly để uống, bàn tay cô bỗng nhiên chạm vào một bàn tay khác cũng đang muốn lấy bình nước ép. Cảm nhận được bàn tay lớn kia nhẹ nhàng xoa mu bàn tay mình, Gia Như phú bà thẹn thùng cúi đầu.

Đang lúc Chính Nam muốn được đà làm tới, bỗng nhiên một giọng nói vang lên sau lưng hai người: “Ồ! Đây không phải là thiên tài luyện dược sư Chính Nam sao? Còn vị này là Lý gia Đại tiểu thư chứ? Thật trùng hợp a!”

Chính Nam và Gia Như phú bà giật mình rút tay lại, quay đầu về phía sau nhìn.

Phía sau hai người, Tú Anh phú bà một bộ váy dài đỏ thắm, mắt vẽ khói đỏ hồng, môi cũng son màu đỏ đang đứng không xa tùm tùm cười nhìn về phía bên này.

Gia Như phú bà cảm thấy cô gái này rất quen mắt nhưng nhất thời nghĩ không ra là ai, chỉ là với nhan sắc, vóc dáng và cách nói chuyện kia, rõ ràng là cô gái này với Chính Nam có quan hệ không cạn. Cô dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Chính Nam hỏi: “Bạn của anh sao? Không mời người ta tới ngồi một chút?”

“Chỗ này còn trống, tôi ngồi đây nhé, Nam.” - Không đợi Chính Nam mở miệng, Tú Anh phú bà lập tức như bóng ma xuất hiện bên cạnh hắn, cười duyên nói: “Đi ra ngoài vui chơi ngắm cảnh sao không rủ tôi a, thật sự là một người lạnh lùng!”

“T-tú... Tú Anh, đừng... đừng làm rộn.” - Hai vị phú bà nhìn nhau mắt tóe ra tia lửa điện, Chính Nam ở giữa khước miệng co giật: “Gia Như, đây là Trần gia Đại tiểu thư Trần Mai Tú Anh, Tân Tinh Bảng đệ tam Tu La... “Tu La” Tú Anh.”

Bình thường là một cô gái lý trí và thông minh, Gia Như phú bà nhất định sẽ cư xử đúng mực với người tu vi cao hơn mình, danh tiếng thịnh hơn mình và gia tộc lớn hơn gia tộc mình. Nhưng lần này cô lại vươn tay ôm lấy khuỷu tay trái Chính Nam, ép nó sát vào bộ ngực đang phát triển nhưng đã có mô hình của mình rồi tỏ ra ngạc nhiên nói: “Thì ra là đại danh鼎鼎 “Tu La” Tú Anh a, rất hân hạnh được gặp cô. Cô với Chính Nam “nhà tôi” rất thân sao?”

Một câu hỏi mang tính chơi chữ bấy rập cực kỳ tinh tế.

Nếu Tú Anh phú bà nói “thân”, vậy thì cô đang tự làm xấu mặt mình vì nếu thân thì sao Chính Nam không hề có ý định rủ cô đi chơi!?

Ngược lại nếu Tú Anh phú bà nói “không”, vậy dễ làm, không thân tránh xa ra một chút đi!

Nhìn cánh tay Chính Nam ép cho “đôi nử” đối diện muốn biến hình, Tú Anh phú bà khước miệng cong lên nụ cười ma mãnh. Cô cũng vươn tay kéo khuỷu tay phải Chính Nam ép vào bộ ngực “vĩ đại” của mình, hất cằm nói: “Tất nhiên là thân, còn từng cùng nhau “ở chung một phòng” đây.” - Nói, cô quay qua Chính Nam ông ọ: “Bảo bối, làm gì bỏ mặc người ta mấy ngày không tới thăm. Nhớ chết người ta rồi~”

Câu trả lời rõ ràng “Thân tới mức chung phòng” rồi, dăm ba cái vụ đi dạo, tch!

Chính Nam vừa sung sướng vừa đau khổ, hắn quyết định im lặng nghe hai vị phú bà tiếp tục cãi vã.

“Này, cô đừng có không biết xấu hổ, chuyện như vậy cũng dám mang ra giữa bàn dân thiên hạ mà nói hả?” - Gia Như phú bà nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt bốc lửa.

“Ồ, dám làm thì dám nhận chứ sao, đều là người trưởng thành cả rồi.” - Tú Anh phú bà vẻ mặt trêu tức vừa nói, vừa kéo tay Chính Nam cọ a cọ.

“Người trưởng thành càng phải biết rõ cái gì có thể nói, cái gì không chứ!”

“Đúng vậy a! Tôi nói ra đây đều là sự thật, lại là lời trong lòng, có gì mà không thể nói!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đánh chết cha hắn!

Hai người lờ qua tiếng lại um sùm cả một góc bờ hồ!

Đám nam nhân nhìn qua bên này đều nghiêng răng nghiêng lợi mắng Chính Nam. Mấy cô gái khác thì luôn miệng mắng hai vị phú bà không biết xấu hổ nhưng trong lòng thì hâm mộ vóc dáng và nhan sắc của hai cô không được.

Chính Nam bị hai vị phú bà phun đầy mặt mưa xuân, cộng với tiếng sấm vang hai bên tai cũng muốn chịu không nổi, mặc dù cánh tay rất thoải mái nhưng hấn cũng phải bảo vệ đầu của mình a.

“IM LẶNG!!!” - Chính Nam quát lớn một tiếng.

Hai vị phú bà bưng lấy tai, ánh mắt bốc lửa nhìn về phía hấn.

“Anh bị khủng hã, la lớn như vậy làm gì?”

“Đừng vậy, nói chuyện bình thường không được hay sao!”

Chính Nam mòng bức!

Vừa mới cãi nhau thiếu điều muốn đánh lên tới nơi rồi, vậy mà mắt không liếc, tay không chạm liền ăn ý cùng nhau chỉ trích hấn.

Chính Nam tranh thủ dời đi chủ đề, làm hòa hoãn không khí: “Khụ... khụ, mọi người chú ý hình tượng, chúng ta nơi này thành khi diễn xiếc cho người ta nhìn rồi.”

Tú Anh phú bà liếc mắt xung quanh, sau đó bộc phát Không Minh Kỳ uy áp của mình.

Mọi người xung quanh chỉ thấy từ người Tú Anh phú bà bắn ra vô số khói màu đen, sau đó dần dần hình thành một bóng người khổng lồ chỉ có nửa thân trên, một tay cầm kiếm, một tay cầm khiên đang trừng mắt nhìn xung quanh.

Chính Nam và Gia Như phú bà nuốt ngụm nước miếng. Hai người đứng gần Tú Anh phú bà nhất, uy áp mặc dù không nhằm vào hai người nhưng cũng đủ làm hai người muốn ngạt thở.

Chưa tới 10 giây sau uy áp và người khổng lồ tan đi, bởi vì xung quanh ngoài ba người ra thì đã không còn ai dám ở lại, liền chim chóc, sóc, chuột, thậm chí gió đều không còn.

Chính Nam giờ ngón tay cái về phía Tú Anh phú bà, cười nịnh nọt khen: “Lợi... lợi hại!”

Tú Anh phú bà cười đắc ý, cái cổ vênh cao như thiên nga thẳng trợn nhìn về phía Gia Như phú bà, ánh mắt đầy thách thức.

Gia Như phú bà hừ một tiếng, mặc kệ Tú Anh phú bà và Chính Nam, cô quyết định làm bạn với bánh và nước trái cây.

Chính Nam tò mò hỏi Tú Anh phú bà: “Vừa rồi là chiêu gì vậy Tú Anh? Cảm giác rất lợi hại nha!”

Tú Anh phú bà nhìn Gia Như phú bà có vẻ không muốn đấu tiếp liền cảm thấy không thú vị, cô cũng bốc hai cái bánh quy ăn thử rồi trả lời Chính Nam: “Ừm, ngon quá! Vừa rồi là Tu La huyết mạch hình thức thứ 2, “Tu La Bán Toàn Thể”, còn kém hình thức thứ 3 “Tu La Sơ Chân Thể” và thứ 4 “Tu La Toàn Chân Thể” xa lắm.”

Gia Như phú bà vênh tai lên nghe, dựa theo suy nghĩ trong lòng cô thì đây gọi là “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, cùng tò mò không có quan hệ gì, ừm, chính là như thế.

Chính Nam cảm thấy hình như có gì đó khá quen thuộc, nhưng nhất thời nghĩ không ra là cái gì, hấn đành bỏ không nghĩ nữa. Rót nước bưởi thành ba ly khác nhau, đưa cho hai vị phú bà mỗi người một ly, chính mình cầm một ly, Chính Nam hỏi: “Mà hôm nay cô tâm trạng tốt nhỉ, một mình ra bờ hồ đi dạo cơ à?”

Nghe được Chính Nam hỏi, Tú Anh phú bà xém chút sắc nước: “Nhất định không thể thừa nhận là mình nghe thuộc hạ báo lại hai người ra đây hẹn hò nên mình mới tới phá đám. Nhất định!”

Cô tăng hăng hai tiếng rồi nói: “Mấy hôm trước sức khỏe không tốt nên ở nhà mấy ngày liền, có chút buồn chán. Hôm nay thấy trời đẹp nên quyết định ra ngoài ngắm cảnh giải khuây thôi. Cũng nhờ vậy mà “vô tình” gặp được cảnh tượng “thú vị” nha.”

Chính Nam ngây ngốc gãi đầu, Gia Như phú bà có vẻ là bị sặc nước.

Đang lúc không khí trầm xuống vì cả ba người đều không biết nói gì, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện thì thắm gì đó vào tai Tú Anh phú bà rồi biến mất.

Tú Anh phú bà dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn về phía Chính Nam và Gia Như phú bà, từng lời thâm thúy: “Tôi nghĩ hai người nên về Lý gia đi, có niềm vui bất ngờ đang chờ hai người đó. Haha!” - Cô hóa thành một đám khói đen bay về phía Phúc Đạt, để lại phía sau tiếng cười nghe có chút... man rợ.

Chính Nam và Gia Như phú bà nhìn nhau đầy dấu chấm hỏi. Lúc này Ngọc Ngân cũng từ đằng xa chạy tới, vừa thở hổn hển vừa nói: “Đại... Đại tiểu

thư, Nam... xảy ra... xảy ra chuyện lớn rồi!”

Chính Nam đưa cho Ngọc Ngân ly nước hần vừa rót ra chưa uống, nói: “Bình tĩnh, từ từ có gì nói, uống miếng nước đi đã. Thở bình thường đã rồi hãy nói.”

Ngọc Ngân uống xong nước rồi đưa ly trả lại Chính Nam. Cô gấp giọng nói: “Vừa rồi Thành chủ Ngô Đức Chung cùng Nhị thiếu gia Ngô Đức Văn mang theo sinh lễ tới Lý gia, nói là muốn... muốn hỏi cưới Đại tiểu thư.”

“Choang”

Chính Nam bóp vỡ chiếc ly đang cầm trên tay. Không để ý bàn tay bị mảnh vỡ làm chảy đầy máu, cười nói: “Ahaha, vỡ tay. Vừa rồi cô mới nói gì ấy nhỉ, tôi nghe không rõ?”

Gia Như phú bà cuống cuống giúp Chính Nam cầm máu, Ngọc Ngân thì vẻ mặt có chút hoảng hốt nhưng sâu trong ánh mắt chứa chút buồn bã, chậm rãi nói: “Thành chủ và Nhị thiếu gia Ngô Đức Văn mang theo sinh lễ tới Lý gia chúng ta, nói là muốn hỏi cưới Đại tiểu thư. Còn có thư chúc mừng của Đại thiếu gia Ngô Đức Võ gửi từ Thiên Đạo Tông về.”

Chính Nam không nói lời nào nữa, chỉ là khuôn mặt âm trầm, im lặng thu dọn đồ đạc trên đất rồi cùng hai cô gái trở về Lý gia.

Lý gia phòng khách, Lý Anh Tuấn đang cùng thành chủ Ngô Đức Chung uống trà, nói chuyện, không khí có vẻ rất hòa hợp. Chỉ là ánh mắt Lý Anh Tuấn đôi lúc lơ đãng liếc về phía “núi” sinh lễ kia, rồi lại liếc về phía cửa ra vào chứng tỏ trong lòng hần cũng không nhẹ nhàng như vậy.

Ngô Đức Chung, dáng người mập lùn, đầu hói, bụng phệ, điển hình tướng làm quan, vẻ mặt đặc ý nhìn Lý Anh Tuấn: “Tôi nói anh Tuấn, anh còn suy nghĩ gì nữa. Gia Như cũng đã tới tuổi lấy chồng. Văn nhà tôi lại yêu thích con bé lâu như vậy, cũng đã đủ thấy được thành ý của nó. Chưa nói tới Võ nhà tôi lại là Quân sự của Thiên Đạo tông a, chỉ cần Gia Như về Ngô gia nhà tôi làm dâu, sau khi tốt nghiệp ở Thiên Hà thư viện chắc chắn sẽ được đề cử vào Thiên Đạo tông làm đệ tử...”

Ngô Đức Chung còn chưa dứt lời, tiếng của Gia Như phú bà đã vang lên cắt đứt: “Cảm ơn Ngô thành chủ cất nhắc, nhưng cháu định tự dựa vào sức của mình tốt nghiệp hơn là dựa vào quan hệ.”

Chính Nam và Gia Như phú bà cùng nhau bước vào phòng khách. Ngọc Ngân chủ động dừng lại ở cửa chính.

Ngô Đức Chung không chút nào tỏ ra bức bối vì bị ngắt lời, hần cười híp lại đội mắt hí của mình, nói: “Gia Như a, quả thật càng lớn càng xinh đẹp, không trách Văn nhà chú luôn miệng nhắc tới cháu.”

Gia Như phú bà liếc qua đang ngồi một bên chậm rãi uống trà, ánh mắt tan rã không có tiêu cự, giống như chuyện này không có chút nào quan hệ tới mình Ngô Đức Văn, cô cười mỉa mai nói: “Cảm ơn Thành chủ đại nhân và Nhị thiếu gia ưu ái, nhưng cháu còn nhỏ, chưa xong chuyện học cháu còn chưa muốn lập gia đình.”

Ngô Đức Chung nhìn Lý Anh Tuấn nói: “Anh Tuấn, anh xem...”

Lý Anh Tuấn ánh mắt ngậm cười nói: “Chuyện người trẻ tuổi tôi không quản nhiều. Trước đây có lỗi với mẹ con bé, nên bây giờ tôi cũng không dám can thiệp vào cuộc sống riêng của nó.”

Nhìn Lý gia hai cha con thái độ không hợp tác, Ngô Đức Chung ánh mắt chuyển qua Chính Nam, cười nói: “Vị công tử này là bạn của Gia Như sao? Cậu có thể khuyên con bé giúp tôi có được không?”

Ngô Đức Văn con người lúc này bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng, hần cũng nhìn chăm chú Chính Nam, chờ đợi câu trả lời.

Chính Nam cảm thấy mình đột nhiên trở thành tiêu điểm của cả phòng, hần cũng có chút bất ngờ. Tăng hắng 2 tiếng lấy bình tĩnh, hần chậm rãi nói: “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, cái này là truyền thống tốt đẹp từ xưa tới nay rồi, mọi người nói có đúng không?”

Ngô Đức Chung mặt đầy ý cười trả lời trước: “Đúng! Đúng! Truyền thống tốt đẹp nên được kế thừa và phát huy a.”

Chính Nam gật đầu: “Ngô thành chủ nói không sai. Thế nhưng mà còn có câu “Chuyện hôn nhân là đại sự cả đời”, cái này cũng không sai đi?”

Đang lúc trong phòng không hiểu ý Chính Nam là gì, hần lại quay qua Gia Như phú bà, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Như vậy Lý Đại tiểu thư, em có muốn lấy Ngô gia Ngô Đức Văn công tử làm chồng hay không?”

Nghe được Chính Nam thay đổi xưng hô, ánh mắt lại kiên định như vậy, Gia Như phú bà trong lòng không hiểu rung động, kiên quyết trả lời: “Em còn nhỏ, chưa học hành xong, chưa báo hiếu cho cha, chưa chăm sóc tốt được cho Gia Nguyệt nên em còn chưa muốn lấy chồng.”

Chính Nam lại quay qua Ngô Đức Văn, ánh mắt thâm thúy, “Ngô thiếu gia, ngài nói sao?”

Ngô Đức Văn cũng nhìn thẳng Chính Nam, giọng nói có chút khàn khàn: “Nhất định phải cưới!”

“Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà]. Mô tả: [Có người muốn đoạt phú bà của tiểu bạch kiểm, chỉ đơn giản một đáp án: “Đánh chết cha hần!”]. Nhiệm vụ yêu cầu: [Hôn sự này nhất định không thể diễn ra]. Phần thưởng: [1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề]. Phạt: [Không].”

Không khí trong phòng trở nên trầm trọng!

Chính Nam cũng cảm thấy cực kỳ đè nén, hần cười làm hòa nói: “Như vậy đi Ngô thành chủ. Chuyện này có lẽ là đối với Gia Như có chút đường đột, nên cho em ấy chút thời gian suy nghĩ. Nếu không, khoảng mười ngày nữa Phúc Đạt có buổi đấu giá lớn, đến khi đó trước mặt anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, Lý gia sẽ có câu trả lời cho ngài, ngài nghĩ thế nào?”

Ngô Đức Chung liếc qua Ngô Đức Văn, được con trai hần nhẹ gạt đầu, hần cười nói: “Như vậy cũng không sai, coi như tuyên bố với toàn thành cũng là một cách. Haha. Văn, chúng ta về thôi, không làm phiền Lý gia chủ và con gái thêm nữa. Còn cậu, cảm ơn cậu đã đưa ra cách vẹn cả đôi đường như vậy nhé. Haha!”

Nhìn hai cha con Ngô gia nghênh ngang rời đi, Lý Anh Tuấn hô theo: “Ngô thành chủ, sinh lễ này chúng tôi chưa nhận được a!”

“Gửi trước ở Lý gia thôi, trước sau gì cũng là của Lý gia mà!” - Tiếng Ngô Đức Chung vang lên từ bên ngoài, cực kỳ đắc ý.

Gia Như phú bà rom róm nước mắt nhìn Chính Nam sau đó quay người chạy ra ngoài.

Chính Nam muốn đuổi theo nhưng lại thờ dài một tiếng.

“Thiếu chủ, sao không đuổi theo?” - Lý Anh Tuấn hỏi Chính Nam, một chút lo lắng cũng không có.

Chính Nam lắc đầu: “Đề em ấy có chút thời gian riêng đã, lát nữa cháu sẽ an ủi em ấy. Mà chú đã nghĩ ra cách gì giải quyết chuyện này chưa?”

“Có gì mà phải nghĩ, cùng lắm thì đốt trại Hà thành rồi trốn đi chứ sao. Hoặc là...” - Lý Anh Tuấn nhỏ giọng, thì thầm vào tai Chính Nam: “Thiếu chủ a, nam nhân nên chủ động một chút, không bằng tối nay ngài và Gia Như... gạo nấu thành cơm luôn đi!”

Chính Nam mặt đen như đáy nồi, đây mà cũng gọi là cách? Lại còn gạo nấu thành cơm... cách này có thể a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hay là... Gạo nấu thành cơm đi!?

Chính Nam đang đánh cuộc. Hần cố ý kéo dài thời gian lại mấy ngày sau vì hần cần thời gian lên cấp.

Chỉ cần đột phá tới Hòa Hợp Kỳ thì thiên phú của hần sẽ mở ra cấp 5, đồng nghĩa với việc nghề Luyện Dược Sư có thể tăng lên cấp 5, hần sẽ trở thành một tên 18 tuổi Dược Vương, qua đó chiếm được Trần gia xem trọng. Nếu Tú Anh phú bà đồng ý ra mặt, mọi khó khăn đều có thể vượt qua.

“Khốn kiếp! Đều do mình quá yếu. Người ta tới tận nhà muốn cướp bạn gái mình mà mình chỉ có thể đặt hi vọng vào người khác. Fvck!” - Chính Nam trong lòng gào thét, cảm giác này hần không thích một chút nào.

Tự mình xuống bếp nấu món canh mà Gia Như phú bà thích nhất rồi mang qua phòng cô, Chính Nam đứng ngoài cửa phòng, khẽ gọi: “Gia Như, là anh đây. Anh vào được không?”

Trong phòng không có tiếng động, Chính Nam cũng là bất đắc dĩ. Hần trực tiếp đẩy cửa vào.

Không giống như trong tưởng tượng của Chính Nam là 1 trận mưa đồ đạc bay ra chào đón, hoặc là Gia Như phú bà cuộn mình trên giường khóc thút thít, hoặc ít nhất hần đã nghĩ đến cô đang gom quần áo chuẩn bị trốn đi.

Gia Như phú bà đang ngồi bình tĩnh trên bàn, trước mặt cô là giấy tờ, sổ sách của Lý gia. Cô đang xử lý Lý gia sự vụ, như mọi ngày bình thường vậy: “Anh tới có chuyện gì không? Em đang bận, không muốn chơi với anh.”

Chính Nam nhìn Gia Như phú bà đôi mắt đỏ hồng, mấy cây bút đã gãy làm nhiều mảnh trong sọt rác, hần cười lắc đầu.

Cô nàng này cũng không bình tĩnh như mặt ngoài như vậy a!

Đặt xuống chén canh trên bàn, Chính Nam tới phía sau Gia Như phú bà, một tay xoa đầu cô, nhìn xuống sổ sách, nói: “Em để sổ ngược như vậy làm sao làm?” - 60 độ thiện cảm cho phép hần đối với cô làm một số hành động nhẹ nhàng, nhất là trong hoàn cảnh cô cần an ủi như hiện tại thì càng dễ dàng.

Gia Như phú bà mặt hơi hồng, cô đập tay xuống bàn làm chén canh rung lạch cạch, giận dữ quát: “Em thích như vậy đó! Anh quản em?”

Chính Nam sửa lại nắp chén canh cho nó khớp lại rồi cầm lấy tay Gia Như phú bà, vừa xoa lòng bàn tay vừa nói: “Anh tất nhiên là phải quản. Em là Đại tiểu thư, anh là gia đình. Em trả lương cho anh đó a.”

Gia Như phú bà bị hấn cử chỉ ôn nhu làm cho có chút cảm động, nhưng nghe lời hấn nói cô chỉ muốn cắn cái tên tiểu bạch kiểm khốn nạn này một cái.

Rút bàn tay mình trở về, Gia Như phú bà mặt không cảm xúc, nói: “Anh đi về đi, em tranh thủ mấy ngày này giúp cha xử lý bớt sự vụ trước. Dù sao mấy ngày sau cũng là “Vợ người ta” rồi, muốn giúp cũng không giúp được.” - Ba chữ “Vợ người ta” cắn đặc biệt nặng.

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười ma mãnh, hấn đứng phía sau Gia Như phú bà rồi nhanh tay điểm hai cái. Không chờ cô nài kíp lên tiếng, hấn nhanh tay bế cô lên rồi đi thẳng tới phía giường ngủ.

“Anh... anh làm gì thế! Tại sao lại điểm huyết em! Tại sao lại bế em lên giường! Mau thả em ra!” - Gia Như phú bà muốn giãy dụa nhưng toàn thân cứng ngắc, chỉ có thể lớn tiếng la hét.

Chính Nam đặt Gia Như phú bà xuống giường, vẻ mặt sắc mị mị nhìn cô, thủ thi: “Chú Tuấn nói là chúng ta tranh thủ gạo nấu thành cơm đi, như vậy có thể đảm bảo em sẽ không bị gả ra ngoài.”

Gia Như phú bà mộng bức: “Cái gì!? Cha nói như vậy sao? Cha tại sao lại như vậy a!”

Chính Nam giọng cực kỳ bá đạo, tuyên bố chủ quyền: “Bởi vì chú Tuấn là thuộc hạ của anh, Lý gia là của anh, em... cũng là của anh!” - Hấn cúi đầu xuống, dần áp sát bờ môi đỏ mọng, non mềm đang có chút run rẩy của Gia Như phú bà.

Gia Như phú bà nghiêng đầu qua 1 bên, nhắm nghiền hai mắt, hai dòng thanh lệ từ khóe mắt trào ra.

...

Chờ mãi không thấy có chuyện gì xảy ra, Gia Như phú bà đánh bạo hé ra hai mắt nhìn. Chỉ thấy Chính Nam cười như không cười dùng ánh mắt hài hước nhìn cô, khuôn mặt gần sát mặt cô nhưng không có tiến thêm.

Gia Như phú bà đồ búng cả mặt, hơi thở cũng nóng hừng hực. Cô không biết mình nên làm gì, nên nói gì hay đối mặt Chính Nam như thế nào nên lại nhắm mắt, mặc kệ mọi chuyện đến đâu thì đến.

Chính Nam nhìn biểu tình ngại ngùng của Gia Như phú bà thì càng cảm thấy thú vị, thế nhưng chính sự vẫn là phải làm a. Hấn khẽ hôn nhẹ vào môi của cô rồi đứng thẳng dậy, nói: “Bỏ đi, bỏ đi. Nho hái xanh không ngọt.”

Mặc dù Lý Anh Tuấn cho phép và Gia Như phú bà trước sau cũng là của hấn nhưng Chính Nam không phải là một tên hiệp đảm, chuyện gì nên rồi cũng đến sẽ đến, không vội.

Nhưng mà chút lợi ích thu được thì vẫn nên thu, hắc hắc.

“Khốn kiếp! Cường hôn bản tiểu thư rồi còn dám nói nho hái xanh không ngọt. Bản tiểu thư chỗ nào không ngọt!?” - Gia Như phú bà trong lòng chửi bới nhưng ngoài mặt lạnh lùng nói: “Tôi nhất định sẽ giết anh, nhất định!”

“Giết anh!?” - Chính Nam cười như không cười giải huyết cho Gia Như phú bà, nghiêng ngả nói: “Trừ khi em thật sự muốn trở thành vợ của Ngô Đức Vãn, nếu không, anh là cách duy nhất để em có thể thoát ra khỏi chuyện này... nguyên vẹn.”

Gia Như phú bà không nói gì mà lạnh lùng đứng dậy, đi tới bên bàn, cầm lấy chén canh rồi tạt vào mặt Chính Nam.

Nước canh, xương, rau, hành... văng tung tóe trên mặt, Chính Nam chỉ cười rồi tan thành một làn khói. Bản thể hấn từ một nơi khác bước ra, mỉm cười: “Phát tiết xong rồi chứ, chúng ta nói chính sự được chưa?”

Gia Như phú bà mặt vẫn lạnh như tiền quay đầu lại, ném luôn chén canh trong tay về phía Chính Nam.

Chính Nam bắt lấy cái chén rồi thả luôn vào balo, ngán ngẩm nói: “Được rồi mà, không phải là hôn nhẹ một cái sao, tức tối như vậy?”

“Anh còn dám nói!” - Gia Như phú bà vốn đã nguôi giận, bị hấn nói như vậy lập tức xù lông: “Anh lợi dụng lúc người khác không phòng bị giờ trò đòi bại, còn dám nói chỉ là hôn nhẹ một cái. Đó là lần đầu tiên của tôi a...”

Gia Như phú bà lập tức đưa tay lên che miệng, hai mắt tròn lớn, biểu tình cực kỳ hài hước.

Chính Nam mỉm cười, nói: “Đó cũng là lần đầu của anh, chúng ta huê nhau chứ?”

“Hừ! Quý mới tin đó là lần đầu của anh.” - Gia Như phú bà hậm hực nhưng trong lòng không hiểu nhẹ nhõm: “Cũng là lần đầu sao, coi như... không lỗi.”

“Được rồi, nói chính sự.” - Chính Nam không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, hấn có chuyện cần bàn bạc cùng Gia Như phú bà đây: “Anh đã có kế hoạch để ngăn cản mối hôn sự này nhưng cần thêm thời gian, vì thế anh mới hẹn Ngô Đức Chung 10 ngày sau trong buổi đầu giá trả lời họ.”

“Kế hoạch?” - Gia Như phú bà cau mày: “Chuyện ảnh hưởng tới tương lai cả đời tôi, anh không bàn bạc chút nào mà tự mình quyết định như vậy. Rồi lỡ “kế hoạch” của anh không thành công, không phải là tôi trở thành nạn nhân duy nhất rồi hả?”

“Tình huống lúc đó em cũng thấy, anh có thời gian đầu mà bàn bạc với em chứ.” - Chính Nam thở dài: “Và lại, amj cũng đã đề phòng tình huống xấu nhất nên mới hẹn họ tại cửa hàng Phúc Đạt a.”

Gia Như phú bà là người thông minh, cô lập tức nhận ra ý đồ của Chính Nam: “Ý anh là nói... “Tu La” Tú Anh?”

“Không sai.” - Chính Nam gật đầu: “Anh và “Tu La” Tú Anh còn có chút giao tình, trường hợp xấu nhất, anh hi sinh cái mặt mo này cũng sẽ cầu cô ấy ra mặt một lần, em yên tâm.”

Chính Nam đã đánh tốt bàn tính, nếu như mọi chuyện không theo đúng kế hoạch, hẳn vẫn còn một con bài tẩy có thể mang ra sử dụng là cấp 3 hoàn mỹ đan dược.

Chỉ cần cấp 3 hoàn mỹ đan dược xuất hiện, hẳn không tin là Tú Anh phú bà có thể ngó lơ, khi đó chỉ cần hắn đề nghị cô nhất định sẽ đứng ra từ chối mọi hôn sự này dùm Gia Như phú bà.

Ngô gia có Thiên Đạo Tông quân sự chống lưng, thế nhưng Trần gia Đại tiểu thư ra mặt, Thiên Đạo Tông chắc chắn sẽ biết phải lựa chọn như thế nào.

Gia Như phú bà trong lòng cảm động. Cô không biết Chính Nam có những con bài nào có thể lật cùng cửa hàng Phúc Đạt, nhưng cái giá chắc chắn sẽ không nhỏ. Muốn mời “Tu La” Tú Anh ra mặt, Chính Nam nhất định sẽ phải xuất huyết nhiều, vậy mà cô còn trách hắn.

“Vậy... kế hoạch của anh là gì?” - Giọng Gia Như phú bà mang theo áy náy, xấu hổ, còn có ngọt ngào.

“Tạm thời chưa thể nói cho em biết toàn bộ được.” - Không thể nói là muốn cô yêu hắn đi, Chính Nam chỉ có thể giả vờ thần bí: “Ngày mai, em tới Luyện Dược Sư công hội...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Dĩ ngoại liên sát: Ban Lan Hồ

Ngày hôm sau, trời vừa sáng khắp ngõ ngách Hà thành đã tràn ngập tiếng xì xào bàn tán về hôn sự giữa Ngô gia Nhị thiếu gia và Lý gia Đại tiểu thư. Hầu hết đều là tiếng thở dài và tiếc thương cho Lý Gia Như bởi vì ở Hà thành ai cũng biết Ngô gia có nhất Long, nhất Trùng còn Lý gia lại có Song Châu.

Ngô gia muốn cho Trùng ngâm Châu, quả thật là hoa nhài cắm bãi phân trâu.

...

“Há!! Đích thân Chính Nam nói muốn tại buổi lễ bán đấu giá công khai trả lời Ngô gia?” - Tú Anh phú bà nghe Lê Nhân Doanh báo cáo lại thông tin, trên mặt đầy nghi ngờ: “Hắn muốn làm gì? Quan hệ giữa hắn và Lý Gia Như rất tốt, chẳng lẽ là muốn mượn tay chúng ta từ chối hôn sự này?”

Lê Nhân Doanh gật đầu: “Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy. Nếu như hắn thật sự có ý định đó, Đại tiểu thư muốn làm như thế nào?”

“Tất nhiên là giúp a.” - Tú Anh phú bà khoe miệng cong lên nụ cười: “Bản tiểu thư nhìn Thiên Đạo Tông không vừa mắt, chuyện gì phá được Thiên Đạo Tông bản tiểu thư nhất định làm” - Lời tuy nói vậy nhưng trong lòng cô nghĩ gì chỉ có bản thân cô biết.

...

“Tin tức lan truyền thế nào rồi?” - Ngô Đức Chung ngồi trên ghế cao nhìn xuống thuộc hạ quỳ bên dưới, rất có Hoàng Đế phong phạm.

“Bắt đại nhân, tin tức đã lan truyền tới mọi nơi trong thành, hiện tại đã không có người không biết sự kiện 10 ngày sau.”

“Rất tốt.” - Ngô Đức Chung hài lòng gật đầu: “Muốn dựa hơi Trần gia? Hừ, Trần gia là kinh thương gia tộc, ai cho họ lợi ích nhiều hơn thì họ sẽ giúp người đó. Nho nhỏ một cái Lý gia không gốc rễ muốn cùng bản thành chủ đấu, không có cửa đâu!”

...

Đối với tin tức bên ngoài Chính Nam chỉ khịt mũi xem thường. Lúc này hắn đang cùng Gia Như phú bà mật đàm: “Anh nói em đều nhớ hết rồi chứ?”

“Đều nhớ rõ.” - Gia Như phú bà gật đầu: “Tới Luyện Dược Sư công hội tìm phó hội trưởng rồi đưa cho hắn lá thư này là được chứ gì?”

“Không sai. Nhất định phải đưa tận tay cho Đường Khải Đường đại sư.” - Chính Nam lần nữa nghiêm túc nhắc lại: “Thành bại đều do lần này, em đừng lơ là.”

“Em biết rồi.”

Gia Như phú bà vừa rời đi thì Chính Nam cũng bắt đầu mở lò luyện khí. Hắn muốn chuẩn bị một chút trang bị trước khi đi vào Vạn Tượng Sâm Lâm làm nhiệm vụ hàng ngày.

Đúng vậy, sáng nay hắn nhận được nhiệm vụ hàng ngày chính là đã lâu không gặp nhiệm vụ cấp, yêu cầu hắn giết một con Ban Lan Hồ cấp 18 trở lên.

Đối với việc nhiệm vụ hàng ngày ngay lúc này xuất hiện nhiệm vụ cấp Chính Nam rất nghi ngờ có sự nhúng tay của Trang phú bà nhưng không có bằng chứng nên hắn chỉ có thể giữ nghi ngờ trong lòng. Dù sao điểm cấp càng nhiều càng ít, nếu như Trang phú bà có thể tranh thủ cho hắn tới 80 100 nhiệm vụ như vậy thì không thể tốt hơn.

...

9 giờ sáng, Chính Nam bí mật rời khỏi Lý gia, mua lấy 1 con ngựa tốt rồi phóng hết tốc lực vào Vạn Tượng Sâm Lâm.

Tuy nhiên đã có hết sức tránh không bị theo dõi nhưng rõ ràng Chính Nam đối với theo dõi và phản theo dõi còn hết sức gà mờ. Hắn bị tới 2 chữ phải là 1 người bám theo mà không hề hay biết.

Sau 5 giờ phi ngựa không ngừng nghỉ, Chính Nam tới khe suối lần trước hắn và Gia Nguyệt phú bà cắm trại.

Liếc mắt nhìn nơi mình xem chút chết thêm lần nữa, Chính Nam trong lòng ngổn ngang nhưng rất nhanh gạt bỏ mọi suy nghĩ mà chạy vào sâu hơn.

Trước mặt Chính Nam lúc này là một tấm bản đồ khổng lồ có đánh dấu vài điểm đỏ đang đi đi lại lại, chính là đặc quyền khi làm nhiệm vụ liên sát dã ngoại, bản đồ nhiệm vụ.

“Trước hết nghỉ ngơi khôi phục thể lực đã.” - Chính Nam ngồi trên một cành cây, vừa ăn nhẹ vừa suy nghĩ: “Hồ hình yêu thú sức công kích chủ yếu đến từ chân trước và hàm răng, còn có đuôi nữa, cần phải chú ý 3 điểm này trong giao chiến. Nhược điểm là phần bụng và dưới cổ, có cơ hội chỉ cần tấn công vào một trong hai điểm này là có thể gây được sát thương lớn.” - Đọc nhiều sách có lợi a.

Sau 30 phút nghỉ ngơi để ăn uống và hồi phục, Chính Nam bắt đầu tiến đến điểm đỏ được đánh dấu trên bản đồ gần nhất.

...

“Hắn là nó a.” - Chính Nam ngồi trên một cành cây, nhìn chằm chằm một con hồ lớn đang nằm ngủ dưới bóng cây: “Ăn no rồi ngủ sao, như vậy sẽ dễ dàng hơn một chút.” - Chính Nam nhảy xuống khỏi cành cây thẳng tiến hướng Ban Lan Hồ.

Ban Lan Hồ cảm thấy hôm nay là một ngày may mắn, buổi sáng nó vô tình vô được một con heo rừng bị thương, không tốn chút sức nào đã có được một bữa ngon lành. Đánh chén no nê xong có thể ngủ một giấc yên ổn, quả thực không thể tốt hơn.

Thế nhưng mà...

Vút!

Ban Lan Hồ lăn một vòng trên đất, mặt đất nơi nó vừa nằm bị một thanh kunai đâm ngập chuôi.

Ban Lan Hồ tuy ngủ nhưng không có nghĩa là nó không cảnh giác xung quanh, bản thân là chúa sơn lâm, nó hiểu rõ sự nguy hiểm của rừng rậm hơn ai hết.

Gào! Gào! (Tên khốn kiếp nào dám đánh lên bản Hồ gia!)

Ban Lan Hồ gầm lên giận dữ khiến cây cối xung quanh cũng rung lên xào xạc. Nó đưa ánh mắt về phía nơi công kích được phát ra, nơi đó có một tên nhân loại đang đứng nhìn nó.

“Gầm cái gì mà gầm!” - Chính Nam hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục phóng kunai.

Không sai! Tên mất dạy chọc gậy bánh xe, phá giấc ngủ của người khác không phải ai khác mà chính là Chính Nam.

Ban Lan Hồ cảm thấy bị khinh thường!

Cứ việc nó không hiểu tên nhân loại kia nói gì nhưng từ việc hắn đánh lên xong không chạy mà còn đứng lại đó nhìn nó chằm chằm, bị phát hiện còn tiếp tục công kích thì rõ ràng hắn không đặt bản thân vào mắt rồi.

Gàoooooooo!(Nhân loại khốn kiếp, mày chết chắc rồi!”)

Ban Lan Hồ lại gầm lên một tiếng rồi bỏ thẳng về phía tên nhân loại dám to gan lớn mật phá đám giấc ngủ còn khinh thường nó, hai móng vuốt sắc bén vô thẳng vào phần đầu thê phải một đòn giết chết Chính Nam mới hả giận.

Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười rồi bùm một tiếng hóa thành một khúc cây.

Vút! Vút!

Từ một nơi không xa, hai thanh kunai khác lại nhắm thẳng Ban Lan Hồ bắn tới, đúng là do bản thể Chính Nam ném.

Ban Lan Hồ lần này không tránh né mà xoay người một vòng, đuôi của nó quét ngang một đường vồ bay cả hai thanh kunai qua một bên.

Keng! Keng!

Va chạm phát ra tiếng leng keng như kim loại đụng nhau chứ không phải da thịt.

“Xi! Thật cmn cứng” - Chính Nam bấu môi, xông thẳng tới Ban Lan Hồ giáp lá cà.

Gàooooo!(Nhân loại tìm chết!)

Ban Lan Hồ lại một lần nữa cảm thấy bị xem thường, tên nhân loại kia lại dám xông về phía nó. Đã vậy thì giúp hấn một vé xuống địa ngục đi.

Một người một hồ lao vào nhau quần áo.

Chính Nam với lợi thế của Bạch Nhãn chiếm ưu thế rất lớn trong cận chiến, hấn hoàn toàn chủ động trong việc né, đỡ và phản đòn, thế nhưng cùng lúc đó vấn đề bắt đầu xuất hiện.

Công kích của Chính Nam phá không được phòng ngự của Ban Lan Hồ!

“Lớp lông vừa giảm xóc vừa tán lực, tiếp theo là lớp da dày chặn phần lớn tổn thương, cơ bắp cứng như sắt thép được xây dựng trên bộ xương cốt có biên động dao động lớn của loài mèo. Cường nhu kết hợp, không hổ là chúa sơn lâm a.” - Chính Nam trong lòng âm thầm cảm thán.

Ban Lan Hồ cực kỳ uy khuất!

Tên nhân loại trước mặt cứ như con lươn trơn tuột, liên tục luồn qua mọi đòn tấn công của nó rồi mổ nó một cái. Mặc dù không đau nhưng cảm giác vồ hụt rồi bị phản công khó chịu a.

Thế trận dần đi vào bế tắc khi một bên công không trúng, một bên phá không được phòng.

“Hừ, không giống với mày nữa.” - Chính Nam hừ lạnh một tiếng, hấn muốn cận chiến để kiểm tra năng lực thật sự của bản thân nhưng rõ ràng Ban Lan Hồ không phải là viên đá mài dao chuẩn xác: “Kết thúc thôi.”

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

Một vòng bát quái màu xanh lá hiện lên trên mặt đất khóa chặt vị trí của Ban Lan Hồ, toàn thân thân nó biến thành từng đường kinh mạch trong mắt Chính Nam.

“Nhị chương”

“Tứ chương”

“Bát chương”

...

“Tam thập nhị chương”

“Lục thập tứ chương”

Phù! Phù!

Chính Nam hít sâu hai hơi điều tức lại nhịp thở, trong lòng thầm than: “Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương, mạnh nhưng gánh nặng lên cơ thể vẫn quá lớn, muốn đánh được 128 chương còn cần phải luyện tập nhiều.”

Bịch!

Ban Lan Hồ ngã lộn trên mặt đất, toàn thân co giật nhưng nó vẫn chưa chết. Mặc dù còn sống nhưng nó gần như đã không thể động đậy, chỉ có thể nằm trên mặt đất co giật và rên rĩ.

Chính Nam ngược mắt nhìn Ban Lan Hồ, lông mày nhíu lại: “Không chết!? Hiệu quả bị hạ thấp, lượng “Khí” đưa vào kinh mạch nó quá ít do phòng ngự của nó cao hơn khả năng công kích của mình. Đã như vậy...”

“Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Chính Nam sử dụng đòn đánh có lực công kích mạnh nhất của gia tộc Hyuga: “Đã không thể phá được phòng ngự bên ngoài thì dùng “Khí” phá phòng từ bên trong.”

Ban Lan Hồ trúng một chiêu chính diện, cả người bay ra ngoài, va vào một thân cây rồi rơi xuống đất, không còn khí tức.

Nghe được Trang thông báo nhiệm vụ hoàn thành, Chính Nam thở phào một hơi. Hắn tiến lên thu lại xác Ban Lan Hồ vào, ánh mắt hắn vô tình hay cố ý liếc qua hai nơi khá hẻo lánh trong rừng cây rồi thẳng hướng Hà thành chạy thẳng, trong lòng cười lạnh: “Bảo với chủ tử mấy người những gì mấy người nhìn thấy đi.”

Từ lúc bắt đầu bước vào Vạn Tượng sâm lâm Chính Nam đã bắt đầu duy trì Bạch Nhãn hết công suất, điều này giúp hắn thấy được hai tên thám tử mà hắn không hề biết đã bám theo hắn từ Hà thành tới đây.

“Một người hắn là của Ngô gia, người còn lại sẽ là phe nào a, Trần gia? Có thể là Đổ gia, hoặc là... Diệp gia?” - Chính Nam không rõ thám tử là của phe nào nên cuối cùng hắn cũng không lộ ra bất kỳ lá bài tẩy gì mà chỉ dùng quyền cước đơn giản đánh chết Ban Lan Hồ. Bởi vì ngoài Gia Như phú bà và Ngọc Ngân ra thì chưa có ai khác biết được Nhu Quyền của hắn có thể công kích trực tiếp vào kinh mạch.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Sóng ngầm mãnh liệt

Lại mất 5 tiếng chạy về Hà thành, Chính Nam thở dài ngao ngán: “Mất nửa ngày chỉ được 1 điểm cấp lẻ, không đủ để lên cấp luôn.”

“Ký chủ bắt đầu được voi đòi tiên.”

“Ahaha, tôi chỉ là thuận miệng nói vậy, Trang đừng cho là thật.” - Chính Nam lập tức cười trừ, lẽ đâu vị đại phú bà này không vui cấm cửa hắn làm nhiệm vụ cấp, vậy thì nguy hiểm

Kiểm tra sơ qua bảng thông tin, Chính Nam quyết định tắm rồi nghỉ ngơi. 10 tiếng chạy đi chạy lại ngoài đường, chưa tính tới còn phải lăn lộn rồi chém giết trong rừng khiến hắn cả người là bụi đất: “Chưa tới Hòa Hợp Kỳ là còn phải ăn uống và tắm rửa a.”

...

Bên phía Chính Nam thư giãn thoải mái thì ở những nơi khác lại sóng ngầm mãnh liệt.

“Lý Gia Như đi vào Luyện Dược Sư công hội cả ngày không trở về?” - Ngô Đức Chung cau mày: “Nó vào đó tìm ai?”

“Bám đại nhân, nguồn tin cho biết Lý gia Đại tiểu thư vào Luyện Dược Sư công hội là để tìm phó hội trưởng Đường Khải, ngay sau đó hai người cùng nhau đi lên tầng rồi chỉ có một mình Đường hội phó xuống lại, Lý tiểu thư đi đâu, làm gì, cùng với ai hoàn toàn không biết rõ.”

Ngô Đức Chung trầm ngâm không nói. Một lúc sau, hắn quay sang hỏi người đang ngồi cạnh hắn: “Văn, con nghĩ sao?”

Ngô Đức Văn không đáp mà cứ ngẩn người nhìn chằm chằm vào khoảng không, ánh mắt hoàn toàn tan rã.

Ngô Đức Chung lắc đầu thở dài, nói: “Lui xuống trước đi, tiếp tục nhìn chằm chằm Lý gia và Luyện Dược Sư công hội.”

“Vâng.”

Đang lúc này Ngô Đức Văn lại lên tiếng: “Nói người tổ chức yến tiệc đi. Cha, viết thiệp mời Đỗ Hoàng Khang tới, nói chúng ta muốn cùng hắn bàn một chuyện làm ăn...”

...

“Một mình vào Vạn Tượng sâm lâm, giết chết một con Ban Lan Hồ rồi trở về? - Tú Anh phú bà nhìn Lê Nhân Doanh hỏi: “Ban Lan Hồ có bộ phận nào có thể luyện dược sao?”

“Khụ... khụ, có thì đúng là có, nhưng mà...” - Lê Nhân Doanh ngập ngừng.

“Có sao?” - Tú Anh phú bà gắng hỏi: “Là luyện đan dược gì, tác dụng thế nào? Đây có thể là manh mối để chúng ta vượt qua Lý gia một lần để tiếp cận Chính Nam và Dược Lão a.”

“Đại tiểu thư... đan dược kia... chắc là không liên quan tới Dược Lão đâu.” - Lê Nhân Doanh khước miệng co gập: “Mà cũng không đúng, Chính Nam

hắn là... chưa cần loại đan dược kia chứ.”

“Rốt cuộc là đan dược gì?” - Tú Anh phú bà càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, Lê Nhân Doanh lúc nào chít chít méo mó như vậy a.

Lê Nhân Doanh ho khan hai tiếng: “Khụ... khụ, chính là... Hồ Dương Đan, cấp 1 đan dược. Cần... hồ tiên làm chủ tài... tác dụng...”

Tú Anh phú bà hai mắt đen thui: “Được rồi! Cái gì chó má đan dược, tên kia mới 18 tuổi, dùng thứ đó làm gì a. Chẳng lẽ... Lý Gia Như yêu nữ kia... hút khô hắn rồi!” - Không hiểu sao cô cảm thấy nhìn Lý Gia Như rất không vừa mắt.

Lần này tới Lê Nhân Doanh mặt đen như đáy nồi: “Đại tiểu thư suy nghĩ như thế nào mà lái qua tới Lý tiểu thư rồi!? Cô ta và Chính Nam cả ngày nay không gặp lấy đâu ra thời gian mà ‘hút’ chứ, nói gì tới ‘hút khô’”. - Dĩ nhiên hắn chỉ dám nghĩ chứ không dám nói ra.

“Tiếp tục nhìn chăm chăm Chính Nam và Luyện Dược Sư công hội.” - Tú Anh phú bà vung tay: “Tên kia hẳn là muốn thông qua Diệp Liên Hoa liên hệ Diệp gia, nhân dịp này tôi cũng muốn xem thái độ của Diệp gia như thế nào, liệu họ có biết Dược Trần là ai hay không”

...

Luyện Dược Sư công hội, Gia Như phú bà và Liên Hoa phú bà lúc này đang nhìn nhau chăm chăm, không ai chớp mắt.

“Chúng ta cứ như vậy không phải là cách.” - Liên Hoa phú bà lên tiếng trước: “Ngủ trước đi, ngày mai tôi sẽ đi tìm anh ấy.”

“Đồng ý.” - Gia Như phú bà gật đầu: “Tôi cũng có nhiều việc cần hỏi hắn. Nếu có thể thì ngày mai nhờ cô mang hắn tới đây.”

“Đồng ý!”

...

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam vừa mở mắt liền lập tức kiểm tra nhiệm vụ hàng ngày mới.

“Haiz, lại là nhiệm vụ nghề.” - Hi vọng lớn, thất vọng nhiều. Chính Nam than thở: “9 ngày tới buổi đấu giá, 10 ngày tới hạn nhiệm vụ phụ tuyển mà nhiệm vụ hàng ngày cứ như thế này thì không ổn rồi.”

Bỗng nhiên hai mắt hắn tỏa sáng, bởi vì: “Dùng điểm mị lực đổi thành 6 điểm thiện cảm của Liên Hoa thì thiện cảm tăng lên thành 52 rồi, tức là ngay lập tức có điểm cấp.” - Chính Nam cười lớn: “Minh đúng là thiên tài, haha.”

“Ký chủ cảm thấy làm như vậy rất tốt sao? Dùng điểm mị lực đổi thành thiện cảm của cấp S phú bà? Kém sang như vậy?”

“Không có gì sang hay không sang.” - Chính Nam hiếm thấy phản đối Trang: “Điểm có là để sử dụng, đặc biệt là trong những tình huống quan trọng như hiện nay. Lại nói, đánh giá phú bà còn có thể tăng lên a. Có câu “trương lai là vô hạn”, tôi cũng sẽ không để tầm nhìn của mình bị giới hạn chỉ vì đánh giá của Trang như vậy.”

“Nói rất hay.” - Trang cũng không tiếc lời khen Chính Nam: “Ký chủ càng ngày càng ra dáng tiểu bạch kiểm rồi đấy, biết “dùng” phú bà đúng lúc nhưng cũng không quên mang tới niềm vui cho phú bà. Có tiền bộ.”

Chính Nam không nói gì mà chỉ mỉm cười rồi ấn một cái.

“Tiêu hao một điểm mị lực tăng độ thiện cảm của Diệp Liên Hoa phú bà đạt mốc 51.”

...

“Trang, có phải có sai lầm gì không?”

“Không có, mọi bộ phận đều đang vận hành đúng theo dự kiến, không có bất kỳ sai lầm nào.”

“Không có?” - Chính Nam gằn từng chữ trong cổ họng: “Vậy điểm của tôi đâu?”

“Điểm? Điểm gì? Hôm nay ký chủ chưa làm nhiệm vụ hàng ngày, nhiệm vụ chính tuyển, phụ tuyển, ngẫu nhiên, thế lực đều chưa hoàn thành, không có điểm nào cả.”

“Haha, không có điểm nào cả.” - Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi: “Hôm nay không nói rõ ràng tôi muốn khiêu nại lên Thượng Đế, sản phẩm của ngài ấy ra lỗi nghiêm trọng mà A.I lại muốn giả ngu che lấp thông tin đối với người dùng.”

“Được rồi, không cần làm như thế. Lần này là Trang sai không có nói trước với ký chủ, phá lệ một lần trả đủ điểm cho ký chủ. Nhân đây cũng thông báo luôn với ký chủ, điểm thành tựu đối với các mốc thiện cảm của phú bà sẽ chỉ được tặng một lần, từ lần thứ hai trở đi sẽ vô dụng, ký chủ nhớ kỹ.”

Chính Nam hai mắt đen thui, chửi một câu rất vô nghĩa: “Vạn ác giai cấp tư bản!”

“Thu hoạch được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề.”

“Tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 19 thành công.”

“Tiêu hao 3 điểm kỹ năng tăng [Tam Thân Thuật] lên cấp 4 thành công.”

“Tuyên bố nhiệm vụ tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa], mô tả: “Đã đến lúc học bay, để một ngày giương cánh thành hùng ưng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Tiêu diệt một yêu thú cấp 20 bất kỳ, thu hoạch nội đan. Hái một gốc Thông Linh Hoa]. Phần thưởng: [Đạt tu chân Hòa Hợp, 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, 1 lần thiên địa tẩy lễ]. Phạt: [Không].”

“À, nhiệm vụ tu chân. Mà Trang, Thông Linh Hoa là linh dược hay hoa gì thế, tôi cũng luyện dược sư cấp 4, làm sao chưa từng nghe Thông Linh Hoa?”
- Chính Nam rất nhanh quảng chuyện điểm số ra sau đầu, dù sao quy định là người ta ra, mình cũng không có cách nào cãi lại được.

“Thông Linh Hoa không phải là linh dược, nó là thiên tài địa bảo. Khi đột phá Hòa Hợp Kỳ mà sử dụng Thông Linh Hoa sẽ 100% dẫn tới thiên địa tẩy lễ. Trang cũng vì tốt cho kỹ chủ tốt mới yêu cầu kỹ chủ tìm kiếm thứ này.” - Trang phú bà vì Chính Nam dọn sẵn con đường bằng phẳng nhất có thể.

Chính Nam cũng là lần đầu tiên nghe có loại thiên tài địa bảo có thể giúp người khác 100% đạt được thiên địa tẩy lễ. Hắn chỉ có thể bất ngờ thốt lên: “Ồ, nói như vậy Thông Linh Hoa này là thứ tốt a.”

Trang phú bà giọng đầy khinh thường: “Tất nhiên là đồ tốt, cũng không nhìn bốn cung là ai, hừ.”

Chính Nam lập tức vào form: “Dạ dạ! Trang phú bà thiên hạ đệ nhất! Trang phú bà nhất thống giang hồ!”

“Cút! Bốn cung không phải Tinh Túc lão quái.”

“Được rồi, không đùa nữa.” - Chính Nam bật chế độ nghiêm túc: “Cho tôi xem bảng thông tin.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 19(Linh Hư tầng 9)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ẩn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khổng Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 trận pháp sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 52/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 34/100), Lý Gia Như(SR, 64/100).

Điểm dư: 6 điểm nghề.

Balo: Gối quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 2: 19/20, còn 10 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lĩnh - giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 1], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

“6 điểm nghề, cần giữ 4 điểm để tăng cấp nghề Luyện Dược Sư lên cấp 5, như vậy còn lại cũng không tăng thêm được nghề nào, bỏ qua đi.”

“Nghề Luyện Dược Sư cũng đã đạt ngưỡng, không thể lại dùng nó để làm nhiệm vụ nghề hàng ngày, như vậy đã đến lúc hiển lộ chút bản lĩnh luyện khí rồi.”

Cốc! Cốc! Cốc!

Đang lúc Chính Nam suy nghĩ nên thể hiện bản lĩnh luyện khí cho vị phú bà nào biết trước thì bên ngoài vang lên tiếng gõ. Hắn đóng lại bảng thông tin rồi lên tiếng: “Ai vậy, mời vào.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Một người bạn, nửa cái đệ tử!

Cửa phòng được đẩy ra, bước vào là một người mặc toàn thân đồ đen, mặt đeo khăn che, chính là Khương Ngọc Ngân. Cô đóng cửa lại rồi nói: “Hôm nay là đến ngày ‘tái khám’, cậu có rảnh không?” - “Tái khám” cái từ này là Chính Nam dạy cô.

“Cũng không có bận việc gì, cô đến rồi thì chúng ta cứ theo lịch mà làm thôi.” - Chính Nam làm tư thế mời ra hiệu cho Khương Ngọc Ngân nằm lên giường.

Khương Ngọc Ngân khẽ gạt đầu rồi nằm sấp lên giường, động tác trôi chảy chứng tỏ đây không phải là lần đầu cô làm việc này.

Chính Nam từ trong balo lấy ra bộ kim châm trái ra giường, vừa dùng chân khí khử trùng vừa hỏi: “Liệu trình chữa trị tổng cộng có 7 lần, đây đã là lần thứ 4 rồi, cô có cảm thấy thân thể tốt hơn không?” - Từ lúc chỉ có mỗi Bạch Nhân hần đã nhìn ra thân thể Khương Ngọc Ngân tồn tại quá nhiều ẩn tật, hiện tại đã là cấp 3 Y Sư, thứ mà hần nhìn ra được thậm chí còn hơn cả hần tưởng tượng.

“Tốt hơn rất nhiều.” - Khương Ngọc Ngân nằm đầu gối lên hai tay: “Trước đây luôn cảm thấy rất bí bách, tâm tình luôn bồn chồn và dễ nổi nóng. Từ lúc được cậu chữa trị, lại nghe lời cậu uống thuốc và tắm nắng thì cơ thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.”

“Ừ, tôi cũng cảm nhận được thân thể cô đã tốt hơn, có điều...” - Chính Nam thờ dãi: “Có câu nói ‘bệnh từ tâm sinh’, trong lòng cô luôn treo tâm sự như vậy thì tôi có chữa được bệnh trên cơ thể cô cũng không thể chữa được tâm bệnh của cô.”

Khương Ngọc Ngân im lặng không nói, cô biết cách sống của mình hiện tại là sai nhưng biết thì như thế nào, huyết hải thâm thù không thể không báo, cho đến việc quên nó đi để sống một cuộc sống bình thường... với cái thân thể đầy rẫy vết bóng này sao?

Chính Nam gặp Khương Ngọc Ngân không nói cũng không tiếp tục khuyên nữa. Đối với người ngoài cuộc như hần thì khuyên là cách duy nhất có thể giúp cô mà thôi.

Đúng lúc không khí trong phòng có vài phần chùng xuống và ngọt ngào thì cửa phòng bật tung ra, lại một người áo đen kín mít toàn thân bước vào.

“Chính Nam... hà!? Hà!???” - Liên Hoa phú bà la lên thất thanh rồi áp a áp ứng chỉ tay vào hai người “đàn ông” đang đè lên nhau trên giường: “Hai người... hai người... đàn ông với nhau cũng có thể...”

“Đóng cửa vào.” - Chính Nam quát lên: “Con gái con đưa vào phòng không biết gõ cửa, cũng không biết đóng cửa. Cô có tin tôi gọi người đuổi cô về hay không!”

“A! Xin... xin lỗi.” - Liên Hoa phú bà bị Chính Nam quát giật nảy cả mình. Cô tranh thủ nói xin lỗi rồi chạy ra đóng cửa phòng lại, sau đó yên lặng quan sát việc Chính Nam đang làm.

Chính Nam không rảnh để ý Liên Hoa phú bà, hần lại đâm thêm vài châm rồi truyền chân khí vào khiến cây châm liên tục rung động với tần suất cực cao. Lát sau tất cả kim cùng lúc ngừng rung, hần mới rút tất cả ra một lần rồi cất đồ nghề đi, nói: “Cứ theo phương pháp cũ bồi bổ cơ thể, sau khi hoàn thành toàn bộ liệu trình có lẽ sẽ có niềm vui bất ngờ cho cô đấy.”

“Niềm vui bất ngờ?” - Khương Ngọc Ngân khá tò mò nhưng cũng không hỏi, cô biết nếu Chính Nam đã không muốn nói thì hỏi thêm cũng thế thôi: “Cảm ơn cậu, tôi về trước để cậu tiếp khách.”

“Không cần, hôm nay cô ở lại đây đi.” - Chính Nam quay sang Diệp Liên Hoa lúc này đã há hốc mồm, nói: “Rồi, tìm tôi có chuyện gì thì nói đi.”

“À! Anh... anh biết chữa bệnh sao?” - Diệp Liên Hoa giật mình hỏi.

“Biết một chút, hần là cỡ cấp 3 Y Sư.” - Chính Nam tranh thủ làm luôn nhiệm vụ hàng ngày, dù sao Liên Hoa phú bà cũng đã tìm đến, khỏi mất công hần suy nghĩ.

“Cấp 3... cấp 3 Y Sư!” - Diệp Liên Hoa tròng lón 2 mắt: “Anh vừa là luyện dược sư, lại còn biết chữa bệnh, thậm chí đã lên tới cấp 3 rồi!? Năm nay anh mới 18 tuổi, thời gian đâu anh học được nhiều thứ như vậy chứ?”

“Tôi là Luyện Dược Sư nhưng cũng là người tu luyện a. Hiểu dược lý, biết kinh mạch thì trở thành Y Sư cũng dễ hơn nhiều.” - Đối với việc mình biết quá nhiều nghề trước sau cũng sẽ có người nghi ngờ nên Chính Nam đã chuẩn bị sẵn cách trả lời cho mỗi người để phòng khi bị hỏi thì đáp được trôi chảy.

Liên Hoa phú bà hai mắt tối tăm, nghe Chính Nam nói như vậy cô cảm giác mình đặc biệt ngu ngốc: “Nói như anh thì mọi Luyện Dược Sư đều là Y Sư được hay sao? Phải biết mỗi nghề đều có một ‘Đạo’ của nó, tìm hiểu một nghề đã mất cả đời rồi, anh còn nói đơn giản như $1 + 1 = 2$ vậy.”

“Người khác thì tôi không biết, còn tình huống của tôi chính là như vậy.” - Chính Nam nhún vai lấp liếm, tranh thủ tỏ lái qua vấn đề khác: “Mà cô vẫn chưa nói hôm nay cô đến đây làm gì?”

“À, về chuyện đó...” - Liên Hoa phú bà ánh mắt liếc qua Khương Ngọc Ngân, ý tứ rõ ràng.

“Tôi có việc bận cần đi trước, hai người cứ tự nhiên trò chuyện đi.” - Khương Ngọc Ngân mặc dù tò mò cô gái áo đen này là ai nhưng cô vẫn rất có chính kiến. Không đợi Chính Nam lên tiếng, cô đứng dậy đi thẳng ra cửa. Dừng ở trước cửa một lát, Khương Ngọc Ngân nói: “Hôm nay cảm ơn cậu, lần sau tôi lại tới.”

Khương Ngọc Ngân vừa đóng cửa, Liên Hoa phú bà ngay lập tức hỏi: “Đó là... nữ sao?”

“Tôi rảnh đâu đi chữa bệnh cho nam chứ.” - Chính Nam tròn mắt trừng Liên Hoa phú bà: “Có chuyện gì mau nói!”

“Hôm qua anh viết thư nói muốn để cô gái kia ở chỗ tôi vài ngày mà không nói đó là ai, cũng không giải thích vì lý do gì.” - Liên Hoa phú bà nghiêm mặt nói: “Anh xem tôi là gì hả?”

“Một người bạn, nửa cái học trò.” - Chính Nam nhún vai, vừa uống trà vừa nói: “Nếu cô không muốn giúp thì tôi sẽ gọi cô ấy về ngay.”

“Bạn... sao?” - Liên Hoa phú bà khẽ lẩm nhẩm, về mặt sau khăn che liên tục biến ảo, cuối cùng hóa thành nụ cười: “Tôi cũng không nói là không giúp, anh đừng xem tôi nhỏ nhen như vậy chứ.”

“52 điểm thiện cảm chính là để làm việc a.” - Chính Nam liếc mắt Liên Hoa phú bà: “Hôm nay cô tới đây không phải chỉ để hỏi chuyện này chứ?”

“Dĩ nhiên không phải.” - Liên Hoa phú bà cời xuống chiếc mũ rộng vành, tự rót cho mình một ly trà: “Lần trước xem anh luyện hoàn mỹ Chân Khí Đan tôi học được rất nhiều, nhưng vẫn có vài chỗ không có hiểu hết. Hôm nay tôi tới đây là muốn mời anh tới Luyện Dược Sư công hội luyện lại một lần cho tôi xem lại.”

Liên Hoa phú bà cầm ly trà làm động tác mời cho Chính Nam, ánh mắt chờ mong: “Có được hay không?” - Đệ tử làm lễ sẽ phải quỳ xuống dâng trà, cô chỉ là nửa cái đệ tử nên sẽ không quỳ, nhưng trà vẫn là phải dâng.

“Cô nàng này... là muốn cột mình vào Diệp gia sao? Hẳn là do mình lộ bản lĩnh Y Sư a.” - Chính Nam nhướn mày: “Tôi nói chúng ta là bạn, sư - đồ lễ này không cần...”

Liên Hoa phú bà không nói mà đứng lên gọt ly trà tới trước mặt Chính Nam, về mặt kiên định.

“Được được, trà mà thôi, uống lại không chết a.” - Chính Nam bắt đầu dĩ nhận lấy ly trà rồi uống một hơi hết sạch: “Hài lòng chưa!?”

Liên Hoa phú bà cười ngọt ngào gật đầu: “Không thể tốt hơn. Chúng ta lên đường ngay chứ?”

“Không vội, tôi còn mấy chuyện muốn hỏi cô trước đây.” - Chính Nam khua tay: “Cô ở Thanh thành từ bé đến lớn có nghe qua Khương gia không?”

“Khương gia... Khương gia nào? Ở Thanh thành không có...” - Liên Hoa phú bà nghiêng đầu nhìn qua Chính Nam: “Ý anh là... 15 năm trước Khương gia?”

“Đúng vậy, chính là 15 năm trước Khương gia.” - Chính Nam gật đầu, về mặt nghiêm túc: “Cô có biết lúc đó xảy ra chuyện gì không?”

“Lúc còn bé tôi có nghe qua Khương gia, còn nhớ mang máng là quan hệ với Diệp gia rất tốt.” - Liên Hoa phú bà ánh mắt xa xăm: “Bằng đi một thời gian không thấy ai nói gì tới Khương gia nữa nên tôi cũng không nhớ rõ lắm. Sau này mới biết là bị người ta trong một đêm diệt tộc, không người trốn thoát. Tại sao anh lại có hứng thú với Khương gia vậy?”

“Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi.” - Chính Nam từ chối giải thích mà nói sang chuyện khác: “Chúng ta đi thôi. Sư - đồ lễ của cô tôi cũng nhận rồi, nên làm chút việc cho ra dáng sư phụ chứ.”

Liên Hoa phú bà tuy còn nhiều nghi ngờ trong lòng nhưng Chính Nam đã không muốn nói thì cô cũng không hỏi, chỉ hùa theo hắn: “Nói cho rõ ràng trước, chỉ là nửa cái sư phụ a.”

Chính Nam và Liên Hoa phú bà cùng nhau rời đi. Tại một góc của phía sau hai người là Khương Ngọc Ngân ánh mắt phức tạp nhìn theo.

...

Tin tức một người áo đen thần bí xuất hiện mang theo Chính Nam đi vào Luyện Dược Sư công hội ngay lập tức bay tới phủ thành chủ và Phúc Đạt nhưng hắn không rảnh để quan tâm phản ứng của hai phe này, bởi vì chính bản thân Chính Nam cũng đang lâm vào thế khó.

“Ý anh là muốn để Lý đại tiểu thư ở chỗ của tôi tạm thời lánh nạn, tránh tai mắt của Ngô gia.” - Liên Hoa phú bà híp mắt nói: “Anh xem đây là nơi nào, xem tôi là cái gì a!?”

“Anh nghĩ gì vậy hả?” - Gia Như phú bà cũng trừng mắt Chính Nam: “Em lúc nào thâm hại như vậy, Lý gia lúc nào lại sợ Ngô gia như vậy chứ?”

Chính Nam mặt đầy bất đắc dĩ giải thích: “Để em tạm lánh ở chỗ này là vì muốn tốt cho em và cũng vì đại cục thôi. Chỉ cần em không ra mặt thì Ngô sẽ chẳng có bất kỳ căn cứ nào để phán đoán việc chúng ta đang làm, như vậy sẽ dễ dàng hơn cho anh và chú Tuấn.”

Tiếp theo, Chính Nam quay qua Liên Hoa phú bà: “Còn Liên Hoa, tôi để Gia Như ở đây thay vì bất kỳ nơi nào khác không phải bởi vì tôi tin tưởng cô

sao. Lần nữa nhắc lại, tôi xem cô như một người bạn, cũng là nửa cái đệ tử nên mới quyết định làm như vậy. Nếu cô không thích tôi và Gia Như sẽ rời khỏi đây ngay.”

Hai cô gái liếc nhau không nói gì, chỉ hừ một tiếng rồi quay đầu sang hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hậu cung nội loạn!

Chính Nam cười khổ, vấn đề hần lo lắng cuối cùng cũng phát sinh.

Hậu cung nội loạn!

Hiện tại nếu không thể điều hòa vấn đề nhỏ này, sau này còn phải loạn thành dạng nào a.

Cảm thấy trong phòng không khí càng lúc càng kìm nén, Chính Nam đành phải khơi chuyện ra để nói: “Gia Như, gần đây chuyện tu luyện của em thế nào?”

Gia Như phú bà thấy Chính Nam bắt chuyện với mình trước thì cực kỳ vui vẻ, ánh mắt lập tức lướt qua đang đứng một bên bữu môi Liên Hoa phú bà, cái cổ không tự chủ vênh cao hơn một chút, cười nói: “Tu vi vẫn đều đặn tăng trưởng, còn thực chiến thì nhờ mỗi ngày luyện tập với anh nên đã có tiến bộ rất nhiều.”

“Hừ!” - Liên Hoa phú bà nghe được Chính Nam mỗi ngày đều cùng Gia Như phú bà luyện tập trong lòng liền không vui. Cô lên tiếng: “Này, anh đã hứa là hôm nay dạy tôi luyện đan, chúng ta lập tức bắt đầu thôi.”

Chính Nam gật gù: “Cũng được, tôi đang muốn kiểm tra xem cô tiến bộ như thế nào đây.”

Liên Hoa phú bà xua tay: “Không không, hôm nay tôi muốn anh dạy tôi luyện một loại đan dược khác, cấp 3 Tăng Khí Đan.”

“Cấp 3 Tăng Khí Đan?” - Chính Nam cau mày: “Cô không sợ tác dụng phụ sao?”

Ngoại trừ cấp 1 đan dược không có tu luyện đan(phân biệt với tu vi đan) thì từ cấp 2 trở lên tu luyện đan đều có tên là Tăng Khí Đan, chỉ thêm đẳng cấp và chất lượng phía trước để phân biệt.

Tăng Khí Đan về bản chất là giúp người sử dụng tăng tốc độ hấp thu thiên địa linh khí trong quá trình tu luyện, từ đó rút ngắn thời gian tu luyện. Vấn đề là bởi vì sử dụng ngoại lực nên người thường xuyên dùng loại đan dược này trong quá trình tu luyện sẽ xuất hiện tình huống “Khí” không được tinh luyện kỹ, lẫn nhiều tạp chất, dẫn tới tu vi tăng trưởng không vững vàng, đột phá khó khăn. Và nếu như có đột phá thành công thì vẫn cần thời gian để vững chắc cảnh giới sau đột phá.

“Không sợ.” - Liên Hoa phú bà cười ngọt ngào: “Bởi vì tôi biết anh nhất định sẽ luyện ra cấp 3 hoàn mỹ Tăng Khí Đan, giống như lần trước anh luyện ra hoàn mỹ Chân Khí Đan rồi tặng cho tôi ấy.”

Lần này tới Liên Hoa phú bà vênh cao cổ biểu thị thắng lợi, ánh mắt liếc qua Gia Như phú bà đầy thách thức.

“Hoàn mỹ Chân Khí Đan? Mang đi tặng người?” - Gia Như phú bà tròn mắt bắt đầu xuất hiện hiện tượng hắc hóa, nhìn chằm chằm Chính Nam.

“Khụ... khụ, được, Tăng Khí Đan thì Tăng Khí Đan. Có điều...” - Chính Nam giọng nghiêm túc: “Liên Hoa, việc Gia Như ở đây tạm thời đừng để quá nhiều người biết, cô hiểu ý tôi chứ?”

“Không thành vấn đề.” - Liên Hoa phú bà cười ma mãnh: “Đổi lại tôi muốn Tăng Khí Đan, phải là hoàn mỹ phẩm chất nhé.”

Chính Nam thờ dài lắc đầu rồi bắt đầu luyện đan, không để ý ánh mắt giết người của Gia Như phú bà nhìn hần chằm chằm.

...

“Tăng Khí Đan về bản chất là sử dụng dược vật trong thời gian ngắn cưỡng ép nở rộng kinh mạch và thúc đẩy tốc độ lưu chuyển “Khí”, qua đó giúp người dùng tăng lên tốc độ tu luyện, nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc tăng gánh nặng lên kinh mạch. Nếu người dùng vì lý do nào đó không thể cân bằng giữa tốc độ hấp thu và tốc độ luyện hóa của bản thân thì sẽ gây ra tác dụng phụ nguy hiểm khi sử dụng Tăng Khí Đan. Nhẹ thì chân khí phù phiếm, lẫn nhiều tạp chất do phải tăng nhanh quá trình tinh luyện dẫn tới “Khí” không đủ độ thuần, nặng thì kinh mạch bị thương, đột phá khó khăn.”

“Trong thành phần dược liệu của Tăng Khí Đan có Phục Linh và Táo Nhân giúp thanh thần, tĩnh khí, bồi bổ kinh mạch để giảm đi tác dụng phụ của đan dược, nhưng nếu không được phối hợp chính xác thì sẽ khiến tác dụng này bị giảm nhiều thậm chí là mất đi.”

Chính Nam vừa luyện đan vừa giảng giải cách thức hoạt động, mặt lợi, mặt hại cũng như cách khắc phục những nhược điểm của đan được một cách cực kỳ tỉ mỉ khiến cho người không biết luyện đan như Gia Như phú bà cũng nhìn không được say mê vào.

“Có câu “được có ba phần độc” chính là muốn nói tới các tác dụng phụ, các di chứng mà việc sử dụng đan được để lại. Cho dù được truyền là phát huy 100% được lực như cực phẩm đan được cũng không thoát khỏi việc để lại cặn trong kinh mạch người sử dụng. Thế nhưng hoàn mỹ đan được lại là một câu chuyện khác.”

“Lên!”

Chính Nam một chương đánh bay nắp lò, chiếc lò luyện xoay tròn vài vòng trên không rồi rơi xuống, khê rung vài cái rồi nằm im.

Liên Hoa phú bà hấp tấp chạy tới muốn kiểm tra thành quả thế nào, lại thấy Gia Như phú bà đã ôn nhu giúp Chính Nam lau mồ hôi. Cô khê hừ trong cổ họng một tiếng rồi quay đầu chạy qua bên cạnh rót một ly nước.

“Anh cũng mệt rồi, uống một chút nước đi.” - Liên Hoa phú bà hai tay cầm hai ly nước, một đưa cho Chính Nam, một tự uống, ánh mắt đầy thách thức liếc qua Gia Như phú bà.

“Cảm ơn.” - Chính Nam nhận lấy ly nước rồi đưa lên miệng uống.

“Em cũng muốn uống.” - Gia Như phú bà giật lấy ly nước mới uống được một nửa của Chính Nam rồi làm một hơi hết sạch. Cô trả lại ly cho Chính Nam còn cố ý xoay mặt ly có dấu son môi của mình về phía Liên Hoa phú bà, khoe miệng cô cong lên nụ cười đầy thách thức.

“Cô...” - Liên Hoa phú bà dậm chân. Chốc lát, trông mặt cô đảo một vòng, bắt lấy tay Chính Nam để ly nước của cô đang uống dở vào, cười nói: “Anh uống phụ tôi đi, tôi uống một mình không hết.” - Cô cũng xoay mặt ly có dấu son của mình về phía Chính Nam.

“Các cô...” - Chính Nam khoe miệng co giật, cảm thấy mình bị kẹt giữa “băng hòa lưỡng trọng thiên”, toàn thân đều khó chịu.

Liên Hoa phú bà thì nhìn hẩn chằm chằm, nhiệt tình như lửa muốn hẩn uống ly nước của cô. Phía bên đối diện, Gia Như phú bà lạnh lùng nhìn hẩn như muốn nói: “Anh có giỏi thì uống thử!” khiến hẩn cảm thấy ly nước trong tay nặng ngàn cân.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Chính Nam thở phào một hơi, toàn thân đều nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Hẩn dùng ánh mắt ra hiệu cho Liên Hoa phú bà trả lời.

Liên Hoa phú bà bĩu môi, nói: “À?”

“Là thuộc hạ. Đại nhân...”

“Không rảnh, không tiếp.” - Liên Hoa phú bà lập tức từ chối, cô mới không rảnh tiếp những người không liên quan mà bỏ lỡ thời gian học luyện đan với Chính Nam.

Đường Khải mừng bức: “Bà cô trẻ này không phải... đến ngày chứ!?” - Hẩn thờ dài bất đắc dĩ, quay đầu trở về.

“Được rồi, vào đi.” - Liên Hoa phú bà bỗng nhiên lại lên tiếng.

Đường Khải khoe miệng co giật, cười khổ đẩy cửa vào phòng.

Trong phòng, Liên Hoa phú bà một bộ đồ đen đang ngồi trước lò luyện đan, lạnh lùng lên tiếng: “Có chuyện gì?” - Nếu không phải Chính Nam muốn cô tiếp Đường Khải thì Liên Hoa phú bà cũng chẳng muốn quản có chuyện hay không có chuyện.

Đường Khải khom người, nói: “Có thư từ Thanh thành gửi tới, nói phải giao tận tay cho ngài. Ngài xem...” - Trong tay hẩn xuất hiện một cuộn giấy nhỏ trông cực kỳ bình thường.

Liên Hoa phú bà vung tay hút lá thư vào tay mình rồi cất vào nhẫn chưa đồ, nói: “Thư tôi nhận, còn chuyện gì nữa không?”

“À, không. Thuộc hạ cáo lui.”

Liên Hoa phú bà gật đầu, vung tay một cái: “Cái này cho ông, hi vọng nghiên cứu nó sẽ giúp ông có thêm đột phá.”

“Đây là... cực... cực phẩm... Chân Khí Đan!?” - Đường Khải há hốc mồm, vội vàng cất đan được đi, rồi rít cảm tạ Liên Hoa phú bà rồi chạy thật nhanh về. Hẩn đã không thể chờ được muốn mở xẻ viên đan được này ra để nghiên cứu.

“Tch! Chưa thấy qua sự đời.” - Liên Hoa phú bà bĩu môi, hoàn toàn quên mất việc lần đầu cô thấy cực phẩm Chân Khí Đan biểu tình cũng khoa trương không kém.

Chính Nam và Gia Như phú bà từ một góc khuất đi ra, rất ăn ý không có hồi việc riêng của Liên Hoa phú bà mà chỉ ngồi xuống một bên. Chính Nam nói: “Tôi, tôi dạy cho cô luyện Tăng Khí Đan một lần rồi có việc phải đi.”

Gia Như phú bà lần này không cần quấy nữa. Cô là người thông minh, mặc dù trong lòng không muốn Chính Nam thân thiết với cô gái trước mặt nhưng hẳn đã nói tất cả chuyện này là vì cô thì chắc chắn là như vậy.

Bản thân Gia Như phú bà cũng không hiểu nổi bản thân mình, cô chỉ mới gặp Chính Nam không lâu, tại sao cô lại tin tưởng người đàn ông này đến như vậy?

Chính Nam không biết việc ngày ngày dùng điểm mị lực đổi thành thiện cảm sẽ gây ra lỗ hổng trong nhận biết của phú bà nhưng... biết sao được, ai bảo hấn sợ hữu Hệ Thống chứ.

Liên Hoa phú bà gật đầu rồi nghiêm túc học tập, nếu người ta đã nghiêm túc muốn dạy và gấp phải rồi đi, cô cũng không còn lý do để tiếp tục đùa giỡn nữa.

...

5 ngày sau, trong phòng ngủ của Chính Nam

“Bà mẹ nó, cuối cùng cũng xuất hiện nhiệm vụ cấp.” - Đang nhập nhèm chưa tỉnh ngủ hẳn, Chính Nam lập tức lên tinh thần. Kiểm tra [Nhiệm Vụ] đã trở thành thói quen hàng ngày của hấn mỗi lúc thức dậy, giống như người ta quen mở mắt là mở điện thoại vậy.

“Ngân Nguyệt Lang Vương? Nhiệm vụ lần này có vẻ không đơn giản a.” - Chính Nam vuốt cằm: “Yêu thú dạng Sói thường sống theo bầy, bây giờ nhiệm vụ lại muốn mình giết con đầu đàn của chúng nó, nói cách khác là muốn mình giết cả một bầy sói sao?”

Lương lự chốc lát, Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười: “Một bầy sói, rất ghê gớm sao. Hừ!”

“Tiêu hao 3 điểm nghề tăng nghề [Trận Pháp Sư] lên cấp 4 thành công.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 19(Linh Hư tầng 9)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ân Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khống Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền (2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt (S, 71/100), Diệp Liên Hoa (S, 55/100), Trần Mai Tú Anh (SR, 35/100), Lý Gia Như (SR, 70/100).

Điểm dư: 3 điểm kỹ năng, 6 điểm nghề.

Balo: Gối quà cấp 20 (không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 2], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 2: 19/20, còn 4 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thể lực - giai đoạn 1], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

“Sức một mình không đủ thì dùng trận pháp.” - Chính Nam bỗng nhiên cảm thấy đồng tình với cha mẹ hấn.

Đã có kế hoạch cho mình, Chính Nam không chút chậm trễ làm chuẩn bị rồi một mình một ngựa chạy vào Vạn Tượng sâm lâm. Lần này hấn đã khôn khéo hơn, không bị thám tử bám theo nữa.

Mặc dù nói bị theo dõi cũng không sao nhưng luôn có người nhìn mình chằm chằm cảm giác chắc chắn là không thể nào tốt được.

Lại mất 5 giờ di chuyển và 1 giờ tới địa điểm được đánh dấu, Chính Nam từ một nơi khá xa dùng Bạch Nhân quan sát bầy sói.

“Khoảng 40 con sói, trong đó Ngân Nguyệt Lang Vương cấp 19, còn lại lác đác cấp 16 17, hầu hết là dưới cấp 15 a.” - Chính Nam nhìn đàn sói một cái thông từ đầu tới đuôi.

Quan sát xung quanh một vòng chọn địa điểm bày trận, Chính Nam nhảy xuống cành cây, mắt hút trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tam Tài Phong Sát Trận

Ngân Nguyệt Lang Vương đang nằm ngủ trong hang, bên cạnh nó là một con sói cái lông tóc xinh đẹp cũng đang lim dim ngủ. Vừa rồi cả hai mới đại chiến 300 hiệp, hiện tại cần phải hồi phục thể lực.

Uuuuuuu! Uuuuuuu!

Bên ngoài hang liên tục vang lên tiếng sói tru khiến Ngân Nguyệt Lang Vương giật mình tỉnh lại. Khẽ liếc tai sói cái ra hiệu yên tâm, nó lững thững bước ra cửa hang xem có chuyện gì.

Bên ngoài hang, xác của một con Ngân Nguyệt Lang cấp 15 nằm gần cửa ra vào, phía trước nó là Chính Nam. Trên môi hắn treo nụ cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn thẳng vào Ngân Nguyệt Lang Vương đưa tay làm động tác cửa cổ, sau đó đá xác con Ngân Nguyệt Lang đen đuôi về phía Ngân Nguyệt Lang Vương rồi quay đầu chạy.

Ngân Nguyệt Lang Vương nhìn cái xác, lại nhìn Chính Nam, nghĩ tới động tác vừa rồi của tên nhân loại kia, một cổ lửa giận xông thẳng lên đầu thiêu đốt ý chí của nó.

Uuuuu!(Tìm tên nhân loại kia, bản Vương muốn ăn thịt, uống máu hắn!)

Uuuuu! Uuuuu!

Liên tục là tiếng sói tru hưởng ứng rồi bầy sói bắt đầu xuất động.

Ngân Nguyệt Lang Hậu chậm rãi xuất hiện sau lưng Ngân Nguyệt Lang Vương, cắn nhẹ vào tai vào cổ nó khích lệ tinh thần.

Chính Nam không hề che dấu dấu vết và mùi của mình, cứ như vậy chạy thẳng tới nơi hắn thiết kế trận pháp. Lần này Chính Nam sử dụng trận pháp có tên là Tam Tài Phong Sát Trận, đây cũng là loại trận pháp cấp 3 mạnh nhất mà hắn có thể bố trí.

Tam Tài Phong Sát Trận bao gồm 3 bộ phận.

Thiên đối ứng với Phong, mang ý nghĩa “Thiên Vỗ”, tuy thưa khó lọt, vây khốn đối phương.

Địa đối ứng với Sát, chính là Địa Sát trong “Thiên Cương, Địa Sát”, đây là nguồn sát thương chính của trận pháp.

Cuối cùng và cũng là quan trọng nhất là Nhân, chính là bản thân người bố trận.

Chính Nam có thể thoải mái ngồi ở một nơi an toàn bên trong trận pháp điều động toàn bộ trận pháp phong sát đối phương từ mọi phương vị. Khi cần, hắn cũng có thể tự mình ra tay giết địch.

Bầy sói dựa theo mùi của Chính Nam cứ vậy đuổi theo mà không biết rằng phía trước chúng nó là mối nguy mạng tính hủy diệt đang chờ sẵn.

Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu chậm rãi chạy cuối đàn sói, vừa thể hiện quyền uy, cũng là để bảo đảm bản thân không “chết bất đắc kỳ tử”.

Nơi Chính Nam bố trận là một bãi đá lồi chồm cách hang sói khoảng 20 phút chạy bộ. Hắn cố ý lựa chọn nơi này làm địa điểm chiến đấu bởi vì địa hình ở đây thích hợp với du đấu, đột kích, vốn là lợi thế chính của nhẫn giả. Trong tình huống trận pháp không thể toàn diệt đối phương, hắn vẫn còn có thể lựa chọn tiếp tục chiến đấu hoặc an toàn rời đi.

Sử dụng cái đầu luôn là điểm mạnh của nhân loại so với yêu thú, vốn có lợi thế về thân thể và huyết mạch nhưng trí tuệ không quá phát triển.

“10... 20... 30... gần đủ rồi a.” - Chính Nam trốn phía sau một mỏm đá khá lớn, dùng Bạch Nhãn theo dõi tình hình bên ngoài. Phân thân của hắn đang dẫn theo bầy sói từng bước tiến vào trong trận.

“Hà!? Không tiến vào sao?” - Chính Nam cảm thấy khá là bất ngờ bởi vì Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu đều đứng ở một nơi không xa xem đàn sói tràn vào bãi đá mà không hề có ý tiến vào: “Thông minh như vậy, không hổ là Vương và Hậu a.”

Mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng Chính Nam cũng không loạn trận cước, bởi vì hắn hiểu tập tính của bầy sói, hoặc là nói, hắn hiểu được tâm lý của

kẻ bề trên: “Để xem nếu tao giết con dân của mày, mày còn có thể ung dung làm “Vua không ngại” hay không.” - Khóe miệng Chính Nam cong lên nụ cười lạnh lùng.

Chính Nam nhún chân nhảy lên đỉnh mỏm đá, hai tay kết ấn tấn đi phân thân rồi liên tục đánh vào không khí các loại kỳ quái thủ ấn đồng thời la lớn.

“Trận, khởi!”

Một vòng tròn ánh sáng lấy Chính Nam làm trung tâm liên tục bò trên mặt đất mở rộng ra xung quanh cho tới khi bao trùm toàn bộ bãi đá thì dừng lại, tiếp đó từ vòng ánh sáng ấy, một nửa hình cầu được dựng lên trùm toàn bộ khoảng không vào bên trong.

Chưa dừng lại ở đó, từ ba điểm trên vòng sáng lại bắn ra ba đường thẳng nối ba điểm lại với nhau thành một tam giác đều chậm rãi xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ. Ba điểm sáng này tương ứng với Kiếp Sát, Tai Sát và Tuế Sát. Đến đây, Tam Tài Phong Sát Trận đã khởi động thành công.

Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu từ xa nhìn thấy một vòng sáng hiện lên bao trùm toàn bộ bầy sói thì đều sững sờ, mặc dù không biết thứ đó là gì nhưng bản năng mách bảo chúng rằng bên kia là chân chính tử địa.

Bên trong trận pháp, Chính Nam ung dung điều khiển trận pháp trấn giết bầy sói dễ như trở bàn tay, bởi vì chúng nó hoàn toàn mù tịt với những gì đang xảy ra xung quanh.

Nhiệm vụ cơ bản của “Phong” trong Tam Tài Phong Sát Trận chính phong kín nhận biết của nạn nhân với xung quanh. Cho dù là một con sói ngả xuống cạnh một con khác, chỉ cần không trực tiếp đụng vào nhau thì chúng đều không biết chuyện gì đã xảy ra.

Từng đạo hóa điểm, phong nhận, địa thứ... từ bốn phương tám hướng liên tục tấn công bầy sói, tình cảnh cực kỳ máu me, tiếng sói tru và rên rỉ dậy đất.

Bên kia Chính Nam chậm rãi chơi đùa với bầy sói, Ngân Nguyệt Lang Vương bên này gấp.

Bởi vì Chính Nam cố ý không che giấu nên Ngân Nguyệt Lang Vương có thể rõ ràng nhìn thấy con dân của nó đang từng con, từng con một chết đi trong cái lồng ánh sáng kia. Lại đề nhân loại kia tiếp tục giết thì nó trở thành “tư lệnh không quân” rồi, nó nhất định không được để chuyện đó xảy ra.

Uuuuu! (Nhân loại, dừng tay!)

Tru lên một tiếng giận dữ, Ngân Nguyệt Lang Vương xông thẳng đến phía Chính Nam, thề phải nhai nát đầu Chính Nam mới hả giận. An ủi cho nó là Ngân Nguyệt Lang Hậu cũng cùng lúc xông lên, rất có “phu xướng phụ tùy” tư thế.

“Hừ! Chỉ sợ mày không tới.” - Khóe miệng Chính Nam cong lên nụ cười lạnh. Hắn cũng không dùng trận pháp để giết Ngân Nguyệt Lang Vương mà muốn tự mình ra tay: “Lần trước một con Ban Lan Hồ cấp 18 không đủ để kiểm tra thực lực bản thân, lần này hi vọng chúng mày có thể giúp được tao đi.”

Chính Nam để trận pháp tự mình hoạt động, còn hắn tự thân xuất mã chặn lại Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu ngay bên ngoài phạm vi trận pháp bao phủ.

Ngân Nguyệt Lang Vương muốn xông vào cứu con dân nó, lại bị tên nhân loại khôn kiếp kia chặn trước mặt càng làm nó vừa gấp vừa giận. Chuyện đã đến nước này, cứu hay không cứu bầy sói đã không còn quan trọng bằng việc ăn tươi nuốt sống tên nhân loại trước mắt này.

Ngân Nguyệt Lang Vương và Ngân Nguyệt Lang Hậu đang xông thẳng đến Chính Nam bỗng nhiên tách sang 2 bên, sau đó cùng lúc vồ tới Chính Nam từ hai phía, một dùng móng vuốt vồ vào đầu, một dùng hàm răng cắn về phía chân.

“Còn hiểu được phối hợp? Không hổ là Vương và Hậu a.”

Chính Nam khẽ gạt đầu tán thành phương án tác chiến “bánh mì kẹp thịt” của Lang Vương và Lang Hậu, thế nhưng phản ứng của hắn cũng là không chậm.

Phải biết bãi đá này đã được Chính Nam thiết kế thành “sân nhà” đúng nghĩa với bầy rập, trận pháp và thể thân ở khắp mọi nơi, cho nên muốn hạ gục chớp nhoáng hắn ở nơi này gần như là không thể, trừ khi đẳng cấp đối phương cao hơn hắn quá nhiều, và dĩ nhiên hai con sói trước mặt không đáp ứng được điều kiện ấy.

Chính Nam hơi cong người lấy đà rồi toàn thân xoay tròn ngang trên không thuận theo chiều tấn công của hai con sói, tiếp theo thuận đà phản công, một chân đâm vào bụng Lang Vương, còn một tay đâm vào gáy Lang Hậu.

Lang Vương và Lang Hậu loạn choạng mới đứng vững thân hình. Cả hai đều biết Chính Nam không phải là loại dễ xoi nên không tiếp tục mù quáng tấn công mà chậm rãi đi vòng tròn quanh Chính Nam tìm kiếm sơ hở.

Chính Nam đứng im không động đậy nhưng Bạch Nhãn luôn duy trì cao độ chứng tỏ hắn cũng không hề xem thường đối thủ. Vừa rồi một pha tiểu va chạm lại để hắn đau đầu vẫn đề lần trước, công kích không đủ sắc bén, phá không được phòng ngự của đối phương.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lang Vương và Lang Hậu càng lúc càng sốt ruột bởi vì trận pháp vẫn hoạt động, con dân của chúng nó vẫn đang từng chút bị trận pháp xoắn giết, còn chúng nó thì hoàn toàn tìm không thấy phương án khả thi hạ gục nhân loại này.

“Không có thời gian chơi với chúng mày, nếu chúng mày không tấn công, vậy thì để tao ra tay rồi.” - Chính Nam chán muốn chết lên tiếng, hắn còn muốn về nhà ngâm thảo dược, hơi đâu mà ở đây tốn thời gian với bầy sói không có chút đầu chí này.

“Nhẫn Pháp - Vụ Ẩn Thuật”

Một làn sương mù bỗng nhiên hình thành bao trùm lấy toàn bộ bãi đá, đưa tầm nhìn của tất cả sinh vật sống bên trong chỉ còn 1m quanh bản thân, tất nhiên là ngoại trừ Chính Nam.

Lang Vương và Lang Hậu đều khom người cảnh giác.

Sói là loài rất mạnh trong chiến đấu ban đêm bởi vì mắt và mũi là hai giác quan mạnh nhất của chúng, thế nhưng tình huống hiện tại không phải là đêm hay ngày, tầm nhìn bị hạn chế không phải vì ánh sáng mà là do sương mù quá dày.

Vút! Vút!

Hai tiếng xé gió vang lên trong màn sương tĩnh lặng, giống như có vật gì đó bay rất nhanh tạo thành.

Keng! Keng!

Lang Vương một bàn tay tát bay hai thanh kunai mới vừa bay về phía nó, ánh mắt nhìn chăm chăm về đằng trước.

Chính Nam từ trong màn sương hiện ra, mỉm cười: “Tới tập luyện một chút nào anh bạn.” - Dứt lời, hắn xông thẳng về phía Lang Vương điên cuồng tấn công, tay phải không biết lúc nào lại xuất hiện một thanh kunai.

Lang Vương cùng Chính Nam chính diện giao thủ, bên này Lang Hậu cũng mệt mỏi không kém. Bởi vì nó đang bị hơn 10 tên “Chính Nam” vây công và từ trong màn sương nó cũng đã thấy rất nhiều nhân loại khác đang chậm rãi tiến đến.

Mặc dù nói Chính Nam kích hoạt kỹ năng không suy tính là không đúng, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn sai, bởi vì trong một số trường hợp vẫn là có thể mang ra sử dụng. Vụ Ảnh Thuật và Vụ Trung Quý Ảnh Thuật đang được Chính Nam sử dụng để cô lập và bảo toàn sức chiến đấu của Lang Hậu chính là một ví dụ điển hình.

Lang Hậu vùng móng vuốt xé toạc một “Chính Nam” làm đôi, nhưng hai nửa Chính Nam khẽ nhúc nhích rồi đứng lên thành hai người hoàn chỉnh, tiếp tục chậm rãi đi về phía Lang Hậu.

Lang Hậu cảm thấy càng lúc càng quý dị, những nhân loại này càng giết càng đông, tiếp tục như vậy không phải là cách. Nó ngửa cổ lên trời tru lên thật lớn, hi vọng Lang Vương có thể nghe được mà tới tiếp viện nó, còn hiện tại, nó chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau.

Lang Vương nghe được tiếng Lang Hậu kêu cứu thì trong lòng càng nôn nóng, nhưng nhân loại này dính chặt lấy nó không cho nó có bất kỳ cơ hội nào thờ dốc chữ đừng nói tới dứt ra mà đi cứu viện.

Chính Nam tiếp tục kéo dài thời gian để Lang Vương sốt ruột rồi giờ ra bản lĩnh thực sự, nhưng 10 phút trôi qua vẫn không có bất kỳ dấu hiệu gì cho thấy nó sẽ dùng “đại chiêu”.

Chính Nam ngán ngẩm thở dài: “Con Lang Vương này hẳn là trở thành đầu đàn là nhờ có con Lang Hậu kia song kiếm hợp bích, chứ bản thân nó cũng không có gì đặc biệt a. Đã như vậy thì không có gì phải tốn thêm thời gian nữa.”

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

...

Lang Hậu đang bị đám “Chính Nam” dồn về một hướng, liên tục lui bước bỗng nhiên vấp vào một tảng đá khiến nó loạng choạng, ánh mắt nhìn về một hướng vô định trong màn sương.

Uuuuuu!

Lang Hậu tru lên một tiếng rồi xông thẳng về phía đám “Chính Nam” rồi điên cuồng tấn công hòng tìm kiếm bản thể. Vừa rồi trong lòng nó không hiểu sao đau nhói, cảm giác có thứ gì đó rất quan trọng mất đi khiến nó sợ hãi và điên cuồng.

Một lúc sau, Lang Hậu há miệng cắn nát một tên “Chính Nam” cuối cùng rồi ngã quy xuống đất, thở hổn hển, trên người nó đã đầy rẫy vết thương. Thế nhưng càng để nó tuyệt vọng là từ dưới mặt đất lại chậm rãi trồi lên mấy tên “Chính Nam” khác, cầm theo vũ khí tiến về phía nó.

Lang Hậu gồng mình đứng dậy nhưng mất máu và cạn kiệt thể lực khiến nó chỉ có thể giả dựa rồi té ngã, lại giả dựa, lại té ngã...

10 tên “Chính Nam” đứng vây quanh Lang Hậu nhưng không có tấn công mà chỉ nhìn nó chăm chăm. Bỗng nhiên một trận hư ảo lác lác, cả “Chính Nam” lẫn màn sương đều tan biến, lộ ra trời quang mây tạnh bãi đá, thế nhưng trên mặt đất khắp nơi đều là xác chết và máu.

Chính Nam vác theo Lang Vương trên vai tới đặt cạnh Lang Hậu, lạnh nhạt nói: “Nó chưa chết nhưng sẽ không sống lâu nữa, đây xem như việc tốt duy nhất tao có thể làm cho 2 chúng mày.”

Ngẩng đầu lên trời, Chính Nam nói: “Nhược nhục cường thực, kẻ mạnh làm vua, đừng trách tao. Nếu có kiếp sau, chúc chúng mày có thể tìm thấy nhau thêm một lần nữa và sống vui vẻ.” - Dứt lời, Chính Nam thu lại trận pháp, đạo cụ rồi thẳng hướng Hà thành.

Lang Hậu ánh mắt trĩu mến nhìn Lang Vương, khẽ rên rỉ trong cổ họng. Nó cố hết sức kéo lê thân thể tới cạnh Lang Vương, dùng mũi ủi ủi cằm, lại lè lưỡi liếm vết máu trên khóe miệng, rồi đặt đầu mình vào phần lông mềm dưới cổ Lang Vương, chậm rãi nhắm lại hai mắt, chờ đợi những gì phải đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thành lập Akatsuki

Về tới Hà thành, Chính Nam ngay lập tức trở về Lý gia nghỉ ngơi, ngâm thảo dược và tổng kết thu hoạch: “Còn thiếu 1 điểm cấp là có thể lên cấp 20, nhiệm vụ tu chân cũng có thể cân nhắc nhưng “Thông Linh Hoa” không biết là gì, có yêu thú thú hộ hay không nên vẫn là chờ thời gian dư dả đi.

Điểm thiện cảm của Gia Như đã sắp đột phá 71, có thể tính toán dùng buổi đấu giá năm ngày sau làm điểm đột phá. Điểm mị lực tiếp theo có lẽ nên dùng lên Tú Anh phú bà, nếu không phải cần kíp thì đúng là không nên dùng điểm mị lực lên cấp S phú bà cho thỏa đáng.”

...

Ba ngày sau đó, Hà thành càng lúc càng trở nên chật chội vì lượng người đổ về tham gia đấu giá ngày một đông hơn. Nhưng điều đó hoàn toàn không quan hệ gì với Chính Nam, người lúc này vẫn quần quật với lịch làm việc của mình, đáng tiếc nhiệm vụ hàng ngày chỉ xuất hiện một nhiệm vụ kỹ năng và hai nhiệm vụ nghề làm hấn thật muốn chửi mẹ.

“Trang, không phải tôi khó tính, nhưng mà nhiệm vụ cấp ti lệ xuất hiện so với hai nhiệm vụ còn lại có chút thấp vô lý a. Nhiều khi cả tuần không xuất hiện được một lần, tại sao vậy?” - Chính Nam lại bắt đầu than thở với đại phú bà Trang nương nương.

“Tất nhiên là thấp hơn, sắp xếp như vậy cũng là để ký chủ có thời gian tăng cường tập luyện chiến đấu, luyện kỹ năng và giành thêm thời gian bên phú bà chứ sao.”

“Biết là như vậy, nhưng mà cũng quá thấp đi.” - Chính Nam thở dài: “30 ngày để tăng 10 cấp, tính ra nhiệm vụ hàng ngày chỉ giúp tôi lên được đúng 1 cấp luôn á.”

“Phụ trợ thì chỉ như vậy thôi. Mặc dù hệ thống nhiệm vụ hàng ngày chỉ trực tiếp giúp ký chủ lên 1 cấp nhưng lợi ích mà nó mang lại từ thời gian ký chủ dành cho các phú bà, các kỹ năng, nghề... ký chủ làm sao không kể?”

Chính Nam đuối lý, chỉ có thể im lặng suy tính làm sao để kiếm được 1 điểm cấp cuối cùng đây: “Nhìn đi nhìn lại, vẫn chỉ có Gia Như có thể giúp mình đột phá tình hình hiện tại. Ngày mai là một ngày dài a.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Chính Nam vừa mới thức dậy liền mở bảng nhiệm vụ ra kiểm tra.

“Thông báo: “Chỉ còn 15 tiếng nữa là nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đảm Đương - giai đoạn 2] sẽ hết hạn, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.”

“À ừ, biết. Hồi người khác như vậy sao không cho một cái nhiệm vụ cấp đi.” - Chính Nam lâu bầu, vừa gấp chăn mền vừa nói: “Không có cách nào khác, chỉ có thể trông chờ vào Gia Như.”

Chuẩn bị mọi thứ xong, Chính Nam thẳng tiến Luyện Dược Sư công hội đón Gia Như phú bà về Lý gia.

Liên Hoa phú bà hậm hực ra mặt nhưng cũng không có cản trở Chính Nam làm việc.

...

Lý gia, trong phòng Gia Như phú bà.

“Chào mừng em trở về nhà.” - Chính Nam cười nói, trong tay đồ ăn thức uống liên tục xuất hiện được hấn đặt lên bàn: “Mở một buổi tiệc chào đón nhỏ, mong Đại tiểu thư đừng chê.”

Gia Như phú bà vươn vai, hít sâu một hơi: “Vẫn là ở nhà mình dễ chịu, anh không biết em ở đó chỉ vài ngày mà giống như cả năm rồi á.” - Nói, cô ngồi xuống ghế thưởng thức món ăn Chính Nam làm, mặc dù hấn vẫn thường xuyên mang tới Luyện Dược Sư công hội cho cô ăn nhưng cảm giác hoàn toàn không giống.

Chính Nam cũng ngồi xuống đối diện Gia Như phú bà, vừa ăn vừa nói: “Chuyện ngày mai với Ngô gia em không cần lo lắng, anh đã có chuẩn bị đầy

đủ.”

“Em đâu có lo chút nào đâu.” - Gia Như phú bà cười ngọt ngào: “Nếu em có lo em đã không yên yên ổn ổn nghe theo sắp xếp của anh mà đến ở chung với... Diệp tiểu thư... lâu như vậy.” - Ba chữ Diệp tiểu thư được cô cố ý ngân dài đầy ẩn ý.

Chính Nam giả vờ như không nhận ra ẩn ý này mà tiếp tục nói: “Tương lai gần thì là không có gì quan trọng, nhưng tương lai xa hơn thì cũng phải bắt đầu tính toán rồi.”

“Tương lai xa hơn?” - Gia Như phú bà nghiêng đầu: “Xa là bao xa?”

Chính Nam đứng dậy, bước tới phía sau Gia Như phú bà, cúi thấp người thì thầm vào tai cô: “Là rất, rất xa về sau.”

Gia Như phú bà không biết nghĩ tới chuyện gì trong lòng nai con nhảy loạn, hơi thở có chút nóng, ấp a ấp úng: “Ý... ý anh là sao? Tương lai... rất xa là chuyện gì?”

Chính Nam kéo Gia Như phú bà đứng dậy, dùng hai tay giữ lấy hai bả vai, nhìn thẳng vào mắt cô, trầm giọng nói: “Gia Như, có 1 số chuyện anh muốn nói với em, nhưng anh phải chắc chắn rằng anh có thể tin được em. Vậy em nói cho anh biết, anh tin em là đúng hay là sai?” - Chính Nam mở ra Bạch Nhân rồi tăng hết công suất lên quan sát xung quanh phòng Gia Như phú bà, hẳn phải đảm bảo không có ai nghe lén hẳn nói chuyện.

“Cẩn thận như vậy, sử dụng cả Bạch Nhân sao?” - Gia Như phú bà không phải lần đầu nhìn thấy Bạch Nhân nhưng mỗi lần đều cảm thấy hâm mộ không được. Gác qua suy nghĩ trong lòng, cô mỉm cười gật đầu: “Em tin rằng anh đã tự có câu trả lời cho mình, nếu không thì anh chỉ cần im lặng chứ đâu cần phải nói với em làm gì.”

“Không sai, anh cũng tin rằng lựa chọn của mình sẽ không sai lầm.” - Kiểm tra 1 vòng không phát hiện điều gì bất thường, Chính Nam chậm rãi nói: “Gia Như, những gì anh sắp nói với em là một trong những bí mật lớn nhất của anh, quan hệ rất trọng đại. Nếu như em muốn làm một đại tiểu thư không có lo lắng, không có nguy hiểm tính mạng thì em có thể không nên nghe những điều này, khi đó anh vẫn là anh, em vẫn là em. Còn một khi em đã chấp nhận biết những chuyện này, chắc chắn sẽ không có cách quay đầu lại. Em nghĩ thật kỹ đi.”

Gia Như phú bà sửng sốt, không giấu được chấn động, nhưng rồi cô mỉm cười, dùng hai tay của mình nắm lấy hai bàn tay Chính Nam rồi trả lời: “Em vẫn là em, anh vẫn là anh, nhưng em biết khoảng cách giữa chúng ta sẽ càng ngày càng xa nếu như em không hiểu và chấp nhận anh. Anh đừng do dự nữa, em biết mình đang làm gì.”

Gia Như phú bà cuối cùng cũng hiểu cảm giác nhớ nhung khi không ở cạnh, lúc bên nhau thì thời gian trôi qua thật nhanh, khi xa nhau một ngày dài như một năm này là gì. Vừa rồi cô đã thử nghĩ tới việc mình nói không, rồi Chính Nam quay đầu bước ra khỏi cánh cửa kia, từ đó về sau không còn quay lại nhìn cô, không nói chuyện, không cười, không còn là gì của nhau nữa, cô cảm thấy mình như phát điên, trái tim bị bóp nghẹt không thể thở nổi, cho nên cô gật đầu.

Vì Chính Nam cũng vì chính bản thân mình mà chấp nhận cùng hẳn đi chung một con đường.

Chính Nam thờ dài, nắm chặt tay Gia Như phú bà chậm rãi nói: “Lý gia Gia chủ Lý Anh Tuấn, cũng chính là cha của em, trước đây là một trong những tổng quản của Thiên Thánh Cung và Thiên Thánh Cung Cung chủ Chính Thiên, là cha của anh.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rằng những gì Chính Nam sắp nói có thể sẽ cực kỳ chấn động, nhưng tới mức này thì Gia Như phú bà hoàn toàn không nghĩ tới.

Chính Nam tiếp tục nói: “15 năm trước, cha mẹ anh mất tích. Có người nói họ chết rồi, cũng có tin đồn là họ bỏ trốn đi, rất nhiều những đồn đoán về hạ lạc của cha mẹ anh nhưng tất cả đều sai, bởi vì cha mẹ anh chưa chết. Họ chỉ là đang ở một nơi tạm thời không ai biết được và anh lớn lên ở Lý gia cũng là sắp xếp của họ với chủ Tuấn.”

Không để ý đã há hốc mồm Gia Như phú bà, Chính Nam vẫn duy trì Bạch Nhân ở mức công suất tối đa, chậm rãi nói từng chữ: “Cha mẹ anh mất tích, Thiên Thánh Cung sụp đổ, rất nhiều người đã phải chết, trong đó khả năng là cả mẹ của em, đều có liên quan tới anh. Tất cả, đều xuất phát từ một người, một nhóm người nào đó đã bán đứng cha mẹ anh, bán đứng Thiên Thánh Cung.”

Gia Như phú bà lấy cả hai tay bịt lấy miệng, nước mắt bắt đầu lăn dài trên má. Cô vừa mới tìm thấy tình yêu của mình, nhưng ngay lập tức phải hay tin nó có thể là nguyên nhân gây nên cái chết của người mẹ cô thậm chí còn không nhớ nổi mặt, chuyện này cô phải chấp nhận như thế nào?

Chính Nam ôm Gia Như phú bà vào lòng, vỗ về an ủi cô: “Anh muốn thành lập một cái tổ chức, một nơi tụ họp những người anh có thể tin tưởng được, một nơi mà những người muốn và dám đứng lên chống lại cái số phận này có thể kẻ vai sát cánh với nhau để tìm ra sự thật, tìm ra kẻ phản bội năm xưa.”

“Em tham gia, em nhất định phải tham gia.” - Gia Như phú bà lập tức lên tiếng, cực kỳ kiên định.

Cô vòng tay ôm chặt lấy hông Chính Nam, khóc nức nở: “Suốt tuổi thơ em đã sống không có vòng tay của mẹ, bao lần thèm khát được mẹ yêu thương, chăm sóc như những đứa trẻ khác. Những kẻ đã hại chết mẹ em, tất cả đều phải trả giá.”

“Kẻ thù của chúng ta có thể là bất kỳ ai, bất kỳ thế lực nào, kể cả là những người thân nhất, những bạn học, những đồng nghiệp của em. Em phải nghĩ kỹ.” - Chính Nam vẫn cảm thấy mình có trách nhiệm phải nói ra những lời này trước.

Gia Như phú bà lắc đầu, cô lau đi nước mắt, dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Bạch Nhân của Chính Nam nói: “Vì cha, vì Gia Nguyệt, vì chúng ta,

em nhất định phải đấu tranh. EM THAM GIA!”

Chính Nam mỉm cười: “Nếu đã như vậy, chào mừng em tới với tổ chức Akatsuki(Bình Minh), hi vọng chúng ta sẽ cùng nhau đánh ra được một mảnh bình minh cho bản thân mình và những người chúng ta yêu thương.”

Gia Như phú bà lẩm bẩm: “Akatsuki... không hoa lệ mỹ diệu, không khí phách hào hùng nhưng rất thật.” - Cô ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam: “Như vậy tổ chức chúng ta có bao nhiêu người, phân bố như thế nào, chức vụ ra sao?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bắc Đẩu thần sứ và Giáp hộ pháp

Chính Nam mặt hơi hồng, ánh mắt tránh né trả lời: “Tạm thời vì để bảo mật danh tính nên anh vẫn chưa muốn mọi người gặp nhau. Về chức vụ, chúng ta sẽ có tất cả 10 vị thần sứ với quyền lực tối cao lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Kỳ Lân, Nam Tào, Bắc Đẩu, Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường và Không. Về phân bố, vì chúng ta sẽ không xây dựng tổ chức theo dạng thế lực nội, cho nên sẽ không có địa bàn cụ thể mà sẽ thông qua con đường riêng để thu thập tình báo và nhận nhiệm vụ ám sát để kiếm tiền.”

Gia Như phú bà nghiêng đầu hỏi: “Không biết danh tính lẫn nhau làm sao hợp tác a. Lại nói nếu như em đã gia nhập vậy vị trí của em là gì?”

Chính Nam bắt đầu đi, đã phóng lao đành phải theo lao thôi: “Anh sẽ có cách để mọi người có thể liên lạc được với nhau. Trong 10 chức vị thần sứ đó em cảm thấy cái tên nào phù hợp với mình thì cứ chọn, anh có thể sắp xếp. À không, riêng cái tên “Không” là của anh.”

Gia Như phú bà trầm ngâm, tứ phương thần thú và tường thụ kỳ lân cô biết rõ nhưng đều cảm thấy không thích hợp. Hắc - Bạch Vô Thường thì cô không biết đó là gì cho nên không nghĩ. Còn lại Nam Tào chường sinh, vu thuật đúng là có thể cứu người nhưng từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ mình sẽ “cứu” ai đó cho nên không học. Như vậy chỉ còn lại Bắc Đẩu là phù hợp nhất với mình.

“Em nghĩ là mình sẽ chọn tên Bắc Đẩu, có người chọn tên đó chưa?” - Gia Như phú bà khá là hào hứng với phong hào của mình.

Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Nếu em thích thì nó sẽ là của em. Bình thường em cứ là Lý gia Đại tiểu thư, chỉ khi nào ra ngoài làm nhiệm vụ của tổ chức hãy sử dụng phong hào của mình.”

Gia Như phú bà gật đầu, cô hiểu được dụng ý của Chính Nam.

Chính Nam đứng dậy xoa đầu Gia Như phú bà nói: “Cứ như vậy đi, anh có việc phải đi trước, em cứ yên tâm rằng ngoài anh ra không ai có thể có được em hết.”

Gia Như phú bà mỉm cười ngọt ngào gật đầu: “Em biết rồi, anh cũng phải cẩn thận thành chủ một chút, em không tin họ không có chút tin tức gì về anh.”

...

Chính Nam tạm biệt Gia Như phú bà rồi đi ra ngoài, tới một khu vực vắng người, hắn dừng lại nói: “Được rồi, xung quanh không có ai đâu, cô ra đi.”

Từ một khúc quanh khá khuất tầm nhìn, Ngọc Ngân chậm rãi bước ra. Cô không chút nào tỏ ra bất ngờ khi Chính Nam biết cô theo dõi hắn: “Những gì cậu vừa nói, tất cả đều là thật sao?”

Chính Nam quả thật đã phát hiện Ngọc Ngân lén lút trên nóc nhà lúc hắn cùng Gia Như phú bà nói chuyện nhưng không có nói ra, vì hắn tin cô cũng thừa biết núp ở đó là hoàn toàn không thoát khỏi Bạch Nhân của hắn nhưng vẫn làm, như vậy chỉ có thể có một khả năng, đó là cô có gì đó đủ trọng lượng để mang ra trao đổi với hắn. Chính Nam ánh mắt thâm thúy nhìn Ngọc Ngân: “Câu trả lời cô đã tự có cho mình đi.”

“Không phải như vậy... tại sao lại như vậy...”

“Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao?” - Ngọc Ngân bỗng nhiên hét lên, nước mắt không kiểm soát được lăn xuống khỏi đôi mắt cô, thấm vào lớp khăn che mặt: “Tại sao? Toàn bộ Khương gia mấy trăm người, cả cha mẹ, ông bà, người thân của tôi đều tin tưởng, đều nghe theo Thiên Thánh Cung, tại sao họ lại bỏ đi, trốn ở một nơi an toàn để cho tất cả những người từng tin họ, từng phụ thuộc vào họ đều phải chết? Tại sao?”

Ngọc Ngân giống như phát cuồng gào thét, giống như phát tiết 15 năm nghi vấn trong lòng của mình.

Chính Nam hoàn toàn thông cảm cho cô, nhưng lúc này hắn phải mạnh mẽ. Chậm rãi xoay người lại, hắn lạnh lùng nói: “Bởi vì họ bị bán đi. Bị những người cô gọi là “tin tưởng, phụ thuộc” bán đi. Đến nỗi phải để cho đứa con trai duy nhất của họ sống không tình thương, không ai chăm sóc, từng ngày phải chề cùi, giặt quần áo, làm đồ ăn, quét phân ngựa kiếm miếng ăn. Cô nghĩ có ai làm cha mẹ muốn con mình tuổi thơ phải trải qua như vậy không, có

ai muốn đưa trẻ mình dứt ruột để ra lại không có chút tin tức gì suốt 18 năm trời sao? Có thể nó chết rồi, có thể nó đang bị người ta đánh đập, có thể nó đang phải cùng chó giành ăn với nhau, có thể nghĩ nếu con của cô phải xa cô như vậy, cô nhẹ lòng hay không?”

Ngọc Ngân sững sờ, cô từng nghĩ mình luôn 1 mình đã rất khổ, từng nghĩ tự mình nhìn thấy cha mẹ mình chết đã rất đau, từng nghĩ mình bị hủy dung đã rất bất hạnh nhưng những gì Chính Nam vừa nói, nó lớn hơn những gì cô đã trải qua quá nhiều. Đúng như hấn hỏi cô, nếu như cô có con và đứa trẻ thất lạc suốt 18 năm từ lúc mới lọt lòng, không có một chút tin tức, không biết sống hay chết, không biết ăn có đủ no, ngủ có đủ giấc,... cô cảm thấy mình phải phát điên.

“Đau đớn không phải là những gì xảy ra cho mình, mà là những gì xảy ra cho người thân mình, cho người mình yêu thương nhưng bản thân chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không thể giúp. Đó mới thực sự là nỗi đau a.” - Chính Nam ngẩng đầu lên trời thờ dài, nước mắt bị hấn giữ lại trong khóe mắt không cho nó chảy xuống: “Cha mẹ, em trai a!”

“Tôi muốn tham gia.” - Ngọc Ngân bất ngờ lên tiếng.

Chính Nam hồi thần, hấn hỏi lại: “Gì cơ?”

Ngọc Ngân trầm giọng nói: “Tổ chức của cậu. Cậu nói rằng nó tên là Akatsuki(Bình Minh), mục đích của nó là đánh ra một mảnh bình minh cho bản thân, cho người mà mình yêu thương đứng không?”

Chính Nam gật đầu: “Đúng là như vậy, nhưng mà...”

Ngọc Ngân ngắt lời: “Đúng là được rồi. Khương gia là thế lực phụ thuộc Thiên Thánh Cung, cha mẹ tôi là thuộc hạ của cha mẹ cậu, như vậy tôi là thuộc hạ của cậu cũng không có gì sai.” - Nói, cô quỳ 1 chân, cúi đầu trước Chính Nam: “Thiếu chủ, thuộc hạ Khương Ngọc Ngân xin ngài thu nhận.”

Chính Nam mặt đầy bất đắc dĩ lắc đầu: “Không phải là chuyện ai là thuộc hạ của ai, mà là lý niệm của tôi và Thiên Thánh Cung không giống nhau. Thiên Thánh Cung đã không còn, Khương gia... cũng đã không còn, cô không cần phải cố chấp như vậy.”

Lần này Ngọc Ngân quỳ cả hai chân, đầu cúi rạp xuống đất, nấc lên từng cơn nói: “Không! Không! Nam... Thiếu chủ, ngài nhất định phải giúp thuộc hạ. Mỗi đêm nhắm mắt lại thuộc hạ đều nằm mơ thấy cha mẹ, ông bà mình trách móc vì sao không trả thù cho họ, mỗi lần cời ra lớp trang phục này thuộc hạ đều nhìn thấy chính mình người không ra người, quỷ không ra quỷ. Thiếu chủ, thuộc hạ... nô tỳ làm trâu làm ngựa cũng xin ngài thu nhận nô tỳ, chỉ mong một ngày nào đó ngài giúp nô tỳ trả được mối thù này mà thôi.”

Nhìn Ngọc Ngân một thanh nước mũi, một thanh nước mắt, đầu cũng dập máu rỏm ra ngoài khăn quần tóc, Chính Nam thật sự không đành lòng. Hấn đứng thẳng lưng, nhìn xuống vẫn đang vừa nức nở, vừa dập đầu Ngọc Ngân, nói: “Đứng dậy đi.”

Ngọc Ngân vẫn không chút nào có ý đứng dậy, vẫn tiếp tục dập đầu: “Nếu ngài không đồng ý thu nhận, nô tỳ sẽ không đứng dậy.”

Chính Nam cười khổ, hấn trầm mặt quát: “Bản thiếu chủ nói cô không nghe đứng không?”

Ngọc Ngân hơi sững sờ, sau đó đứng phắt dậy, nín khóc nói: “Không... không dám.”

Chính Nam vẫn giữ khuôn mặt âm trầm, từ trong balo lấy ra một viên đan dược và một cái mặt nạ rồi ra hiệu cho Ngọc Ngân đưa tay ra.

Ngọc Ngân lại muốn quỳ xuống nhận nhưng Chính Nam giữ lấy hai tay cô để không thể quỳ xuống: “Không nên động một chút lại quỳ xuống. Làm người quỳ trời, quỳ đất, quỳ cha mẹ, còn lại đều không xứng đáng.”

Ngọc Ngân nghe lời Chính Nam không quỳ xuống nữa nhưng cô vẫn khom người để bản thân mình thấp hơn hấn nửa cái đầu.

Chính Nam trong lòng bất đắc dĩ nhưng cũng không nói nữa. Hấn đặt hai đồ vật lên tay Ngọc Ngân, nói: “Hai thứ này ban cho cô, sau này cũng đừng suốt ngày một bộ đồ đen nữa, u ám lắm. Từ nay về sau cô gọi Giáp hộ pháp, ngoại trừ 10 vị thần sứ ra cô không cần nghe lệnh bất kỳ ai, cũng không cho phép quỳ xuống trước bất kỳ ai, cô có hiểu không?”

Ngọc Ngân cúi đầu, nghiêm giọng nói: “Hiểu rõ! Nhưng mà... sau này nô tỳ phải xưng hô như thế nào?”

Chính Nam trầm ngâm một lát rồi nói: “Khi có các thần sứ hoặc hộ pháp khác cô cứ tự xưng thuộc hạ đi, gọi tôi là Không đại nhân. Còn nếu không có người khác thì muốn gọi gì thì gọi, tiện là được.”

Ngọc Ngân mừng rỡ: “Nếu... nếu không gọi thiếu chủ cũng được a.”

Chính Nam lắc đầu: “Gọi như vậy sẽ gây người ta tò mò mà điều tra cha của tôi, quá lộ liễu.”

“Thiếu gia?”

“Quá trẻ trâu.”

“Lão già?”

“Quá già.”

“Chủ... chủ nhân?”

“Quá... ồ, nếu không ngại thì cứ xưng em, gọi chủ nhân đi, hắc hắc.”

Nghe Chính Nam cười hèn mọn, Ngọc Ngân có chút nổi da gà. Cô tranh thủ lái cái chủ đề cho đỡ sợ: “Chủ... chủ nhân, hai thứ này có tác dụng gì thế?”

Chính Nam nghe có người gọi hần chủ nhân, lại là cô gái, cảm giác toàn thân lỗ chân lông đều thư giãn. Hần cười nói: “Đan dược này đối với em đặc biệt có tác dụng a. Em biết Dưỡng Nhan Đan hay không?” - Xác định quan hệ tốt rồi, Chính Nam cũng không ngại gọi Ngọc Ngân một tiếng em, dù sao tuổi thật của hắn cũng lớn hơn cô.

Nghe được Chính Nam hỏi, Ngọc Ngân lục lại trí nhớ của mình một lát rồi trả lời: “Dưỡng Nhan Đan, duy trì trạng thái dung nhan hiện tại tùy theo phẩm chất đan dược mà tăng từ 10 năm đối với hạ phẩm đan tới 50 năm đối với hoàn mỹ đan. Chủ nhân, đây không phải là Dưỡng Nhan Đan chứ? Nhìn phẩm chất này hẳn là hoàn mỹ a. Thứ này không phải đã thất truyền cả ngàn năm sao?” - Ngọc Ngân sợ hãi than, đây chính là có tiền không mua nổi thần dược.

Chính Nam lắc đầu: “Đây không phải là Dưỡng Nhan Đan.” - Dừng một lát, Chính Nam cười ma mĩnh: “Thứ này còn quý hơn Dưỡng Nhan Đan gấp trăm lần, ngàn lần, là có tiền cũng không mua được 'hoàn mỹ Trú Nhan Đan'. Có thể phục hồi trạng thái dung nhan xinh đẹp nhất và duy trì mãi mãi.”

"Chân chính thần dược!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cực phẩm linh thạch

Ngọc Ngân chân động, sợ hãi, vui mừng,... rất nhiều cảm xúc tràn đến cùng một lúc khiến cô chỉ biết ngơ ngác đứng sò tại chỗ, bàn tay cầm đan dược cũng run rẩy lợi hại.

Chính Nam cũng biết rằng cô sẽ vui mừng, nhưng hẳn vẫn là đánh giá thấp sự lợi hại của Trú Nhan đan đối với các cô gái.

Ngọc Ngân sau giây lát đứng sò, cô lập tức thu đan dược vào nhẫn chứa đồ, cắn nát ngón tay cái, vạch một đường ngang bằng máu trên trán rồi quỳ rạp xuống chân Chính Nam, cung kính nói: “Chủ nhân! Nô tỳ kiếp này ngoại trừ báo thù cho gia tộc ra thì chưa từng có bất kỳ nguyện vọng gì khác, nhưng hôm nay nô tỳ xin thề với trời đất, nô tỳ kiếp này sống... là người của ngài, chết... là ma của ngài.” - Giọng cô có chút run nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành lời thề của mình.

Trong đầu Chính Nam lóe lên một sợi dây liên kết, một sợi dây vô hình mà thông qua đó hắn có thể điều khiển sinh tử của Ngọc Ngân.

Đơn phương Chủ - Nô huyết thệ.

Chủ chết, nô phải chết.

Chủ muốn, nô phải chết.

Chính Nam rất bất đắc dĩ, hắn cảm thấy Ngọc Ngân có chút làm quá. Không phải một viên đan dược sao, cứ sống tốt rồi làm lụng kiếm tiền trả lại không được, làm gì nhất định phải giao tính mạng mình vào tay người khác như vậy.

Trang phú bà lại không cho là như vậy: “Ký chủ vẫn chưa hiểu rõ văn hóa thế giới này rồi. Nơi này là coi trọng nhân, nghĩa, đạo lý thế giới. Một cô gái không nhà, không người thân, không nhan sắc, thiên phú lại không tốt như Khương Ngọc Ngân, mặc dù cô ấy có cố gắng thế nào đi nữa thì suốt đời này, nói cay đắng một chút, muốn báo thù là hoàn toàn vô vọng. Nhưng bởi vì cô ấy thấy được ở ký chủ hi vọng, một chút hi vọng dù là xa vời vẫn hơn tự mình mò mẫm, giãy giụa trong vô vọng, cho nên cô ấy mới dừng cảm quý xuống nhận ký chủ làm chủ. Như vậy đã đủ cho cô ấy hi vọng sống tiếp rồi, bây giờ ký chủ lại vung tay viết lại một trong hai ký ức kinh khủng nhất trong lòng cô ấy, thử hỏi phản ứng như thế này ký chủ còn cảm thấy làm quá hay không?”

Nghe Trang phú bà giải thích, mặc dù còn có chút không quen nhưng Chính Nam cũng đã hiểu được lý do mà Ngọc Ngân phản ứng mạnh như vậy. Hắn nhìn xuống cô đã không có hững hờ, không có lạnh nhạt mà chỉ còn lại sự thông cảm, sự tiếc thương cho một tâm linh nhỏ bé phải sống trong thù hận, sợ hãi và vô vọng suốt 15 năm trời.

Chính Nam cúi xuống đỡ Ngọc Ngân dậy, ôn nhu nói: “Được rồi, không nên luôn đựng chuyện liên quỳ xuống như vậy, không phải đã nói là không cho phép quỳ rồi hay sao.”

Bị Chính Nam đột nhiên ôn nhu làm cho sợ hãi, Ngọc Ngân vội vã xua tay: “Không! Không! Chủ nhân chính là chủ nhân, nô tỳ là nô tỳ, không thể loạn như vậy. Nô tỳ sau này sẽ không quỳ xuống nữa, không bao giờ quỳ xuống trước bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì ngoài chủ nhân.”

Chính Nam cũng văng đầu, mệt mỏi quá a. Hắn không muốn tiếp tục nói chủ đề này nữa nên chủ ý nói sang chuyện khác: “Sao cũng được. Bây giờ anh muốn ra ngoài, em ở nhà dùng đan dược rồi ổn định tình huống trước đi, tạm thời vẫn giữ mọi chuyện diễn ra như thường ngày, đừng lộ ra bất kỳ điều gì.”

Chính Nam đang đi rồi đi, bỗng nhiên nhớ tới còn chuyện hắn chưa nói cùng Ngọc Ngân: “Mặt nạ này là một cái cấp 3 đạo cụ, nó có thể giúp em che giấu khí tức mà không bị người cao hơn em một đại cảnh giới phát hiện, ngoài ra còn là đại biểu cho thân phận của em trong tổ chức. Đừng làm mất.”

Ngọc Ngân đứng thẳng lưng, gật đầu nói: “Hiểu rõ.” - Nhìn hai đồ vật trong tay mình, cô cũng đã không chờ đợi được muốn dùng đan dược để chữa trị chính mình, bắt đầu một nhân dạng mới, một cuộc sống mới.

“Haiz, cô gái đáng thương.” - Thở dài một hơi, Chính Nam chạy về phòng của mình, đóng kín cửa nói: “Tối!”

“Chúc mừng ký chủ tăng độ thiện cảm của phú bà cấp SR Lý Gia Như lên 71, thu được 3 điểm cấp, 3 điểm nghề, 3 điểm kỹ năng.”

“Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 2], thu được 5 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề, 5 điểm mị lực.”

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], mô tả: “Đã là cấp SR phú bà, sao có thể nhường cho nam nhân khác!”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Sở hữu 1 cấp SR phú bà có độ thiện cảm đạt 91 trở lên]. Phần thưởng: [6 điểm cấp, 6 điểm kỹ năng, 6 điểm nghề, 6 điểm mị lực]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Tuyên bố nhiệm vụ ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2], mô tả: “Người không phải là thần, thần cũng không phải vạn năng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Thế lực có ít nhất 2 thành viên đẳng cấp từ 41(Không Minh Kỳ tầng 1, không bao gồm ký chủ) trở lên]. Phần thưởng: [1 cái cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 viên hoàn mỹ cấp 5 đan dược tùy chọn, 5 lần quán đỉnh tu vi(giới hạn không vượt quá Không Minh Kỳ)]. Phạt: [Không]. Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 19(Linh Hư tầng 9)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ẩn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khổng Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thố Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuấn thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 39/100), Lý Gia Như(SR, 71/100).

Điểm dư: 9 điểm cấp, 12 điểm kỹ năng, 16 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 10 viên cực phẩm linh thạch, 9 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 9 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 2: 19/20, còn 1 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Vừa rồi ngay khi Chính Nam đồng ý thu nhận Ngọc Ngân trở thành Giáp hộ pháp thì nhiệm vụ ẩn giai đoạn thứ nhất cũng thông báo thành công. Hắn cũng dùng ngay hai thẻ đổi cấp 3 hoàn mỹ đan dược và một thẻ đạo cụ để đổi cho cô hai vật phẩm.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam rời khỏi Lý gia, chạy tới Phúc Đạt.

.....

Tú Anh phú bà giống như biết Chính Nam sẽ tới cho nên ngồi sẵn trong phòng làm việc tầng 2 chờ hắn. Lê Nhân Doanh thì ngồi ghế bên cạnh.

Bước vào phòng, Chính Nam tươi cười: “Ồ, trận hình này có vẻ lớn a, còn có cả “Tu La” Tú Anh ở đây luôn sao?”

Tú Anh phú bà thấy hắn không có chút gì lo lắng hay bức bối cũng không khỏi tò mò: “Xem ra cậu cũng không có gì lo lắng a, “bạn gái” sắp đến ngày bị người ta giành mất cũng không có phản ứng gì? Tôi cảm thấy lo lắng thay cho Lý đại tiểu thư đó nha!”

Chính Nam ngồi xuống ghế đối diện Lê Nhân Doanh, giả vờ thờ dài: “Gặp được nhau là duyên nhưng đến được với nhau là phận. Miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc!”

Cả Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh đều há hốc mồm, Chính Nam lần này trang bức trúng đích a.

“Được rồi, không nói nhảm. Nếu không phải vì Ngô gia vậy hôm nay cậu tới có chuyện gì không?” - Chính Nam phản ứng hoàn toàn ngoài Tú Anh phú bà dự đoán, mọi yêu sách cô chuẩn bị để chiếm tiện nghi Chính Nam đã đổ sông đổ biển.

Chính Nam lấy ra một viên cực phẩm linh thạch, giả ngu hỏi: “Sur phụ mới cho tôi vài viên đá long lanh, ngoại trừ đẹp và linh khí có chút nồng nặc ra thì tôi thật sự không biết viên đá này có tác dụng gì, cô xem đùm tôi xem nó là cái gì. Cá nhân tôi cảm thấy có điểm giống linh thạch a.”

Tú Anh phú bà nhận lấy “viên đá long lanh” từ tay Chính Nam, lông mày cũng hơi cau lại. Cô thì thầm: “Thứ này giống như là...”

Lật qua lật lại xem hai lần, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh đồng loạt thốt lên: “Cực phẩm linh thạch!”

Chính Nam trong lòng cười nhưng ngoài mặt vẫn là giả ngu: “Cực phẩm linh thạch? Thứ này không phải đã không còn tồn tại sao? Lão già từ đâu mò tới thứ này?”

Hắn vươn tay ra muốn lấy lại, nhưng Tú Anh phú bà nhanh tay hơn cắt vào nhẫn chứa đồ. Đùa giỡn, cả Trần gia lớn như vậy cũng chỉ có vài viên để duy trì hộ tộc đại trận, mức độ quý hiếm của thứ này không thua gì cấp 7 đan dược. Cô mỉm cười, nói: “Cảm ơn món quà của cậu, xem phần quà này cũng như thành ý của cậu, chuyện Ngô gia ngày mai tôi sẽ giải quyết.”

“Nói chuyện với người thông minh chính là bớt chuyện” - Chính Nam mỉm cười gật đầu: “Cực phẩm linh thạch nơi này tôi còn, lần sau có chuyện tôi lại tới nhờ cô, haha.”

Chính Nam đứng dậy ra về, dừng ở trước cửa, hắn lại dùng phiếu đổi đan dược đổi một viên hoàn mỹ Dưỡng Nhan Đan, cầm trong tay tỏ ra đắc ý khoe khoang: “Mà, cô nghĩ viên cực phẩm linh thạch đó và viên hoàn mỹ Dưỡng Nhan Đan này, thứ nào có giá trị hơn?”

Tú Anh phú bà lập tức dùng thân pháp xuất hiện bên cạnh Chính Nam, ý đồ trực tiếp giật đồ, nhưng Chính Nam cũng không ngu như vậy, hắn nhanh tay hơn thu vào balo hệ thống.

“Thất truyền mấy ngàn năm Dưỡng Nhan Đan, cậu lấy ở đâu ra thứ này?” - Tú Anh phú bà vẻ mặt hơi tiếc nuối nhưng giọng nói cực kỳ cuồng nhiệt.

Chính Nam trợn mắt nói mò: “Lão già nói hắn mới lật úp một cái di tích lấy được ít rau rau, cỏ cỏ và mấy viên đá long lanh, cảm thấy không có tác dụng gì lớn nên cho tôi làm đồ nghề tán gái, haha.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trên phố giành nam nhân!

Tú Anh phú bà nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: “Cực phẩm linh thạch mà hắn gọi là đá long lanh, thất truyền ngàn năm Hoàn Nhan Thảo bị gọi thành rau cỏ, lại còn dùng thần dược để tán gái. Trời đánh hai thầy trò nhà này!” - Ngoài mặt cô vẫn mỉm cười nói: “Cậu bán lại Dưỡng Nhan Đan cho tôi có được không, muốn cái giá gì cứ nói.”

Chính Nam không ăn cô dạng này, hắn không cần tiền, chỉ muốn trang bức: “Không không, tiền tôi không thiếu, chủ yếu là muốn tán gái. Thứ này có vẻ là tán gái thần khí a, không bán.”

Tú Anh phú bà xiết chặt nắm đấm, hai mắt đen thui: “Bán hay không bán, trả lời dứt khoát. Nói nhảm nữa tôi biến cậu thành con gái liền, cậu tin hay không?”

Chính Nam kẹp chặt hai chân, nói: “Không bán.”

“Vậy thì rút!” - Tú Anh phú bà cảm thấy nếu hắn còn ở cô sẽ không nhịn được giết người đoạt bảo.

Chính Nam sợ hãi chạy ra ngoài, khoe miệng cong lên nụ cười “âm mưu thực hiện được”.

Chính Nam đi rồi Tú Anh phú bà mới quay về chỗ ngồi chống cằm suy nghĩ.

Lê Nhân Doanh ngập ngừng: “Tiểu thư, Thiên Đạo tông...”

“Chú nghĩ hắn có Trú Nhan Đan hay không?” - Tú Anh phú bà ngắt lời.

Lê Nhân Doanh chấn động, hắn muốn khuyên Tú Anh phú bà nên suy nghĩ lại việc đắc tội Thiên Đạo Tông, nhưng nếu Chính Nam đã xuất ra Đường Nhan Đan, vậy khả năng hắn còn có Trú Nhan Đan.

Thứ thần được thất truyền kia đủ cân lượng để Trần phu nhân, mẹ của Tú Anh phú bà, liều mạng với Thiên Đạo tông!

“Nếu hắn đã thích tán gái, vậy chúng ta giới thiệu cho hắn một người đi.” - Tú Anh phú bà nở nụ cười khiến Lê Nhân Doanh nổi hết da gà, trong lòng thầm cầu Chính Nam nhiều phúc.

Lại nói Chính Nam, hắn vốn là muốn dùng vài thứ có giá trị lớn để chứng minh với Tú Anh phú bà là hắn đáng để cô hợp tác, cũng giả vờ trẻ trâu để không bị Trần gia đào sâu điều tra thân thế, nhưng lại một lần nữa hắn đánh giá sai sức mạnh của Đường Nhan Đan và Trú Nhan Đan đối với phụ nữ. Và cũng chính việc này khiến hắn đau đầu khá nhiều trong tương lai.

Trở về Lý gia, Chính Nam lúc này mới yên tâm nghiên cứu sử dụng điểm.

“Tiêu hao 2 điểm cấp tăng lên cấp 20 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đâm Đương - giai đoạn 2], thu được 2 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng.”

“Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đâm Đương - giai đoạn 3], mô tả: “Muốn trở thành một tên Tiểu bạch kiếm tiêu chuẩn phải có thực lực mạnh mẽ, cũng không thể để phú bà đi kiếm nam nhân khác chứ?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Trong vòng 90 ngày đạt cấp 30]. Phần thưởng: 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng]. Phạt: [Hủy bỏ nhiệm vụ] - Trạng thái: [Cấp 20/30, còn lại 90 ngày - Chưa hoàn thành].”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 20(Linh Hư tầng 10 – Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 6

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ấn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khống Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phục Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 39/100), Lý Gia Như(SR, 71/100).

Điểm dư: 9 điểm cấp, 14 điểm kỹ năng, 16 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 9 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đâm Đương - giai đoạn 3: 20/30, còn 90 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Chính Nam đóng lại bảng thông tin mà không sử dụng điểm gì cả, bởi vì hắn muốn để dành điểm cho tới khi làm xong nhiệm vụ tu chân mở ra thêm nhiều thứ mới trước. Thay vào đó, hắn dùng 7 thẻ đồ đạo cụ thể lực đổi thành 2 nhẫn chứa đồ, 3 bộ trang phục và 2 mặt nạ.

Trong đó, hai chiếc nhẫn được Chính Nam gọi là nhẫn Akatsuki, có khả năng truyền âm với nhau trong khoảng cách nhất định tùy theo tu vi người đeo. Một cái hắn đeo vào ngón cái tay phải có màu tím, hoa văn gọn sóng, trên thân nhẫn khắc chữ “Không”. Cái còn lại hắn đeo vào ngón giữa tay phải cho Gia Như phú bà có màu đen huyền, hoa văn là một quyển sách đang mở, trên thân nhẫn khắc chữ Bắc.

Lúc Chính Nam đeo nhẫn cho Gia Như phú bà, cô sung sướng tới mức xém chút ngất xỉu tại chỗ, cực kỳ ôn nhu công hiến cho Chính Nam 2 điểm thiện cảm.

Hai cái mặt nạ thì chức năng tương tự mặt nạ “Giáp” hắn đưa cho Ngọc Ngân, chính là che đậy khí tức và tránh điều tra. Khác nhau là mặt nạ của hắn hoàn toàn trắng, không có bất kỳ hoa văn gì, còn mặt nạ của Gia Như phú bà màu trắng khắc chìm chữ Bắc màu đen.

Về phần Trang phục thì Chính Nam copy y chang ý tưởng của trang phục Akatsuki trong anime với áo khoác dài màu đen tuyền, cổ cao, hoa văn mây đỏ. Trang phục thần sứ thì có ba đám mây, trang phục hộ pháp chỉ có một đám mây. Chức năng cũng không nhiều, chỉ có che giấu khí tức và tự chữa lành, tự làm sạch.

Đã không còn nỗi lo deadline nhiệm vụ cũng như Tú Anh phú bà đã đồng ý đứng ra giải quyết vụ cầu hôn, Chính Nam cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ ngon một giấc.

Sáng ngày hôm sau, Chính Nam thay đồ rồi tới phòng Gia Như phú bà để gọi cô đi cùng, không ngờ vừa tới cửa thì gặp cô cùng Ngọc Ngân từ trong phòng đi ra.

Chính Nam ánh mắt kỳ quái: “Hai người từ lúc nào trở nên thân thiết như vậy a?”

Hai cô gái liếc nhau cười thần bí.

Gia Như phú bà chống nạnh ngạo kiều: “Làm sao? Chị em chúng tôi thân nhau không được? Anh có muốn thân không?”

Chính Nam lập tức phát huy mặt dày thuộc tính: “Có a! Đại tiểu thư, cầu thân.”

Nói ra câu này xong Chính Nam cũng khựng người, “cầu thân”, làm sao nghe giống cầu hôn a.

Hai cô gái cũng sững sờ với câu nói của Chính Nam.

Gia Như phú bà mặt hơi hồng gất một cái: “Nói năng linh tinh. Đi thôi kẻo không có chỗ ngồi tốt bây giờ.”

Chính Nam cười trừ: “Không lo lắng. Chỗ ngồi anh đã chuẩn bị sẵn rồi, chỉ cần tới là được.”

Ngọc Ngân hôm nay cũng không mặc đồ đen bó sát như bình thường. Cô mặc một bộ váy dài trắng nhưng vẫn theo thói quen đeo khăn che mặt, trang phục này không những không làm mất điểm, ngược lại càng làm cô trở nên thần bí, trêu người.

Trên phố, Chính Nam đi song song với Gia Như phú bà, Ngọc Ngân thì hơi lùi lại nửa bước phía sau hẳn càng có cảm giác hẳn đang “trái ôm phải áp”, hưởng thụ nhân sinh đỉnh phong.

“Kia không phải là Lý gia Đại tiểu thư sao, bên cạnh cô ấy là ai thế? Còn vị tiên nữ kia là ai nữa?”

“Tên khốn may mắn kia là ai a. Trái ôm Lý đại tiểu thư, phải áp một vị thần bí tiên nữ. Đầu năm nay mỹ nữ đều thích tiểu bạch kiểm sao?”

...

Nghe trên phố mọi người xì xầm bàn tán, Gia Như phú bà cảm thấy khá mất tự nhiên, giống như mình thành khi làm xiếc cho mọi người xem.

Chính Nam thì cực kỳ hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của các nam đồng bào. Hắn dùng tay trái của mình bắt lấy bàn tay phải Gia Như phú bà, đan các ngón tay vào nhau rồi siết chặt.

Bị Chính Nam bắt ngờ “ôm áp”, Gia Như phú bà hơi sững sờ. Nhưng cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay hắn, cảm nhận được sự quan tâm của hắn, cô cũng không rút tay ra mà ngại ngùng cúi thấp đầu, muốn che đi gương mặt đang dần trở nên nóng của mình.

Rắc! Rắc!

Nam đồng bào xung quanh đều nghe được tiếng trái tim tan vỡ, Lý đại tiểu thư trên phố công khai nắm tay trai lạ, biểu lộ ngượng ngùng, đây là muốn trực tiếp trả lời cho tin đồn chuẩn bị kết hôn cùng Ngô thiếu thành chủ hay sao?

Đúng lúc này phía sau Chính Nam lại có người lên tiếng: “Thì ra là anh ở đây, bảo sao tôi tới Lý gia kiếm anh mà không gặp.” - Một bóng đen vụt một tiếng, chen qua Ngọc Ngân, vòng tay ôm lấy cánh tay phải của Chính Nam, mặt cười ngọt ngào.

“Cô... làm sao lại xuất hiện?” - Chính Nam đầu tiên là sững sờ, sau đó nhận ra người kia là ai hẳn mới nhỏ giọng hỏi: “Không phải cô nói cô tới Hà thành là bí mật sao?”

“Không sai, nhưng sự kiện lớn liên quan tới đan dược như thế này thì công khai xuất hiện cũng hợp lý mà.” - Liên Hoa phú bà không để ý ánh mắt giết người của Gia Như phú bà và tiếng than dậy đất của các nam nhân khác xung quanh mà nũng nịu với Chính Nam: “Lát nữa có đồ tôi muốn mua anh phải mua giúp tôi nhé~”

Chính Nam thoải mái gạt đầu: “Không thành vấn đề, tôi... hít!!!” - Chính Nam còn chưa nói hết câu đã phải ngừng lại, bởi vì bên hông hắn có một cây kim sắt bầu chọt vào da thịt rồi ra sức xoắn khiến hắn không thể không hít vào một ngụm khí lạnh.

Gia Như phú bà mỉm cười nói: “Diệp tiểu thư, cô cũng là đại gia tộc thiên kim, không nên dùng thân thể của mình để xin xỏ nam nhân đồ đặc như vậy, sẽ bị người khác đánh giá.” - Khuôn mặt tươi cười nhưng cặp mắt cực lạnh, kết hợp với lời nói sắc bén, ai cũng biết Lý gia Đại tiểu thư đang không vui, rất, rất... không vui.

“Cái gì gọi là dùng thân thể để xin đồ. Anh ấy vừa là bạn, vừa là thầy của tôi, tôi cùng anh ấy thân thiết có gì sai chứ.” - Liên Hoa phú bà bĩu môi, ánh mắt khinh thường: “Ngược lại là cô, cô lấy tư cách gì nói tôi như vậy, không phải cô cũng đang dùng thân thể của mình để được anh ấy chú ý hay sao.”

“Cô nói cái gì!? Đây là anh ấy chủ động thân thiết với tôi...”

“Nếu cô không thích thì buông tay ra đi, nắm chặt như vậy làm gì...”

“Tại sao tôi phải buông tay, cô buông ra trước đi...”

“Ngại còn ngại, giả vờ thanh cao. Cô có giỏi thì buông ra trước đi...”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đấu giá bắt đầu!

“Dừng! Trên phố cãi nhau, còn ra thể thống gì!” - Chính Nam quát lớn một tiếng, cứu hai lỗ tai hắn khỏi một trận tra tấn: “Có chuyện gì khi khác giải quyết, đang ở trên phố đừng có làm rộn. Một chút tiểu thư khuê các hình tượng cũng không có.”

Hừ!

Hừ!

Hai vị phú bà cũng không tiếp tục cãi nhau nữa mà hừ lạnh một tiếng rồi quay sang hai bên, chỉ là cả hai đều cố ý kéo cánh tay Chính Nam áp chặt vào ngực của mình khiến hắn cực kỳ hài lòng.

Tin tức Lý gia Đại tiểu thư và một vị thần bí Diệp tiểu thư trên phố giành nam nhân lập tức theo bốn phương tám hướng bay vọt đến các nơi.

Mọi người đều chờ đợi phản ứng của phủ thành chủ.

Thế nhưng mà cho tới khi Chính Nam cùng Gia Như phú bà, Liên Hoa phú bà và Ngọc Ngân đi tới Phúc Đạt cũng không thấy phủ thành chủ có động tác gì, có lẽ là người ta không quan tâm.

...

“Nam công tử, bên này.”

Chính Nam nghe có người gọi tên mình thì ngẩng đầu nhìn quanh, hắn thấy Lan từ đằng xa đang vẫy tay với hắn.

“Đi, chúng ta có người dẫn đường.” - Chính Nam cười với hai vị phú bà rồi bước về phía Lan.

Hai vị phú bà liếc nhau, đồng loạt hừ một tiếng rồi đi theo Chính Nam, không ai có ý định buông tay ra trước.

Ngọc Ngân thì ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm ba người quán chung một chỗ.

“Nam công tử, bên này có cái lối đi riêng mới được Đại tiểu thư chuẩn bị riêng cho anh. Mời anh đi theo em” - Lan vẫn như vậy, chuyên nghiệp và hồn nhiên.

Chính Nam khá bất ngờ, hôm trước hắn vừa nói chơi với Tú Anh phú bà, hôm nay có lối đi riêng liền.

"Hắc hắc, có vẻ Đường Nhan Đan phát huy tác dụng rồi a!"

Bốn người theo Lan đi dọc theo lối đi riêng tới một căn phòng khá lớn, trong phòng có một cái bàn và một băng ghế dài đối diện với một tấm kính, có vẻ là kính một chiều.

Đang lúc Chính Nam tò mò nhìn quanh, Lan đã lên tiếng giải thích: “Đây là phòng chữ Thiên số 1, phía bên dưới là phòng đấu giá của Phúc Đạt. Trong phòng có truyền âm thạch, nếu anh muốn mua gì cứ nói là được, sẽ có người ở bên ngoài nghe thay anh báo giá.”

Chính Nam gật gù, hắn cũng nhìn ra trong phòng này bố trí không ít trận pháp. Chỉ chỉ tay vào tấm kính lớn trước mặt, Chính Nam hỏi: “Kính này một chiều đúng không Lan?”

Lan gật đầu: “Đúng vậy, ngoại trừ hạn chế tầm nhìn từ bên ngoài nhìn vào thì thi kính này cũng có thể hạn chế thần thức điều tra, phòng ngự công kích vật lý và phản lại công kích năng lượng. Ngoài ra...”

Lan đi tới cái tủ nhỏ được treo trên tường rồi mở cửa ra, tiếp tục nói: “Ở đây có linh trà, linh tửu và một số linh thực. Nếu anh và ba chị có muốn ăn uống

gì khác thì cứ trực tiếp gọi, sẽ có người tới phục vụ.”

Chính Nam gật đầu hài lòng. Hắn ngồi xuống ghế rồi nói: “Thoải mái a! Ba cô tới ngồi đi. Lan, em có bận gì không, rảnh thì tới ngồi chung.”

Lan sợ hãi lắc đầu: “Em không dám, nếu không có chuyện gì em xin phép đi trước, hôm nay cửa hàng rất bận.”

“Anh hiểu, hôm nay đúng là một ngày quan trọng mà.” - Chính Nam tỏ ra tiếc nuối. Hắn đứng dậy, từ trong balo hệ thống lấy ra mấy bình đan dược đưa cho Lan rồi cười nói: “Em cầm đi, sắp đột phá Linh Hư Kỳ rồi chứ. Trong này có Thối Thể Đan, Trúc Cơ Đan và cấp 2 Tăng Khí Đan đủ để em tu luyện tới Linh Hư trung kỳ, ngoài ra còn có một viên hoàn mỹ Hư Linh Đan, em cảm thấy lúc nào thích hợp thì dùng. Khi nào hết cứ nói anh, đừng ngại.”

Gặp Chính Nam ngay trước mặt mình vung đan dược bao gói, Gia Như phú bà và Liên Hoa phú bà trong miệng chưa như uống 2 lít giấm. Cả hai cô ấn ý hừ lạnh một tiếng rồi đồng loạt buông tay Chính Nam ra, ngồi phịch xuống ghế, có vẻ rất không vui.

Ngọc Ngân cũng không dám bênh Chính Nam, cô đi thẳng tới tủ đồ ăn lấy vài thứ rồi hội họp cùng hai vị phú bà uống giấm.

Lan trong lòng vui mừng a, nhưng nhìn thái độ của hai vị tiểu thư kia, cô cũng không dám nhận: “Cảm ơn anh, những thứ này em không dám nhận. Em còn có việc...”

Chính Nam nhét bình đan dược vào tay cô cười nói: “Nhận đi, những thứ này cũng không đáng bao nhiêu tiền, coi như là anh cảm ơn em dẫn đường cho anh. Được rồi, đừng từ chối, em bận việc thì cứ đi trước, lát nữa gặp.” - Nói, hắn nháy mắt cho cô nhanh rời đi, đằng sau hai cái núi lửa càng lúc càng nóng rồi.

Lan thấy Chính Nam nháy mắt cũng thầm buồn cười, cô vội vàng cất đan dược đi rồi cúi người chào hắn: “Vây em đi trước, chúc mọi người có buổi đấu giá thành công.”

Lan đi rồi Chính Nam mới trở lại trên ghế ngồi, chỉ là hắn chưa kịp ngồi xuống đã bị Gia Như phú bà một chân, Liên Hoa phú bà một chân đạp cho xém chút té sắp mặt.

Gia Như phú bà hậm hực nói: “Nam công tử, anh có giỏi kêu cô gái kia lấy cho anh cái ghế khác mà ngồi, nơi này chị em chúng tôi không chào đón anh.”

“Không sai! Ghế này chỉ ngồi được ba người thôi, rất không may là đã có ba người ngồi sẵn ở đây rồi.” - Liên Hoa phú bà cũng đồng ý với ý kiến của Gia Như phú bà.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam vừa xoa hông vừa nhăn nhó cũng muốn mở miệng nói giúp, nhưng bị Gia Như phú bà trừng một cái cô lại nuốt lời trở vào.

Chính Nam oan ức nói: “Cái gì vậy a, không phải mấy viên cấp thấp đan dược sao, lại không đáng bao nhiêu tiền!”

Gia Như phú bà trừng hắn một mắt, nói: “Không phải là bao nhiêu tiền mà là thái độ của anh rất đáng ghét. Anh không biết làm như vậy rất dễ khiến cô gái hiểu lầm sao, hay anh thật có ý với người ta?” - Nói tới đây Gia Như phú bà đã híp híp đôi mắt, biểu tình cực kỳ nguy hiểm.

Chính Nam lập tức nhảy dựng lên: “Ý gì đâu! Anh thấy cô bé cũng khá khá tuổi rồi mà tu vi vẫn thấp như vậy, hẳn là do gia cảnh không tốt, phải đi làm không có thời gian tu luyện nên anh mới giúp chút thôi.”

Gia Như phú bà giọng nghi ngờ: “Thật vậy sao?”

Chính Nam thề thốt: “Thật a, anh mà nói dối...”

Gia Như phú bà nháy mắt với Liên Hoa phú bà, sau đó hai người nhào lên một trận đấm đá Chính Nam. Vừa đánh còn vừa mắng: “Tốt anh cái đồ leo mếp, chỉ muốn giúp đỡ người ta vậy anh dùng Bạch Nhãn nhìn chăm chăm cái hông người ta làm gì. Nhìn như vậy có thể giúp được người ta đúng không?” - Ngọc Ngân rất không đành lòng nghiêng đầu qua một bên.

“Đừng đánh mặt a!” - Chính Nam nằm trên mặt đất ôm đầu kêu oan: “Cô gái kia có yêu tộc huyết mạch, anh chỉ là nhìn thử xem người ta có đuôi hay không thôi, không có ý gì khác đâu.”

Hai cô gái ngừng đánh, Gia Như phú bà ngồi trên bụng Chính Nam, giọng đầy nghi ngờ: “Yêu tộc huyết mạch? Người ta rõ ràng là nhân tộc, có yêu tộc đặc thù hay yêu khí gì đâu?”

Liên Hoa phú bà đang giữ chặt hai chân Chính Nam cũng quăng tới ánh mắt nghi ngờ.

Ngọc Ngân dùng tu vi Nguyên Anh trung kỳ của cô cũng không nhìn ra Lan có đặc thù huyết mạch gì a.

Chính Nam ngồi dậy phủi quần áo rồi trở về trên ghế. Hắn nhấp một ngụm linh trà, nói: “Đôi mắt của anh mấy người cũng biết a. Bởi vì đặc thù của đôi mắt này là nhìn thấy dòng chảy chân khí của mục tiêu nên anh mới nhìn ra kinh mạch của Lan hoàn toàn không giống chúng ta.”

“Xem ra cô gái kia cũng không phải là không biết mình có yêu tộc huyết mạch.” - Gia Như phú bà và Liên Hoa phú bà nhìn nhau rồi cùng trở về trên ghế ngồi cạnh Chính Nam: “Có cần điều tra thêm thân thể cô ấy không?”

Chính Nam lắc đầu: “Không cần thiết, nơi này không phải địa bàn chúng ta, và lại anh cũng không tin “Tu la” Tú Anh không biết chuyện này. Không nên làm người ta mất hứng.”

Chính Nam đã nói vậy mấy cô gái cũng không tiếp tục nhắc tới việc này nữa mà chỉ trò chuyện linh tinh chờ tới giờ bắt đầu bán đấu giá.

Bên dưới người càng lúc càng nhiều, hầu hết chỗ ngồi đều đã được lấp kín mà ở ngoài còn thật nhiều người đang xếp hàng để được vào bên trong.

Đúng lúc này, trên sân khấu chính xuất hiện một người đàn ông cao giọng nói: “Xin chào mừng tất cả mọi người đã đến với buổi đấu giá đầu tiên của Trần thị thương hội tại Hà thành. Tôi là Lê Nhân Doanh, hôm nay sẽ đại diện cho Trần thị thương hội làm người phách mồi của quý vị.”

...

Đang ồn như cái chợ phía dưới hậu trường lập tức im lặng, đây là quyền lợi và uy danh của bản thân cũng như của thế lực phía sau Lê Nhân Doanh đưa đến hiệu quả.

Thấy đám đông dần ổn định vị trí, Lê Nhân Doanh tiếp tục cười nói: “Đối với đấu giá có lẽ tôi cũng không cần nhiều lời. Cảm ơn mọi người đã ưu ái đến đây ngày hôm nay. Như vậy xin phép được đến với vật phẩm đầu tiên.”

Từ phía sau màn, một cô gái khá xinh đẹp, thân hình mảnh mai, khuôn mặt thanh tú bung ra một khay đồ được phủ bởi tấm khăn màu đỏ.

Lê Nhân Doanh lúc này nói tiếp: “Theo như thông lệ cũ, đầu tiên chúng ta sẽ đến với các vật phẩm được khách hàng ủy thác đấu giá. Đây là một quyền kỹ năng thân pháp, tên gọi “Tật Phong Hành” - Tĩnh như ngọc thỏ, động tựa tật phong. Trải qua nghiệm chứng của chúng tôi thì kỹ năng này sẽ trong thời gian ngắn tăng mạnh tốc độ di chuyển cũng như phản ứng của thân thể, rất thích hợp với các Thích Khách hình tu luyện giả. Giá khởi điểm là 10,000 trung phẩm linh thạch, một lần tăng giá không quá 1,000 trung phẩm linh thạch.”

"Đấu giá bắt đầu!"

Phía dưới bắt đầu rần rần tiếng báo giá, trong phòng chữ Thiên số 1, Chính Nam nhìn về phía Ngọc Ngân hỏi: “Em nghĩ thế nào?”

Ngọc Ngân hơi sững sờ nhưng vẫn trả lời dứt khoát: “Thích hợp. Hiện tại em cũng chưa có môn thân pháp nào giúp tăng tốc bản thân trong thời gian ngắn.”

Chính Nam gật đầu. Hắn hiện tại đang nằm trên ghế, đầu gối lên đùi Gia Như phú bà, chân kê lên đùi Ngọc Ngân hưởng thụ cô xoa bóp, lâu lâu còn há miệng chờ quả nho đã lột vỏ sẵn được Gia Như phú bà bỏ vào miệng.

Liên Hoa phú bà lưỡng lự rồi cuối cùng cũng không tham gia vào màn thác loạn này mà chỉ ngồi một bên uống trà.

Lại nuốt xuống một quả nho, Chính Nam nói về phía truyền âm thạch trên bàn: “Anh Doanh, kỹ năng này em muốn, ai báo giá cuối cùng cứ trực tiếp tăng gấp 2.”

Lê Nhân Doanh nghe được giọng Chính Nam truyền âm cũng cười thầm. Hắn hô lớn: “Phòng chữ Thiên số 1 ra giá 100,000 trung phẩm linh thạch.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 59: Đấu giá! Từ hôn!

Đấu giá sau đó Chính Nam gần như không quan tâm, hầu hết là trang bị và kỹ năng hắn và các phú bà của hắn không cần. Nằm hưởng thụ ôn nhu hương, vừa mềm vừa thơm, Chính Nam xem chút ngủ quên mất.

“Vật phẩm thứ 12, là một môn Vu Thuật tên gọi “Sinh Mệnh Khí Phao”. Thuật này giúp bản thân và đồng đội tăng nhanh tốc độ khôi phục thương thể và khôi phục chân khí. Nhược điểm là cần tiêu hao tinh thần lực tới không chế kỹ năng phát động, các vị Vu Sư hoặc ai có người thân là Vu Sư hình tu luyện giả có thể cân nhắc.”

Chính Nam lập tức nghĩ tới Gia Như phú bà, cái gì chứ tinh thần lực vu sư như cô là không thể thiếu a.

Thấy Chính Nam ánh mắt hơi thăm nhìn mình, Gia Như phú bà bắt đầu dĩ gật đầu: “Có thể a, nhưng em lại không muốn cứu người...”

Chính Nam ngắt lời: “Nếu chú Tuấn hoặc Gia Nguyệt hoặc anh bị thương mà xung quanh chỉ có một mình em có thể giúp thì sao?”

Gia Như phú bà sững sờ, nghĩ tới cảnh chỉ vì cô không muốn cứu người mà người mình yêu thương bị thương hoặc chết đi mà mình không thể giúp, cô thoáng rùng mình, lí nhí nói: “Em muốn học.”

Chính Nam mỉm cười gật đầu, nói: “Anh Doanh, quy củ cũ.” - Sau đó lại nhắm mắt.

Lê Nhân Doanh chỉ biết cười khò lắc đầu rồi tiếp tục công việc.

Kết thúc 20 vật phẩm gửi đấu giá, Chính Nam chỉ mua 2 quyển sách kỹ năng, còn lại hẳn hoàn toàn không quan tâm.

“Tiếp theo là phần mọi người mong chờ nhất, nhiều người có mặt ở đây có lẽ cũng chỉ vì nó. Xin được bắt đầu phần thứ hai của buổi bán đấu giá ngày hôm nay, “Đấu Giá Đan Dược.”

Lê Nhân Doanh lớn tiếng khuấy động bầu không khí. Phía dưới, xem chút ngủ quên nằng lốn khán giả cũng giật mình thức giấc.

“Để tỏ rõ tầm quan trọng của hoạt động này ngày hôm nay và trong tương lai, xin mời Đại tiểu thư xuất hiện làm chủ sân khấu.” - Lê Nhân Doanh nói xong rồi nhanh chân rời khỏi sân khấu, để mọi ánh nhìn hướng thẳng về tấm rèm đang chậm rãi được vén lên phía sau hẳn.

Tấm rèm được vén hết lên cũng là lúc mọi người hô hấp dồn dập, ánh mắt lửa nóng nhìn lên hóa hồng thân ảnh đang chậm rãi bước lên bậc cao nhất của sân khấu.

“Xin chào mọi người, tôi là Trần Mai Tú Anh, vinh dự được mọi người gọi một tiếng Trần đại tiểu thư. Hôm nay tôi xin thay mặt Trần thị thương hội cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây để ủng hộ buổi bán đấu giá này. Xin cảm ơn!”

Tú Anh phú bà không hổ là con nhà nòi, bước lên sân khấu lời đầu tiên chính là cảm ơn đám đông, không phân biệt già trẻ, trai gái, giàu nghèo, chỉ cần có mặt đều nhận được lời cảm ơn của cô. Cái này nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ, quan trọng nhất là cách nhìn nhận của mỗi người thôi.

Phía dưới đám đông vỗ tay rần rần, tiếng gào thét inh ỏi, chứng tỏ những lời này của cô đã đưa đến tác dụng rất tốt.

Chờ đám đông chậm rãi ổn định lại, Tú Anh phú bà tiếp tục nói: “Cũng nhân đây tôi xin thông báo với mọi người rằng hoạt động bán đấu giá đan dược này sẽ được đều đặn tổ chức vào ngày 15 hàng tháng, hi vọng mọi người có thể giúp tuyên truyền để nhiều người được biết hơn về chương trình đấu giá của chúng tôi nhé ~”

Một tiếng “nhé~” nũng nịu làm các nam đồng bào phía dưới đều bị sốc Adrenaline, nhiều người phải khom người để che giấu vài bộ phận không nghe lời trên cơ thể của mình.

“Hừ, hồ ly tinh!” - Gia Như phú bà khẽ gất một tiếng.

Chính Nam chỉ mỉm cười không nói. Trong lòng hẳn cũng thâm khâm phục vị cao lãnh phú bà ngoài kia đang tận dụng những lợi thế của mình để khuấy động tinh thần đám đông. Phía dưới tiểu Chính Nam cũng muốn tham gia đấu giá nhưng bị hẳn kiềm chế lại.

“Đồng thời cũng gửi lời cảm ơn tới “Dược Lão” và đệ tử của ngài đã tài trợ đan dược cho Trần thị thương hội tiến hành buổi đấu giá này. Khá đáng tiếc là vì nhiều lý do mà “Dược Lão” không thể có mặt ở đây hôm nay nhưng xin mọi người cho một tràng pháo tay cho đệ tử của ngài đang có mặt ở phòng chữ Thiên số 1.”

Xin một lần nữa cảm ơn mọi người.” - Tú Anh phú bà lời nói khách sáo nhưng khóe mắt đã liếc về phía phòng chữ Thiên số 1 nơi Chính Nam và hai cô gái của hẳn đang “sa đọa” bên trong.

Chính Nam thầm than khổ trong lòng, hẳn bị vị phú bà này lừa thăm rồi. Lát nữa làm sao từ hàng ngàn ánh mắt soi có thể an toàn rời đi đây.

“Anh có một người sư phụ gọi “Dược Lão” à? Làm sao em chưa bao giờ thấy ông ấy?” - Gia Như phú bà tò mò hỏi.

Chính Nam chuyển chuyển cái người, lười biếng nói: “Lão già ngoài trừ dạy anh luyện đan ra thì hầu hết thời gian trốn ở cái xá nào anh cũng không biết được.”

Trang phú bà lập tức nổi lên mặt nước: “Ký chủ nói ai già? Ký chủ nói ai trốn trong xá? Hôm nay không nói rõ ràng ký chủ chuẩn bị đổi tên thành “Chính Nữ” đi, hừ!” - Không hiểu sao vị đại phú bà này hôm nay tính tình lại táo bạo như vậy.

Chính Nam mếu máo nói: “Trang phú bà, Trang đại gia. Tôi chỉ là nói như vậy với người ngoài thôi chứ ai mà dám nói xấu ngài a. Tiểu bạch kiêu đối với ngài kính trọng như nước sông không bao giờ ngừng chảy, như gió không bao giờ ngừng thổi, như mây không bao giờ ngừng bay, như...”

Chính Nam còn muốn xô một tràng nhưng bị Trang phú bà cắt đứt: “Dừng. Oe! Buồn nôn chết đi được, tha cho ký chủ lần này. Hừ!”

Nói xong lại lặn xuống không nổi một giọt bong bóng. Chính Nam cũng thờ phào một hơi!

“Cuối cùng trước khi đến với phần đấu giá chính thức, tôi có một chuyện muốn làm rõ với mọi người. Về những tin đồn gần đây nổi lên khắp nơi, nói rằng người chị em tốt của tôi là Lý gia Đại tiểu thư sắp lấy chồng. Hôm nay tôi ở đây đính chính với mọi người rằng chuyện đó sẽ không xảy ra, ít nhất là khi tôi còn ở Hà thành.”

Mặc dù đã có nhiều nguồn tin khẳng định Trần gia và Lý gia đạt được quan hệ không cạn, nhưng việc Trần Đại tiểu thư trước mặt mọi người thay Lý Đại tiểu thư “tù hôn” cũng không phải là việc nhỏ a.

Phủ thành chủ lần này có thể nói là mặt mũi mất hết. Lễ vật mang sang nhà người ta rồi không lẽ qua đòi về? Lý gia chắc là sẽ tự trả lại thôi nhưng mà khuya chiêng gõ trống qua cầu hôn, bây giờ người ta không chỉ từ chối mà còn được Trần gia Địa tiểu thư trước mấy ngàn người từ chối, phủ thành chủ có thể sẽ trở thành trò cười trong thời gian dài a.

"Đáng đời! Có mà đòi ăn thịt thiên nga!" - Người ngoài tới Hà thành có thể không hiểu tình huống nhưng người dân Hà thành chính là nghĩ như vậy.

Gia Như phủ bà cười đắc ý, nhìn không được cúi đầu khễ hôn vào trán Chính Nam. Hành động này của cô lập tức khiến Ngọc Ngân dùng thêm lực nắm Chính Nam la lên một tiếng, còn bên kia Liên Hoa phủ bà sắc mặt ngưng linh trà, nhưng không hề để ý mà dùng ánh mắt giết người nhìn cô.

"Hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên [Tranh Đoạt Phú Bà], thu được 1 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 1 điểm nghề."

Nghe được Trang thông báo, Chính Nam hài lòng nở nụ cười. Thế nhưng nụ cười này vào mắt ba cô gái lại trở nên thật nhiều ý nghĩa khác nhau.

Không để đám người bị chuyển hướng chú ý, Tú Anh phủ bà lập tức đập búa, kéo sự chú ý trở lại phía mình: "Như vậy chúng ta đến với phần bán đấu giá đầu tiên, 20 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan, không bán lẻ. Giá khởi điểm 10,000 trung phẩm linh thạch, một lần tăng giá không thấp hơn 1,000 trung phẩm linh thạch. Mời mọi người ra giá!"

Trên đài, Tú Anh phủ bà đã bắt đầu cho bán đấu giá gói hoàn mỹ Hư Linh Đan thứ nhất. Bởi vì trên thiệp mời đã ghi rõ là một thế lực sẽ không được đấu giá hai lần nên gói đầu tiên này hầu hết đều là người mua cá nhân hoặc tiểu gia tộc, tiểu môn phái, không có gì quá gay cấn.

Rất nhanh 10 gói 20 viên Hư Linh Đan được bán xong. Riêng tiền lời từ mấy gói nhỏ này cũng đã vượt qua xa số tiền Chính Nam tiêu cho hai quyển sách kỹ năng trước đó. Có thể nói luyện được sư quả thật là nghề hack tiền.

"Tiếp theo là gói 50 viên hoàn mỹ Hư Linh đan thứ nhất. Không có giá khởi điểm, tăng giá tùy ý. Mời mọi người!" - Tú Anh phủ bà cũng hào hứng. Kiếm tiền cô làm nhiều rồi, nhưng "đào hố cho mọi người nhảy", theo cách Chính Nam hay nói, thì đây là lần đầu cô làm.

Trong phòng chữ Thiên số 2, một thanh niên khoảng 20 tuổi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn giá tiền từng chút leo thang mà trong lòng nhỏ máu. Chỗ đan được này hẳn không thể dùng, tông môn hẳn cũng không phải rất cần nhưng hẳn không thể không mua trở về. Bởi vì nếu để toàn bộ rơi vào tay tông môn đối thủ thì tương lai của hắn... mà chắc là sẽ không có tương lai nữa.

Thanh niên đập bàn, rít từng chữ qua kẽ răng: "Tra cho bằng ra "Được Lão" là ai, chỉ cần tìm được người này, Cửu Dương Các nhất định sẽ trở thành nhất lưu, thậm chí siêu nhất lưu thế lực." - Chỉ tính sơ qua số linh thạch này giờ Trần thị thương hội bỏ túi, Dương Khang cũng đã không nhận được nuốt ngụm nước miếng.

Đúng vậy! Thanh niên này chính là Tân Tinh Bảng thứ 13, Thiếu chủ của Cửu Dương Các, "Cửu Dương" Dương Khang.

Mệnh lệnh tương tự cũng được phát ra từ phòng chữ Thiên số 3 nơi đại diện của Tà Nguyệt Tông, Tân Tinh Bảng thứ 14, "Tà Nguyệt" Nguyệt Vĩnh đang ngồi và phòng chữ Thiên số 4 nơi hai cha con Ngô gia đang ngồi.

Lấy cái giá gấp gần 10 lần giá trị thật bán ra, gói 50 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan thứ hai cũng đã được đấu giá thành công. Tiếp theo là món ăn chính, phần quan trọng nhất, phần được nhiều người chờ mong nhất: Gói 100 viên hoàn mỹ Hư Linh Đan thứ nhất lên sàn.

Chính Nam không quan tâm vấn đề này nữa, hẳn phải tranh thủ mọi người không ai để ý mà chuồn ra khỏi Phúc Đạt trước khi bị đám đông điên cuồng kia vây quanh hẳn.

Chính Nam nói với hai cô gái: "Gia Như, em ra bên ngoài giả vờ lạc đường tạo điều kiện cho Ngọc Ngân ẩn thân trốn ra bên ngoài. Ngân, em ra được bên ngoài thì tìm chú Tuấn tới đây. Tiếp theo đó anh..."

Đang điên cuồng gõ búa báo giá, Tú Anh phủ bà nghe thuộc hạ truyền tin là Lý gia chủ Lý Anh Tuấn vào phòng chữ Thiên số 1 tìm Lý Đại tiểu thư sau đó hai người cùng nhau rời đi, có vẻ khá vội. Sau đó không lâu Diệp tiểu thư cũng một mình tự rời đi, ngoài ra không có gì bất thường.

Tú Anh phủ bà cảm thấy không có gì quan trọng nên không hỏi thêm nhiều mà tiếp tục công tác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Lại vào Vạn Tượng Sâm Lâm

Bên ngoài, Chính Nam biến thân thành Lý Anh Tuấn dẫn theo Gia Như phủ bà, Liên Hoa phủ bà và vẫn đang ẩn thân Ngọc Ngân nhanh chân trở về Lý gia.

Nửa đường, Liên Hoa phủ bà nói có chuyện riêng nên tách đoàn trở về Luyện Dược Sư công hội trước.

Chính Nam biết tin tức hần có một vị thần bí sư phụ rất nhanh sẽ được truyền về Diệp gia nhưng đây là tất yếu, ngăn cản là không thể, chỉ có thể thuận theo rồi tính toán con đường có lợi nhất cho mình nên chỉ có thể để cô đi trước.

Trong phòng tu luyện tại Lý gia, đã giải trừ biến thân Chính Nam và hai cô gái ôm bụng cười lăn lộn.

Chính Nam vừa lau nước mắt vừa nói: “Đội lất nữa phát hiện trong phòng là chú Tuấn đang ngồi nhàn nhã uống trà, em nghĩ “Tu La” Tú Anh sẽ có biểu tình gì?”

Gia Như phú bà vừa nén cười vừa nói: “Hần là sẽ mỉm cười nói “Lý gia chủ, hôm nay trời đẹp, nhỉ?”, haha!”

Ngọc Ngân bình thường điềm đạm cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Cười đùa xong, Chính Nam mới nghiêm túc nói: “Thời gian tới Hà thành nhất định sẽ không yên bình, cho nên mọi người cần phải đề cao cảnh giác hơn. Đặc biệt là trong tình cảnh quan hệ giữa Lý gia chúng ta và Trần gia đã rõ như ban ngày, bọn họ sợ Trần gia nhưng Lý gia không có thực lực mạnh như vậy, nhất định sẽ bị nhắm vào.”

Cả Gia Như phú bà và Ngọc Ngân đều hiểu rõ tầm quan trọng của vấn đề nên không dám xem thường. Có câu “người chết vì tiền, chim chết vì mồi”, Trần gia kiếm được khoản tiền lớn, lại là nguồn cung cũng như đầu mối duy nhất dẫn tới một vị siêu Luyện Dược Sư “Dược Lão”, nhất định sẽ bị người nhìn chằm chằm, và đối tác duy nhất của họ tại Hà thành là Lý gia cũng sẽ bị liệt vào tầm ngắm.

“Được rồi, chuyện của Lý gia giao lại cho em và chú Tuấn tới chịu quản lý.” - Chính Nam nghiêm mặt hỏi Gia Như phú bà: “Không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề... hà!” - Gia Như phú bà rất kiên định gật đầu nhưng cô ngay lập tức phát hiện có điểm không đúng: “Giao lại cho em và cha... còn anh làm gì?”

“Anh có việc phải rời khỏi Hà thành, nhanh thì 3, 5 ngày, chậm nhất là 7 ngày anh sẽ trở về.” - Chính Nam nói. Hần muốn tranh thủ Lý gia còn chưa bị thám tử bao vây mà nhanh chóng rời khỏi để làm nhiệm vụ tu chân.

“Rời khỏi thành a, có nguy hiểm hay không?” - Gia Như phú bà là người thông minh, Chính Nam không chủ động nói cô cũng sẽ không hỏi hần đi đâu làm gì, chỉ quan tâm là đối với hần có nguy hiểm hay không.

“Không có gì nguy hiểm, em đừng lo.” - Chính Nam cười nói: “Bản lĩnh của anh em cũng biết a, đánh nhau anh không giỏi nhưng chạy thì ít ai bằng anh lắm.”

Trầm ngâm chốc lát, Gia Như phú bà lắc đầu: “Không được! Tu vi của anh quá thấp, đối với Nguyên Anh Kỳ trở xuống em tin là ít người có thể làm khó được anh nhưng Nguyên Anh Kỳ trở lên lại là một câu chuyện khác. Chị Ngân, chị đi cùng anh ấy đi, chuyện bảo vệ Lý gia em và cha có thể bảo đảm được.” - Ngay khi nói những lời này, vẻ mặt của Gia Như phú bà đã trở nên cực kỳ kiên định. Chỉ cần một trong hai người nói lời từ chối, cô nhất định sẽ không thuận theo.

Chính Nam và Ngọc Ngân nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu: “Như vậy cũng được.”

...

Lại nói tới Phúc Đạt bên kia, sau khi đấu giá kết thúc, Tú Anh phú bà lập tức tự mình tới phòng chữ Thiên số 1 tìm Chính Nam. Ban đầu ý định của cô là để lộ tin tức hần là đệ tử của “Dược Lão”, cũng cho người khác biết hần đang ở phòng chữ Thiên số 1 để những thế lực kia tới tìm hần phiền phức. Với bản tính của Chính Nam chắc chắn sẽ tìm cô giúp hần thoát ra toàn thân, khi đó thì cô có thể thoải mái đòi hỏi đan dược.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, hay là nói, không bằng Chính Nam tính. Việc Chính Nam tu luyện Nhãn Thuật là để trong những tình huống cụ thể người ta không biết hần có thể làm được gì mà để lộ những chi tiết nhỏ. Hiện tại Tú Anh phú bà cười mà như khóc khách sáo với Lý Anh Tuấn trong phòng chữ Thiên số 1 chính là ví dụ điển hình.

Chờ Lý Anh Tuấn cười haha rồi đi, Tú Anh phú bà giậm chân liên tục, trong lòng đã rửa Chính Nam không thành hình người.

Các thế lực khác thấy “Tu La” Tú Anh và Lý gia chủ cùng nhau vào phòng chữ Thiên số 1 thì biết đã không còn cơ hội, nhưng có không ít thế lực vẫn để lại nhân tuyển bên này cầu chút hi vọng mong manh. Đáng tiếc kết quả là họ nhất định phải thất vọng.

...

Buổi tối, Chính Nam và Ngọc Ngân mặc vào trang phục Akatsuki rồi lặng im rời khỏi Lý gia, hần muốn đi làm nhiệm vụ tu chân.

“Chủ nhân, mục tiêu của nhiệm vụ lần này là gì?” - Ngọc Ngân lên tiếng hỏi.

“Không vội, chúng ta ghé qua Phúc Đạt một lát đã.” - Chính Nam đáp. Giọng nói của hần phía sau mặt nạ “Không” đã hoàn toàn thay đổi, nghe như một người lương thiện.

Ngọc Ngân không tiếp tục nói mà chỉ im lặng đi phía sau Chính Nam. Một tuần vừa qua đối với cô thật sự là một trang mới của cuộc đời. Ngày đó sau khi trở về sử dụng Trú Nhan đan, nhìn từng mảng da thịt bị bong nhả nheo, xấu xí dần bóc ra khỏi thân thể mình, thay vào đó là làn da trắng nõn, non mềm, Ngọc Ngân không kiềm được nước mắt.

Trong tấm gương trước mặt cô lúc ấy là một thân thể hoàn mỹ, đường cong nhấp nhô, làn da nõn nà không tí vết, khuôn mặt thanh tú mà đến chính Ngọc Ngân cũng không thể tin rằng đó là mình khi lớn lên. Chỉ khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe vì những giọt nước mắt vui mừng và nụ cười hạnh phúc của chính mình trong gương, cô mới dám tin đó là sự thật.

Mỗi lần nhớ lại cảnh Chính Nam lần đầu nhìn thấy cô tháo mặt nạ đã sưng sò tóe nước trà nóng vào người cũng không biết, cô đều đặc biệt tự hào, cũng càng làm cô quyết tâm nhận người “chủ nhân” này.

...

Với đặc thù che lấp khí tức của cả áo choàng và mặt nạ Akatsuki, Chính Nam và Ngọc Ngân cứ vậy nghênh ngang trên phố đi thẳng tới Phúc Đạt. Cũng đúng thôi, lần này đầu giá kéo quá nhiều người đến Hà thành, kỳ nhân dị sĩ cũng không ít, trang phục kỳ quặc hơn Akatsuki còn có, người ta nhìn nhiều thành quen.

Tới Phúc Đạt, Chính Nam trong lòng thở dài: “Đã làm tốt tư tưởng phải xếp hàng nhưng đông như thế này thì bao giờ mới tới lượt a!” - Bên trong Phúc Đạt hiện tại người đã đông hơn đàn đờn, khắp nơi đều là người. May mắn là Phúc Đạt còn mang theo uy danh Trần gia để duy trì trật tự, nếu không lại loạn thành tiệc buffet miễn phí thì không thể nói.

Ngọc Ngân áp sát lại gần Chính Nam, nhỏ giọng: “Chủ nhân, tình hình này chỉ có thể kiếm cô bé hôm nay dẫn đường cho chúng ta. Có lẽ cô bé đó sẽ có tác dụng.”

Chính Nam gật đầu rồi nhìn quanh tìm Lan, nhưng giữa biển người như thế này mà tìm một cá nhân thật sự không dễ dàng.

“Chủ nhân, đằng kia.” - Đúng lúc này Ngọc Ngân lại lên tiếng. Cô chỉ tay về một nơi khá xa, Lan đang cùng một người thanh niên nói gì đó.

“Đi chúng ta lại đằng đó.” - Chính Nam khoé miệng cong lên nụ cười lạnh: “Thật đúng lúc a.”

Lan bên này đang rất bất đắc dĩ từ chối: “Ngô thiếu gia, nô tỳ chỉ là người làm công, thật sự không dám tiết lộ thông tin khách hàng. Mong Ngô thiếu gia đừng làm khó nô tỳ.”

Ngô Đức Văn hí hóp mắt, trầm giọng nói: “Anh cũng không hỏi em cái gì quá chi tiết về khách hàng của em, anh chỉ muốn biết tên Chính Nam đó có phải là có quyền trực tiếp gặp Trần tiểu thư hay không thôi.”

Lan cười khổ nói: “Không nói tới chuyện tiết lộ thông tin khách hàng sẽ khiến em bị đuổi việc, chỉ riêng việc nói tới Đại tiểu thư cũng là không được phép rồi. Xin lỗi anh!” - Lan cúi người chào rồi quay lưng rời đi.

Ngô Đức Văn không có lên tiếng giữ lại Lan mà trong tay âm thầm vận chuyển nguyên khí, định làm gì đó mà không muốn người khác biết được.

Đúng lúc này phía sau Ngô Đức Văn vang lên một giọng nói: “Vị tiểu thư này, cô tên Lan đúng không?” - Giọng nói nghe êm tai nhưng không phân biệt được nam nữ khiến người khác không thể không quay đầu nhìn lại.

Ngô Đức Văn thu lại bàn tay của mình, quay đầu lại nhìn phía sau hẳn xem ai vừa lên tiếng, nhưng chỉ thấy hai người mặc trang phục đen kỳ quái, trên mặt còn đeo mặt nạ kín mít, kết hợp với giọng nói kia, quả thực không thể biết được hai người này ai vừa nói, mà là nam hay nữ cũng không nhận ra nổi.

Lan lễ phép khom người, nở nụ cười chức nghiệp, nói: “Xin chào quý khách! Em là Lan. Xin hỏi em có thể giúp gì được cho... quý khách a?”

Chính Nam đứng im không có bất kỳ động tác gì, còn Ngọc Ngân chủ động bước tới đưa cho Lan một bình đan dược và một tờ giấy được gấp làm đôi, rõ ràng là vừa mới chuẩn bị.

Lan dùng hai tay nhận lấy bình đan dược và tờ giấy. Cô bé liếc mắt nhìn thấy mấy chữ nhỏ bên ngoài tờ giấy liền cung kính đáp: “Việc này em nhất định sẽ tự mình hoàn thành, xin... quý khách yên tâm a.”

Chính Nam gật đầu hài lòng rồi cùng Ngọc Ngân rời đi, từ đầu đến cuối không nói bất kỳ lời nào. Lúc đi ngang qua Ngô Đức Văn hẳn còn hơi liếc mắt qua nhìn Ngô Đức Văn một cái rồi mới rời khỏi Phúc Đạt.

“Thiếu gia, có cần...” - Một tên nô bộc nói nhỏ với Ngô Đức Văn.

“Không cần.” - Ngô Đức Văn lắc đầu: “Tu vi hai người này nhìn không thấu, phái người đi không có tác dụng gì. Chúng ta về thôi.”

...

Bên ngoài Phúc Đạt, Chính Nam nói với Ngọc Ngân: “Nhiệm vụ lần này là vài viên nội đan của Hòa Hợp Kỳ yêu thú và một loại thiên tài địa bảo gọi “Thông Linh Hoa”. Chúng ta cần dùng thời gian nhanh nhất tìm thấy cả hai rồi trở về. Đi thôi.” - Dứt lời, Chính Nam dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Hà thành, thẳng tiến Vạn Tượng sâm lâm, theo sát phía sau hẳn là Ngọc Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Gia Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Trí sát Hắc Phong Báo

(Cảm tạ bạn #beandautay đã đề cử Nguyệt Phiếu!)

Cùng lúc đó trên tầng hai Phúc Đạt, Tú Anh phú bà gắng hỏi Lan: “Em nói, hai người kia không rõ nam nữ, tu vi không rõ, mặc đồ kín từ đầu tới chân, đeo mặt nạ tới đưa cho em thứ này?”

“Vâng ạ!” - Lan gật đầu: “Lúc hai người ấy gọi em thì em đang quay lưng nên không biết là ai nói chuyện. Đến lúc em quay lại thì một trong hai người đưa cho em bình đan dược và mảnh giấy này rồi đi ngay, không ai nói lời nào, cho nên...”

“Thật sự là không thể phân biệt nam nữ sao?” - Tú Anh phú bà cau mày: “Một chút cơ sở cũng không có?”

“Dạ, thật ra thì... em nghĩ người đưa tờ giấy và đan dược này... là nữ ạ.” - Lan ấp úng, cô cũng không quá tin vào phán đoán của mình.

“Em nghĩ!” - Tú Anh phú bà ngược mắt nhìn Lan: “Cơ sở nào để em suy đoán như vậy?”

“Dạ, có ba điểm em nhìn ra được. Người đưa đồ cho em ban đầu đứng hơi lùi lại so với người còn lại, áo choàng cũng chỉ có một đóa xích vân so với ba đóa của người kia, và mặt nạ của cô ấy còn có chữ Giáp. Em đoán rằng cô ấy là nữ bởi vì khi đưa đồ cho em cô ấy lộ ra bàn tay rất trắng, rất mịn và thon, cho nên người mang mặt nạ Giáp kia có thể là nô tỳ hoặc người hầu gì đó của người còn lại.” - Lan nói ra tất cả những gì cô bé quan sát được cùng với những suy đoán của mình. Không thể không nói là nó đã rất sát với thực tế rồi.

“Hai người thần bí kia là ai? Quan hệ như thế nào với Chính Nam và Lý gia?” - Gia Như phú bà trầm ngâm, mân mê bình đan dược trong tay, lẩm bẩm: “Cấp 3 hoàn mỹ Chân Khí Đan, tin tức này một khi lộ ra ngoài, sợ rằng Trần gia bốn gia cũng sẽ phải xem trọng a.”

...

Nghỉ ngơi tại trấn nhỏ chờ trời sáng, Chính Nam và Ngọc Ngân khôi phục lại bộ dạng hàng ngày rồi cùng nhau tiến vào Vạn Tượng Sâm Lâm.

Dưới khả năng quan sát của Chính Nam và bản năng sát thủ của Ngọc Ngân, hai người chủ động né qua mọi cản trở để tiến thẳng tới khu vực có dấu vết hoạt động của Hòa Hợp Kỳ yêu thú.

“Em chắc chắn nơi này là hang của hai con Hắc Phong Báo Hòa Hợp Kỳ tầng 1 chứ?” - Chính Nam một bên ẩn nấp, một bên cùng Ngọc Ngân giao lưu.

Ngọc Ngân trả lời: “Chắc chắn, hai con Hắc Phong Báo này tu vi không phải rất cao, nhưng lại là Phong hệ yêu thú, tốc độ nhanh, tính cách狡 hoạt, đã ở đây một thời gian khá dài.” - Cô có tưởng tận tình báo của Vạn Tượng Sâm Lâm ngoại vi, Hắc Phong Báo cũng ở trong đó.

“Tốt, em dẫn đi một con, anh đối phó một con. Phong hệ Báo hình yêu thú, cần phải lợi hại a.” - Chính Nam liếm môi, máu chó...uhm, máu chiến đã quấy đến đục ngầu.

Ngọc Ngân lập tức hành động, cái này cô đã lành nghề, không có chút nào dãi dồng.

“Toàn Tâm Tự Tiến”

Một loại ám khí giống như phi tiêu tròn được Ngọc Ngân ném thẳng vào cửa hang gây nổ lớn, sau đó cô quay đầu chạy, cố ý thả chậm bước chân.

Ở bên trong, hai con báo đang cùng nhau tham quan nhà máy sản xuất em bé bị tiếng nổ giật mình, con báo đực bị dọa teo rồi.

Gào!!! Gào!!! (“Bà nội cha đứa nào phá hoại, đừng để bản Báo bắt được!”)

Nó gầm lên một tiếng phẫn nộ rồi xông ra cửa hang, vừa vận nhìn thấy một tên nhân loại đang quay đầu chạy, nó liền mở hết tốc lực đuổi theo.

Chính Nam bên kia nhìn màn này liền mừng bực, thầm nghĩ Ngọc Ngân cũng quá không đứng đắn. Khẽ lắc đầu, hán thi thầm: “Đến lượt mình.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười lạnh, đưa hai tay lên kết ấn.

...

Báo cái rất buồn bực, thậm chí lẳng lơ Báo có bị dọa hòng hay không. Vừa rồi nó thấy “tiền vốn” của lão Báo đã co lại chỉ còn bằng con giun rồi. Chán chường ngáp một cái, Báo cái đứng dậy đi ra ngoài cửa hàng định bụng tìm cái củ cải hay củ cà rốt gì đó... lút dạ, đúng lúc này một trận gió kỳ lạ nổi lên, cuốn theo lá cây bay tán loạn trong hang.

Báo cái thậm chí thấy kỳ lạ nhưng cũng không quan tâm lắm, nó tiếp tục lững thững bước chậm đi ra ngoài.

Hang báo không phải rất sâu, nhưng cũng có 50m, bên trong ánh sáng không tốt. Báo cái đang bước đi thì thấy có mấy cái bóng kéo dài trên đất cũng đang tiến về phía mình. Nó lập tức cong người xuống, làm ra tư thế phòng ngự.

1, 2, 3, 4 con Báo đực cường tráng đang chậm rãi đi về phía nó, cơ bắp kia, hàm răng kia, bốn cái sừng óng... Báo cái cảm thấy mình sắp gặp chuyện không may rồi, nhưng mà không hiểu sao nó lại cảm thấy... hưng phấn.

Bốn con báo đực cứ vậy bước tới vây quanh Báo cái, nó chẳng những không tấn công, không gào thét mà lại khẽ gầm gừ trong cổ họng, nhu thuận như con mèo lớn.

Gào!!! Gừ!!! (“Nhẹ... nhẹ nhàng một chút, từng người một.”)

Bốn con Báo đực không làm bất kỳ hành động gì dư thừa mà lập tức vác sừng lâm trận.

Đang cùng bốn con báo đực điên cuồng, Báo cái bỗng nhìn về phía cửa hang, thấy lão Báo một thân vết thương, máu chảy ròng ròng đang chậm rãi bò về.

Gào!!! Gào!!! (“Tiện nhân! Tao ra ngoài chém giết thừa sống thiếu chết, mày ở đây làm cái này cho tao nhìn!?”)

Gào!!! Gừ!!! (Không... không phải vậy, nghe em giải thích!!!)

Gào!!! (“Tao giết mày, tiện nhân!”)

Phập!

Một cây chùy thủ đâm vào trán Báo cái, ngáp tới chuôi, tới chết nó vẫn đang chìm trong ảo giác của mình.

“Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật” không phải là một ảo thuật rất cao minh, bởi vì kẻ hở của nó quá nhiều cho nên chỉ là cấp D, nhưng đối phó với linh trí không cao, xử sự thuần bản năng cấp thấp yêu thú lại là lựa chọn thượng đẳng, tiêu hao ít, tỉ lệ bị phản phệ thấp, tỉ lệ thành công cực cao, độ an toàn lớn.

Chính Nam cắt cái xác Báo cái vào balo rồi bắt đầu bày bầy chờ Báo đực trở về.

...

Báo đực thật con mẹ nó bức xúc, nhân loại kia lần còn nhanh hơn sóc, mỗi lần nó sắp đuổi kịp, nhân loại kia lại vụt một cái tiến xa hơn 10m. Đuổi một lúc thấy cũng sắp ra khỏi lãnh địa của mình, Báo đực mới buồn bức quay về.

Tới cửa hang, nó ngửi thấy mùi máu. Bản năng sẵn mồi cảnh báo nó, bên trong rất nguy hiểm, đừng đi vào.

Gào!!! Gào!!! (“Vợ! em còn bên trong không?”)

Báo đực gào lên hai tiếng rồi im lặng chờ.

Không có tiếng trả lời, tiếng dế kêu cũng không có.

Báo đực lại kêu thêm hai lần nhưng không có tiếng trả lời nào, nó đã bắt đầu cảm thấy bất an. Với linh trí không cao của mình, nó không thể nào nghĩ tới việc mình bị “Điều Báo ly hang”.

Báo đực chậm rãi đi vào hang, rất chậm, từng bước một.

Khi đi gần được nửa hang, Báo đực thấy trên đất có vũng máu, nó vội vàng tiến lại gần ngửi ngửi, lỗ tai, con mắt vẫn đang để ý xung quanh.

Gào!!! Gào!!! (“Không phải máu nhân loại. Khốn kiếp!”).

Báo đực gầm lên một tiếng phẫn nộ, vang vọng trong hang, lúc này biến cố phát sinh. Chỉ thấy bốn cánh tay từ dưới đất thò ra, nắm lấy bốn chân Báo đực, kéo mạnh xuống. Hai chân sau bị kéo mạnh hơn, chìm sâu vào lòng đất, hai chân trước cách mặt đất một khoảng bằng với chiều dài cái cổ Báo đực.

Gào!!! Gào!!! (“Thả ta ra! Thả ta ra!”)

Báo đực gào thét nhưng toàn thân không thể động đậy, lúc này Chính Nam đang từ ngoài cửa đi vào, bên cạnh còn có Ngọc Ngân.

“Chủ nhân thật lợi hại, không tốn một giọt mồ hôi liền xử trí hai con Phong hệ Báo hình Hòa Hợp Kỳ yêu thú, thật mở rộng tầm mắt.” - Ngọc Ngân rất bất ngờ, không phải cô khoa trương Chính Nam mà là chiến tích này thật sự đáng gờm.

“Tôi thưởng một cái chữ sao.” - Chính Nam chỉ chỉ vào má mình.

Ngọc Ngân hơi sững sờ nhưng cũng nhanh như cắt mổ nhẹ Chính Nam một cái, khuôn mặt đỏ bừng.

Chính Nam cũng bất ngờ! Hắn chỉ là nói chơi thôi, vậy mà lại thành sự thật.

Lại tới vài cái!

Cảm thấy không khí có chút kỳ quái, Chính Nam vội vàng nói sang chuyện khác: “Vẫn chưa đủ hoàn mỹ. Ban đầu anh không nên dùng chủy thủ giết chết Báo cái, mà nên dùng Nhu Quyền để nó chết không có mùi máu rồi để xác nó ở đây. Khi Báo được trở về sẽ rất nhanh tiến vào bẫy chứ không tốn thời gian như vừa rồi. Nếu cảnh giác cao hơn, nó rất có thể sẽ bỏ đi hoặc ở ngoài cửa hang chờ một lúc, khi đó phân thân trong lòng đất của anh phải tiêu tan.” - Hắn cũng không đặc ý quên hình, rút ra những sai lầm nhỏ nhất.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam không muốn nói tới chuyện ngại ngùng vừa rồi cũng gạt đầu bỏ qua, chỉ là trong lòng có chút buồn: “Chủ nhân tiến bộ quá nhanh a, áp lực thật lớn.” - Cô khẽ thở dài.

“Tốt rồi, thanh lý một chút mùi máu, đặt thêm vài cái bẫy nhỏ là tối nay có thể ở đây qua đêm.” - Chính Nam cười nói, lại cùng Ngọc Ngân thanh lý hiện trường.

Đáng thương vợ chồng Hắc Phong Báo, vất vả tu luyện tới Hòa Hợp Kỳ một chiều cũng không dùng được đã cống hiến cho Chính Nam hai viên nội đan, bây giờ “nhà” cũng bị hắn trưng dụng.

...

Đêm xuống, Chính Nam vừa nướng thịt báo vừa cùng Ngọc Ngân trò chuyện: “Thật sự là thuận lợi a, gặp hai con Hòa Hợp Kỳ yêu thú đã có ngay nội đan. Ngày mai chúng ta đi tìm Thông Linh Hoa nữa là có thể sớm trở về.”

Nhìn đám lửa nhảy nhót dưới miếng thịt báo lớn đã bị Chính Nam nướng tới vàng ươm, Ngọc Ngân trong lòng chỉ ước gì giây phút này dài hơn một chút. Cô dùng đôi mắt long lanh phản chiếu ánh lửa nhìn chăm chú Chính Nam hỏi: “Chủ nhân, mơ ước của anh là gì?”

Chính Nam hơi sững sờ: “Mơ ước của anh... sao?”

Cha mẹ ở Trái Đất? Cha mẹ ở nơi này? Các phú bà?

Một loạt đáp án lướt qua đầu Chính Nam, dưới ánh mắt chăm chú của Ngọc Ngân, hắn cười lắc đầu: “Mơ ước của anh là phải sống sót trước đã. Bởi vì...”

Ngọc Ngân ra hiệu Chính Nam im lặng: “Có người.”

Chính Nam mở ra Bạch Nhãn, dưới tầm nhìn của hắn có hai nam, một nữ đang hướng bên này chạy như bay tới, có vẻ là bị cái gì đó đuổi giết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Trong rừng chặn giết

“Cứu mạng! Làm ơn giúp chúng tôi với!” - Dẫn đầu nhìn có vẻ hàm hậu thanh niên lên tiếng, phía sau là cô gái, cuối cùng là một thanh niên thon gầy.

Chính Nam liếc Ngọc Ngân ra hiệu. Hai người gạt đầu với nhau rồi nhanh như chớp khoác vào trang phục Akatsuki.

“Các người bị cái gì đuổi giết, số lượng bao nhiêu?” - Ngọc Ngân ngay lập tức phản ứng, có trước có sau.

“Chúng tôi lấy được một cây cấp 4 linh dược, nhưng do đánh nhau với thủ hộ thú động tĩnh quá lớn dẫn tới có người tới xem, kết quả bọn họ thấy linh dược liền muốn cướp. Chúng tôi liều mạng chống trả nhưng do trước đó nguyên khí tiêu hao quá nhiều nên đánh không lại. Bọn họ đã đuổi theo chúng tôi 3 tiếng đồng hồ.” - Cô gái thờ hồn hèn nói, có vẻ cũng là cái chim non, liên cấp 4 linh dược và nguyên khí tiêu hao quá nhiều cũng khai ra.

Thon gầy thanh niên trừng mắt cô, sau đó nói: “Hai vị, chúng tôi thấy nơi này có ánh lửa nên chạy qua, cũng không phải muốn họa thủy đông dẫn. Chúng tôi cùng thủ hộ thú đánh một buổi chiều, lại chạy mấy giờ, đã không còn sức...” - Nói, hắn nhanh tay móc ra một cây chủy thủ đâm về phía Ngọc Ngân.

Chính Nam nhanh tay đẩy Ngọc Ngân qua một bên ra, để chủy thủ đâm xuyên qua người, trước ánh mắt không thể tin của Ngọc Ngân, hắn biến thành một khúc cây rơi xuống đất.

Từ sâu trong hang bước ra một Chính Nam khác lông tóc không thương nhưng ánh mắt hân lạnh đáng sợ.

“Chủ nhân, anh có sao không?” - Ngọc Ngân vừa vui mừng, vừa sợ hãi kiểm tra thân thể Chính Nam. Thấy hắn không sao cô mới chuyển sang nhìn đám người kia, ánh mắt sắc lẹm.

Ba người kia thấy đánh lên không thành lập tức phân ra ba hướng phong tỏa đường thoát của Chính Nam và Ngọc Ngân, chỉ chừa lại một con đường duy nhất hai người có thể đi lúc này là chạy vào trong hang, cũng là chân chính tử lộ.

“Mẹ nó! Ăn mấy con cá cũng bị người chặn giết.” - Chính Nam thầm chửi một câu rồi nắm lấy tay Ngọc Ngân chạy vào sâu trong hang.

Ba người kia không biết hang này có lối ra khác hay không nên lập tức đuổi theo.

Cao gầy thanh niên còn rất chuyên nghiệp vung tay đánh tan đồng lửa và thịt nướng trên đất trước rồi mới chạy vào hang.

Trong hang ánh sáng cực kỳ tệ, lúc này tác dụng ẩn giấu mùi và khí tức của trang bị Akatsuki càng trở nên lợi hại.

“Chủ nhân, làm thế nào bây giờ?” - Ngọc Ngân biết rõ hang này là cụt và cũng không hề sâu, trốn ở bên trong trước sau gì cũng xảy ra đụng độ.

“Hai tên Nguyên Anh tầng 3, một tên Nguyên Anh tầng 4 a! Không dễ dàng.” - Chính Nam đưa hai tay lên kết ấn.

“Nhấn Pháp - Vụ Ẩn Thuật”

Sương mù ngập tràn tất cả các ngõ ngách trong hang làm hạn chế tầm nhìn của tất cả mọi người, ngoại trừ Chính Nam.

Trong hang diện tích không lớn và ai cũng biết rằng nếu sử dụng công kích quá mạnh rất có thể sẽ gây sập hang, cho nên dưới tình huống này chỉ có thể đánh nhau giáp lá cà, quyền cước tương giao.

Chính Nam chính là cố ý lợi dụng hoàn cảnh này mới sử dụng Vụ Ẩn Thuật.

Thử chạy ra ngoài!?

Không nói tới chuyện hiện tại đã đưa tay nhìn không rõ năm ngón, cho dù ánh sáng có khá hơn thì cũng không ai dám quay lưng chạy ra ngoài.

Đưa lưng về phía đối phương thì chết so với tự sát còn phải nhanh và đảm bảo hơn nhiều!

Bên trong màn sương, tiếng Chính Nam vang lên từ bốn phương tám hướng: “Các người làm một chuyện này chuyên nghiệp a.”

“Tạm được, nhưng không qua mắt được hai người. Có thể nói cho chúng tôi biết chúng tôi sai chỗ nào sao?” - Cô gái kia lên tiếng đáp lời, không ngờ trưởng nhóm lại là giả chim non.

“Quá nhiều chỗ!”

“Thứ nhất, chúng tôi hôm nay mới vào rừng, nơi này chỉ là ngoại vi, sẽ không có cấp 4 linh dược. Thứ hai, các người có thể nói các người là từ phía trong chạy ra, thế nhưng bị đuổi giết mấy giờ lại không tách ra mà một mực dính lại với nhau, chưa nói tới đêm hôm trong rừng còn hô to gọi nhỏ. Đây không phải là việc mà một nhóm ba người có bản lĩnh tiêu diệt được một con thấp nhất là Nguyên Anh Kỳ thủ hộ thú nên làm a.” - Chính Nam nói hai điểm hần nhìn thấy.

“Thứ ba chính là tu vi các người. Ba tên Nguyên Anh Kỳ tầng 3 4, hẳn là phải tiêu hao không nhỏ mới giết được thủ hộ thú, lấy được linh dược, cùng người chiến đấu, còn từ bên trong chạy mấy tiếng ra bên ngoài?” - Ngọc Ngân tiếp lời. Bọn khốn kiếp này muốn giết mình, đáng hận hơn là Chính Nam vì bảo vệ mình mà ăn trọn một đao, mặc dù hẳn không có bị thương nhưng bọn người này phải chết.

“Haha, cảm ơn đã chỉ cho chúng tôi, hiện tại chúng tôi cũng phải đi rồi, gặp lại hai vị sau.” - Cô gái kia cười haha, rõ ràng không xem trọng Chính Nam cùng Ngọc Ngân bên này, lúc nào muốn đi liền đi.

Chính Nam cũng không trả lời mà lại gần Ngọc Ngân, nhỏ giọng nói: “Đừng nghe bọn chúng nói nhảm, sương mù này có chân khí của anh, có thể cách ly toàn bộ tầm mắt. Em đeo cái này lên, chúng ta cùng bọn họ chơi mèo vờn chuột.” - Nói, Chính Nam lấy ra một cái nơ phía trên có hai cái chuông nhỏ, đúng là chuông mèo.

Mặc dù cảm thấy đồ vật Chính Nam đưa có vẻ khá... kỳ quái nhưng Ngọc Ngân vẫn không chút chần chừ đeo lên

Chính Nam cười hắc hắc, thứ này hẳn làm trước là muốn cùng Gia Nguyệt phú bà chơi một chút kích thích, hiện tại áp lên đầu Ngọc Ngân.

Bên trong màn sương, ba người kia cũng không dám đi loạn mà đều đứng tại chỗ làm ra động tác phòng thủ. Mặc dù ba người không phải lần đầu đàn cảnh để giết người cướp của nhưng chưa bao giờ gặp tình huống quỷ dị như thế này.

“Khốn kiếp, thứ sương mù này không chỉ ngăn cản tầm mắt, mà còn giới hạn thần thức.” - Cô gái đầu lĩnh nhỏ giọng chửi, cũng không có dễ dàng như cùng Chính Nam nói chuyện.

Keng! Keng!

Bỗng nhiên nữ thủ lĩnh nghe được tiếng leng keng: “Có người đang lắc chuông?” - Đồng đội không ai có chuông, cái này cô gái biết rõ, như vậy hẳn là đối phương. Nếu bắt được đối phương một người, dùng để uy hiếp người còn lại liền dễ lắm.

“Mặt nạ trắng kia luôn được mặt nạ Giáp che phía sau, hẳn là do tu vi thấp hơn, vậy khả năng mặt nạ Giáp là hộ vệ của hắn. Nếu may mắn tóm được chủ nhân thì có thể buộc người còn lại đầu hàng. Nếu không may gặp hộ vệ kia thì cũng chỉ có thể thử tay một chút, ít nhất so với hoàn toàn mù tịt và bị động như bây giờ tốt hơn nhiều.” - Nghe tiếng chuông liên tục reo vang, cô gái thủ lĩnh có chút chần chừ.

Thế nhưng tình huống hiện tại không cho phép cô tiếp tục chần chừ, ai biết được đối phương đang làm cái gì trong màn sương dày đặc này, dù sao đây cũng là chiêu thức của đối phương a, sẽ không có chuyện đối phương tự làm mù chính mình đi.

Cô gái cắn răng thuận theo hướng tiếng chuông chậm rãi di động qua.

Không may cho cô là đồng đội của cô cũng nghĩ y hệt như vậy, phải nói là vật hợp theo loài.

Chính Nam dùng Bạch Nhãn nhìn rõ hết thứ trong màn sương.

Ngọc Ngân biên độ nhỏ di động, tiếng chuông phát ra không hề có bất kỳ quy luật nào, thật giống như là rất cẩn thận di chuyển, đây chính là hiệu quả mà kinh nghiệm mang lại.

Phía bên kia ba người càng dựa vào càng gần, đã có xu thế tam giác bao lấy Ngọc Ngân.

Đúng lúc này Chính Nam động!

“Thủ Hộ Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

Trong màn đêm đen, cộng thêm sương mù dày đặc, nhìn không rõ năm ngón tay, bỗng nhiên mặt đất sáng lên màu xanh lá bát quái trận pháp.

Chính Nam sử dụng “Thủ Hộ Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương” của Hinata thay vì Bát Quái Chương khác bởi vì chiêu này kín kẽ, công phòng một thể. Hắn không chắc có thể trong vòng một chiêu đánh bại cả ba người này, cho nên hắn sợ lúc đánh xong Bát Quái Chương có người vẫn còn sức đánh trả, như vậy liền thảm rồi.

Chính Nam cao tốc vận động, ba người bị đánh bất ngờ nên không hề phòng bị, mỗi người bị đánh trung bình 20 chương. Đặc biệt, Chính Nam còn có ý ưu tiên thanh niên hàm hậu, chọn những huyết đạo có tính trí mạng để nhắm vào.

Với số lượng đòn đánh và các huyết đạo trúng đòn, Chính Nam tin rằng chân khí của cả ba người này đã giảm ít nhất 30% tốc độ lưu chuyển.

Hoặc là nói, chỉ sau một đòn " Thủ Hộ Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương" của mình, Chính Nam đã ngay lập tức giảm sức chiến đấu của cả ba người đi 30%.

“Giáp, tới phiên em rồi.” - Chính Nam la lên một tiếng rồi lập tức thuận thân ra khỏi vòng chiến, hắn không muốn bị tóm làm con tin.

Ngọc Ngân nghe được Chính Nam ra hiệu lập tức mở đại chiêu.

“Cuồng Loạn Trảm”

Ngọc Ngân không có tầm nhìn tốt như Chính Nam, nhưng cô biết được hẳn nhất định là đã thoát ra khỏi vòng chiến, dù sao hai người cùng nhau đối luyện không ít lần. Vì thế cô rút ra vũ khí của mình, hướng về khoảng không nơi Chính Nam vừa la lớn liên tục chém ra 12 đạo phong nhận.

Bình thường ở vào điều kiện tầm nhìn tốt hoặc thực lực không giảm, ba người kia có thể ôn hòa tránh né hoặc ít nhất là có thể phòng ngự, giảm tổn thương xuống mức thấp nhất, tuy nhiên hiện tại hoàn cảnh quá bất lợi.

Thảm nhất là thanh niên hàm hậu, bị Chính Nam ưu ái điểm hết các huyết đạo quan trọng, bây giờ còn đứng mũi chịu sào công kích như vũ bão của Ngọc Ngân phú bà.

“Năm bước, hướng 2 giờ.” -. Chính Nam tiếp tục tận dụng lợi thế về tầm nhìn của mình để chỉ cho Ngọc Ngân vị trí kẻ địch, còn hắn thì cầm đầu chạy vòng quanh.

Ngọc Ngân hướng về phía 2 giờ của mình xuất chiêu.

“Phân Thủy Thứ Kích” - Một đạo phân thủy.

Hàm hậu thanh niên chết không nhắm mắt!

Thật sự không nhắm mắt. Một thân bản lĩnh không sử dụng được một chút nào đã phải chết oan chết uổng.

Nói thế nào nhỉ... là tai nạn lao động, sinh nghề tử nghiệp a!

“Đề cô gái kia lại đừng giết. Hướng...” - Chính Nam đang muốn tiếp tục chỉ, liền cảm thấy mình bị ôm từ sau lưng.

“Tóm được mày rồi, đồ khốn kiếp.” - Cao gầy thanh niên không biết làm cách nào lại xuất hiện từ phía sau rồi ôm chặt lấy Chính Nam.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Khổ chiến. Hải thành Vũ gia

(Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!)

Chính Nam khoé miệng cười lạnh: “Ai tóm được ai?”

“Nhu Quyền - Bộc Phá Nhân”, Hyuga Neji dùng để thoát khỏi Bạch Zetsu ôm chặt.

Chân khí từ toàn bộ huyết đạo phía sau Chính Nam cùng lúc bùng nổ, đẩy thân hình hắn về phía trước một chút.

Cao gầy thanh niên bị Chính Nam một đòn bất ngờ đẩy văng ra phía sau.

“Bát Quái - Không Chương”

Chính Nam quay người bởi một đòn. Luồng khí nén bay nhanh về phía cao gầy thanh niên, đập hắn văng thẳng vào vách hang động.

Cao gầy thanh niên cũng là cao thủ dã ngoại, vừa tìm được vách hang, hắn ngay lập tức theo hướng gió di chuyển, đó chính là hướng cửa ra.

Chính Nam cũng không có ý định tha cho người này, ai biết nhóm người này còn đồng bọn hay không.

“Thuần Thân Thuật”

“Thuần Thân Thuật”

...

Lợi dụng ưu thế về tầm nhìn, Chính Nam liên tiếp sử dụng Thuần Thân Thuật đuổi theo cao gầy thanh niên. Chỉ qua năm hơi thở hắn đã đuổi kịp.

“Bát Quái - Không Chương”

Chính Nam vung tay đánh ra 1 chương thể nhưng bị cao gầy thanh niên né được. Hắn thì thầm: “Hừ, như vậy vẫn chưa xong đâu.”

“Thuần Thân Thuật” - “Bát Quái - Thủ Phá Sơn”

Lại 1 lần phát động Thuần Thân Thuật, Chính Nam áp sát cao gầy thanh niên rồi tung ra một chương cực mạnh vào lưng hắn.

Bị một đòn chấn thương nội tạng, lại thêm kinh mạch tắc nghẽn, thanh niên cao gầy lúc này chỉ có thể gọi một từ: “Thảm”.

Mặc dù vậy thì Nguyên Anh Kỳ vẫn là Nguyên Anh Kỳ, tố chất thân thể mạnh mẽ không phải một tên Linh Hư Kỳ như Chính Nam vài ba đòn là có thể đánh bại.

Cao gầy thanh niên nhe răng cười, máu chảy ra giữa hai hàm răng làm hắn nhìn cực kỳ dữ tợn: “Nhóc con, mày không nên để tao lần thứ hai tóm được mày.”

Chính Nam thầm than không tốt, hắn vẫn là quá non. Thanh niên kia không hề có ý định chạy trốn mà là dụ hắn tới gần người a.

Cũng không thể trách Chính Nam bởi vì kinh nghiệm vốn là từ trên lưỡi đao học được, đối luyện chỉ có thể cho hắn tốt nghiệp tiểu học mà thôi, còn muốn vượt gần 15 cấp giết địch, vậy ít nhất phải chờ tốt nghiệp đại học.

Cao gầy thanh niên không cho Chính Nam cơ hội trả lời, hoặc là nói, hắn đã không thể tiếp tục chịu đòn để có cơ hội như thế này lần thứ hai nữa, bởi vì thân thể hắn đã tiếp cận biên giới tan vỡ.

“Ngục Long Nha”

Cao gầy thanh niên vận nguyên khí vào hai tay rồi ném mạnh Chính Nam lên trần hang động, sau đó rút ra hai cây chùy thủ, một từ trên xuống, một từ dưới lên cùng lúc đâm về phía Chính Nam, rất có “Rồng đớp mồi” tư thế.

Bị va mạnh vào trần hang, Chính Nam mắt cũng nổ đom đóm, nhưng hắn biết mình chỉ có một cơ hội để phản công, nếu không hắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Thố Mao Châm” - Kaguya Otsutsuki lợi dụng tóc của mình để thi triển chiêu này, còn Chính Nam dùng là kim châm hắn từng chuẩn bị để giúp Ngọc Ngân chữa bệnh.

Một trận mưa châm bắn thẳng về phía cao gầy thanh niên, nhưng hắn không chút nào có ý định dừng lại, vì hắn biết khoảnh khắc sống chết chính là lúc này, chỉ có thể cắn răng chống chịu làn mưa châm.

Đáng tiếc Chính Nam phóng châm hoàn toàn có chủ đích, bởi vì tu vi lại cao cũng không thể tu luyện con mắt tới mức chịu được đòn đánh chính diện.

“Aaaaaaaa”

Cao gầy thanh niên la lên đau đớn, tiếng la tê tâm liệt phé làm hai cô gái đang xông về hướng này cũng nổi da gà.

“Không phải tiếng của chủ nhân, anh ấy đang thắng thế.” - Ngọc Ngân âm thầm vui mừng.

Ngược lại với cô, phía bên kia cô gái thủ lĩnh cắn răng tăng nhanh tốc độ về phía tiếng la.

Cao gầy thanh niên bụng lầy hai mắt đã ghim đầy kim châm của mình, từ trên không rơi xuống.

Chính Nam phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất. Đòn ném vừa rồi của thanh niên cao gầy mặc dù chỉ làm nền cho chiêu thức sau đó nhưng cũng đủ để Chính Nam uống một bình. Xương sườn của hắn đã gãy ba cây, phổi bị dập nghiêm trọng, thế nhưng hắn biết mình không thể dừng lại.

“Thuần Thân Thuật” - “Bát Quái - Châm Huyệt”

Chính Nam vì một tiếng xuất hiện bên cạnh thanh niên cao gầy, hai ngón tay khép chặt thành chi đâm thẳng vào giữa trán hắn.

Thanh niên cao gầy toàn thân cứng đờ, gãy dựa và gào thét cũng ngay lập tức dừng lại bởi vì hắn đã chết không thể chết lại rồi.

Chính Nam tranh thủ ăn vào một viên cấp 3 hoàn mỹ Liệu Thương Đan, đồng thời cũng buộc phải ngừng cung cấp chân khí cho “Vụ Ân Thuật”. Nhìn như hắn chiếm toàn bộ thế chủ động cùng dễ dàng giết chết đối phương nhưng chỉ có bản thân Chính Nam biết, liên tiếp phát động Thuần Thân Thuật đã để thân thể chịu gánh nặng rất lớn, nếu như không thể kết thúc chiến đấu trong đòn Bát Quái - Châm Huyệt vừa rồi thì khả năng bại trận của hắn là cực cao.

Một lát sau sương mù dần tan đi, Ngọc Ngân không biết lúc nào đã trói lại cô gái đầu lĩnh, đang chậm rãi hướng bên này đi tới.

“Chủ nhân, anh có bị thương không?” - Vừa rồi chiến đấu động tĩnh không thể báo là không lớn, lại nghe tiếng la hét thất thanh, Ngọc Ngân lo lắng Chính Nam bị thương.

Chính Nam lắc đầu: “Anh thì không sao, nhưng hắn... có sao.” - Hắn chỉ tay về phía xa nơi cao gầy thanh niên đang nằm im không còn chút khí tức.

Cô gái thủ lĩnh mặt đầy đáng chất, đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma. Bây giờ đã thật sự linh nghiệm.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam còn sức đùa giỡn, trong lòng cũng thả xuống được gánh nặng. Cô ném cô gái thủ lĩnh xuống đất, lạnh lùng nói: “Còn người này anh muốn xử lý như thế nào?”

“Em biết tra tấn không?” - Chính Nam hỏi Ngọc Ngân.

“Em không biết, bình thường việc này sẽ do người bên dưới làm.” - Ngọc Ngân lắc đầu. Cô thật là không biết, mà có biết cũng không làm, không thể trước mặt Chính Nam tra tấn người khác được, cô sợ hắn ghét bỏ cô.

“Như vậy sao. Nếu không kiếm ít mật ong bôi toàn thân rồi thả vào ổ kiến lửa, hoặc là kiếm cái chủy thủ, hỏi một câu không trả lời thì trên mặt rạch một cái, hay là mang vào thành gom ăn mày lại cho bọn chúng thay nhau cưỡng gian, hù dọa, khó nghĩ a...” - Chính Nam xoa cằm, càng nói càng tà ác, càng nói càng phi nhân tính.

“Đừng... đừng a!” - Cô gái kia cũng run lấy bầy. Người này không phải người, người với người lại ác cũng sẽ không làm như vậy.

Bỗng nhiên Chính Nam xoay người nhìn thẳng vào cô gái thủ lĩnh, ánh mắt cực kỳ thâm thúy.

Đang lúc cô gái run lấy bầy cầu thần, khẩn phật, Chính Nam tới gần cô rồi bắt đầu cời giày của cô.

“Đừng... đừng a! Làm ơn!” - Cô gái thủ lĩnh vừa khóc, vừa đập, vừa gãy dựa.

Chính Nam ban đầu muốn dọa một chút thôi, bây giờ lại cảm thấy phiền phức nên một cái điểm huyệt, cô gái thủ lĩnh nằm im ngay đó.

Sau đó...

“Ahaha... tha... tha cho tôi đi..ahaha... tôi có chết cũng không nói bất kỳ điều gì...ahaha, tôi... tôi sắp chết rồi...ahaha... tôi nói, tôi nói... cái gì tôi cũng nói...ahaha, khụ... khụ...”

Tê tâm liệt phé tiếng cười, xen kẽ tiếng xin tha, tiếng khóc, tiếng ho sặc sụa, thật không nghĩ ra nạn nhân đã trải qua sự việc kinh khủng gì.

Cô gái thủ lĩnh tâm muốn chết đều có!

Chính Nam vừa rồi điểm huyết cười của cô làm cô cười không ngừng. Hiện tại cô đã hít vào thì ít, thở ra thì nhiều.

Chính Nam và Ngọc Ngân cũng tranh thủ khôi phục được không ít, hiện tại nên bắt đầu tra khảo: “Được rồi, không đùa giỡn, nói một chút lai lịch đi.”

“Chúng tôi có tổng cộng mười hai người, chia thành bốn tổ, mỗi tổ ba người, thường ở Vạn Tượng Sâm Lâm ngoại vi đi lòng vòng tìm kiếm con mồi giống như hai người để dần cảnh cướp của.” - Cô gái vừa thở vừa nói, hiện tại mới ra hình người.

“Ồ, như vậy tu vi cao nhất là ai, như cô Nguyên Anh Kỳ tầng 4 lại xếp thứ mấy?” - Chính Nam tiếp tục hỏi.

“Cao nhất là Không Minh Kỳ tầng 4, chính là chị ruột của tôi. Tu vi tôi chỉ đứng thứ tư trong nhóm, nhưng chị của tôi là đại ca nên tôi vẫn được dẫn đội.”

“Cô mới hơn 20 chứ, tu vi này cũng không phải mấy kẻ lang thang có thể có được, chị của cô bao nhiêu tuổi?” - Ngọc Ngân lên tiếng hỏi.

Cô gái này tuổi tác cùng mình không sai, tu vi chỉ thua một cấp, nhưng mà người ta lang thang trộm cướp a, không có thời gian tu luyện. Chính mình hàng ngày ăn rồi tu luyện trong Lý gia, cảm thấy mình có phải đặc biệt ngu ngốc hay không?

“Chúng tôi ban đầu cũng không phải làm cái nghề này, nhưng mà ba năm trước cả nhà bị người ta diệt, chỉ còn cách chạy trốn. Chị của tôi 28 tuổi, chúng tôi vốn là Hải thành đại gia tộc tiểu thư, bây giờ phải vào rừng lẫn lộn thành trộm cướp.”

“Ba năm trước Hải thành có án diệt môn sao?” - Chính Nam nhỏ giọng hỏi Ngọc Ngân.

“Có, lúc đó Hải thành đệ nhị gia tộc, Vũ gia, bị người ta diệt môn. Nghe nói đã không còn người sống. Cô gái này nói thời gian trùng khớp, nhưng không thể khẳng định hoàn toàn là thật.” - Ngọc Ngân quản lý đội hộ vệ, cùng với tình báo của Lý gia, tin tức lớn như vậy cô tất nhiên có nắm chắc.

Chính Nam vượt cảm, Akatsuki của hắn hiện tại thiếu chính là những người như thế này. Tu vi cao, thiên phú tốt, bị mọi người nhận định là “đã chết” và quan trọng nhất, phải là nữ. Không phải vì hắn ham mê sắc đẹp các cô, mà là nữ thì hắn mới có thể thông qua hệ kiểm soát được thiện cảm của họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Vũ Vân - Vũ Tuyết

“Được rồi, coi như chúng tôi tạm tin cô. Mà, nếu cô kéo mặt nạ xuống tôi có thể còn tin thêm một chút nha.” - Chính Nam quay về phía cô gái thủ lĩnh giờ giọng đùa cợt.

Cô gái thủ lĩnh chấn động, run rẩy nói: “Anh... anh lúc nào thì nhìn ra?” - Thuật dịch dung này là sở trường của chị cô, ngày đó cũng may mắn hai người chơi đùa dịch dung mới thoát khỏi bị giết sạch toàn gia tộc.

“Ha, đôi mắt này...” - Chính Nam chỉ chỉ tay vào đôi mắt đã mở Bạch Nhân của mình, “Có thể thấu thị, cô có cái gì tôi đều nhìn thấy hết, hắc hắc.”

“Vô... vô liêm sỉ!” - Cô gái thủ lĩnh lớn tiếng mắng. Biết mình lỡ lời, cô quay sang phía Ngọc Ngân “tổ lái”: “Này, cô sao có thể để hắn dùng đôi mắt này nhìn lung tung như vậy.”

Ngọc Ngân nghĩ lại trước đây mình cũng hiểu lầm ngây thơ như vậy, cô hài hước trả lời: “Anh ấy muốn nhìn cái gì, nhìn ai tôi không có quyền quản.”

Không đợi cô gái thủ lĩnh nói thêm, Ngọc Ngân lại gần xé xuống mặt nạ da người của cô.

Cầm trong tay tấm mặt nạ hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ, Ngọc Ngân cũng không nhận được thần phục: “Thật sự là tinh xảo, cô dịch dung có một bộ a.”

Chính Nam điểm chú ý hoàn toàn khác Ngọc Ngân, hắn lại để ý cô gái hơn: “Thật sự là xinh đẹp, cô dịch dung đúng là có một bộ a.”

Không để ý hai cô gái trợn trắng mắt, Chính Nam nghiêm chỉnh ngôn từ nói: “Giáp, nếu em buồn ngủ có thể đi ngủ trước, anh cùng... ừm, con tin tra hỏi thêm tình báo, lát nữa sẽ ngủ sau.” - Rất có “Quân Tử Kiếm” Nhạ Bất Quân quân tử phong phạm.

Ngọc Ngân ánh mắt thoáng qua vẻ buồn bã gật đầu.

“Đừng! Đừng để tôi một mình với hắn. Cô không thể cứ như vậy bỏ đi a.” - Đùa giỡn, nơi này là rừng rậm, lại đêm hôm, hắn gian xong giết, sau đó vứt xác mình ở đây, ngày mai yêu thú, dã thú cái gì đi qua thấy ăn không còn cái xương, nghĩ tới liền kinh khủng.

Ngọc Ngân cũng không muốn, nhưng lời của Chính Nam cô không dám cãi. Cô quay đầu lại nhìn Chính Nam, ánh mắt kia giống như muốn nói: “Chủ nhân, nếu anh muốn thì em luôn sẵn sàng.”

Chính Nam ho khan một cái, hắn cũng không phải muốn làm chuyện kia, hai người này làm sao đầu óc đen tối như vậy a: “Được rồi, không đùa nữa, nói một chút tên thật, tao ngộ, cách liên lạc với những người còn lại đi. Đừng đùa giỡn cái gì quý quái, tôi thật sự sẽ gian xong giết, rồi vứt xác cô ở đây đấy.”

“Được được, tôi nói, đừng gian xong giết tôi.” - Cô gái thủ lĩnh run lấy bầy.

“Tôi tên là Vũ Văn, chị của tôi gọi Vũ Tuyết, trước đây là Vũ gia tiểu thư tại Hải thành. Ba năm trước, hai chị em chúng tôi dịch dung thành hai cái nô tỳ chơi đùa trong phủ rồi ngủ quên, cũng không có gỡ ra dịch dung. Hôm đó, hai chị em chơi đùa cả chiều không có ăn tối nên nửa đêm thức dậy muốn kiếm gì đó ăn, lại phát hiện có rất nhiều người áo đen lên vào Vũ gia giết người, sau này điều tra mới biết com tối hôm đó bị người hạ thuốc mê, Vũ gia mấy trăm người toàn bộ bị mê không có phản kháng. Tôi lúc đó mới Nguyên Anh sơ kỳ, chị tôi cũng chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, cho nên chỉ có thể trốn xuống gầm giường, thoát qua một kiếp. Tôi sợ hãi muốn chết, chị tôi lúc ấy đánh ngất tôi để tôi không khóc nên cái gì cũng không biết, sáng hôm sau khi tôi tỉnh lại đã ra ngoài thành. Chị tôi nói toàn bộ gia tộc không một người sống, tiền bạc, của cải đều bị cướp sạch. Chúng tôi trốn đông, trốn tây, may mắn chị tôi dịch dung thuật thật sự rất tốt nên mới còn sống tới ngày hôm nay.”

Vũ Văn kể lại tao ngộ của mình, càng nói càng thương tâm, đến cuối cùng đã khóc lê hoa đài vũ.

Ngọc Ngân nghe được Vũ Văn tao ngộ, cảm giác đồng bệnh tương liên, đang muốn mở miệng nói chuyện lại bị Chính Nam nói trước: “Nói như vậy, cô chỉ là nằm dưới gầm giường nghe được có lượng lớn thích khách tràn vào nhà mình, sau đó ngất đi, cuối cùng những gì biết được đều là do chị gái nói lại?”

Vũ Văn ngơ ngác, thật giống như Chính Nam nói như thế, mình cái gì cũng không thấy, cũng không trải qua, chỉ là ngủ một giấc liền thành hiện tại.

“Anh... anh muốn nói cái gì?”

“Ha, tôi chỉ là cảm thấy thật sự trùng hợp a. Trùng hợp chơi đùa dịch dung, trùng hợp com tối không có ăn, trùng hợp thức dậy nửa đêm phát hiện thích khách, trùng hợp trốn thoát, sau đó ngất đi, cái gì cũng không thấy...” - Một lần là xui, hai lần là trùng hợp nhưng ba lần thì chắc chắn là có chuyện rồi.

Vũ Văn há miệng muốn phản bác, nhưng sừng sốt nói không nên lời. Mấy năm qua chính mình một mực tin tưởng bị thương cố sự, bị Chính Nam một câu nói đã vạch ra vô số vết rách.

Chính Nam tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao? Chị gái cô tính cách có thay đổi gì không? Tu vi có đột nhiên tiến nhanh hay không?”

Vũ Văn ngẫm lại một cái, thật giống Chính Nam nói, chị gái mình sau đó trở nên thật sự thay đổi, âm trầm, tàn nhẫn, tu vi lại tăng nhanh như gió.

“Anh... anh thật biết cái gì sao?” - Vũ Văn run rẩy hỏi Chính Nam, trong lòng lại tin Chính Nam thêm một phần.

Ngọc Ngân cũng nhìn sang, chính là một cái án diệt môn, làm sao qua tay chủ nhân lại thành nhiều mưu kế cố sự như vậy a.

“Tôi chỉ là cảm thấy tất cả những chuyện này đều không phải trùng hợp. Có thể cha mẹ cô, thậm chí là chị cô đã biết trước gì đó nên mới làm tất cả những việc này. Mục đích... có thể là để cho cô có thể lớn lên, có thể mạnh hơn đi.” - Chính Nam nói ra suy nghĩ của mình.

Vũ Văn và Ngọc Ngân trầm mặc. Hai người đều có tâm sự, có tao ngộ trong quá khứ, không khỏi suy nghĩ bản thân mình.

“Đừng nghĩ, tâm cô đã loạn, sẽ không nghĩ ra gì cả. Muốn biết sự thật chỉ có thể hỏi chính chị cô thôi. Hôm nay cô còn sống chứng tỏ ngay từ đầu chị cô đã muốn bảo vệ cô rồi. Cô cứ hỏi thẳng, chị cô hẳn là sẽ nói cho cô biết thôi.” - Chính Nam dụ dỗ, hắn cần biết cách liên lạc được với Vũ Tuyết.

“Anh muốn tôi bán đi chị gái mình?” - Vũ Văn cũng không ngu, mặc dù nghi ngờ trùng điệp nhưng tự mình sẽ tự tìm hiểu, bán đi chị mình, cô làm không được.

“Tại sao lại gọi là ‘bán’? Chúng tôi hiện tại còn chưa biết chuyện cô kể là thật hay giả thì lấy đâu ra lợi ích trong chuyện này mà gọi là mua - bán. Tôi tìm chị cô, nếu thật sự có một người như vậy, bán một chút hợp tác mà thôi.” - Chính Nam đã có chủ ý trong đầu.

“Hợp tác? Hợp tác cái gì? Chúng tôi hiện tại chỉ là trộm cướp không thể gặp người ngoài, có cái gì tốt hợp tác?” - Vũ Văn thay chị mình suy nghĩ, hai chị em một nghèo, hai trắng, lại không tiện gặp người ngoài, không có bất kỳ lợi ích gì hợp tác.

Chính Nam xua tay hỏi: “Có hay không tôi nói tính, cô có muốn cùng chị mình liên lạc hay không a?”

Vũ Văn lắc đầu: “Không làm. Thứ nhất, tôi không biết anh là ai. Thứ hai, tôi lại không biết anh có mục đích gì, anh bảo tôi nói ra tung tích chị tôi, không có cửa.”

Chính Nam lại hù dọa: “Ồ, gian xong giết rồi vứt xác hoang dã cũng không sợ?”

“Không sợ.”

“Mặt ong, kiến lửa, rắn rết, sâu bọ cũng không sợ?”

“Không... không sợ.”

“Được a, vậy tiếp tục cười tới chết đi thôi.”

Lại là một tràng cười lẫn khóc, van xin lẫn dọa dẫm. Cuối cùng vẫn là Ngọc Ngân nhìn không được, ra tay đánh ngất Vũ Vân rồi xin lỗi Chính Nam.

Chính Nam cũng không trách Ngọc Ngân, bởi vì hắn cũng sắp không đành lòng nhìn Vũ Vân nước mắt, nước mũi dầm giụa, co giật vì bị ngạt thở.

Nhìn Vũ Vân mặc dù đã ngất đi nhưng trên mặt vẫn treo đầy sợ hãi và thỉnh thoảng co giật, Chính Nam thở dài: “Bối vậy, xin một cái phương thức liên lạc, bàn chút chuyện hợp tác mà thôi, làm sao thành dạng này a.”

Không để ý Vũ Vân nữa, Chính Nam lại làm một phần thịt báo nướng, vừa nãy sắp sửa có ăn thì lại bị phá đám, bây giờ phải ăn bù.

Ngọc Ngân nhìn Chính Nam lại loay hoay làm đồ ăn mà mình chỉ có thể trơ mắt nhìn, cô cảm thấy không làm tròn bổn phận của một nô tỳ: “Chủ nhân, em có thể giúp được gì không?”

Chính Nam đang trộn thịt với gia vị, nghe được Ngọc Ngân hỏi, hắn cười trả lời: “Có bao nhiêu việc đâu mà phải giúp, anh tự lo được. Nếu em cảm thấy chán thì ngủ một lát đi, vừa rồi cũng mệt mỏi không nhẹ rồi.”

Ngọc Ngân không nói gì mà ra góc ngồi chống cằm nhìn Chính Nam làm đồ ăn, thỉnh thoảng gõ nhẹ hai cái chuông nhỏ vẫn đang đeo trên cổ.

Một lúc sau Chính Nam nướng xong thịt. Hắn quay đầu nhìn vẫn còn nằm một bên “giả chết” Vũ Vân nói: “Cô có muốn ăn không? Nằm ở đó giả chết cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu, cô đã nuốt nước miếng bảy lần rồi.”

Vũ Vân mặt đỏ bừng bò dậy, cô bị mùi thịt nướng gọi dậy cũng khá lâu rồi, nhưng sợ hãi Chính Nam lại tra tấn mình nên chỉ có thể giả chết. Thế nhưng mà nước miếng cứ trào ra không tự chủ được, chưa nói tới việc dạ dày cô đã bắt đầu biểu tình sau cả ngày lang thang tìm mục tiêu và còn đánh nhau một lúc nữa.

Vũ Vân nhận lấy miếng thịt nướng từ tay Chính Nam, ánh mắt tránh né nói: “Anh muốn hợp tác cái gì có thể nói với tôi, nếu tôi cảm thấy có thể thực hiện được, tôi sẽ cùng chị tôi liên lạc”.

“Ha, như vậy từ đầu đi có phải cả hai bên đều vui vẻ hay không. Mà, nếu tôi nói muốn mời cô cùng chị gái gia nhập tổ chức của tôi, chúng tôi có thể giúp cô báo thù, cô nghĩ sao?” - Chính Nam nói thẳng mục đích, còn quá trình, hắc hắc, gặp Vũ Tuyết rồi tính.

Ngọc Ngân ánh mắt sáng quắc, đối với Akatsuki cô còn rất nhiều nghi vấn, đây có thể là cơ hội để hiểu thêm về nó, hiểu thêm về Chính Nam.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thiên Đạo Tông - Thông Linh Hoa

Vũ Vân hỏi một loạt câu hỏi: “Tổ chức của anh? Tổ chức nào? Tu vi cao nhất là cái gì? Tôi làm sao tin được anh?”

“Ha, tổ chức nào cô không vào thì không được biết. Tu vi cao nhất là cái gì, hừm, Tịch Diệt Kỳ, không đúng, Đại Thừa Kỳ... ừm, hẳn là Đại Thừa Kỳ, dù sao đã lâu rồi không gặp hắn.” - Chính Nam vuốt cằm nói, một bộ “tôi quen cường giả”.

Mà, nói ra sợ mọi người không tin, cha tớ hiện tại đã là Chân Tiên, hô hô!

Ngọc Ngân cùng Vũ Vân đều há hốc mồm, Đại Thừa Kỳ, cảnh giới thứ 9, thật hay giả?

Vũ Vân cà lăm: “Anh... anh thật quen biết đại năng như vậy?”

Chính Nam lắc đầu: “Không quen!” - Thăng thán, thật thà.

Vũ Vân mặt đen như đáy nồi!

Ngọc Ngân thì giống như sắc mặt một cái.

Chờ một lát để xem biểu hiện của hai người, Chính Nam lại nói: “Nhưng mà sư phụ tôi quen a. Lão già dù sao cũng là Dược Hoàng, hẳn là có thể mua được nhân tình của vài tên Đại Thừa Kỳ chứ?” - Mờ mắt nói mò.

Lần này đến Ngọc Ngân cũng cả lăm “Trú... Trú Nhan Đan... lần trước anh cho em không phải là...?”

Chính Nam lập tức ngắt lời: “Là anh cầu lão già để cho em đấy.” - Hắn cho Ngọc Ngân 10 điểm support, một pha đánh hỗ trợ ngoạn mục.

Để tăng tính thuyết phục, Chính Nam lại lấy ra Dưỡng Nhan Đan lần trước dùng để trang bức với Tú Anh phủ bà, lắc lư trước mặt Vũ Văn và Ngọc Ngân: “Lão già cho một cặp, vẫn còn Dưỡng Nhan Đan đây. Nhưng mà thứ này với em vô dụng.”

Vũ Văn ngóc lẳng tại chỗ: “Hắn thật sự là đệ tử của Dược Hoàng. Trú Nhan Đan, Dưỡng Nhan Đan cũng chưa thất truyền.” - Lượng tin tức có chút lớn, đầu óc không nhanh nhạy của cô có chút lag.

“Anh đã có sư phụ như vậy thì cần gì ở chúng tôi nữa? Chúng tôi cũng không có cái gì có thể cho anh đâu!” - Vũ Văn nói.

Không có bữa ăn miễn phí, muốn đại năng giúp đỡ liền phải trả giá, hiện tại hai chị em cô không thể trả nổi.

Chính Nam nhìn Vũ Văn từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, lại đi một vòng quanh cô, vuốt cằm nói: “Tôi muốn cô và chị cô...”, hắn dùng một lát, một dùng này làm Vũ Văn và Ngọc Ngân mặt đều tái, rồi nói tiếp: “Làm việc cho tôi.”

...

Không khí ngưng đọng lại một lát, sau đó Vũ Văn phá vỡ bằng giọng run rẩy: “Anh... anh nói là muốn... muốn chúng tôi thay anh làm việc, là có thể... có thể giúp chúng tôi báo thù?” - Vũ Văn cảm thấy hạnh phúc quá đột nhiên, hơi có chút khó tin tưởng.

“Chính là như vậy. Làm sao, có gì nghi ngờ nữa không?” - Chính Nam lạnh nhạt, bản Ảnh Đế lừa các người làm gì.

“Tôi... tôi làm sao biết anh nói là thật?” - Vũ Văn lại hỏi một lần cuối cùng, cô hiện tại đã tin bảy phần.

Chính Nam trầm giọng nói: “Cô nên tin lời tôi nói là thật, bởi vì tôi không có nhất thiết phải nói dối cô làm gì. Tôi đang muốn dùng cách hòa bình và dễ chịu nhất cho cả hai bên để tiếp xúc với chị cô. Nếu cô nghĩ tôi không có cách nào có thể tìm được chị cô, vậy cô thử nghĩ cách này một chút. Đó là tôi sẽ tung tin tôi tóm được Vũ gia dư nghiệt, một cô gái xinh đẹp nha, và chuẩn bị tổ chức bán đấu giá công khai. Cô nghĩ chị cô có tới hay không?”

Vừa mới dễ dàng nói chuyện, Chính Nam bỗng nhiên đổi giọng làm Vũ Văn giật mình. Nghĩ lại vừa rồi mình vừa ăn uống, vừa trò chuyện mà quên đi hiện tại mình vẫn là con tin, cô có chút sợ hãi.

Chính Nam cảm thấy vừa đám vừa xoa đã có tác dụng, hắn quyết định thực hiện bước cuối cùng: “Được rồi, nói nhiều như vậy cô có tin hay không là tùy cô, nhưng mà tôi nói cho cô biết, cơ hội sẽ không có lần thứ hai, cô suy nghĩ kỹ đi.”

Bước cuối cùng chính là “tâm lý chiến”.

Đầu tiên là chứng minh mình có tư sản, có thiện ý muốn mời chào đầu tư. Tiếp theo là tỏ ra cao lãnh, đối với việc có nhà đầu tư hay không cũng không có nhiều ý nghĩa. Cuối cùng chính là ném quả bom về phía nhà đầu tư cho họ tự quyết định.

Trải qua ít phút suy nghĩ, Vũ Văn gật đầu nói: “Tôi tin anh nhưng chị tôi cũng không chắc sẽ tin, tôi sẽ cùng chị ấy nói. Anh sẽ thả tôi đi sao?”

Chính Nam lắc đầu: “Không đơn giản như vậy. Tôi sẽ ở trên trái tim cô đánh vào một luồng chân khí, nếu như cô đúng hẹn tìm đến, tôi sẽ giúp cô giải quyết nó, coi như thành ý hợp tác. Nếu cô không đến đúng hẹn hoặc cố tìm cách phá giải nó... hậu quả tôi hẳn là không cần cùng cô nói a.”

Vũ Văn cũng không ngạc nhiên, như vậy mới đúng mà, nếu hắn quá dễ dàng thả mình đi mới là có quỷ, nhưng cô vẫn hỏi: “Anh không sợ tôi cùng chị tôi gọi thêm người tới đối phó anh?”

Chính Nam cười tự tin: “Cô có thể thử một chút, dù sao tôi không ngại.”

Chính Nam có vốn đề tự tin bởi vì hắn có Bạch Nhãn và cũng đừng quên hắn còn là cái trận pháp sư. Tối nay do vội vàng không có bố trí trận pháp bảo vệ, không có nghĩa là vài ngày tới hắn sẽ không có phòng bị.

Vũ Văn cũng cười: “Được a, nhìn anh tự tin như vậy, tôi cũng thật là không dám thử.”

Chính Nam dùng Nhu Quyền đánh ba luồng chân khí vào cơ thể Vũ Văn, chặn ngang trái tim và hai vị trí khác, sau đó thả Vũ Văn đi. Mặc dù nói chỉ đánh vào một luồng chân khí, nhưng bao hiểm luôn phải có.

Trời vừa sáng Vũ Văn lập tức rời đi. Nhìn cô dáng vẻ hấp tấp bỏ chạy, có thể thấy bị Chính Nam tra tấn cũng để lại cho cô ám ảnh tâm lý không nhẹ.

Chính Nam lại quay sang đang ngồi một bên gần người Ngọc Ngân, nhẹ nhàng nói: “Em tới nói một chút tao ngộ của em trước đây đi, người ngoài đã như thế, người trong nhà cũng nên quan tâm hơn mới đúng.”

Ngọc Ngân hơi sững sờ, sau đó là vui mừng gật đầu. Một tiếng “người trong nhà” của Chính Nam làm cô quá sung sướng. Hít sâu một hơi, Ngọc Ngân kể lại những gì ngày đó mình thấy được, cùng với những năm này điều tra được.

Năm đó Khương gia cũng chỉ là một cái nhị lưu gia tộc, toàn bộ ở tại Thanh thành, một thành thị lớn khoảng 7,000 km về phía nam Hà thành.

Đêm hôm đó, bảy tuổi tiểu Ngọc Ngân cùng mẹ chơi trốn tìm trong phủ, cô bé trốn vào trong tủ quần áo trong khuê phòng cha mẹ, sau đó ngủ quên mất.

Đến lúc bên ngoài hô to gọi nhỏ tiếng kêu giết, tiểu Ngọc Ngân mới tỉnh lại. Qua khe cửa, cô bé nhìn thấy cha mẹ cô bé cùng một nhóm người áo đen đánh nhau. Mặc dù cha mẹ cô bé thắng nhưng đã bị thương rất nặng, mẹ cô bé chỉ còn hấp hối nói với cô bé là không được khóc, không được phát ra bất kỳ âm thanh gì rồi chết đi. Cha cô bé cũng không khá hơn, dùng máu viết lên mặt đất được một cái xiếu vẹo chữ “Thiên” rồi tắt thở.

Sau 15 năm sống tạm bợ, cô bé đã thành cô gái, vừa tu luyện vừa điều tra, mới mò mẫm được một chút manh mối về đại án năm ấy và tất cả đều chỉ về Thiên thành, Thiên Đạo Tông đại bản doanh, một trong ba thế lực lớn nhất toàn Thủy Giới.

Ngọc Ngân ban đầu nghĩ mình điều tra sai rồi, Thiên Đạo Tông làm sao để mất một cái nhị lưu gia tộc như Khương gia được chứ. Nhưng khi cô mở rộng điều tra mới biết được, cũng khoảng 15 năm trước rất nhiều, rất nhiều gia tộc bị người ta diệt tộc.

Tất cả những gia tộc này, kể cả gia tộc cô khi ấy, đều có một điểm chung là phụ thuộc Thiên Thánh Cung.

Tới đây Chính Nam đã hiểu đại khái tình huống. Cha mẹ hắn biến mất, các thế lực nhỏ phụ thuộc Thiên Thánh Cung bị người đồ sát. Mặc dù hắn còn có nghi ngờ là năm đó những ma đầu bị cha mẹ hắn hại chết vì không tìm được họ mà trút giận lên những thế lực phụ thuộc này, hay là ai đó vì muốn tẩy sạch những gì cha mẹ hắn điều tra được mà giết nhầm còn hơn bỏ sót, nhưng tất cả đều cùng với Thiên Đạo Tông không thoát khỏi liên quan.

“Thiên Đạo Tông, haha, tốt một cái Thiên Đạo Tông! Các người cho rằng các người thật sự đại diện Thiên Đạo của thế giới này.” - Chính Nam ngược lên bầu trời, kiên định nói: “Quá khứ đã qua rồi, nên sống ở hiện tại và nhìn về tương lai. Đương nhiên, có thù thì phải báo.”

Ngọc Ngân ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam, phía sau lớp mặt nạ này là một khuôn mặt vẫn còn chút non nớt, tính cách vẫn còn chút tí từng nhưng cô tin hắn nhất định sẽ giúp cô nhìn thấy tương lai. Dù sao thì hiện tại tất cả những gì cô có, cả tâm và thân, đều đã là của hắn rồi.

...

Cùng nhau ăn sáng xong, Chính Nam và Ngọc Ngân tiếp tục lên đường tiến vào sâu hơn, trên đường cũng không quên để lại ký hiệu cho Vũ Văn.

Trang phú bà đã cung cấp cho Chính Nam tọa độ và bản đồ để tìm tới Thông Linh Hoa, chứ để hắn một mình mò mẫm trong cánh rừng lớn bằng nửa cái đại lục này tìm một bông hoa thì có vẻ hơi không hiện thực lắm.

Chính Nam và Ngọc Ngân tốn hết một ngày một đêm mới tìm tới địa điểm trên bản đồ. Căn bản là do Chính Nam bị thương chưa khỏi hẳn nên tốc độ hai người giảm xuống khá nhiều.

Nơi Thông Linh Hoa được đánh dấu là một mảnh hồ nước rộng lớn, mặt nước hoàn toàn tĩnh lặng, giống như không hề có một con cá.

Hai người vừa tới nơi này đã ngay lập tức cảm thấy không khí giống như bị thứ gì đó kiềm chế, rất khó chịu.

Chính Nam dùng Bạch Nhãn nhìn quanh, không có phát hiện cái gì bất thường: “Làm sao cứ cảm thấy không bình thường a.” - Hắn cau mày, cảnh giác kiểm tra xung quanh thêm một lần nữa.

Ngọc Ngân cũng phát hiện không bình thường: “Rất không bình thường. Chim chóc, ong bướm không có một con, ngay cả côn trùng cũng không có, quá không bình thường.”

Hai người cảnh giác xung quanh một lúc, ngoài cảm giác cực độ không thoải mái ra thì cái gì cũng không phát hiện.

"Chủ nhân, anh nhìn bên kia." - Ngọc Ngân chỉ tay về đằng xa.

Phía bờ hồ đối diện đứng lẻ loi trơ trọi một bông hoa màu trắng, có điểm giống cẩm tú cầu.

Chính Nam thấy bông hoa bên kia hồ trùng khớp với điểm đỏ trên bản đồ, hắn khá là chắc chắn: “Thông Linh Hoa, hẳn là đóa hoa bên kia chứ. Em đợi ở đây, anh qua hái.”

Ngọc Ngân cũng tiến vào trạng thái chiến đấu, gật đầu nói: “Chủ nhân cẩn thận một chút, duy trì Bạch Nhãn quan sát xung quanh.” - Nơi này quá không bình thường, cô cần duy trì tư thế phát lực, một khi có biến cố thì cho dù chết cô cũng phải cứu Chính Nam.

Chính Nam gật đầu, từng bước, từng bước đi qua.

Không có gì bất ngờ xảy ra.

Còn cách Thông Linh Hoa năm bước chân, Chính Nam lau mồ hôi một cái, hắn quay về phía Ngọc Ngân bên kia bờ vẫy vẫy tay rồi tiến lại gần, thò tay hái bông hoa.

Lúc này bắt ngờ mới xảy ra.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Giao Long - Rồng Thần!

Chính Nam vừa thò tay muốn hái đóa Thông Linh Hoa trước mặt thì mặt nước bắt đầu sủi bọt, xung quanh bắt đầu rung lắc dữ dội.

Có thứ gì đó muốn từ dưới nước lao lên!

Àoooooooo... àooooo....

Gràooooooooooooooooo.....!!!

Một con Giao Long cực lớn, toàn thân đen nhánh bất thành hình lơ lửng trên mặt nước, ngẩng đầu lên trời gầm thét. Mặt đất, mặt hồ và cả mặt Chính Nam đều bị tiếng gầm của nó làm cho chấn động.

Sau khi đảo 2 vòng quanh mặt hồ, Giao Long cúi đầu xuống sát người Chính Nam, hai con mắt cực lớn nhìn Chính Nam chăm chăm, từ lỗ mũi phì ra hai dòng nước sượt qua người hắn.

“Một tên yếu đuối nhân loại và một tên rất yếu đuối nhân loại, đây không phải là nơi hai đứa nên đến a.” - Giao Long mở miệng nói tiếng người, hơi thở phả phả vào người Chính Nam làm hắn lạt nghiêng, lạt ngửa.

Chính Nam mặt đen thui, cái mẹ gì gọi là “rất yếu đuối nhân loại”. Hắn lấy xuống mặt nạ, làm bộ cực kỳ ngạc nhiên, khoa trương nói: “Oa! Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới được gặp Rồng a, ngài có phải là Rồng Thần trong truyền thuyết hay không? Chính là có thể gọi mưa, gọi gió, bay lượn chín tầng trời Rồng Thần á.”

Nghe được Chính Nam khoa trương mình là Rồng Thần, Giao Long trong lòng thoải mái a, cảm thấy cái nhân loại nhỏ bé này thật có ánh mắt. Nó đắc ý nói: “Coi như nhóc có kiến thức, tha cho nhóc tội mạo phạm bản Rồng Thần nghỉ ngơi. Từ đầu tới thì về đó đi.” - Nói xong nó muốn lặn xuống nước.

Thấy Giao Long muốn đi, Chính Nam liền gấp. Hoa còn chưa có hái đâu, sao có thể để nó đi như vậy được chứ. Hắn há miệng gọi với theo: “Rồng Thần, bên kia là... vợ con, cô ấy rất yêu thích bông hoa này, con có thể hái tặng cô ấy được không?”

Rồng Thần, không, Giao Long lại ngoi đầu lên, hỏi: “Ồ, nhóc biết hoa này là hoa gì sao?”

Chính Nam cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Chính là Thông Linh Hoa chứ, con cùng vợ con chính là cố ý đi tìm cây hoa này.”

Giao Long nhìn Chính Nam một lát, nhìn hắn có chút run rẩy muốn quay đầu chạy tới nơi nó mới nói: “Thích thì hái đi, dù sao cũng chỉ để đó trang trí cái bờ hồ, cũng không có gì quan trọng. Hái xong mau rời đi.” - Nói xong nó lại lặn xuống nước, không có động tĩnh.

Chính Nam hái hoa xong, hướng về hồ nước cúi người một cái rồi cùng Ngọc Ngân ba chân bốn cẳng chạy.

Chạy ra hết tầm nhìn Bạch Nhãn, Chính Nam mới vừa lau mồ hôi vừa nói: “Thần mẹ nó, Giao Long đó a! Thậm chí biết nói tiếng người rồi, ít cũng phải Lí Sương Kỳ chứ.”

Ngọc Ngân cũng lau mồ hôi, nuốt ngụm nước miếng nói: “Đúng vậy, thời gian trước nghe nói trong Vạn Tượng Sâm Lâm xuất hiện Long tộc, khả năng chính là con Giao Long này.”

Chính Nam cùng Ngọc Ngân lại nghỉ ngơi mười phút, sau đó hai người cùng nhau về hang báo cũ chờ Vũ Văn trở lại.

Phía bên kia, Giao Long ngoi đầu lên từ mặt nước, lầm bầm: “Tiên tri thật sự nói đúng a, có người biết Thông Linh Hoa. Nếu hoa đã về tay đúng người, vậy nhiệm vụ của mình hẳn là hoàn thành rồi chứ!?” - Nói, nó vươn mình bay thẳng lên trời bởi vì giam cầm nó mấy trăm năm trận pháp, theo Thông Linh Hoa bị Chính Nam hái đi, đã tự động đổ nát.

...

Chính Nam và Ngọc Ngân trở về hang báo vẫn không thấy có dấu hiệu Vũ Văn trở lại. Hắn cũng không hề tỏ ra lo lắng, ngược lại còn cảm thấy có chút may mắn vì có thời gian chuẩn bị.

Trong hai ngày kế tiếp, Chính Nam và Ngọc Ngân tiếp tục bận ngày ra ngoài tìm yêu thú luyện tay, thuận tiện hái ít linh dược các thứ, tối đến thì trở về hang bảo nghỉ ngơi.

Vết thương mấy ngày trước của Chính Nam cũng đã ổn định, bắt đầu bước vào giai đoạn phục hồi. Không có cách a, vừa là Y Sư, vừa là Luyện Dược Sư chính là không nói lý.

Chỉ là bởi vì ở trong rừng không có phú bà nào để làm nhiệm vụ hàng ngày nên điểm thưởng xem như hoàn toàn lãng phí.

Chính Nam không phải là không nghĩ tới việc tọa định Ngọc Ngân nhưng thiên phú hạn chế a, bốn phú bà đã max slot rồi. Mỗi ngày hắn mở bảng thông tin lên chỉ để đổi điểm mị lực thành điểm thiện cảm của Tú Anh phú bà cuối cùng cũng được đền đáp.

“Chúc mừng ký chủ tăng điểm thiện cảm của Trần Mai Tú Anh phú bà lên 51, mong ký chủ tiếp tục cố gắng.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 20(Linh Hư tầng 10 – Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 2

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ẩn Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khống Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền (2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 55/100), Lý Gia Như(SR, 73/100).

Điểm dư: 10 điểm cấp, 15 điểm kỹ năng, 17 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 2 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 20/30, còn 86 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Lại dùng 1 điểm mị lực tăng thiện cảm Tú Anh phú bà lên 55, Chính Nam lầm bầm: “Tạm thời ngừng sử dụng điểm mị lực lại đã, cần phải chuẩn bị sẵn cho mọi tình huống.”

Thoạt nhìn Chính Nam đã tích trữ được khá nhiều điểm nhưng theo cách tính của Trang thì sau khi chuyển chức tu chân thành Hòa Hợp Kỳ, điểm để tăng cấp hẳn là sẽ tăng lên thành 3 điểm mỗi cấp, các nghề từ cấp 4 lên cấp 5 cũng sẽ tiêu hao 4 điểm nghề, bảng kỹ năng sẽ được mở rộng thêm cho nên chỗ điểm kia cũng chẳng bao giờ là đủ.

Tối ngày thứ 3ba, Chính Nam tính nhầm thời gian, nếu không có gì sai sót mà nói, ngày mai mặt trời mọc sẽ là lúc ám kinh hắn đánh vào người Vũ Văn bộc phát. Như vậy nếu có gì đó xảy ra thì nó sẽ xảy ra vào tối nay.

Duy trì tầm nhìn của Bạch Nhãn ở khoảng 3,000 mét, Chính Nam nhận ra một nhóm mười người đang tiến hành vây ráp hắn và Ngọc Ngân ở ngoài 1,000 mét. Nhếch mép cười, hắn nói với Ngọc Ngân: “Bạn cũ về tới rồi, còn mang theo chín người bạn mới nữa.”

Ngọc Ngân lên tinh thần nhưng cũng không lo lắng, bởi vì số trận pháp và bẫy rập Chính Nam bố trí mấy ngày nay đủ sức vây giết Nguyên Anh trung kỳ. Đối với Không Minh Kỳ hiệu quả không lớn nhưng giữ chân một lát để hai người thoát đi là không có vấn đề.

...

Đám người kia bố trí vòng vây xong xuôi mới tiến lại gần hơn. Vũ Văn lên tiếng gọi: “Bên trong có người không?”

“Vũ Văn, mấy ngày rồi không gặp vẫn rất xinh đẹp a, haha.” - Chính Nam cười trả lời, như cái bạn cũ gặp lại.

Theo tiếng trả lời của Chính Nam, hắn cũng dẫn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, vẫn là trang phục dài đen mây đỏ cùng mặt nạ kỳ quái. Còn Ngọc Ngân theo lệnh của Chính Nam đã ẩn thân ở một nơi không xa, nếu có chuyện gì xảy ra cô có thể đánh lên một lần cứu mạng hắn.

Vũ Văn có chút sợ hãi trong lòng, nhưng nghĩ lại bên cạnh mình còn nhiều người như vậy, cô hừ lạnh một tiếng, sau đó ra hiệu cho mọi người vây quanh.

"Làm sao, mang theo bạn mới đến thăm bạn cũ?" - Chính Nam không những không lo lắng, thậm chí còn có tâm trạng nói đùa với Vũ Văn.

“Chị tôi nói rằng nếu hôm nay anh còn sống tới mặt trời mọc mới có điều kiện cùng chị tôi gặp mặt, nếu không... hừ!” - Vũ Văn hất hàm đắc ý.

Chính Nam đếm một chút, tính cả Vũ Văn thì hiện tại vây quanh hai người hẳn có tổng cộng mới sáu người. Còn bốn người khác đang ẩn nấp xung quanh, như vậy đây là toàn bộ người trong “băng cướp” của Vũ Văn.

Vũ Tuyết cô gái kia hẳn một trong bốn người đang ở một nơi không xa nhìn, ngoài miệng nói muốn khảo nghiệm hẳn, thực ra muốn mượn tay hẳn giết những người này chứ, nếu hẳn không may xảy ra chuyện gì, “đại nã” cũng không tìm tới trên đầu cô ta.

Tâm trí không sai a!

Chính Nam tỏ vẻ khá ngạc nhiên hỏi: “Cô giải quyết được chân khí của tôi trong người rồi?”

Vũ Văn đắc ý nói: “Đừng quên chị tôi là Không Minh Kỳ cao thủ, một chút dị chủng chân khí không phải hút một cái là ra.”

Chính Nam cười, gật đầu nói: “Đúng là cao thủ, hẳn là đã hút ra cả hai luồng chân khí chứ. Haiz, tôi tính một chút, có lẽ là khoảng 15 phút nữa nó mới bạo phát, biết như vậy nên tăng cường độ mới đúng.”

Vù... Vù...

Từ xa một bóng người như quỷ mị u linh nhảy nhót trên tàng cây, hai nhảy ba nhún đã đứng bên cạnh Vũ Văn, lạnh lùng nói: “Anh nói còn có luồng chân khí thứ hai trong cơ thể Văn?”

Chính Nam biết còn có hỏi: “Vị này là...?”

“Vũ Tuyết! Anh mau trả lời tôi, anh còn ẩn nấp chân khí trong cơ thể Văn?” - Vũ Tuyết gấp, sát khí đã bắt đầu tập trung Chính Nam. Em gái, người thân duy nhất còn lại của mình bị người động tay chân, quan trọng hơn là mình không phát hiện được.

“Ha, Vũ Tuyết đúng không, trận hình này của cô làm tôi rất không vui, bởi vậy nên cô có thể sẽ phải chuẩn bị không vui đi là vừa. Chân khí của tôi đã tiến vào bên trong trái tim Vũ Văn, đến đúng thời gian sẽ bạo phát. Nhưng mà cô yên tâm, từ bên ngoài nhìn, Vũ Văn chỉ là rung mình một cái, sau đó nhắm mắt lại rồi nằm xuống, không đau đớn, không kêu la và 100% toàn thây.” - Chính Nam chậm rãi nói từng chữ một, giống như đang giảng giải một cái hoàn mỹ cổ sự.

Thế nhưng Vũ Tuyết thì cảm thấy cái cổ sự này... không hay một chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lại một Einstein!

Vũ Tuyết còn chưa lên tiếng, Vũ Văn đã sợ hãi kêu lên: “Chị, em không muốn chết! Chị mau giúp em hút chân khí kia ra, em không muốn chết a!” - Vũ Văn ôm lấy cánh tay Vũ Tuyết ra sức lắc, nước mắt đã bắt đầu muốn trào ra.

Vũ Tuyết vẻ mặt âm trầm, trước giờ chỉ có cô tính kế người khác, hiện tại lại bị Chính Nam cho vào tròng. Cô bình tĩnh phát tay, nói: “Mọi người lùi ra trước, chị cùng người này có chuyện muốn nói.”

“Chị, đừng nghe hẳn nói nhảm, hẳn chỉ là lừa chị thôi.”

“Đúng vậy, tên khốn kiếp này chỉ giả vờ đe dọa, chúng ta giết hẳn trước rồi nói sau.”

...

“Lui ra, không đi nữa Văn sẽ phải chết trước mặt mọi người, đây là lệnh.” - Vũ Tuyết quát, mấy tên ngu ngốc này còn chưa hiểu vấn đề.

Chính Nam nhìn trong mắt, lại cười lạnh. Cô nàng này vẫn còn trước mặt hẳn chơi vô gian đạo, lúc này lúc đầu nói: “Xem ra cô không có thành ý a, không biết Vũ Văn đã nói với cô về đôi mắt này của tôi hay chưa? Tôi cho cô biết, đôi mắt này có khả năng 360 độ không góc chết nhìn xuyên tất cả mọi thứ, bao gồm cả quần áo và mọi bố trí của cô ở 1,000m bên ngoài. Cho nên a, Vũ Văn, kiếp sau gặp lại rồi.” - Nói, hẳn búng tay một cái, một luồng cực mỏng chân khí giấu ở bên trong huyết “Ngọc Châm”(phần xương sống nối với xương sọ) của Vũ Văn bạo phát.

Vũ Văn đang khóc lóc ôm sòm bỗng toàn thân cứng ngắc, tròng mắt lật lên rồi ngã xuống, không một tiếng động.

“Khôngggg!!!!... Khốn kiếp! tao giết mày.” - Vũ Tuyết la lên vô vọng. Tận mắt nhìn thấy em mình “chết” làm cô nhớ lại 15 năm trước cha mẹ chết trước mặt mình, đôi mắt cô vẫn vẹn tơ máu, hàm răng cắn chặt, cô quay về phía Chính Nam đánh ra một chương.

Một cái bàn tay khổng lồ bằng nguyên khí bay về phía Chính Nam, tốc độ cực nhanh, cuốn theo lượng lớn đất đá, động tĩnh vô cùng dọa người.

Chính Nam lập tức sử dụng “Thế Thân Thuật” trốn nhanh, trong lòng thầm vuốt mồ hôi: “Móa, cảnh giới thứ 5 a!”

Hắn quả thực cần phải sợ hãi, bởi vì nơi hắn vừa đứng bây giờ đã bị một chưởng kia đánh thành cái lòng chảo khổng lồ rồi.

Tu luyện giả muốn đột phá tới Không Minh Kỳ ngoài yêu cầu là có tổng sản lượng nguyên khí đủ lớn để trùng kích kinh mạch thì còn cần một yêu cầu cực kỳ quan trọng nữa, chính là phải mở được Thức Hải.

Một khi Thức Hải được mở ra thành công, Không Minh Kỳ cao thủ đã có thể điều khiển cục bộ thiên địa nguyên khí trong một vùng nhỏ quanh thân mình để cường hóa khả năng tấn công cũng như phòng ngự.

Một chưởng vừa rồi của Vũ Tuyết hoàn toàn là nén giận vung tay, không hề có chiêu thức gì cả đã có hiệu quả như vậy. Không biết nếu cô dùng chiêu thức sẽ thành dạng gì.

Chính Nam xuất hiện ở ngoài 10 mét, chậm rãi nói: “Uổng cho cô một cái Không Minh Kỳ cao thủ, cứ như vậy không nhìn rõ tình huống?”

Vũ Tuyết không ngờ mình nén giận một chưởng lại không đưa lại chút tác dụng nào. Cô đang muốn tiếp tục ra tay nhưng nghe hắn nói liền bình tĩnh lại.

Kiểm tra Vũ Văn một chút, phát hiện em gái mình chưa chết, chỉ là bị kích ngất đi, Vũ Tuyết lúc này mới thở phào một hơi, nói: “Anh làm như thế nào?”

Chính Nam hừ lạnh: “Đừng cùng tôi đùa giỡn thủ đoạn, nếu không lần tới liền cùng em gái mình vĩnh biệt đi.”

Vũ Tuyết trầm mặc, cô cũng không dám mạng tính mạng em gái mình ra đùa giỡn. Vừa rồi hắn tha cho Vũ Văn một mạng vừa là cảnh cáo, vừa là thể hiện thành ý, cô cũng không thể không nói lý.

Thở dài một hơi, Vũ Tuyết gật đầu nói: “Tôi hiểu được. Em gái tôi không có gì nguy hiểm chứ?”

Chính Nam không mặn không nhạt trả lời: “Ngắt một chút, tình dục sẽ hơi choáng váng nhưng không có gì đáng ngại. Tốt, bây giờ nói chuyện hợp tác, tôi nghĩ Vũ Văn cũng đã nói rõ đi, cô nghĩ sao?”

Vũ Tuyết cũng không bút tích, nói: “Chuyện này nói nhỏ liền nhỏ, nói lớn liền lớn, tôi không thể đơn giản như vậy tin tưởng lời anh nói. Tôi và Văn sẽ ở bên cạnh anh làm việc cho anh một năm, trong một năm này nếu như anh có thể cho chúng tôi thấy được hi vọng, chị em tôi sẽ toàn tâm toàn ý vì anh làm việc. Nếu không được, vậy thì xin lỗi rồi.” - Vũ Tuyết đã đánh tốt bàn tính, tôi bên cạnh anh làm việc một năm, anh có năng lực, thủ đoạn, hậu trường gì tôi có thể điều tra rõ ràng, một năm sau đó anh không có tiến bộ hoặc có nhưng không đủ để tôi cảm thấy vừa ý, vậy cũng là tôi nói tính, hoàn toàn không mất quyền chủ động.

Chính Nam nhìn kỹ Vũ Tuyết: “Lại một cô gái xinh đẹp, IQ 200 a. Thế giới này làm sao nhiều Einstein như vậy, bản thân làm tiểu bạch kiểm áp lực thật lớn!” - Hắn vuốt cằm nói: “Không sai, đáng tiếc tôi không thấy được thành ý của cô. Cô cho rằng Không Minh Kỳ tầng 4 rất ghê gớm, tôi rất hiếm lạ Không Minh Kỳ sao? Cô nghĩ thế nào?” - Mang bóng đá trở lại phía Vũ Tuyết.

Vũ Tuyết cũng không khó chịu, nói: “Tôi cảm thấy tôi rất có thành ý, chị em tôi bên cạnh anh vừa làm hộ vệ, lại nghe anh sai khiến, nhan sắc chúng tôi...”

“Đừng! Giáp, em lộ cái mặt, mặt công người ta dùng nhan sắc dụ dỗ anh.” - Chính Nam quay về phía bóng tối nói.

Ngọc Ngân nghe Chính Nam nói liền giải trừ ẩn thân, kéo xuống khăn che mặt, tuyệt mỹ dung nhan dưới ánh trăng càng trở nên ẩn hiện như ảo ảnh. Cô lạnh lùng nói: “Đừng dùng một bộ chiêu này, đối với chủ nhân vô dụng. Đẹp hơn cô, tôi và Vũ Văn xung quanh anh ấy còn rất nhiều. Cô nên xuất ra thành ý của cô, thành ý thật sự.” - Nói, cô đeo mặt nạ trở lại rồi hòa mình vào bóng tối.

Chính Nam âm thầm gật đầu, Ngọc Ngân phối hợp hắn trang bức không lọt một giọt nước.

Vũ Tuyết ngạc nhiên nhìn vào bóng tối nơi Ngọc Ngân vừa tan biến. Vũ Văn nói với cô bên đối phương có hai người nhưng này giờ chỉ một người xuất hiện ở đây, cô cho rằng người còn lại đã tách ra, thật sự không ngờ rằng người kia đang ẩn thân ngay bên cạnh mình. Vũ Tuyết hít một hơi, bình tĩnh nói: “Như vậy anh có yêu cầu gì?”

Chính Nam im lặng một lát, sau đó nói: “Nơi này quá nhiều người, nếu cô không ngại chúng ta vào trong nói chuyện?”

Vũ Tuyết hoit ngập ngừng. Bình thường cô sẽ không đưa mình vào tình huống nguy hiểm như thế này, chỉ cần tồn tại một chút biến số cô nhất định sẽ không làm, đó cũng chính là cách mà cô sống sót được và trở thành thủ lĩnh giữa nơi rừng rậm không luật lệ và điểm giới hạn này. Nhưng lần này cô không thể rút lui, bởi vì tính mạng của em gái cùng cơ hội, có thể là duy nhất, để báo mối thù nhà 15 năm của cô đang đứng ngay trước mặt cô.

Vũ Tuyết bẻ lên Vũ Văn rồi nói: “Được. Nhưng tôi cảnh cáo anh đừng có làm gì liều lĩnh, dù sao tôi cũng là một cái không còn gì để mất người cô đơn.”

Chính Nam không nói gì mà xoay người đi trước vào hang động, không chút nào quan tâm chuyện mình đang đưa lưng về phía kẻ địch.

Vũ Tuyết thấy Chính Nam tự tin như vậy, cô cũng không dám làm gì liều lĩnh. Mặc dù đứng trên lập trường hiện tại là người đối đầu với nhau, cô cũng

không thể không cảm khái bản lĩnh của người trước mặt này.

Trong hang, mấy ngày này Chính Nam cũng không ngược đãi bản thân, hắn cũng chặt cây cối xung quanh làm thành bàn ghế, giường các thứ để tiện sử dụng, bây giờ có cái mà đãi khách.

Ngọc Ngân xuất hiện bên cạnh Chính Nam, rót hai ly nước suối đặt lên bàn rồi im lặng đứng sau lưng hắn, vừa là hộ vệ, vừa là nô tỳ.

Không để ý ánh mắt kinh dị của Vũ Tuyết, Chính Nam nói: “Cô có bản lĩnh dịch dung, tu vi lại không thấp, hơn nữa rất thông minh, biết thu mua lòng người. Hiện tại tôi muốn cô thành lập một cái tổ chức tình báo. Cô nghĩ mình có làm được không?”

Chính Nam đã nghĩ kỹ công tác cho Vũ Tuyết. Trần gia mạng lưới tình báo có thể lớn và hoàn thiện hơn, nhưng có câu “cây cao thì đón gió”, nếu điều động Trần gia điều tra sẽ khiến nhiều thế lực khác chú ý. Hơn nữa Trần gia hiện tại không phải của hắn, Tú Anh phú bà cũng không phải gia chủ, năng lượng có hạn, hắn cần một tổ chức tình báo do chính mình điều khiển.

“Anh muốn tôi giúp anh thu thập tình báo? Tổ chức của anh làm gì mà chưa có con đường thu thập tình báo? Lại nói, chưa có con đường thu thập tình báo làm sao xây dựng được tổ chức?” - Vũ Tuyết lập tức nhìn ra điểm mâu thuẫn trong yêu cầu của Chính Nam.

“Móa, làm phụ nữ không nhất thiết phải thông minh như vậy a.” - Chính Nam khuôn mặt sau mặt nạ đen thui, hắn thẳm mắng trong lòng nhưng ngoài mặt hắn hải hước nói: “Thông minh quá sẽ không có ai thương đâu, cô nên nhớ kỹ lời tôi nói.”

Vũ Tuyết ghét bỏ ra mặt nhưng vẫn là trả lời: “Tôi cần lên kế hoạch cụ thể, cái này cần thời gian. Tiếp theo cần nhân thủ, cái này cũng cần thời gian. Chưa tính tôi cũng không có kinh nghiệm làm tình báo, cần thời gian làm quen. Một năm không thể đủ được, hoặc là nói, trong vòng một năm là không thể thu được tình báo gì có ích.” - Vũ Tuyết đã tính toán sơ qua những việc cần làm, kết quả là một năm cái gì cũng không được.

“Nhân thủ không thành vấn đề, kế hoạch thì cô hãy nghĩ thật kỹ càng, rồi soạn thành bản thảo, tôi sẽ cùng cô thảo luận lại sau khi cô hoàn thành nó. Trước tiên từ Hà thành ra tay, tôi muốn mọi thứ liên quan tới phủ thành chủ đều được ghi chép rõ ràng.” - Chính Nam lập tức giao cho Vũ Tuyết một nhiệm vụ cấp S.

Vũ Tuyết hai mắt đen thui, trong lòng chửi rủa Chính Nam không thành hình người, ngoài mặt chỉ là âm trầm nói: “Anh muốn tôi một thân một mình trà trộn vào phủ thành chủ Hà thành? Sao anh không nói tôi đưa đầu ra cho người ta chặt luôn cho nhanh?”

Chính Nam cũng biết nhiệm vụ này nguy hiểm, nhưng mà thật sự không có nhân thủ a. Hắn dùng giọng hòa hoãn nói: “Nếu cô cần trợ giúp gì có thể tới Lý gia tìm Đại tiểu thư Lý Gia Như, ám hiệu là “Akatsuki”, Lý gia sẽ cho cô trợ giúp.”

Vũ Tuyết ánh mắt long lanh, gật đầu nói: “Nếu như vậy thì còn tạm được. Mà khi nào em tôi mới tỉnh lại?”

Đạt được thỏa thuận, Vũ Tuyết lại đặt chú ý lên một bên đang ngủ ngon Vũ Văn.

Chính Nam cũng không làm khó Vũ Tuyết, hắn tới bấm huyệt “Nhân Trung”(giữa mũi và môi trên) của Vũ Văn một lát, Vũ Văn liền chậm rãi tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên Vũ Văn nhìn thấy chính là một mặt nạ trắng bóc cùng 1 đôi mắt cũng màu trắng đang nhìn mình, cô xém chút lại ngất đi.

Lấy hai tay ôm lấy đầu mình, Vũ Văn la to: “Ma quỷ, anh là ma quỷ, tôi chết rồi làm sao vẫn không buông tha cho tôi, ô ô.”

Chính Nam không nói lời nào mà chỉ khẽ lắc đầu.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: 1m62, 48kg, số đo ba vòng...

Vũ Văn la một lúc mới dừng lại, cảm thấy xung quanh không có động tĩnh gì cô mới mở mắt ra nhìn.

Phát hiện xung quanh mọi người đều nhìn mình như thiếu năng, cả chị cô Vũ Tuyết cũng có mặt, Vũ Văn lập tức hiểu ra vấn đề. Mặt cô đỏ như trái cà, lí nhí nói: “Tôi... chưa chết a?”

Ba người còn lại xém chút té ngửa.

Sau khi giải thích rõ tình hình cho Vũ Văn, bốn người lại tiếp tục bàn bạc thêm các chi tiết nhỏ khác rồi tranh thủ lên đường trở về Hà thành bởi vì Chính Nam muốn trở về trước khi trời sáng.

Lợi dụng sáng sớm vắng người, Chính Nam và Ngọc Ngân quẹo qua mấy con phố, lại tấp vào một con hẻm vắng người rồi đổi trang phục lại thành đồ hàng ngày.

Nhìn Ngọc Ngân lại một bộ đồ đen xì che kín toàn thân, Chính Nam lắc đầu nói: “Em có muốn mua chút quần áo mới không? Nếu không lần sau muốn cùng nhau ra ngoài đều không có quần áo phù hợp a.”

Ngọc Ngân tâm động, nhưng vẫn từ chối Chính Nam: “Không... không cần đâu ạ. Em mặc như thế này quen rồi.”

Chính Nam biết cô nàng này ngượng ngùng, lại nghĩ tiết kiệm tiền cho hắn mới nói như vậy, chứ làm gì có cô gái nào không thích mua đồ cơ chứ. Hắn biết nói nhẹ không được, đánh phải gờ giọng Sen nói với Boss: “Quen hay không quen là do mình thôi. Anh nhìn em mặc cái này không thoải mái cho nên phải đổi, cái gì vậy dài, quần ngắn đều phải mua. Còn nữa, không cho phép lại nịt ngực chặt như vậy, sẽ làm biến hình.”

Ngọc Ngân ngượng ngùng, cúi đầu lí nhí nói: “Vâng, nô tỳ biết rồi.” - Ánh mắt cô không giấu nổi vui vẻ.

Chính Nam một trận lắc đầu cười khổ. Hắn và Ngọc Ngân thoải mái vui chơi, mua sắm mà không biết rằng tin tức hắn vào thành đã bay vun vút tới phòng làm việc của rất nhiều người.

...

Tại Lý gia, Gia Như phú bà đang ngồi làm sổ sách thu chi nhưng quyển sổ rõ ràng là để ngược, lại thêm bút của cô không hề ướt mực chứng tỏ cô ngồi như vậy nhưng không hề viết gì cả, thậm chí ánh mắt thỉnh thoảng nhìn cửa, giống như hi vọng có ai đó tới.

Cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa làm Gia Như phú bà mừng khắp người, nhưng nghĩ lại nếu là Chính Nam thì chắc chắn sẽ không gõ cửa, cô lại ỉu xiu. Lúc này bên ngoài có người lên tiếng: “Tiểu thư, nô tỳ có việc báo cáo.”

Gia Như phú bà xuất ra Đại tiểu thư phong phạm, khí tràng bắn ra bốn phía: “Ừm, vào đi.”

“Tiểu thư, Nam công tử sáng nay vào thành. Theo thám tử hồi báo thì Nam công tử từ trong Vạn Tượng Sâm Lâm đi ra cùng hai cô gái lạ nhưng đã tách ra trước khi vào thành, chỉ có Vệ Đại đội trưởng cùng Nam công tử trở về chung. Sau đó hai người... hai người...” - Nô tỳ ấp úng, bởi vì cô càng báo cáo không khí càng lạnh, hiện tại giữa mùa hè, cô lại cảm thấy muốn chết công rồi.

“Tiếp tục nói.” - Gia Như phú bà thư ra lệnh, không chút nào để ý nô tỳ kia dị trạng.

“Vâng. Hai người ghé mua quần áo, Nam công tử mua một lần gần một nửa tiệm quần áo, còn cùng ông chủ tiệm hỏi chuyện đặt may, sau đó mới ra về. Khoảng chừng 15 phút nữa sẽ về tới Lý phủ.” - Nô tỳ nói xong, chân đã run lấy bậy, đứng cũng sắp không vững nữa rồi.

Trong phòng rơi vào trầm mặc. Nô tỳ trong lòng đã xin lỗi cha mẹ, xin lỗi người yêu, lại nghe được Gia Như phú bà lên tiếng: “Được rồi, cô lui ra đi, làm rất tốt, qua phòng thu ngân nhận lấy tiền thưởng đi. Đứng, chuyện này đừng lộ ra ngoài cho ai, cô hiểu a?”

Nô tỳ tranh thủ gặt đầu, rồi ra ngoài, mừng như năm mới: “Dạ hiểu, cảm ơn tiểu thư, nô tỳ đi trước.”

Trong phòng, Gia Như phú bà hít sâu mấy hơi, thu lại khí tràng, hoàn toàn biến thành màu đen trông mắt cũng trở lại bình thường đôi mắt, nở nụ cười tự nói: “Tốt anh cái Chính Nam, đi mấy ngày trở về cũng không tới tìm tôi, còn mang theo mấy cô gái, lại còn mua quần áo. Anh là muốn ở ngoài bao nuôi bao nhiêu cô gái mới đủ a. Tôi cũng không tin anh mua nhiều quần áo như vậy chỉ cho một mình chị Ngọc Ngân. Anh về đây, xem tôi có cạo chết anh hay không, dám mang tiền của Lý gia ra ngoài bao gái.”

Cùng lúc đó Tú Anh phú bà và Liên Hoa phú bà cũng đều nhận được tin tức Chính Nam vào thành, mỗi người đều có cách biểu lộ khác nhau nhưng đều có một điểm chung là đồ đạc trong phòng gấp không may.

Chính Nam bên kia đang một mặt đắc chí cùng Ngọc Ngân trở về Lý gia, bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, mũi đánh cái hắt xì, một mặt mộng bức: “Thần mẹ nó, có người rửa trâm, tên điều dân to gan nào, đừng để trâm biết được.”

..

Về tới Lý gia hai người liền tách ra, ai làm việc người nấy. Chính Nam mấy ngày nay mệt mỏi đủ rồi, đang muốn về phòng ngủ bù lại có nô tỳ nói Gia Như phú bà có chuyện tìm hắn.

Trong thư phòng, Gia Như phú bà ngồi nhàn nhã uống trà, một bộ hoàng hoa khuê nữ, cử chỉ ưu nhã, nụ cười như ẩn như hiện, rất có tiên nữ khí chất.

Chính Nam vừa bước vào, gặp cảnh này liền tìm đường chết: “Vị tiên nữ này, cô có thấy con sư tử nhà tôi nuôi đâu hay không, đại khái khoảng 15 tuổi, lớn lên khá xinh đẹp, cao 1m6, nặng 50kg, số đo ba vòng...”

Tiên nữ liền thành hổ nữ.

Gia Như phú bà cầm ly trà ném, xù lông mống: “Anh nói ai sư tử, anh nói ai nuôi ai? Em 1m62, chỉ có 48kg...” - Nói nửa chừng Gia Như phú bà biết mình bị sáo lộ, lập tức im miệng không nói nữa, ánh mắt bốc lửa nhìn Chính Nam.

“Ha ha, được, được.” - Chính Nam cười haha, tiếp tục tìm đường chết: “1m62, 48kg, còn số đo 3 vòng nói luôn đi, quỳ cầu số đo ba vòng!”

Gia Như phú bà không dây dưa chuyện số đo ba vòng, nói ngay tới vấn đề mình muốn biết: “Hừ, Lý gia hiện tại đang ở đâu sóng ngọn gió, anh lại có tâm trạng ra ngoài vui chơi, mua sắm. Thiếu chủ a, sao em thấy anh không lo lắng chút nào hết vậy?”

“Đáng lẽ ra anh cũng muốn lo á, nhưng mà vào rừng cảnh đẹp ý vui, bắt đắc dĩ anh và Ngọc Ngân phải tay nắm tay du ngoạn núi rừng mấy ngày, đuổi chim, bắt cá, xem bình minh, ngắm hoàng hôn, tối đêm sao băng...” - Chính Nam cảnh giới tìm đường chết đã tới mức thượng thừa, thậm chí đã tìm tới cửa địa ngục.

Lần này Gia Như phú bà ném cả cái ghế qua, tức giận không được: “Ai quan tâm anh đi đâu, anh mang Lý gia hộ vệ đội trưởng đi mấy ngày, hiện tại đội hộ vệ đình trệ không hoạt động, hậu quả anh gánh được sao?”

“Như vậy a, mai anh lại qua với Ngọc Ngân, cùng nhau huấn luyện hộ vệ chung vậy.” - Chính Nam bắt lấy cái ghế, nhẹ nhàng đặt xuống rồi ngồi lên.

“Không cần, em sẽ sắp xếp cho chị Ngân cùng đội hộ vệ tu luyện gấp đôi bù vào mấy ngày nghỉ, anh tới tu luyện cùng em” - Gia Như phú bà quyết tâm cạo Chính Nam, không cho Chính Nam qua tìm Ngọc Ngân nữa, cô muốn hấn hàng ngày làm bia ngắm cho mình tu luyện.

“Cái gì! Không được!” - Chính Nam không ngu, nhìn Gia Như phú bà bộ dáng kia rõ ràng là muốn trả thù hấn. Hấn mới không đưa đầu ra cho cô chặt: “Anh rất bận, vừa luyện đan, vừa đọc sách, còn phải tăng lên tu vi, không có thời gian rảnh đâu, không muốn làm trễ nãi Đại tiểu thư tu luyện.”

“Anh không theo em tu luyện thì được liệu không có, Tăng Kinh Các cũng không cho vào, vậy liền rảnh rồi, đúng không, Nam công tử?” - Haha, cùng bản tiểu thư đâu? Nơi này là Lý gia, thật trùng hợp, bản tiểu thư cũng họ Lý, mọi người còn gọi một tiếng “Đại tiểu thư”.

Chính Nam há hốc mồm: “Em chơi xấu, công báo tư thù, anh muốn phản kháng!”

Gia Như phú bà đắc ý hất hàm: “Phản đối vô hiệu, phản kháng vô hiệu. Ngay lập tức thi hành, tới tu luyện mật thất.”

Chính Nam biết mình đi nhiều ngày để Gia Như phú bà ở nhà là mình sai, lại còn đi hai về bốn, có lẽ nên chiều cô một lần để cô trong lòng không có khúc mắc. Hấn bắt đắc dĩ đáp: “Được được, không phải là đánh một trận sao, đằng nào anh chẳng thắng a, thích thú như vậy làm gì.”

Đi theo Gia Như phú bà tới một gian phòng có vẻ là mới xây, Chính Nam quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Căn phòng hình tròn bán kính khoảng 200m, không có nóc, bên trên còn có từng vòng, từng vòng trận pháp phòng ngự, hoàn toàn không có bất kỳ hoàn cảnh gì để lợi dụng.

Chính Nam âm thầm gật đầu. Gia Như phú bà quả nhiên là một cô gái thông minh, thua cho hấn vài lần đã đoán ra những yêu cầu thiết yếu trong chiêu thức của hấn. Nếu là mấy ngày trước, Chính Nam khả năng là bị đề lên đánh rồi, nhưng mà hiện tại nha, cũng không biết chắc được.

Hai người cũng không nói gì thêm, đứng cách nhau 50m, sau đó lao thẳng vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Dám vẽ mặt bản tiểu thư! Đáng chết tiểu bạch kiếm!

Kỹ năng, dù mạnh hay yếu cũng cần có thời gian thi triển, chính là cần thời gian tập trung nguyên khí, sau đó còn cần thời gian cho chiêu thức hình thành và đạt tới trạng thái mình muốn, cuối cùng là chờ đã hình thành xong chiêu thức bay ra hoặc là dẫn động linh khí để tạo thành phá hoại.

Giai đoạn đầu chiến đấu, thân thể đối phương còn rất linh hoạt, thể lực sung mãn, khả năng quan sát và phán đoán còn rất tốt, sẽ không ai ngu tới mức đứng im một chỗ chờ đối thủ của mình vận sức phát động kỹ năng.

Đối với một Vu sư hình tu luyện giả như Gia Như phú bà, thể thuật chính là nhược điểm. Thân thể cô không được tu luyện thường xuyên vì hầu hết thời gian tu luyện là dùng để mình tưởng, tập luyện tăng độ thuần thực kỹ năng và thân hòa linh khí. Hiện tại gặp phải Chính Nam với Bạch Nhân, góc áo hấn cô cũng không chạm nổi, ngược lại đã bị hấn dùng Châm Huyết khóa không ít huyết đạo. Cũng may cô cố gắng tránh những huyết đạo quan trọng nên hậu quả cũng chưa lớn.

Vận sức một quyền đánh xuống mặt đất tạo hỗn loạn, Gia Như phú bà bứt được trở ra, thoát khỏi Chính Nam dây dưa. Sau đó phát động gần như thuần phát kỹ năng.

“Vu Thuật - Linh Bạo Chú” - dùng bản thân độ hòa hợp cao với linh khí, dẫn nổ linh khí xung quanh đối phương, đạt tới mục đích gây tổn thương.

Chính Nam một cái “Thuần Thân Thuật” thoát khỏi vùng ảnh hưởng của kỹ năng, lập tức sử dụng “Nhu Bộ - Song Sư Quyền” tiến hành áp sát và tấn công.

Gia Như phú bà quyết không thể để hấn đạt được mục đích, một khi bị hấn áp sát, tỉ lệ thua của cô là rất lớn.

“Vu Thuật - Trùng Kích Thuật” - liên tiếp bắn các tia chân khí về phía đối thủ.

Nhưng “Nhu Bộ - Song Sur Quyền” chính là dùng để né những đòn tấn công dạng này trong quá trình áp sát, toàn bộ các tia chân khí mà Gia Như phú bà bắn ra đều bị xoay tròn bộ pháp của Chính Nam hoàn mỷ né qua.

Gia Như phú bà cắn răng, cô muốn mở đại chiêu.

“Vu Thuật - Cuồng Sa Xuyên Không Chú”

Lượng lớn đất cát theo chân khí của Gia Như phú bà dẫn động xoay tròn hình thành một cái lốc xoáy hướng về phía Chính Nam, trên đường đi tiếp tục thu nạp đất đá, chỉ qua hơn 10m khoảng cách nó đã lớn hơn gấp đôi.

Nhìn thấy kỹ năng này, Chính Nam biết mình không thể đối cứng, hấn dứt khoát ngừng lại Nhu Bộ, dùng “Thuần Thân Thuật” né qua.

Giống như đoán trước được Chính Nam sẽ làm như vậy, Gia Như phú bà đã vận sức hoàn thành kỹ năng tiếp theo. Vừa định hình được Chính Nam, cô liền thả kỹ năng.

“Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú”

Người cát không lồ thành hình, hướng về Chính Nam vung một đám.

Không thể tránh thoát đòn này, Chính Nam chỉ có thể phòng ngự.

“Bát Quái Chương – Hồi Thiên”

Vòng tròn phòng ngự tuyệt đối của Chính Nam xém chút bị người cát một quyền đánh vỡ nát, có thể thấy nếu Gia Như phú bà có thêm thời gian điều động nguyên khí, hấn chắc chắn là đỡ không nổi.

Chính Nam vừa lau mồ hôi, vừa thở hộc hồng nói. “Em tiến bộ rất lớn a, đã biết dùng hoàn cảnh, lợi thế của bản thân khắc chế anh, lại giữ vững khoảng cách an toàn. Anh có lời khen ngợi nhé.” – Tình huống của hấn tuy không tốt, nhưng phá bên kia Gia Như phú bà cũng không khá hơn là mấy.

Chính Nam nói nhảm chính là muốn kéo dài thời gian để khôi phục chân khí.

“Thua mãi cũng phải khôn ra chứ sao. Nói rằng em cùng anh đối luyện, thật sự giống anh đang dạy em chiến đấu có vẻ đúng hơn.” - Gia Như phú bà khiêm tốn trở lại, cô cũng đang tranh thủ khôi phục nguyên khí.

“Như vậy, hiện tại liền kết thúc thôi.” – Chính Nam mỉm cười, đưa hai tay lên kết ấn.

“Nhấn Pháp - Vụ Ẩn Thuật” - Thân hình hấn dần biến mất trong màn sương.

Sương mù dày đặc che phủ toàn bộ gian phòng, ngăn trở tầm nhìn, thần thức cùng phán đoán. Gia Như phú bà dày công chế tạo hoàn cảnh có lợi lại trở thành nhược điểm chết người.

Gia Như phú bà cắn răng: “Khốn kiếp! Anh có giỏi tán đi sương mù, cùng em đối chiến 300 hiệp.” - Nghe có vẻ rất không có dinh dưỡng nhưng đối với tuổi đang lớn đối thủ có thể sẽ tạo ra hiệu quả kích tướng, hoặc nếu đối phương mở miệng trả lời liền có thể xác định được vị trí đối phương.

“Anh lại không phải trẻ em ba tuổi, Bắc Đẩu thần sứ, em sẵn sàng giao nộp hôm nay lợi tức chưa?” - Giọng nói trêu tức của Chính Nam đến từ 4 phương 8 hướng trong sương mù, không thể xác định cụ thể.

“Lợi... lợi tức... gì cơ?” - Nghĩ tới cái gì đó, Gia Như phú bà mặt liền đỏ, giọng nói cũng lắp bắp nhưng vẫn giả ngu.

“Không vội, lát nữa anh sẽ chỉ cho em.” - Chính Nam nói xong liền không còn động tĩnh, hấn tính toán lượng chân khí duy trì sương mù ở tình trạng hiện tại, sau đó tra tấn tinh thần đối thủ.

Gia Như phú bà cao độ đề phòng, cô không thấy bất kì thứ gì khác ngoài sương mù và hai tay đang phát sáng vì tập trung nguyên khí của mình. Mặc dù biết tiếp tục như vậy tinh thần sẽ rất nhanh mệt mỏi và cạn kiệt, nhưng cô cũng không thể làm khác hơn, chỉ có thể cùng Chính Nam so tiêu hao.

Hai người đều im lặng, năm phút vừa trôi qua đối với Gia Như phú bà thật sự là khoảng thời gian ma quỷ. Toàn thân tê bào căng cứng, tinh thần tập trung, chân khí cũng ở vào sẵn sàng điều động nhưng cái gì cũng không xảy ra.

“Vút”.

Nghe được tiếng xé gió sau lưng, Gia Như phú bà lập tức nghiêng người né qua, một cây thủy châm sượt qua mái tóc. Tránh thoát nguy hiểm, cô lập tức phản công.

“Vu Thuật - Khí Bạo Thuật”

Không giống với “Vu Thuật - Linh Bạo Chú” chỉ là dẫn bạo một vùng nhỏ linh khí, “Vu Thuật - Khí Bạo Thuật” dùng nguyên khí của bản thân dẫn nổ linh khí, sau đó những linh khí đó tiếp tục dẫn nổ những linh khí khác tạo thành một vùng nổ lớn, tương tự cách hoạt động của bom Napalm. Khả lợi hại nhưng cũng tiêu hao nguyên khí và tinh thần rất lớn, tùy theo người thi triển muốn vụ nổ lưu lại bao lâu và độ lớn như thế nào.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp kéo dài gần 5 phút, đốt trụi một mảng sương mù nhưng ngoài đất đá ra cái gì cũng không có. Lát sau, sương mù lại tràn vào lấp kín chỗ ấy.

“Đại tiểu thư cũng quá táo bạo đi, em như vậy có thể nổ chết anh á.” - Giọng trêu tức của Chính Nam lại vang vọng khắp nơi, rõ ràng chiêu vừa rồi lại không tạo thành bất kỳ tổn thương gì cho hắn.

“Khốn kiếp! Anh lại trốn đông trốn tây em liền rời đi, không đánh nữa.” - Gia Như phú bà thật mệt mỏi, muốn chơi xấu.

Chính Nam không ăn Gia Như phú bà chiêu này, hắn đã nghỉ ngơi đủ, hiện tại nên kết thúc chiến đấu.

Lại phát động “Thủy Châm Thuật” bắn ra liên tiếp 5 cái thủy châm, phân tán sự chú ý của Gia Như phú bà, Chính Nam bắt đầu dùng “Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật” từ nhiều hướng khác nhau tiến hành bao vây, bản thể vẫn chưa động.

Hắn muốn bẫy nốt lượng nguyên khí còn lại của cô.

Gia Như phú bà tránh né thủy châm, lại phát hiện có bóng người từ trong sương mù lao về phía mình, khoe miệng cong lên nụ cười lạnh: “Hừ, rốt cuộc không duy trì nổi sương mù à. Anh mới Linh Hư Kỳ, không thể có nhiều chân khí duy trì sương mù dày và lớn như vậy. Muốn cận thân công kích, em chờ anh từ lâu!”

Gia Như phú bà tỏ ra rất bình tĩnh, vừa rồi tiểu thư tính khí cũng là giả vờ cho hắn xem.

“Vu Thuật - Kích Lưu Thuật” - dùng chân khí dẫn động thủy linh khí hình thành băng khối trói chân đối thủ, hạn chế hành động. Hiện tại sương mù dày đặc, thủy linh khí dư thừa, tiết kiệm rất lớn tiêu hao cho chiêu này của Gia Như phú bà, có thể nói là gây ông đập lưng ông Chính Nam.

Thế nhưng đòi không như là mơ, chuyện đó có ai ngờ!

Đòn đánh của Gia Như phú bà đi xuyên qua “Chính Nam”.

Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật chính là như vậy, bóng người đó hoàn toàn là do sương mù hợp thành, đạt tới độ dày đặc nhất định tạo cảm giác như bóng người trong màn sương nhưng hoàn toàn không phải.

Tiếp theo lại có bóng người lao tới, Gia Như phú bà không chắc đó lại là phân thân hay chính là Chính Nam bản thể nên lại một cái “Vu Thuật - Kích Lưu Thuật” đánh tới, đáng tiếc là lại xuyên qua.

Liên tiếp bốn, năm lần như vậy, chân khí cô nàng đã thực sự thấy đuối, tinh thần mệt mỏi, thân thể mệt mỏi, tâm linh... cũng mệt mỏi.

Đột nhiên từ dưới mặt đất thò ra hai bàn tay, đem Gia Như phú bà kéo xuống chỉ còn lại cái đầu bên ngoài. Lúc này sương mù tản đi, hiện ra Chính Nam đang ngồi nhàn nhã uống nước.

“Thả em ra, khốn kiếp, mau thả em ra.” - Gia Như phú bà la lớn, đã không còn chút tâm cơ nào trong này, chỉ còn tức giận và sợ hãi.

“Ừc!”

“Được, đừng la, anh sẽ không thả.” - Chính Nam đi lại gần, ngồi bên cạnh “đầu” Gia Như phú bà, vuốt vuốt cằm, một bộ rất khó quyết định: “Hiện tại anh thắng, đến lúc thu lợi tức rồi. Hmm, nên hôn má bên trái, hay hôn bên phải, hay thẳng thẩn hôn vào môi... nếu không tới cả ba!”

“Anh... anh đừng làm vậy, anh dám làm vậy em... em sẽ... sẽ khóc cho anh coi.” - Gia Như phú bà đỏ mặt, lắp bắp uy hiếp, dĩ nhiên không có chút lực lượng nào.

“Anh rất sợ đó à, haha.” - Lúc này mặt Chính Nam đã áp sát tai Gia Như phú bà, thổi một hơi.

Gia Như phú bà toàn thân lông tơ dựng đứng, khuôn mặt đỏ chót sắp nhỏ máu, tim đập nhanh lợi hại, khói bốc lên từ trên đầu, một luồng điện tê dại chạy toàn thân. “Anh... anh...” - Cô nàng cái gì cũng nói không được.

Chính Nam cũng không phải muốn làm gì, hắn cũng không phải loại người như vậy.

Từ trong balô lấy ra một cây bút, Chính Nam rất kinh điển vẽ cho Gia Như phú bà một cặp mắt kính, một bộ ria mép, lại chấm một cái nốt ruồi mẹ ghê sau đó ôm bụng cười: “Em bộ dạng này để người khác nhìn thấy, khẳng định tan nát trái tim. Hà thành đệ nhất mỹ nhân à, không được, anh sắp cười bể bụng, anh không sống.”

Chính Nam dùng chân khí ngưng một mặt kính trước mặt Gia Như phú bà cho cô nhìn, kết quả cô vừa nhìn thấy liền khóc.

Chính Nam mộng bức!

Bình thường nguư bức ầm ầm Gia Như phú bà, Lý gia Đại tiểu thư, Thiên Hà thư viện cao đồ, cứ như vậy bù lu bù loa trước mặt hần.

“Được, được, không khóc, đều là anh sai, anh giải thuật giúp em ra ngoài” - Hần lại dùng “Thỏ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật” giúp Gia Như phú bà ra khỏi mặt đất.

Vừa ra được khỏi mặt đất, Gia Như phú bà lập tức nín khóc, khoe miệng cong lên nụ cười ma mĩnh. Cô bắt lấy hai tay Chính Nam, vòng ra sau lưng hần rồi đè hần xuống đất, một trận đánh đập: “Dám vẽ mặt bản tiểu thư! Đáng chết tiểu bạch kiếm!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đột phá Hòa Hợp Kỳ

(Hôm nay bonus hai chương, cảm tạ hai bạn #duongdat0 và #nganthui125 đã đề cử Nguyệt Phiếu!)

Hai người lại đùa giỡn một lúc, Chính Nam nghiêm túc trở lại: “Em gọi chú Tuấn tới Tầng Kinh Các đi, anh muốn đột phá Hòa Hợp Kỳ.”

Gia Như phú bà không hiểu: “Đột phá Hòa Hợp Kỳ sao? Thì anh cứ đột phá thôi, gọi cha tới làm gì?”

Chính Nam trừng mắt cô: “Lần trước anh đột phá Linh Hư Kỳ dẫn phát Thiên Địa Tẩy Lễ, động tĩnh không nhỏ đâu. Lần này anh sợ lại xảy ra tình huống tương tự nên vẫn là bảo đảm một chút cho an toàn.”

Gia Như phú bà biết tình hình không đơn giản, cô cũng nghiêm túc gật đầu: “Vậy anh tới Tầng Kinh Các trước điều chỉnh trạng thái, em đi gọi cha rồi qua ngay.”

Hai người tách ra hành động, Chính Nam thẳng hướng Tầng Kinh Các tầng ba.

Bên trong Tầng Kinh các, Chính Nam lại quay qua cùng Trang phú bà chém gió: “Trang, hú lên cái coi còn sống không.”

“Huuuuuuuuuu... còn sống” - Trang phú bà cùng hần điên một lần.

“Vãi, hú thật a, quá dữ, haha. Được rồi, cho tôi xem bảng thông tin trước đi.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 20(Linh Hư tầng 10 – Chưa chuyển chức tu chân)

Thiên phú: cấp 4

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 1

Kỹ năng: cấp 4 Tam Thân Thuật, cấp 1 Thuần Thân Thuật, cấp 1 Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật, cấp 1 Thỏ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật, cấp 1 Vụ Ân Thuật, cấp 1 Vụ Ảnh Thuật, cấp 1 Phi Tiêu Thao Khổng Thuật, cấp 1 Vụ Trung Quý Ảnh Thuật, cấp 1 Ảnh Phi Tiêu Thuật, cấp 1 Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thỏ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 4 luyện dược sư, cấp 4 trận pháp sư, cấp 3 luyện khí sư, cấp 3 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 55/100), Lý Gia Như(SR, 73/100).

Điểm dư: 10 điểm cấp, 15 điểm kỹ năng, 17 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 2 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 20.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 3: 20/30, còn 84 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 4], ẩn [Thành lập thế lực - giai đoạn 2], tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa].

Đánh giá: Không tệ.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam hỏi: “Ừm! Lần này cần bảo trì bao lâu vậy Trang?”

“Sau khi ký chủ đột phá Hòa Hợp Kỳ thành công, hệ thống sẽ shutdown và tiến hành nâng cấp, bảo trì trong bốn giờ.”

Chính Nam vuốt cằm một chút, sau đó quyết định: “Bốn giờ a, cũng được. Tới!”

“Tiêu hao Hắc Phong Bảo nội đan, Thông Linh Hoa, hoàn thành nhiệm vụ tu chân [Hòa Hợp Thiên Địa], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, tu chân tăng lên Hòa Hợp Kỳ, Thiên Địa tẩy lễ... bắt đầu.”

Thiên uy một lần nữa giáng lâm Hà thành, so với lần trước càng lớn hơn, mạnh hơn. Hạo hạo đặng đặng từng đợt sóng ánh sáng nhiều màu sắc mắt thường cũng có thể nhìn thấy được liên tục đều đặn từ bầu trời phủ xuống Lý gia hình thành quang cảnh cực kỳ bắt mắt.

Thiên Địa Tẩy Lễ có thành công hay không rất dễ nhận ra, bởi vì nếu Thiên Đạo không tán đồng tu luyện giả, nó chỉ xuất hiện chớp lát rồi tàn đi.

Tu luyện giả nếu được Thiên Đạo tán đồng, nó sẽ dừng lại, rải xuống thật nhiều khí tức của “Đạo”. Những khí tức của “Đạo” này không chỉ giúp tu luyện giả vững chắc kinh mạch, tẩy kinh phạt tủy, mà còn gia tăng ngộ tính, thiên phú, độ thân hòa linh khí các loại nhân tố ảnh hưởng lớn tới quá trình tu luyện trong tương lai. Quan trọng nhất là những khí tức của “Đạo” này có thể được những người xung quanh hấp thu cùng, đây là lý do vì sao những thiên tài rất được coi trọng, bởi vì họ có thể kéo cả một thế lực cùng mạnh lên.

Hiện tại đã có thể xác định chắc chắn tại Lý gia có người được Thiên Đạo tán đồng.

Đấu giá mới trải qua mấy ngày, cả người mua được đan dược lẫn người chưa mua được đều còn đang ở trong thành đánh cờ, không ai dám mạo hiểm tính mạng mà dẫn đầu xông ra Hà thành, vậy mà náo nhiệt này chưa qua, trò vui khác đã tới.

“Thiên đạo tẩy lễ a, chỉ cần hấp thu một chút xiu “Đạo” cũng rất có lợi cho tu luyện đấy.”

“Không sai, nhưng đừng quên bên đó là Lý gia, đối tác duy nhất của Trần gia.”

“Thì làm sao!? Trần gia cũng không thể vì một cái nhỏ nhỏ Lý gia mà trở mặt với tất cả khách hàng đi. Và lại chúng ta là ở ngoại vi hấp thu tàn mát “Đạo”, cũng không có quấy nhiễu hay làm gì quá phận, sợ cái gì.”

“Đi! Liều ăn nhiều.”

...

Từ ban đầu chỉ có vài người to gan lớn mật chạy tới Lý gia xem cuộc vui, dần dần càng lúc càng nhiều người đánh tới “Đạo” chủ ý, kéo nhau tới muốn chia một chén canh. Quả nhiên “người chết vì tiền, chim chết vì mồi”, mặc dù kiêng kỵ danh tiếng của Trần gia nhưng cơ hội bày ra trước mặt, không giành lấy thì có lỗi với bản thân.

...

Bên trong Lý gia. Mặc dù đã làm chuẩn bị kỹ càng, Lý Anh Tuấn vẫn bị động tĩnh lần này dọa hỏng: “Không tốt, cấp 5 trận pháp ngăn không nổi luồng thiên uy này, chúng ta hoàn toàn bại lộ.”

Gia Như phú bà lo lắng, cô hiện tại là Nguyên Anh Kỳ tầng 2, mặc dù không phải là thấp, nhưng rõ ràng động tĩnh hiện tại đã không phải một cái Nguyên Anh Kỳ có thể kiểm soát, chỉ có thể vì Chính Nam cầu nguyện

Ngọc Ngân siết chặt nắm đấm, mang danh là hộ pháp của Chính Nam nhưng cô tự cảm thấy mình thật sự vô dụng.

Từng luồng uy áp Không Minh Kỳ dần xuất hiện xung quanh Lý gia, có người thứ nhất thì có người thứ hai, thứ ba. Các Không Minh Kỳ cao thủ rất ăn ý sử dụng uy áp đuổi đi những người có tu vi thấp hơn để chiếm vị trí hấp thu Thiên Địa Tẩy Lễ tốt nhất có thể.

Lý Anh Tuấn sắc mặt âm trầm, tình hình này đã quá khó để có thể kiểm soát. Hắn có thể khởi động thủ hộ đại trận nhưng như vậy không khác nào trực tiếp tuyên chiến với tất cả các thế lực lớn nhỏ trong và ngoài Hà thành. Lại nói, thủ hộ đại trận có hộ được Lý gia trước những con sói đói ngoài kia hay không còn phải suy tính lại.

“Lý gia chủ, có cơ hội tốt như thế này, hi vọng ngài nên mở rộng cửa với tất cả mọi người cùng nhận Thiên Địa Tẩy Lễ đi. Tôi nghĩ mọi người sẽ rất biết ơn ngài á.” - Một giọng nữ mang theo ngả ngón, mang theo mời mọc, ườn ọ vang lên: “Mọi người nói có đúng không~?”

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía người phát ra tiếng nói, là một cô gái che mặt.

Mặc dù khuôn mặt được đeo khăn che nhưng trên thân quần áo của cô gái này cực kỳ bại lộ. Áo của cô giống như 1 miếng vải bằng lụa mỏng quấn quanh đôi gò bồng đảo căng tròn, lộ ra xương quai xanh tinh xảo và cái cổ trắng ngần khiêu gợi. Toàn bộ vùng bụng bằng phẳng cùng lỗ rốn nhỏ nhắn đều xuất hiện trước mặt mọi người. Xuống dưới nữa là chiếc quần lụa mỏng dài được bó chặt tại mắt cá làm đôi chân dài kia như ẩn như hiện. Hai bàn chân trần trắng muốt với các ngón chân nhỏ tinh xảo được sơn màu tím càng nổi bật.

Từ trên xuống dưới cô gái đều là màu tím trang phục, đôi mắt hạnh cũng được trang điểm màu tím, móng tay và móng chân đều là màu tím, cực kỳ yêu dị, giống như một con rắn cạp nong xem lẫn giữa những khoang màu trắng muốt và màu tím chết chóc.

“Tà... Tà Nguyệt...Tà Nguyệt ma nữ.” - Có người lấp bắp sợ hãi, sau đó tranh thủ chuẩn đi.

“Tân Tinh Bảng thứ 14, “Tà Nguyệt ma nữ”? Nữ ma đầu này làm sao xuất hiện ở đây?” - Nghe người trước nhắc nhở, lập tức có người khác nhận ra cô gái này.

Xung quanh “Tà Nguyệt ma nữ” lập tức thành một vùng chân không, không ai dám đứng gần nữ ma đầu này.

Nghe nói Tà Nguyệt ma nữ từng dùng tu vi Nguyên Anh trung kỳ của mình giết chết một tên Nguyên Anh viên mãn mà không tốn một giọt mồ hôi, chỉ bằng vào tuyệt kỹ thành danh “Tà Nguyệt Giới”.

Lại có tin đồn nữ ma đầu này mỗi đêm trăng tròn đều phải dùng máu người để tu luyện, thực hư thế nào không ai biết, nhưng ai cũng không muốn mình là người tiếp theo bị người ta dùng làm công cụ tu luyện a.

“Tà Nguyệt ma nữ” tên thật là Nguyệt Vĩnh, nhưng có vẻ cái tên này nghe không “ngầu” bằng biệt danh của cô nên người ta cũng không thêm chú ý. Nhìn xung quanh mình không còn ai, Nguyệt Vĩnh cũng bắt đầu đi lâu bầu: “Lúc nào cũng “Tà Nguyệt ma nữ”, không gọi người ta là “Tà Nguyệt thánh nữ” được một lần sao?”

“Haha, một cái giết người như ngọc, dùng máu tu luyện ma đầu mà còn muốn người ta xem mình như Thánh Nữ, chuyện cười này nghe cũng khá hài hước đấy.” - Từ trong đám người đi ra một người toàn thân đồ vàng óng, phong độ phiêu phiêu công tử ca, vừa khẽ đưa cây quạt trong tay, vừa châm chọc đang lê loi một mình “Tà Nguyệt ma nữ”.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tà Nguyệt ma nữ và Cửu Dương công tử

“Hừ, bản Thánh Nữ như thế nào cũng không đến lượt một tên “liệt dương công tử” châm chọc. Lo tìm cách mà chữa bệnh liệt dương của mình đi.” - Nguyệt Vĩnh rất ác mồm, ác miệng phản kích. Không phải là vô duyên vô cớ mà cô bị mọi người gọi là ma nữ.

Nghe được xung quanh nhiều người vì nể không được mà phì cười, “Cửu Dương công tử” Dương Khang nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Khốn kiếp! Cô nói ai liệt dương. Có giỏi bước ra cùng bản công tử quyết đấu 300 hiệp xem ai chết trước.”

Nguyệt Vĩnh làm bộ sợ hãi nói: “Không dám! Ngài là Tân Tinh bảng thứ 13 Liệt Dương, à không, “Cửu Dương công tử”, em gái không dám múa rìu qua mắt thợ.”

Đám khán giả lần này cười vang thành tiếng, Nguyệt Vĩnh vừa rồi đã biến tướng trên chóc Dương Khang là Tân Tinh bảng thứ 13 lại đi khiêu chiến thứ 14, trong khi đó đối phương lại là cái “em gái”, rõ ràng là thứ liệt dương nam nhân chỉ có thể đi bắt nạt em gái yếu ớt.

Dương Khang tu luyện là chí dương, chí cương công pháp, tính tình cực kỳ táo bạo. Bây giờ trước mặt nhiều người như vậy bị trêu đùa, còn là vấn đề nhục cảm của đàn ông, tức giận xông lên đầu, hấn cũng không nể nang gì ai.

Hai tay Dương Khang sáng bừng lên hai vòng chân khí màu vàng óng như hai mặt trời nhỏ, sau đó hấn gộp hai “mặt trời nhỏ” thành một mặt trời lớn hơn rồi quăng về phía Nguyệt Vĩnh.

“Thái Dương Hạ Sơn” - Cửu Dương Kinh đệ nhất thức.

Đám đông thấy Tân Tinh bảng thứ 13 và 14 sắp đánh nhau liền quay đầu chạy. Mặc dù chỉ là hai Nguyên Anh Kỳ nhưng lên được Tân Tinh bảng không có ai là người bình thường a.

“Hừ, bản Thánh Nữ cũng không phải cả chua mềm muốn nắn như thế nào thì nắn.” - Trước mặt Nguyệt Vĩnh ngay lập tức xuất hiện một vòng ánh sáng hình bán nguyệt.

Đang lúc Nguyệt Vĩnh chuẩn bị trả đòn, một giọng nói lại vang lên: “Các vị, tôi nghĩ chúng ta nên giữ nơi này yên tĩnh một lát đi.”

Một màn chắn bằng nguyên khí dựng lên trước mặt Nguyệt Vĩnh, toàn bộ đòn đánh của Dương Khang bị hấp thu rồi tan biến không tạo nên chút gợn sóng nào, cùng lúc đó vòng bán nguyệt của cô cũng bị đánh tan thành điểm điểm ánh sáng.

Nguyệt Vĩnh sững sờ, nhỏ giọng tự nói: “Không Minh Kỳ cao thủ?”

Lê Nhân Doanh từ bên ngoài Lý gia chậm rãi bước vào, vẫn vẻ tươi cười của người làm kinh doanh trên mặt nhưng ai cũng biết vị Không Minh Kỳ vừa ra tay rất có thể là vị ông chủ của Phúc Đạt này.

“Đại tiểu thư có lời, đang tiến hành đột phá bên trong là Trần gia thiên tài, tới nơi này tạm thời tiếp quản hoạt động kinh doanh chi nhánh Trần thị thương hội. Còn tại sao lại đột phá tại Lý gia, cái này liên quan tới Trần gia và Lý gia quan hệ hợp tác, không tiện cùng các vị nói rõ. Mong các vị cho Đại tiểu thư chúng tôi một bộ mặt, không nên làm khó Lý gia chủ.” - Lê Nhân Doanh lời nói rõ ràng, ý tứ minh bạch.

Đang lúc mọi người cho rằng hắn nói xong rồi, Lê Nhân Doanh lại tiếp tục mở miệng, lần này là kèm theo Không Minh hậu kỳ uy áp, quần áo của hắn bay phấp phật, giọng nói âm trầm “Nếu có người cố ý không hiểu những gì tôi vừa nói, vậy thì đành đắc tội rồi.”

Đám đông không ai dám thờ ơ, Nguyệt Vĩnh và Dương Khang cũng không ai dám nói gì. Có thể Không Minh hậu kỳ Lê Nhân Doanh không phải là rất ghê gớm, nhưng “Tu La” Tú Anh và Trần gia thì khẳng định là rất ghê gớm.

Vẫn là Nguyệt Vĩnh tính cách nhanh nhẹn hơn, hơi khom người với Lê Nhân Doanh nói: “Xin lỗi Lê lão bản, là tôi quá tò mò người được Thiên Địa Tẩy Lễ là ai nên không cẩn thận mạo phạm. Nếu bên trong là Trần gia thiên tài, vậy xin chúc người kia đột phá thành công, cũng như chúc mừng Trần gia lại ra một vị tuyệt thế thiên tài. Xin phép đi trước!” - Nói rồi không chờ Lê Nhân Doanh trả lời, cô dùng thân pháp lập tức biến mất.

Dương Khang cũng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, hắn ôm quyền nói với Lê Nhân Doanh: “Lê lão bản, đắc tội!” – Quay đầu đi thẳng.

Lý Anh Tuấn xuất hiện bên cạnh Lê Nhân Doanh, quét mắt những người còn lại, nói một câu đuổi khách: “Các vị, không tiễn!”

Mọi người nhao nhao rời đi, ai cũng không muốn bị Trần gia nhớ kỹ. Nguy hiểm nhất là nếu bị Trần gia cảm cửa, thế lực của họ có khả năng sẽ bị thế lực đối địch vượt trên một đầu, như vậy thì thật sự chơi xong rồi.

“Anh Doanh, cảm ơn anh. Tình hình vừa rồi thật sự vượt qua tầm kiểm soát của Lý gia.” - Lý Anh Tuấn cùng Lê Nhân Doanh khách khí, Chính Nam và Trần đại tiểu thư quan hệ hắn cũng biết, nhưng không nghĩ là tới mức này.

“Haha, Nam công tử đột phá là đại sự, không thể để xảy ra sai lầm. Còn Lý gia chủ cũng không cần cùng tôi khách khí, đều là người một nhà.” - Lê Nhân Doanh cười nói, chỉ là “người một nhà” cái từ này, đúng là ý nghĩa có chút rộng.

“Cũng đúng, vậy chúng ta tiếp tục chờ Chính Nam xuất quan, có lẽ cũng không bao lâu.” - Lý Anh Tuấn gật đầu, liếc mắt Lý Gia Như, tâm cũng lo lắng.

Lý Gia Như cắn răng, vô hình cảm thấy không an tâm.

“Tu La” Tú Anh có nhãn tuyến bên này, người ta tu vi vừa cao, lớn lên lại xinh đẹp, gia thế lại xuất sắc, rõ ràng là đối với người đang trong giai đoạn phát triển thế lực như Chính Nam có thể cho hắn rất nhiều trợ giúp. Đây còn chỉ là nói một cách bị động, ngày nào đó người ta hứng lên tới cướp người, lúc đó mình, cha mình, toàn bộ Lý gia cũng không cần được.

Thua từ lúc chưa bắt đầu a!

“Mình nên làm cái gì!? Mình nên làm cái gì!? Minh... đúng, mình có lợi thế... anh ấy hiện tại đang ăn, ở, ngủ tại Lý gia, đây là lợi thế của mình. Có lẽ cần phải cùng chị Ngọc Ngân liên thủ, không thể đấu với nhau để người ngoài lợi dụng.” - Gia Như phủ bì lo được lo mất, đã tính đường cùng người khác liên thủ trói lại Chính Nam.

Ngọc Ngân ngược lại là không lo lắng, cô biết rõ mình chỉ có thể làm cái hộ pháp, cái nô tỳ. Nếu có thể may mắn được chủ nhân muốn làm ấm giường vậy thì hoàn mỹ.

...

Trong phòng, Chính Nam hiện tại toàn thân bị bọc ở trong một cái kén ánh sáng, từng tế bào đều đang được vuốt ve, kinh mạch càng thêm vững chắc, da thịt càng thêm nõn nà, đời này cũng đừng mong thoát kiếp tiểu bạch kiểm.

“Nam con, cha rất vui mừng con lại bước ra thêm một bước nữa trên con đường cường giả...” - Giọng nói Chính Thiên lại vang lên vẫn đầm ấm như vậy, vẫn như gần như xa.

Chính Nam lần này lại không có bất ngờ, hắn coi như hiểu rõ, mấy đoạn video này được lưu trong đầu hắn, mỗi lần phá đại cảnh giới sẽ được mở ra một lần cho hắn xem sau đó tự hủy, cảm giác thật cmn cao cấp, giống cách FBI, CIA làm việc.

“Lời lần trước cha nói hi vọng con vẫn còn nhớ rõ. Lần này cha cũng không có gì nhiều để nói cùng con, có việc gì cần Lý Anh Tuấn sẽ giải đáp cho con. Thêm nữa, cần thận ba cái siêu nhất lưu thế lực, bọn họ tại ba đại lục đại diện cho quyền uy, cho sức mạnh tuyệt đối, nhưng bọn họ cũng đại diện cho ma quỷ, cho tà ác. Con hiện tại cái gì cũng không làm được, đừng lộ ra manh mối, tiếp tục phát triển, cha dành cho con chỉ dẫn ở các lần tiếp theo, nếu như con có thể nhìn thấy được.”

Chính Thiên nói ngắn gọn vài câu rồi rất nhanh im lặng, không có nhiều tin tức và hé lộ gì quan trọng.

Đến đây Thiên Địa Tẩy Lễ hoàn thành, Chính Nam trong lòng lại là một trận nhỏ nước bọt: “Lão cha thật sự dài dòng, làm sao không nói thẳng “ờ, kẻ thù của con là ba cái siêu nhất lưu thế lực á, mà con bây giờ yếu quá, sau này lại tính ha”, như thế có phải tiết kiệm thời gian không”

(Chính Thiên: “Hắt xì!”)

...

Chính Nam phải trên người mình bụi bặm không tồn tại, đứng dậy nhìn quanh một vòng rồi mở cửa đi ra.

Vừa bước ra bên ngoài, thấy bao quanh mấy chục người đang nhìn chăm chăm cửa ra vào, tay lăm lăm vũ khí dọa Chính Nam xém chút đá ra quần. Hắn giật mình giờ hai tay lên, la to: “Tôi đầu hàng, đừng nổ súng!”

Mọi người tự động bỏ qua lời nói kỳ quái của hắn, từng người chạy qua.

“Nam, cháu đột phá thành công rồi hả, chúc mừng tu vi lại tăng nha.” - Lý Anh Tuấn cười, bắt lấy bả vai hắn lắc một trận, thật giống như thấy con rể vậy.

“Mới qua mấy ngày lại đột phá đại cảnh giới, tại Trần gia chúng tôi cũng không có nhiều thiên tài như thế này a.” - Lê Nhân Doanh cảm khái nói.

“Mặc dù là cái biến thái, nhưng phải công nhận là cái biến thái thiên tài.” - Gia Như phú bà cũng không chịu thua kém.

Ngọc Ngân cũng yên lặng nở nụ cười, thẳng lưng, ưỡn ngực.

Mọi người ăn ý không nhắc tới sự kiện Lý gia bị vây quanh, không ai muốn cho Chính Nam thêm áp lực.

"Ahaha, may mắn, may mắn mà thôi, không có chút nào liên quan tới thiên phú, nhân phẩm hay lớn lên có đẹp trai không!" - Chính Nam gãi đầu cười.

Mọi người mặt đều đen như đáy nồi. Khen hắn hai câu hắn liền tự bay lên tới trời rồi!

Chính Nam cùng mọi người chém gió một lúc rồi kéo nhau đi thư phòng Lý Anh Tuấn, hắn rời Hà thành mấy ngày, cần phải có nhiều chuyện xảy ra a.

...

Sau hai giờ họp “hội đồng quản trị”, Chính Nam thay mặt mọi người tóm tắt lại các ý chính: “Nói như vậy là hiện tại Hà thành giống như trái bong bóng càng lúc càng lớn, chỉ cần một cây kim nhỏ cũng sẽ đến một vụ nổ lớn?”

“Đã có vài người không tin tã, vụng trộm rời khỏi Hà thành.” - Lê Nhân Doanh lắc đầu, thờ dãi: “Kết quả thì không cần phải nói.”

“Ai muốn đùa thì cứ để họ đùa thôi.” - Chính Nam cười lạnh: “Chúng ta là người làm ăn, đồ đã bán ra, tiền về rồi thì hết trách nhiệm, còn đơn được cuối cùng vào bụng ai vậy thì không tới lượt chúng ta quản.”

Mọi người đều trầm ngâm một lát rồi đồng loạt gật đầu.

Chính Nam tiếp tục nói: “Như vậy cảm ơn mọi người!”

Lê Nhân Doanh đứng dậy ôm quyền: “Vậy tôi trở về cùng Đại tiểu thư báo cáo tình huống. Tạm biệt mọi người.”

Lý Anh Tuấn thì ánh mắt mờ ám nhìn qua nhìn lại Chính Nam cùng Gia Như phú bà rồi cười thâm ý rồi đi, để Gia Như phú bà giậm chân liên tục.

Còn gần hai giờ hệ thống mới bảo trì xong, Chính Nam cũng không xem được thông tin thuộc tính của mình, hắn dứt khoát cùng Gia Như phú bà, Ngọc Ngân đi đối chiến thử tay.

Mới đột phá thành công, Chính Nam tâm lý cũng bành trướng, quyết định 1 vs 2 một lần: “Tôi, hôm nay bản đại gia cùng hai cô đối chiến 300 hiệp, các cô nhỏ tới trước, hay lớn tới trước, hay cả hai cùng lên?”

Hai cô gái nhìn nhau, sau đó cùng nhau xông lên.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Kích hoạt Tả Luân Nhân!

“Vụ Thuật - Kết Tinh Chi Quang”, một khối băng đá hình thành cực nhanh, muốn vây Chính Nam bên trong.

Chính Nam lập tức dùng Thuần Thân Thuật thoát khỏi trời buộc.

Thế nhưng còn chưa kịp chờ Chính Nam ổn định thân hình, một bóng đen đã gần như cùng lúc xuất hiện ngay saucạnh hắn.

“Như Ảnh Tù Hinh”

Ngọc Ngân như bóng ma đứng sau lưng Chính Nam, cô vung lên chủy thủ đang sáng lóa ánh sáng xanh dương.

“Ngưng Surong Thứ” - dùng bản thân nguyên khí dẫn dắt thủy linh khí tiến hành tấn công và làm chậm đối phương.

Chính Nam không cách nào tránh né, lại không có chuẩn bị “Thế Thân Thuật”, lần này hắn thật sự bại.

Thấy cái chủy thủ dừng ngay trước yết hầu mình, Chính Nam không phục la to: “Các cô ăn gian, dùng tu vi cao bắt nạt tôi, có giỏi chúng ta tới làm lại.”

Gia Như phú bà cười lạnh: “Hừ, thua liền là thua, hôm nay tới chúng tôi thu lợi tức. Chị Ngọc Ngân chúng ta cũng tới mò một trận.” - Đã quyết định cùng Ngọc Ngân hợp tác, cô nàng cũng không ngại ngừng.

Chính Nam vừa sợ hãi, vừa sung sướng bị hai cô gái một lớn một nhỏ sờ toàn thân, “tiểu Chính Nam” cũng bị Ngọc Ngân vụng trộm nắm một cái, làm hắn xém chút liên cao.

...

Một trận “some” qua đi, ba người nằm trên mặt đất, chụm đầu vào nhau, chân về ba phía như cái cánh quạt, ngắm nhìn bầu trời.

Nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm phía trên, Chính Nam mở miệng nói: “Tình hình cân bằng tại Hà thành không biết có thể duy trì được bao lâu, nhưng rõ ràng càng như thế này càng bất lợi cho chúng ta.”

Đang lìm dim hưởng thụ giây phút yên bình, hai cô gái cũng mở mắt: “Ý của anh là?” - Gia Như phú bà không có manh mối gì đối với nhiệm vụ lần này.

“Đấu giá ra đời chính là để các thế lực vì tranh giành đan dược mà liều mạng” - Chính Nam mắt nhìn thẳng bầu trời, xem các đám mây chậm rãi bay qua, nói: “Nếu đan dược không chảy ra ngoài mà cứ tụ họp ở Hà thành như hiện tại, lần tiếp theo sẽ rất xấu hổ a.”

Mục đích của Chính Nam là dùng đan dược thúc đẩy các thế lực vơ vét tiền tài, của cải tới nơi này của hắn tiêu xài. Thế nhưng mà emn, mua xong lại không mang về đi còn cứ ở Hà thành ngây người, ai cũng hi vọng mình là người thắng cuối cùng, vậy lần tới đấu giá tiền đâu mà mua nữa.

Gia Như phú bà cảm thấy phải nói rõ với Chính Nam: “Đan dược hiện đang trong tay Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các, đây là hai cái nhị lưu thế lực a.”

“Cho nên chúng ta phải có mối như đủ lớn để bọn họ động tâm, không tiếc tính mạng mà ngay lập tức rời khỏi Hà thành.” - Chính Nam nói thêm: “Ngoài ra anh cần tình báo chi tiết của tất cả các tam lưu thế lực trong và ngoài Hà thành, chuyện này nhờ em nhé, Gia Như.”

Gia Như phú mà hai mắt long lanh nói: “Không thành vấn đề.”

Ngọc Ngân há miệng muốn nói, nhưng rồi lại thôi.

...

Tạm biệt Gia Như phú bà và Ngọc Ngân, Chính Nam tranh thủ hệ thống còn chưa bảo trì xong lại chạy tới Phúc Đạt tìm Tú Anh phú bà.

Phúc Đạt hiện tại đã trở thành trung tâm của toàn bộ Hà thành, người ra vào tấp nập không có chỗ chen chân.

Chính Nam chạy tới nơi, nhìn dòng người ra vào hắn cũng chỉ biết tắc lười, lắc đầu rồi... đi lối đi riêng.

Không có cách, bản tiểu bạch kiểm được phú bà ưu ái a.

...

Tự mình gõ cửa phòng làm việc của Lê Nhân Doanh, Chính Nam vào phòng thì bất ngờ gặp Tú Anh phú bà đang ngồi trên ghế chủ vị.

Tú Anh phú bà vẫn một bộ đồ đồ yêu mị nhìn Chính Nam, mỉm cười xinh đẹp nói: “O, không biết con gió nào thổi vị đại thiên tài này trôi dạt tới tệ xá vậy, không đón tiếp từ xa, thật là thất lễ.”

Chính Nam cũng không kiêng nể gì mà ngồi xuống một bên, tự mình rót một ly trà rồi vừa uống vừa nói: “Đi ra ngoài mấy ngày, trở về không có nghĩ tới ai, nghĩ ngay tới Trần đại tiểu thư đầu tiên nên tới thăm chứ sao. Tôi thì làm gì có việc gì.”

Tú Anh phú bà lật cái bạch nhãn, cô mới không tin hàng này rảnh rồi tới thăm cô: “Hừ, không có lời nào là thật lòng. Nếu không có việc gì tôi lên lầu nghỉ ngơi đây.”

“Được rồi, không đùa giỡn.” - Chính Nam cảm thấy không thú vị: “Tôi cần tình báo chi tiết đội hình của Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các tới Hà

thành lần này. Đặc biệt là của hai vị thiên tài trên Tần Tinh Bảng kia.”

Tú Anh phú bà tò mò hỏi: “Cần tinh bảo làm gì? Đừng bảo là cậu muốn...”

Chính Nam ngắt lời: “Cần làm gì thì cô đừng hỏi, chỉ cần trả lời cho hay không cho là được.”

Tú Anh phú bà cười nói: “Tinh bảo là phải tốn tài nguyên, thời gian và chịu nguy hiểm mới lấy được...”

“Một viên hoàn mỹ Đường Nhan Đan.” - Chính Nam trực tiếp trả tiền.

Tú Anh phú bà mừng rỡ, cô cảm thấy mình nghe nhầm rồi: “Cái gì cơ?”

Chính Nam lặp lại lời mình vừa nói, chậm rãi từng chữ một: “Tinh bảo chi tiết của Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các, đổi lấy một viên hoàn mỹ Đường Nhan Đan.”

Tú Anh phú bà nhìn chăm chú Chính Nam, nhìn tới Chính Nam toàn thân khó chịu, cô mới mỉm cười trả lời: “Được a, thất truyền ngàn năm đan dược, duy trì dung nhan 50 năm không đổi, đáng giá.”

Tú Anh phú bà từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra hai viên ngọc rồi ném cho Chính Nam. Hắn cũng lấy ra hoàn mỹ Đường Nhan Đan ném trở lại, nhận được Tú Anh phú bà trừng mắt mắng: “Đan dược quý như vậy cũng không bỏ vào bình ngọc, lỡ dược hiệu trôi đi thì sao?”

Chính Nam bĩu môi: “Cô cũng không phải không biết hoàn mỹ đan sẽ tự hấp thu linh khí tu bổ bản thân, ở đâu ra dược hiệu trôi đi.”

Không quan tâm Chính Nam nói gì, Tú Anh phú bà mân mê đan dược trong tay nói: “Không tiễn!”

Chính Nam cũng không có ý định ở lâu, hắn phải trở về chuẩn bị cường hóa bản thân. Còn về việc Tú Anh phú bà đòi thù lao, hắn cảm thấy hoàn toàn bình thường. Giống như những gì cô nói, tinh bảo cũng phải trả giá mới lấy được, không phải dễ dàng gì. Lại nói, trước sau gì Tú Anh phú bà cũng là của hắn, dùng đan dược làm đẹp tặng cho cô cũng không có gì sai chứ, hắc hắc.

...

“Hệ thống bảo trì hoàn tất, chào mừng ký chủ trở lại với Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả hệ thống. Đây là Trang, tác nghiệp tại dị giới.”

Chính Nam trở về tới phòng mình vừa đúng lúc nghe được giọng của Trang vang lên, hắn mừng hơn năm mới: “Chưa bao giờ cảm thấy nghe giọng Trang phú bà mà nó thân thiết và ấm áp như lúc này. Trang phú bà, cậu bao nuôi.”

Trang phú bà bật cười khanh khách: “Đúng là không biết xấu hổ, ký chủ có tài năng đặc biệt gì xứng đáng để được bao nuôi không?”

Chính Nam càng lúc càng cảm thấy Trang phú bà không giống cái A.I đơn giản như vậy, hắn tiếp tục đùa giỡn: “Có thể ăn, có thể ngủ, có thể làm ấm giường a. Quan trọng là đẹp trai!”

Trang phú bà càng cười lớn hơn: “Mấy “tài năng” của ký chủ quá tầm thường, không nhận. Khi nào tốt hơn quay trở lại sau nhé.”

Chính Nam thờ dãi một hồi, giống như rất tiếc nuối: “Tiểu bạch kiểm cái nghề này càng ngày càng khó làm a, thôi vẫn là phải tìm đường mạnh lên vậy.”

Trang phú bà gật gù: “Phải phải, thôi không đùa giỡn nữa. Phía dưới là các hình thức tiến hóa Thiên Nhân, mời ký chủ lựa chọn.”

Cấp 3 Thiên Nhân: Bạch Nhân hình thái thứ 2: Thiên Sinh Nhân.

Cấp 3 Thiên Nhân: Tà Luân Nhân đơn câu ngọc hình thái.

Cấp 3 Thiên Nhân: Giám Bảo Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 3 Thiên Nhân: Đại Địa Nhân cấp 1 hình thái.

Cấp 3 Thiên Nhân: Âm Dương Nhân hình thái.

“Ồ, tiến hóa Bạch Nhân lên Thiên Sinh Nhân(Tenseigan) sao, thứ tốt.” - Chính Nam hai mắt tỏa sáng, đôi mắt này mạnh không hợp lẽ thường a, thôi bay mặt trắng có hay không?

“E hèm... Ký chủ, cẩn thận suy nghĩ, cẩn thận suy nghĩ.”

Chính Nam sững sờ một lát rồi cau mày: “Khoan đã, “Thiên Sinh Chakra Hình Thức” yêu cầu phải có sáu loại Chakra và quan trọng nhất là phải kích hoạt được “Cầu Đạo Ngọc”, thứ này là đặc trưng của “Đạo”, ít nhất phải Độ Kiếp kỳ may ra mới có a. Nếu không kích hoạt được “Thiên Sinh Chakra Hình Thức” thì con mắt này hoàn toàn không có gì đặc biệt.” - Mặc dù biết Thiên Sinh Nhân ngàn năm trời nhưng yêu cầu để sử dụng nó quá cao.

Chính Nam cũng biết hiện tại mình rất yếu, sở hữu Thiên Sinh Nhân rõ ràng không có tác dụng lớn, cần phải chất chiu những cơ hội mạnh lên như thế này.

“Ký chủ phân tích không sai, Thiên Sinh Nhân theo như thuật ngữ kiếp trước của ký chủ thì nó được gọi là trang bị “late game”, sở hữu quá sớm không có nhiều tác dụng.” - Trang phú bà cũng không keo kiệt mà khen Chính Nam một tiếng.

Chính Nam gật gù: “Như vậy, Trang, lựa chọn Tả Luân Nhân hình thức, có thể hiện tại Tả Luân Nhân không quá mạnh nhưng tương lai của nó là vô hạn.”

“Kích hoạt cấp 3 Thiên Nhân: Tả Luân Nhân đơn câu ngọc hình thức, thời gian kích hoạt: 5 phút. Khởi động trạng thái phong bế.”

Sau năm phút chết giả, Chính Nam chậm rãi tỉnh lại. Hắn lập tức kiểm tra thông tin Thiên Nhân.

“Tên: Thiên Nhân (cấp 3).

Hình thái: Bạch Nhân, Tả Luân Nhân đơn câu ngọc.

Chức năng: Giám định phú bà(tên, tuổi, tu vi, đánh giá, thiên phú, huyết mạch), 360 độ tầm nhìn, thấu thị, động thái thị giác.”

“Ha, thêm được khả năng quan sát huyết mạch, rất tốt.”

“Ngoài Thiên Nhân lên cấp ra còn có cập nhật gì không Trang?” - Chính Nam không thể chờ được nữa, mỗi lần hệ thống cập nhật đều có thêm tính năng mới cho hắn tìm hiểu.

“Có, lần này cập nhật rất nhiều, chi tiết tại file changelog, mời ký chủ tự xem.” - Trang phú bà lên con lăm biếng, quăng file cho hắn tự xem.

“Thật sự... như vậy cũng được a!” - Chính Nam cũng bó tay, tự xem thì tự xem.

“Thay đổi hệ thống cửa hàng cho phù hợp.

Mở ra hệ thống sủng vật.

Mở ra hệ thống phi hành khí.

Ưu hóa giao diện.

Một số thay đổi nhỏ khác.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Trang bức sẽ bị sét đánh!

“Có nhiều đó mà cũng lười? Có làm hệ thống như vậy luôn á Trang.” - Chính Nam xem xong changelog cảm thấy Trang phú bà làm sao càng ngày càng giống cô bé tuổi teen nổi loạn.

“Trang thích, ký chủ có thể làm gì được Trang.” - Trang phú bà phản đmg.

“Ok, Ok, không làm gì cả. Đúng rồi, giải thích cửa hàng trước đi.” - Chức năng này quá nhảm, hắn gần như đã quên mất. Hôm nay thấy có cập nhật nên phải tham khảo lại.

“Cửa hàng được sửa lại từ hình thức buôn bán cố định như trước đây thành hình thức buôn bán mở rộng. Mọi thứ sẽ được niêm yết vĩnh viễn, ký chủ có đủ tiền có thể mua.”

“Ha, vậy để tôi xem cửa hàng một chút đã.” - Chính Nam hứng thú, có vẻ có cái tính năng tốt rồi.

Chính Nam ấn mở cửa hàng, chỉ thấy bên trong chia làm 3 mục gồm đan dược, huyết mạch và trang bị.

Đan dược bên trong có bán các loại đan dược từ cấp 1 tới cấp 8, mọi phẩm chất. Cái gì Thánh Nhân Đan, Cửu Chuyển Thần Đan, Sinh Sinh Tạo Hóa Đan,... ngu ru bức ầm ầm đan dược đều có, chỉ là giá tiền kia... thôi được rồi, nhiều số 0 hơn cả giải Vietlott, đơn vị tính bằng cực phẩm linh thạch. Hiện tại Chính Nam một chút mạt phần còn không có mua nổi chứ nói chi một viên đan dược.

Trú Nhan Đan ngược lại là không đắt nhưng không cần thiết nên hắn cũng không mua.

“Ồ, Luân Mạch Đan? Tăng lên phẩm chất huyết mạch? Thứ này cũng có?” - Chính Nam tỏ ra rất hứng thú.

“Thế giới này trước đây cũng có hệ thống phân cấp huyết mạch, nhưng sau nhiều “biến cố” dẫn tới phẩm chất huyết mạch càng ngày càng thấp, cùng với sự biến mất của Mạch Luân Thảo, hệ thống phân cấp huyết mạch dần bị lãng quên.” - Trang phú bà có quyền truy cập vào Thiên Đạo nên biết được khá nhiều thứ bí ẩn.

Chính Nam hai mắt sáng quắc: “Nói như vậy tôi có thể sử dụng không?”

“Không thể sử dụng.” - Trang phú bà dội Chính Nam một gáo nước lạnh.

“Vi sao a?” - Chính Nam tê tâm liệt phế gào thét.

“Huyết mạch của ký chủ hiện tại đã không thuộc thế giới này, “Đạo” trong Luân Mạch đan không thể giúp ký chủ tăng cấp huyết mạch được.”

Nghe Trang phú bà giải thích, Chính Nam cũng chỉ có thể nuốt nước mắt vào tim, chấp nhận sự thật đau đớn này.

Tiếp theo là Huyết mạch. Mục này làm Chính Nam chú ý, hẳn có thể cường hóa bản thân bằng cách mua lượng lớn huyết mạch hay không? Cái gì Bất Tử Điều huyết mạch, Kim Long huyết mạch,... mua 1 mở sau đó trộn vào không phải vô địch rồi?

“Ký chủ bớt nằm mơ giữa ban ngày đi. Huyết mạch cũng giống như nhóm máu vậy, trộn vào nhau không đúng sẽ gây xung đột, còn gọi là phản ứng đào thải, nhẹ thì mất oan huyết mạch, nặng thì hóa thành thứ gì đó không phải người, không thì thẳng thắn chết luôn. Phải biết huyết mạch càng mạnh thì sẽ càng có xu hướng đào thải huyết mạch khác.” - Trang phú bà dội một thùng nước lạnh dập tắt ngọn lửa “muốn chết” đang hùng hực thiêu đốt Chính Nam

“Làm sao tôi biết được huyết mạch nào không đào thải lẫn nhau?” - Chính Nam tâm nguội một nửa, nhưng vẫn không từ bỏ cơ hội.

“Cách thứ nhất là tham khảo tiến hóa, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng đã loại được một số huyết mạch không tương đồng rồi. Ví dụ ký chủ sử dụng Long huyết mạch, sau đó lại muốn trộn Phượng huyết mạch, nghĩ một chút nó sẽ ra cái gì? Tất nhiên là không phải thứ gì tốt rồi.

Cách thứ hai là điều tra xem nguồn gốc có liên hệ với nhau không, ví dụ dễ hiểu nhất chính là các huyết mạch trong Naruto ký chủ đang sở hữu đều thuộc từ cùng một tổ tiên, như vậy sẽ không xảy ra đào thải.

Cuối cùng, cũng là cách ngu nhất, đó là thí nghiệm, mua huyết mạch về, thí nghiệm lên bản thân, haha, thật mong ký chủ trở thành Hulk hay Abomination.”

Trang phú bà từ nghiêm túc, chuyển sang đùa giỡn, cuối cùng thẳng thắn gọi tên Chính Nam ra làm ví dụ.

Chính Nam lật cái bạch nhãn nói: “Tôi mà thành Hulk, không biết có ai đó đau lòng hay không, dù sao cũng là hệ thống của cái quái vật, sau này thành được hình người không biết có bị dày vò không?”

“Thôi, không giỡn, Trang sẽ dùng phần cứng hệ thống tiến hành giả định thí nghiệm, sau đó đánh dấu những huyết mạch ký chủ có thể sử dụng, như vậy được đi.” - Trang phú bà cũng nhận sợ, lỡ Chính Nam làm liều thành cái quái vật gì đó, sau này khổ cũng chính là mình.

Haiz, làm hệ thống không có nhân quyền a!

“Như vậy mới đúng” - Chính Nam nở nụ cười, sau đó tiếp tục xem cửa hàng.

Giống như Trang phú bà nói, mọi huyết mạch trong Naruto đều bắt nguồn từ Kaguya Otsutsuki, như vậy hiện tại hẳn không cần bỏ gần lấy xa, cứ thu gom hết huyết mạch từ Naruto trước, sau đó tính tới các huyết mạch khác sau. Gom tới đủ mạnh bằng Kaguya Otsutsuki, vậy hẳn là tương đương Đại Thừa Kỳ đại năng rồi.

Cuối cùng là mục trang bị, bên trong cái gì quần áo, giày dép, mũ nón, thậm chí bikini đều có.

“[Nỏ Thần An Dương Vương], 1 tỉ cực phẩm linh thạch, hmmm, mai mua.”

“[Túi Ba Gang], 800 triệu cực phẩm linh thạch, hmmm, 2 ngày nữa đủ tiền rồi mua.”

“[Cây Tre Trăm Đốt]...”

...

“Thần mẹ nó, mang thần khí ra khoe đúng không!? Không mua! không mua!”

Rất nhiều trang bị có tính năng quá khủng, Chính Nam nhìn mà nước miếng ròng ròng nhưng mà không tiền a!

Không tiền dứt khoát không shopping, khi nào có tiền rồi tính.

“Những trang bị, huyết mạch này chỉ có thể mua bằng linh thạch thôi hả Trang, cái này muốn bao nhiêu cho đủ đây?” - Chính Nam khóc than, cầu phú bà thương hại.

“Ở giai đoạn hiện tại chỉ có thể như thế, chờ ký chủ đẳng cấp cao hơn sẽ mở ra nhiều loại tiền tệ hơn, lúc đó có thể giúp ký chủ mua sắm dễ dàng hơn.” - Trang phú bà cho Chính Nam cái hi vọng.

“Được a, nói đi nói lại cũng lại phải lên cấp cao hơn, thật không thú vị.” - Chính Nam ngoài mặt nhỏ nước bọt, trong lòng lại quyết định phải nhanh hơn lên cấp.

“Sùng vật a. Hôm nào lại vào Vạn Tượng Sâm Lâm tóm một con yêu thú về làm thú cưỡi, oai phong một chút.” - Chính Nam trong lòng có ước lượng cho mình, thế là tiếp tục hỏi thăm Trang phú bà: “Phi hành khí là cái gì thế Trang?”

“Chính là phi hành đạo cụ, nghe kỹ, là đạo cụ, không phải là Độ Kiếp Kỳ lã không phi hành. Đạo cụ có thể giúp ký chủ bay được sớm hơn, nhanh hơn và tiết kiệm nguyên khí hơn so với bình thường lã không phi hành rất nhiều.” - Trang phú bà đánh cái quảng cáo, cũng nói ra rất nhiều ưu điểm của phi hành đạo cụ.

“Hmmm, nói như vậy hiện tại tiền tài có chỗ tiêu, bên trong cửa hàng trang bị tôi cũng thấy bán phi hành đạo cụ, xem lại một chút.”

...

“Oa, đôi cánh [Đoạt Thiên] này cũng quá ngẫu chứ, Archangel của phim Apocalypse đúng không? Còn cái [Phi Thánh] này, toàn thân màu vàng óng ánh phi kiếm, lại to, lại dài, đứng lên bay không phải thành mục tiêu cho kẻ địch, nhưng mà cmm ngẫu a.” - Chính Nam vừa lau nước miếng vừa xem phi hành đạo cụ, cái gì cánh bướm, cánh chim, cánh dơi... , cái gì điều, phi kiếm, thám bay,... cá biệt còn có cá đuối, điều hầu,... phượng hoàng cũng có.

Có cho mình một cái phi hành đạo cụ ưng ý làm mục tiêu, Chính Nam đóng cửa hàng, mở bảng thông tin, quyết tâm rời xa phù phiếm xa hoa để làm người, quay về với thực tại là hần mới cấp 20, cầm mấy thứ này ra ngoài, có khi bay không ra được cổng thành.

“Qua con bĩ cực đến hồi thái lai.” - Chính Nam vừa ngâm tụng một câu thành ngữ rồi xoa tay cười hèn mọn: “Điểm nhiều để làm gì? Là để xài chứ làm gì a, hắc hắc!”

“Tiêu hao 12 điểm cấp tăng lên cấp 24 thành công.”

Một luồng cảm giác thư thái từ đan điền lan tỏa toàn thân khiến Chính Nam nhìn không được rên rỉ, người không biết đi ngang qua nghe thấy còn tưởng hần đang... phê tận óc đầu.

Một lần lên bốn cấp khiến kinh mạch và tế bào toàn thân hần đạt được cực lớn tăng lên, giả tượng lên cấp càng là để cho hần cảm giác mình một quyền có thể đánh tan cả một ngọn núi.

Thực sự may mắn cho Chính Nam là hần sở hữu Hệ Thống đồng thời trải qua hai lần Thiên Địa Tẩy Lễ mới có thể còn ngồi đây rên rỉ trong sung sướng, đổi lại một người khác dám chơi lớn như vậy nhẹ thì trọng thương, kinh mạch đứt đoạn, trở thành phế nhân, nặng thì thăng thần đi châu ông bà ông vải luôn rồi.

Qua 15 phút cảm nhận được cái gì gọi là cực lạc, cái gì gọi là phê tận óc, Chính Nam nằm lãn trên đất, mặt chưa hết thòm thèm lảm bảm: “Thảo nào người ta liều mạng tu luyện, tranh giành, đánh giết cũng muốn mạnh lên. Không nói tiền, quyền, thế các loại vật ngoại thân, chỉ riêng cảm giác này cũng khiến người ta nghiện rồi.”

Cố nén cảm giác lãng lãng còn chưa tán hết trong cơ thể, Chính Nam tiếp tục đại nghiệp tiêu xài của mình.

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, tăng [Tam Thân Thuật] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề, tăng [Luyện Dược Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 4], thu được 4 điểm cấp, 4 điểm nghề.”

“Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 5], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 6]. Phần thưởng: [5 điểm cấp, 5 điểm nghề]. Phạt: [Không]. Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Cứ như vậy trở thành Dược Vương.” - Chính Nam thở dài, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời: “Nhân sinh như mộng, hồng trần như mây a, haiz..”

Tạch Tạch! Đùng! Đùng...

Giữa bầu trời xanh quang đãng bỗng nhiên giạt đùng đùng tiếng sấm, từng tia sét như lời xà lãn lộn trong mây, nhắm nhe lao xuống mặt đất đánh chết cái tên trang bức bên dưới.

Chính Nam giật mình rụt cổ, nhỏ giọng lảm bảm: “Trang bức sẽ bị sét đánh, truyền thuyết... là thật a!?”

...

Chương 74: Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa

Trang phú bà tiếp tục đóng vai ác dội nước lạnh vào trái tim nhiệt huyết của Chính Nam: “Rất đáng tiếc phải thông báo cho ký chủ biết là mặc dù có Được Vương trình độ luyện đan nhưng ký chủ không có khả năng luyện ra cấp 5 đan dược, ít nhất là thời điểm hiện tại.”

Dùng một lát, Trang phú bà nói tiếp: “Bởi vì ký chủ không có một cái lò luyện đan cho đẳng hoàng, cũng không có cho mình một ngọn lửa mạnh mẽ. Chỉ dựa vào những thứ đang có thì ký chủ nhiều nhất cũng chỉ là một tên “lý thuyết” Được Vương mà thôi.”

Chính Nam vỗ trán than thở: “Làm sao quên mất cái này a.”

Một cái lò luyện đan tốt sẽ giảm thiểu việc nhiệt độ và dược hiệu thất thoát trong quá trình luyện chế, qua đó vừa đảm bảo được chất lượng, vừa giảm thời gian luyện hóa dược tài, lại tiết kiệm tinh lực cho luyện dược sư, đưa tới hiệu quả tăng tỉ lệ thành đan, cũng như tăng phẩm chất đan dược.

Sở hữu một ngọn lửa mạnh mẽ cũng đưa tới hiệu quả tương tự.

Lật ra cửa hàng để tìm mua một cái lò luyện đan, Chính Nam kém chút phun hai lít huyết: “Trang, làm sao đắt như vậy a?”

“Lò luyện đan không giống những trang bị khác có tính đơn hướng. Nó có thể dùng để luyện đan, luyện khí, khi chiến đấu cũng có thể công, có thể phòng. Đặc biệt nếu ký chủ thích có thể sắm một loại có thể trở thành phòng ở cũng không tệ a, coi như có cái nhà di động.” - Trang phú bà hóa thân thành nhân viên bán hàng đa cấp, vừa giải thích vừa giới thiệu sản phẩm cho Chính Nam

Nghe Trang phú bà nói Chính Nam cũng thật sự động tâm, nhưng mà nghèo a. Không phải là hắn không thể mua cái lò luyện đan nào, ngược lại cấp 1, 2, 3 lò luyện đan hắn có thể mua được mấy cái, nhưng tính năng đều không ưng ý, cái nào có tính năng chấp nhận được thì túi tiền lại không cho phép.

Chính Nam vượt cảm: “Chuyện lò luyện đan có lẽ phải tính sau, hoặc là tới Phúc Đạt mua một cái tạm tạm cũng được. Nói tới dị hỏa, giống như Cửu Dương Các có cái Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa, Kỳ Trần Bảng thứ 88 đúng không nhỉ?”

Trang phú bà đáp lời: “Theo như tình báo ký chủ thu được thì đúng là có Kỳ Trần Bảng thứ 88 Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa. Thứ này dùng để luyện đan, luyện khí và luyện thể đều rất tốt.”

“Dị hỏa cũng không thể mang đi hỏi Tú Anh được, với trí thông minh của yêu tinh kia chắc chắn sẽ nghi ngờ.” - Chính Nam gật gù, nhỏ giọng lầm bầm: “Có cơ hội nên hỏi thăm Cửu Dương Các một chút thử.”

“À, Trang, mở gói quà 20 luôn đi.”

“Sử dụng gói quà cấp 20 thành công, thu được, 3 điểm tiềm năng, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, 1 bộ trang bị nhẫn giả trung cấp, 1 gói quà cấp 30(không thể sử dụng.)

“Áy, lại có thể lên cấp, hắc hắc.” - Chính Nam xoa hai bàn tay cười hèn mọn.

Cũng không thể trách hắn “kém sang” như thế, thử hỏi nam nhân nào không thích cái cảm giác lâng lâng, toàn thân thư giãn như được một bàn tay vô hình mềm mại xoa nắn khắp nơi kia chứ.

“Tiêu hao 6 điểm cấp tăng lên cấp 26 thành công.”

“Tiêu hao 7 điểm nghề, tăng nghề [Luyện Khí Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 7 điểm nghề, tăng nghề [Y Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm nghề, tăng nghề [Trận Pháp Sư] lên cấp 5 thành công.”

“Sáng khoái, thật cảm sáng khoái.” - Chính Nam nhìn không được rên rĩ. Không chỉ là cảm giác thoải mái trên thân xác từ việc lên cấp mà còn là sự bành trướng trên tinh thần khi liên tiếp thành tựu Khí Vương, Y Vương và Trận Vương.

“Ký chủ thì sướng rồi, chỉ một Trang mà thôi.” - Giọng Trang phú bà mặc dù là cơ giới nhưng Chính Nam vẫn nghe ra được trong đó sự khó chịu và mệt mỏi.

Hắn tò mò hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Ký chủ liên một lúc lên nhiều cấp và nghề như vậy khiến Trang phải liên tục hoạt động hết công suất để ghi thông tin vào đầu ký chủ, đồng thời còn phải

đảm bảo ký chủ không cảm thấy chút đau đớn hay mệt mỏi nào. Không đơn giản đâu.”

Làm Hệ Thống không có nhân quyền a!

“Như vậy sao?” - Chính Nam cũng không phải là không nói lý. Hắn có chút bận tâm hỏi: “Vậy có thể xảy ra hỏng hóc gì không? Có cách nào để tôi giúp Trang san sẻ công việc không?”

“Nếu ký chủ có lòng, làm ơn đừng nhảy nhót mà ngồi xếp bằng xuống thả lỏng tinh thần để quá trình có thể suôn sẻ thêm một chút là được. Còn hỏng hóc thì sẽ không, Trang cũng không phải hàng sida ở chợ mà làm chút việc này đã xảy ra vấn đề.” - Dù một mối nhưng vẫn rất cao ngạo nha.

“Như vậy a, đơn giản.” - Chính Nam gật đầu rồi ngồi xếp bằng xuống, lật ra bảng thông tin rồi điểm tới tập.

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng [Ô Nha Phân Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng [Hòa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và tăng [Tâm Chuyển Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 5 điểm kỹ năng, tăng [Thuần Thân Thuật], [Vụ Ân Thuật], [Vụ Ảnh Thuật], [Vụ Trung Quý Ảnh Thuật], [Phi Tiêu Thao Khống Thuật] lên cấp 2 thành công.”

[Ô Nha Phân Thân Thuật] là kỹ năng thành danh của Itachi, Chính Nam không cần suy nghĩ mà lập tức kích hoạt và nâng kỹ năng này lên cấp 3 luôn và ngay. Không có cách, chết thật một lần và chết hụt một lần khiến người ta biến sợ chết a.

[Hòa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật] được mệnh danh là “nhẫn thuật vô dụng nhất” vì từ đầu phim tới cuối truyện kỹ năng này được dùng thật nhiều nhưng tác dụng thì khỏi phải nói, 99% là không có tác dụng. Thế nhưng Chính Nam vẫn không tiếc điểm mà kích hoạt và nâng nó lên ngay cấp 3 bởi vì hắn cần một kỹ năng có tính chấn nhiếp lớn để đánh ra tên tuổi của Không thần sứ. Bạch Nhân hán không muốn bại lộ, cho nên hán muốn dùng Sharingan như điểm đặc trưng của danh tính Không thần sứ và sử dụng Hòa Độn như sở trường.

Còn về phần [Tâm Chuyển Thân Thuật], đơn thuần là để trang bực. Chỉ cần một cái liếc mắt đã khiến kẻ địch tự quay qua giết lẫn nhau, nghĩ thôi cũng thấy nỗ lực trời rồi, hắc hắc.

Ngoài ra Chính Nam cũng không quên cường hóa thêm các kỹ năng hán thường sử dụng, đáng tiếc là điểm kỹ năng có hạn nên chỉ có thể tăng lên chút ít.

...

Sau khoảng 15 phút ngồi tĩnh tọa để trợ giúp Trang làm việc, Chính Nam mới mở bảng thông tin ra xem lại một lần.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đẳng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 4

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hòa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: Luyện Dược Sư(5), Trận Pháp Sư(5), Luyện Khí Sư(5), Y Sư(5), Đầu Bếp(3), Tuần Thú Sư(1).

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 55/100), Lý Gia Như(SR, 73/100).

Điểm dư: 2 điểm cấp, 0 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 8 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 2 thẻ đạo cụ trang bị(cấp 3), gói quà cấp 30.

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đàm Đường - giai đoạn 3: 26/30, còn 86 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lĩnh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

“Đánh giá này thật có ý tứ.” - Chính Nam mỉm cười đóng lại bảng thông tin, mở ra cửa hàng mua một vài thứ rồi cho người gọi Gia Như phụ bà tới phòng tu luyện.

Gia Như phú bà thấy Chính Nam gọi cô tới chứ không tự mình qua tìm chứng tỏ không phải là việc của Lý gia, như vậy chỉ có thể là việc của Akatsuki. Không chút chậm trễ, cô gác lại chuyện sổ sách của Lý gia để tới tìm hắn.

Trong phòng, Chính Nam nghiêm túc nói: “Anh nhận được tin tức rất đáng tin cậy là trong vòng tối nay hoặc chậm nhất là sáng ngày mai đội ngũ hộ tống đan dược của Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông sẽ tới Hà thành. Nếu như anh suy đoán không sai thì hai phe này sẽ không đơn giản là đường ai nấy về như vậy, cho nên việc chúng ta cần làm là chờ họ đánh nhau lưỡng bại câu thương, sau đó xuất hiện giành lấy lợi ích.”

“Ý anh là muốn...”

“Đánh cướp.” - Chính Nam gật đầu: “Em xem cái này đi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Lục Dực và Tiên Kiến Chi Thư

Chính Nam đưa cho Gia Như phú bà hai viên ngọc chứa tình báo mà Tú Anh phú bà cung cấp, bên trong là thông tin cực kỳ chi tiết về Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các.

Bên trong viên ngọc là thông tin về hoạt động kinh doanh của cả hai thế lực.

Tà Nguyệt Tông nằm cách Hà thành năm ngày đường về hướng Bắc – Đông Bắc(hướng 1 giờ), là một tông môn toàn nữ với nguồn thu nhập chính đến từ việc nhận ủy thác nhiệm vụ của các thế lực lệ thuộc, kinh doanh trà quán, tửu lâu và buôn bán vải vóc, lương thực. Tất nhiên đó chỉ là bề nổi, những bí mật phía sau có thể không dễ dàng đào móc ra, cho dù là Trần gia cũng không thể dễ dàng biết được.

Đối đầu với Tà Nguyệt Tông là Cửu Dương Các, cách Hà thành năm ngày đường về hướng Nam – Đông Nam(hướng 5 giờ), là một tông môn với công pháp thiên về chí dương, chí cương con đường cho nên rất ít đệ tử nữ, 90% đệ tử đều là nam.

Cửu Dương Các có thể xưng là một đám người điên với toàn những thanh niên, lão già nóng đầu, luôn thích làm theo ý mình. Bọn họ kinh doanh tất cả mọi thứ có thể kiếm ra tiền và bóc lột các thế lực phụ thuộc bằng mọi thủ đoạn. Thậm chí những hoạt động “không cấm nhưng không ai muốn nói ra mình làm” như buôn người, kinh doanh mại dâm, cờ bạc, vay nặng lãi,... cái gì cũng có.

Gia Như phú bà mặc dù nói luôn ủng hộ Chính Nam nhưng dù sao cô cũng là tiểu thư khuê các, từ nhỏ đã được giáo dục theo lý niệm của Thiên Thánh Cung bởi Lý Anh Tuấn, lớn lên lại nhập học Thiên Hà thư viện nên mặc dù không nói cô rất “chính” nhưng ít nhất việc “tà” như đánh cướp người khác cô còn có chút không thoải mái.

Thế nhưng sau khi xem xong tình báo mà Chính Nam đưa cho, trong mắt cô đã không tồn tại chút do dự nào mà ngay lập tức suy tính các bước đi có lợi cho kế hoạch.

Thân là người có học thức và cũng là phụ nữ, Gia Như phú bà chưa ghét buôn bán phụ nữ, trẻ em và kinh doanh mại dâm. Cho nên cô không hề phản đối Chính Nam trong việc chặn đường đánh cướp lần này.

Trả lại hai viên ngọc cho Chính Nam, Gia Như phú bà nói: “Sẽ không ngoại trừ khả năng cũng có người có cùng nghĩ như chúng ta, mà tu vi của em và anh... khó làm a.” - Còn về việc nghi ngờ tình báo là thật hay giả, Chính Nam nói nó là thật thì cho dù là giả cũng sẽ là thật.

“Em nói Không sai.” - Chính Nam gật đầu, ánh mắt khen ngợi: “Nhưng em nên biết nếu chúng ta nghĩ tới hắn là Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông cũng sẽ nghĩ tới. Như vậy cuối cùng mọi chuyện sẽ trở thành bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau nhưng trên bầu trời vẫn còn hoàng tước.”

Gia Như phú bà cau mày: “Ý của anh là...?” - IQ cao như cô cũng không nghĩ ra là dùng cách nào để cô và Chính Nam có lợi thế hơn những người khác.

Chính Nam mỉm cười nói: “Ý của anh chính là như thế này.”

Nói, hắn lấy từ trong balo hệ thống ra một quả cầu thủy tinh sau đó bóp vỡ thành vô số điểm sáng óng ánh.

Dưới ánh mắt không thể tin của Gia Như phú bà, những điểm sáng óng ánh kia dần tập trung sau lưng Chính Nam rồi trở thành một đôi cánh, không, là ba đôi cánh, cũng không phải, là một đôi cánh có tổng cộng sáu chiếc cánh chia đều cho hai bên.

Chính Nam đập cánh một cái bay vút lên nóc phòng tu luyện, sau đó dùng tốc độ mắt thường không cách nào nhìn thấy nổi lướt quanh phòng tu luyện hai vòng rồi lơ lửng trên đầu Gia Như phú bà, nói: “Đôi cánh này tên là [Lục Dực], được trực tiếp lấy xuống từ trên người một chủng tộc gọi Thiên Sứ, sau

đó được luyện hóa thành phi hành đạo cụ.” - Dứt lời, Chính Nam hạ xuống đất nhưng không có thu cánh vào mà để nó cứ như vậy vấy ở phía sau lưng.

Gia Như phú bà mắt đầy ngôi sao lập tức nhào tới một trận sờ soạng đôi cánh: “Oa! Cảm giác giống như bằng xương bằng thịt luôn á, lông vũ này cũng là thật luôn, ảo diệu quá!” - Gia Như phú bà khen không ngớt.

Chính Nam ho khan một cái rồi thu cánh vào. Ban đầu hẳn không muốn dùng loại phi hành nhìn “gái” như thế này, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn mua nó. Tất cả cũng chỉ vì điểm thiện cảm a.

Gia Như phú bà u oán nói: “Cái gì a! Người ta còn chưa có xem đủ đã cất đi.”

Chính Nam trừng mắt: “Đang bàn chính sự, muốn nghịch khi khác rồi nghịch.”

Gia Như phú bà liền không phục: “Một mình anh có phi hành khí thì làm được gì, tu vi anh lại yếu như vậy, bay nhanh hơn cũng không đánh lại người ta.”

Chính Nam cười gian nói: “Ai bảo chỉ một mình anh có?”

Gia Như phú bà sững sờ, nhưng lập tức là nhào tới bắt lấy cánh tay Chính Nam, điên cuồng lắc, nhõng nhẽo nói: “Anh còn có sao? Anh Nam~, tặng cho em một đôi có được hay không, sau này em nhất định sẽ nghe lời anh mà~”

Chính Nam nghe Gia Như phú bà nũng nịu, tâm đều mềm, vài chỗ thì lại cứng. Hắn ra về đạo mạo nói: “Thứ này rất quý...”

Gia Như phú bà hai mắt long lanh, không nói gì mà tiếp tục lắc a lắc.

Chính Nam chịu không nổi, chỉ có thể giơ hai tay đầu hàng nói: “Được, được! Xem như em lợi hại. Cái này là anh chuẩn bị cho em, tên nó là [Tiên Kiến Chi Thư]. Trước đây thật lâu, có một vị cường giả tu luyện Thiên Cơ Thuật tới mức đăng phong tạo cực, sau đó hắn chế tạo ra một quyển sách mà chỉ cần một người viết tên của mình vào đó thì vận mệnh của họ sẽ được hiện ra ngay bên dưới. Đáng tiếc, sự ra đời của quyển sách này quá mức nghịch thiên khiến bản thân vị cường giả đó và những người sở hữu nó sau đó đều bị thiên khiển, dần dần nó bị xem như cấm thư rồi thất lạc. Bây giờ nó thuộc về em.”

Gia Như phú bà nhận quả cầu thủy tinh từ tay Chính Nam rồi bóp vỡ. Những điểm sáng của cô không màu trắng như của hắn mà mang theo màu vàng và xanh ngọc óng ánh.

Những điểm sáng dần hợp lại thành một quyển sách thật lớn đang mở, ít nhất cũng phải chứa được 10 người.

Sách màu trắng có viền và hoa văn màu vàng óng, trên bìa còn có hai nửa viên ngọc lục bảo to bằng người trưởng thành, lề của quyển sách còn có một sợi dây nối với một viên ngọc lục bảo tròn khác, có vẻ khi bay thì dây sẽ là hướng phía sau.

Gia Như phú bà hí hửng nhảy lên đứng trên quyển sách, Chính Nam cũng bay lên bên cạnh cô để phòng ngừa cô bay ẩu. Sau đó cô vẫn đứng đó, quyển sách cũng vẫn lơ lửng ở đó.

...

“Làm sao bay a?” - Gia Như phú bà đỏ mặt hỏi Chính Nam.

Chính Nam cười lớn nói: “Thì dùng ý nghĩ chứ sao, em ngốc quá.”

Gia Như phú bà trừng mắt Chính Nam: “Người ta là... lần đầu tiên... sử dụng phi hành khí, anh cười cái gì mà cười.” - Bật Chính Nam một câu rồi Gia Như phú bà dùng ý nghĩ điều khiển phi hành khí của cô. Xem chút thì nốc nhà gặp nạn, may mà Chính Nam cẩn thận bay theo kéo cô lại.

Trải qua lúc đầu có chút trúc trắc, Gia Như phú bà rất nhanh bắt đầu quen thuộc điều khiển phi hành khí của mình. Chính Nam cảm thấy đủ yên tâm mới thu lại [Lục Dực] của mình để nhảy lên [Tiên Kiến Chi Thư] của Gia Như phú bà rồi bay chung một chỗ.

“Tiêu hao rất khả quan.” - Gia Như phú bà đáp xuống mặt đất cùng với Chính Nam, mỉm cười ngọt ngào nói: “Chỉ bằng phi hành này, Độ Kiếp Kỳ không ra chúng ta hoàn toàn đứng ở thế bất bại.”

Chính Nam cũng gật đầu đồng ý với nhận xét của Gia Như phú bà.

Bản thân là Luyện Khí Sư và Trận Pháp Sư, Chính Nam tất nhiên sẽ phải tò mò kiểm tra xem cơ cấu hoạt động của phi hành khí này là như thế nào, nếu không quá phức tạp thì tự làm bản lược giản cho tiết kiệm cũng là một ý định không sai.

[Tiên Kiến Chi Thư] của Gia Như phú bà thì Chính Nam không biết, chứ bên trong [Lục Dực] hắn đã xem qua, nó được khắc vô vàn liên hoàn trận pháp và các loại phù văn mô phỏng khả năng điều khiển “khí” của Độ Kiếp Kỳ, khả năng tạo chân không của Tịch Diệt Kỳ, khả năng hấp thu linh khí bổ sung tự thân tiêu hao, khả năng gia cường tốc độ bay,... xem Chính Nam cảm giác như mình là một học sinh tiểu học đi học giải tích phân, chỉ có thể lắc đầu ngao ngán: “Khó quá... bỏ qua!”

Lại cùng Gia Như phú bà bay vài vòng cho quen thuộc, Chính Nam nói: “Được rồi. Tối nay chúng ta chia ra theo dõi mục tiêu. Anh và một người khác của tổ chức sẽ theo dõi Tà Nguyệt Tông, em theo dõi Cửu Dương Các. Chúng ta có nhắn truyền âm, chia nhau ra làm việc vẫn giữ được liên lạc sẽ tốt hơn. Hai thế lực này tuy không cùng đường nhưng chắc chắn sẽ nghĩ cách đánh lén nhau, cho nên không cần lo lắng việc tách ra.”

“Còn có người khác sao?” - Gia Như phú bà tò mò hỏi: “Tu vì như thế nào?”

“Mạnh hơn anh và em.” - Chính Nam cười xoa đầu Gia Như phú bà: “Mặc dù nói chúng ta đứng ở thế bất bại nhưng không thua không có nghĩa là chắc thắng, có một người mạnh hơn đi lược trận là để đảm bảo nhiệm vụ sẽ không xảy ra sai lầm.”

Gia Như phú bà gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Chính Nam cường điệu nhắc nhở: “Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, anh muốn em nhớ kỹ, tính mạng quan trọng, nhiệm vụ có thể thất bại, nhưng mạng nhất định phải còn.”

Gia Như phú bà không nói, chỉ mỉm cười gật đầu rồi về trước làm chuẩn bị.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Nửa đêm chặn giết

Cùng Gia Như phú bà tách ra, Chính Nam tranh thủ chạy đi tìm Ngọc Ngân, giải thích nhiệm vụ và đưa cho cô một đôi cánh tên là [Ma Linh]. Đôi cánh này tuy khả năng bay chậm hơn [Lục Dực] và [Tiên Kiến Chi Thụ] một chút, nhưng đặc biệt ở chỗ chỉ cần không bay thì nó gần như trong suốt, rất thích hợp với khả năng ẩn thân và ám sát của Ngọc Ngân.

Xong việc ở chỗ Ngọc Ngân, Chính Nam lại chạy tới Luyện Dược Sư công hội muốn tìm Liên Hoa phú bà nhưng bất ngờ nhận được tin cô đã rời khỏi Hà thành từ mấy ngày trước, bắt đầu dĩ hần chỉ có thể trở về.

“Liên Hoa hiện thân ở Hà thành khả năng là bị Diệp gia biết được nên tóm trở về rồi. Bây giờ chỉ có thể từ Tú Anh làm nhiệm vụ hàng ngày thôi.” - Chính Nam vuốt vuốt cằm: “Lộ bản lĩnh nghề nào đây nhỉ?”

Chạy tới Phúc Đạt, Chính Nam ngay lập tức tìm tới Tú Anh phú bà, chỉ là vừa nhìn thấy cô hần liền cau mày.

“Có chuyện gì lại chạy tới tìm tôi?” - Tú Anh phú bà thấy Chính Nam mặt mày nhăn nhó tiếp tục hỏi: “Làm sao giống như bị người lừa tiền thế?”

Chính Nam không đáp mà đi lại gần Tú Anh phú bà: “Cho tôi mượn cánh tay một lát.”

Tú Anh phú bà còn đang không hiểu Chính Nam nói gì đã bị hần bắt lấy cánh tay rồi bấm ở cổ tay, hần đây là đang bắt mạch cho cô.

Tú Anh phú bà cũng không có phản ứng gì mà chỉ nhìn chăm chăm Chính Nam, thấy hần lông mày càng lúc nhăn càng sâu, cô tò mò hỏi: “Cậu biết xem bệnh sao?”

“Lần trước cô không phải là bị bệnh.” - Chính Nam thả cánh tay Tú Anh phú bà ra, nghiêm giọng nói: “Hai mươi năm qua, mỗi tháng một lần cô đều bị như vậy, đúng không?”

Tú Anh phú bà khuôn mặt trầm xuống: “Cậu biết được cái gì rồi?” - Nói, cô vung tay đóng hết cửa sổ cũng như mở ra phòng hộ trận pháp.

Chính Nam ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, lắc đầu nói: “Không cần phải như vậy, tôi không có ác ý gì cả.”

“Cậu biết cái gì rồi?” - Tú Anh phú bà lặp lại câu hỏi một lần nữa, khuôn mặt hết sức âm trầm.

“Cô không hề bị bệnh, triệu chứng trên người cô là bị...” - Chính Nam chỉ chỉ ngón tay lên trời, nói tiếp: “Bị nguyên rủa. Đó là cái giá phải trả cho sức mạnh cô và Trần gia đang có.”

Tú Anh phú bà trầm tư. Cô không bị bệnh đúng không sai, nhưng “bị trời nguyên rủa” là cái gì? Trời... Thiên... Thiên Đạo... bị Thiên Đạo nguyên rủa???

Đang lúc Tú Anh phú bà tự chìm vào thế giới của mình suy nghĩ những gì hần vừa nói, Chính Nam đã đứng lên đi ra tới cửa phòng. Dừng ở cửa, hần quay đầu lại nói: “Tạm thời tôi chưa chữa được cho cô nhưng phương án không phải là không có, chỉ là tốn một chút thời gian. Nếu cô tin tôi thì cố gắng đừng dùng nguyên khí, cũng tạm dừng việc tu luyện lại đi, nếu không sẽ thực sự không thể có con được đâu.”

Chính Nam nói xong cứ vậy mở cửa đi ra, trận pháp phòng ngự một chút cũng không ngăn được bước chân hần. Nói đùa, trước mặt tiểu Trần Vương như hần, mấy trận pháp có hoa không có quả này còn không đủ nhét kẽ răng.

Tú Anh phú bà mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn theo bóng lưng Chính Nam, trong lòng 10,000 câu hỏi vì sao nhưng tất cả hóa thành nụ cười trên khóe miệng cô: “Tin cậu? Tôi tại sao phải tin cậu? Chúng ta rất thân sao? Đồ tự cho là đúng!” - Nói như vậy nhưng cô lại quyết định không tu luyện nữa mà đi ngủ.

...

Chính Nam từ phòng Tú Anh phú bà đi xuống thì gặp Lan đang đi lên cầu thang, hần mỉm cười nói: “Lan, em tìm Tú Anh sao?”

“Nam công tử, chào anh.” - Lan lễ phép chào một cái rồi mỉm cười nói: “Có một ít chuyện cần Đại tiểu thư làm chủ nên muốn phiền phức Đại tiểu thư một lát thôi ạ.”

“Cô ấy ngủ rồi.” - Chính Nam lắc đầu nói: “Nếu chuyện không gấp thì để cô ấy nghỉ ngơi một lát đi.”

Nghe Chính Nam nói vậy Lan gật đầu đáp: “Sức khỏe Đại tiểu thư quan trọng, lát nữa em lại tìm Đại tiểu thư vậy.” - Ngoài mặt tuy không đổi nhưng trong lòng Lan tràn ngập nghi hoặc: “Giờ này đi ngủ? Đại tiểu thư đâu có phải kiểu cô gái ngủ ngày đâu, chẳng lẽ... làm gì mệt mỏi quá phải ngủ bù!?”

Chính Nam lấy ra từ trong balo tấm thẻ màu đen lần trước Tú Anh phú bà đưa cho hần, nói: “Tấm thẻ này cho phép anh dùng được bao nhiêu tiền vậy Lan?”

“Rất nhiều ạ.” - Lan nhìn thấy tấm thẻ đen kia cũng có chút sợ hãi: “Nếu anh cần tiền gấp thì ngay lập tức điều động khoảng một triệu trung phẩm linh thạch cũng không có vấn đề gì.”

Chính Nam hai mắt tỏa sáng, gấp giọng nói: “Tối, trước chỉ cho anh mười triệu trung phẩm linh thạch, thiếu bao nhiêu lần đầu giá tới anh dùng đan dược trả đủ.”

“Em không...” - Lan cười khỏ, rõ ràng cô nói chỉ khoảng một triệu nhưng Chính Nam há miệng liền muốn gấp 10 lần.

Tiền đó a! Không phải là mít đầu mà muốn mấy là có mấy.

"Mười... mười triệu trung phẩm linh thạch quá nhiều, em sợ..." - Mặc dù không đến mức động dậy Phúc Đạt, nhưng nếu bị hỏi tới Lan cũng không có cách nào có thể giúp Chính Nam che giấu.

“Không sao, quan hệ của anh với Đại tiểu thư em không phải không biết. Lại nói, nếu cô ấy trách phạt em thì em cứ nói là do anh ép em. Cùng lắm ngày mai anh đưa thêm đan dược tới rồi bán giảm giá, rất nhanh sẽ bù đủ thôi.” - Không thể không nói, Chính Nam rất có tiềm chất làm kinh doanh bất động sản và bán hàng đa cấp.

Lan mặc dù lưỡng lự nhưng Chính Nam không ít lần cho cô đan dược, lại nhờ hần mà cô có công tác hiện tại, bây giờ người ta nhờ “chút chuyện” mà lại từ chối thì quá mức không nói nổi nên chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy được rồi, em làm sổ sách giúp anh.”

...

Chính Nam từ Phúc Đạt trở về tâm trạng có chút không tốt nhưng hần phải cưỡng ép gác tất cả sang một bên, bởi vì bây giờ là 7 giờ tối, đã đến giờ hành động.

7 giờ 30 phút, Chính Nam và Gia Như phú bà cùng nhau bay lên bầu trời, Ngọc Ngân xuất phát sau đó năm phút.

Haiz, đi ra ngoài giết người, cướp của cũng phải chờ hai cô gái trang điểm mắt nửa tiếng đồng hồ.

8 giờ 30 phút, cả hai thế lực vẫn không có động tĩnh gì, nhưng điều này hoàn toàn trong dự liệu của Chính Nam.

Lại nói vừa rồi hần đã nhận được tin tức, ngày đó Tà Nguyệt Tông mua được gói đầu giá lớn trước Cửu Dương Các sau đó dùng thủ đoạn cho thế lực phụ thuộc họ liên tục ác ý tăng giá, kết quả là Cửu Dương Các dùng giá cao hơn gần gấp năm lần mới mua được gói đầu giá thứ hai.

Ra bên ngoài phòng đầu giá, “Cửu Dương” Dương Khang xem chút nhện không được mà ra tay động thủ với người của Tà Nguyệt Tông.

Biết được tin tức này Chính Nam cũng âm thầm lấy làm kỳ, tính tình như vậy thì sau này Dương Khang làm sao tiếp quản Cửu Dương Các được chứ.

9 giờ 30 phút, đường phố đã bắt đầu thưa người, các cửa hàng, quán xá cũng bắt đầu dọn dẹp.

10 giờ 30 phút, trên phố chỉ còn lác đác vài người say xỉn, ăn mỳ hoặc những người đi vội về nhà trong đêm. Hà thành có lệnh 11 giờ sẽ đóng cổng thành giới nghiêm, ai còn lang thang ngoài phố giới nghiêm sẽ bị bắt giam.

11 giờ 30 phút, Gia Như phú bà truyền âm cho Chính Nam: “Không, Cửu Dương Các có động tĩnh.”

Chính Nam đã nói rõ quy định với hai cô gái, bình thường thì sao cũng được, nhưng ra bên ngoài làm nhiệm vụ thì toàn bộ dùng biệt danh để liên lạc.

Chính Nam quan sát bên dưới, Tà Nguyệt tông cũng bắt đầu có động tĩnh, hần truyền âm trả lời: “Bên này cũng bắt đầu có động tĩnh. Dùng manh động, tất cả chờ lệnh.”

Đúng 12 giờ đêm, hai chiếc xe ngựa nối đuôi nhau rời khỏi quán trọ nơi đoàn người Tà Nguyệt Tông ở những ngày qua, nhưng Chính Nam vẫn không động.

Trên xe không có người hấn muốn tới hôm nay!

“Ba chiếc xe ngựa đã rời khỏi nơi đoàn người Cửu Dương Các ở.” - Gia Như phú bà lại truyền âm.

Chính Nam cười lạnh: “Giương đông kích tây. Tiếp tục chờ.”

12 giờ 30 phút, bên Tà Nguyệt Tông một chiếc xe ngựa khác tiếp tục lặng yên rời khỏi quán trọ, nhưng đi ngược hướng với hai chiếc xe ngựa trước.

Chính Nam truyền âm cho Gia Như phú bà: “Bắc Đầu, hành động.” - Hấn ra hiệu cho Ngọc Ngân rồi hai người cùng nhau khởi hành.

Chính Nam và Ngọc Ngân bên này bay theo chiếc xe ngựa, phía bên kia Gia Như phú bà cũng bay theo hai người áo đen cười hai con ngựa cùng lúc rời khỏi quán trọ.

...

Bên ngoài cổng nam Hà thành khoảng 100 km, hai người cưỡi ngựa của Cửu Dương Các mặc dù xuất phát sau nhưng nhờ tốc độ nhanh hơn nên vẫn đuổi kịp chiếc xe ngựa của Tà Nguyệt Tông.

Cùng lúc đó, ba người của Akatsuki cũng hội họp với nhau trên bầu trời.

Dương Khang lột ra khăn che mặt, chặn trước xe ngựa của Tà Nguyệt Tông, cười cực kỳ đắc ý: “Haha, chạy đi đâu cho khỏi nắng. Hôm nay đàn được bản công tử muốn, người bản công tử cũng muốn.”

Trong xe vang lên tiếng Nguyệt Vịnh, có vẻ hơi run rẩy: “Làm sao... làm sao lại bại lộ a?”

“Haha, không ngờ tới đi.” - Dương Khang cười càng đắc ý hơn, nhưng ngay lập tức chuyển thành hừ lạnh: “Tà Nguyệt, hôm nay rơi vào tay bản công tử nhất định sẽ trở thành Tàn Nguyệt.”

Dứt lời, Dương Khang từ trên lưng ngựa bay thẳng tới xe ngựa chở Nguyệt Vịnh, đồng thời vung tay đánh ra một chương.

Chương ẩn không lộ mang theo hừng hực hơi nóng bay thẳng tới chiếc xe ngựa vẫn đang nằm im bất động.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Tân Tinh Bảng thứ 13, Giáp hộ pháp

Chương ẩn của Dương Khang không có bất kỳ trở ngại gì đụng thẳng vào xe ngựa của Nguyệt Vịnh, bốc lên một quả cầu lửa và tiếng nổ cực lớn.

Ầm!!!

Chiếc xe ngựa vỡ tan thành từng mảnh, lộ ra bên trong vẫn ngồi yên vị tại chỗ không chút biến sắc Nguyệt Vịnh. Chỉ là dưới chân cô lại có một xác chết, không phải ai khác, chính là thiếp thân nô tỳ của cô.

Nguyệt Vịnh đứng dậy, bờ môi màu tím trong đêm trắng càng thêm yêu dị cong lên nụ cười khinh thường: “Cùng bản cô nương chơi vô gian đạo, Liệt Dương công tử, anh còn non lắm.”

Dương Khang sững sờ, không phải vì một chương vừa rồi của hấn không có hiệu quả, mà là vì những lời Nguyệt Vịnh vừa nói và cái xác dưới chân cô.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên Dương Khang cảm thấy trước mắt lắc lư, toàn thân vô lực, đầu óc quay cuồng.

Hấn trúng độc!

Dương Khang quay đầu lại nhìn người cùng hấn cưỡi ngựa tới đây, người mà từ nãy tới giờ vẫn che mặt, ngồi im trên ngựa không có động tĩnh. Hấn yếu ớt nói: “Tại sao?”

Người kia kéo xuống khăn che mặt, là một cô gái xinh đẹp. Cô gái kia cười trong nước mắt, nói: “Em xin lỗi, nhưng vì tiểu Hoài em không thể không làm việc này.”

Tiểu Hoài là em trai của cô, mấy ngày trước vô cớ mất tích. Sau đó cô nhận được một gói bột màu trắng và mặt dây chuyền kỉ vật của cha mẹ được gửi đến kèm theo một lá thư, nói muốn em cô an toàn thì tìm cơ hội hạ độc Dương Khang.

Nhìn Dương Khang run rẩy trên mặt đất, cô cảm không được nước mắt nhìn về phía Nguyệt Vịnh: “Hi vọng các người giữ lời hứa.” - Dứt lời cô rút dao tự cứa cổ của mình.

Cô gái biết sự việc ngày hôm nay nhất định sẽ không có lối thoát, thà cô tự sát rồi hi vọng Tà Nguyệt Tông sẽ thực hiện lời hứa mà tha cho em trai cô, còn hơn là bị Cửu Dương Các bắt về rồi sống không bằng chết.

Dương Khang run rẩy bò tới phía cô gái, ôm cô vào lòng rồi gục xuống, có vẻ là đã độc phát thân vong.

Cho dù là bị phản bội chết nhưng vẫn muốn cùng nhau.

Dương Khang cũng si tình a!

Ngọc Ngân và Gia Như phú bà đều nhìn Chính Nam, nhưng hần lắc đầu, không có ý định ra tay.

Phía dưới, Nguyệt Vịnh khinh thường cười lạnh một tiếng rồi đi tới con ngựa của cô gái kia vừa cười. Cô muốn dùng nó để hội họp với Tà Nguyệt Tông.

Lúc này biến cô lại phát sinh!

“Đã chết” Dương Khang bỗng nhiên mở mắt, tung người về phía Nguyệt Vịnh, lúc này vừa mới đi ngang qua hần, đánh ra một chưởng.

Nguyệt Vịnh nghe được tiếng gió nhưng khoảng cách quá gần, cô chỉ kịp tránh không bị đánh trúng trái tim nhưng toàn bộ phần phổi và xương sườn sau bên phải đã bị một chưởng này đánh nát, dư chấn cũng đẩy cô bay ra ngoài hơn 10m, lăn lộn trên mặt đất.

Dù bị thương không nhẹ nhưng Nguyên Anh Kỳ sức sống vẫn rất ngoan cường, Nguyệt Vịnh nhả ra một ngụm máu xen lẫn nội tạng, ngất quăng nói: “Khinh... khinh thường a! Cửu Dương... Các cao đồ, Tần Tinh... Bảng thứ 13... lại tu luyện...tà... tà công.”

Dương Khang cũng không khá hơn chút nào, mặt của hần cũng đã chuyển sang màu đen, con ngươi sắp lòi ra khỏi khoang mắt, nhưng hần cười cực kỳ đắc ý: “Haha... khụ...khụ, muốn giết bản công... công tử cũng không... dễ dàng... như vậy.” - Ánh mắt hần liếc về phía cô gái của hần, lúc này đã bị hần dùng tà công hút thành cái thây khô, chảy ra hai dòng nước mắt.

Chính Nam khẽ nói: “Anh hùng qua không được ái nữ nhân! Tới chúng ta rồi.” - Dứt lời, hần đi trước một bước bay về phía Nguyệt Vịnh.

Gia Như phú bà bay theo Chính Nam, còn Ngọc Ngân thì bay tới Dương Khang.

...

Nguyệt Vịnh nằm ngửa trên đất nhìn thẳng lên mặt trăng tròn vàng vạc đang dịu dàng tỏa sáng trên đầu, trong lòng nghĩ tới mẹ cô, nghĩ tới tông môn, nghĩ tới bản thân mình: “Sắp... chết a! Thật sự là... không nữa...”

Bỗng nhiên từ “mặt trăng” trước mắt Nguyệt Vịnh xuất hiện một chấm đen.

Chấm đen kia lớn dần thành một người mặc đồ đen hoa văn mây đỏ, chiếc mặt nạ màu trắng, tron nhẵn không có hoa văn, phía sau lưng hần là 6 chiếc cánh trắng tỏa ra ánh sáng yếu ớt đang chậm chậm từ trên bầu trời hạ xuống bên cạnh cô.

Nguyệt Vịnh nhìn rõ đôi mắt hần, đôi mắt màu đỏ ngầu với 1 dấu phẩy đen cứ chậm rãi xoay tròn nhìn cô chăm chú.

“Muốn sống tiếp... hay là chết?”

Nguyệt Vịnh cho rằng đây là ảo giác trước khi chết nên cô cũng không phản ứng, chỉ yếu ớt mỉm cười.

Chính Nam nhìn Nguyệt Vịnh một bộ buông bỏ tất cả, mỉm cười chờ cái chết giáng lâm, hần cúi thấp đầu xuống, mặt nạ chạm vào mũi cô, hỏi lại: “Cô muốn sống tiếp, hay là chết?”

Lạnh lẽo mặt nạ chạm vào mũi khiến Nguyệt Vịnh sửng sốt, đây không phải ảo giác, đây là người và quan trọng hơn là người này có thể cứu mạng cô.

Có thể sống thì ai lại muốn chết cơ chứ!

Lòng cầu sinh bốc cháy mãnh liệt khiến Nguyệt Vịnh một lần nữa tỉnh táo trở lại. Chết không đáng sợ, nhìn cái chết chậm rãi tới gần mà bản thân muốn nhưng không thể chống lại mới là thứ đáng sợ. Cô run rẩy nói: “Muốn... muốn sống. Làm... làm ơn!”

Chính Nam nghe được đáp án mình muốn, hần lấy ra một viên cấp 3 hoàn mỹ Liệu Thương Đan nuốt vào miệng Nguyệt Vịnh rồi ở trên người cô điểm liếp tiếp khoảng 10 cái.

Nguyệt Vịnh cảm thấy một dòng nước ấm tràn vào thân thể, xoa dịu vết thương của mình, sinh cơ đang từng chút một tiêu tán cũng dừng lại, cô biết mình

sống rồi. Cảm giác mỗi một ập đến, mi mắt nặng trĩu sụp xuống đẩy cô vào bóng tối vô tận.

Chính Nam để Nguyệt Vịnh nằm trên mặt đất, đi lại gần Dương Khang xem xét.

Ngọc Ngân nói: “Trúng Minh Độc Tán, không thể cứu. Tên khốn kiếp này tu luyện tà công, là một loại dùng máu người tăng tu vi trong thời gian ngắn. Hắn là hắn hút máu cô gái kia rồi vùng vẫy một đòn cuối cùng, muốn kéo Tà Nguyệt ma nữ chết cùng.”

Chính Nam dùng Bạch Nhân nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Có người đến. Giáp, vị trí Tân Tinh Bảng thứ 13 thuộc về em. Nhớ hủy hết dấu vết nơi này rồi trở về an toàn.”

Dứt lời Chính Nam muốn bế Nguyệt Vịnh rời đi nhưng bị Gia Như phú bà nhanh tay giành trước. Cô trừng mắt Chính Nam một cái rồi bay thẳng lên bầu trời.

Chính Nam bắt đầu đi lắc đầu rồi cũng bay lên, hai người rất nhanh biến mất trên bầu trời đêm, chỉ để lại Ngọc Ngân bận bịu tạo hiện trường giao đấu giả và xóa dấu vết.

...

Chính Nam và Gia Như phú bà đi được không bao lâu thì từ nơi xa chạy tới hai người, không phải ai xa lạ, chính là “Tu La” Tú Anh và Lê Nhân Doanh. Hai người cũng theo dõi mọi động tĩnh của Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các nhưng không may trúng chiêu gương đồng kích tày nên tới muộn.

Lê Nhân Doanh tu vi Không Minh trung kỳ, hắn từ xa đã trông thấy có người mặc đồ đen rút ra chủy thủ đang cắm trên xác một người khác, nhìn trang phục thì người nằm dưới đất kia có vẻ là “Cửu Dương” Dương Khang. Uy áp từ trên thân hắn cuộn cuộn tuôn ra ép về phía người áo đen kia nhưng một chút tác dụng cũng không có, người kia vẫn như thường hoàn thành động tác của mình rồi quay về phía hắn nói chuyện.

“Hai vị tới muộn rồi!” - Ngọc Ngân học theo giọng điệu nói chuyện của Chính Nam, nghe cực kỳ tinh tướng.

Tú Anh phú bà không cảm giác được tu vi của người áo đen trước mặt này nên cũng không dám mạnh động. Cô hỏi: “Ở đây xảy ra chuyện gì thế? Cô... là ai?” – Cô nhận ra người mặc áo đen này, đúng theo mô tả của Lan lần trước, là một cô gái.

Ngọc Ngân cất đi chủy thủ của mình, chậm rãi nói: “Như các vị đã thấy, chúng tôi điều tra được Tân Tinh Bảng thứ 13 “Cửu Dương” Dương Khang sử dụng máu người để tu luyện tà công cho nên đến tìm hắn “mượn” một số thứ. Nhờ cô truyền ra ngoài dùm, vị trí Tân Tinh bảng thứ 13 hiện tại thuộc về Akatsuki. Còn tôi là ai...hahaha...”

Ngọc Ngân bật ra đôi cánh [Ma Linh] của mình, trước khuôn mặt kinh ngạc há hốc mồm của Tú Anh phú bà và Lê Nhân Doanh, thân hình cô dần mờ nhạt rồi bay vút lên bầu trời, trong không khí còn vang vọng tiếng nói: “Tôi chỉ là một cái hộ pháp của Không đại nhân, cứ gọi tôi là Giáp hộ pháp đi.” – Cách xuất hiện, làm việc, nói chuyện và quay đi tinh tướng không khác gì Chính Nam.

Quả nhiên là gần đèn thì sáng!

Tú Anh phú bà liếc qua Lê Nhân Doanh, chỉ thấy hắn lắc đầu nói: “Không cảm giác được khí tức, hắn là bộ đồ đen kia có khả năng ngăn thần thức điều tra.”

Tú Anh phú bà cau mày lẩm bẩm: “Dương Khang tu luyện tà công, tổ chức Akatsuki, Giáp hộ pháp, Không đại nhân, phi hành đạo cụ.” - Quá nhiều tin tức, quá nhiều nghi vấn, Tú Anh phú bà cảm thấy cô cần thêm thông tin và thời gian. Nhìn hiện trường xung quanh một vòng, cô nói: “Cho người tới thu dọn chỗ này đi. Chúng ta trở về.”

Lại nói Chính Nam, một đường cùng Gia Như phú bà bay về Lý gia, hắn sâu sắc cảm thấy cần phải xây dựng một cái căn cứ riêng.

Lý phủ mặc dù khá an toàn nhưng quá nhiều người, lại không thích hợp giam giữ tù binh, mà trong balo còn cái Tụ Linh Trận Bàn đang để cho mốc meo: “Là lúc nên tìm một nơi bí mật xây dựng căn cứ.”

Trên đường trở về, Gia Như phú bà đã dùng kỹ năng mới học được [Sinh Mệnh Khí Phao] giúp Nguyệt Vịnh hấp thu được hiệu nhanh hơn cũng như tăng tốc chữa lành vết thương.

Chính Nam âm thầm cảm khái không thôi!

Cấp 8 thiên phú, mới mấy ngày đã có thể sử dụng được một kỹ năng mới toanh, haiz.

Không có so sánh thì sẽ không có thương hại!

Chính Nam cũng không biết bởi vì đây là kỹ năng hắn tặng cho nên Gia Như phú bà mới chú tâm học tới như vậy.

Nguyệt Vịnh được Chính Nam mang tới phòng luyện đan, nơi này bình thường chỉ có hắn và Gia Nguyệt phú bà ra vào, hiện tại là nơi thích hợp để nuôi nhốt tù binh.

Nhắc tới Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam cũng có chút nhớ cô bé. Theo Lý Anh Tuấn nói thì hắn là vài ngày nữa cô bé cũng xuất quan.

Gia Như phú bà phải trở về phòng, trời sáng mấy nô tỳ vào phòng không thấy Đại tiểu thư có thể sẽ gây ra náo loạn không cần thiết.

Chính Nam nhìn ngó ngon Nguyệt Vịnh, hần nói với Trang phú bà: “Trang, tôi mình tưởng khôi phục một chút. Cô gái này tỉnh lại thì gọi tôi nhé.”

“Này, ký chủ vừa phải thôi. Trang không phải là đồng hồ báo thức.” – Luôn bị Chính Nam ném qua một bên, có việc mới nhớ tới, Trang phú bà rất không vui.

Chính Nam bắt đầu đi: “Trang phú bà, Trang đại nhân. Ngài nhìn tiểu bạch kiểm vất vả cả đêm rồi, cho tiểu bạch kiểm nghỉ ngơi một chút có được hay không? Yêu yêu nà~!”

“Oe! Cút đi đâu được thì cút nhanh đi, buồn nôn quá.” – Trang phú bà làm bộ buồn nôn nhưng giọng cực kỳ đắc ý.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giã Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Hiểu lầm!? Suy đoán!

Nguyệt Vịnh nằm mơ! Cô mơ thấy mình và Dương Khang đánh nhau lớn, sinh tử chi chiến. Kết quả cuối cùng cô thất bại, bị hần chửi rủa, đánh đập, còn chuẩn bị làm nhục cô.

Đúng lúc này một người mặc đồ đen hoa văn mây đỏ, con mắt đỏ ngầu có dấu phẩy đen xoay tròn với sáu chiếc cánh trắng toát từ trên bầu trời hạ xuống cứu cô, cho cô ăn đan dược, giúp cô chăm sóc vết thương, sửa soạn lại đầu tóc.

Đang lúc hần muốn giúp cô thay quần áo, cô hoảng hốt giật mình tỉnh lại!

....

Chính Nam vẫn trong trang phục Akatsuki, Tả Luân Nhân xoay tròn cúi đầu nhìn Nguyệt Vịnh hỏi: “Tỉnh rồi sao? Vết thương thế nào?”

Nguyệt Vịnh chớp chớp đôi mắt, nhìn rõ người trước mặt chính là người xuất hiện trong giấc mơ kỳ quái của mình, cô có chút hoảng hốt muốn lùi lại. Kết quả đụng vết thương làm cô đau không chịu nổi, khóe miệng lại tràn ra một tia máu.

Chính Nam thấy cô gái này có vẻ sợ mình, hần đổi giọng hiền hòa nói: “Cô đừng cử động mạnh, vết thương của cô rất nặng, trong vòng mấy ngày sẽ không xuống được giường. Cô cứ yên tâm ở đây, sẽ có người chăm sóc cô.”

Nguyệt Vịnh nghĩ tới chăm sóc, là loại chăm sóc nào?

Nghĩ tới trong giấc mơ người này đang muốn cởi đồ cô, Nguyệt Vịnh đưa hai tay lên che ngực, yếu ớt nói: “Cảm... cảm ơn. Tôi... tôi tự lo được.”

Chính Nam càng là kỳ quái, che ngực làm gì a, hần là vết thương tái phát nên đau chứ. Hần ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Vịnh, đưa tay muốn giúp cô xem vết thương.

Nguyệt Vịnh gặp hần ngồi xuống cạnh mình, còn đưa tay về phía ngực cô, muốn gỡ hai tay đang che ngực của cô ra thì càng sợ hãi. Cô muốn giãy dụa nhưng vết thương quá nặng, nguyên khí trong cơ thể tán loạn không điều động nổi. Bất lực, cô đành nằm im không cử động, đầu nghiêng sang một bên, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

“Đau quá khóc a.” – Chính Nam nghĩ trong đầu như vậy.

Tay của hần sắp chạm tới cánh tay Nguyệt Vịnh để bắt mạch thì cửa phòng bật tung ra. Gia Như phú bà và Ngọc Ngân cùng nhau đi vào.

Tình hình trong phòng hiện tại là Chính Nam ngồi cạnh bị thương nặng không thể động đậy Nguyệt Vịnh, bàn tay hần đang trong tư thế “Long Trảo Thủ” muốn “làm gì đó” với phần ngực của Nguyệt Vịnh.

Nguyệt Vịnh thì một mặt chấp nhận số phận, nghiêng đầu qua một bên khóc.

Nói thế nào cũng ít nhất là 7 nôi bánh chưng mới được về!

Chính Nam giống như vẫn chưa nhận ra tình hình không đúng, hậu tri hậu giác nói: “Làm sao vào không gõ cửa a, thật không có ý thức.”

Gia Như phú bà thấy Chính Nam đang “làm chuyện xấu” còn có mặt mũi nể mình, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không đại nhân, anh đang làm gì thế?” – Nói, cô và Ngọc Ngân như hai làn gió xuất hiện bên cạnh Chính Nam để đảm bảo bàn tay của hần không có chạm vào phần núi đồi đang phập

phòng vì sợ hãi kia.

Chính Nam than thở: “Cô gái này bị thương rất nặng ở vùng phổi, lại thêm xương sườn vỡ nát thành nhiều mảnh nhỏ tán loạn trong cơ thể. Mặc dù đã dùng cấp 3 hoàn mỹ Liệu Thương Đan để ổn định tình hình nhưng vết thương như thế này chỉ có thể chậm rãi hồi phục rồi dùng tự thân nguyên khí hòa tan mảnh xương vỡ mà thôi. Tôi đang muốn điểm huyết giúp cô ấy giảm đau. Cô gái này giống như đau quá nên khóc đây.”

Hắn lại cúi xuống nói với Nguyệt Vĩnh: “Này, cô bị thương là nội tạng bên trong, dùng tay bụng vết thương sẽ khiến nó trở nên tệ hơn.”

Ba cô gái lập tức sững sờ, sau đó gương mặt đều hóa hồng, tiếc là hai người ẩn sau mặt nạ nên không ai thấy, chỉ có Nguyệt Vĩnh là cảm giác không chốn dung thân.

“Thì ra là hiểu lầm hán a!” - Cả ba cô cùng nghĩ giống nhau.

Chính Nam không để ý Nguyệt Vĩnh kỳ quái mà nhanh tay điểm mấy cái quanh vết thương của cô rồi nói: “Tốt rồi, mặc dù làm giảm chút ít tốc độ khôi phục nhưng ít nhất là sẽ giảm đau. Giáp, em tới chăm sóc cho cô ấy. Bắc Đẩu, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” - Nói, hắn đưa cho Ngọc Ngân chén cháo hán chuẩn bị từ nãy đang cất trong balo rồi cùng Gia Như phú bà ra ngoài.

...

Chính Nam và Gia Như phú bà ra ngoài rồi Nguyệt Vĩnh mới yếu ớt nói: “Này, cô... là ai? Đây là đâu?” - Nhìn thấy bàn tay nhận lấy chén cháo trắng muốt, thon gọn, Nguyệt Vĩnh đánh bạo đoán giới tính của người đeo mặt nạ Giáp trước mặt.

Ngọc Ngân ngồi xuống cạnh Nguyệt Vĩnh, vừa giúp cô ăn cháo vừa nói: “Cứ gọi tôi Giáp là được. Đây là đâu thì không thể nói.”

Nguyệt Vĩnh húp một chút cháo, cô bị thương nặng nên vị giác sẽ bị ảnh hưởng, ăn sơn hào hải vị hay cháo trắng cũng không khác gì nhau. Thay vào đó, cô có vẻ tò mò về Chính Nam hơn: “Hai người vừa rồi là ai thế? Cấp trên của cô sao?”

Tiết lộ những thứ này cũng không có ảnh hưởng gì nên Ngọc Ngân cũng không giấu: “Nữ là Bắc Đẩu thần sứ, nam là Không thần sứ. Tôi là hộ pháp của Không thần sứ.”

Nguyệt Vĩnh càng nghe càng tò mò, đây là dấu hiệu không tốt: “Lúc tôi bị trúng một chưởng của Dương Khang, cảm thấy mình sắp chết mới nhìn thấy... Không thần sứ từ trên trời hạ xuống với đôi cánh. Đó thật là cánh sao?”

Ngọc Ngân gật đầu: “Mỗi người trong tổ chức đều được Không thần sứ ban cho một đôi cánh, đây là của tôi.” - Nói, cô lùi lại mấy bước rồi xòe ra [Ma Linh], vẩy nhẹ hai cái rồi thu trở lại.

Nguyệt Vĩnh hai mắt sáng quắc nói: “Đẹp quá a. Hôm qua các người là ở trên bầu trời nhìn chúng tôi đánh nhau sao?”

Ngọc Ngân hí hí mắt, không trả lời vấn đề của Nguyệt Vĩnh mà quay đầu đi: “Cô yên tâm ở lại đây đi. Cố gắng khôi phục cho tốt, còn nhiều chuyện đang chờ cô đây.” - Dứt lời Ngọc Ngân đóng cửa lại rồi rời đi.

Trong phòng, Nguyệt Vĩnh nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ lại lúc mình sắp chết tới nơi, hán từ trên trời với đôi cánh chậm rãi hạ xuống cứu mạng mình, lại trong giấc mơ “Hán hán là muốn giúp mình trị thương chứ không phải “cái kia” a”, gương mặt cô lại hồng.

Con buồn ngủ ập đến, Nguyệt Vĩnh chậm rãi nhắm mắt lại, yên tâm ngủ ngon vì ít nhất cô biết sẽ không có ai lợi dụng lúc cô ngủ mà xâm hại hay giết hại cô.

...

Chính Nam cùng Gia Như phú bà ra ngoài lập tức cỡi ra phục trang Akatsuki rồi cùng nhau tới Phúc Đạt. Hôm qua hắn một hồi khoảng mấy trăm ngàn trung phẩm linh thạch của Phúc Đạt để mua ba đôi cánh, mặc dù tiền bán đan dược có thể bù vào được nhưng hành vi của hắn đã cấu thành tội “Lợi dụng tín nhiệm để chiếm đoạt tài sản” theo các điều 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174 và 290 của Bộ luật Hình Sự năm 2015 rồi, cho nên xin lỗi vẫn là phải làm a.

Đúng vậy, là xin lỗi suông!

Vừa tới Phúc Đạt hắn đã bị Lê Nhân Doanh tự mình xuất hiện lôi kéo lên tầng hai, Gia Như phú bà cũng đi cùng.

Trong phòng, nhìn Tú Anh phú bà tóc tai rối loạn, hai mắt vân vân tơ máu, đầy trên bàn và mặt đất là giấy tờ các thứ, Chính Nam âm thầm giật mình: “Cô nàng này không phải thức cả đêm tra tìm tin tức Akatsuki chứ?”

Cúi người nhặt lên một tờ giấy trên đất, ở trên ghi một đoạn ngắn thông tin về Cửu Dương Các, Chính Nam nhìn Lê Nhân Doanh, ánh mắt hỏi thăm.

Lê Nhân Doanh lắc đầu thở dài: “Từ sáng sớm nay tới giờ tiểu thư đã như vậy, nói nhất định phải tra ra mới thôi.”

Chính Nam biết còn giả ngu hỏi: “Có cái gì bí mật tới mức Trần gia tình báo cũng tra không ra mà phải để Trần đại tiểu thư mất ăn mất ngủ như vậy?”

Lê Nhân Doanh đưa cho Chính Nam một bản danh sách, là Tân Tinh Bảng mới nhất. Hắn nói: “Tối hôm qua Tân Tinh bảng thứ 13 “Cửu Dương”

Dương Khang bị người giết chết. Vị trí đó hiện tại thuộc về một người tên là Giáp hộ pháp.”

Oscar nợ Chính Nam một cái tượng vàng!

Hắn đầu tiên là mặt đầy bất ngờ nhận lấy bản Tân Tinh Bảng mới nhất, sau đó cau mày nói: “Giáp? Tên gì kỳ quái như vậy a?” – Càng kỳ quái là Thiên Đạo Tông nhanh như vậy đã biết được chuyện này, còn có thời gian soạn một cái Tân Tinh Bảng mới rồi gửi tới đây cho Tú Anh phú bà.

5G hay gì đây!?

Lê Nhân Doanh cũng không giấu Chính Nam những gì hắn biết: “Nói cho em biết, hôm qua anh và tiểu thư vừa vặn có mặt tại hiện trường. Người kia rất kỳ quái a, anh nhìn không thấu tu vi, cũng không hiểu người đó ngay trước mặt hai người anh rồi đi như thế nào. Chỉ biết người đó là cái cô gái, trước khi đi còn nhắc tới một thế lực thần bí gọi Akatsuki và cô ấy chỉ là hộ pháp của một người gọi “Không thần sứ” mà thôi.”

Lê Nhân Doanh vẫn là không nói ra người đó đã từng xuất hiện tại Phúc Đạt, hắn còn muốn thăm dò thái độ Chính Nam về Akatsuki, bởi vì chính Akatsuki đã từng dùng một viên hoàn mỹ Chân Khí Đan tới “thuê” Phúc Đạt che chở Lý gia mấy ngày trước.

Chính Nam và Gia Như phú bà nhìn nhau. Nếu hai người không phải là “thủ phạm” mà chỉ là “người qua đường” như Tú Anh phú bà, hắn là cũng đoán không ra cái gì a.

Chính Nam lại gần Tú Anh phú bà, cô đã gần như nhập ma, ở trên giấy vẽ loạn xạ biểu đồ quan hệ. Hắn nói: “Tú Anh, nghỉ ngơi một chút đi, chờ tinh thần tỉnh táo mới nghĩ ra được.”

Tú Anh phú bà giống như không có nghe được hắn nói, cô vẫn tiếp tục vẽ và lục lọi đồng giấy tờ.

Lê Nhân Doanh bắt đầu dĩ nói: “Tiểu thư không nghe lọt tai bất kỳ thứ gì, thật sự là một mối a.”

Chính Nam cau mày, hắn quay lưng về phía Lê Nhân Doanh, bắt lấy hai vai Tú Anh phú bà, cúi sát đầu nhìn thẳng vào mắt cô, thì thầm: “Akatsuki không phải là một thế lực, nó chỉ là một tổ chức nhỏ mà thôi, cô nghĩ đến khả năng đó chưa?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Nguyệt Thần huyết mạch

Tú Anh phú bà sững sờ, hô hấp dần ổn định, đôi mắt bắt đầu xuất hiện tiêu cự. Nhìn rõ Chính Nam áp sát mặt mình, cô vùng dậy, la toáng lên: “Áp sát như vậy làm gì, muốn chết đúng không?”

Chính Nam bị Tú Anh phú bà hất một cái bay thẳng ra cửa, đập vào bức tường bên ngoài, hai mắt nổ đom đóm.

Gia Như phú bà lập tức chạy ra đỡ hắn dậy, cẩn thận nói: “Cô làm cái gì vậy! Hừ, làm ơn mắc oán.”

Tú Anh phú bà cũng ngượng ngùng, cô hơi đỏ mặt nói: “Ai bảo... ai bảo hắn cúi sát như vậy chứ. Đáng đời!”

Chính Nam xoa xoa miệng, cười nói: “Đúng đúng, lỗi tại tôi hôm qua không thông báo mà điều động vốn của Phúc Đạt, lại không tạm biệt mà đi trước. Hôm nay tôi qua xin lỗi, haha.”

Đang cảm thấy có lỗi, muốn tìm cách chuộc lỗi với Chính Nam, nghe hắn nhắc lại chuyện cũ Tú Anh phú bà tức giận thẳng giậm chân: “Cậu... cậu điều động nhiều tiền của tôi như vậy làm gì?”

Việc vừa rồi cô không chiếm lý nên không dám nhắc tới, chỉ dám nói tới việc tiền.

“Tất nhiên là có việc cần dùng a, mà tiền bán đan dược cũng bù đủ chứ? Tôi là có ý qua xin lỗi cô thôi.” - Chính Nam cười haha.

Tú Anh phú bà cũng chịu thua tên mặt dày này.

Chính Nam nhún vai: “Mà, suy nghĩ của cô có thể đi sai hướng. Nếu như Akatsuki gì đó là một thế lực, hắn là sẽ trốn không qua được mạng lưới tình báo của Trần gia đúng không, nhưng nếu nó chỉ là một cái tổ chức nhỏ, hoạt động bí ẩn, như vậy thì có lý rồi.”

“Đúng vậy a.” - Tú Anh phú bà hai mắt sáng ngời, cô cười nói: “Vậy cậu có ý kiến gì để tìm ra tổ chức này không?”

Chính Nam lắc đầu: “Người ta đã không muốn cô biết người ta là ai, như vậy tất nhiên là có lý do cũng như có phương pháp che giấu bản thân, làm sao

có thể đơn giản đoán ra được chứ. Lại nói, cô làm sao có hứng với cái Akatsuki gì đó thế?”

Tú Anh phú bà ánh mắt thâm thúy nhìn Chính Nam nói: “Bởi vì hôm qua tại hiện trường cực kỳ loạn lạc, vết đánh nhau khắp nơi nhưng tôi không tìm thấy “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh. Akatsuki rõ ràng muốn lái chú ý của mọi người qua Tân Tinh Bảng thứ 13 để che giấu tung tích của thứ 14, mục đích là gì nhỉ? Để tôi nghĩ xem, có phải là muốn giúp cô ta chữa thương không? Cậu nghĩ thế nào?”

“Quả thật cô không nhắc Tà Nguyệt ma nữ tôi cũng không nghĩ tới luôn á.” - Chính Nam trong lòng sợ hãi, IQ này không kém Conan rồi. Hắn cười khan nói: “Tổ chức Akatsuki gì đó bản tính đánh cũng rất hay á.”

Chính Nam cảm thấy phải kiểm soát chuẩn mực, ở lâu thêm hẳn sợ bị Tú Anh phú bà đào quần cũng không còn.

Nhìn qua Gia Như phú bà bên cạnh, Chính Nam bắt lấy tay cô rồi nói: “Tôi qua thăm cô với anh Doanh chút thôi, bây giờ tôi và Gia Như có việc bận phải đi trước. Tạm biệt hai người nhé!”

Tú Anh phú bà hí híp mắt nhìn theo Chính Nam, không nói gì cả.

Lê Nhân Doanh ngập ngừng: “Đại tiểu thư...”

“Hắn chắc chắn biết gì đó.” - Tú Anh phú bà thì thầm

...

Bên kia, Gia Như phú bà bị Chính Nam lôi kéo chạy hết hai con phố, hắn vừa dừng lại cô liền tranh thủ mở miệng: “Anh làm như vậy cô ta càng nghi ngờ.”

Chính Nam khước miệng cong lên nụ cười, hắn truyền âm trở lại: “Anh chính là muốn cô ấy nghi ngờ.” - Nói, hắn lại cùng Gia Như phú bà đi dạo phố.

Trên phố, Chính Nam nghe nhiều nhất chính là chuyện Tân Tinh Bảng thay đổi ở vị trí thứ 13, loáng thoáng đâu đó vẫn nghe người ta nhắc lại chuyện Tú Anh phú bà thay Gia Như phú bà từ hôn. Hắn cau mày truyền âm cho Gia Như phú bà qua nhắn Akatsuki: “Em có cảm thấy kỳ lạ không?”

Gia Như phú bà trả lời: “Có gì kỳ lạ đâu?”

Chính Nam phân tích: “Quá kỳ lạ. Mặc dù biết là Tú Anh mặt mũi không nhỏ, nhưng bị người ta trước bao nhiêu người trực tiếp từ hôn như vậy mà phủ thành chủ một chút phản ứng cũng không có. Anh sợ rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Gia Như phú bà tỏ ra không hứng thú: “Anh cứ thần hồn át thần tính. Có thể là Ngô Đức Văn một thoáng hứng thú nên muốn Ngô thành chủ chơi nổi thôi.”

Chính Nam búng tỉnh: “Chơi nổi, đúng vậy á. Ngô gia muốn làm gì đó nhưng sợ bị mọi người để ý cho nên mới tạo giả tượng cho mọi người nhìn. Hiện tại có sự kiện do chúng ta tạo ra thu hút tâm mắt mọi người, vậy họ việc gì phải nhảy ra làm náo động nữa.”

Gia Như phú bà không hiểu Chính Nam đang nói gì, cô tiếp tục dạo phố, không thêm đề ý hắn đang bày ra một mớ thuyết âm mưu.

Bỗng nhiên có người đi ngang qua va vào Chính Nam, hắn mặc áo trùm đầu nên nhìn không rõ mặt. Có lẽ do khá vội nên người này chỉ khom người liên tục nói xin lỗi rồi biến mất trong đám người.

Chính Nam phui phui quần áo rồi nói: “Về thôi Gia Như, đường phố đông người chật chội, không có gì vui hết. Khi khác lại đi dạo.”

Thấy Chính Nam không có hứng thú, Gia Như phú bà cũng không muốn đi nữa. Cô gật đầu nói: “Về thôi. Có rảnh ra Hồ Tây hóng gió, ngắm cảnh còn vui hơn.”

...

Về tới phòng mình, Chính Nam lật ra trong tay mảnh giấy mà người lúc đi dạo phố người kia đưa cho hắn lúc hai người va vào nhau. Ngay lúc ấy hắn đã nhận ra đó là Vũ Văn đã qua dịch dung cho nên mới vội trở về.

Lật ra tờ giấy, Chính Nam mộng bực!

Trước mặt hắn là một tờ giấy trắng bị gấp thật nhiều nếp, chỉ có vón vẹn hai chữ “Hồ Tây”.

Chính Nam lật qua lật lại mảnh giấy, soi lên trời, vẩy vẩy nước, chỉ thiếu điều đốt lửa nữa hắn mới chấp nhận sự thật là tờ giấy này chỉ có đúng hai chữ.

“Chẳng lẽ Ngô gia mưu đồ gì đó với Hồ Tây, hay tại Hồ Tây?”

Chính Nam đi qua đi lại, lăm bầm lâu bầu: “Ngô gia, Hồ Tây, Ngô gia, Hồ Tây... Cmn, tối nay ra Hồ Tây điều tra thử. Cho dù có làm kỹ đến mấy thì nếu Ngô gia thật sự có mưu đồ gì đó ở Hồ Tây cũng sẽ có manh mối.”

Chính Nam thay đổi trang phục Akatsuki rồi tới phòng luyện đan, nơi này hiện tại đã được Lý Anh Tuấn liệt vào cấm địa thứ tư của Lý gia.

Bước vào phòng, đập vào mắt Chính Nam là hình ảnh mát mẻ của Nguyệt Vịnh khi cô đang được Ngọc Ngân thay áo dùm.

Hắn theo thói quen đưa tay lên vuốt cằm, đánh giá cái vựa trái cây của Nguyệt Vịnh nhưng lại đụng phải mặt nạ nên hắn chỉ có thể ho khan hai cái rồi nói: “Lần sau muốn làm mấy chuyện này nên khóa cửa kỹ một chút a. Thật là, tại sao lại không khóa cửa cơ chứ!”

Ngoài miệng thì nói rất quân tử, thế nhưng mắt không hề rời khỏi hai điểm đỏ nhỏ trên cặp bánh bao trắng kia.

Ngọc Ngân đã quá quen với bộ mặt dày hơn tường thành của Chính Nam nên cô cũng không để ý, chỉ hướng Chính Nam khom người chào: “Chủ nhân!”

Ngọc Ngân không để ý nhưng mà Nguyệt Vịnh để ý a. Cô chôn gương mặt hồng hào của mình xuống ngực, ngáp ngừng nói: “Anh... anh không ra ngoài sao?”

“Ra ngoài? Tại sao lại phải ra ngoài?” - Chính Nam nghĩa chính ngôn từ: “Tôi là tới xem thương thế của cô đó a. Nhanh thay đồ vào rồi để tôi xem một chút.”

Chờ Nguyệt Vịnh được thay đồ xong, Chính Nam tới bắt mạch cho cô. Hắn suy nghĩ một lát rồi nói: “Khoảng hai đến ba tuần mới có thể khỏi hẳn, đây là do thể chất của cô đặc thù, nếu là người khác thì có thể còn sống hay không còn khó nói.”

Nguyệt Vịnh không hiểu hỏi: “Thể chất đặc thù? Ai cũng biết tôi là Tế Tự hình tu luyện giả, chính là tinh thần hệ a, làm gì có thể chất đặc thù gì.”

Chính Nam giọng châm chọc nói: “Được rồi, đừng diễn. Cô nghĩ rằng cô có thể giấu tôi chuyện cô thức tỉnh Nguyệt Thần Chi Thể. Cô nghĩ rằng tôi không thể cứu Dương Khang thẳng ngu kia, hay cô nghĩ rằng tôi cứu cô vì nhan sắc của cô?”

Nguyệt Vịnh sững sờ!

Tà Nguyệt Tông là một tông môn nhị lưu, đương đại Tà Nguyệt Tông tông chủ Nguyệt Nga cũng chính là mẹ của Nguyệt Vịnh, tu vi hiện tại là Độ Kiếp trung kỳ.

Tà Nguyệt Tông chỉ thu nữ và trấn tông công pháp Tà Nguyệt Đại Pháp quá âm hàn, nam không thể tu luyện. Nhưng còn một chuyện người đời không biết là công pháp này thích hợp nhất với người mang trong mình Nguyệt Thần huyết mạch, bởi vì tương truyền công pháp này là do Nguyệt Thần truyền lại.

Chính là nhờ vào Nguyệt Thần huyết mạch và Tà Nguyệt Đại Pháp mà dù cho đại lục có thăng trầm như thế nào thì Tà Nguyệt Tông vẫn là của Nguyệt gia.

Hiện tại bí mật ngàn năm này bị Chính Nam một câu nói xé toạc, Nguyệt Vịnh sao có thể không sợ hãi cơ chứ.

Chính Nam thu hết phản ứng của Nguyệt Vịnh vào mắt, chậm rãi nói tiếp: “Nguyệt Thần huyết mạch có ba giai đoạn thức tỉnh.

Nguyệt Thể hay Nguyệt Thần Chi Thể là giai đoạn thứ nhất, cũng chính là trạng thái huyết mạch của cô lúc này. Ở vào giai đoạn này thì Nguyệt Thần huyết mạch chính là gân gờ, tác dụng duy nhất là vào ban đêm hấp thu ánh trăng tăng tốc tu luyện, đối với hồi phục thương thế có chút trợ giúp. À, ngoài ra còn có thể mỹ nhan, đối với chiến đấu không có nhiều tác dụng.

Giai đoạn thứ hai là Nguyệt Linh Thể hay Nguyệt Thần Linh Thể, đạt được khi người mang Nguyệt Thần huyết mạch đột phá Độ Kiếp Kỳ, cũng chính là trạng thái của Nguyệt Nga tông chủ hiện tại.

Giai đoạn này tu luyện giả ngoại trừ bản thân thuộc tính thiên phú ra sẽ có thêm một thuộc tính rất đặc biệt, thuộc tính “Nguyệt”, khi chiến đấu có thể hấp thu sức mạnh từ mặt trăng để khôi phục thương thế và chân nguyên với tốc độ rất khả quan.

Tà Nguyệt Giới sẽ cường hóa năng lực này thêm một bậc nữa. Từ giai đoạn hai trở đi, Tà Nguyệt huyết mạch đã có thể cho chủ nhân của nó khả năng chiến đấu rất ngoan cường.

Giai đoạn thứ ba, cũng là giai đoạn cuối cùng, gọi Nguyệt Thần Thể hay Nguyệt Thần Thần Thể.

Đạt tới mức độ này thì người mang Nguyệt Thần huyết mạch đã được xưng là Bán Thần, thậm chí có thể chuyển ngày thành đêm để triệu hoán mặt trăng tăng khả năng chiến đấu.

“Trăng không lặn, chiến không ngừng” là những gì được ghi chép về Nguyệt Thần Thể.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Luân Mạch Đan

Chính Nam một hơi nói ra hết những gì mình biết về Nguyệt Thần huyết mạch, nhưng từ đâu mà hắn biết những thứ sâu xa như thế này!?

“Lần sau lại hoan nghênh ký chủ sử dụng dịch vụ của Trang! Chi 1,000 thượng phẩm linh thạch cho một bộ thông tin về mọi loại huyết mạch của Thủy Giới. Trẻ không lừa, già không gạt! Cảm ơn đã ưu ái và tin dùng!” – Chính là từ đại phú bà, đại gian thương Trang nương nương.

Nguyệt Vĩnh run rẩy nói: “Anh... anh là ai? Anh... anh muốn gì?”

“Tôi muốn gì à!?” - Chính Nam trong lòng nhỏ máu nhưng ngoài mặt vẫn hài hước nói: “Tôi muốn... cô! Ủa chiều này dùng rồi đúng không, Giáp?” - Chính Nam quay qua hỏi Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân gật đầu, cô còn nhớ lần đó Chính Nam cũng chính là giọng điệu này trên chộc Vũ Văn.

Nguyệt Vĩnh hai mắt tối tăm: “Hai người trên tôi hay gì?”

Chính Nam đưa cho Nguyệt Vĩnh một bản danh sách Tân Tinh Bảng mới, nói: “Tôi muốn Cửu Chuyển Thái Dương Hóa của Cửu Dương Các, bù lại tôi sẽ giúp Tà Nguyệt Tông của cô tiêu diệt họ. Cô nghĩ sao?”

Nguyệt Vĩnh lật xem Tân Tinh Bảng, tên của cô vẫn ở thứ 14 nhưng thứ 13 bây giờ đã từ Dương Khang đổi thành người đang đứng ngay cạnh cô, Giáp hộ pháp.

Nguyệt Vĩnh nói: “Nếu các anh đã mạnh như vậy, vì sao không tự mình diệt Cửu Dương Các mà phải thông qua chúng tôi?”

Chính Nam trả lời: “Cửu Dương Các là nhị lưu tông môn, phía trên nó còn có nhất lưu tông môn và siêu nhất lưu tông môn. Nếu chúng tôi tự mình diệt nó sẽ dẫn đến những thế lực trên nhúng tay, quá phiền phức. Nhưng nếu nó thua cho một thế lực đối địch tương đương, vậy thì thuận lý thành chương rồi.”

Chính Nam trả lời rất lưu loát, có ý có tứ rõ ràng. Có thể không sao, lý do này hắn tốn mất nửa ngày bịa ra, tất nhiên là đã phải được suy tính trước sau.

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Đúng là như vậy, nhưng giết một cái Dương Khang không có nghĩa là Cửu Dương Các đã suy yếu a. Chỉ bằng...”

Lời của Nguyệt Vĩnh im bật mà dừng, bởi vì Chính Nam đã lấy ra một viên đan dược để trước mặt cô, đó chính là thứ khiến cô trực tiếp ngừng nói.

Chính Nam đóng đưa viên đan dược trước mặt Nguyệt Vĩnh như câu cá vậy, đáng nói là cô không hề nhận ra mình bị mang ra làm trò mà cứ như vậy đóng đưa theo.

Chính Nam giọng hài hước nói: “Luân Mạch Đan, nghe nói qua hay chưa?”

Ngọc Ngân nhìn viên đan dược trong tay Chính Nam, trong người cô có gì đó luôn muốn trào ra, tâm trí liên tục thôi thúc cô: “Giành lấy nó! Ăn nó đi!”

Nguyệt Vĩnh còn thảm hơn, bản thân thương thế chưa lành nhưng cô đã hoàn toàn không cảm thấy đau nữa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là phải giành lấy viên đan dược kia. Thậm chí cô đã nuốt nước miếng mấy lần.

Thuần bản năng thôi thúc!

Ngọc Ngân cố nhịn xuống cảm giác xung động kia để hỏi: “Chủ... chủ nhân... Luân Mạch Đan... là đan dược gì vậy ạ?”

Nguyệt Vĩnh thay Chính Nam trả lời: “Chưa thức tỉnh huyết mạch có thể ngay lập tức thức tỉnh. Đã thức tỉnh có thể tăng lên một bậc, thất truyền mấy ngàn năm Luân Mạch Đan.” - Nói, cô lại nuốt một ngụm nước miếng, hoàn toàn không có hình tượng Tân Tinh Bảng thiên tài.

Ngọc Ngân khiếp sợ!

Chính Nam cười đắc ý: “Nói cách khác, với viên đan dược này cô sẽ thức tỉnh huyết mạch giai đoạn hai, có thể ngay lập tức thách đấu top 5 Tân Tinh bảng. Quan trọng nhất là cô hoàn toàn có khả năng thức tỉnh giai đoạn ba, Nguyệt Thần Thân Thể, khi cô vượt qua được Độ Kiếp Kỳ thiên kiếp.”

Ngọc Ngân trừng lớn hai mắt nói: “Như vậy chẳng phải chỉ cần có đủ đan dược này là có thể chế tạo một đội quân toàn những người thức tỉnh huyết mạch!?”

Chính Nam lắc đầu: “Không đơn giản như vậy.”

Hắn cất đan dược vào balo chứ không thôi hai cô gái cứ nhìn chăm chăm vào tay hắn nuốt nước miếng, vậy thì làm sao giao lưu được.

“Thứ nhất, Luân Mạch Đan đã không cách nào sản xuất được nữa, dùng một viên sẽ mất một viên.

Thứ hai, một người chỉ có thể sử dụng Luân Mạch Đan một lần, từ lần thứ hai sẽ vô hiệu.

Thứ ba, huyết mạch cũng có phân cấp, tương tự Luân Mạch Đan cũng phân cửu chuyển. Viên này là nhị chuyển Luân Mạch Đan, đối với cấp ba huyết mạch như Nguyệt Thần huyết mạch có sức hút rất lớn, nhưng đối với huyết mạch cấp cao khác thì không tốt như vậy.

Cuối cùng, giống như Tà Nguyệt Tông tông chủ Nguyệt Nga, huyết mạch đã bước tự vào giai đoạn thứ hai, nhị chuyển Luân Mạch Đan sẽ không thể làm huyết mạch bà bước vào giai đoạn ba, chỉ có thể đẩy nó tới giai đoạn hai viên mãn mà thôi.”

Chính Nam trong giọng cũng mang đầy tiếc nuối, nếu có thể vô hạn sử dụng vậy thì hẳn còn sợ gì Thiên Đạo Tông, sợ gì Thiên Hà thư viện nữa.

Ngọc Ngân gắt gù: “Nói như vậy, viên đan dược này hiệu quả tốt nhất là dành cho những huyết mạch không phải rất cao cấp, người sử dụng không thể tu vi quá cao và huyết mạch cũng chưa thức tỉnh giai đoạn cuối?”

Chính Nam không trả lời mà quay về phía hai mắt đã đỏ ngầu Nguyệt Vịnh, giọng đầy dụ dỗ: “Thế nào, Tà Nguyệt ma nữ, thứ này có thể giúp cô mạnh lên, thậm chí vượt qua cả mẹ cô. Người đời rồi sẽ phải gọi cô 1 tiếng “Nguyệt Thần” chứ không phải là ma nữ, thánh nữ cái gì a.”

Nguyệt Vịnh cảm thấy nếu Chính Nam tiếp tục lắc lư Luân Mạch Đan trước mặt cô, có lẽ cô thật sự sẽ không kiềm chế nổi mà đáp ứng hắn. Thế nhưng hắn lại cất nó đi, để cô cuối cùng kịp tỉnh lại: “Anh đã có thứ này chứng tỏ anh và thể lực của anh không thể nào tầm thường, ít nhất là không đến mức phải lo lắng nhất lưu thể lực đằng sau Cửu Dương Các. Tại sao anh nhất định phải kéo tôi vào cuộc, phải kéo Tà Nguyệt Tông vào cuộc?”

Chính Nam trong lòng cười khở.

Cmm!

Nếu bản thân hắn hay Akatsuki thật mạnh như vậy hẳn sợ cái rắm gì. Viên đan dược này cũng là tổn mớ tiền từ trong cửa hàng hệ thống mua ra để dụ dỗ Nguyệt Vịnh, hắn còn đang tiếc đứt ruột đấy.

Phụ nữ thế giới này làm sao ai cũng IQ cao như vậy chứ? Hay sống trong lọc lừa quen rồi nên nhìn đâu cũng thấy âm mưu? Các người tưởng tôi dễ dàng sao?

Làm tiểu bạch kiểm cũng là cần ăn cơm a!

“Cô đã không muốn thì thôi.” - Chính Nam quay người đi: “Giáp, em ở lại đây chăm sóc cô ấy đi, có rảnh anh sẽ tới xem sau.”

Ngọc Ngân đứng phắt sự cúi chào: “Vâng, chủ nhân.”

Chính Nam đi rồi Nguyệt Vịnh vẫn ngơ ngác nhìn về phía cửa, không nói lời nào.

Ngọc Ngân lắc đầu nói: “Làm phụ nữ, cô đừng lúc nào cũng “tại sao” nhiều như vậy. Cô nghĩ anh ấy muốn lợi dụng cô hay lợi dụng Tà Nguyệt Tông sao? Anh ấy cần phải làm như vậy sao? Nếu như, tôi nói là nếu như ngay bây giờ anh ấy chiếm đoạt thân thể cô, rồi mang cô bán cho Cửu Dương Các, cô nghĩ cô có thể làm gì? Tà Nguyệt Tông của cô có thể làm gì được anh ấy?”

Nói xong Ngọc Ngân cũng đóng cửa phòng đi ra ngoài, để lại một mặt ngơ ngác nằm nhìn trần nhà Nguyệt Vịnh, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

Chính Nam tới một phòng luyện đan khác luyện đan, tiền đã xài rồi, đến lúc nai lưng ra làm trả nợ a.

...

11 giờ đêm, đang ngồi xếp bằng minh tướng, Chính Nam mở ra hai mắt.

Mặc vào trang phục Akatsuki, Chính Nam một mình bay tới Hồ Tây. Lần này chỉ là thám thính, hắn không muốn mang theo quá nhiều người.

Bay cao hơn 2,000 m phía trên Hồ Tây rồi dùng Bạch Nhãn nhìn từng góc ngách dưới hồ, Chính Nam lẩm bẩm: “Trận pháp? Quả nhiên không bình thường.”

Trước đây nghe [Trận Pháp Sư] chưa đủ cao nên hắn còn chưa nhận ra, hôm nay mang theo kiến thức và bản lĩnh của một Trận Vương, Chính Nam ngay lập tức phát hiện điểm bất thường của Hồ Tây.

Hắn không vội vàng hạ xuống mà bay một vòng quan sát toàn bộ trận pháp: “Áo trận kết hợp với khôn trận, bên trong rớt cuộc là che giấu cái gì?”

Chính Nam cũng không hề có ý định tiếp cận điều tra. Nói giỡn, hắn cho dù là tiểu Trận Vương thì muốn phá trận cũng cần thời gian, mà một khi đụng vào trận pháp thì chủ của nó sẽ biết ngay, cho nên vẫn đừng làm liều cho thỏa đáng.

Chính Nam cau mày, sau đó khước miệng hắn cong lên nụ cười ma mãnh: “Bản thân không điều tra được, vậy thì nhờ người điều tra được làm dùm chứ sao.” - Hắn quay đầu về phía Phúc Đạt, ánh mắt lấp lóe.

...

Đang ngồi trong phòng làm việc giải quyết sổ sách, Lê Nhân Doanh bỗng nhiên cảm giác có thứ gì đó đang bay thẳng tới mình với tốc độ rất nhanh. Hắn điều động nguyên khí chuẩn bị phòng ngự, nhưng thứ kia chỉ bay tới gần xuống bàn trước mặt hắn, là một loại cờ nhỏ phi tiêu có lỗ tròn, phía sau còn cột theo một cuộn giấy.

Lê Nhân Doanh dùng thần thức điều tra một lát, cảm thấy không có gì nguy hiểm hắn mới mở cuộn giấy ra xem, bên trong viết: “Ngô gia xây dựng một cái cờ lớn trận pháp tạo giả tượng che giấu mưu đồ bí mật tại Hồ Tây. Ký tên: Không.”

Lê Nhân Doanh vội vàng nhảy ra cửa sổ nhìn quanh, từ cuối tầm mắt hắn là bóng dáng một người mặc đồ đen hoa văn đỏ đang vỗ 6 chiếc cánh bay mất. Biết đuổi theo không kịp nên Lê Nhân Doanh cũng không làm việc vô bổ, thay vào đó hắn đóng cửa phòng lại rồi đi lên tầng ba.

Chính Nam cố ý để lại bóng lưng cho Lê Nhân Doanh để hắn khỏi mất công xác thực độ thật giả của tin tức này, bởi vì đối với Tú Anh phú bà mà nói, cái gì liên quan tới Akatsuki bây giờ cũng khiến cô tò mò muốn chết.

Một đêm bay lòng vòng không đạt được mục đích, Chính Nam quyết định trở về ngủ cho khỏe. Hai đêm rồi toàn thức khuya, không tốt cho da mặt a.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Truyền thuyết cứu chuyển thái dương hỏa

Sáng hôm sau, Chính Nam cùng Gia Như phú bà ăn sáng rồi luyện tay một lúc rồi tới xem tình hình Nguyệt Vịnh.

Để tránh gặp tình huống khó xử lần trước, lần này Chính Nam rất văn minh gõ cửa “phòng mình”.

Trong phòng, Nguyệt Vịnh trên mặt đã khôi phục lại chút khí sắc, không có trắng bệch như hai ngày trước nữa. Thấy Chính Nam đến thăm mình, cô mỉm cười nói: “Chào anh, tôi khôi phục rất tốt, anh không cần ngại ngày nào cũng tới xem tôi như vậy, sẽ trễ nải thời gian của anh.”

Chính Nam khá bất ngờ, cô nàng này hôm nay biết nói chuyện a: “Không sao, tôi có thể tự sắp xếp được. Thay vào đó...”

Chính Nam lấy ra một tờ giấy và một cây bút đưa cho Nguyệt Vịnh rồi nói: “Thay vì lo lắng cho thời gian của tôi, cô nên viết cho mẹ cô vài chữ đi. Tin Dương Khang chết có lẽ đã đến tai bà ấy, không nên để bà ấy lo lắng.”

Nguyệt Vịnh hơi sững sờ, đối với một cái tù binh mà nói, những gì cô đã và đang nhận được không hề giống với những gì người ta nghĩ khi nhắc tới hai chữ “tù binh”.

Ngoại trừ việc chỉ có thể ở trong phòng ngay người ra thì hàng ngày cô đều được ăn uống đầy đủ, có người trò chuyện, được chăm sóc bởi người hiện tại đang là Tân Tinh Bảng thứ 13, cao hơn cô một bậc. Thậm chí, người bắt được cô còn sợ mẹ cô lo lắng mà muốn cô viết thư bình an trở về.

Nguyệt Vịnh thật sự không hiểu người đối diện cô đang nghĩ gì, đang làm gì và muốn làm gì.

“Tôi thường ra ngoài nhiều ngày không có tin tức, mẹ tôi hẳn là...”

“Viết!”

Nguyệt Vịnh rụt rụt cổ, cầm lấy tờ giấy và bút rồi bắt đầu viết.

Đường đường Tà Nguyệt ma nữ, Tân Tinh Bảng thứ 14, đương thời danh tính chính thịnh thiên tài, bị Chính Nam nạt một câu liền trở thành chim cút.

Viết xong Nguyệt Vịnh đưa tờ giấy trả lại cho Chính Nam. Hắn cũng không nhìn mà cất đi, sau đó giúp cô bắt mạch kiểm tra thương thế.

Nguyệt Vịnh lén lút nhìn đôi mắt Chính Nam, cô phát hiện đôi mắt kia thật sự rất hút hồn, không tự chủ được nhìn chăm chú vào nó.

“Đừng nhìn, sẽ bị ảo giác.” - Chính Nam bắt mạch xong đứng dậy nói: “Khôi phục theo đúng dự liệu, không có gì đáng ngại. Cô nghỉ ngơi trước đi.”

Thấy Chính Nam muốn đi, Nguyệt Vịnh buột miệng: “Anh đừng đi có được không?” - Nói xong mới cảm thấy mình đường đột, cô ngại ngùng cúi đầu.

Chính Nam xoay người lại: “Có việc gì sao?”

Nguyệt Vịnh lí nhí: “Không... không có. Chỉ là tôi muốn trò chuyện với anh thêm một chút...”

“Trò chuyện? Được a.” - Chính Nam lấy tới một cái ghế rồi ngồi xuống đối diện cô mở trò đùa: “Không mặc vào bộ đồ này thì tôi cũng là người nói khá

hiều đây.”

Nguyệt Vịnh phì cười, gương mặt mộc của cô có vẻ rất hiền hòa, không ma mị như lúc còn là Tà Nguyệt ma nữ. Cô hỏi: “Anh nói là anh muốn Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa của Cửu Dương Các, thứ này tôi cũng biết, nó không phải đơn giản chỉ là ngọn lửa đâu.”

“Ồ, còn có bí mật gì sao?” – Chính Nam bị khơi dậy tò mò.

“Có! Còn rất thần kỳ.” - Nguyệt Vịnh sắp xếp lại ngôn ngữ một chút rồi bắt đầu kể: “Truyền trước đây trên bầu trời có tới hai mặt trời song song chiếu rọi nhân gian, nhiệt độ ban ngày quá cao khiến cho con người trên mặt đất sống rất khó khăn nên vào lúc ấy họ yêu thích ban đêm hơn. Năm qua tháng lại, dần dần mặt trăng trở thành tín ngưỡng của nhân tộc, còn mặt trời thì bị xem như phản diện.”

Nói tới sự cao cả của mặt trăng, Nguyệt Vịnh giống như rất tự hào nên thần tình tươi tắn hơn hẳn. Cô tiếp tục kể:

“Cảm thấy tín ngưỡng bị hao hụt quá nhiều nên Thái Dương Thần khí ấy đã cử người em song sinh của mình xuống điều tra. Sau khi nhận ra nhân tộc phần lớn đã chuyển sang thờ phụng Nguyệt Thần, em trai Thái Dương Thần mới ra tay đập phá tượng và miếu thờ của bà. Việc này làm Nguyệt Thần tức giận nên đã tự mình xuất hiện trấn áp, rồi phân thân thể của hắn thành chín mảnh. Bản thể của Thái Dương Thần và em trai đều là Thái Dương Hỏa nên khi bị phân thân thể ra đều trở về hình dạng ngọn lửa.

Cũng theo thông tin từ bên trong Cửu Dương Các thì nhiều đời Các chủ không có ai tu luyện tới Cửu Chuyển, phần vì thiên phú không đủ, phần vì lo sợ Thái Dương Thần sẽ sống lại giết hết mọi người. Cho nên mặc dù bên ngoài nghe đồn Cửu Dương Các có Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa nhưng nó không phải là một đám lửa, mà là chín đám lửa phân biệt nhau. Muốn thu phục cũng không đơn giản.”

“Trang, câu chuyện vừa rồi thật giả như thế nào?” - Chính Nam ngoài mặt bất động nhưng trong lòng đang cùng Trang phú bà giao lưu.

“Cái gì Thần a, chỉ là một đám tu luyện tới cảnh giới thứ 10 yếu gà còn dám xưng Thần.” - Trang phú bà nhả nước bọt, không chút nào để Thái Dương Thần và Nguyệt Thần vào mắt: “Câu chuyện trên đúng là có thật. Cái gì Thái Dương Thần kia cũng chưa có chết nhưng mà cũng sống không lâu nữa, hẳn là qua vài chục năm nữa không hợp được Thần thể trở lại thì cũng phải chết thôi.”

Chính Nam hết sức bất đắc dĩ!

Vị đại phú bà này càng ngày càng ngông cuồng, thân làm ký chủ như hắn bị xem thường thành con ghê thì cũng thôi đi, bây giờ thậm chí tới Thần cũng bị nhả cho không thành hình người...

Không để ý Trang phú bà chém gió, Chính Nam trả lời Nguyệt Vịnh: “Nói như vậy, diệt Cửu Dương Các xong còn phải nghĩ cách thu phục chín ngọn Thần Hỏa, không cẩn thận còn hồi sinh một vị Thần. Có chút khó làm a!”

Nghe Chính Nam trả lời Nguyệt Vịnh cũng sững sờ, cô đáp lại: “Anh không nghe tôi nói a, lịch đại các chủ Cửu Dương Các chưa ai có thể, cũng chưa ai dám tu luyện cả chín ngọn lửa. Anh muốn chết hay sao mà còn muốn thử?”

Chính Nam liếc xéo Nguyệt Vịnh: “Tất nhiên là phải thử, không phải là một vị Thần đã hấp hối sao, nhà của tôi còn có người mạnh hơn Thần nhiều.” - Trong lòng thái giám Chính Nam đang nịnh nọt: “Nô tài nói có đúng không, Trang nương nương?”

Trang phú bà gật gù đắc ý: “Hắc hắc! Tiểu Nam Tử a, gần đây tiến bộ không sai, bổn cung rất hài lòng.”

Nguyệt Vịnh sững sờ: “Mạnh... mạnh hơn Thần!? Anh có biết mình vừa nói cái gì không? Anh biết Thần là tồn tại như thế nào hay không?”

Chính Nam đứng lên, quay lưng với Nguyệt Vịnh nói: “Không có Thần nào đâu, chỉ là một đám tu vi phía trên Đại Thừa Kỳ giả thần giả quỷ mà thôi. Cô nên đọc thêm sách, học thêm nhiều một chút sẽ biết, đừng cả ngày chỉ suy nghĩ đánh đám với lửa lọc.”

Chính Nam đi rồi để lại một mặt mờ mịt, nghi ngờ nhân sinh Nguyệt Vịnh.

...

Nhiệm vụ hàng ngày đã sớm hoàn thành, đan dược muốn luyện lúc nào cũng được, Chính Nam đột nhiên cảm thấy mình... rảnh quá. Người khác ăn rồi đều lo không có thời gian tu luyện, hắn thì đi lòng vòng không biết làm sao cho hết ngày.

“Không có việc gì làm, vậy thì luyện khí cường hóa trang bị thôi. Bản thân lực công kích không cao, nên làm ra tới vài món vũ khí sắc bén hơn mới được.” – Chính Nam rất nhanh nghĩ tới việc để làm.

Vật liệu luyện khí tìm ở đâu bây giờ? Lại phải tới Phúc Đạt chứ sao, lò rèn bình thường là không thể có những thứ Chính Nam cần.

Tới Phúc Đạt, Chính Nam giao bản danh sách vật liệu cho Lan đi thu gom rồi tự mình lên tầng hai tìm Lê Nhân Doanh tán gẫu.

Thấy Chính Nam đến, Lê Nhân Doanh cũng đứng dậy ra bắt tay chào hỏi: “Ngọn gió nào thổi em đến đây thế?”

Chính Nam cười nói: “Em tới mua ít đồ mà thôi, sẵn lên tìm anh tán gẫu một lát. Anh có rảnh không?”

Hai người khách sáo vài câu rồi lại nói chuyện trên trời dưới đất, cái gì trà ngon, cái gì gái đẹp, cái gì chuyện xưa đều nói.

Chính Nam liếc mắt thấy vết Kunai hôm qua hấn phi vào phòng Lê Nhân Doanh còn để lại một cái lỗ trên bàn. Hấn chỉ chỉ cái lỗ hỏi: “Anh làm việc mang cả kiếm vào hay sao thế?”

Lê Nhân Doanh có vẻ không muốn nói chuyện này nên lấp liếm qua: “Ahaha, hôm qua không cẩn thận quệt hư cái bàn, không có gì quan trọng.”

Chính Nam cũng không định hỏi thêm, dù sao người ta không muốn nói a.

Đúng lúc này cửa phòng có người đẩy vào, là Tú Anh phú bà.

Vừa vào phòng cô liền không nhịn được nữa hỏi Chính Nam: “Cậu mua những thứ này làm gì, muốn học luyện khí à?”

“Cô không biết gõ cửa sao, thật bất lịch sự!” - Chính Nam trừng mắt, nói mò: “Rảnh quá muốn nghịch một chút thôi, cô đừng để ý.”

Lê Nhân Doanh run bắn, lần trước cũng có người nói chuyện với Đại tiểu thư như vậy, bây giờ mộ người đó cô đã cao 2m rồi.

Thế nhưng Tú Anh phú bà không có chút nào tức giận, chỉ là trừng mắt lại Chính Nam nói: “Đây là nhà tôi, tại sao tôi phải gõ cửa, hừ. Rảnh quá không cùng sư phụ học luyện đan thêm đi, đùa nghịch cái gì.”

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Nói ra sợ cô không tin, lão già kêu tôi nghỉ luyện đan đi, cần cái gì hấn đưa cho. Cô nhìn thứ này....”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Tu La huyết mạch

Chính Nam lại lấy ra viên Luân Mạch Đan hôm qua dùng để dụ dỗ Nguyệt Vĩnh để lác lư Tú Anh phú bà, cho dù không có nhiệm vụ nhưng trang bức kéo điểm thiện cảm có điều kiện thì cứ làm.

Tú Anh phú bà không cần biết đó là đan dược gì, cứ nhào qua cướp lấy trước đã rồi tính, dù sao Chính Nam sẽ không hại cô. Lại nói, nơi này là địa bàn của cô, không có gì phải sợ.

Chính Nam biết trước Tú Anh phú bà sẽ làm vậy nên nhanh tay nắm chặt lòng bàn tay lại không cho cô giật.

Tú Anh phú bà bất lấy tay hấn rồi cựa từng ngón ra, nhưng Chính Nam nắm quá chặt, cô không gỡ được. Tròng mắt đảo một vòng, trước vẻ mặt kinh ngạc há hốc mồm của Lê Nhân Doanh và Chính Nam, cô mở miệng gặm cánh tay Chính Nam.

Đường đường Trần gia thiên kim, Tân Tinh Bảng đệ tam, đương đại tuyệt đỉnh thiên tài... lại chơi vớ “Cẩu xực”.

Chính Nam đau muốn chết, nhưng mà viên đan dược này quá đắt, để cô dành được thì hấn thật phải treo cổ mới không bị lương tâm cắn rứt. Cho nên, hấn dùng một tay đẩy cái đầu Tú Anh phú bà ra, vừa đẩy vừa quát: “Cô tuổi chó a! Mau buông ra không đứt tay tôi bây giờ.”

Tú Anh phú bà nhất quyết không thả: “Cậ khả ga cước ịk gỏi tô khả.”

Chính Nam hai mắt tối tăm. Hấn thu đan dược về lại trong balô, dùng hai tay nắm lấy hai lỗ tai Tú Anh phú bà, ra sức kéo sang hai bên.

“Đau, đau, đau! Mau buông tôi ra!” - Lần này tới Tú Anh phú bà xin tha.

Chính Nam trừng mắt cô nói: “Cho chừa, lần sau còn dám dùng “cẩu quyền”, tôi vụn đứt lỗ tai cô.”

Tú Anh phú bà xoa xoa hai cái tai đỏ bừng, mắt cũng hơi đỏ nói: “Đồ ma quỷ, kéo mạnh như vậy làm gì a, muốn đứt tai người ta.” - Từ bé đến giờ cả cha mẹ cô cũng chưa từng kéo tai cô như vậy chứ đừng nói tới người ngoài, vậy mà bây giờ bị Chính Nam kéo xém chút đứt mất.

Thế nhưng kỳ lạ là cô không cảm thấy tức giận chút nào, chỉ cảm thấy rất vui vẻ, như đùa giỡn với cái người bạn thực thụ.

Chính Nam nhìn cánh tay mình bị cắn rom rớm máu, hấn cười khổ nói: “Cô thèm thịt thì cứ nói, tôi làm cho ăn. Không nên đói khát như vậy a.”

Tú Anh phú bà không thèm trả lời Chính Nam, cô khôi phục đại tiểu thư phong thái, ngồi xuống ghế, uống miếng trà, nói: “Đan dược vừa rồi là gì thế?”

Chính Nam vẫn đang xoa vết cắn cho tan máu bầm đi, đầu cũng không ngẩng lên mà buột miệng đáp: “Luân Mạch Đan.”

Phụt!

Tú Anh phú bà vừa khôi phục “Đại tiểu thư phong thái” nhưng nghe được Chính Nam trả lời ngay lập tức phun nước trà đầy đầu Chính Nam. Cô vuốt vuốt ngực mình, hỏi trở lại: “Gi... gì cơ?”

Chính Nam tức giận run cả người, hấn siết chặt hai nắm đấm, rít qua kẽ răng: “Cô bằng cách nào đó giải quyết hết cái mớ này ngay và luôn cho tôi, nếu không tôi cho cô biết vì sao hoa lại hồng mà nước biển lại mặn!”

Tú Anh phú bà gấp a, cô cũng không để ý nhiều mà từ trong tay áo lấy ra khăn mặt hay dùng rồi giúp Chính Nam lau, trên miệng vẫn không quên hỏi: “Cậu nói vừa rồi là đan được gì cơ?”

Chính Nam sượng ròi, không phải ai cũng được Trần gia thiên kim, Tinh Tinh băng đệ tam tuyệt thể thiên tài phục vụ như thế này đâu, khăn lại còn thơm thoang thoang nữa chứ. Mặc dù vậy thì hấn vẫn được nước làm tới, giả vờ háng giọng nói: “Khát nước quá a, sáng giờ chưa uống chút nước nào thì phải.”

“Mời uống nước!” - Tú Anh phú bà cắn răng, nghiêng lợi đưa ly trà cho Chính Nam, nói: “Thoải mái hay chưa? Tôi cảnh cáo cậu, lại được nước làm tới coi chừng tôi...” - Tay cô làm động tác cái kéo cắt một cái.

“Ahaha, đùa chút thôi mà, làm gì nóng tính thế.” - Chính Nam kẹp chặt hai chân uống nước rồi cười khan nói: “Vừa rồi là đan được lão... sư phụ mới cho tôi mấy hôm. Gọi cái gì Luân Mạch Đan, nghe nói đã thất truyền mấy ngàn năm. Thật sự thì tôi cũng không tin lắm, thất truyền mấy ngàn năm, cho dù là từ đâu tìm tới nó cũng phải tan thành bụi phấn rồi chứ?” - Hấn muốn nói “lão già” nhưng bị Trang phú bà hừ một cái lập tức tổ lái thành sư phụ.

“Không có nghe lầm, đúng là Luân Mạch Đan, cấp 5 thần dược a.” - Tú Anh phú bà nhìn chăm chăm Chính Nam, ánh mắt sáng rực. Cô ngược lại không cho rằng đó là đan dược giả, chỉ riêng bản năng huyết mạch thôi thúc cô vừa rồi là không thể giả được.

“Cô nhìn tôi như vậy làm gì?” - Chính Nam hai tay che ngực, sợ hãi nói: “Huyết mạch của cô thức tỉnh giai đoạn hai rồi, thứ này không giúp được gì cho cô đâu.”

Tú Anh phú bà vung tay đóng tất cả cửa lại rồi nháy mắt cho Lê Nhân Doanh ra ngoài.

Chờ trong phòng chỉ còn hai người, cửa đã được khóa kỹ, trận pháp bảo vệ cũng được mở ra, Tú Anh phú bà chậm rãi bước lại gần Chính Nam nói: “Nam a~, cho tôi xem Luân Mạch Đan một chút có được không? Lại nói...”

Khí thể màu đen tràn ra từ dưới da Tú Anh phú bà quần lấy Chính Nam, còn cô híp mắt gần từng chữ: “Làm sao cậu biết huyết mạch của tôi thức tỉnh giai đoạn thứ hai, đây là Trần gia tuyệt mật.”

“Cái gì tuyệt mật, thông tin này ở vài ngàn năm trước đến trẻ ba tuổi còn biết” - Chính Nam ngời thẳng, đến lúc nói chuyện chính sự rồi: “Tu La huyết mạch a, cấp 10 huyết mạch, đang tiếc truyền đến thế hệ cô hiện tại chỉ còn là cấp 4 mà thôi.” - Hấn lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối, không sợ Tu La Minh Khí của Tú Anh phú bà chút nào.

Tú Anh phú bà mộng bức: “Cái gì cấp 10 huyết mạch, cấp 4 huyết mạch? Tu La huyết mạch không phải chỉ có bốn hình thái Sơ Thể - Sơ Chân Thể - Bán Toàn Thể - Toàn Chân Thể sao?”

Chính Nam khinh thường nói: “Cái gì loạn thất bát tao. Tu La huyết mạch chân chính có 3 đại giai đoạn, 9 tiểu giai đoạn.

Cụ thể là Tu La Cốt Thể, từ giai đoạn 1 tới giai đoạn 3, Tu La hình thái sẽ phát triển dần từ chỉ có xương sườn, thành có tay, cuối cùng là có chân.

Tiếp theo là Tu La Chân Thể, từ giai đoạn 4 tới giai đoạn 6, phần xương cốt sẽ xuất hiện thêm da thịt, kinh mạch và cơ bắp.

Cuối cùng là Tu La Thần Thể, từ giai đoạn 7 tới 9 thì sẽ xuất hiện thêm áo giáp, vũ khí và biết sử dụng kỹ năng.

Sau khi đạt tới cấp 9, sẽ xuất hiện hai tình huống.

Một là có thể thi triển “Tu La Hóa Thân”, bản thân chính là Tu La hình thái lúc chiến đấu, rất điên cuồng đúng không? Nhưng tình huống thứ hai còn điên cuồng hơn nhiều.

Bản Mệnh Tu La, hình thành một “chính mình” thứ hai có suy nghĩ, hành động, khả năng tác chiến độc lập và có thể sử dụng mọi thứ mà cô có. Nó hoàn toàn bỏ qua sát thương vật lý, kháng tổn thương năng lượng cực mạnh và chỉ cần cô không chết thì Bản Mệnh Tu La sẽ không tiêu tan, chân chính bất tử a. Đó mới là Tu La huyết mạch.”

Tú Anh phú bà há hốc mồm, nếu Chính Nam nói là sự thật thì trước giờ mình và gia tộc mình đang làm trò khi gì a.

Nhưng cô cũng không thể chỉ nghe Chính Nam nói mà tin được. Nhử đôi mảy liễu suy nghĩ những gì Chính Nam vừa nói, Tú Anh phú bà hỏi: “Nghe đúng là rất điên cuồng, nhưng những thứ này từ đâu cậu biết được?”

Chính Nam chỉ chỉ lên trời, rồi dùng hai ngón trỏ đan chéo trước miệng.

Tú Anh phú bà cảm thấy càng lúc càng không hiểu thanh niên trước mặt mình. Các loại thần bí, các loại từ lâu đã thất truyền đan dược, các loại kinh thiên động địa tin tức cứ xuất hiện xung quanh hấn. Bỗng cô lấy ra tờ giấy hôm qua chính hấn ném cho Lê Nhân Doanh rồi nói: “Cậu biết cái này a?”

“Biết.” - Chính Nam gật đầu rồi lắc đầu: “Cũng không biết.”

Tú Anh phú bà đập bàn: “Rốt cuộc là biết hay không biết a?”

“Akatsuki biết.” - Chính Nam ngoáy ngoáy tai: “Hồ Tây không biết.”

Tú Anh phú bà hai mắt sáng ngời: “Akatsuki là ai?”

Chính Nam mỉm cười: “Không thể nói.”

Tú Anh phú bà khó thở, nhìn gương mặt tươi cười kia cô thật muốn đập hấn một cái.

Hít sâu vài hơi, cô bình tĩnh nói: “Nói những gì có thể nói đi.”

Chính Nam vẫn mỉm cười: “Đổi lại?”

“Những gì tôi biết về Hồ Tây.” - Tú Anh phú bà cảm thấy không ra tay đánh người cô sẽ sinh bệnh.

“Được a.” - Chính Nam gật gù đắc ý: “Cô trước đi.”

Tú Anh phú bà siết chặt nắm đấm nói: “Nghe nói trước đây thật lâu...”

“Dừng. Nói cái gì cần nói, con Giao Long đó còn sống, tôi biết rồi.” - Chính Nam còn lâu mới để Tú Anh phú bà qua mặt.

Tú Anh phú bà trầm mặt, cô hậm hực nói: “Ngô gia đang muốn làm gì đó với con Giao Long dưới đáy hồ. Có thể là làm cho nó tỉnh lại, cũng có thể muốn thật sự giết chết nó, cái này còn đang trong quá trình điều tra.”

Chính Nam vuốt cằm: “Tỉnh lại một con Giao Long không có nội đan không khác con giun lớn là mấy, Ngô gia sẽ không rảnh như vậy. Giết chết nó thì có lợi ích gì a, lấy da với gân sao? Hoặc là...”

...

Chính Nam và Tú Anh phú bà đồng thanh: “Lấy máu!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Hắc Vô Thường thần sứ

(Cảm tạ bạn #caominhtuan16011997@ đã ủng hộ Nguyệt Phiếu. Tôi nay bonus một chương.)

“Thì ra là như vậy.” - Chính Nam hài hước nói: “Ngô gia là muốn lấy máu Giao Long, dùng nó để cải tạo huyết mạch của Ngô Đức Văn giúp hấn tu luyện được.”

“Hoặc là chỉ dùng một nửa cho Ngô Đức Văn, nửa còn lại có thể để cho “tiểu Vô Thần” Ngô Đức Võ tu vi và thiên phú tăng thêm một bậc. Tính toán hay đấy!” - Tú Anh phú bà tiếp lời.

Hai người nhìn nhau cười, như hai con hồ ly lẫn nhau vẩy đuôi.

Ngô gia lần này nhất định phải xui xẻo!

Tú Anh phú bà lại uống ngụm trà, ánh mắt nhìn chăm chú Chính Nam: “Tới cậu.”

Chính Nam cười nói: “Akatsuki đến nay mới chỉ có bốn người lộ diện, một người tên là Không thần sứ, một người tên là Bắc Đẩu thần sứ, một người là Hắc Vô Thường thần sứ, một người là hộ pháp của Không thần sứ gọi Giáp hộ pháp.”

Tú Anh phú bà hào hứng nói: “Cậu biết những người này là ai không?”

Chính Nam gật đầu: “Biết, rất rõ nữa là đẳng khác.”

“Là ai?” - Tú Anh phú bà hai mắt lấp lóe ánh sáng.

“Là cô a.” - Chính Nam cười trả lời: “Cô chính là Hắc Vô Thường thần sứ, người thứ mới mới lộ diện sau ba người lần trước giết chết Dương Khang gây

náo động Tần Tinh Bảng.”

...

Tú Anh phú bà sững sờ, sau đó ôm bụng cười nói: “Nghe cũng hay đấy, nếu bây giờ người của Akatsuki tới trước mặt tôi rồi nói: “Này, cô có muốn trở thành một trong số chúng tôi không, vị trí Hắc Vô Thường thần sứ đang chờ cô đấy”, hẳn là tôi sẽ gia nhập ngay a, haha.”

Chính Nam cười híp mắt lấy ra trang phục Akatsuki mặc lên người, đeo lên mặt nạ, bật ra [Lục Dực] rồi nói: “Này, cô có muốn trở thành một trong số chúng tôi không, vị trí Hắc Vô Thường thần sứ đang chờ cô đấy.”

...

Tú Anh phú bà sững sờ!

Trang phục kia, mặt nạ kia, đôi cánh phía sau nữa, đây đúng là tạo hình của Akatsuki a. Cô lắp bắp nói: “Đây là... là...”

Chính Nam cười ra mặt nạ, thu cánh lại rồi cười nói: “Bất ngờ chưa! Tôi chính là Không thần sứ a.”

Tú Anh phú bà vỗ vỗ mặt mình hai cái: “Đau! Không phải mơ. Đây là thật a.”

Chính Nam gật đầu: “Tất nhiên là thật. Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu!”

Tú Anh phú bà mặt đầy nghi ngờ: “Cậu lập cái tổ chức này làm gì thế? Gia nhập cần điều kiện gì hay không? Mà gia nhập thì lại được lợi ích gì?”

“Tổ chức lập ra để làm gì, chỉ khi nào cô gia nhập thì mới có quyền được biết.” - Chính Nam nhấp một ngụm trà, mỉm cười: “Yêu cầu rất đơn giản, tôi cảm thấy có thể là được.”

“Còn về lợi ích mà nói.” - Chính Nam liếc Tú Anh phú bà: “Em của cô hẳn là phải có ít nhất ba giác quan bị phong bế hoàn toàn chứ?”

Tú Anh phú bà hôm nay bị ngạc nhiên đủ rồi, cô yếu ớt trả lời: “Huyết mạch khôn nạn a, nguyên rủa sẽ luôn rơi vào người của đứa trẻ được sinh ra không thức tỉnh huyết mạch, cậu tôi đã như vậy, em trai tôi cũng là như vậy. Tôi thì không có sức mạnh này nhưng để họ có một cuộc sống đáng hoàng một chút.”

Chính Nam hừ một cái khinh thường: “Tu La huyết mạch thức tỉnh không đúng cách, lại không phát triển mà trở thành sát nhân cuồng ma là đủ may mắn rồi, cô còn muốn gì hơn. Thiên Đạo hẳn là không muốn Thủy Giới sinh linh đồ thần dưới tay Tu La huyết mạch nên mới ra sức bảo vệ Trần gia a, lấy đi một vài giác quan của người thân đã là rất nhẹ nhàng rồi.”

Cái hiểu cái không nghe Chính Nam nói, Tú Anh phú bà giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng. Cô bắt lấy tay Chính Nam nói: “Cậu có cách đúng không? Cậu có cách chữa cho Quốc Anh đúng không? Chỉ cần cậu chữa tốt cho nó, cậu muốn tôi làm gì cũng được a.”

Chính Nam lắc đầu: “Đây là Thiên Đạo nguyên rủa, không phải bệnh, không chữa được.”

Tú Anh phú bà nước mắt lăn chã ngồi phịch xuống ghế khóc bù lu bù loa, có thể thấy cô rất yêu thương em của mình.

“Không phải bệnh nên không cần chữa. Chỉ cần Tu La huyết mạch của cô thức tỉnh đúng cách, nguyên rủa kia sẽ tự giải.”

Chính Nam lại gần cô vỗ vai Tú Anh phú bà: “Đơn giản mà nói là Thiên Đạo đặt một cái ống nối giữa cô và... Quốc Anh, cô thức tỉnh huyết mạch sai cách, Thiên Đạo phải bỏ công ra đục đẽo, sửa chữa lại để cô không bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng những sai sót, rắc rối trong quá trình sửa chữa sẽ đổ sang cho em cô. Cô càng mạnh, tức là sai càng nhiều, em cô sẽ càng thảm, Thiên Đạo là công bằng a.”

Tú Anh phú bà ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam, ánh mắt cầu cứu nói: “Tôi... phải làm như thế nào?”

Chính Nam gật đầu nói: “Trước hết cho tôi mượn ít thượng phẩm linh thạch đi, 10,000 là được rồi.” - Trong lòng thì cần nhand với Trang phú bà: “Không cho ứng trước được sao?”

Trang phú bà đắc ý: “Không cho. Muốn dùng đồ của bản cung đi cho gái, còn muốn không trả tiền, không có cửa đâu. Cửa toilet cũng không có.”

Tú Anh phú bà không biết lúc này hẳn muốn linh thạch làm gì nhưng cô vẫn là đưa cho hẳn một cái nhẫn chứa đồ, ở trong có 100,000 thượng phẩm linh thạch.

Chính Nam thầm cảm khái: “Phú bà chính là phú bà a.” - Hẳn lại cạnh khoe Trang phú bà: “Đấy, phú bà nhà người ta muốn tiền cái là cho gấp 10 lần, ai như nhà mình a. Tiền đây, đưa đồ cho tôi nào.”

Trang phú bà hậm hực: “Hừ, tiền này cũng là nãy giờ mua thông tin thôi, có gì mà nhiều.”

Chính Nam không để ý Trang phú bà nữa, hẳn giúp Tú Anh phú bà lau đi nước mắt còn đọng trên mặt rồi nói: “Đây là U Minh Thạch, mỗi ngày cô hấp thu U Minh Khí của nó một giờ, huyết mạch của cô sẽ dần đi vào đúng đường. Thời gian có thể không ngắn nhưng ít nhất em của cô cũng sẽ dần tốt hơn. Nhớ là một ngày chỉ hấp thu một giờ, nhiều hơn sẽ lãng phí mà không có tác dụng gì hết.”

Tú Anh phú bà cầm trong tay tảng đá giống linh thạch nhưng màu đen rất dị, tỏa ra từng sợi từng sợi khói màu đen giống như khói trên người cô lúc triệu hoán huyết mạch.

Tú Anh phú bà thử hấp thu một chút thứ khói màu đen kia, ngay lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái, cơ thể cũng nhẹ nhàng hơn.

Cô ngừng đầu lên nhìn Chính Nam, nín khóc mỉm cười nói: “Cảm ơn cậu. Nếu thứ này thật sự có tác dụng, tôi nhất định sẽ dẫn Quốc Anh tới để nó tự mình nói cảm ơn.”

Chính Nam cười nói: “Không có gì, cũng là dùng tiền của cô mua mà thôi, tôi lại không có ra sức.” - Nói, hắn trả lại nhẫn chứa đồ cho Tú Anh phú bà, bên trong còn đủ 90,000 thượng phẩm linh thạch.

Tú Anh phú bà lắc đầu đẩy lại cho hắn, cười nói: “Chỗ này coi như đóng góp một chút làm quà cho tổ chức đi. Bù lại tôi muốn một đôi cánh thật đẹp, ít nhất cũng phải được như của cậu nhé.”

Chính Nam hơi sững sờ, sau đó vui mừng nói: “Cô tham gia sao? Tốt, tốt a, haha.” - Hắn sử dụng nốt hai thẻ đổi đạo cụ thể lực trong balo thành nhẫn và áo khoác Akatsuki, rồi dùng linh thạch mua mặt nạ cho Tú Anh phú bà.

“Những thứ này là của cô, còn có một số quy định tôi sẽ nói với cô sau.” - Chính Nam đưa cho Tú Anh phú bà trang phục đã được gấp sẵn, phía trên còn có nhẫn và mặt nạ.

“Không có ai như cậu, trao nhẫn cho cô gái mà dễ như thế này.” - Tú Anh phú bà khuôn mặt hồng hào nói: “Mau đeo lên cho tôi.”

Chính Nam cười gãi đầu rồi đeo chiếc nhẫn Hắc Vô Thường vào ngón giáp út tay phải cho Tú Anh phú bà.

Nhìn trên ngón tay “có chồng” của mình đeo chiếc nhẫn được Chính Nam trao, Tú Anh phú bà khuôn mặt đỏ bừng, nhưng khi cô nhìn kỹ chiếc nhẫn, màu đỏ đó ngay lập tức lại biến thành màu đen: “Cái nhẫn quý gì đây!”

Chiếc nhẫn của cô có hình một con quỷ màu đen lè ra cái lưỡi dài, một nửa thân nhẫn chính là cái lưỡi của con quỷ đó, mặt trong còn in chìm một cái lưỡi liềm và dòng chữ “Hắc Vô Thường”.

Chính Nam giải thích: “Hắc Vô Thường là một loại quỷ, nhiệm vụ của nó là từ Minh Giới đi tới Nhân Giới cầu linh hồn của người chết về để đầu thai. Tu La luyện ngục chính là nhà của nó, rất hợp với cô còn gì?”

Nghe Chính Nam giải thích xong, mặc dù không hiểu, nhưng Tú Anh phú bà vẫn là chấp nhận sự thật. Cô hỏi: “Ngoài là biểu tượng ra nó có làm được gì nữa không?”

Chính Nam ngay lập tức biểu diễn tính năng bằng cách truyền âm cho cô: “Có thể truyền âm và chứa đồ.”

Tú Anh phú bà rất hứng thú, nhẫn chứa đồ cô có rất nhiều nhưng truyền âm được thì đây là cái duy nhất. Lại truyền qua truyền lại vài câu, hai mắt cô sáng quắc nhìn Chính Nam: “Phi hành đạo cụ của tôi đâu?”

Chính Nam lật ra hệ thống cửa hàng, mua lấy một quả cầu thủy tinh rồi đưa cho Tú Anh phú bà, sau đó nói: “[Từ Diên], một loại phi hành đạo cụ sử dụng Từ Hỏa thiêu đốt trận pháp bên trong tạo ra lực đẩy rất mạnh. Nó có khả năng bay nhanh không kém [Lục Dục] của tôi đâu.”

Nhìn nằm lơ lửng trong tay của mình hai cái “bánh xe”, Tú Anh phú bà cảm thấy mình giống như bị lừa rồi. Cô cắn nhẫn: “Nhẫn xấu thì thôi đi, làm sao phi hành đạo cụ cũng xấu. Tôi muốn cánh, phải lớn!”

Chính Nam lắc đầu: “Cô là hệ Băng, Phong, Lôi Tề Tụ hình tu luyện giả, sử dụng cánh làm sao được chứ.”

Tú Anh phú bà nghĩ lại cũng đúng. Lúc chiến đấu một đôi cánh xòe quá lớn sẽ khiến nó bị gió quạt rất mạnh, lại dễ bị sét của bản thân triệu hoán đánh trúng, còn bị băng làm giảm khả năng bay, vậy thì quá trò cười.

“Xem ra hắn đã suy tính rất chu toàn a!” – Tú Anh phú bà cảm thấy Chính Nam rất không đơn giản.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Còn bên kia nữa, sao không xoa luôn!?

Chờ Tú Anh phú bà cất đồ đi xong, Chính Nam lại hỏi: “Về Ngô gia, cô có ý kiến gì không?”

Tú Anh phú bà cũng nghiêm túc: “Thái độ của anh với Ngô gia như thế nào?”

Đã chính thức là một thành viên của Akatsuki, Tú Anh phú bà cũng thay đổi cách xưng hô với Chính Nam. Không thể ngay lập tức hạ mình xưng “em” nhưng ít nhất cô đã thừa nhận vị trí của hắn là ngang hàng với mình.

“Nếu họ chưa từng có ý tưởng với Gia Như thì nhiều nhất tôi chỉ mượn của họ ít máu Giao Long thôi, nhưng mà sai lầm của họ là dám vươn tay về phía người của chúng ta. Hắc hắc, cái giả phải trẻ sẽ không nhỏ đâu.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười: “Nếu Ngô Đức Võ ở Thiên Đạo Tông chúng ta có thể không làm gì được hắn, nhưng nếu hắn về thăm nhà rồi “vô tình” chết đi, vậy thì không khó hiểu rồi.”

Tú Anh phú bà đã gia nhập Akatsuki vậy tất nhiên sẽ vì Akatsuki suy nghĩ và cô cũng đồng ý với ý tưởng của Chính Nam.

Thiên Đạo Tông là quái vật khổng lồ, cho nên chỉ có thể từng chút từng chút cắt đi xúc tu của nó trước khi đủ sức tiếp xúc với bản thể của nó.

Hai người cùng nhau bàn bạc một cái kế hoạch cụ thể để đối phó với Ngô gia và Ngô Đức Võ rồi Chính Nam mới rời Phúc Đạt về Lý gia.

...

Chính Nam cảm thấy rất hài lòng!

Kéo Tú Anh phú bà vào tổ chức là ý tưởng của hắn từ rất lâu rồi nhưng hôm nay mới thực hiện được.

“Còn thiếu một Không Minh Kỳ là xong nhiệm vụ thế lực, đã đến lúc xây dựng một cái căn cứ a.” - Chính Nam tự mình thì thầm, mặc dù đạt được nước bước tiến dài nhưng vẫn còn rất nhiều việc phải làm.

Buổi chiều, Chính Nam cùng Gia Như phú bà luyện tay một trận rồi mới trở về phòng của mình ngủ ngon. Mặc dù Hòa Hợp Kỳ chỉ cần ngủ rất ít, mình tưởng là đủ nhưng hắn vẫn cố gắng đảm bảo ngủ đủ 8 giờ một ngày.

Không có cách, muốn làm tiểu bạch kiểm thì phải dưỡng da a!

...

Sáng hôm sau, Chính Nam vừa mở mắt liền thì thầm: “Trang, cho tôi xem bảng thông tin.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 3 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Lý Gia Nguyệt(S, 71/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 60/100), Lý Gia Như(SR, 74/100).

Điểm dư: 2 điểm cấp, 1 điểm kỹ năng, 7 điểm nghề.

Balo: Cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn, 9 viên cực phẩm linh thạch, 7 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 83 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Lại ăn sáng và cùng Gia Như phú bà tập luyện một lúc, Chính Nam tới thăm Nguyệt Vịnh.

Nguyệt Vịnh Thấy Chính Nam tới thăm thì vui vẻ ra mặt: “Anh lại tới sao, hôm nay có cần kiểm tra nữa không?”

Chính Nam gật đầu: “Mặc dù hơi phiền nhưng kiểm tra mỗi ngày sẽ tránh được những sự cố không cần thiết phát sinh.”

Bắt mạch một lát, Chính Nam nhận ra một vấn đề khá kỳ quái.

Bởi vì hàng ngày hẳn đều dùng được thủy và được phần trong thức ăn của Nguyệt Vĩnh để giúp cô dễ dàng hấp thu được tính trong đó. Thế nhưng những được tính này rất ít đi vào vết thương chính khiến Nguyệt Vĩnh suy yếu mà hầu hết lại đi vào những vết thương nhỏ khác trước, giống như cô cố ý làm như vậy.

Chính Nam cau mày nói: “Cô không muốn khỏe lại hay sao? Tại sao lại dùng nguyên khí vận chuyển được tính đi những nơi lung tung khác mà không để nó điều trị vết thương chính?”

Bị Chính Nam phát hiện tiểu động tác của mình, Nguyệt Vĩnh đỏ mặt ấp úng: “Tại vì... tại vì...”

Đúng lúc này Ngọc Ngân bước vào tiếp lời: “Cô không muốn rời khỏi đây à? Hay là cô muốn được anh ấy chăm sóc mỗi ngày?”

Chính Nam hứng thú nhìn về phía Nguyệt Vĩnh chờ câu trả lời.

Nguyệt Vĩnh mặt càng đỏ hơn, cô cúi đầu ấp úng: “Xin lỗi! Từ bé tôi đã không có cha, mẹ lại luôn bỏ mặc tự tu luyện, tự lập, tự sống, tôi chưa bao giờ được người khác chăm sóc nên chỉ muốn được như vậy thêm vài ngày mà thôi. Tôi xin lỗi! Hức... hức!”

Nguyệt Vĩnh nức nở, nghĩ tới những ngày tháng luôn lủi thủi một mình trong phòng tu luyện, cô cảm thấy sợ hãi phát khóc.

Chính Nam rất thông cảm cho Nguyệt Vĩnh, một cô gái thanh xuân phơi phới nhưng cả ngày chỉ cô đơn một mình với bốn bức tường, hết ăn ngủ lại tu luyện, quả thực đáng sợ.

Thế nhưng vận mệnh của những người mang Nguyệt Thần huyết mạch chính là phải chịu cảnh lẻ loi, cô độc trong màn đêm vô tận, Hằng Nga như vậy, chú Cuội cũng là như vậy.

Mặc dù thông cảm nhưng Chính Nam không chấp nhận việc người khác lừa dối mình. Hắn nhìn Nguyệt Vĩnh thân nhiên nói: “Cởi áo ra đi.”

Nguyệt Vĩnh sững sờ, Ngọc Ngân cũng sững sờ.

“Anh... anh nói sao?” - Nguyệt Vĩnh lắp bắp, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ nước mắt càng làm người ta thấy mà thương.

Chính Nam trầm giọng: “Tôi hiểu cảm giác của cô nhưng như vậy không có nghĩa là tôi chấp nhận việc cô muốn qua mặt tôi để mưu lợi cho mình. Tôi nói cô... cởi áo ra đi!”

“Chủ nhân...” - Ngọc Ngân mở miệng muốn xin Chính Nam nhưng bị hắn trừng mắt một cái liền nuốt vào.

Nguyệt Vĩnh run rẩy, hai tay ôm chặt ngực, nước mắt như mưa: “Xin lỗi! Xin lỗi! Lần sau không dám nữa! Xin lỗi!”

Ngọc Ngân không đành lòng nhìn nên đi ra ngoài đóng cửa lại, cô không muốn thấy hình ảnh Chính Nam “bắt nạt phụ nữ” in vào tâm trí cô.

Chính Nam không để ý Ngọc Ngân mà tự mình ra tay điểm huyết Nguyệt Vĩnh rồi cởi áo ngoài của cô.

Nguyệt Vĩnh không thể cử động, không thể nói, chỉ có thể mở to nhìn Chính Nam chậm rãi cởi áo của cô ra, nước mắt giàn giụa.

Cởi xong lớp áo ngoài, Chính Nam hậm hực nói: “Phụ nữ thật phiền phức, không nóng hay sao mặc nhiều áo như vậy làm gì.”

Nguyệt Vĩnh tức a, nếu nói được cô sẽ nói: “Xin lỗi vì mặc nhiều quần áo, luôn tiện cũng xin lỗi vì làm chậm quá trình anh cưỡng hiếp tôi.”

Cởi đến lúc Nguyệt Vĩnh không còn gì cả, Chính Nam mới nói: “Cô tự nhìn đi.”

Nguyệt Vĩnh nghi ngờ nhìn xuống ngực mình, nơi đó giờ sưng đỏ một mảng lớn, đã ửng ửng chuyển thành màu đen. Cô run rẩy lợi hại, gương đôi mắt to ngập nước, thần tình tội nghiệp nhìn Chính Nam đầy cầu xin.

Chính Nam hừ lạnh nói: “Được liệu trong đồ ăn tôi chuẩn bị cho cô ngoài giúp khôi phục thương thể ra còn có tác dụng tiêu viêm, giảm sưng tấy và điều hoà kinh mạch. Cô lại vì lý do không đâu mà mặc kệ vết thương chính để nó trở thành như thế này. Nếu như tôi không phát hiện sớm, cô có thể tạm biệt phần ngực phải của mình đi được rồi đây.”

Nguyệt Vĩnh trừng lớn hai mắt đầy sợ hãi, nước mắt lại liên tục chảy ra như hai dòng suối nhỏ.

“Được rồi, đừng khóc, vẫn còn cứu được” - Chính Nam thở dài: “Thật là, tâm tính như vậy cũng tu luyện tới Nguyên Anh Kỳ được sao? Sau này Độ Kiếp làm sao đối diện với Tâm Kiếp a.”

Không trách Chính Nam được, hắn không phải phụ nữ, làm sao hiểu được “ngực” đối với phụ nữ quan trọng như thế nào a.

Chính Nam nhìn Nguyệt Vĩnh nói một tiếng “Đắc tội!” rồi đưa tay về phía hai bé Thỏ lớn, một trắng toát không tì vết, một thì đỏ hồng. Giống nhau là cả hai đang hướng cái mũi nhỏ hồng hào về phía hắn tò mò.

Chính Nam không muốn Nguyệt Vĩnh xấu hổ nên hấn nhét vào miệng cô một viên đan dược rồi đánh ngất cô, lại dùng chân khí giúp cô luyện hóa đan dược, dẫn dắt được lực đi tới nơi cần tới.

Bên trong là như vậy, bên ngoài tất nhiên cũng cần “chữa trị” a!

Chính Nam dùng chân khí bao lấy bàn tay rồi nhẹ nhàng xoa nắn bé Thỏ đang bị bệnh kia.

“Chỉ là giúp lưu thông khí huyết, Amen!” - Tự bào chữa cho mình để tìm kiếm cảm giác an toàn, thế nhưng mà ngón tay Chính Nam lại không thành thật khê vuốt mũi bé Thỏ mấy cái.

Mỗi lần như vậy Nguyệt Vĩnh đều khê nhử mảy, còn ngẫu nhiên ngậm khê trong cổ họng làm Chính Nam máu mũi đều muốn trào ra.

...

“Còn bên kia nữa sao không xoa luôn!?”

“Bên kia không bị thương, không cần...” - Chính Nam buột miệng trả lời, thế nhưng hấn nhận ra là phòng này chỉ nên có hai người a, một người đang ngất đi và mình.

Vậy ai đang nói chuyện!?

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Hai lần bắt quả tang!

Chính Nam quay người lại, đập vào mắt là hai mắt bốc lửa, quần áo không gió tự bay Gia Như phú bà đang đứng cách hấn chỉ một bước chân.

Chính Nam vừa rồi “xoa bóp” quá nhập tâm, có người tới gần cũng không biết luôn. Hấn ho khan một cái nói: “Bác Đầu a, em tới lúc nào thế, sao không gõ cửa?”

Gia Như phú bà trừng mắt hấn, hậm hực nói: “Hừ, gõ cửa làm gì? Gõ cửa làm sao bắt được tận tay anh... lợi dụng người ta.”

Chính Nam nghĩa chính ngôn từ: “Lợi dụng cái gì a! Cô ấy bị bệnh, anh chỉ là đang giúp trị bệnh mà thôi. Giữa thầy thuốc và bệnh nhân không nên có khái niệm giới tính.”

Nếu bàn tay hấn ngừng xoa nắn và không lâu lâu bóp cái điểm nhô cao kia thì có lẽ lời này đã lừa được Gia Như phú bà rồi.

Gia Như phú bà trừng mắt, xách tai hấn: “Còn chưa đủ hay sao, anh muốn tiếp tục đến bao giờ nữa!?”

Chính Nam tiếc nuối a. Tranh thủ vuốt mũi bé Thỏ một cái cuối cùng hấn mới từng tay, muốn giúp Nguyệt Vĩnh mặc áo vào.

“Tránh ra, để em.” - Gia Như phú bà không cho Chính Nam thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Giúp Nguyệt Vĩnh mặc áo xong, Gia Như phú bà mới quay qua trừng Chính Nam thêm một cái: “Đi ra ngoài nói chuyện.”

Chính Nam khóe miệng cong lên nụ cười!

Vừa rồi cùng Gia Như phú bà nói chuyện, hấn đã cố ý kích kinh mạch cho Nguyệt Vĩnh tỉnh lại, nhưng vẫn giả vờ không biết mà tiếp tục xoa bóp, chính là muốn để lại trong lòng cô ám hiệu, hi vọng sẽ giúp hấn bắt được cô vào Akatsuki.

Nghe được tiếng đóng cửa Nguyệt Vĩnh mới mở mắt ra, cô đưa tay khê xoa bầu ngực phải của mình. Nơi đó vẫn còn hơi ấm, vẫn vô hình cảm nhận được có bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, cô mỉm cười thỏa mãn.

...

Chính Nam bị Gia Như phú bà lôi kéo mặc thường phục đi dạo phố. Hấn bất đắc dĩ hỏi: “Có chuyện gì mà tìm anh gấp thế?”

Gia Như phú bà ừ ừ trả lời: “Một tuần nữa là kỳ nghỉ của em kết thúc, em phải trở về thư viện đi học lại rồi. Lần này nhập học phải tới mùa xuân em mới được về lần nữa, chính là năm tháng sau a.”

Chính Nam bất ngờ: "Đi học sao? Nửa năm mới về cơ à?"

"Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta..." - Chính Nam thì thầm gì đó vào tai Gia Như phú bà.

Bị Chính Nam bất ngờ làm cử chỉ thân mật trên phố, Gia Như phú bà ngượng chín cả mặt, nhưng nghe được những gì hắn đang thì thầm hai mắt cô sáng ngời rồi gạt đầu lia lịa.

Chính Nam mỉm cười nói: "Quyết định như vậy nha. Bây giờ chúng ta tiếp tục dạo phố."

Hai người tay trong tay bắt đầu la cà hàng quán, từ ăn vặt tới mua sắm, từ chơi trò chơi đến xem kịch.

Một ngày này Gia Như phú bà cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nghĩ tới ý định tối nay của Chính Nam, trong lòng cô càng chờ mong.

Đi chơi mấy tiếng đồng hồ, Chính Nam cảm thấy không còn chỗ nào để đi nên quyết định lôi kéo Gia Như phú bà trở về.

Nếu không cưỡng ép ngăn lại đam mê dạo phố của phụ nữ, họ có thể đi tới lúc ngừng thở a!

Tắm rửa rồi ăn tối xong, đúng 10 giờ, Chính Nam trong trang phục Akatsuki truyền âm cho Gia Như phú bà: "Bác Đầu, đi thôi, đến giờ rồi."

"Đi thôi, em không chờ được nữa rồi." - Gia Như phú bà lập tức trả lời, cô có vẻ rất hào hứng.

Hai người gặp nhau ở một nơi vắng người rồi bay vút lên bầu trời.

...

Buổi chiều Chính Nam nói là hẹn Gia Như phú bà tối nay sẽ cùng nhau bay lên trời ngắm cảnh đêm Hà thành, rồi tìm một nơi thật cao cùng nhau ngắm trăng, đếm sao.

Từ trên trời nhìn xuống Hà thành, Gia Như phú bà than thở: "Thật đẹp a, nếu chúng ta đi sớm hơn có lẽ sẽ còn đẹp hơn nữa." - Đường phố tuy còn sáng đèn nhưng đã thừa người khiến cho cô khá là tiếc nuối.

Chính Nam không nói gì mà nắm lấy tay Gia Như phú bà rồi chậm rãi bay từ thành đông sang thành tây, từ thành nam sang thành bắc, từ trên cao nhìn ngắm kiến trúc, ngắm đường phố, ngắm những con người tắt bật trong màn đêm dần đậm hơn.

Hai người nắm tay nhau tăng tốc bay vút về phía Vạn Tượng Sâm Lâm, không chút hay biết phía sau có một bóng đen một mực giữ khoảng cách với hai người.

...

Trên một mỏm đá lưng chừng núi, Chính Nam và Gia Như phú bà ngồi dựa lưng vào nhau ngắm trăng và sao, gió núi hiu hiu làm mái tóc hai người liên tục phấp phới.

"Thật yên bình a." - Gia Như phú bà cảm khái, cô cời mặt nạ ra hít một hơi gió núi, lạnh lạnh nhưng trong lành, mang theo mùi hoa cỏ.

Chính Nam tháo xuống mặt nạ, cười nói: "Đúng vậy. Em nói, chúng ta ở đây nhìn mặt trăng, có khi nào trên đó cũng có người đang nhìn chúng ta không?"

Gia Như phú bà giọng đầy hứng thú nói: "Có thể a, dù sao chúng ta sống được ở đây, người khác cũng có thể ở trên đó sống được chứ!?"

Chính Nam xoay người ôm cô vào lòng, lại gõ nhẹ vào đầu cô nói: "Không có đâu, trên mặt trăng không có cây, không có nước, sống thế nào được."

Gia Như phú bà cười ngọt ngào rúc vào lòng hắn, thì thầm: "Vậy anh nói trong vô số ngôi sao kia có nơi nào giống chúng ta ở đây, có cây, có nước, có người không?"

Chính Nam ánh mắt thâm thúy: "Có chứ, thậm chí còn không ít nơi giống chúng ta nơi này đâu.

Thế nhưng mà muốn gặp được nhau lại là khó khăn rất nhiều."

Gia Như phú bà hỏi: "Khó khăn như thế nào? Không phải là cứ bay thẳng là tới a?"

Chính Nam cười lắc đầu: "Dễ dàng như vậy thì Đại Thừa Kỳ đại năng tại sao còn phải ở lại đây rồi chậm rãi chết đi, nếu rồi đi được họ sẽ rồi đi tìm cơ hội đột phá tiếp rồi."

Gia Như phú bà suy nghĩ một lát rồi gạt đầu đồng ý: "Cũng đúng. Mà không biết phía trên Đại Thừa Kỳ còn có cảnh giới cao hơn không nhỉ?"

Chính Nam xoa đầu Gia Như phú bà cười nói: "Có chứ, cha mẹ anh chính là đột phá Đại Thừa Kỳ mới bị Thiên Đạo cưỡng ép truyền tống đi đấy thôi." - Nói tới cha mẹ, hắn lại có chút không vui, cả hai đời cha mẹ hắn đều chưa trả được chút hiếu nào.

Gia Như phú bà tò mò: “Phía trên Đại Thừa Kỳ a? Cảnh giới ấy gọi là gì?”

Chính Nam buột miệng: “Gọi là Tiên...”

Trang bỗng nhiên nhảy ra ngắt lời hắn: “Ký chủ, nói vậy sẽ bị Thiên Đạo phát hiện. Ký chủ không muốn sớm độ kiếp chứ?”

Chính Nam lau mồ hôi, xém chút lỗ miệng bị sét đánh. Hắn trả lời Gia Như phú bà: “Không thể nói ra, nếu không sẽ mang tới tai họa.”

Gia Như phú bà cũng không hỏi nữa mà im lặng ngắm trăng sao. lát sau cô khẽ nói: “Anh...Em lạnh.” - Khuôn mặt cô cũng hồng hào bởi vì lý do này hơi bị... chuối.

Chính Nam trong lòng nhỏ nước bọt: “Nguyên Anh Kỳ bị gió núi thổi lạnh? Anh ít đọc sách, cô đừng có lừa anh.” - Ngoài mặt hắn vẫn mỉm cười, vòng tay ôm cô chặt vào lòng nói: “Dựa vào anh cho đỡ lạnh.”

Tựa vào vai anh a!

Gia Như phú bà cười ngọt ngào, cô chính là giả vờ những nhẽo thôi, cảm giác được chiều chuộng rất tốt a.

Hừ!

Bỗng nhiên, phía sau hai người phát ra một tiếng hừ lạnh!

Chính Nam và Gia Như phú bà nhanh chóng đeo lên mặt nạ rồi bật dậy là tư thế phòng ngự.

“Không thần sứ, Bắc Đẩu thần sứ, trùng hợp quá nhỉ?”

Từ phía sau một tảng đá lớn bước ra một người, cũng áo dài đen hoa văn mây đỏ, mặt nạ trắng khắc chìm chữ Hắc, chậm chọc nói: “Hai người cũng ở đây ngắm sao à?”

Chính Nam hai mắt đen thui, hôm nay bị bắt quả tang hai lần, thật sự không phải là ngày lành.

Gia Như phú bà nhìn ra là người mình thì thờ phào một hơi, cô truyền âm cho Chính Nam: “Hắc thần sứ? Hắc cái gì vậy anh?”

Chính Nam truyền âm: “Hắc Vô Thường á, mạnh hơn anh và em nhiều, đừng manh động.” - Ngoài mặt hắn giả vờ cool ngầu nói: “Hắc Vô Thường thần sứ a, tối nay... cô có hứng thú ra ngoài ngắm sao cơ à? Hôm nay... trăng đẹp quá ha!”

Tú Anh phú bà truyền âm: “Hứng thú cái rắm! Ném công việc ở Hồ Tây cho tôi làm, ra ngoài hẹn hò với gái. Nếu không phải tôi vô tình nhìn thấy anh bay vút qua bầu trời chắc là vẫn phải ở nhà tiếp tục ngu ngốc làm cu li a.” - Ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh nói: “Không có hứng thú, đi ngang qua phát hiện nơi này có người nên tôi xem thử, không phá vỡ không khí của hai người chứ?”

“Không sao.” - Chính Nam đang muốn trả lời nhưng Gia Như phú bà đã cướp lời trước: “Hắc Vô Thường thần sứ đúng không? Chúng ta tới so chiêu một chút chứ?”

Chính Nam mộng bức, hắn vừa mới nói người này rất mạnh, Gia Như phú bà lại nhảy ra muốn so chiêu, đây là muốn náo thành cái gì a!

“Bắc Đẩu, em đừng...”

Chính Nam muốn can ngăn nhưng bị Gia Như phú bà cản lại: “Anh không cần lo lắng, chỉ là thử tay một chút, điểm đến là ngừng. Cô nói đúng không, Hắc Vô Thường thần sứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bắc đẩu vs hắc vô thường

Tú Anh phú bà giọng không sao cả nói: “Nếu cô đã muốn thì tôi cũng không tiện từ chối a. Điểm đến là ngừng.”

“Các cô...” - Chính Nam biết hắn không ngăn được cuộc đụng độ này nên đành thở dài nói: “Thôi được rồi, chúng ta đi chỗ khác đánh, chỗ này không thích hợp.”

Ba người đi tìm một vòng, cuối cùng hạ xuống một đồng cỏ khá rộng, xung quanh cũng chỉ có Linh Hư Kỳ yêu thú hoạt động, giao đấu ở đây khá thích hợp.

Chính Nam trầm giọng nói: “Hi vọng hai cô biết điểm dừng, đừng gây mất hòa khí nội bộ.”

Hai cô gái gạt đầu rồi vào vị trí.

Tú Anh phú bà nói: “Để cho công bằng thì tôi đề nghị chúng ta giữ tu vi ở Nguyên Anh sơ kỳ đi, cũng là để cho an toàn nữa.”

Gia Như phú bà gạt đầu: “Đúng theo ý tôi.” - Dứt lời cô ra tay trước.

“Vu Thuật - Kích Lưu Thuật”

Năm mũi thủy tiễn được ngưng đọng từ thủy linh lực hình thành cực nhanh và bắn về phía Tú Anh phú bà với tốc độ cực cao, góc độ cũng vô cùng xảo quyệt.

Tú Anh phú bà không có ý định né kỹ năng này, vừa bắt đầu đã tránh né sẽ bị rơi mất tiết tấu vào tay đối phương. Chưa nói tới việc cao ngạo Tu La sẽ không tránh đòn từ đối thủ yếu hơn mình.

“Tề Tự - Nghiễm Hàn Chi Lực”

Tú Anh phú bà giờ hai tay lên trời rồi phát xuống trước mặt mình, một bức tường màu xanh lam hình thành chắn lấy năm mũi thủy tiễn của Gia Như phú bà.

Một chiêu không thành công, Gia Như phú bà cũng không bất ngờ. Mục đích của chiêu vừa rồi là ép đối phương phải tránh né hoặc phòng ngự, như vậy cô sẽ là người nắm giữ tiết tấu trận đấu.

“Vu Thuật - Thổ Băng Chú”

Phía trước đã bị màn phòng ngự bằng băng khí của Tú Anh phú bà ngăn chặn, tấn công trực diện sẽ không có hiệu quả, vì vậy Gia như phú bà chuyển sang tấn công mặt đất nơi đối thủ của cô đang đứng.

Tú Anh phú bà nhảy lên không, hết sức dễ dàng tránh né chiêu của Gia Như phú bà, nhưng điều này đã nằm trong tính toán.

“Vu Thuật - Thủy Bộc Hoảng Hương”

Thác nước hình thành trên đầu Tú Anh phú bà bắt đầu dội ào ào xuống.

Chính Nam lau mồ hôi: “Cmn, mãnh liệt quá a!”

Tú Anh phú bà lập tức làm ra phản ứng.

“Tề Tự - Đấu Chuyển Tinh Di”

Thác nước đang rơi xuống đầu cô được nguyên khí của cô điều dắt hướng thẳng về phía Gia Như phú bà bay quay.

Gia Như phú bà bị bất ngờ với kết quả này, cô không kịp phòng ngự nên chỉ có thể cố gắng tránh qua.

Công sức cô gây dựng tiết tấu này giờ đã hoàn toàn không còn!

Tú Anh phú bà chớp thời cơ ra chiêu trước, bị đánh này giờ cô cũng bắt đầu thấy khó chịu rồi.

“Tề Tự - Sương Lôi Thuật”

Một làn gió lạnh xen lẫn băng nguyên khí và chớp giật lôi nguyên khí của Tú Anh phú bà bay về phía vừa mới tránh né qua chính thác nước của mình Gia Như phú bà, khiến cô lại phải bận bịu tránh né một lần nữa.

“Hừ! Tề Tự - Sương Lôi Chấn”

Tường chùng như đã dễ dàng tránh qua làn gió lạnh kia thì Tú Anh phú bà lại biến chiêu, kích nổ lôi nguyên khí bên trong, từ đó hình thành một vùng lạnh giá lớn bao trùm Gia Như phú bà.

Chưa dừng lại ở đó, cô còn có kế hoạch phía sau.

“Tề Tự - Vạn Loại Sương Thiên”

Vùng lạnh giá ngưng mở rộng mà định hình lại, đồng thời cố hóa không khí bên trong. Quang cảnh gần giống với Chính Nam sử dụng Vụ Ẩn Thuật nhưng làn sương này lạnh hơn của Chính Nam rất, rất nhiều.

Gia Như phú bà bị dồn vào tiết tấu của đối phương rồi trúng chiêu liên hoàn, bản thân bị hãm trong hiểm cảnh.

Cô cắn răng, quyết định chơi cứng, đẳng cấp ngang nhau cô còn chưa sợ qua ai.

“Vu Thuật - Bạch Vu Chủ”

Dùng nguyên khí kêu gọi thủy linh khí xung quanh hình thành lớp màng thiếp thân phòng ngự, thời gian càng dài màng phòng ngự càng mạnh.

Cô đang lợi dụng chính thủy nguyên khí của đối phương mưu lợi cho mình.

Tú Anh phú bà cảm nhận được quyền điều khiển thủy nguyên khí bên trong kỹ năng của mình liên tục mất đi liền đoán được ý định của đối phương: "Muốn chơi cứng, hừ!" - Cô nhanh chóng tụ khí ra đòn tiếp theo.

“Cuồng – Băng Lôi Tế Tự”

Vùng băng giá kia bắt đầu co nhỏ lại, đồng thời chớp giật xuất hiện dày đặc bên trong. Tú Anh phú bà là muốn hành hạ đối thủ bên trong đó.

Gia Như phú bà bên kia sau khi phòng ngự thành công cũng đã tiến hành tụ khí. Cô biết rõ mình đã rơi vào tiết tấu của đối phương, lại bị động phòng ngự trước sau gì cũng sẽ bị bại trận.

Như vậy thì phải bỏ qua phòng ngự để liều một lần!

“Vu Thuật - Hắc Vu Chủ” - Rút toàn bộ nguyên khí trong cơ thể dồn vào một đòn tiếp theo, đây là kỹ năng liều mạng cuối cùng của Vu sư.

“Vu Thuật - Cuồng Sa Xuyên Không Chủ”

Gió xoáy phá tan vùng lạnh giá của Tú Anh phú bà, đồng thời mang theo cát đá tấn công ngược trở lại.

“Muốn liều mạng!? Tôi chơi với cô.” - Tú Anh phú bà khước miệng cong lên nụ cười.

Tu La nổi giận!

“Cuồng – Tuyền Qua Tế Tự”

Một cơn gió xoáy cùng lúc thành hình bên cạnh Tú Anh phú bà rồi tiến thẳng lên va vào gió của Tú Anh phú bà.

Đất đá, gió bão, chớp giật ào ào như tận thế tới nơi nhưng hai cô gái không hề có ý định lui bước mà tiếp tục duy trì nguyên khí cho hai cơn bão đấu nhau

...

Chính Nam cau mày, không phải nói so chiều a, làm sao thành hai cơn gió xoáy cấp 10 giật cấp 11 và chạm với nhau rồi.

“Đủ rồi!”

Chính Nam chỉ lạnh nhạt nói một câu, cũng không có ý định nhúng tay vào giữa chiến đấu của hai người. Nói đùa, một bên là bão sấm sét, một bên là gió cát xoáy, đưa thân vào đảm bảo 2 phút phụt 3 phút huyết.

Hai cô gái còn muốn đánh tiểu đầu, nhưng Chính Nam đã lên tiếng thì hai người cũng không làm tới nữa mà chủ động dừng cung cấp nguyên khí cho kỹ năng của mình để nó tự tàn đi.

Ào! Ào! Ào!

Hai cơn bão tan đi, mặt đất cũng bị đào ra một cái hố lớn, cây cối xung quanh bị gió quật bật gốc không ít.

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng, thầm than: “Cmn, Nguyên Anh sơ kỳ đây sao? Về kiếp trước sức mạnh này cũng ngang máy bay ném bom chiến đấu chứ?”

Tú Anh phú bà mở miệng trước: “Cô rất tốt, ý thức chiến đấu, điều tiết chiến thuật, nắm bắt thời cơ đều không sai, rất có tương lai, nhưng hiện tại... còn chưa được.”

Được đối thủ khen mình rất nhiều nhưng Gia Như phú bà không vui chút nào, đặc biệt nhận xét "còn chưa được" kia càng chói tai. Vừa rồi cô đã liều tất cả bản lĩnh nhưng rõ ràng đối phương còn dư lực, thậm chí rất nhiều.

Thế nhưng mà dù sao thua trận không thua khí thế, Gia Như phú bà cũng đáp trả: “Cảm ơn cô vừa rồi đã nhường, tôi nhất định sẽ khiêu chiến cô một ngày gần nhất, nhất định.”

Chính Nam thấy tình hình đi đúng hướng cũng an tâm, hần nói: “Sẵn ở đây có cả ba chúng ta, tôi muốn nói một chuyện.”

Hai cô gái cũng dời ánh mắt nhìn chăm chú nhau về phía Chính Nam chờ hần nói tiếp.

Chính Nam tiếp tục: “Vi nhiều lý do mà ta vẫn phải hoạt động trong bóng tối, chưa thể cùng các thế lực khác chân chính gặp nhau. Thế nhưng không có nghĩa là chúng ta không cần bồi dưỡng thế lực cho riêng mình. Như vậy điều tôi muốn nói lúc này là chúng ta có hai con đường có thể đi.

Thứ nhất, tự xây dựng thế lực của mình, chiêu thu thuộc hạ, đánh chiếm địa bàn.

Thứ hai, bồi dưỡng một thế lực đã thành hình sẵn trở thành thế lực phụ thuộc, dựa vào đó tiếp tục mở rộng để tìm kiếm tài nguyên nhân lực và vật lực.”

Chính Nam nhìn về phía Tú Anh phú bà: “Hắc Vô Thường, cô nói trước đi.”

Tú Anh phú bà trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Cách thứ nhất tốn quá nhiều thời gian, công sức và cả tiền của.”

Gia Như phú bà tiếp lời: “Đúng vậy, quan trọng hơn là chúng ta hiện tại muốn bí mật hoạt động ngầm, mà xây dựng thế lực thì không thể thiếu thông thương, trao đổi và tranh chấp được. Chỉ sợ chúng ta chưa kịp mạnh lên đã bị người để ý và trấn áp.”

Chính Nam gật đầu: “Như vậy chỉ có thể đi theo hướng thứ hai, lúc này lại có hai lựa chọn.

Thứ nhất là chọn một thế lực trung lập hoặc sắp suy tàn để bồi dưỡng lên.

Thứ hai là len lỏi, thâm thấu một thế lực đang sống khỏe hoặc đang vuron lên để dần đạt được mục đích.”

Tú Anh phú bà trả lời: “Vẫn là cách giải thích cũ, chúng ta ưu tiên cách có thể tiết kiệm thời gian, nhân lực, vật lực nhất để đi.”

Gia Như phú bà gật đầu: “Em cũng đồng ý với Hắc Vô Thường về điểm này. Không có nhiều thời gian và tiền để lãng phí.”

Chính Nam ánh mắt lập lòe: “Như vậy a. Vậy tôi nghĩ tôi đã có mục tiêu lý tưởng cho việc này.” - Nói, hắn mở ra [Lục Dực] rồi bay vút lên bầu trời.

Hai cô gái liếc nhau một cái rồi cũng bay theo Chính Nam.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chiêu hàng Thanh Vân Tông

(Cảm tạ #tungkhang và #Anhcodon đã ủng hộ Nguyệt Phiếu! Buổi tối bonus chương.)

Thanh Vân Tông là một cái bắt nhập lưu tông môn như bao bắt nhập lưu tông môn khác, tông chủ tu vi cao nhất cũng chỉ là Không Minh hậu kỳ tu luyện giả.

Tuần trước, bởi vì cùng tông môn khác tranh giành mô linh thạch mà đánh cái nguoi chết ta sống, kết quả là tông chủ chết trận, trưởng lão đoàn người chết, người bị thương. Hiện tại trong tông chỉ còn đại trưởng lão đã sắp tới thọ hạn cùng với con gái tông chủ đang thay mặt cha điều hành tông môn.

...

Thanh Vân Sơn, Thanh Vân Tông đại điện.

“Thiếu tông chủ, Đại trưởng lão, xin lỗi!” – Một người đàn ông trung niên chấp tay rồi quay lưng lại, dắt theo vài người trẻ tuổi cúi đầu lầm lũi bước, vừa đi còn vừa ho mấy cái.

“Ông nội! Tam trưởng lão...” - Một cô gái ngũ quan tinh xảo, làn da trắng mịn, ngực nở, eo thon, nhưng gương mặt tiêu tụy vì thiếu ngủ yếu ớt lên tiếng.

Đối diện cô, một ông lão lưng còng, khuôn mặt nhăn nheo, đôi mắt chỉ còn lại tròng trắng cũng hư nhược thờ dãi: “Cây đồ bấy khi tan a, đây cũng là thường tình, chỉ trách chúng ta mà thôi!”

Cô gái kia cắn răng, khắp gương mặt là thù hận: “Liệt Hoá Môn lũ khốn kiếp kia đều đáng chết, nếu không phải bọn họ liên hợp Hắc Lang Trại, cha cũng không phải chết oan như vậy. Cháu nhất định phải giết hết bọn họ trả thù cho cha!”

Nói tới cha mình, cô gái lại nước mắt lưng tròng.

“Được rồi, muốn báo thù thì phải cố gắng tu luyện, chỉ ở đây chửi bới có tác dụng gì đâu.” - Ông lão lắc đầu.

Cô gái há miệng muốn nói gì đó nhưng lại im bật vì bị cảnh tượng trước mặt làm cứng họng.

Trong không khí vang lên vắng vắng âm thanh: "Ông của cô nói không sai! Nhưng ngoài việc có động lực, có quyết tâm thì còn cần phải có cách để biến hai thứ đó thành thực lực mới trả được thù."

Cùng lúc đó là ba bóng người từ trên bầu trời chậm chậm hạ xuống trước cửa đại điện rồi cùng nhau bước vào, áo đen mây đỏ không gió tự bay.

Người đi ở giữa lên tiếng nói: "Xin chào, nếu tôi không nhầm thì hai người là Thanh Vân Tông Đại trưởng lão và Lam tiểu thư chứ. Xin chia buồn cùng mất mát của hai vị!"

Nói ra thì Chính Nam và Thanh Vân Tông cũng có chút sâu xa, lúc hắn còn nhỏ yếu cũng đã cùng vài đệ tử Thanh Vân Tông có gặp gỡ, thế nhưng hôm nay hắn đến đây thì những người kia không biết có còn sống hay không nữa rồi.

Cảnh còn, người mất a!

Đang lúc Chính Nam cảm khái thế sự vô thường, lại nghe "Lam tiểu thư" quát lên: "Mấy người là ai? Tới đây có chuyện gì?"

Giọng nói đầy cảnh giác cùng đáng chất, Thanh Vân Tông bây giờ linh thạch để duy trì trận pháp cũng không có, ai muốn đến thì đến, ai muốn đi thì đi, thật sự là cùng đường mặt lộ.

Ông lão kia vẻ mặt như lâm đại địch bước lên chắn trước mặt cô gái. Ông không vô tri như cháu mình, những người này có thể bay, tu vi lại nhìn không thấu, không thể nào là người đơn giản được.

"Tôi? À, quên tự giới thiệu, tôi là Không, đây là Hắc Vô Thường và Bắc Đẩu thần sứ, chúng tôi đều đến từ tổ chức Akatsuki." - Chính Nam đơn giản giới thiệu bản thân và hai vị phú bà, đồng thời truyền âm: "Em chắc chắn là không có sai sót chứ?"

"Yên tâm, lần trước anh nhờ em điều tra bắt nhập lưu tông môn quanh Hà thành, còn cố ý nhấn mạnh Thanh Vân Tông nên em đã kiểm tra rất kỹ." - Gia Như phú bà giọng rất chắc chắn.

"Akatsuki, chưa từng nghe tên." - Lam tiểu thư trực tiếp đuổi khách, một lời cũng tiết kiệm không muốn nói: "Thanh Vân Tông hiện tại đang có tang sự, không tiện tiếp khách, xin các vị rời đi cho."

Chính Nam cũng không tức giận, hắn chậm rãi nói: "Lam tiểu thư, đừng nói chắc như vậy, chúng tôi hôm nay tới đây là rất có thành ý."

Lam Phụng, con gái duy nhất của Thanh Vân Tông tông chủ Lam Dương, chính là trong miệng Chính Nam Lam tiểu thư. Năm nay 18 tuổi, lớn lên khá xinh đẹp, giỏi giang, thiên phú cũng không tệ, đã từng là Thanh Vân Tông nữ thần, hiện tại chỉ còn là cô gái nhỏ mất nhà, mất cha.

Gặp Chính Nam xuất hiện lúc mình đang gặp khó khăn, lại thần thần bí bí che mặt, đồ thì đen tuyền một bộ còn hoa văn yêu dị, Lam Phụng lập tức cho Chính Nam cái mắc "người xấu": "Thành ý? Chúng tôi cũng không cầu anh cái gì, cũng không có cái gì cho anh được, nên thành ý của anh vẫn là giữ lại cho chính mình đi."

"Nói như vậy Lam tiểu thư là không muốn báo thù cho cha, càng là không muốn cho ông nội mình kéo dài tuổi thọ, thậm chí tiến thêm một bước, đột phá Độ Kiếp Kỳ?" - Chính Nam vẫn một bộ không quan trọng, mọi chuyện nắm chắc trong tay.

"Không cần, anh... anh nói cái gì? Anh có thể giúp tôi báo thù cho cha? Còn có thể giúp ông nội tôi đột phá Độ Kiếp Kỳ?" - Lam Phụng còn chưa tin vào những gì mình vừa nghe.

Lam Chiến, chính là ông nội của Lam Phụng, tỏ ra bình tĩnh hơn rất nhiều. Ông nói: "Chuyện tốt như vậy không thể chỉ nói một chữ "cho" là được a. Không thần sứ đúng không, đôi lại chúng tôi phải trả giá cái gì?"

Chính Nam gật đầu, lão làng chính là khác biệt. Hắn nói: "Chúng tôi cần một nơi làm trung chuyển giữa đại bản doanh và các căn cứ chi nhánh, Thanh Vân Tông vị trí rất thuận lợi..."

"Muốn tôi đưa Thanh Vân Tông cho anh? Chuyện này không cần bàn nữa, anh có ra giá thế nào tôi cũng không đồng ý." - Lam Phụng lập tức xù lông.

Thanh Vân Tông là tâm huyết từ đời ông cố nội cô làm lên, bây giờ người áo đen này mặt không lộ, việc không làm, há miệng liền muốn.

Không có cửa! Cửa sổ cũng không có!

Phía sau hai vị phú bà cười ra thành tiếng, Lam Chiến lắc đầu thờ dài, còn Chính Nam mặt đen thui: "Cô làm ơn nghe tôi nói hết có được hay không? Tôi cần Thanh Vân Tông làm gì, muốn nó vận chuyển còn phải tự mình bỏ linh thạch ra hay sao? Lần sau ăn đồ ăn làm ơn chừa ra chút dinh dưỡng nuôi não một chút, đừng dồn hết vào tóc và ngực như vậy."

Nhìn mọi người thái độ, lại nghe Chính Nam nói mình tóc dài não ngắn, Lam Phụng mặt đỏ bừng, núp sau lưng ông nội không dám thò đầu ra nữa.

Chính Nam tiếp tục nói: "Chúng tôi muốn cùng Thanh Vân Tông hợp tác, phát triển Thanh Vân Tông trở thành cứ điểm chi nhánh cho Akatsuki. Bù lại Akatsuki sẽ giúp Thanh Vân Tông quét sạch kẻ thù xung quanh và giúp Lam Đại trưởng lão đột phá Độ Kiếp Kỳ."

Lam Phụng lại thò đầu lên muốn nói, lập tức bị Lâm Chiến nhét trở lại, nói: "Lão già kẹt tại Lý Suông Kỳ đã hơn 200 năm, bây giờ tuổi thọ sắp hết, thân thể cơ năng đã thoái hoá, e rằng phụ lòng tốt của Không thần sứ rồi."

Chính Nam cũng biết trước sẽ như vậy, lúc này mới từ balo hệ thống lấy ra hai viên đan dược, nói: “Hai thứ này hẳn là có thể giúp Lam Đại trưởng lão đi.”

Nói, trong lòng bàn tay Chính Nam xuất hiện hai viên đan dược, một màu vàng óng ánh có từng tia sét giạt quanh, một lại màu hồng nhạt, vụ khí mỏng lung.

Nhìn hai viên đan dược tròn trịa, thơm ngát nằm trong lòng bàn tay Chính Nam, Lam Chiến mấy trăm năm hàm dưỡng cũng không nhịn được hô hấp dồn dập: “Duyên Thọ Đan, thứ này đã tuyệt tích mấy ngàn năm a. Phá Kiếp Đan...”

Nói tới Phá Kiếp Đan, Lam Chiến giống như nghẹn giọng, không nói nên lời.

Thấy ông nội đang nói lại dừng, Lam Phụng thò đầu ra hỏi: “Phá Kiếp Đan này có vấn đề sao ông nội?”

Lam Chiến run rẩy nói: “Không có vấn đề... Không có vấn đề!”

Hít sâu hai hơi, ông mới có thể nói chuyện lưu loát trở lại: “Ông nội từ lúc sinh ra thiên phú chỉ có cấp 6, đời này không có hi vọng bước vào Độ Kiếp Kỳ, chỉ có thể dần dần già rồi chết đi ở Lý Surong viên mãn mà thôi. Nhưng, Phá Kiếp Đan này vốn chính là ra đời cho những người giống như ông nội, sau khi sử dụng nó sẽ có một lần cơ hội độ kiếp, dù thành công cũng chỉ có thể vĩnh viễn dừng tại Độ Kiếp Kỳ tầng 1, nếu thất bại...”

Cát bụi lại trở về với bụi cát!

Chính Nam cũng hài lòng biểu hiện của Lam Chiến, bởi vì người càng biết hàng, càng hiểu rõ giá trị của nó, tới lúc đó quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay mình rồi.

"Đây chính là thành ý của Akatsuki, như vậy, Thanh Vân Tông trả lời như thế nào?"

Ánh mắt Chính Nam nhìn qua Lam Phụng, để xem cô có dám nói cứng nữa hay không.

Lam Phụng không nhịn nổi nữa, giành quyền lên tiếng: “Đồng ý! Tất nhiên đồng ý, hai viên đan dược này có thể kéo dài tuổi thọ cho ông nội, lại có khả năng đột phá Độ Kiếp Kỳ, khi đó Thanh Vân Tông nhất định sẽ trở nên huy hoàng, thù của cha cũng có thể được báo rồi.”

Chính Nam giọng hài hước: “Tốt! Hai người đồng ý là được, tiếp theo là tới điều kiện. Lam đại trưởng lão, ngài nghĩ hai viên đan dược này đổi lấy ngài một sợi thần thức hẳn là không đắt chứ?”

Táo cho rồi, tới lúc dùng cây gậy!

Lam Chiến gật đầu, không có trải qua cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, vĩnh viễn cũng không hiểu được cảm giác đó là đau đớn tới mức nào.

Bản thân hẳn chẳng lẽ không muốn cho con trai duy nhất của mình trả thù sao?

Dĩ nhiên không phải! Nhưng hẳn lực bất tòng tâm a!

Bây giờ cơ hội ngay trước mặt, cho dù tan xương nát thịt, ít nhất xuống suối vàng cũng có câu trả lời cho con trai mình.

Lam Phụng lại thò đầu lên hỏi: “Một sợi thần thức của ông nội sao? Thứ đó để làm gì vậy?”

Chính Nam liếc xéo cô, nói: “Không có gì, chỉ là khổng chế sinh tử của ông nội cô thôi. Tôi không thể chỉ dựa vào hai người nói miệng mà giao đan dược cho hai người chứ?”

Lam Phụng còn muốn nói Lam Chiến đã tự rút ra một sợi thần thức của mình giao cho Chính Nam, lời ít hành động nhiều.

Chính Nam nhận lấy bình ngọc chứa một thứ dẻo dẻo, óng ánh bạc Lam Chiến đưa cho hắn, rồi đưa trả lại hai bình ngọc chứa đan dược lại cho Lam Chiến, nói: “Rất tốt, như vậy đối ngoại vẫn là do Lam tiểu thư làm tông chủ đi, chuyện chúng ta gặp nhau hi vọng mọi người đừng lộ ra ngoài, nếu không, haha, những gì cho được, chúng tôi cũng lấy lại được.”

Lam Chiến sống lâu thành tinh, hẳn hiểu rõ mình phải làm gì, lúc này cúi người trước Chính Nam, nói: “Thuộc hạ hiểu, Không thần sứ, thuộc hạ có việc thỉnh cầu!”

...

(Đầu tháng cầu Nguyệt Phiếu)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ất hộ pháp, lam phụng

“Ồ, có chuyện gì sao?” - Chính Nam cũng không cảm thấy Lam Chiến thay đổi cách xưng hô với mình có gì kỳ lạ.

Lam Chiến hơi khom người, cung kính đáp: “Thù của con trai thuộc hạ, thuộc hạ muốn tự mình tới báo, không dám làm phiền các vị thần sứ. Còn Thanh Vân Tông, nếu Akatsuki cần, có thể xem nơi này là nơi đặt chân càng tốt hơn, dù sao hiện tại toàn tông cũng chỉ còn hai ông cháu thuộc hạ.”

Chính Nam liếc nhìn hai vị phú bà, thấy hai người đều gật đầu, hần nói: “Cũng được, như vậy ba ngày sau chúng tôi sẽ phái nhân thủ tới. Đúng, tôi có cái yêu cầu, không bắt buộc, nếu hai người cảm thấy không muốn thì cứ coi như tôi không nói đi.”

Lam Chiến tò mò, mình bây giờ là thuộc hạ người ta, nếu người ta muốn có thể trực tiếp yêu cầu, đằng này lại còn quan tâm cảm nhận của mình.

Vị Không thần sứ có vẻ rất dễ nói chuyện nha.

Hần hỏi: “Mời Không thần sứ nói, nếu làm được thuộc hạ chắc chắn không từ chối!” - Giọng rất kiên định.

Chính Nam phát phát tay: “Không có gì, chỉ là hiện tại tôi còn thiếu mấy cái hộ pháp, lại nhìn Lam Phụng rất phù hợp với tiêu chí của tôi, không biết hai người nghĩ như thế nào?”

“Thấy gái đẹp liền thu, đàn ông đúng là động vật nửa thân dưới.” - Gia Như phú bà bĩu môi.

“Cái này không có trong kế hoạch nha, tôi nghĩ anh cần có một lời giải thích.” - Tú Anh phú bà thái độ rất không hữu hảo.

Chính Nam cũng là mòng bức: “Thu cái hộ pháp mà thôi, cũng không phải hỏi vợ, cần thiết thái độ như vậy a.” - Hần cũng phải thanh minh cho mình.

“Cần!” - Hai vị phú bà đồng thanh, tất nhiên này giờ là truyền âm.

Lam Chiến chần chừ, hần là người từng trải, hộ pháp trong miệng thanh niên trước mặt chính là “có việc hộ pháp làm, không việc “làm” hộ pháp” chứ. Thế nhưng nếu nói nói không, người ta có thể không vui mà lấy lại những gì người ta đưa ra được hay không?

Quan trọng là Lam Chiến nhìn không thấu tu vi ba người này, bây giờ còn dễ nói chuyện, nếu mình từ chối người ta có thể dùng vũ lực đàn áp thì sao?

Và lại, thần thức mình cũng giao ra rồi, người ta chỉ cần bóp vỡ cái bình kia là mình ngay lập tức trọng thương, đánh như thế nào nữa?

Lam Chiến trải qua ngàn vạn suy nghĩ, nhưng Lam Phụng thì không a. Cô hỏi: “Trở thành hộ pháp có quyền lợi gì không?”

Chính Nam bất đắc dĩ trả lời: “Lam tiểu thư, cô đã không phải là thiếu tông chủ, cũng không còn người vì cô che gió, chắn mưa nữa, nên trưởng thành đi là vừa rồi đấy. Trước khi nghĩ đến quyền lợi, cô phải nghĩ tới trách nhiệm và cái giá cô phải bỏ ra có xứng đáng với quyền lợi đó hay không đã.”

Thấy Lam Phụng phùng má phụng phịu, Chính Nam trừng mắt: “Tôi có một cái hộ pháp khác đã Nguyên Anh trung kỳ, chưa từng thức tỉnh huyết mạch cũng đã có cấp 6 thiên phú. Cô lật Tân Tinh Bảng ra nhìn vị trí thứ 13 đi.”

Mấy ngày này vừa tranh đấu, vừa bận bịu sự vụ trong tông, vừa lo lắng tang sự, hai ông cháu Lam gia đúng là có chút lạc hậu tin tức.

Nhận lấy cuộn giấy Tân Tinh Bảng mới nhất từ tay Bắc Đầu thần sứ, Lam Phụng lật ra số 13 nhìn: “Một cô gái thần bí tự xưng Giáp hộ pháp, tự nhận mình là hộ vệ của một người thần bí khác gọi Không thần sứ, đến từ một tổ chức cũng thần bí không kém tên là Akatsuki. Chiến tích: đơn độc giết chết tiền nhiệm Tân Tinh Bảng thứ 13 “Cửu Dương” Dương Khang chiếm lấy vị trí. Tu vi dự kiến: Nguyên Anh trung kỳ(chưa xác thực). Tuổi dự kiến: Không biết.”

Lam Phụng cúi xuống nhìn kỹ lại mô tả của Tân Tinh Bảng thứ 13 mới: “Hộ vệ của Không thần sứ, đến từ một tổ chức cũng thần bí tên là Akatsuki, tu vi Nguyên Anh trung kỳ.” - Cô lại ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình, lại cúi xuống xem Tân Tinh Bảng...

Lại ngẩng lên...

Lại cúi xuống...

...

Sau vài lần ngẩng lên, cúi xuống, Lam Phụng mới chấp nhận sự thật là tu vi Hòa Hợp hậu kỳ của mình quả thật không xứng đáng mở miệng ra đòi quyền lợi, bởi vì người ta đã có hần Nguyên Anh trung kỳ hộ pháp a. Cô không tìm ra việc gì mình có thể làm tốt hơn một Nguyên Anh trung kỳ.

Thấy cháu gái buồn bã, thất lạc, Lam Chiến an ủi: “Không thần sứ đã nói cháu phù hợp tức là đã nhìn ra ưu điểm của cháu. Cháu chỉ việc làm tốt phận sự của mình là được a.”

Chính Nam gật đầu nói: “Lam Đại trưởng lão nói không sai. Cho cô biết một tin vui, tương lai của cô có thể đi được rất xa, chỉ cần cô có thể làm tốt

những gì tôi cần cô làm”

Lam Phụng nhận được ánh mắt cổ vũ của ông nội mới đi tới mặt Chính Nam, quỳ một chân xuống nói: “Xin... xin anh nhận... nhận tôi làm hộ pháp.”

“Thề đi.” - Chính Nam lạnh nhạt nói.

Lam Phụng sững sờ: “Sao cơ?”

Chính Nam vẫn lạnh nhạt nói: “Đon phượng Chủ - Nô huyết thệ.”

Lam Phụng sững sờ, Lam Chiến sững sờ, hai vị phú bà cũng sững sờ bởi vì yêu cầu này của Chính Nam có chút... quá phàn a.

Lam Chiến dù sao cũng là người từng trải, hấn trước hết bình tĩnh lại rồi mở miệng nói chuyện: “Không thần sứ, yêu cầu này có phải hơi... vô lý không? Không cần...”

Chính Nam ngắt lời: “Không có chút nào vô lý. Lam Phụng thiên phú chỉ có cấp 5, tâm tính không thành thực, xuất thân lại không xuất sắc, tuổi cũng không nhỏ nữa.”

Hắn quay qua Lam Phụng tiếp tục nói: “Không phải tôi xem thường cô, nhưng để cô trở thành ngang bằng Giáp hộ pháp ở thời điểm hiện tại, không có 30 năm tu luyện là không thể được.

Nhưng tôi có thể giúp cô ngay ngày mai liền trở thành Nguyên Anh Kỳ, cô nghĩ cái giá phải bỏ ra là đất hay rêu? Hoặc là nói, cô muốn đi được xa hơn, bay được cao hơn hay lắm lùi sống tới 500 trăm tuổi rồi chậm rãi chết đi?

Sẽ không có một Không thần sứ thứ hai xuất hiện để cho cô Phá Kiếp Đan, Duyên Thọ Đan như tôi nữa đâu, tôi hứa chắc với cô như vậy.”

Tâm lý non trẻ của Lam Phụng gặp phải thử thách.

Cha mẹ cô đã không còn, ông nội cô sống hay chết còn phải dựa vào người trước mặt này, thậm chí cả tương lai của bản thân cô cũng đã bị cột chặt trên người hắn. Như vậy, liệu một cái gật đầu để giống như hắn nói, có thể “đi được xa hơn, bay được cao hơn”, hay là lắc đầu để 400 trăm năm sau lại trở thành một nắm cát vàng.

Lam Phụng nghĩ tới mẹ, một người phụ nữ tuyệt vời, yêu chồng, thương con, đảm đang, chịu khó nhưng không thể tu luyện vì bà không có linh căn. Ngày bà chết đi cha của cô đã khóc hết nước mắt, cũng không thiết tha gì tu luyện nữa nên tu vi không tiến, Thanh Vân Tông mới thành như ngày hôm nay.

Lam Phụng nghĩ tới cha, một người chồng thương vợ, người cha thương con nhưng khi vợ ông qua đời ông suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng làm bạn với rượu. Cơ nghiệp cả đời cũng không quan tâm để nó dần đổ vỡ không thể cứu vãn.

Lam Phụng nghĩ tới ông nội, sắp 500 tuổi, gần đất xa trời tới nơi rồi còn phải trông mắt nhìn con trai chết trước mặt mình, thế nhiệm cái nỗi đau người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh dần vật từng giây từng phút, muốn báo thù cho con nhưng lực bất tòng tâm, cuối cùng còn phải vì một cơ hội sống tiếp mà không ngần ngại giao ra tôn nghiêm, giao ra sinh tử tự thân cho một người lạ hoắc làm chủ.

Nếu hôm nay người thần bí này không xuất hiện, nếu như qua vài năm nữa ông nội chết đi thì cô phải làm gì? Làm như thế nào? Hay là giống như hắn nói “sống lắm lùi 400 năm rồi chết đi”.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má Lam Phụng, cô cắn răng để mình không khóc thành tiếng.

Lấy ra một con dao nhỏ, Lam Phụng cắt phá ngón tay cái của mình rồi vạch một đường bằng máu trên trán, sau đó quỳ cả hai chân xuống trước mặt Chính Nam: “Chủ nhân! Nô tỳ xin thề với trời đất, kiếp này chỉ có một mình ngài làm chủ, sống là người của ngài, chết là ma của ngài.”

Cảm nhận được liên kết huyết thệ hình thành, Chính Nam cũng không lạnh lùng như vừa rồi nữa mà dịu dàng nói: “Được rồi, tôi chấp nhận lời thề của cô. Cái này cho cô, trước tiên cứ yên tâm ở đây tu luyện, xây dựng lại Thanh Vân Tông, đừng để lộ thân phận của mình.” - Hắn đưa cho Lam Phụng mặt nạ Ất, áo khoác Akatsuki và một thanh phi hành phi kiếm lớn màu đỏ gọi [Quy Tâm].

Vừa mới khóc lê hoa đái vũ, thiên hôn địa ám Lam Phụng, nhận được phi hành khí liền không chờ được nữa thử nghiệm.

Kết quả đâm gãy không ít cây, vỡ không ít kiến trúc khiến Lam Chiến lắc đầu không ngớt.

“Chờ anh một lát rồi chúng ta cùng về.” - Chính Nam nói với hai vị phú bà một câu rồi bay lên trời, để lại hai vị phú bà đầy mặt dấu chấm hỏi.

Bay một vòng quan sát địa hình, Chính Nam tìm nơi làm mất trận rồi đặt cấp 3 Tụ Linh Trận Bàn xuống, nhét linh thạch vào sau đó kích hoạt trận bàn.

Một vòng sáng màu xanh ngọc bích nở rộ, dùng tốc độ cực nhanh lan ra theo hình cầu phủ lấy toàn bộ Lam Văn Sơn.

Xong việc, Chính Nam lại giao cho hai ông cháu Lam gia không ít đan dược để họ dùng bồi dưỡng đệ tử.

Riêng Lam Phụng, hắn tỏ ra ưu ái hơn khi giao cho cô quyền kiểm soát trận bàn cùng với một viên hoàn mỹ Kết Anh Đan và một viên hoàn mỹ Cổ Anh Đan, tất cả là để cô trở thành Nguyên Anh Kỳ nhanh hơn, vững chắc hơn.

Lam Phụng quá sung sướng nên chạy tới ôm Chính Nam một cái, đổi lại là hai vị phú bà hừ lạnh liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Gia Nguyệt xuất quan

Trên đường trở về, ba người đang bay song song với nhau thì hai vị phú bà rất ấn ý vọt lên chắn trước mặt Chính Nam.

Tú Anh phú bà hừ lạnh nói: “Này Không thần sứ, chuyện thu hộ pháp anh có muốn giải thích một chút không?”

Gia Như phú bà cũng bẻ tay răng rắc, một bộ nữ hán tử muốn động thủ rồi.

Chính Nam cười khò: “Có cái gì mà phải giải thích, chỉ là thủ đoạn nhỏ để triệt để khống chế Thanh Vân Tông thôi. Đầu tiên là dùng tuổi thọ và cơ hội đột phá tiếp để đổi lấy sinh tử của Lam Chiến, sau đó dùng nó và người cha đã mất của Lam Phụng để đả động cô ấy phát Đôn phương Chủ - Nô huyết thể, như vậy toàn bộ cao tầng Thanh Vân Tông đều trong tay chúng ta, sẽ không lo tin tức lộ ra ngoài. Đã hài lòng chưa?”

Hai vị phú bà nhìn nhau, hành động trông có vẻ sốc nổi này của hắn, hóa ra tất cả đều đã được nằm trong tính toán của một kế hoạch khác lớn hơn a.

Gia Như phú bà vẫn không buông tha: “Như vậy cũng không có nghĩa là anh có thể nhận một cô gái làm nô tỳ mà không bàn bạc trước với... tụi em. Hừ, ai biết được có việc nô tỳ làm, không có việc... thì chuyện gì xảy ra.”

Chính Nam bắt đầu đi lắc đầu, bay vòng qua hai người. Hắn biết tiểu thư tính khí của hai cô lên tới rồi, có nói gì cũng là mình sai, thà không nói.

Hai vị phú bà liếc nhau, hừ lạnh một cái rồi cùng nhau bay theo hắn. Vừa mới đứng chung chiến tuyến nhiệt nằng Chính Nam, bây giờ lập tức trở mặt không quen.

Hai cô đều không biết người đối diện là ai.

Gia Như phú bà thì cảm thấy người này tu vi cao hơn mình, lại thân thiết với Chính Nam mà bản tính của hắn coi như cô không hiểu 10 cũng nhận ra 8, không xinh đẹp chắc chắn hắn sẽ không thân đại sắc phôi, sắp tới mình phải trở về học viện, sợ rằng một mình hắn ở nhà sẽ bị hồ ly tinh này câu dẫn mất.

Tú Anh phú bà càng ghen tuông hơn, Chính Nam nửa đêm hẹn cô gái này ra ngoài dạo chơi, ngắm trăng, đếm sao, rõ ràng là quan hệ không cạn. Thậm chí nếu tối nay cô không xuất hiện, trai đơn gái chiếc giữa nơi đông không mông quạnh, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Mang theo tâm sự và lo lắng, hai cô gái vọt theo Chính Nam rồi bay song song hắn, ba người không ai nói lời nào cho tới ngoài Hà thành 10 km.

Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Tú Anh, cô tách ra trước đi, đừng để lộ danh tính.” - Hắn chưa muốn mọi người biết nhau là ai, nếu không chuyện hôm nay “so chiêu” còn phải xảy ra nhiều.

Tú Anh phú bà cũng không cần quấy mà gật đầu nói ra miệng: “Tôi có việc phải đi trước, gặp lại hai người sau. Không thần sứ, chuyện của anh tôi sẽ để ý, câu trả lời sẽ có cho anh trong ít ngày tới. Tạm biệt nhé~.”

Cuối câu cô còn cố ý nũng nịu một tiếng, chọc ngoáy Gia Như phú bà.

Chính Nam bên kia mặt đen thui, Tú Anh phú bà trước khi đi còn thả lại một câu đầy ẩn ý, để hắn lại bị Gia Như phú bà “kìm kẹp thịt”: “Anh có chuyện gì không nói cho em biết sao? Tại sao phải nhờ cô ta đi làm?”

Chính Nam thề thốt: “Chuyện của tổ chức, không phải chuyện riêng. Em đừng nhéo nữa, đau chết anh rồi!”

Gia Như phú bà buông lỏng tay nhưng giọng vẫn đầy nghi ngờ: “Thật vậy sao? Việc gì giọng phải lảng lơ như vậy a. Đúng là hồ ly tinh, hừ!” - Cô vẫn còn hậm hực chuyện “đánh” không lại người ta.

Chính Nam rất thức thời ngậm miệng không nói, càng nói càng có cơ cho bình giám này đổ thêm ra.

...

Về tới Lý gia, Chính Nam tạm biệt Gia Như phú bà rồi về phòng mình, khoe mắt hắn liếc qua phòng luyện đan, ánh trăng bên đó như có thứ gì đó dẫn dắt đang hướng về một nơi cụ thể tụ tập lại.

“Đã có thể tự mình hấp thu nguyệt quang khôi phục sao, có lẽ nên đẩy nhanh tiến độ rồi a.” - Chính Nam lắc đầu cảm thán.

Tối nay Chính Nam quyết định không ngủ mà cố gắng luyện khí, trang bị thêm cho bản thân và mọi người. Hắn cảm giác được đã sắp đến lúc ngửa bài với Ngô gia rồi, khả năng một trận chiến là không tránh khỏi cho nên phải tăng cường thực lực phe mình lên.

Sau mấy tiếng luyện khí vong ngã, Chính Nam mới vươn vai một cái, nói thầm: “Quả nhiên làm việc chăm chú thời gian trôi qua nhanh nhất a.” - Nói, hắn nhanh chóng đi chuẩn bị đồ ăn sáng rồi qua cùng Gia Như phú bà tập luyện.

Thế nhưng mà vừa mở cửa phòng ra, Chính Nam đã nhìn thấy đứng trước cửa phòng là một thân hình nhỏ nhắn, mái tóc búi hai sừng, má lúm đồng tiền đang cười híp mắt đứng đó nhìn hắn.

Trải qua giây lát sững sờ, Chính Nam cúi người xuống bế thốc cô bé trước mặt lên, không chút kiêng kỵ hôn vào trán cô bé rồi niềm nở nói: “Gia Nguyệt, em tới lâu chưa, sao không gọi anh?”

Gia Nguyệt phú bà bị Chính Nam bất thành linh cửu động làm cho đỏ cả mặt, rất nhanh cô lại cười ngọt ngào, nũng nịu: “Em tới này giờ rồi, gõ cửa mấy lần mà không thấy anh mở cửa. Em đang định xông vào đây~”

Chính Nam cười haha, xoa đầu cô nói: “Vừa hay anh chuẩn bị đi làm đồ ăn sáng, em có muốn đi cùng không?”

Gia Nguyệt phú bà hai mắt híp thành hình vòng cung hưởng thụ hắn xoa đầu, gật gù nói: “Đi đi, thật lâu rồi không ăn đồ của anh làm.”

“Tiêu hao 7 điểm nghề, tăng nghề [Đầu Bếp] lên cấp 5 thành công.”

Chính Nam đặt Gia Nguyệt phú bà xuống đất rồi dắt tay cô bé tới nhà bếp. Hắn quyết định hôm nay sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của cô bé, thậm chí không tiếc điểm nâng một nghề khá gần gả như [Đầu Bếp] lên tới max khả năng.

Nhà bếp Chính Nam lâu lâu cũng tới, nhưng ký ức lần đầu gặp Gia Nguyệt phú bà vẫn chưa vào giờ thay thế được.

Không phải sao, bị đánh hội đồng ai mà quên được!

...

Tổn cả tiếng đồng hồ làm tới cả bàn đồ ăn cả mặn và ngọt, Chính Nam mới được Gia Nguyệt phú bà “tạm tha” cho. Hắn phụ trách chuẩn bị bàn ăn, còn cô bé có trách nhiệm đi mang Gia Như phú bà và Lý Anh Tuấn tới.

Bước vào phòng ăn được bày đầy các thứ đồ ăn mới lạ và thơm phức, mặc dù đã không ít tuổi nhưng Lý Anh Tuấn vẫn là không nhịn không được nuốt mấy ngụm nước miếng.

Hắn giơ ngón tay cái về phía Chính Nam: “Thiếu chủ, mặc dù được Gia Như không ít lần khen ngợi tài nấu ăn của cháu nhưng đây là lần đầu tiên chú được tự mình gặp qua. Riêng mùi thơm và màu sắc này đã có thể xưng “đanh bất hư truyền” rồi đó a.”

Gia Như phú bà gật đầu nói: “Quả thật chưa cần ăn cũng đã bị màu sắc và mùi hương này chinh phục.”

Gia Nguyệt phú bà nói cũng không nói, cô bé đã ngồi sẵn vào vị trí của mình, một tay dao, một tay nĩa sẵn sàng đối địch.

Chính Nam cười nói: “Mọi người ngồi đi, ăn thử những món mới này. Ngoại trừ thịt là thịt yêu thú ra thì rau và gia vị toàn bộ đều được làm từ linh dược, được xử lý để không mất đi hương vị nhưng vẫn đảm bảo có lợi tối đa cho cơ thể và tu luyện.”

Lý Anh Tuấn và Gia Như phú bà liếc nhau rồi nhường ghế trung tâm cho Chính Nam, trong bữa ăn hắn chưa ăn trước món nào hai người cũng không ăn món đó, đây là sự tôn trọng cho địa vị của hắn hiện tại.

Chính Nam cũng nhận ra những chi tiết nhỏ này nhưng hắn thoải mái chấp nhận nó, dù cho thật sự là hắn không cần hai người phải như thế.

Chỉ có Gia Nguyệt phú bà là không tìm không phở, trong bữa ăn liên tục vùi vãnh Chính Nam phải lấy cho cô cái này, dứt cho cô cái khác.

Chính Nam cũng vui vẻ cười chiều chuộng cô bé làm Gia Như phú bà phụng phịu liên tục.

Bữa ăn gia đình nhỏ không khí đầm ấm làm Lý Anh Tuấn không nỡ rời đi, nhưng hắn biết mình ở đây lâu không thích hợp a. Uống thêm một ly rượu, lấy cơ còn sự vụ phải làm, hắn rời đi trước, để lại căn phòng cho người trẻ tiếp tục party.

Lý Anh Tuấn đi rồi, ba người trẻ tuổi cũng ăn uống nốt chỗ thức ăn còn lại sau đó dắt nhau ra ngoài dạo phố.

Chính Nam và Gia Như phú bà như đôi vợ chồng trẻ dắt theo con nhỏ ra ngoài dạo chơi ngày cuối tuần vậy, còn Gia Nguyệt phú bà xinh đẹp như cái búp bê sứ, cười cười nói nói thu hút sự chú ý của mọi người trên đường.

Không khó để mọi người trên phố nhận ra Lý gia Song Châu, còn Chính Nam cũng đã không ít lần xuất hiện tay trong tay bên cạnh Gia Như phú bà nên cũng đã không còn xa lạ.

Đáng nói là người dân Hà thành luôn cho rằng Chính Nam là Trần gia thiên tài, nhờ vào quan hệ của hai người mà Lý gia và Phúc Đạt có quan hệ làm ăn cực kỳ tốt, thậm chí Lý gia đã mơ hồ có uy tín vượt qua cả phủ thành chủ.

Lần trước Tú Anh phú bà viện cớ bảo vệ Chính Nam lại đưa đến cho hắn một vỏ bọc hoàn hảo, quả thật vô tình cảm liễu, liễu lại xanh!

Cũng phải nói thêm là do thái độ làm người của Lý gia, cụ thể là của Gia Như phú bà và Chính Nam rất tốt nên mới được mọi người chào đón như vậy. Hai người ra ngoài dạo phố mua sắm không ồn ào, không phi ngựa, không chen chúc, lại thường xuyên trả thêm tiền giúp những người bán hàng nên ai cũng vui vẻ khi hai người dừng lại tại cửa hàng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ngô gia muốn làm gì?

Sau mấy giờ dạo phố, Chính Nam để Gia Như phú bà dắt Gia Nguyệt phú bà về trước, còn hắn ghé vào Phúc Đạt có chuyện cần nói với Tú Anh phú bà.

Trong phòng, Tú Anh phú bà một bộ tiểu thư khuê các đang ngồi pha trà thì Chính Nam mở cửa bước vào. Thấy tình cảnh này hắn cũng khá bất ngờ: “Chà, nếu như tôi có tài họa sĩ, tôi sẽ vẽ lại một bức tranh mô tả phong cảnh hiện tại, sau đó đặt tên nó là “Tu La Trà”. Cô nghĩ có thích hợp không?”

Tú Anh phú bà liếc xéo hắn, ánh mắt phong tình vạn chủng nói: “Trà này chính là Minh trà, một ngum mất trí, hai ngum mất hết tu vi, ba ngum... mất mạng a. Anh có dám thử không~?”

Chính Nam khoanh chân ngồi đối diện Tú Anh phú bà, nhận lấy ly trà. Hắn ngửi mùi trà thoang thoảng rồi một hơi uống cạn chén trà. Sau đó gật gù nói: “Nếu bây giờ tôi mất trí lao vào trên người cô, cô sẽ làm gì?”

Tú Anh phú bà buột miệng: “Tất nhiên là... thử một chút là biết ngay chứ sao, khanh khách!” - Cô ngừng lại giữa chừng rồi khẽ cười duyên, dùng ánh mắt khiêu khích Chính Nam.

Chính Nam bụng dưới bỗng nhiên phát nhiệt, hắn cau mày suy nghĩ, sau đó nói: “Trà này không sao, trầm hương này cũng không sao, nhưng kết hợp với nhau... Cô đúng là muốn đùa với lửa?”

Hai thứ kia kết hợp với nhau sẽ tạo nên một loại xuân dược nhẹ, đây là cách những công tử nhà giàu dùng để bẫy con gái nhà lành, hiện tại hắn chính là nạn nhân.

Tú Anh phú bà che miệng cười, nhưng ánh mắt khá bất ngờ, cô nói: “Tôi chính là muốn đùa với lửa đấy, quan trọng là ngọn lửa kia có dám bùng cháy hay không?”

Chính Nam bất đắc dĩ lấy ra một viên Giải Độc Đan ăn vào, còn không quên ăn thêm một viên Thanh Tâm Đan. Hắn cắn nhai nói: “Sẽ có một ngày tôi sẽ cho cô biết cảm giác bị đùa giỡn là như thế nào.”

Lần trước bị hù ma, lần này thì bị hạ xuân dược, Chính Nam tức a!

Nơi này sắp cho hắn ra ám ảnh tâm lý rồi!

Tú Anh phú bà cười duyên nói: “Tôi rất chờ mong~” - Ánh mắt cô mang theo nhàn nhạt gọn sóng nhìn thẳng vào mắt Chính Nam, vừa mời gọi vừa trêu chọc.

Chính Nam không chịu nổi, nghiêm giọng nói: “Cô có tình báo Hồ Tây chưa?”

Thấy Chính Nam không muốn giỡn nữa Tú Anh phú bà cũng nghiêm túc: “Chưa đủ, chỉ với mức độ tình báo hiện tại nếu như hành động rất dễ rơi vào bẫy của Ngô gia.”

Chính Nam cau mày: “Vì sao?”

Tú Anh phú bà đưa cho Chính Nam mấy mảnh giấy, bên trong là nhiều đoạn tin tức ngắn được các thám tử của Trần gia truyền về, nói: “Tôi luôn cảm thấy những thông tin này có được quá dễ dàng, giống như có người ngay từ đầu đã chuẩn bị có ý đồ lộ ra, chờ người nào muốn biết thêm tự bước vào bẫy rập của họ.”

Chính Nam xem xét từng tờ một, cảm giác của hắn chính là “sơ sài”. Hắn nói: “Một sự kiện lớn có thể ảnh hưởng tương lai của hai vị Ngô gia thiếu gia, nói cách khác là tương lai mấy trăm năm tới của toàn bộ Ngô gia, không thể nào dễ dàng bị điều tra nhiều như thế này trong thời gian ngắn được. Chắc chắn là bẫy!”

Tú Anh phú bà gật đầu, cô cũng nghĩ như vậy. Chờ Chính Nam xem kỹ lại những mảnh giấy kia mấy lần, cô mới lên tiếng hỏi: “Anh có ý định gì không?”

Chính Nam gõ gõ bàn, đây là thói quen của hắn khi cần tập trung suy nghĩ. Lát sau, hắn nói: “Nếu cô là Ngô Đức Chung, cô cần phải làm gì để lặng yên không một tiếng động giết chết một con bị trọng thương Giao Long?”

Tú Anh phú bà trầm ngâm một lát rồi nói: “Với hoàn cảnh như ở Hồ Tây, đầu tiên là cần cho người xuống điều tra dưới đáy hồ, chờ thu thập đầy đủ thông tin về độ sâu, vị trí và địa hình bên dưới rồi đề ra bước tiếp theo.”

Chính Nam gật đầu tiếp lời: “Trong quá trình đó thì để cho không bị người khác nghi ngờ, tôi sẽ ra lệnh cấm người dân lại gần vào ban đêm, lại thiết kế thêm ảo trận để đảm bảo không có người “đi nhầm” vào. Ngô Đức Chung thậm chí còn cần thận tới mức tạo ra một tầng thông tin giả để những người muốn điều tra hắn bước vào bẫy do hắn thiết kế sẵn.”

Tú Anh phú bà phản bác: “Nhưng đây cũng chỉ là chúng ta dự đoán a. Bởi vì không có tình báo cụ thể dưới đáy hồ nên biến số quá nhiều.”

Chính Nam gật đầu: “Đã ban đêm không vào được, vậy thì ban ngày tiến vào chứ sao.” - Khóe miệng hắn cong lên nụ cười, bởi vì trong đầu hắn đã có kế hoạch.

...

Từ Phúc Đạt trở về, Chính Nam quyết định tới thăm Nguyệt Vịnh, cũng đã đến lúc dời cô sang nơi khác yên tĩnh hơn.

Trong phòng, Nguyệt Vịnh đã có thể cử động cơ thể chứ không phải nằm im một chỗ như trước nữa, nhưng muốn đứng lên đi lại được thì vẫn còn cần thêm thời gian.

Chính Nam bước vào phòng, lúc này Ngọc Ngân đang giúp Nguyệt Vịnh ăn trưa, không phải cháo nữa mà là cơm canh đầy đủ.

“Đến không đúng lúc a!”

Ngọc Ngân để chén cơm xuống rồi đứng lên cung kính: “Chủ nhân!”

Nguyệt Vịnh nhớ tới lần trước bị Chính Nam “xoa bóp”, mặt cô hơi hồng nói: “Chào... chào anh! Anh ăn cơm chưa?”

“Cảm ơn cô, tôi mới ăn không lâu, chưa có muốn ăn. Giáp, em ăn trước đi, để anh làm cho.” – Chính Nam lấy ra mấy món ăn nấu lúc sáng đưa cho Ngọc Ngân.

Đây là hắn cố ý dành riêng một phần cho cô, tất cả đều còn đang bốc khói.

Ngọc Ngân trong lòng vui mừng a, đây là lần đầu tiên sau gần ấy năm có người chuẩn bị cơm trưa cho cô. Cô cố giữ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn có chút ghen ngào: “Chủ nhân, cảm ơn anh.” – Nói, cô ngồi quay lưng với Nguyệt Vịnh, tháo mặt nạ ra ăn cơm.

Chính Nam cầm lấy chén cơm của Nguyệt Vịnh rồi dứt cho cô, việc này trước đây hắn làm qua, không có trở ngại.

Nguyệt Vịnh ngượng ngùng, chậm rãi há ra cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt tránh né không dám nhìn thẳng vào Tả Luân Nhãn của Chính Nam.

Chính Nam tìm kiếm chủ đề nói để không khí bớt nặng nề: “Cô đã có thể hấp thu ánh trăng để chữa thương nên tới nay tôi sẽ chuyển cô tới nơi khác.

Giáp, nhiệm vụ lần này em làm rất tốt!”

Ngọc Ngân vâng một tiếng, còn Nguyệt Vịnh hỏi gấp: “Đi nơi khác là nơi nào? Anh có tới thường xuyên không? Tôi cảm thấy vẫn chưa tốt lắm đâu!”

“Đi nơi khác xa nơi này a, tôi không thể tới thường xuyên được.” - Chính Nam đổi giọng hài hước: “Lại nói, mỗi lần tôi tới không phải là nhìn thì cũng là sờ, cô không sợ lần sau sẽ nghiêm trọng hơn hay sao?”

Nguyệt Vịnh đỏ bừng cả mặt, cúi đầu lí nhí nói: “Anh không thể tới thường xuyên sao, không đi có được không? Ở đây tôi cảm thấy rất tốt...”

Chính Nam giọng không cho phép từ chối nói: “Tối nay 10 giờ tôi sẽ tự mình mang cô đi, sắp tới ở đây sẽ không an toàn, tôi là lo lắng cô sẽ bị thương thôi.”

“Quyết định như vậy đi. Giáp, lát nữa xong việc bên này em qua phòng anh, anh đi trước.”

Chính Nam đứng dậy rồi đi trước, Ngọc Ngân đang ăn cũng đứng lên tiễn hắn rồi đeo mặt nạ vào tiếp tục công việc của cô.

Nguyệt Vịnh thì ánh mắt buồn bã, lần đầu tiên cô cảm thấy vết thương của mình dường như mới tốt a, cô cần thêm thời gian.

Ngọc Ngân nhìn Nguyệt Vịnh nói: “Anh ấy là một người rất ngọt ngào. Bỏ ra lớp mặt nạ đầy trách nhiệm kia, anh ấy còn hài hước, biết quan tâm và dịu dàng.” - Ngọc Ngân cũng không biết khi nói tới Chính Nam, giọng của cô không tự chủ được trở nên đặc biệt ôn nhu.

Nguyệt Vịnh ngược lên nhìn Ngọc Ngân nói: “Cô nhìn thấy anh ấy sau lớp mặt nạ rồi sao?”

Ngọc Ngân gật đầu: “Đã gặp qua, chiến đấu chung qua, thậm chí còn cùng nhau vào sinh ra tử qua.”

Nguyệt Vĩnh gặng hỏi: “Tại sao anh ấy lại coi cô như nô tỳ, cô lại gọi anh ấy là chủ nhân?”

Ngọc Ngân lắc đầu: “Là tôi tự mình phát Đôn phương Chủ - Nô huyết thể để làm nô tỳ của anh ấy, nhưng anh ấy chưa bao giờ xem tôi như nô tỳ để đối đãi, chính cô cũng nhận ra chứ.”

Nguyệt Vĩnh gật đầu, cô chưa thấy vị chủ nhân nào tự mình mang cơm cho nô tỳ, còn thay cô ấy làm việc phải làm trong khi cô ấy ăn cơm, cũng chưa bao giờ thấy hân to tiếng, nặng lời với Ngọc Ngân, chuyện gì muốn cô làm cũng hỏi ý cô có muốn làm hay không.

Ngọc Ngân đứng dậy dọn dẹp phòng, trước khi đi ra cô nói: “Cô nghỉ ngơi cho tốt đi, chủ nhân muốn chuyển cô đi hẳn là tới nơi khác để cô có thể hấp thu ánh trăng tốt hơn thôi. Đừng lo lắng, nếu cô không muốn trở thành một trong số chúng tôi, anh ấy chắc chắn sẽ không làm khó cô.”

Ngọc Ngân không biết khi cô đóng cửa lại, phía sau cánh cửa đó là nụ cười lạnh trên khóe miệng Nguyệt Vĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Luận công khen thưởng

“Sau khi giải quyết Ngô gia, nên tính tới Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các. Haiz, Nguyệt Vĩnh cô gái này, càng ngày càng không thành thật.” - Chính Nam thở dài, thu lại Bạch Nhãn.

Hắn biết thừa Nguyệt Vĩnh đang cố gắng xác định phương hướng và liên lạc với bên ngoài nhưng không nói ra. Dù sao bình thường cô ở không cũng rảnh hoảnh, nên để cho cô có việc gì đó làm mới không nhàm chán, hắc hắc.

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Chủ nhân, anh có ở bên trong không?”

Chính Nam đi ra mở cửa, hắn bắt đắ dĩ nói: “Anh đã nói rất nhiều lần là bình thường không có nhiệm vụ không cần gọi anh là chủ nhân.”

Ngọc Ngân mỉm cười bước vào phòng rồi đóng cửa lại, cô không trả lời mà tới bên cạnh bàn rồi pha trà.

Chính Nam cười lắc đầu, hắn nói không được cô gái này, đành chiều theo cô vậy.

Ngọc Ngân thấy Chính Nam uống trà, cô mới hỏi: “Anh gọi em qua có việc gì không?”

Chính Nam gật đầu: “Có đây. Nhiệm vụ ngày mai lát nữa em đi theo anh cùng mọi người họp. Bây giờ anh cần số đo ba vòng của em.”

Ngọc Ngân sững sờ, mặt cô hơi hồng hồng: “Số... số đo ba vòng sao? Có... có quan trọng hay không?”

Chính Nam nghiêm túc: “Quan trọng chứ, rất quan trọng, sinh tử, tồn vong quan trọng!”

Ngọc Ngân lật cái bạch nhãn, cô chưa thấy có số đo ba vòng nào quan hệ trọng đại như vậy, nhưng hắn đã muốn cô tất nhiên sẽ không từ chối.

“88 - 63 - 91” - Ngọc Ngân tự hào ưỡn ngực, hóp eo, vênh mông với Chính Nam.

Chính Nam rung đùi đắc ý: “Được a, không hổ là Giáp hộ pháp của anh, số đo này vô địch.” - Hắn không tiếc giờ cho Ngọc Ngân ngón cái.

Ngọc Ngân đắc ý: “Anh có cần thêm chiều cao, cân nặng hay không?”

“Vậy thì không cần.” - Chính Nam cười gian nói: “Cái anh cần biết bây giờ là độ co giãn của nó như thế nào kia, hắc hắc.”

Ngọc Ngân đỏ mặt, cúi đầu nói: “Anh... anh có muốn... muốn thử không?”

Chính Nam nhìn cô biểu tình kia, lời nói kia, hắn nuốt ngụm nước miếng. Đang muốn mở miệng đột nhiên bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa: “Thối Chính Nam, gọi em qua có việc gì không? Em còn muốn cùng Gia Nguyệt ôn chuyện đây.”

Hai người trong phòng hoảnh hốt, vội vàng ổn định nhịp thở!

Chính Nam háng giọng nói: “Vào đi Gia Như, anh có chuyện muốn nói với em đây.”

Gia Như phú bà vào phòng, trong phòng Chính Nam đang ngồi ghế uống trà, xem giấy tờ gì đó. Cô vừa kéo ghế ngồi vừa nói: “Có chuyện gì anh nói mau đi, em với Gia Nguyệt...”

Chính Nam đưa cho cô mấy tờ giấy rồi nói: “Em tự xem đi.”

Gia Như phú bà mặt đầy chấm hỏi lật xem, lát sau cô hỏi: “Anh có ý định gì với chuyện này?”

Ngọc Ngân ẩn thân ngay sau lưng Chính Nam cũng đang nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay hắn, cô hiểu được nhiệm vụ mới của cô có thể chính là chuyện này.

Chính Nam nói: “Anh đã cùng Hắc Vô Thường tính trước một kế hoạch nhưng cần sự giúp đỡ của tất cả mọi người. Cho nên, tối nay 10 giờ chúng ta xuất phát tới căn cứ tiến hành bàn bạc kỹ càng hơn, đồng thời cũng đi chuyển Nguyệt Vĩnh qua căn cứ cho dễ trông coi. Cô gái kia không giống như mặt ngoài ngoan ngoãn như vậy đâu.”

Gia Như phú bà cau mày: “Chuyện hôm qua anh cùng Hắc Vô Thường nói tới chính là chuyện này?”

“Không sai. À, còn một chuyện nữa.” - Chính Nam cười hèn mọn, xoa hai tay vào nhau: “Gia Như, anh cần số đo ba vòng của em.”

Gia Như phú bà phản ứng không khác gì Ngọc Ngân, cô lí nhí nói: “8... 83 - 63 - 86”

Chính Nam gật gù: “Được a, vẫn còn không gian phát triển rất lớn, cần cố gắng thêm.”

Gia Như phú bà mặt đen như đáy nồi, một cái ly trà bay thẳng mặt Chính Nam đồng thời quát lớn: “Đi chết!”

Chính Nam nghiêng người tránh thoát, Ngọc Ngân phía sau hắn cũng nhanh nhẹn né qua.

Nhìn Gia Như phú bà giận đùng đùng rồi đi, Chính Nam mồm búc: “Này, anh nói gì sai sao?”

Ngọc Ngân nín cười nói: “Nếu anh không nói “cần cố gắng thêm” thì sẽ không có gì sai.”

Hai cô gái vừa rời khỏi, Chính Nam lập tức truyền tin cho Tú Anh phú bà nói 10 giờ tối nay gặp nhau ở Thanh Vân Tông rồi bắt tay vào luyện khí.

...

10 giờ tối, Chính Nam, Gia Như phú bà, Ngọc Ngân mang theo đã bị đánh thuốc mê ngủ không biết trời đất Nguyệt Vĩnh lên đường bay tới Thanh Vân Tông.

Chỉ sau một ngày đêm được cấp 3 Tụ Linh Trận bao phủ, Thanh Vân Tông trông đã có thêm chút sức sống, ít nhất là cây cối đã đứng thẳng chứ không xiêu xiêu vẹo vẹo như tối qua lúc nhóm người Chính Nam mới đến.

Bốn người Chính Nam đáp xuống giữa quảng trường Thanh Vân Tông, ở đây Tú Anh phú bà, Lam Chiến - Lam Phụng hai ông cháu đã đứng đợi sẵn.

“Vào trong nói chuyện. Àt, em mang cô gái này xuống mật thất khóa lại xong lên tập hợp với mọi người. Hôm nay chúng ta có cuộc họp dài cần tất cả mọi người có mặt.” - Nói, Chính Nam đi đầu vào trong đại điện.

Lam Phụng hơi sững sờ khi thấy thật nhiều phi hành khí đáp xuống trước mặt mình, nghe Chính Nam gọi cô mới giật mình trả lời: “Vâng... vâng, chủ nhân.”

Một tiếng "Chủ nhân" này khiến Chính Nam trở thành mục tiêu cho thật nhiều tia laser chiếu vào. Hắn tranh thủ tỏ lái câu chuyện: “Đi vào trong đi nhanh đi, nơi này thật lạnh!”

Tất nhiên là lạnh a, ba cặp mặt đang nhìn hắn chăm chăm chẳng lẽ không lạnh.

Tú Anh phú bà giọng châm chọc: “Nếu như tôi nhìn không lầm thì người kia hẳn là Tân Tinh Bảng thứ 14 “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh a, còn đây chính là tân tấn Tân Tinh Bảng thứ 13 Giáp hộ pháp chứ. Hạnh ngộ!”

“Ra mắt Hắc Vô Thường thần sử!” - Ngọc Ngân cũng mang tính xã giao trả lời: “Tân Tinh Bảng thứ 13 cái gì chỉ là chút hư danh được chủ nhân ban cho mà thôi, không dám kể công.”

Chính Nam trong thâm than khổ, người ta nói cô gái xinh đẹp gặp nhau sẽ ghen ghét, những người này toàn thân đen kịt, mặt cũng không thấy, làm sao vừa gặp đã mùi thuốc súng khét lẹt thế nhỉ?

Lam Phụng vừa trở lại đã phát hiện bầu không khí có chút không đúng. Cô rất thức thời ngậm miệng không nói mà ngồi vào chỗ của mình cạnh ông nội, cúi đầu nhìn ngón tay mình.

Trên ghế trung tâm, Chính Nam nói: “Cảm ơn mọi người có mặt ở đây hôm nay. Đầu tiên, trước khi bắt đầu cuộc họp tôi muốn nói một chuyện trước.”

Mọi người im lặng chờ Chính Nam nói tiếp. Bình thường hihahaha nhưng khi nghiêm túc hắn vẫn rất có uy nghiêm.

Chính Nam nhìn mọi người một vòng rồi nói: “Giáp, em đứng ra.”

Mọi người lại quay qua nhìn Giáp, kể cả hai vị phú bà cũng không biết Chính Nam muốn làm gì.

Ngọc Ngân đứng dậy, giọng hơi run nói: “Chú... chủ nhân.”

Chính Nam cười nói: “Cái gì a! Anh đâu có ăn thịt em, làm sao run như vậy. Xuất ra bản lĩnh Tân Tinh Bảng thứ 13 đi chứ.”

Thấy Chính Nam không phải muốn phạt mình gì đó, Ngọc Ngân thở phào một hơi, lúc này cô mới đứng thẳng lưng, ưỡn ngực.

Chính Nam gật đầu: “Đúng, phải có khí thế như vậy.”

“Nói với mọi người, nhiệm vụ vây quét Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các lần trước có sự góp mặt của tôi, Bắc Đẩu thần sứ và Giáp hộ pháp. Quá trình tôi không nói tới, kết quả thì mọi người đều biết, Tân Tinh Bảng vị trí thứ 13 thuộc về chúng ta, vị trí thứ 14 cũng trọng thương đang nằm trong mặt thất. Từ đó đến nay, Giáp hộ pháp đều giữ nhiệm vụ trông chừng, bảo vệ và chăm sóc cho Nguyệt Vĩnh. Hôm nay tôi muốn nói là, có công tất nhiên phải thưởng. Giáp, cái này tặng cho em.”

Chính Nam lấy ra bốn món trang bị gồm áo, quần, bay cổ tay và giày được hắc chế tạo và tỉ mỉ trang trí cả buổi chiều hôm nay đưa cho Ngọc Ngân.

Lấy nhãn lực của những người còn lại đều nhìn ra đây là cấp 3 cực phẩm trang bị, còn tính năng thì chưa thử không biết được.

Chính Nam giới thiệu với mọi người: “Tin chắc mọi người đều nhìn ra đây là cấp 3 trang bị a. Ngoại trừ các tính năng cơ bản ra thì bộ trang bị này được đặc chế cho Giáp hộ pháp khả năng ẩn thân nhanh hơn, hạn chế tối đa âm thanh phát ra trong khi di chuyển và quan trọng nhất là hiệu quả đồng bộ của nó, tự hấp thu linh khí bổ sung tiêu hao cho người mặc.”

Bên trong cả bốn trang bị cũng có các tiết điểm giống như huyết đạo của người, có tác dụng tích trữ nguyên khí khi không sử dụng, để lúc chiến đấu hoặc rượt đuổi sẽ có ưu thế về tổng lượng nguyên khí so với đối thủ. Thêm nữa bộ trang bị này do chính tôi chế tạo, nên là Giáp, nếu em có yêu cầu gì khác về ngoại hình hay tính năng cứ nói với anh, có thời gian anh sẽ sửa lại nó theo ý em. Đúng, anh cũng tự ý lấy một cái tên cho bộ trang bị này, gọi “Lư Quang sáo trang”, em thấy thế nào?”

Ngọc Ngân còn chưa kịp trả lời thì Gia Như phú bà đã đập bàn, lớn tiếng: “Anh vừa nói nhiệm vụ lần trước có cả em tham gia, vì sao chỉ có hộ pháp của anh có phần thưởng. Của em đâu?”

Chính Nam lạnh nhạt nói: “Bởi vì đặc thù của nhiệm vụ ngày mai cho nên anh phải gấp rút chế tạo cho Giáp hộ pháp trước, của em sẽ có sau. Đừng có cư xử như con nít như vậy.”

Gia Như phú bà lập tức biến thành con chim cút: “Em... em xin lỗi. Lần sau em không... không dám nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Trong phòng họp

Chính Nam không để ý Gia Như phú bà nữa mà quay qua Ngọc Ngân, nói: “Em mặc lên rồi thử một chút tính năng, có gì không vừa ý hay muốn chỉnh sửa thì cứ nhớ kỹ, lát nữa anh sẽ giúp em sửa.”

Ngọc Ngân rom róm nước mắt!

Cô có giác ngộ mình là cái nô tỳ, những việc cô muốn làm, nên làm và phải làm đều cần bắt đầu từ lợi ích của chủ nhân để suy nghĩ. Cô cũng không ngờ Chính Nam lại vì cô mà lượng thân chế tạo một bộ trang bị làm phần thưởng, còn không tiếc vì vậy mà nặng lời với một vị thần sứ khác.

Ngọc Ngân thật muốn quỳ xuống cảm ơn hắc, nhưng Chính Nam đã từng nói “Làm người chỉ quỳ cha, quỳ mẹ, quỳ thiên địa” cho nên cô không thể quỳ, chỉ cúi đầu cảm ơn rồi vào trong thay đồ.

...

Bên ngoài, không khí càng trầm trọng khi vừa rồi Chính Nam “có vẻ” như đã nổi nóng với Bắc Đẩu thần sứ.

Chính Nam lắc đầu, cười nói: “Mọi người làm gì im lặng như vậy a, tôi cũng không có nổi nóng với Bắc Đẩu thần sứ đâu. Chỉ là không hài lòng với thái độ trên bàn họp của cô ấy.”

“Bắc Đẩu, ở đây có người tu vi cao hơn em, có người lớn tuổi hơn em, có người tháo xuồng mặt nạ này địa vị hiển hách hơn em nhiều. Cho nên cư xử trưởng thành một chút, đừng có đập bàn hay to tiếng, cũng đừng đòi hỏi cái gì, chỉ cần em xứng đáng tất nhiên mọi người sẽ vui vẻ mà dành cho em những gì em nên được. Em muốn nói gì hay không?”

Lời của Chính Nam mặc dù gọi đích danh Bắc Đầu thần sứ nhưng cũng là nhắc nhở tất cả mọi người. Không ai biết phía sau mặt nạ là ai, ăn nói, hành động sao cho giữ được hòa khí chung thì thế lực mới bền vững được.

Gia Như phú bà buồn bã, đứng dậy khom ng nói: “Xin lỗi mọi người. Vừa rồi tôi hơi quá khích nên hành động có chút lỗ mẫn, mong mọi người tha thứ.”

Tú Anh phú bà cười nói: “Được rồi, Không. Anh không cần trước mặt mọi người giáo huấn Bắc Đầu như vậy đâu, tìm cơ hội nói riêng cũng được mà.”

Chính Nam lắc đầu: “Tu vi mạnh yếu, công hiến nhiều ít, tuổi tác lớn nhỏ hay địa vị sang hèn gì đối với tôi cũng không quan trọng lắm. Mọi người chung chí hướng với nhau thì đầu tiên cần phải có đó là sự tôn trọng lẫn nhau, mình hơn người ta cái này nhưng người ta hơn mình các khác a. Xin lỗi mọi người vì làm không khí có chút trầm. Như vậy đi...”

Bùm! Bùm! Bùm!...

Một loạt tiếng nổ nhỏ liên tục phát ra, năm “Chính Nam” giống nhau như đúc đứng song song hiện ra trước mặt mọi người.

Cả năm cái “Chính Nam” đồng thanh: “Ai cảm thấy tôi đáng ghét cứ đi lên đâm một cái. Nếu tôi xui xẻo bị đánh trúng bản thể thì là do tôi đáng đời.”

Chờ một lúc không thấy ai có phản ứng, Chính Nam lại nói: “Bắc Đầu, em tới trước. Vừa rồi anh nạt em đảm bảo em ghét anh đúng không? Tới, em có 20% cơ hội đánh trúng anh.”

Trong phòng mọi người đều cười xòa, Gia Như phú bà tròn trắng mắt trừng Chính Nam không nói, Tú Anh phú bà ánh mắt lấp lóe không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng quan trọng là không có ai dám lên a!

Chính Nam giọng đầy bất đắc dĩ: “Không có ai lên, vậy thì Giáp, cho em một cơ hội...”

Cheng!

Bốn phân thân của Chính Nam tan biến, chỉ còn lại bản thể của hắn đang nghiêng đầu, tay cầm chủy thủ đỡ ngay cổ của mình.

P phía sau hắn, Giáp hộ pháp không biết từ lúc nào đã ra khỏi phòng thay đồ, một tay cũng đang cầm chủy thủ, duy trì tư thế đâm vào động mạch chủ trên cổ Chính Nam.

Chính Nam giả vờ sợ hãi nói: “Xém chết! Em làm thật đấy hả?”

Ngọc Ngân thu chủy thủ lại, cười nói: “Người khác em còn có thể giết, riêng chủ nhân thì chắc chắn là không thể. Cảm ơn anh, bộ đồ này rất hợp. Một số chi tiết em sẽ cùng anh nói sau.”

Mọi người há hốc mồm, trong lúc mọi người đang cười nói thì có sát thủ áp sát mà không một ai hay biết, thậm chí Lý Sương hậu kỳ như Lam Chiến cũng chỉ một sát na lúc Ngọc Ngân ra tay hắn mới cảm giác thấy, nếu cô chỉ đứng im ở đó nghe lén, hắn thật sự là nhận không ra.

Càng đáng sợ hơn là Chính Nam rõ ràng là biết Giáp ở ngay sau lưng hắn, còn có dư thời gian để cười đùa.

Hai tên quái vật nào đây a!

Tú Anh phú bà cũng sợ hãi nhìn Ngọc Ngân, vừa rồi nếu người bị ám sát là cô, e rằng một số át chủ bài phải lộ ra mới hi vọng bảo toàn được tính mạng.

Chính Nam trầm giọng nói: “Vừa rồi ai cảm nhận được Giáp áp sát tôi, ai tự tin nói rằng có thể cứu tôi nếu tôi không thể tự cứu mình, ai dám nói nếu mình là mục tiêu thì có thể bảo toàn tính mạng, thậm chí phản sát?”

Mọi người đều im lặng, không ai nhúc nhích, không ai lên tiếng.

Chính Nam liếc mọi người một vòng rồi cười nói: “Rất tốt, nếu mọi người làm không được, vậy khả năng cao là đối phương cũng làm không được. Tiếp theo, chúng ta tới với nội dung buổi họp hôm nay.”

Mọi người xem chút ngả ngửa, tưởng rằng lại bị Chính Nam nạt nộ một trận, ai ngờ tên này chỉ là muốn mở màn cuộc họp bằng cách này.

...

“Hắc Vô Thường, em tới giải thích tình huống trước.” - Chính Nam rất có giám đốc phong phạm, chính là ngồi một chỗ chỉ đạo nhân viên lên chiếu slide thuyết trình.

Tú Anh phú bà gật đầu rồi đứng ra giải thích tình huống cho mọi người trong phòng.

Từ việc dưới đáy Hồ Tây tại Hà thành có một con giao long ngủ say, tới việc thành chủ Ngô Đức Chung muốn lấy máu của nó mưu đồ cá nhân, cuối cùng là việc cao tăng Akatsuki quyết định muốn giành lấy con Giao Long này.

Tiếp theo Chính Nam tiếp tục nói tới việc Ngô gia xây dựng trận pháp bao phủ toàn bộ Hồ Tây, tung hỏa mù nhằm lừa các thám tử và kế hoạch hành động của hắn và Tú Anh phủ bà.

Cuối cùng, Chính Nam đứng dậy chốt lại cuộc họp: “Nếu mọi người đều đồng ý thì sáng ngày mai 10 giờ chúng ta hành động. Nếu, tôi nói nếu có chuyện gì nằm ngoài kế hoạch xảy ra, tôi muốn mọi người bằng mọi giá phải đảm bảo sẽ không có ai thành viên nào bị bỏ lại phía sau, nhất là Giáp. Nhiệm vụ lần này của em cực kỳ nguy hiểm, có khả năng sẽ ảnh hưởng tính mạng, nếu như cần thiết, anh cho phép em bỏ qua nhiệm vụ để bảo toàn tính mạng trước, nhớ đấy.”

...

Tan họp mới là 12 giờ đêm, Chính Nam tranh thủ giúp Ngọc Ngân sửa lại trang bị theo ý cô rồi qua xem Nguyệt Vĩnh. Cô gái này hắn là đã tỉnh lại rồi chứ.

Chính Nam cũng không gõ cửa mà đẩy mở cửa phòng rồi bước vào.

Vút!

Một vật gì đó bay thẳng tới Chính Nam, mục tiêu là giữa trán.

Hắn xoay người một vòng, bắt lấy vật kia rồi như thường đi tới ngồi đối diện Nguyệt Vĩnh, nói: “Nửa đêm mà cô năng động thế nhỉ, không ngủ được sao?” - Ly nước kia chính là cô ném

Nguyệt Vĩnh trừng mắt hắn nói: “Anh nửa đêm vào phòng cô gái làm gì, còn không thèm gõ cửa?”

Chính Nam khinh bỉ nói: “Mới ngủ ở đây một giấc đã xem chỗ này là phòng mình rồi? Tôi phải nói cô đầu óc có vấn đề, hay thật sự là tính thích ứng của cô cao?”

"

Nguyệt Vĩnh hậm hực nói: “Anh nói chuyện tôi tới nơi có ánh trăng tốt hơn, chỗ này rõ ràng là mặt thất, lấy ở đâu ra ánh trăng.”

Chính Nam nhún vai: “Vừa rồi bận họp với các thần sứ khác, bây giờ mới rảnh tới chuyển cô qua chỗ khác đây. Cô muốn tôi bế cô, hay là công, hay là vác trên vai?”

Nguyệt Vĩnh lật cái bạch nhãn, nói: “Bê chứ sao, hai cách kia chẳng phải ngực của tôi...” - Cô lập tức im lặng.

Nhắc tới ngực của mình, Nguyệt Vĩnh mới xấu hổ nhớ ra bị người ta nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, còn cái gì nữa đâu mà nói.

Chính Nam không nói hai lời, lập tức cho Nguyệt Vĩnh tới cái công chúa ôm rồi đi ra khỏi phòng.

“Cô nên cố gắng thành thật một chút, không phải là tôi không biết những động tác nhỏ của cô đâu, chỉ là nó còn chưa có gây ra tác hại gì nên tôi không muốn nói thôi.”

Nguyệt Vĩnh sững sờ rồi cười khò. Cô gục đầu vào ngực Chính Nam: “Nếu như tôi khỏi hẳn, anh sẽ thả tôi đi sao?”

Chính Nam gật đầu: “Đúng vậy. Giết cô cũng không mang tới lợi ích gì, buôn bán phụ nữ cũng không phải là phương châm của chúng tôi, như vậy thả cô về sau này có chuyện cũng sẽ dễ cùng Tà Nguyệt Tông nói hơn.”

Nguyệt Vĩnh ỉu xiu buồn bã: “Tôi đối với anh chỉ có... tác dụng như vậy sao?”

Chính Nam giọng tất nhiên nói: “Giữa chúng ta không có tình yêu, không có tình bạn, tình anh em, tình đồng chí cũng không có, cô muốn tôi phải đối với cô như thế nào?”

Nguyệt Vĩnh nức nở: “Vậy tại sao lúc đó anh lại cứu tôi? Mẹ tôi không thương tôi, anh cũng vì tính toán của mình mới cứu tôi, cả thế giới này không có ai, không có một ai cần tôi như một con người, sao anh không để tôi chết quách đi cho rồi... hức... hức...”

Chính Nam sững sờ: “Vì cô nói muốn sống à?”

"Chỉ vì... như vậy sao!?"

Nguyệt Vĩnh không nói mà cứ vậy úp mặt vào ngực Chính Nam khóc lớn. Cô buồn, tủi thân, nhục nhã...

Nhân sinh mấy chục năm, ngoại trừ tu luyện chính là đánh giết, lừa lọc, tranh đấu.

Thân mệt mỏi, tâm cũng mệt mỏi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cứ như vậy bị... Cưỡng hôn!

Tới một căn phòng có cửa sổ khá lớn, Chính Nam đặt Nguyệt Vịnh xuống giường rồi Lam Phụng tới.

"Em chuẩn bị một bộ chăn mền mới và vài bộ quần áo cho cô ấy. Mang tới đây ngay cho anh nhé."

"Vâng, chủ nhân."

Nhìn Nguyệt Vịnh một mặt sinh không thể luyến ngơ ngác ngó chừng trần nhà, Chính Nam lắc đầu.

Nguyệt Thần huyết mạch a!

"Chỗ này có đủ ánh trăng cho cô chưa?"

Chính Nam cảm thấy nếu không kéo Nguyệt Vịnh về với thực tại, cô có thể ngao du ra tới ngoài vũ trụ luôn rồi.

Nguyệt Vịnh hồi thần, gật gật đầu. Cô hỏi: "Không phải là Giáp hộ pháp sao?"

Chính Nam cũng không có gì phải giấu giếm: "Mới thu một cái hộ pháp mới, gọi Át, cũng là một người đáng thương."

Hắn vừa rót trà, vừa nói tiếp: "Cha chết, tông môn lui bại, ông nội sắp tới thọ hạn, bản thân thiên phú không phải là rất tốt. Có thể sẽ có người nghĩ tôi lợi dụng lúc người ta khó khăn, nhưng cô nói xem, nếu như tôi không thu nhận cô ấy, đời này có hi vọng nào cho cô ấy lại tươi cười hay không?"

Nguyệt Vịnh quay đầu nhìn thẳng vào mắt Chính Nam nói: "Anh đối với mọi cô gái đều tốt như vậy sao?"

Chính Nam lắc đầu: "Không tốt. Tôi bắt cô ấy phải phát đơn phương Chủ - Nô huyết thệ, bắt cô ấy che giấu danh tính sống tiếp. Cô nghĩ như vậy là tốt sao?"

Nguyệt Vịnh gật đầu: "Tốt, đã rất tốt rồi. Chỉ ít hiện tại còn có người quan tâm, lo lắng và nghĩ cho cô ấy, hơn là phải nhìn từng người mình yêu thương chết đi mà không thể làm gì, sau đó lẫn lộn một mình sống tiếp trong tủi nhục, trong giày vò rồi chậm rãi chết đi trong cô đơn và hối hận."

Nguyệt Vịnh rất hiểu cảm giác đó, cô chán ghét sự cô đơn và sợ hãi một ngày nào đó cuộc đời mình cũng sẽ kết thúc như vậy.

Chết đi trong cô đơn và hối hận, hoặc là...!

Chính Nam gật đầu, tâm tính của Nguyệt Vịnh rất thành thực a, hắn thật sự tiếc nuối vị hộ pháp này.

Hắn đứng lên quay đầu đi nhưng bị Nguyệt Vịnh bắt lại cánh tay: "Anh nói vận mệnh của những người mang Nguyệt Thần huyết mạch là phải cô đơn mãi mãi, đúng không?"

Chính Nam dừng lại nói: "Đúng là như vậy."

Nguyệt Vịnh ánh mắt chờ mong nhìn Chính Nam nói: "Nếu tôi gia nhập tổ chức của anh, anh có thể để tôi đứng bên cạnh anh được không, bắt chấp cái vận mệnh chó má này có bắt tôi phải cô đơn vĩnh viễn, anh vẫn sẽ tốt với tôi như những ngày qua chứ?"

Chính Nam quay đầu lại, Tà Luân Nhân chậm rãi xoay tròn nhìn thẳng vào mắt Nguyệt Vịnh nói: "Tôi lập nên Akatsuki chính là muốn cùng mọi người từ trong đêm tối vạch ra một mảnh bình minh của mình. Nếu cô cảm thấy cuộc đời của mình đã không có hi vọng, đã bị một màn đêm bao phủ và cô muốn đứng lên, cô muốn chống lại, vậy thì chào mừng cô gia nhập Akatsuki."

Nguyệt Vịnh nhìn chăm chú vào đôi mắt màu đỏ yêu dị kia, ánh mắt dần trở nên mê đắm.

Hắn từng nói nếu nhìn con mắt của hắn lâu sẽ bị ảo giác. Nếu như tất cả những ngày qua chỉ là ảo giác, ảo giác được hắn cứu mạng, được chăm sóc, được quan tâm chiều chuộng, được bế vào lòng đầy ấm áp và ôn nhu, những ảo giác một ngày nào đó sẽ tan biến.

Vậy cô chấp nhận không bao giờ tỉnh lại!

Nguyệt Vịnh cắn nát đầu lưỡi của mình, máu chảy xuống khóe miệng.

Cô dùng ngón tay cái quẹt vết máu rồi vạch lên trán một đường ngang, nói: "Chủ nhân! Nô tỳ xin thề với trời đất kiếp này chỉ có một mình ngài làm chủ, sống là người của ngài, chết là ma của ngài."

Chính Nam giúp cô lau máu ở khóe miệng rồi dịu dàng nói: “Được rồi, vết thương ở trong miệng sẽ lâu lành, lần sau đừng hành động ngốc như vậy. Em nghỉ ngơi đi.”

Giúp Nguyệt Vĩnh nằm trở lại giường, Chính Nam muốn đi lại bị Nguyệt Vĩnh bắt cánh tay lần nữa. Cô áp ứng: “Chủ... chủ nhân, em muốn... muốn thấy gương mặt anh... có được không?”

Chính Nam ngồi xuống mép giường, một tay tháo ra mặt nạ, mỉm cười nhìn cô.

Nguyệt Vĩnh sững sờ!

Cô từng nghĩ phía sau mặt nạ kia là một gương mặt cương nghị, già dặn, góc cạnh rõ ràng. Cũng từng nghĩ là một gương mặt ngăm đen, có chút râu, lông mày rậm vằn vằn.

Thế nhưng trước mặt cô bây giờ là gương mặt còn chút non nớt, trắng nõn mịn màng, mày kiếm mắt sao, lông mi cong, thậm chí môi còn hồng tự nhiên.

Đây... đây không phải là trong truyền thuyết tiểu bạch kiếm sao!?

Đẹp như vậy rồi bao giờ chết!? Định bắt tử hay gì!?

Nguyệt Vĩnh không biết lấy ở đâu ra dũng cảm vươn người lên, hai tay ôm lấy cổ Chính Nam rồi găm vào bờ môi hồng hào đang hấp háy trước mặt cô, như thể nếu cô không làm như vậy tối nay cô nhất định sẽ day dứt không ngủ được.

Chính Nam sững sờ, hấn cứ như vậy bị nô tỳ của mình cưỡng hôn, không chút dấu hiệu, không chút cảnh báo.

Bịch! Bịch!

Hai tiếng rơi đồ vang lên phía sau lưng Chính Nam, ngay tại cửa ra vào. Hấn nhanh tay đeo lên mặt nạ, còn đang say sưa găm Nguyệt Vĩnh cũng buông ra hai tay đang ôm lấy cổ Chính Nam mà bụm lấy mặt mình, giống như làm như vậy sẽ không ai thấy cô đang tồn tại, cũng không ai thấy gương mặt đã đỏ hồng, khóe bốc nghi ngút của cô.

Chính Nam đứng dậy quay đầu lại, đứng ở cửa là Át hộ pháp Lam Phụng, còn âm thanh rơi xuống đất vừa rồi chính là chăn mền và quần áo cô đi lấy cho Nguyệt Vĩnh.

“Chủ... chủ nhân, em... em không cố ý nhìn lén. Em... em sẽ không nói với bất kỳ ai.”

Nhìn run như cây sậy Lam Phụng, Chính Nam bật cười nói: “Này, anh có đáng sợ như vậy sao. Được rồi, đừng sợ, không có việc gì đâu. Em vào chăm sóc cô ấy một chút, cô ấy bị thương, nhẹ nhàng thôi nhé. Xong việc tới phòng anh một lát, anh đi trước.”

Đi ngang qua người Lam Phụng, Chính Nam cúi xuống nói nhỏ vào tai cô: “Nếu như có người khác biết được chuyện này, vậy thì...hắc hắc.”

Hù dọa trẻ vị thành niên xong Chính Nam đi thẳng, để lại Lam Phụng mặt không còn chút máu.

Một lúc sau Lam Phụng mới khôi phục nhịp tim, cô bé bước vào phòng nói nhỏ với Nguyệt Vĩnh: “Này, vừa rồi tôi thấy chủ nhân tháo mặt nạ ra, cô có nhìn thấy không?”

Nguyệt Vĩnh thấy trong phòng chỉ còn một mình Át hộ pháp đang nói chuyện với mình, cô cũng thẳng thắn trả lời: “Nhìn thấy, thấy rất rõ.” - Nói cô còn liếm mép một cái, phong tình vạn chủng.

Lam Phụng tò mò hỏi: “Như thế nào, chủ nhân có đẹp trai hay không? Đen hay trắng, da dẻ có mịn màng không? Vừa rồi tôi thấy rõ ràng là cô chủ động hôn chủ nhân, môi của anh ấy rất hấp dẫn sao? Có ngọt như trong truyền thuyết không? Hay là...”

Bốp!

Một tảng đá nhỏ không biết từ đâu bay tới đập vào đầu Lam Phụng, sau đó giọng Chính Nam vang lên: “Còn ăn nói lung tung lần sau sẽ là phi tiêu nhé!”

Lam Phụng rút cổ giúp Nguyệt Vĩnh chuẩn bị đồ ngủ rồi chạy trốn về phòng mình, để lại một mặt hạnh phúc, hơi thở dần đều Nguyệt Vĩnh.

...

9 giờ sáng, toàn bộ Akatsuki xuất kích, chỉ có Lam Phụng bị Chính Nam cho ở lại Thanh Vân Tông chăm sóc Nguyệt Vĩnh, còn lại mọi người đều cần phải tham gia nhiệm vụ lần này.

10 giờ sáng, tại phủ thành chủ.

“Đại nhân, Trần tiểu thư đến, nói có chuyện muốn gặp ngài.” - Hộ vệ gõ cửa phòng Ngô Đức Chung bẩm báo.

Trong phòng, đang cùng tiểu thiếp “tập thể dục”, Ngô Đức Chung cau mày: “Bà cô này tại sao lại vô duyên vô cớ tới đây nhỉ?” - Mặc dù có nhiều vấn đề không hiểu nhưng hấn vẫn không gác lại công việc cao cả hiện tại để ra tiếp khách, để lại tiểu thiếp một mặt u oán.

Tú Anh phú bà ngồi trong phòng khách Ngô gia, cô nhìn quanh kiến trúc trong nhà, cảm thấy cũng có chút mỹ quan, hẳn là tốn không ít tiền.

Đúng lúc này, Ngô Đức Chung bước vào, mặt chưa thấy đã thấy bụng trước. Hắn niêm nở: “Trần tiểu thư, rồng đến nhà tôm như thế này thật sự là vinh hạnh a, lần sau nếu ngài muốn tới chơi có thể báo trước, tôi sẽ cho xe tới rước ngài.”

Tú Anh phú bà sững sờ, cô nghi hoặc hỏi: “Ngô thành chủ, không phải ngài viết thư mời tôi tới đây nói có chuyện cần gấp sao?”

Ngô Đức Chung cũng ngẩn người, hẳn không nhớ là mình có mời Trần tiểu thư tới a: “Không có a, Trần tiểu thư, ngài có nhớ nhầm hay không?”

Tú Anh phú bà cau mày: “Sáng nay tôi còn nhận được thư mời...”

Àm! Âm! Âm!

Bỗng nhiên tiếng nổ lớn kèm theo rung động liên tiếp vang lên.

Tú Anh phú bà và Ngô Đức Chung nhìn nhau rồi chạy ra ngoài cửa.

Phía xa, khói lửa đã bốc lên nghi ngút. Đáng nói là phía đó đúng là Phúc Đạt!

"Chuyện gì xảy ra, người đâu!" - Ngô Đức Chung gào thét.

Cmm! Không trùng hợp như vậy chứ. Vị đại nhân này vừa tới đây liền có chuyện!?

Trong lòng Ngô Đức Chung nghĩ tới một khả năng, một khả năng làm hắn sợ hãi.

Một tên hộ vệ chạy tới bẩm báo: “Đại nhân, Phúc Đạt bất ngờ lọt vào tập kích, nghe nói là một người mặc đồ đen hoa văn đỏ thần bí.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Âm mưu liên hoàn

"Đồ đen hoa văn đỏ?" - Tú Anh phú bà nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khốn kiếp, gương đồng kích tây, trang phục như vậy, là gần đây mới nổi tổ chức Akatsuki sao?”

Ngô Đức Chung gấp: “Dẫn người tới Phúc Đạt cứu hỏa trước. Trần tiểu thư, chúng ta đi xem thử, nếu phát hiện thủ phạm, không nên để hắn chạy thoát.” - Hẳn là bị dọa teo rồi.

Nếu như hôm nay không bắt được thủ phạm, vị “Tu La” này giận cá chém thớt Ngô gia hẳn vậy thì quả thật là tai nạn.

Tú Anh phú bà gật đầu rồi xông ra trước, Ngô Đức Chung dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc cũng chạy theo.

Đáng nói là thân hình 200 cân thịt mỡ kia của hắn lại có thể chạy không chậm hơn Tú Anh phú bà chút nào!

Chạy trước Ngô Đức Chung mấy bước chân, Tú Anh phú bà khoe miệng cong lên nụ cười truyền âm: “Bước thứ 1, hoàn thành!”

Chính Nam vừa nhận được tin tức lập tức truyền âm lại cho Gia Như phú bà: “Bắc Đẩu, tới lượt em rồi.”

Gia Như phú bà gật đầu, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một tờ phù triệu màu vàng dán vào đan điền.

Cấp 4 hạ phẩm Bạo Linh Phù, trong vòng một phút cung cấp cho người sử dụng lượng nguyên khí tương đương tổng sản lượng của một Nguyên Anh sơ kỳ.

Không phải Chính Nam không muốn sử dụng loại phù cao cấp hơn, mà là Gia Như phú bà cũng chỉ là Nguyên Anh Kỳ tầng 1 Vu Sư, dùng phù vượt giai sẽ khiến kinh mạch cô chịu tổn thương.

"Vu Thuật - Hắc Vu Chú"

“Vu Thuật - Địa Linh Dẫn Chú”

Từ dưới mặt đất phía sau phủ thành chủ, một người khổng lồ bằng đất đá cao tới hơn 10 mét đứng thẳng dậy, bóng của nó đổ xuống che tối một vùng. Khác với những lần cùng Chính Nam đối luyện, lần này người khổng lồ được Gia Như phú bà triệu hồi sử dụng tới cả đất, đá và mọi thứ dưới mặt đất

chứ không chỉ là cát.

Àm!

Người khổng lồ đắm xuống một quyền rồi tản đi, nhưng chỉ một quyền này cũng đủ khiến cả Hà thành rung chuyển, riêng đứng mũi chịu sào phủ thành chủ...

Tan hoang một mảng lớn!

Đây là Chính Nam còn chủ trương không hại người vô tội nên chọn địa điểm tận ngoài xa nhất, nhưng cũng đủ để Ngô gia uống một bình.

"Yêu nghiệt từ đâu đến, dám ngang ngược khiêu khích Ngô gia ta!"

Một tiếng gầm thét mãnh liệt, kèm theo đó là một bóng đen từ dưới đồng đồ nát vọt lên.

"Hừ, quả nhiên là hấn chưa chết, đúng là lão bất tử!"

Người vừa thoát ra kia không phải ai khác mà chính là cha của Ngô Đức Chung, tiền nhiệm Hà thành Thành chủ Ngô Đức Hoàng.

Mặc dù phủ thành chủ 20 năm trước đã phát đại tang, thông báo lão thành chủ Ngô Đức Hoàng thọ nguyên đã cạn, nhắm mắt xuôi tay nhưng Chính Nam chỉ đơn giản một câu: "Có cái... quý mà anh tin ý!"

Gia Như phú bà tung cánh bay lên bầu trời, trước đi khi còn cố ý lượn vòng tìm vài kiến trúc không quan trọng ném mấy trái "lựu đạn" do Chính Nam chế tạo rồi mới quay đầu chạy. Cô truyền âm: "Bước thứ hai, hoàn thành."

Lựu đạn kia chính là bùa nổ được Chính Nam nén vào trong các khối kim loại mỏng, chỉ cần va chạm mạnh lập tức phát nổ. (P/s: Tri ân ý tưởng ném bom của bạn #FrostxCloud.)

Nhận được truyền âm của Gia Như phú bà, Chính Nam nhìn sang bên cạnh hấn Lam Chiến và Ngọc Ngân, nói: "Tới chúng ta rồi, cẩn thận một chút."

Hai người gật đầu rồi theo kế hoạch hành động.

Cùng lúc đó, bên phía Phúc Đạt đã loạn thành một đoàn.

Cả nhân viên lẫn khách hàng, cả người dân lẫn binh lính đang chung tay dập lửa và sơ tán thì bỗng nhiên mặt đất lại rung chuyển dữ dội, rồi tiếng nổ lớn liên tiếp vang cả một góc trời, khói bụi mù mịt.

Một người nào đó nói: "Bên kia... không phải là phủ thành chủ chứ?"

Một người khác nói: "Hướng đó đúng là phủ thành chủ a. Mọi người nhìn, bên kia cũng cháy rồi."

Ngô Đức Chung phát ra một tiếng heo kêu rồi chạy như bay về nhà, nhìn thân hình 200 kg kia chạy như bay xen qua đám đông, quả thật... mở rộng tầm mắt.

Tú Anh phú bà cười lạnh truyền âm: "Hấn trở về rồi, chúng ta tập trung lại thôi."

Phía bên Hồ Tây, Lam Chiến cũng bắt đầu phát động công kích điên cuồng vào mặt hồ và xung quanh, nếu có bất kỳ trận pháp gì ở đây, hấn là những công kích này sẽ khiến nó lộ ra manh mối.

Và đúng như dự kiến, công kích của hấn chỉ đập vào một màn sáng vô hình rồi biến mất.

Đến đây kế hoạch của Akatsuki đã lộ ra gần hết.

Đầu tiên là Tú Anh phú bà giả vờ là mình bị mời tới phủ thành chủ làm khách, rồi Phúc Đạt bị tập kích. Bước này tạo cho cô chứng cứ ngoại phạm, đồng thời cũng không để cô bị Ngô gia nghi ngờ.

Cái hay ở đây là Chính Nam chưa muốn Tú Anh phú bà lộ danh tính, cho nên hấn nói với mọi người rằng nhiệm vụ tập kích Phúc Đạt sẽ do Hắc Vô Thường chịu trách nhiệm, nhưng thực tế người cho nổ "lựu đạn" bên trong Phúc Đạt là Lê Nhân Doanh, lúc này đang mặt đầy dấu chấm hỏi: "Vì sao tiêu thư lại muốn cho nổ nhà của mình?"

Bước thứ hai là Gia Như phú bà tập kích phủ thành chủ, hành động này mang theo hai mục đích.

Một là để kéo mỏng đội hộ vệ của Ngô gia, hai là hấn lo lắng bên trong Ngô gia còn có cường giả, nếu có thì một kích này nên dẫn hấn ra đi a. Chính Nam cũng cường điệu rất nhiều lần với Gia Như phú bà chỉ cần tấn công một đòn duy nhất, sau đó gây hỗn loạn xong là phải rút đi ngay, chạy thẳng về Lý gia rồi trở lại danh tính Lý Gia Như, cùng với Lý Anh Tuấn tham gia xem nào nhiệt là được.

Bước thứ ba, Chính Nam tự mình cùng với Lam Chiến tranh thủ thời gian tiến hành phá trận, hoặc ít nhất là cố gắng tạo ra một lỗ hổng để Ngọc Ngân có thể lên xuống đáy hồ thám thính tình hình.

“Liên hoàn trận pháp gồm ảo trận, khôn trận, sát trận a, rất có tính tham khảo.” - Chính Nam khoe miệng cong lên nụ cười.

Lam Chiến không tiếc nguyên khí điên cuồng công kích cuối cùng cũng khiến trận pháp lộ ra manh mối, lúc này Chính Nam lập tức hành động.

Phá trận thì không thể, nhưng "phá" trận thì hoàn toàn có thể!

Vừa vạch ra lỗ hổng trên trận pháp, Chính Nam vừa nói: “Giáp, em có 15 phút để làm tất cả những gì em cần làm, anh ở trên này sẽ cố gắng phá trận trước. Nhớ là chỉ có 15 phút.”

"Được rồi, em vào đi."

Màn sáng vô hình bị Chính Nam vạch ra khe hở đủ một người lên qua, Ngọc Ngân vọt vào rồi rất nhanh biến mất trước mắt Chính Nam.

"Không nên có sai sót a!"

...

Ngọc Ngân vào được bên trong trận pháp, những gì hiện ra trước mắt cô khiến cô sửng sốt.

Mặt đất đầy những hoa văn khó hiểu được vẽ bằng thứ gì đó giống như là máu, tất cả đều lấy mặt hồ là trung tâm. Cô thì thầm: “Đây giống như... tế đàn a, bọn họ muốn huyết tế con Giao Long này chứ không phải là lấy máu nó.” - Một đường chạy thẳng từ bên ngoài trận pháp tới Hồ Tây, bởi vì trận pháp chưa có bị phá hoàn toàn nên Ngọc Ngân cũng tốn không ít thời gian.

Còn hơn 10 phút, Ngọc Ngân biết cơ hội lần này chế tạo ra không dễ, nếu bây giờ cô rút lui an toàn, Ngô gia chắc chắn sẽ liều mạng bảo vệ nơi này, như vậy lần sau muốn lọt vào nữa sẽ cực kỳ khó khăn.

"Chủ nhân, em xin lỗi vì đã cãi lời anh!" - Cấn răng, Ngọc Ngân nhảy xuống nước, lặn thẳng xuống đáy hồ.

...

Dưới đáy hồ, hoa văn của tế đàn không biết dùng cách gì mà được vẽ tới tận dưới này. Kỳ lạ là những hoa văn này bằng cách nào đó không cần ánh sáng vẫn có thể nhìn rất rõ dưới mặt nước.

Ngọc Ngân dọc theo một nhánh hoa văn càng lặn càng sâu, may mắn "Lưu Quang sáo trang" của Chính Nam chuẩn bị cho cô có khả năng tích trữ nguyên khí, nếu không cô không thể đảm bảo lát nữa mình có đủ sức nổi lên hay không.

Bên dưới càng lúc càng tối, Ngọc Ngân tính toán hơi thở và nguyên khí: "Đã đủ rồi, nếu cố nữa tin tức sẽ không về được."

Đang lúc ngọc Ngân quay đầu lên phía trên thì biến cố phát sinh.

Dưới đáy hồ bắt đầu nổi lên lượng lớn bọt khí, giống như có cái gì đó đang thở ra.

Ngọc Ngân bị đám bọt khí này thổi choáng váng, đợi ổn định lại thân hình thì trước mặt cô là một con mắt cực lớn đang nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Ngọc Ngân sợ hãi!

Con Giao Long kia thức tỉnh rồi!

Mặc dù nó không có nội đan nhưng chỉ cần nó dùng thân thể quấn lấy cô thì cô nhất định phải chết a.

Ngọc Ngân quay đầu liền chạy, à không, là bơi. Cô phải trở lên bờ, không biết Giao Long vì sao có thể tỉnh lại nhưng tin tức này nhất định phải được truyền trở về cho Chính Nam.

Đáng tiếc cô còn chưa đủ nhanh, Giao Long tuy chưa phải là Long nhưng chỉ còn thiếu một chút nữa mà thôi, trên đầu nó đã nhú ra hai cái sừng, trên thân cũng đã có long bào và đặc tính bò sát của nó là rất mạnh trong nước.

Giao Long vươn ra "cánh tay" trông có vẻ yếu ớt nhưng như vậy đã đủ để bắt được “con cá nhỏ” đang muốn bơi đi trước mặt nó.

Ngọc Ngân bị tóm trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Dưới đáy Hồ Tây

Đã không thể chạy vậy thì liều!

Ngọc Ngân cắn răng, điên cuồng công kích “cánh tay” Giao Long đang nắm lấy cô, nhưng hoàn toàn là phí công.

Cố gắng của cô còn không làm nó trầy chút da nào chứ đừng nói tới bị thương.

Liên tục cử động mạnh khiến Ngọc Ngân hụt hơi nhanh hơn, tay chân trở nên yếu hơn, đôi mắt nặng trĩu.

Ngọc Ngân ngẩng đầu nhìn ánh sáng le lói phía trên, ý thức yếu ớt chỉ kịp lóe lên một ý nghĩ: “Chủ nhân, xin lỗi!” - Rồi chìm vào bóng tối vô tận.

Bỗng nhiên Giao Long buông lỏng Ngọc Ngân ra rồi bơi thẳng xuống đáy hồ một cách cực kỳ khó hiểu, Chính Nam cũng nhanh như chớp không biết từ đâu thuần thân tới ôm lấy Ngọc Ngân rồi bơi lên.

“Nhanh hơn a, nhanh hơn!” - Chính Nam vừa liều mạng bơi, vừa cắn răng tự vỗ cổ mình.

Vừa rồi hẳn cố gắng phá trận nhưng không thể được, một chuỗi trận pháp liên hoàn quá phức tạp để có thể phá từ bên ngoài, vì vậy Chính Nam mới chui vào bên trong. Và cũng như Ngọc Ngân, hẳn thấy được những hoa văn tế đàn trên mặt đất.

Cảm thấy sự tình có chút vượt qua dự đoán, Chính Nam mặt dày mày dạn năn nỉ i ôi, lãn lê bỏ toái, xin xỏ Trang phú bà giải thích. Cuối cùng Trang phú bà không chịu nổi hàng này khóc lóc nên đã tiết lộ rằng tế đàn này là dùng để phong ấn linh hồn, chỉ như thế mà thôi.

Tới đây Chính Nam dùng ngón chân nghĩ cũng biết Ngô gia là muốn tróc ra linh hồn Giao Long, còn làm gì với Long Hồn này thì phải điều tra thêm.

Chính Nam đi lòng vòng trên bờ muốn phá trận, bởi vì từ bên trong trận pháp hẳn đã thấy bên ngoài Lam Chiến đã bắt đầu có chút hụt hơi. Đúng lúc này phía dưới nổi lên vô số bọt nước, có vẻ có gì đó kinh khủng đang xảy ra bên dưới.

Nghĩ tới Ngọc Ngân không ở trên bờ, Chính Nam cả kinh, hẳn nhảy xuống mà không cần suy nghĩ.

Điên cuồng lặn xuống nước, cảm thấy độ sâu có chút giả, Chính Nam lập tức lật ra hệ thống cửa hàng mua ngay một viên Tị Thủy Châu rồi ngậm trong miệng, lúc này hẳn mới lặn xuống tiếp được.

Vừa nhìn thấy con giao long khổng lồ, ý nghĩ đầu tiên của Chính Nam là “chạy”, thế nhưng mà lại nhìn thấy Ngọc Ngân bị nó tóm lấy, hẳn lập tức công kích, dùng cái gì công kích?

Phòng ngự của một con Hồ cấp 17 hẳn còn không phá được, lấy gì phá phòng ngự của con Giao Long kia?

“Phá không được thì dứt khoát không phá.” - Chính là nghĩ như vậy Chính Nam mới quyết định dùng kỹ năng mà hẳn chỉ định dùng trang bức là [Tâm Chuyển Thân Thuật] tới cướp quyền điều khiển thân thể của giao long.

Với tinh thần lực và chân khí của hẳn, nói điều khiển cả một con Giao Long thì không khác gì người si nói mộng, nhưng Chính Nam rất khôn khéo chỉ điều khiển một cái vuốt đang nắm Ngọc Ngân và một khúc đuôi để Giao Long bơi đi mà thôi.

Chính Nam cũng không quên truyền lại Tị Thủy Châu cho Ngọc Ngân rồi dùng cả sức bú sữa mẹ để bơi lên.

Giao Long rất nhanh thì tỉnh lại, nó gầm lên giận giữ rồi vuron mình muốn đuổi theo hai con cá nhỏ kia, thế nhưng giống như có thứ gì đó níu nó lại đáy hồ.

Cúi đầu xuống nhìn bên dưới, ánh mắt cao ngạo của Giao Long dần biến thành sợ hãi.

...

Chính Nam không rảnh để ý vì sao Giao Long không có đuổi theo, hẳn chỉ biết cắm đầu bơi thẳng lên bờ rồi thờ hồn hèn.

Nhìn bên cạnh mình Ngọc Ngân đã không còn thở, Chính Nam cũng không lo được nhiều, phải hô hấp nhân tạo cứu người đã.

Động tác chính xác, thao tác chuyên nghiệp, thân là cấp 5 Y Sư, Chính Nam đối với hô hấp nhân tạo đã không thể quen thuộc hơn được.

...

Ngọc Ngân chậm rãi tỉnh lại, trong mơ màng cô cảm nhận được mình đang được ai đó ôm, bờ môi cũng đang bị người kia chiếm lấy.

Chờ cô nhìn rõ người trước mắt là ai, Ngọc Nhân lập tức nhắm mắt lại, tiếp tục giả chết.

Chính Nam mệt mỏi a!

Hô hấp của bản thân còn chưa ổn định còn phải nhờ giúp phần người khác khiến cho hẳn càng mệt mỏi. Chính Nam bắt đầu cảm thấy không đúng. Theo

lý mà nói, hần hồ hấp nhân tạo này giờ Ngọc Ngân phải tỉnh rồi mới đúng chứ.

Cúi đầu xuống nhìn, Chính Nam phát hiện tình trạng Ngọc Ngân bây giờ khá kỳ lạ.

Khuôn mặt cô đỏ hồng, hơi thở dồn dập, hai nắm tay siết chặt, chân cũng kẹp chặt!

Chính Nam mặt đen thui, cô nàng này rõ ràng tỉnh lại từ lâu nhưng cố ý giả vờ. Hần tức giận vỗ vào mông cô một cái rồi cười mắng: “Dậy mau, ở đó mà giả vờ. Lần này mà thoát ra an toàn, em nên chuẩn bị tâm lý sẵn đi.”

Ngọc Ngân cảm thấy toàn thân nóng ran, có cái gì đó cứ chực chờ trào ra nhưng trước sau vẫn thiếu một chút xíu khiến cô cực kỳ khó chịu. Hiện tại bị Chính Nam dùng sức vỗ mạnh vào mông, cô giống như tìm được đúng thứ mình cần, toàn thân nước nóng dâng trào, còn khẽ co giật mấy cái.

Một luồng cảm giác thư thái tràn ngập cơ thể khiến cô nhin không được ngậm lên thành tiếng, khuôn mặt cũng nở nụ cười thỏa mãn.

Chính Nam mặt đen như đáy nồi, cô nàng bị hần đánh vào mông giống như... lên mây rồi a. Hần lại quát: “Đã được chưa a? Chúng ta còn nhiệm vụ phải làm đây!”

Ngọc Ngân giật mình bật dậy, cô không có mặt mũi nào gặp Chính Nam nên trực tiếp giả ngu: “Đây là đâu? Tôi là ai? Tôi đang làm gì?”

Chính Nam gõ đầu cô rồi nói: “Bớt giả ngu, sắc nước sẽ không ảnh hưởng tới đầu óc nặng như vậy. Chúng ta đi mau, người của Ngô gia sắp qua tới rồi.”
- Hần diu Ngọc Ngân đứng dậy rồi hai người cùng nhau rời đi.

Thế nhưng Trang phú bà lại nhảy ra ngăn cản: “Ký chủ, mau cứu con Giao Long kia đi.”

Chính Nam chân không dừng bước: “Không được, hiện tại tôi đánh không lại nó, bây giờ nhảy xuống nữa chắc chắn phải chết.”

Trang phú bà tiếp tục khuyên: “Nó đang bị té đàn kia tiến hành tróc hồn, chết tới nơi rồi. Ký chủ nhanh xuống cứu nó.”

Chính Nam gắt gỏng: “Cứu nó làm gì, nó đã không có nội đan, chỉ dựa vào thân thể bán long cũng không thành được tài. Lại nói, nó chết sống có liên quan gì tới tôi.”

Trang phú bà thấy Chính Nam càng đi càng xa, đã gấp không được: “Số mệnh của nó là ở đây chờ ký chủ tới cứu, vận mệnh của ký chủ nếu không có Long mệnh của nó điển vào nhất định sẽ không đầy đủ. Haiz, nói ký chủ cũng không hiểu, nhưng mà Trang không có gạt ký chủ, ký chủ phải nhanh cứu nó đi.”

Chính Nam cắn răng, hần nhét cho Ngọc Ngân một viên Hồi Khí Đan rồi nói: “Em ra ngoài nói với mọi người chế tạo cho anh một chút thời gian, nếu người Ngô gia tràn qua bên này mà chưa thấy anh ra thì cứ rút lui trước. Không cần nói gì cả, đây là lệnh!”

Dứt lời, Chính Nam lập tức quay đầu chạy tới bờ hồ rồi nhảy xuống.

Ngọc Ngân biết Chính Nam đã quyết nên cũng không nói gì nữa, cái cô cần làm bây giờ là liên lạc với mọi người và chế tạo càng nhiều thời gian càng tốt cho hần.

...

Dưới mặt nước, các hoa văn của tế đàn đã bắt đầu đỏ lên, lan dần từ dưới đáy hồ lên tới bờ. Có vẻ chỉ cần tất cả hoa văn này sáng lên tế đàn sẽ chính thức hoạt động.

Trước mắt Chính Nam là con Giao Long màu đen bị những nơi tế đàn đã sáng lên vây khốn, nó có vẻ rất đau đớn, toàn bộ thân thể liên tục cuộn tròn gầy dựa nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Chính Nam cần nắn với Trang phú bà: “Cứu thế nào, tế đàn này lớn như vậy, một mình tôi Hòa Hợp Kỳ thái điều là phá không nổi. Con Giao Long kia cũng không phân địch - bạn, lại gần nó chắc chắn phải chết.”

Trang nói nhanh: “Ký chủ đổi lấy một viên cấp 3 Hóa Hình Đan rồi ném vào miệng nó. Con Giao Long này tu vi Không Minh Kỳ đỉnh phong, cấp 3 Hóa Hình Đan được lực không đủ nên sẽ biến nó thành thân hình trẻ em trong một khoảng thời gian, lúc đó ký chủ nhanh chóng cùng nó ký khế ước chủ tớ. Một khi khế ước hoàn thành thì ký chủ có thể thu nó vào sừng vật không gian rồi thoát ra trước khi tế đàn này chính thức hoạt động.”

Chính Nam cảm thấy cách này có thể thực hiện được nên không chần chừ nữa. Từ trong balo lấy ra Hóa Hình đan, Chính Nam chậm rãi tiến tới gần Giao Long.

Giao long lúc này cực kỳ sợ hãi, từ sâu trong linh hồn nó biết một khi tế đàn kích hoạt thành công nó chắc chắn phải chết, cho nên nó liều mạng gầy dựa, liều mạng công kích phong tỏa để thoát ra khỏi cái chết đang chậm rãi tới gần, thế nhưng ngoại trừ thân thể đã bắt đầu bị thương chảy máu ra thì chút hiệu quả cũng không có.

Đúng lúc này một viên đan được hướng nó bay thẳng tới, đối với yêu thú mà nói, Hóa Hình Đan có sự hấp dẫn bản năng, giống như nữ có hấp dẫn bản năng với nam vậy.

Trong đầu Giao Long lóe lên một suy nghĩ, bản Long thân của nó không thể thoát khỏi trời buộc vì quá lớn, nhưng nhân thể nhất định sẽ thoát được, bởi vì trước đó hai "con cá nhỏ" kia rất dễ dàng thoát ra a.

Lại nói, nó đã nhìn thấy viên Hóa Hình Đan kia là từ một trong hai “con cá nhỏ” chạy thoát khỏi nó hồi nãy bắn tới.

Liều!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Giao Long sủng vật! Rút lui!

Giao Long vừa hút vào đan dược, thân thể nó bắt đầu co rút dữ dội.

Từ ban đầu dài tới cả trăm mét rần lớn, dần co lại thành cái 5 6 tuổi nhân loại, vậy giáp cũng lặn xuống dưới làn da.

Giao Long không có thời gian để ý mình lớn nhỏ, cũng chẳng kịp vui mừng mà chỉ biết liều mạng hướng phía trên bơi.

Chính Nam nhìn cả quá trình mà há hốc mồm, này cũng quá khoa huyền đi, lớn bằng cả chục cái container nổi với nhau Giao Long, thu lại thành cái 5 6 tuổi bé... ừm, gái, không có con giun nhỏ, hẳn là bé gái.

Mà không quan trọng, quan trọng là hắn cần phải ký khế ước trước đã, nếu không chờ được lực đi qua, “bé gái” kia có thể sẽ không dễ nói chuyện như hiện tại.

“Bé gái” Giao Long cố gắng vùng vẫy tay chân để bơi lên nhưng hiển nhiên là không hiện thực. Nó mới hóa thành người, chưa hiểu được cách bơi chính xác của con người, chỉ vùng vẫy loạn xạ là không có khả năng tiến lên được.

Đúng lúc này Chính Nam dùng tốc độ cực nhanh bơi tới gần rồi dùng hai ngón tay điểm vào trán "bé gái" Giao Long, trong lòng gào thét: “Trang, làm việc tiếp theo đi, tôi tranh thủ chạy đã.” - Nói, hắn ôm lấy "bé gái" Giao Long rồi hai chân liều mạng đạp nước, nổi thẳng lên bờ.

Trang phú bà trả lời: “Không có vấn đề, chỉ cần một phút là được.”

Chính Nam không trả lời mà liều mạng bơi, bởi vì hắn đã thấy được tốc độ kích hoạt tế đàn nhanh hơn tốc độ hắn bơi rồi. Cũng may trên bờ còn một đoạn tế đàn được vẽ trên đất nữa, cho nên hắn hẳn là còn chút thời gian.

Đúng lúc này Trang phú bà lại lên tiếng: “Ký chủ, không tốt! Giao Long không muốn ký khế ước, nó đang giãy dụa, quá trình có thể sẽ phải kéo dài hơn.”

Chính Nam muốn chửi má, hắn liều mạng cứu nó, vậy mà con Giao Long này còn chơi tính khí, muốn cả hai chết chung đúng không?

Chính Nam một tay ôm "bé gái" Giao Long, một tay vỗ vào cái mõng nhỏ của nó rồi dùng chân khí nói chuyện: “Còn cần quấy cả hai đều phải chết, nhanh buông lỏng tâm thần rồi ký khế ước đi.” - Nói xong hắn lại tiếp tục bơi.

Trang phú bà báo cáo: “Tốt lắm ký chủ, nó đã từ bỏ giãy dụa, quá trình ký khế ước sẽ hoàn thành sau 15 giây nữa.”

Chính Nam tiếp tục bơi nhanh, chỉ cần ra khỏi mặt nước, tốc độ của hắn sẽ tăng lên gấp 10 lần, khi đó cái tế đàn này chắc chắn sẽ không theo kịp tốc độ của hắn.

Thế nhưng mà Giao Long trong ngực hắn lại bắt đầu ra vấn đề, thân thể của nó đang có xu hướng trở lại nguyên hình.

Chính Nam trong lòng gào thét: “15 giây gì mà lâu quá vậy má! Nãy giờ tôi muốn phụt 3 phát luôn rồi đây.”

Trang phú bà á khẩu, hàng này gấp lên bắt đầu ăn nói lung tung rồi. Nó yếu ớt trả lời: “Còn 3 giây, 2 giây, 1 giây.... thành công. Ký chủ, nhanh thu nó vào sủng vật không gian, tốc độ của ký sẽ tăng lên.”

Chính Nam lập tức thu “bé gái” đã trở lại bản Long thân, dài tới 3m trong tay hắn vào không gian, sau đó như cái tên lửa vọt lên khỏi mặt nước.

Vừa ra khỏi mặt nước, Chính Nam lập tức kích hoạt [Lục Dực] rồi bay thẳng lên trời.

Hắn cũng đã nhìn thấy Akatsuki cùng Ngô Đức Chung và các cường giả Ngô gia giao thủ ở vết rách của trận pháp hắn dùng để lên vào.

Chính Nam xuất hiện để các thành viên Akatsuki đều thờ phào một hơi.

"Mọi người, rút lui!"

Nghe được hiệu lệnh, Akatsuki mọi người cùng nhau đẩy lùi đối thủ của mình, sau đó mở ra phi hành bay vọt lên trời.

Chúng cường giả Ngô gia đều tụ lực rồi tung chưởng lên bầu trời trong vô vọng.

Toàn bộ thành viên Akatsuki lơ lửng trên bầu trời nhìn xuống Ngô gia và mọi người vây xem, Chính Nam ngao mạn nói: "Chào Ngô thành chủ, chào mọi người. Tôi là Không thần sứ của Akatsuki, hôm nay tôi muốn trước mặt Ngô thành chủ và mọi người nói một câu, đó là "Người đang làm, trời đang nhìn", đừng tưởng không có ai biết. Ngô thành chủ, việc ngài đã và đang làm ngày mai sẽ truyền khắp Hà thành, ngài chuẩn bị cho tốt đi." - Dứt lời, đã có ý định đánh ra danh tiếng Không thần sứ từ lâu, Chính Nam dứt khoát dùng chút chân khí còn lại thả một chiêu "Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật" xuống phía đám người Ngô gia.

Sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từng thành viên Akatsuki vươn rộng phi hành khí, bay cao rồi biến mất trên bầu trời, để lại Ngô Đức Chung gào thét trong điên cuồng.

Thế nhưng Chính Nam không biết là mặt Hồ Tây tĩnh lặng lại nổi lên một cái đầu người, đôi mắt cháy hừng hực ngọn lửa thù hận nhìn hẩn bay đi.

...

Một tiếng sau, trong phòng họp tại Thanh Vân Tông, Akatsuki mọi người đều có mặt, kể cả Ất hộ Pháp Lam Phụng và Bính hộ pháp Nguyệt Vĩnh.

Chính Nam trên ghế trung tâm nhìn mọi người một vòng, rồi cười nói: "Mọi người cảm thấy nhiệm vụ lần này là thành hay là bại? Là đúng hay là sai? Hắc Vô Thường, em nói trước đi."

Tú Anh phú bà là người đi theo cả ba bước trong cả kế hoạch, lúc cuối vì Chính Nam chế tạo cơ hội mà giao thủ với Ngô gia cũng không dám thả ra huyết mạch của mình cho nên bị áp chế khá lớn. Cô nói: "Kế hoạch không thể theo kịp biến hóa, cái này mọi người đều chấp nhận. Nhưng anh ở bên trong lâu như vậy mới thoát ra, cái này cần anh có một câu trả lời cho mọi người."

Mọi người đều nhìn về phía Chính Nam chờ câu trả lời, kể cả hai cái hộ pháp không được tham gia nhiệm vụ lần này.

Chính Nam mỉm cười vung tay một cái, trước mắt mọi người hiện ra một màn sáng, đây là Trang phú bà vì xin lỗi Chính Nam mà cung cấp dịch vụ một lần, phản chiếu không gian sùng vật.

Trước mắt mọi người, màn sáng phản chiếu một không gian rộng lớn với cây cối, chim chóc, hoa cỏ, suối hồ... thế nhưng đó không phải là thứ mọi người để ý.

Cái mọi người chú ý là một con Giao Long khổng lồ đang cực kỳ đặc ý nằm trên bờ phơi nắng, thần tình kia gọi là một cái thoải mái a!

Chính Nam tắt đi màn sáng rồi nói: "Hình ảnh mọi người vừa thấy là hình ảnh được phản chiếu từ không gian sùng vật của tổ chức, và con Giao Long kia, đúng là con Giao Long tôi cứu được dưới đáy Hồ Tây. Cho nên tôi xin thông báo với mọi người, nhiệm vụ lần này chúng ta thành công mỹ mãn, mục tiêu đạt thành, không có thương vong và mọi người phối hợp với nhau không tệ."

Mọi người đi hết từ ngạc nhiên này, tới kinh ngạc khác.

Không gian khác, màn ánh sáng, cứu sống Giao Long... Đến lúc Chính Nam nói xong vẫn chưa có ai tỉnh lại, kể cả sống lâu năm như Lam Chiến và hậu trường khổng lồ như Tú Anh phú bà.

Cuối cùng, vẫn là không tìm không phổi Lam Phụng cứu mọi người. Cô ngáp ngừng nói: "Chủ... chủ nhân, như vậy Giao Long đã trở thành... trở thành sùng vật của anh sao?"

Mọi người đồng loạt tỉnh lại, chờ Chính Nam trả lời.

Hắn cũng không giấu mọi người mà gật đầu nói: "Đúng vậy, thế nhưng hiện tại nó khá là... yếu, bởi vì không có nội đan cho nên ngoại trừ thân thể khá mạnh ra, đầu óc nó có chút... ngốc và không có khả năng sử dụng nguyên khí."

Mọi người gật gù, Gia Như phú bà giờ tay nói: "Không thần sứ, anh đã nói nhiệm vụ lần này thành công mỹ mãn, lại chỉ có một mình anh thu được Giao Long làm sùng vật, như vậy có chút không công bằng với mọi người a." - Cô vẫn còn chưa quên chuyện Chính Nam nợ cô phần thưởng lần trước đâu, cộng thêm cả lần này... cần phải lớn a.

Mọi người ánh mắt sáng quắc nhìn Chính Nam, người này vừa là luyện dược sư, còn là luyện khí sư, bảo hắn chút tài sản hắn là không có gì sai, hắc hắc.

Chính Nam bị mọi người nhìn nổi hết cả da gà, hẩn giờ hai tay đầu hàng nói: "Được được, bộ trang bị lần trước tôi tặng cho Giáp hộ pháp mỗi người đều sẽ có một bộ. Riêng Giáp hộ pháp và Bắc Đầu thần sứ..." - Chính Nam dùng một lát.

Mọi người đều nín thở chờ Chính Nam nói tiếp!

"Mấy ngày nữa tôi sẽ giúp hai người thức tỉnh huyết mạch."

...

Tĩnh, trong phòng mọi người đều há hốc mồm, dĩ nhiên là có mặt nạ nên không có ai xấu mặt cả.

Tú Anh phú bà nói: “Thức... thức tĩnh huyết mạch. Đó không phải là ngẫu nhiên hoặc đột phá đại cảnh giới mới có sao? Anh nói là anh có cách... chủ động thức tĩnh huyết mạch?”

Mọi người tiếp tục nín thở!

Chính Nam gật đầu nói: “Trước khi bắt được Giao Long thì không thể, sau khi bắt được thì đã có thể.”

Gia Như phú bà mắt sáng rực nói: “Vậy anh có cách cho huyết mạch đã thức tĩnh trở nên mạnh hơn không?” - Cô đây là thay Gia Nguyệt hỏi.

Chính Nam gật đầu: “Luân Mạch Đan a, nhất luân tới cửu luân. Ở đây chỉ có một người có cấp 9 huyết mạch nhưng thức tĩnh sai đường, muốn đi tới cấp 9 huyết mạch đường còn xa lắm.”

Mọi người hô hấp dồn dập, Chính Nam không những có thể giúp mọi người từ không thành có huyết mạch, thậm chí còn có thủ đoạn để từ không có thành cấp 1 2 3... 7 8 9 huyết mạch.

Nguyệt Vĩng siết chặt nắm đấm: “Chủ nhân bản lĩnh lớn như vậy, chắc chắn anh ấy có cách giúp mình thoát khỏi cái vận mệnh chó má này.”

Ngọc Ngân trong lòng ngọt ngào: “Thù của cha mẹ nhất định sẽ sớm được trả thôi. Chủ nhân thật... bản lĩnh.” - Nghĩ tới chuyện gì đó mặt cô lại hồng, hai chân kẹp chặt.

Hai vị phú bà thì mỗi người một ánh mắt khác nhau nhìn Chính Nam, nhưng có một điểm chung là đều tràn đầy nhu tình.

Lam gia hai ông cháu thì cảm thấy vui mừng, bọn họ giao tương lại và tính mạng vào tay người đáng tin a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Cởi đồ Ra đi!

Chính Nam bỗng nhiên trầm giọng nói: “Còn một vấn đề quan trọng cần mọi người thảo luận đây.”

Mọi người nghiêm túc trở lại, lúc này Chính Nam mới nói tiếp: “Chúng ta lấy đi con Giao Long trấn giữ Long mạch của Hà thành, trong thời gian ngắn sẽ không có gì xảy ra, nhưng qua vài năm khi Long mạch khô cạn, vụ mùa sẽ thất bát, thiên tai, dịch bệnh sẽ nổi lên khắp nơi. Đây là nhân quả chúng ta phải gánh chịu. Mọi người có phương án gì để giải quyết hay không?”

Mọi người đều trầm ngâm, Tú Anh phú bà lên tiếng: “Nếu như có một thứ khác trấn giữ Long mạch thì thế nào?”

Chính Nam gật đầu: “Có thể, nhưng sẽ phải liên quan tới Long tộc, nếu không số mệnh sẽ không đủ lớn để trấn áp Long mạch.”

Lam Phụng nói: “Nếu không... nếu không chúng ta thả Giao Long trở lại Hồ Tây...”

Mọi người bật cười làm Lam Phụng lập tức trở thành con chim cút.

Chính Nam cười nói: “Có thể, điều kiện tiên quyết là người của chúng ta trở thành thành chủ...” - Nói tới đây Chính Nam cau mày.

Gia Như phú bà giọng tay nói: “Ồ Hà thành Lý gia rất có uy tín, lại có quan hệ thông thương rất tốt với Trần gia, nếu chúng ta ủng hộ họ trở thành thành chủ thì sao?”

Tú Anh phú bà nói: “Như vậy sẽ đẩy Lý gia lên đầu sóng ngọn gió, chưa nói tới hôm nay chuyện này lớn như vậy, thái độ của ‘tiểu Võ Thần’ Ngô Đức Võ sẽ là gì, thái độ của Thiên Đạo Tông sẽ là gì?”

Chính Nam trầm ngâm nói: “Ngày mai rải ra tin tức về Long mạch cho người dân trong Hà thành biết để họ tiến hành cô lập Ngô gia. Sau đó chờ phản ứng của Thiên Đạo Tông rồi tính tiếp. Cái trước mắt tôi muốn mọi người phải tính tới, là phản ứng của Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông khi tin tức Akatsuki xuất hiện tại Hà thành truyền tới tai họ đã.”

Ngô gia chưa diệt, trời cao hoàng đế xa, chờ tin tức truyền tới tai Ngô Đức Võ có lẽ là vài tháng sau sự tình. Thế nhưng Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông thì khác, hai thế lực này cách Hà thành không phải rất xa, có lẽ chỉ vài ngày tới thám tử của hai thế lực này sẽ tràn vào Hà thành thôi.

Chính Nam cân đối sách cho việc này.

Nguyệt Vịnh chủ động mở miệng: “Tà Nguyệt Tông có lẽ sẽ không có phản ứng quá lớn, chỉ cần chúng ta cho họ thấy ‘Tà Nguyệt’” Nguyệt Vịnh vẫn còn sống tốt, với bản tính của Nguyệt Nga tông chủ, em tin là bà sẽ bỏ qua chuyện này thôi.”

Chính Nam gật đầu với thuyết pháp này, bởi vì không ai hiểu Nguyệt Nga tông chủ hơn con gái bà được a. Hắn hỏi Nguyệt Vịnh tiếp: “Như vậy đối với Cửu Dương Các thì sao?”

Nguyệt Vịnh phân tích: “Dương Khang là thiên tài mấy trăm năm qua thiên phú tốt nhất của Cửu Dương Các, không trừ khả năng là bởi vì hắn tu luyện tà công mới có bản lĩnh này, nhưng không thể phủ nhận Cửu Dương Các đã rót vào trên người hắn rất nhiều tài nguyên. Bây giờ chúng ta một đao cắt đoạn tương lai huy hoàng của họ, phản ứng của họ nhất định là sẽ không ôn hòa, bởi vì đám lão già Cửu Dương Các đều là một đám người điên.”

Tú Anh phú bà nói: “Nếu chúng ta cứ thu mình lại, hoạt động nhỏ lẻ hoặc thậm chí tạm ngừng hoạt động thì sao, bọn họ cũng không thể mãi lo lắng một cái thiên tài đã chết a.”

Mọi người đều khá đồng ý với suy nghĩ này của Hắc Vô Thường thần sứ, nhưng Lam Phụng không nghĩ như vậy. Cô nói: “Không bằng... không bằng đổ tội cho Ngô gia, một công hai việc a.”

Chính Nam ánh mắt sáng ngời, hắn tấm tắc lấy làm kì: “Àt a, bình thường đầu óc em khá là ít nếp nhăn, làm sao nói tới hại người bản lĩnh lại cao như vậy?”

Cả phòng cười vang làm Lam Phụng chỉ muốn kiểm cái lỗ để chui vào!

Chính Nam cười nói: “Được, hôm nay tạm thời như vậy. Chi tiết về kế hoạch để Cửu Dương Các và Ngô gia chó cắn chó ngày mai sẽ tiến hành bàn thêm. Mọi người nghỉ ngơi đi, hôm nay mệt mỏi rồi. Giáp, em đi theo anh.” - Dưới ánh mắt mờ ám của mọi người, Chính Nam mang theo Ngọc Ngân về phòng riêng của mình.

Tú Anh phú bà và Gia Như phú bà nhìn nhau, Nguyệt Vịnh và Lam Phụng nhìn nhau, Lam Chiến rất tức thời già chết.

...

Trong phòng mình, Chính Nam ngồi trên ghế uống trà, còn Ngọc Ngân đứng phía sau hắn, hai ngón tay cái cọ cọ vào nhau, một bộ em bé làm sai bị cha mẹ trách phạt.

Chính Nam nói: “Em biết vì sao anh gọi em vào đây không?”

Ngọc Ngân lí nhí: “Dạ biết.”

Chính Nam gật đầu: “Biết thì tốt. Hành động bộc phát của em dẫn tới anh, mọi người rơi vào nguy hiểm tính mạng, nhiệm vụ có khả năng thất bại. Em có gì để nói không?”

Ngọc Ngân càng lí nhí hơn: “Em... không có gì để nói.”

Chính Nam đặt xuống ly trà, đứng lên, quay đầu lại nhìn Ngọc Ngân một cái rồi kéo tay cô tới bên giường.

Ngọc Ngân tim đập thình thịch: “Chủ nhân không phải là muốn trừng phạt mình sao, tại sao lại tới bên giường? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là loại ‘trừng phạt’ kia... Minh... mình còn chưa có chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng mà... nhưng mà nếu là chủ nhân... vậy... vậy cũng không có gì là không tốt a.”

Chính Nam buông tay Ngọc Ngân ra rồi nói: “Cởi đồ ra đi.” - Nói xong hắn cũng tự cởi của mình.

Ngọc Ngân ngại ngần a, cô chậm rì rì cởi từng nút, từng nút một, chậm giống như nút bị dán kéo dán sắt vậy.

Chính Nam cởi xong áo khoác, cởi cả áo trong luôn, hắn hiện tại chỉ còn mặc cái quần dài, cởi trần nằm sấp trên giường nói: “Nhanh lên rồi massage cho anh đi, hôm nay mệt mỏi quá a.”

Ngọc Ngân sững sờ, cô ấp úng hỏi: “Massage... sao? Không phải... không phải cái kia a?”

Chính Nam hai mắt đen thui nói: “Đầu óc em lúc nào cũng đen như vậy sao? Hôm nay anh phải vật lộn với một con rồng cả ngày rồi, toàn thân đang đau muốn chết đây, em còn muốn anh vật lộn với em nữa chắc anh chết luôn á. Bớt suy nghĩ lung tung đi, lại đây massage cho anh.”

“Còn mấy người nữa, hai người ngoài cửa, hai người trên nóc nhà, có gì hay ho mà rình, tẩn hết đi đi.”

Đang núp ngoài cửa Tú Anh phú bà và Gia Như phú bà nhìn nhau rồi bắt đầu đi dắt díu nhau rồi đi, còn núp trên nóc nhà Lam Phụng và Nguyệt Vịnh thì vịn nhau chạy tóe khói.

Ngọc Ngân mặt đỏ bừng cởi hết trang phục Akatsuki rồi tới massage cho Chính Nam, chỉ là khoe miệng của cô vẫn luôn treo nụ cười hạnh phúc.

...

Ngày hôm sau, một tin tức gây rung chuyển Hà thành được tung ra.

Ngô thành chủ vì cho con trai mình cải thiện hoán mệnh mà không tiếc hi sinh linh vật trấn giữ Long mạch Hà thành dưới Hồ Tây, đẩy hàng triệu bá tánh bình dân đối mặt thiên tai, dịch bệnh, mất mùa.

May mắn được tổ chức Akatsuki phát hiện và ra tay ngăn cản.

Không thần sứ của Akatsuki cũng đứng ra xin lỗi bá tánh Hà thành vì gây ra hỗn loạn nhưng đảm bảo không có người vô tội liên lụy trong hai vụ bạo loạn họ gây ra.

Ngay lập tức Ngô gia bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Sản phẩm của Ngô gia bị tẩy chay, sản nghiệp toàn bộ vắng như cái chùa, nhiều thương nhân cũng rút lại hợp tác với Ngô gia.

Đúng lúc này Lý gia và Trần gia nổi lên như hai cứu cánh cho đám thương nhân.

Danh vọng của Lý gia càng lên cao khi Gia chủ Lý Anh Tuấn tự mình đứng ra tuyên bố không thu hoa hồng đối với những thương nhân bị ảnh hưởng bởi sự kiện lần này.

Trần gia bên kia cũng không chịu thua kém khi ông chủ của Phúc Đạt, Lê Nhân Doanh, đứng ra tuyên bố hỗ trợ vốn trước cho các thương nhân có quan hệ thông thương với Lý gia.

Phù thành chủ thì hoàn toàn đóng kín cửa bởi vì trước cửa toàn là mầm tôm, trứng thối, rau rác bị người dân giấu mặt vì phản đối mà ném đầy ra đấy.

...

Ngô Đức Chung về mặt mặt mọi ngời sụp trên ghế, tính toán này của hắn đã diễn ra âm thầm trong mấy năm, đến lúc sắp thành thì bị người nâng tay trên, thậm chí bây giờ bị người quăng nôi cho cũng chỉ có thể cắn răng cõng.

"Chó má Akatsuki a!"

Gầm lên một tiếng nguôi giận, Ngô Đức Chung nhìn một bên nhàn nhã uống trà Ngô Đức Văn, nói: "Văn, chuyện lần này thất bại hoàn toàn, Ngô gia chúng ta đã rất khó sống tiếp ở đây. Con có ý tưởng gì không?"

Ngô Đức Văn về ngoài văn nhả, tái nhợt như con ma bệnh nói: "Cha đừng lo lắng, mấy cái dân đen phá phách được mấy ngày rồi cũng thôi. Cái con quan tâm bây giờ là tung tích của đám rác rưởi Akatsuki kia. Hừ, đám phồng tay trên chúng ta, thật sự là vuốt râu hùm!"

Ngô Đức Chung lắc đầu nói: "Akatsuki không đơn giản như vậy. Cách bọn chúng kéo cả Trần đại tiểu thư vào kế hoạch để đánh lạc hướng chúng ta không chỉ hai mà tới ba lần chứng tỏ bọn chúng biết rõ chúng ta, biết rõ Hà thành."

"Hôm qua con không có trực tiếp cùng bọn chúng đối đầu con không biết, trong bọn chúng còn có cả Không Minh kỳ đỉnh phong nhưng không được mặc trang phục của chúng, chứng tỏ người này cũng chỉ đi theo cho đủ hội. Cha cho rằng chúng ta đánh được ngang tay với chúng chỉ là vì chúng không muốn lộ danh tính mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Thức tỉnh huyết mạch

Nghe được nhận xét của Ngô Đức Chung về Akatsuki, Ngô Đức Văn gật đầu.

Cũng bởi vì sự thần bí của Akatsuki mà hắn bây giờ chỉ dám tin tưởng cha của mình, không ai dám đảm bảo ai là người của Akatsuki hay không.

Thấy con trai mình trầm ngâm, Ngô Đức Chung nói: "Nếu không chúng ta cho người thông báo Đức Võ..."

"Đừng nhắc tên hắn trước mặt tôi!" - Ngô Đức Văn bỗng nhiên táo bạo, đôi mắt hắn trở nên đỏ ngầu, dưới làn da ửng ửng có hoa văn màu đen hiện lên.

Ngô Đức Chung lập tức nhận sai: "Được được, không nhắc, không nhắc. Con bình tĩnh lại đi."

"Hừ! Hừ! Hừ!..."

Ngô Đức Văn hô hấp ồ ồ mấy giây sau mới trở lại bình thường. Hắn nhắm mắt lại điều tức một lát rồi mới mở mắt ra nói: "Tin tức về Akatsuki hẳn là đã truyền ra ngoài, không lâu nữa người của Cửu Dương Các cũng sẽ đến đây điều tra bọn chúng. Con nghĩ chúng ta cứ án binh bất động chờ người Cửu

Dương Các tới đi, đến lúc đó rồi tính tiếp.”

Ngô Đức Chung gật đầu buồn bã: “Chỉ có thể như vậy.”

Ngô Đức Văn đứng dậy rời đi, bóng lưng gầy ốm tiêu điều, còn trẻ nhưng đã hơi còng xuống.

Ngô Đức Chung thở dài mệt mỏi: “Nghệp chương a nghiệp chương!”

...

Sau sự kiện tại Hồ Tây, nơi này trở thành địa điểm để người dân tới cúng bái “Long Thần”.

"Cầu xin Long Thần không nên rời bỏ dân chúng Hà thành!"

"Xin hãy tha lỗi cho những kẻ ngu muội quấy rầy ngài nghỉ ngơi mà tiếp tục phù hộ cho chúng con."

...

Trong khi đó, “Long Thần” của bọn họ đang nằm phơi nắng trong không gian sùng vật cực kỳ thích ý thì bị Chính Nam gọi ra, sau đó bị ép nhả ra hai giọt tinh huyết mới được thả về.

Nhìn Giao Long một mặt khổ bức, Chính Nam phì cười rồi ném cho nó hai viên Thú Hoàn.

Giao Long há miệng tấp lấy hai viên đan dược, chép miệng mấy lần rồi nuốt xuống, lập tức hết buồn. Nó dùng cái đầu to bằng cả chiếc xe tải của mình cọ Chính Nam hai cái rồi trở về sùng vật không gian tiếp tục... làm biếng.

Akatsuki đám người có mặt xung quanh xem Chính Nam đùa giỡn với Giao Long đều mòng bức.

Nuôi rồng... chỉ đơn giản như nuôi chó như vậy sao!?

Tú Anh phú bà tò mò hỏi: “Không, anh cho nó ăn cái gì mà nó có vẻ thích thú thế? Lại nói, nó lớn như vậy chỉ cho ăn có hai viên đan dược bằng đầu ngón tay sẽ no sao?”

Chính Nam vừa loay hoay pha Giao Long tinh huyết với hỗn hợp gì đó, vừa nói: “Thú Hoàn a, thành phần của nó thì anh không rõ lắm, chỉ được giới thiệu là mọi yêu thú đều sẽ thích ăn. Giá cả cũng không mắc, chỉ 1,000 trung phẩm linh thạch. Mỗi ngày cho nó ăn hai viên nó sẽ không quấy, chứ anh cũng không biết nó có no hay không.”

Mọi người há hốc mồm!

1,000 trung phẩm linh thạch một viên!? Còn không mắc!?

Cơm mỗi ngày mọi người ăn cũng chỉ khoảng 100 hạ phẩm linh thạch một bữa a.

Người so với rồng... tức chết người!

Chính Nam đứng dậy vươn vươn vai, nói: “Xong rồi, hai cái tể đàn này sẽ giúp Bắc Đẩu và Giáp kích hoạt huyết mạch.”

"Mọi người tản ra hộ pháp nhé, ai không phận sự tiến vào cứ giết trước đi rồi tính tiếp."

"Bính, em còn bị thương chưa khỏi, nên đứng xa một chút, nếu khó chịu cứ nói Át mang em về cũng được."

"Hắc Vô Thường, toàn cảnh nơi này giao cho em."

"Lam Đại trưởng lão, canh giữ dưới chân núi."

"Mọi người vào vị trí đi."

Từng người nhận được mệnh lệnh khác nhau của Chính Nam liền tiến vào vị trí của mình, không có ai chần chừ hay nghi ngờ gì cả.

Chờ mọi người tản đi hết, Chính Nam mới nói với Gia Như phú bà và Ngọc Ngân: “Lát nữa khi anh kích hoạt tể đàn, hai người sẽ bị tể đàn tiến hành hoán huyết một lần. Quá trình này sẽ rất đau đớn nhưng nhất định không được ngắt đi, một khi các em ngắt đi có khả năng sẽ không bao giờ tỉnh lại. Để cho bảo đảm thì anh sẽ ở đây với các em cho đến khi tình hình trở nên an toàn hơn, hai người không có ý kiến gì chứ?”

Gia Như phú bà hỏi: “Khoảng bao lâu sẽ xong? Anh cũng biết vài ngày tới em sẽ phải đi a.”

Chính Nam trả lời: “Tùy theo độ mạnh yếu huyết mạch nữa, nhưng sẽ không lâu hơn ba ngày, em yên tâm đi. Nếu không còn gì quan trọng nữa thì hai người bước vào đi, nhớ cởi hết quần áo ra á, hắc hắc.”

Hai người trừng bạch nhãn với Chính Nam! Thậm chí nghiêm trọng hoài nghi hàng này xung phong ở lại đây chính là vì lúc này chứ.

Chờ Gia Như phú bà và Ngọc Ngân cỡi sạch sành sanh, hai cái lung linh ngọc thể lắc eo, lắc mông trước mặt hấn bước vào tế đàn, Chính Nam mới lấy ra hai viên cực phẩm linh thạch đặt vào tế đàn rồi kích hoạt.

Từng làn sóng linh khí theo cực phẩm linh thạch được đặt vào bắt đầu bò dọc theo hoa văn tế đàn bao lấy hai hồ được thủy để chú rất nhanh sôi trào lên.

Dược thủy bò ngược cơ thể hai cô gái từ chân lên đầu, rất nhanh bao trùm lấy toàn thân cả hai rồi dần dần chuyển thành màu đỏ.

Chính Nam giọng đầy lo lắng: “Trang, thật sẽ không có gì nguy hiểm chứ?”

Trang phú bà gắt gỏng: “Ký chủ đã hỏi lần này là lần thứ 10 rồi đấy, có phiền hay không a! Đây chỉ là hai cái tiểu tế đàn để kích hoạt huyết mạch, ở vị diện khác thứ này còn nhiều hơn lá trên cây cũng không thấy ai có việc gì. Chỉ có ở vị diện này người mang huyết mạch mới khó kích hoạt như vậy, chứ nơi khác trẻ vừa sinh ra người ta đã kiểm tra huyết mạch rồi cho thức tỉnh ngay ấy chứ.”

Chính Nam nhìn hai cô gái bị đồ ngẫu dược thủy bao thành cái kén, hấn biết cho đến bây giờ có lo lắng cũng không làm được gì nên cùng Trang phú bà tán gẫu thêm: “Vì sao vị diện này lại khó kích hoạt như thế?”

Trang phú bà trả lời: “Hắn là do có người không muốn sinh linh bên trong vị diện này trở nên quá mạnh a. Ký chủ thử nghĩ giống như Trần Mai Tú Anh phú bà đi, sau khi cô ấy kích hoạt đầy đủ cấp 9 huyết mạch, lại đột phá tới Đại Thừa Kỳ, tức là có 900 năm tuổi thọ. Như vậy con, cháu, chất, chút, chút... của cô ấy đều còn sống đủ đúng không. Đến lúc đó mấy chục, cả trăm cái cấp 9 Tu La đều hóa thân thành Tu La hoặc triệu hoán Bản Mệnh Tu La thì thân xuống cũng phải chết thôi, vậy còn chơi cái gì nữa.”

Chính Nam gật gù, Trang phú bà lấy ví dụ rất dễ hiểu a. Hiện đại hơn mà nói, đây gọi là "Chính sách ngu dân". Hấn lại hỏi Trang phú bà: “Mà tế đàn này cơ cấu hoạt động như thế nào? Nếu đau như vậy thì trẻ sơ sinh sao chịu nổi?”

"Cô giáo Thảo"... à không, là "Cô giáo Trang" giảng giải cho Chính Nam:

“Đầu tiên tế đàn sẽ rút dần máu trong người của ký chủ ra, hòa tan vào dược thủy bên ngoài cùng với Giao Long huyết, sau đó đưa trở lại vào cơ thể ký chủ.

Lúc này sâu trong huyết mạch ký chủ sẽ phát hiện được dị chủng huyết mạch xâm nhập nên tiến hành đào thải. Quá trình đấu đá này sẽ kéo dài lâu hay mau tùy theo độ mạnh yếu của huyết mạch ký chủ. Sau khi dị chủng huyết mạch bị đánh tan thì huyết mạch của ký chủ cũng đã được thức tỉnh rồi.

Tiếp theo chỉ còn là quá trình huyết mạch cải tạo thân thể, kinh mạch, vân vân nữa là ký chủ sẽ tỉnh lại.

Bởi vì quá trình đấu đá huyết mạch sẽ biến thân thể ký chủ thành chiến trường cho nên sẽ gây ra đau đớn không nhẹ, chỉ cần răng gấn qua chứ không ai giúp được.

Còn trẻ sơ sinh trải qua được là tại vì trẻ sơ sinh còn tiên thiên khí a, nó sẽ giúp tế bào tái tạo với tốc độ cực nhanh cho nên cảm giác đau đớn gì đó thậm chí còn không cảm thấy được cơ, chỉ nhột nhột cái là xong rồi, quá trình hoán huyết cũng diễn ra nhanh hơn vì dù sao trẻ sơ sinh máu ít hơn người trưởng thành mà.”

Chính Nam mở rộng kiến thức a, nhưng hấn vẫn còn chỗ không hiểu: “Vậy tại sao lại phải là Giao Long tinh huyết? Máu khác không được sao?”

Trang phú bà trả lời: “Được chứ, nhưng ký chủ nghĩ tới nếu huyết mạch của ký chủ đánh thua trận chiến này thì sao? Lúc đó huyết mạch ký chủ sẽ bị cải thành Long tộc huyết mạch a. Nếu là Chân Long huyết mạch thì tỉ lệ hoán huyết thất bại sẽ rất cao, chưa nói tới Chân Long tinh huyết cũng không phải muốn là có. Lại nói, nếu có người dám mang Chân Long huyết mạch trong cơ thể ra ngoài hành tẩu, đảm bảo Long tộc đại năng sẽ ngay lập tức xuất hiện trấn áp người đó.

Nếu thay bằng các loại tinh huyết khác cũng được, nhưng sẽ có xảy ra hai trường hợp là không đủ mãnh liệt sẽ gây thức tỉnh huyết mạch thất bại, hoặc huyết mạch bị cải thành thú huyết mạch, không tốt lắm.

Nói chung, vẫn là Giao Long huyết mạch tuyệt vời.”

Chính Nam gật gù: “Vẫn là giao long huyết mạch tuyệt vời.”

...

Quá trình hoán huyết vẫn đang diễn ra, Chính Nam cũng không có gì có thể giúp nên hấn lấy giấy ra suy tính liên hoàn trận pháp.

Bao quanh Hồ Tây hôm qua là một chuỗi liên hoàn các loại cấp 5 trận pháp đan xen vào nhau, mặc dù không thể nào hoàn mỹ nhưng cũng đủ để gây ra trở ngại trong quá trình phá trận cho Chính Nam.

Hấn là muốn học tập điểm này để cải tạo Thanh Vân Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Tịch Quang huyết mạch

Sau 24 giờ, quá trình hoán huyết hoàn thành, cả Gia Như phú bà và Ngọc Ngân lần lượt nối tiếp nhau bước vào giai đoạn đào thải huyết mạch.

Đúng như Trang nói, đau đớn là không thể tránh khỏi.

Nghe tiếng hét thảm vang lên không ngừng, những người khác cho dù có nhiệm vụ trên thân cũng không thể nhịn được kéo tới xem.

Chính Nam đứng ra giải thích cho mọi người hiểu rồi để họ yên tâm trở về vị trí, còn hắn tiếp tục ở lại đây canh gác.

Thế nhưng mà hai cô gái la hét không ngớt khiến hắn nhức hết cả đầu, không thể nào tập trung suy nghĩ trận pháp được nên Chính Nam chỉ có thể bố trí cái trận pháp cách âm nhỏ.

...

Lại qua 24 giờ, liên hoàn trận pháp của Chính Nam trên lý thuyết là đã có thể hoạt động, nhưng trong thực tế còn có khá nhiều khó khăn cho nên còn phải hắn phải bố trí thử mới biết được.

Đáng mừng là hai cô gái đều đã ngừng la hét.

Trang phú bà cũng xác nhận với Chính Nam là tình trạng cả hai đều rất tốt, quá trình không có xảy ra sai lầm gì.

Bởi vì huyết mạch mạnh hơn nên Gia Như phú bà đã sớm bước vào giai đoạn thứ ba, giai đoạn cải tạo.

Chính Nam cũng đã nhận ra một điểm là huyết mạch mạnh hơn sẽ để cho giai đoạn đào thải nhanh hơn nhưng giai đoạn cải tạo sẽ lâu hơn và ngược lại.

...

24 giờ cuối cùng, Akatsuki mọi người đã thu hẹp vòng vây. Đúng như Chính Nam dự đoán, Ngọc Ngân đã tỉnh lại trước.

Cảm nhận được trong cơ thể sức mạnh cuộn cuộn, Ngọc Ngân vui mừng nhào xuống té đàn, lao vào lòng Chính Nam, cười khúc khích nói: “Chủ nhân, cảm ơn anh, em thức tỉnh huyết mạch thành công rồi!”

Chính Nam chảy máu mũi a, hai cái bánh bao kia ép trước ngực hắn làm hắn cảm thấy toàn thân đều thư giãn. Tranh thủ hắng giọng nói: “Giáp a, mặc quần áo trước đi. Có cái gì chờ lát nữa Bắc Đầu tỉnh rồi nói.”

Ngọc Ngân lúc này mới nhận ra mình đang gặp Chính Nam trong trạng thái Eva, cô la lên một tiếng biến mất vào trong không khí, bóng cũng không có.

Chính Nam dùng Bạch Nhân nhìn kỹ Ngọc Ngân, cô gái này thức tỉnh Bạch Thủy Mẫu huyết mạch, dân gian gọi là con sứa.

Huyết mạch này giúp khả năng ẩn thân của cô lại cao thêm một tầng, hiện tại Chính Nam dùng Bạch Nhân đã không thấy cô rõ ràng nữa mà là một bóng trắng mờ ảo như bóng ma, kinh mạch và huyết đạo cũng đã bị ẩn mất. Đây không phải là trốn vào kẽ hở không gian, Ngọc Ngân là chính thức hòa vào với hoàn cảnh, thân thể cô tự điều tiết để đồng hóa với ánh sáng, màu sắc và mùi xung quanh mình.

Chính Nam đưa cho Ngọc Ngân thật nhiều đồ ăn để cô khôi phục lại thể lực, 3 ngày 3 đêm không ăn gì, cho dù Nguyên Anh Kỳ cũng cảm thấy không khỏe a.

Ngoài dự đoán của Chính Nam là 6 tiếng sau Gia Như phú bà mới tỉnh lại, thế nhưng trạng thái của cô rất không tốt.

Gia Như phú bà giống như biến thành cái hồ đen vậy, mọi thứ xung quanh cô đều bị hòa tan khi cô chạm vào, không phải bốc hơi, không phải tan chảy, là trực tiếp bị hòa tan, phân giải ở cấp độ phân tử biến mất.

Tình hình này Chính Nam thấy quen thuộc a, lần trước Gia Nguyệt phú bà thức tỉnh Tuyền Quang huyết mạch cũng là như thế, nhưng là ánh sáng trắng, mà nó lại cứu người được cơ.

Ánh sáng đen này của Gia Như phú bà nhìn thế nào cũng không giống như thứ có thể cứu người!

Chính Nam lại phải hỏi quân sư của hắn: “Trang, Gia Như tình huống như thế nào? Không phải là Tuyền Quang huyết mạch sao?”

Trang phú bà trầm ngâm một chút rồi nói: “Xảy ra chút biến dị trong quá trình thức tỉnh, có người đụng chạm vào vận mệnh của Lý Gia Như phú bà. Móa nó! dám vuốt mặt bả cô, đứa nào gan to bằng trời. Kỳ chủ yên tâm, lần này là lỗi của Trang không kịp thời phát hiện và cảnh báo kỳ chủ. Trang sẽ

giải quyết chuyện này giữm ký chủ.”

Vừa lặn xuống nước, Trang phú bà lại ngoi lên nói: “À, nói tới biến dị lần này cũng không có gì không tốt, Lý Gia Như phú bà thức tỉnh là một biến dị bản của Tường Quang huyết mạch, gọi Tịch Quang huyết mạch. Tịch Quang, Tịch Diệt chỉ Quang a, nếu kiểm soát tốt nó sẽ không kém hơn Tu La huyết mạch, thế nhưng nếu để Lý Gia Như phú bà nổi khùng lên, hắc hắc, thương thế do tia sáng màu đen kia gây nên sẽ không thể chữa được bằng đan dược dưới cấp 5 đâu. Ký chủ tự lo cho tốt đi.”

Chính Nam mộng bức!

Nghe có vẻ lợi hại a, giống như... bom phản vật chất.

Nhìn Gia Như phú bà một mặt ngơ ngác, Chính Nam lên tiếng: “Bác Đầu, tỉnh lại đi. Bác Đầu!”

Gia Như phú bà giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Trước mặt cô là Chính Nam đang đứng ở không xa cùng với Giáp hộ pháp.

“Em... em bị gì thế này? Tại sao em... lại phát ra thứ này, em không phải là Tường Quang huyết mạch sao? Không phải là ôn nhu ánh sáng trắng sao?”

Gia Như phú bà dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Chính Nam. Tường Quang huyết mạch là hần nói cho cô biết, Gia Nguyệt cũng từng biểu diễn qua cho cô xem, nhưng không hề giống với tình trạng bây giờ a!

Chính Nam tháo ra mặt nạ nhìn cô cười nói: “Không có gì đâu, huyết mạch của em xảy ra chút vấn đề khi thức tỉnh nên bị biến dị thành Tịch Quang huyết mạch, Tịch Diệt chỉ Quang á. Thay vì vừa có thể phá hoại, vừa có thể trị thương Tường Quang thì Tịch Quang của em đã bỏ đi khả năng trị thương, thay vào đó là tăng mạnh khả năng phá hoại.

Nói cách khác, riêng về khả năng chiến đấu thì huyết mạch này của em sẽ không yếu hơn Tu La huyết mạch của “Tu La” Tú Anh đâu.”

Nghe được Chính Nam nói, Gia Như phú bà mới bình tĩnh lại. Cô dùng tâm trí điều khiển huyết mạch của mình thu vào cơ thể, lát sau cô đã trở lại bình thường.

Đang muốn hướng Chính Nam khoe khoang, Gia Như phú bà lại phát hiện hần đang một mặt nước dãi rùng rùng nhìn mình, cô mới nhớ ra mình không có mặc quần áo.

Gia Như phú bà la lên thất thanh, như một làn gió chạy vào rừng cây, sột soạt một lúc mới trở lại, giọng đầy tức giận nói: “Anh thật quá đáng!”

Chính Nam bĩu môi: “Anh ở đây chờ hai cô 3 ngày 3 đêm, ngủ cũng không dám ngủ, nhà vệ sinh cũng không dám đi, chỉ sợ có vấn đề xảy ra. Bây giờ cho anh nhìn một chút rất quá đáng sao?”

Hai cô gái trừng mắt Chính Nam, trong lòng vừa tức giận, vừa cảm động. Mỗi người ôm lấy một cánh tay hần, cùng nhau trở về Thanh Vân Tông.

Chính Nam sau 3 ngày 3 đêm không ngủ không nghỉ, công sức cuối cùng cũng được đền đáp xứng đáng.

...

Trở về Thanh Vân Tông, Chính Nam cùng mọi người họp thông báo Bắc Đầu và Giáp thức tỉnh huyết mạch thành công, đồng thời Bắc Đầu cũng sẽ được điều đi xa làm nhiệm vụ một thời gian dài nên sẽ vắng mặt trong các nhiệm vụ sắp tới.

Sau đó mọi người giải tán.

Chính Nam trở về phòng mình nghỉ ngơi, 3 ngày 3 đêm không ngủ khiến hần khá mệt mỏi, mình tướng cũng không sai nhưng vẫn là nên ngủ để cơ thể được nghỉ ngơi toàn diện.

...

Ngủ một mạch tới gần trưa ngày hôm sau, Chính Nam mới tỉnh lại. Hần vội vội vàng vàng trở về Hà thành tìm Gia Như phú bà, hôm nay cô phải lên đường trở về Thiên Hà thư viện rồi.

Đang cùng Gia Nguyệt phú bà đùa giỡn trong phòng, nghe được tiếng gõ cửa, Gia Như phú bà chạy ra mở cửa phòng.

Thấy Chính Nam mặt đầy tươi cười đứng ở cửa nhìn cô, Gia Như phú bà vui mừng nói: “Anh tỉnh rồi sao, em còn sợ anh ngủ tới tối không kịp gặp nhau nữa đây.”

Chính Nam không chút kiêng kỵ cho cô cái công chúa ôm rồi đi vào phòng, đóng cửa lại rồi nói: “Làm sao quên được Gia Như phú bà a, đừng nói ngủ, chết rồi anh cũng phải sống lại để tiễn em chứ.”

Gia Như phú bà nũng nịu: “Nói vậy bạ không à~, Gia Nguyệt còn ở trong phòng đây.”

Chính Nam cười haha bế Gia Như phú bà tới giường, đặt cô xuống rồi nói: “Gia Nguyệt, chúng ta tới chơi trò gia đình. Anh là baba, Gia Như là mama, còn em là con gái nhỏ có được không?”

Gia Nguyệt phú bà phụng phịu: “Em không phải con nít, mới không chơi trò trẻ con ấy. Em cũng là mama.”

Chính Nam và Gia Như phú bà liếc nhau rồi cùng cười phá lên. Chính Nam nói: “Nếu em cũng là mama vậy ai làm con gái nhỏ chứ?”

Gia Nguyệt phú bà nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy em là con gái nhỏ, nhưng sau này em phải là mama.”

Ba người giỡn thành một đoàn cực kỳ vui vẻ cho tới giờ ăn trưa, Chính Nam lại ra tay thể hiện tài đầu bếp của mình, cũng coi như làm bữa tiệc nhỏ tiễn Gia Như phú bà.

Buổi chiều, Chính Nam tranh thủ luyện một bộ trang bị để đưa cho Gia Như phú bà trước khi cô đi, vừa là phần thưởng nhiệm vụ, vừa là món quà nhỏ.

“Gia Như, đây là bộ trang bị cho em. Tịch Quang huyết mạch của em tuy mạnh nhưng tiêu hao cũng không nhỏ, cố gắng tu luyện nhé.” - Chính Nam đưa hộp quà hân hoi gói kiêu hiện đại cho Gia Như phú bà, bên trong là một bộ thiết giáp sát thương, còn kèm thêm cả một bộ trang sức.

Gia Như phú bà cũng rơm rớm nước mắt nói: “Em biết rồi, em sẽ cố gắng tu luyện rồi trở về giúp đỡ anh.”

Chính Nam thấy không khí có chút bịn rịn nên tranh thủ mở cái trò đùa. Hắc truyền âm nói: “Còn nhớ phải tu luyện vài chỗ quan trọng khác nữa nha, hắc hắc.”

Gia Như phú bà đang cảm động đầu, bị hàng này hèn mọn một câu làm cô chỉ muốn đập hân một cái.

Cô gắt gỏng truyền âm lại: “Chỉ có nhiều đó thôi, anh thích xài thì xài, không thích em cho người khác.”

Chính Nam lập tức nhận sự: “Đừng a! Bé bé xinh xinh cũng không sai, haha.”

Bị Chính Nam chọc ghẹo, Gia Như phú bà cũng không buồn nhiều nữa. Cô leo lên xe ngựa, vẫy tay tạm biệt mọi người rồi lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Mẹ vợ... Không đơn giản a!

Tạm biệt Gia Như phú bà, Chính Nam dắt theo Gia Nguyệt phú bà muốn đi ăn vặt và dạo phố đêm.

Thấy Gia Nguyệt phú bà cứ mặt mày ủ dột, Chính Nam xoa đầu cô bé: “Gia Nguyệt, đừng buồn. Gia Như chỉ là đi học thôi mà, qua đầu năm lại về với em chứ có đi luôn đâu.” -

“Em thức tỉnh huyết mạch mất hơn một tháng, vừa xuất quan gặp chị Gia Như được mấy ngày chị ấy lại phải đi học. Thật chán!” - Gia Nguyệt phú bà ôm lấy cánh tay Chính Nam.

“Được rồi, lại đây anh công em đi ăn vặt. Không buồn nữa nhé!”

“Đi! Đi ăn vặt. Ăn cho hết buồn!”

Nghe được ăn vặt thì chị hai cũng phải ra sau đầu!

Chính Nam khoe miệng co giật, thay Gia Như phú bà đau lòng 1 giây, khom người xuống cho Gia Nguyệt phú bà leo lên lưng.

“Mà, những ngày trước em tiếp thu truyền thừa là tiếp thu gì thế?”

Cũng không phải Chính Nam lợi dụng gần gũi Gia Nguyệt phú bà, mà là từ lúc chia tay Gia Như phú bà tới giờ hân luôn cảm giác có người theo dõi mình, cho nên mới kiếm cớ nói chuyện để cố gắng Gia Nguyệt phú bà lên di chuyển cho gọn, dắt tay theo cô bé quá vướng víu.

Gia Nguyệt phú bà trả lời: “Chính là xuất xứ, hướng phát triển và cách sử dụng Tịch Quang huyết mạch thôi, có nhiều thứ em không hiểu nhưng mà mẹ nói sau này sẽ hiểu ra.”

Chính Nam bắt ngờ: “Ồ! Gặp mẹ em sao? Anh chưa từng nghe Gia Như hay chú Tuấn nói về bà ấy luôn á?”

Gia Nguyệt phú bà gật đầu: “Em cũng chưa từng gặp mẹ, cha nói mẹ sinh em ra xong liền bỏ đi. Cha có vẻ cũng không muốn nói tới mẹ, chị Gia Như cũng vậy.”

Chính Nam nghi ngờ: “Vậy tại sao em lại biết người truyền thừa cho em là mẹ em?”

Gia Nguyệt phú bà cười ngọt ngào: “Vi mẹ cũng có Tường Quang huyết mạch a, mẹ còn nói nhìn em giống y hệt mẹ lúc nhỏ nữa.”

Chính Nam nghi ngờ hỏi thăm Trang phú bà: “Trang, tình huống này là như thế nào?”

Trang phú bà giận dữ trả lời: “Thì ra là như vậy. Bảo sao có người đụng chạm vận mệnh Lý Gia Như phú bà mà Trang không hay biết. Nói cho ký chủ biết, mẹ của hai vị phú bà này không đơn giản đâu. Bà ta khả năng là Luân Hồi Giả hoặc là người ít nhất phải có Thiên Cơ Thuật cấp 8 trở lên.

Những gì ký chủ thấy về hai vị phú bà có thể không có gì bất thường, nhưng khả năng là đã được mẹ của hai người nhìn thấy trước và sắp xếp sẵn rồi. Cả hai người đều sau khi gặp ký chủ mới thức tỉnh huyết mạch, một quang một ám, hẳn là không phải trùng hợp đâu.”

Chính Nam sững sờ, có vẻ mẹ vợ mình cũng không phải người lương thiện gì a. Hắn lo lắng nói: “Nếu lỡ bà ấy tính trước được hệ thống...”

Trang phú bà ngắt lời: “Không có khả năng. Bà ta dù mạnh đến đâu cũng phải yếu hơn Thiên Đạo, mà Trang, ở nơi này không thua gì Thiên Đạo, cho nên sẽ không có chuyện bị người tính tới trước. Trừ khi...”

Chính Nam gấp: “Trừ khi thế nào?”

Trang phú bà cười đắc ý: “Không có trừ khi, haha.”

Chính Nam không còn gì để nói. Hắn cũng theo Gia Nguyệt phú bà đi vào một cửa hàng nhỏ, năm phút sau chỉ có một mình hắn đi ra.

Trốn bên trong cửa hàng, Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Hắc Vô Thường, trên phố Đông có phân thân của anh đang như mấy cái thám tử về phía em. Em nghĩ cách tóm cả lũ lại hỏi xem là người của ai, xong việc báo lại cho anh.”

Tú Anh phú bà có vẻ không vui trả lời: “Làm sao việc gì cũng phải tới tôi làm, mà ai cho anh gọi tôi là em đây, tôi còn lớn tuổi hơn anh đây, gọi chị nghe một cái!”

Chính Nam hài hước: “Ồ, ngày hôm qua đi ngoài phố đụng phải bà cô mấy trăm tuổi cũng muốn anh gọi chị, chẳng lẽ đây là một của "phụ nữ lớn tuổi" a.”

Tú Anh phú bà lập tức xù lông: “Anh nói ai già! Anh nói ai lớn tuổi! Đây là trưởng thành, trưởng thành đấy, anh hiểu không!?”

Chính Nam cười đắc ý: “Anh hiểu a. Được rồi, không đùa giỡn. Nhớ làm cho gọn vào á.”

Tú Anh phú bà hậm hực: “Được rồi, anh muốn kêu gì thì kêu. Dù sao thì em cũng không già.”

Chờ thêm 15 phút, Chính Nam mới dắt theo Gia Như phú bà rời khỏi cửa hàng trở về Lý gia. Hắn nhận được tin tức của Tú Anh phú bà truyền lại rằng mấy người theo dõi hắn là người của Cửu Dương Các, còn lý do đi theo hắn là vì Cửu Dương Các muốn từ Phúc Đạt và Lý gia điều tra xem có manh mối gì liên quan tới cái chết của Dương Khang hay không. Dù sao Dương Khang là tới Hà thành mua đan dược mới chết.

...

Một tuần tiếp theo, Chính Nam và Akatsuki cũng không có hoạt động gì đáng kể, bởi vì thám tử của Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông hoạt động rầm rộ nên Chính Nam không muốn bị lộ ra quá nhiều. Mọi hoạt động vận chuyển và truyền tin đều do Ngọc Ngân với khả năng ẩn thân bá đạo của mình chịu trách nhiệm.

Cũng trong một tuần này Chính Nam đã chế tạo xong trang bị cho mọi người của Akatsuki, cũng như hoàn thành liên hoàn trận pháp xung quanh Thanh Vân Tông.

“Trang, cho tôi xem bảng thông tin.”

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi

Đăng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Lý Gia Nguyệt(S, 75/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 65/100), Lý Gia Như(SR, 81/100).

Điểm dư: 2 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 6 điểm nghề.

Balo: 7 viên cực phẩm linh thạch, 6 thẻ đạo cụ đan được(cấp 3), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 72 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Bảng thông tin không có biến động gì lớn so với mười ngày trước, thậm chí nhiệm vụ hàng ngày không buồn xuất hiện nhiệm vụ cấp cũng không khiến Chính Nam quá thất vọng, dù sao thì hắn cũng không vội lên cấp nữa.

Cái Chính Nam quan tâm là hiện tại có chút quá yên bình, giống như khoảng lặng trước cơn bão, điều này làm hắn cảm thấy không thoải mái.

Rồi Lý gia chạy tới Phúc Đạt, phòng của Tú Anh phú bà hiện tại đã trở thành nơi Chính Nam có mặt thường xuyên.

“Hừm, theo như điều tra được thì Cửu Dương Các và Ngô gia đi lại khá gần, có lẽ cả hai đều nhận định Akatsuki là kẻ thù chung a.” - Chính Nam vuốt cằm suy đoán.

Tú Anh phú bà cảm tức nói: “Mau cút xuống giường của em, kiếm chỗ khác mà nằm.”

Mấy ngày qua bị Chính Nam mặt dày mày dạn tự xưng anh, Tú Anh phú bà đã từ bỏ chống cự. Nhưng hàng này càng ngày càng quá đáng, hiện tại đã đập cô xuống giường để giành chỗ nằm.

Chính Nam ngoáy ngoáy tai nói: “Anh lại không có cảm em nằm. Em xem, giường lớn như vậy, 4 5 người còn nằm đủ, tại em không chịu nằm thôi chứ.”

Tú Anh phú bà nghiêng răng, nghiêng lợi: “Người ta cô gái chưa gả ra ngoài, để anh vào đây đã là quá lắm rồi, anh còn muốn em lên giường nằm với anh. Không có cửa đâu! Không như anh ở Trần gia nhiều lắm, nhưng đều bị xích lại hết rồi!”

Chính Nam cười đắc ý nói: “Em đừng nghĩ như vậy, không phải là em lên giường nằm với anh, mà là anh lên giường nằm với em, khác nhau rõ ràng.”

Tú Anh phú bà không còn gì để nói. Cô đành ngồi trên ghế nói chuyện với hắn: “Người dẫn đội của Cửu Dương Các lần này là nhị trưởng lão Dương Quang, em trai của Cửu Dương Các các chủ Dương Kha, tu vi là Lý Sương trung kỳ. Người này chúng ta không đấu thắng mất được.”

Chính Nam hỏi: “Có cách nào mua chuộc hay gây xích mích hay không?”

Tú Anh phú bà lắc đầu: “Không thể, hai anh em họ Dương quan hệ rất tốt, ngay cả vợ của hai người cũng là họ hàng gần của nhau, quan hệ của hai gia đình không tệ, cách này không được.”

Chính Nam cau mày: “Không thể ngăn kháng, âm mưu cũng không được sao. Mời viện binh thì thế nào?”

Tú Anh phú bà trả lời: “Ý anh là Tà Nguyệt Tông sao? Hai tông môn này đấu nhau mấy ngàn năm, nếu chúng ta chế tạo cơ hội cho Tà Nguyệt Tông chặt đi cánh tay phải của Cửu Dương Các, hẳn là họ sẽ vui mừng hợp tác a.”

Chính Nam ngồi dậy nói: “Trước mắt như vậy đã. Anh sẽ cùng Nguyệt Vịnh bàn thêm chuyện này. Gần đây huyết mạch của em có tiến triển gì không?”

Nói tới huyết mạch của mình, Tú Anh phú bà vui vẻ trả lời: “Nhờ có U Minh Thạch của anh đưa cho em nên tiến triển rất tốt, nếu có cách nào nhanh hơn một chút...”

Chính Nam ngắt lời: “Có, nhưng sẽ không ổn định và độ nguy hiểm cao. Anh biết em là nghĩ cho Quốc Anh, nhưng anh cũng nghĩ cho em nữa, chuyện này đừng nhắc lại.”

Thấy Tú Anh phú bà vẻ mặt buồn bã, Chính Nam lại nói: “Này, em làm cái về mặt đó khiến anh cảm thấy rất có lỗi đấy.”

"Được rồi, được rồi, lỗi tại anh. Cảm lấy!"

Nam nhân nào chịu nổi vị Tú La kia làm mặt cún, ánh mắt đáng thương cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Nhị trưởng lão, Dương Quang

Tú Anh phú bà cười đắc ý nhận lấy cái hộp nhỏ từ tay Chính Nam, không thể chờ đợi mở ngay ra xem thử.

Bên trong hộp có chứa thứ gì đó giống như đất sét đen, bốc ra âm i Minh khí. Cô hỏi: “Đây là cái gì thế? Đất sét sao?”

Chính Nam về mặt thịt đau nói: “Hoàng Tuyền Thổ, lấy dưới đáy Hoàng Tuyền lên đấy. Minh khí từ thứ này có thể để người sống biến thành người chết sau vài ngày tiếp xúc, nhưng đối với em là đại bổ a, hiệu quả so với U Minh Thạch gấp trăm lần.”

Tú Anh phú bà hai mắt sáng choang nói: “Nói như vậy một ngày hấp thu thứ này bằng hấp thu U Minh Thạch 100 ngày, sao anh không đưa cho em sớm hơn.”

Chính Nam tay phải ôm trái tim, một bộ chết tới nơi nói: “Chỉ một chút xíu đó giá 10,000 thượng phẩm linh thạch đấy, lại chỉ dùng được một tháng thôi. Aiz! Tim tôi đau quá a.”

Nhìn Chính Nam về mặt đau khổ, giống như bị lừa sạch gia sản, Tú Anh phú bà phì cười nói: “Mới 10,000 thượng phẩm linh thạch mà anh đã thành như vậy rồi, em nhớ anh có cực phẩm linh thạch mà?”

Chính Nam trừng mắt cô nói: “Cực phẩm linh thạch là dùng trong tình huống khẩn cấp, không phải để mua đồ a. Anh đi về trước đây, ở đây thêm sẽ bị em lừa cho quần cũng không còn.”

Tú Anh phú bà về mặt cảm động. Cô biết hẳn là muốn chọc cô cười để không lo lắng chuyện của Quốc Anh quá nhiều.

Thấy Chính Nam quay người đi, cô chạy lại ôm hắn từ phía sau, thủ thi nói: “Cảm ơn anh!” - Muốn nói thật nhiều, nhưng cuối cùng chỉ nói ra được ba chữ này.

Chính Nam sững sờ, hắn vỗ vỗ bàn tay Tú Anh phú bà đang vòng trước bụng hắn rồi nói: “Được rồi, không có gì cảm ơn hay không cảm ơn. Của anh cũng là của em mà.”

Tú Anh phú bà bị hắn một lời nói cho toàn thân cứng đờ, cô úp khuôn mặt nóng ran vào lưng hắn, gắt giọng: “Ai mà thêm đồ của anh.” - Thế nhưng trong lòng ngọt không được.

...

Buổi tối, Chính Nam tới Thanh Vân Tông gặp Nguyệt Vĩnh để cùng cô bàn chuyện hợp tác với Tà Nguyệt Tông.

“Chủ nhân, anh nói là Dương Quang một mình rồi Cửu Dương Các tới Hà thành sao?” - Nguyệt Vĩnh ánh mắt sáng quắc hỏi.

Chính Nam gật đầu nói: “Mới nhận được tin tức ngày hôm nay. Ngoài ra còn có đại lượng thám tử của Cửu Dương Các đã đến trước đó để điều tra tin tức về chúng ta.”

Nguyệt Vĩnh về mặt hồi ức: “Dương Quang, Cửu Dương Các nhị trưởng lão. Người này và anh trai hắn Dương Kha quan hệ cực tốt, không có con trai nên xem Dương Khang như con trai mình, việc hắn tự mình tới điều tra cũng là lý giải được.”

Chính Nam hỏi: “Như vậy Tà Nguyệt Tông muốn nhìn nhận cơ hội này như thế nào?”

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Không dễ dàng. Lý Sương Kỳ cả nguyên anh và thân thể đều đã bắt đầu tiếp xúc với Đạo, đánh bại thì dễ, nhưng muốn giết chết thì rất khó. Có lẽ Dương Quang cũng là dựa vào điều này mới dám một mình rời khỏi Cửu Dương các bản doanh. Nếu hắn chấp nhận trọng thương mà liều mạng tự bạo một trong sáu đóa Thái Dương Hỏa hắn tu luyện được, toàn bộ Hà thành phải bị san bằng thành bình địa.”

Chính Nam cau mày: “Nói như vậy ít nhất phải có từ ba Lý Sương Kỳ trở lên, hoặc là phải có phương pháp vây khốn hắn a? Mà, Tà Nguyệt Giới không phải là kết giới sao?”

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Tà Nguyệt Giới đúng là kết giới, thậm chí nếu có hai người còn có thể tạo giới trong giới để tăng hiệu quả lên nhiều lần. Nhưng như em đã nói, nếu hắn liều mạng thì gần không được.”

Chính Nam bế tắc, lần đầu tiên hắn cảm nhận được câu nói “trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu đều là trò cười”.

Lý Sương Kỳ quá mạnh so với những gì hắn đang có chứ chưa nói tới Độ Kiếp Kỳ Dương Kha.

Thậm chí hạ độc cũng không khả thi bởi vì người của Cửu Dương Các đều tu luyện hỏa nguyên khí, khả năng kháng độc và khu độc cực mạnh. Minh Độc Tán lần trước độc được Dương Khang vì hắn mới Nguyên Anh Kỳ, chứ Dương Quang thì không được.

Chính Nam nhìn Nguyệt Vĩnh nói: “Được rồi, anh sẽ nghĩ cách, em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Nghe giọng Chính Nam có chút trầm, Nguyệt Vĩnh ngập ngừng nói: “Nếu anh nhất định muốn giết Dương Quang, em có thể... có thể cầu mẹ em...”

Chính Nam gõ nhẹ vào đầu Nguyệt Vịnh, cười nói: “Anh còn chưa bế tắc đến nỗi cần em phải đi cầu người khác, dù đó là mẹ em. Anh chỉ là đang nghĩ cách để lộ ra ít thứ nhất có thể mà vẫn đạt được mục đích thôi. Cái anh cần ở em bây giờ là em nghỉ ngơi cho tốt, nhanh khỏe lên anh còn việc cần em đi làm đây.”

Nguyệt Vịnh xoa xoa chỗ bị Chính Nam gõ, cười ngọt ngào nói: “Em biết rồi. Anh cũng cẩn thận, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

...

Chính Nam trở về Lý gia luyện đan, nếu đã không có cách thì tạm thời không nghĩ nữa. Lại nói, nếu hần đủ mạnh thì việc gì cũng không cần nghĩ a.

Trước đây Chính Nam chủ yếu luyện đan được lên cấp như Thối Thể Đan, Hư Linh Đan, Chân Khí Đan do nhu cầu của thị trường cũng như những người xung quanh hắn. Nhưng ngoài những đan được giúp người dùng trực tiếp tăng cấp như thế này, còn các loại đan được giúp tăng tốc độ hấp thu và luyện hóa linh khí nữa.

Tu luyện chia thành ba hướng cơ bản là luyện thể, luyện khí và luyện thần. Trong đó luyện thể là rèn luyện thân thể, luyện thần là tu luyện tinh thần lực, còn luyện khí là tu luyện giả sẽ cảm nhận thiên địa linh khí, hấp thu nó vào cơ thể mình, lại dẫn dắt nó đi một vòng quanh huyết đạo chính của cơ thể để tinh luyện rồi đưa về đan điền tích trữ.

Quá trình luyện khí sẽ bị ảnh hưởng bởi nồng độ linh khí xung quanh, thiên phú của tu luyện giả và con đường mà linh khí được dẫn dắt trong cơ thể tu luyện giả. Nhưng còn một yếu tố quan trọng không kém đó là đan dược mà tu luyện giả sử dụng.

Một viên hạ phẩm đan dược sẽ tăng tốc độ hấp thu và tinh luyện linh khí khoảng 50%, trung phẩm là gấp đôi, thượng phẩm là gấp ba, cực phẩm là gấp năm và hoàn mỹ là gấp mười lần.

“Bản thân không thể dùng đan dược để tăng tốc tu luyện, vậy thì đành phải bồi dưỡng mọi người thôi.” - Chính Nam lật ra cửa hàng hệ thống rồi lọc ra vật phẩm cấp 5.

Vừa xem cửa hàng Chính Nam vừa lẩm bẩm: “Hầu hết là Không Minh Kỳ vật phẩm a, không có cái gì thiết thực cho bản thân.”

Bỗng nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở một thứ, cấp 5 cực phẩm là luyện đan, “Ngũ Hành Bát Quái Lô”.

“A, không! Ký chủ không được mua nó. Cái gì cũng được nhưng không phải là cái lò luyện đan đó.” - Trang phú bà thất thanh la lên.

Chính Nam nhú mày xem xét thông tin Ngũ Hành Bát Quái Lô, chỉ thấy: “Dựa theo ngũ hành tương sinh, tương khắc và bát quái bao quát cân khôn mà ra đời. Hiệu quả sử dụng: tăng 30% tỉ lệ thành đan(tăng/giảm 5% mỗi đẳng cấp chênh lệch), giảm 30% thời gian tinh luyện dược/vật liệu(tăng/giảm 5% mỗi đẳng cấp chênh lệch), có 20% tỉ lệ kích hoạt hiệu quả “Thiên Địa Cộng Minh”, nhận được gấp đôi thành phẩm”

Cmn! Cmn!

Chính Nam sững sờ, thứ này là bug, chắc chắn là bug.

Cấp 5 trang bị không thể có hiệu quả như thế này được.

Để cho chắc chắn, Chính Nam còn xem lại một số lò luyện khác, hầu hết là chỉ có cố định một hiệu quả như tăng 5% tỉ lệ thành đan hoặc giảm 5% thời gian tinh luyện dược liệu. Với buff như thế kia, Ngũ Hành Bát Quái Lô chắc chắn phải là Thần khí.

Chính Nam nghiêm túc nói: “Trang, tôi biết nếu tôi mua xuống thứ này hệ thống sẽ không thể làm gì tôi, nhưng là một người văn minh, tôi cần biết vì sao thứ này lại lạc tới khu vực vật phẩm cấp 5.”

Trang phú bà thở phào một hơi, nó đúng là sợ vừa rồi Chính Nam lòng tham nổi lên mà ngay lập tức mua xuống thứ này rồi sử dụng bất chấp hậu quả.

Hắng giọng một cái, Trang nghiêm giọng nói: “Đúng như ký chủ nghĩ, với buff như vậy, Ngũ Hành Bát Quái Lô lẽ ra phải là Thần khí. Thế nhưng chi khi nào nó không hấp thu thọ mệnh, vận mệnh của người dùng nó mới xứng đáng là Thần khí. Thứ này chính xác là một cái Cầm khí.”

Chính Nam ngẩn người: “Nói cách khác, những buff đó có được là từ thọ mệnh và vận mệnh của người dùng đôi tới?”

Trang phú bà hoàn toàn đồng ý với giải thích của Chính Nam: “Đúng là như vậy.”

Chính Nam chửi ầm lên: “Đúng cái súng a đúng! Thứ đồ này cũng dám mang vào cửa hàng treo bán!? Lỡ trẻ em mua được thì sao? Lỡ bà bầu, trẻ chưa thành niên hay người già neo đơn mua được thì sao? Lúc đó ai chịu trách nhiệm a!”

Bị Chính Nam mắng cái máu chó đầy đầu, Trang phú bà liền biến thành chim cút: “Thì Trang đã lên tiếng ngăn ký chủ mua...”

Chính Nam lập tức hóa thân bà bán cá ngoài chợ: “Hay lắm, lên tiếng ngăn cản. Thay vì làm hành động vô ích như vậy thì nên gỡ nó ra khỏi danh sách, rồi vứt nó vào kho cho đảm bảo a. Thật không thể tin nổi, một thứ hại người hại mình như thế này cũng mang ra bán cho được.” - Mặc dù buff rất lợi hại nhưng Chính Nam nhất định sẽ không hi sinh thọ mệnh của mình.

Nói giỡn, tu luyện là để sống lâu hơn, dùng tuổi thọ đổi tài nguyên thì thà từ đầu đừng tu luyện a.

Trang phú bà lí nhí nói: “Đây là do hệ thống đăng bán, không phải Trang có thể quản...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chế tạo phiên phức

Chính Nam thờ dài, hẳn cũng biết A.I chỉ là cái trình điều khiển, không phải là hệ thống bản thân, có nhiều chuyện nó cũng là lực bất tòng tâm.

Hắn nhẹ giọng nói: “Được rồi, lần sau có thứ gì đó nguy hiểm, làm ơn cảnh báo trước cho tôi. Tôi cũng không phải lúc nào cũng giữ được bình tĩnh trước những thứ đồ thoát nhìn tốt như thế này. Mà làm sao cầm khí, tà khí, ma khí, quỷ khí... quần què gì đó không liệt kê ra cái mục riêng, còn cố ý để xen lẫn vào trang bị thông thường, đã thế còn không có chú thích nguy hiểm. Khó hiểu vãi!”

Trang không nói gì mà chỉ giữ im lặng, có vài chuyện nó muốn nói cũng không được.

Chính Nam cũng không muốn nói chuyện này nữa, hẳn thờ dài “Trang bị không có gì tốt, điểm cũng không quan trọng.”

Lại qua 10 ngày sống yên gió lặng, hoặc ít nhất từ bên ngoài nhìn thì là như vậy. Bởi vì chỉ còn vài ngày nữa là lại tới buổi bán đấu giá đan dược mỗi tháng một lần của Trần gia tại Hà thành, cho nên số người đổ về Hà thành càng lúc càng đông.

Cửu Dương Các cũng càng lúc càng táo bạo trong chuyện lũng bắt Akatsuki, lại được sự đồng ý ngầm của thành chủ, người đi đường bị đệ tử Cửu Dương Các va chạm rồi đánh đập xảy ra mỗi ngày.

Trong khi đó Chính Nam ra lệnh cho toàn bộ thành viên Akatsuki không được manh động, không có lệnh thì tuyệt đối không dùng danh tính Akatsuki đi lại.

Còn bản thân hắn thì an tâm ở nhà luyện đan, luyện khí.

Mỗi ngày sẽ tranh thủ ít thời gian đi khi dễ Gia Nguyệt phú bà hoặc lẫn cùng Tú Anh phú bà trên giường. Đôi khi là chọc ghẹo Át hộ pháp nhút nhát, mệt mỏi thì có Giáp hộ pháp xoa bóp, massage, cuộc sống không nên quá thoải mái. (Nhân sinh a!)

Đáng nói là sau nhiều ngày khôi phục thì Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh đã gần như khôi hẳn, ngoại trừ một vài kinh mạch vẫn có chút đau khi sử dụng nguyên khí ra thì hiện tại cô đã có thể phát huy được 8 thành thực lực so với lúc toàn thịnh.

Tiến bộ nhanh nhất là Át hộ pháp Lam Phụng.

Bởi vì Chính Nam có dư Tăng Khí Đan sẽ cho cô bé này dùng chung nên hiện tại cô đã thành công đột phá tới Nguyên Anh Kỳ, chính thức đá Chính Nam xuống áp chót bảng xếp hạng tu vi Akatsuki. Đội sổ chính là Gia Nguyệt phú bà với tu vi Hòa Hợp Kỳ tầng 5, nhưng cô bé thua Chính Nam tới 6 tuổi.

...

“Đủ rồi đúng không em?” - Chính Nam hỏi Tú Anh phú bà.

Lại kiểm tra thêm một lần, Tú Anh phú bà gật đầu, cười nói: “Đủ rồi. Lần này ngoại trừ 200 viên cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan ra, chúng ta cũng sẽ bán ra 100 viên cấp 3 hoàn mỹ Chân Khí Đan, 100 viên cấp 2, 100 viên cấp 3 hoàn mỹ Tăng Khí Đan. Số tiền thu được sẽ dùng một phần để đổi Hoàng Tuyền Thổ cho em như anh đã hứa nha~”

Chính Nam thờ dài nói: “Aiz, số khổ a!” - Thế nhưng ánh mắt lão liên kia chứng tỏ hẳn chẳng có chút gì khổ cả.

Tú Anh phú bà liếc xéo Chính Nam một cái rồi mổ vào má hắn, khuôn mặt ửng hồng.

Chính Nam đắc ý a.

Trong 10 ngày này, thành công lớn nhất của hắn là đưa được độ thiện cảm của Tú Anh phú bà phá 71, đã bước vào giai đoạn yêu đương.

Đắc ý thì đắc ý, Dương Quang vẫn như cái dao treo lơ lửng trên đầu nên Chính Nam vẫn là không dám khinh suất. Hắn kéo Tú Anh phú bà vào lòng, vừa vuốt ve tóc cô vừa nói: “Ba ngày sau là bán đấu giá, trong mấy ngày này chúng cũng nên cho Ngô gia và Cửu Dương Các chế tạo một chút phiên phức chứ nhỉ?”

Tú Anh phú bà lim dim hưởng thụ Chính Nam ôn nhu, nói: “Anh muốn trực tiếp giả họa cho Ngô gia, hay là chỉ muốn bọn họ nghi ngờ lẫn nhau?”

Chính Nam cười lạnh nói: “Gần đây đệ tử Cửu Dương Các càng lúc càng quá phận, là lúc nên giết gà dọa khỉ rồi. Chúng ta dù sao cũng là bạn của Ngô gia a, Ngô gia không quên được Hà thành thì để Akatsuki tới quân.”

...

“Này, các anh chưa trả tiền a, ăn uống xong tại sao không trả tiền?” - Một ông chủ tiệm ăn đuổi theo ba thanh niên say khướt đang dắt díu nhau vào một ngõ vắng để đòi tiền com.

Một người trong đó quay lại đập ông một cái rồi mắng: “Cút đi, nhìn cho kỹ, tui tao là đệ tử Cửu Dương Các. Muốn chết hay sao mà dám đòi tiền tui tao.” - Nói, hắn còn liên tục đập chân lên đầu ông chủ tiệm.

"Dám đòi tiền chúng tao, muốn tiền muốn điên rồi đúng không!?"

"Đập chết hắn đi, làm ăn cũng không biết mở to mắt ra nhìn xem ai có thể chọc được, ai không thể đụng vào!"

"Hahaha, nói rất hay..."

...

Ông chủ tiệm cắn răng khưất nhục, nhưng ông chỉ là một cái người bình thường, không dám phản kháng a.

Phập! Phập! Phập!

Ách... ách... ặc

Bịch! Bịch! Bịch!

Bỗng nhiên có tiếng dao vào thịt, sau đó là tiếng người ngã xuống đất.

Ông chủ tiệm chậm rãi ngẩng đầu lên, đập vào mắt ông là ba xác chết đang trợn trừng mắt, vết thương ở cổ vẫn phun máu như suối, chính là ba tên Cửu Dương Các đệ tử vừa rồi.

Ông chủ tiệm run lấy bầy đập đầu: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi không biết gì hết...”

Một bao tiền vàng rơi vào tay ông kèm theo giọng nữ vang lên: “Dẫn theo người thân rời khỏi Hà thành ngay trong đêm đi.” - Rồi mọi thứ lại rơi vào im lặng.

Chờ một lúc không thấy có động tĩnh gì, ông chủ tiệm mới dám ngẩng đầu lên nhìn quanh.

Xung quanh không có ai ngoài ông, túi tiền, ba cái xác chết và một con búp bê nhỏ. Ông vội vàng cầm lấy túi tiền, liên tục nói cảm ơn mặc dù không biết có ai nghe không rồi chạy về nhà gói ghém đồ đạc, dẫn theo vợ con ra khỏi thành.

Chỉ một buổi tối, toàn bộ Hà thành đều rơi vào trạng thái thần hồn át thần tính khi án mạng được tìm thấy ở khắp nơi.

Có người chết trong phòng ngủ, có người chết trong ngõ vắng, có người chết trong nhà vệ sinh nhưng những người này một điểm chung đều là đệ tử Cửu Dương Các và đang có hành động khi dễ dân thường thì bị giết chết, hiện trường có một búp bê vải sơ sài mặc áo khoác đen, mây đồ, đeo mặt nạ được để lại.

Àm!

Một người đàn ông mặt chữ điền, tóc, râu và lông mày rậm đều là màu đỏ cam vung tay đập nát cái bàn rồi giận dữ mắng: “Khốn kiếp, tốn nhiều thời gian như vậy một chút manh mối cũng không có. Bây giờ đám Akatsuki rác rưởi còn dám ngay dưới mắt chúng ta giết người. Là đệ tử chúng ta vô dụng, hay là có người bao che cho bọn chúng mà trong thành nhiều người như vậy lại không một ai phát hiện thủ phạm đến thế nào, giết người thế nào và đi thế nào. Hà?”

Dưới đất đã có tới 12 cái xác được đắp chiếu, mùi máu tanh tràn ngập trong phòng. Những đệ tử khác đều run như cây sậy, vừa sợ người sống, vừa sợ người chết.

Nhìn đám đệ tử như chuột mắc mưa, Dương Quang giận không có chỗ phát tiết, nghẹn tới khuôn mặt đỏ bừng. Hắn gào thét: “Những đệ tử này chết như thế nào?”

Một đệ tử run lấy bầy đứng ra nói: “Bẩm... bẩm nhị trưởng lão, đều... đều là một đao... một đao mất mạng. Thủ phạm... là sát thủ hình. Có người nói... nói...”

Dương Quang toàn thân đều muốn bùng nổ, hắn cố hết sức giữ bình tĩnh, không có một chương đánh chết tên đệ tử kia mà tiếp tục gầm thét: “Nói cái gì nói nhanh mẽ mày lên, ập a ập ứng như mắc ỉa vậy?”

Đệ tử kia bị Dương Quang một găm càng la sợ hãi, lời nói cũng liên tục cả lăm: “Nói... nói... nói thủ phạm là... là... là... Giáp... Giáp hộ pháp.”

Ầm... ặc... ặc

Một cái màu đỏ chường ấn đánh xuyên qua người đệ tử kia, hắn đã chết không thể chết lại, nơi vết thương còn cháy khét.

Dương Khang gào lên vang cả một vùng trời: “Đám chuột nhắt Akatsuki, có gan thì ra đây đấu với ông mày 300 hiệp. Chỉ dám trốn chui trốn nhủi giết mấy cái đệ tử thì có gì tài baaaaa...”

Trên bầu trời, Ngọc Ngân chủ động hiện thân châm chọc nói: “Liệt Dương Các đám cháu trai, đừng ý mình là tu luyện giả mà khi dễ bá tánh. Còn Dương Quang nhị trưởng lão, đừng tưởng chúng tôi không biết các người đang muốn làm gì, muốn dùng cách này dẫn chúng tôi xuất hiện sao, chúc mừng các người đã thành công nha. Tôi là Giáp hộ pháp, hôm nay Akatsuki để lời nói ở đây, cứ một người dân Hà thành bị khi dễ thì một đệ tử Cửu Dương Các phải chết đi. Để các người cần quấy mấy ngày nay không phải không có người quản, chỉ là người chúng tôi không muốn ra tay mà thôi. Nhớ lấy lời tôi nhé, Dương Quang trưởng lão.” - Nói xong cô còn bay một vòng Hà thành cho càng nhiều người thấy càng tốt rồi “vô tình” biến mất ở trên bầu trời phù thành chủ.

Dương Quang tức muốn nổ phổi nhưng hắn mới Lý Sương Kỳ nên chưa thể bay a, chỉ có thể đứng dưới đất ngẩng đầu lên chửi rủa rồi nhìn Giáp hộ pháp biến mất trên bầu trời.

An toàn về tới Lý gia, Ngọc Ngân lập tức biến hóa thành cái xinh đẹp, ôn nhu nô tỳ giúp Chính Nam rót trà, giống như không có chút nào liên quan tới cái máu lạnh sát thủ vừa ở bên ngoài giết hơn chục người vậy.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đàm phán

Chính Nam nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm, vừa gật gù vừa chép miệng khen ngợi: “Em pha trà càng ngày càng tốt đấy, sau này có ý định mở tiệm trà không?”

Ngọc Ngân cười duyên: “Nếu chủ nhân tới uống mỗi ngày mà nói, em sẽ suy nghĩ.”

Chính Nam nghiêng đầu: “Nếu vậy em nên mở tiệm rượu thì hơn.”

“Rượu!? Vì sao?” - Ngọc Ngân không nhớ là Chính Nam thích uống rượu.

“Để mỗi ngày anh đến uống say đều có thể ngủ lại a.”

Ngọc Ngân khuôn mặt ứng hồng nghĩ: “Chủ nhân đây là muốn ám chỉ... sao?”

Chính Nam đặt ly trà xuống bàn: “Hôm nay em làm rất tốt, trở về nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai em và Bính cùng nhau tới nơi Tà Nguyệt Tông dừng chân, làm bộ vô tình gặp nhau rồi mời Tà Nguyệt Tông vây quét Dương Khang. Bù lại Akatsuki sẽ giúp Nguyệt Vĩnh kích hoạt huyết mạch giai đoạn hai.”

Ngọc Ngân giọng có chút thất vọng nói: “Em biết rồi, chủ nhân ngủ ngon.”

Chính Nam bật cười: “Em a, lại đây!”

Ngọc Ngân hai mắt tỏa sáng chạy chậm lại gần Chính Nam, cúi người xuống, mắt lim dim.

Chính Nam nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi ôn nhu nói: “Ngủ ngon!”

Ngọc Ngân cười ngọt ngào gật đầu rồi rời đi, để lại Chính Nam vừa cười vừa lắc đầu.

...

Ngày hôm sau, “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh lại xuất hiện tại Hà thành khiến dư luận được một phen xôn xao. Lần cuối cùng cô xuất hiện là một tháng trước, đúng dịp Trần gia bán đấu giá đan dược rồi mất tích ly kỳ, bây giờ lại xuất hiện và có vẻ là không có bị thương gì.

Cửu Dương các bên kia, Dương Quang hai mắt cũng tỏa sáng, bởi vì ngày Nguyệt Vĩnh mất tích cũng là ngày Dương Khang chết, cho nên hắn cho rằng Nguyệt Vĩnh nhất định là biết chút gì đó.

Hắn cần một kế hoạch.

Nguyệt Vĩnh còn sống tốt trở về đối với bên ngoài có thể tạo nên làn sóng, nhưng đối với Tà Nguyệt Tông thì không có gì quá đặc biệt, dù sao không lâu trước cô đã gửi thư về a.

Bởi vì lo lắng Cửu Dương Các giận cá chém thớt nên dẫn đội của Tà Nguyệt Tông lần này cũng là một vị trưởng lão, Tam trưởng lão Lương Ngọc, tu vi Lý Sưong sơ kỳ.

...

“Đại tiểu thư trở về rồi sao? Thời gian này ở bên ngoài vất vả a.” - Lương Ngọc trưởng lão lạnh nhạt hỏi thăm.

Không phải là bà không vui mừng khi gặp lại Nguyệt Vĩnh, chỉ là người không mang Nguyệt Thần huyết mạch mà tu luyện Tà Nguyệt Đại Pháp sẽ bị mất dần đi cảm xúc, tu vi càng cao càng lạnh lẽo.

Nguyệt Vĩnh cũng không lấy gì làm niềm nở nói: “Đúng vậy. Lần trước bị Dương Khang mua chuộc thiếp thân nô tỳ làm hại, xém chút chết mất, cũng may là cháu mạng còn lớn.”

Lương Ngọc trưởng lão cau mày: “Còn có chuyện như vậy? Hừ, tên nhóc con kia chết đáng đời.”

“Lương trưởng lão, nói như vậy có vẻ không xem chúng tôi ra gì a!?”

Một giọng nữ vang lên, rồi một thân hình áo đen mây đỏ, đeo mặt nạ từ trong không khí hiện ra cách hai người Tà Nguyệt Tông không xa.

Có vẻ giọng nói vừa rồi chính là người này nói.

Lương Ngọc trưởng lão toát cả mồ hôi lạnh, bà lập tức làm ra tư thế phòng ngự, trầm giọng nói: “Akatsuki Giáp hộ pháp sao? Người của Cửu Dương Các đang tìm cô khắp nơi đấy. Cô hiện thân ở đây tôi nên nói cô dừng cảm hay là ngu ngốc đây?”

Ngọc Ngân cười lạnh đáp: “Dừng cảm hay ngu ngốc đều không quan trọng, quan trọng là chủ nhân của tôi có một giao dịch muốn làm với Tà Nguyệt Tông đây, Lương trưởng lão có muốn nghe không?”

Mặc dù Ngọc Ngân chỉ đứng im ở đó nói chuyện nhưng Lương Ngọc trưởng lão không dám buông lỏng chút nào, bà hỏi: “Giao dịch? Nếu Không thần sứ đã sai cô bắt chấp nguy hiểm tới đây để bàn giao dịch vậy tôi cũng cố gắng nghe một chút trước xem sao.”

Nguyệt Vĩnh trong lòng thầm thở dài, cái cách nói chuyện cao ngạo này trước đây cô cũng phạm vào, cho rằng làm như vậy bản thân sẽ cao hơn người khác một cái đầu. Thế nhưng từ khi bị thương xém chết rồi gia nhập Akatsuki, gặp được những người mạnh hơn cô nhiều đều phải cúi đầu nghe lời Chính Nam, cô mới biết được sự cao ngạo trước đó là ngu như thế nào.

Ngọc Ngân cũng không vì người khác ngu ngốc mà tức giận, cô nói: “Chủ nhân của tôi muốn mời Tà Nguyệt Tông tham gia vây quét người của Cửu Dương Các, bù lại...”

Cô liếc qua Nguyệt Vĩnh nói: “Nguyệt Thần huyết mạch của “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh sẽ được tăng lên một tầng. Lương trưởng lão nghĩ sao?”

Lương Ngọc trưởng lão sửng sốt, còn Nguyệt Vĩnh phối hợp diễn xuất. Cô hào hứng nói: “Ồ, nói như vậy Không thần sứ có thủ đoạn để tăng cấp huyết mạch của tôi sao? Có gì làm bằng chứng hay không?”

Lương Ngọc trưởng lão gật gù. Nói ai cũng có thể nói, chỉ có bằng chứng mới đáng tin.

Ngọc Ngân lấy ra viên nhị chuyển Luân Mạch Đan mà Chính Nam đưa cho cô trước đó rồi nói: “Sợ các người không biết thứ này là gì, tôi giới thiệu ngắn gọn. Viên đan dược này tên là Luân Mạch Đan, đây chính là thứ có thể để cho huyết mạch của cô tăng lên một cấp.”

Ngọc Ngân đánh ánh mắt về phía Nguyệt Vĩnh.

Nguyệt Vĩnh không phải lần đầu thấy Luân Mạch đan nhưng khát khao trong huyết mạch của cô vẫn không khác lần trước là mấy, cô vẫn là nuốt nước miếng liên tục.

Nhìn phản ứng của Nguyệt Vĩnh, Lương Ngọc trưởng lão đã tin hơn nửa nhưng vẫn làm bộ nghi ngờ: “Luân Mạch Đan? Chưa từng nghe qua? Có thứ này tồn tại sao?” - Không phải bà giả bộ, bởi vì không phải người của Nguyệt Gia nên có một số thứ bà không được biết.

Nguyệt Vĩnh nói: “Đúng là có, nhưng đã thất truyền ngàn năm. Viên Luân Mạch Đan kia có thể là cuối cùng, cũng có thể là duy nhất. Lương trưởng lão, chúng ta nhất định phải có được nó.”

Nghe Nguyệt Vĩnh xác nhận, Lương Ngọc trưởng lão thở dài: “Thành ý của Akatsuki tôi thấy được, thế nhưng tôi... đánh không lại Dương Quang a.”

Sự thật cay đắng!

Ngọc Ngân cất đan dược đi rồi nói: “Không thể gọi thêm người sao?”

Lương Ngọc trưởng lão lắc đầu: “Từ Tà Nguyệt tông muốn cử người tới đây nhanh nhất cũng mất 3 ngày, chưa tính thời gian cho tin tức trở về nữa, không có mộ tuần là không có hi vọng.”

Ngọc Ngân gật gù: “Nói như vậy là giao dịch thất bại. Vậy tôi không làm phiền quý tông nghỉ ngơi. Tạm biệt.” - Ngọc Ngân không chờ bên phía Tà Nguyệt Tông có phản ứng gì đã tan biến vào không khí.

“Chờ đã...” - Nguyệt Vĩnh hô lên nhưng đã muộn. Cô thở dài nói: “Aiz, cơ hội cứ như vậy bay đi. Cháu đi gửi thư cho mẹ, hi vọng bà có cách cho người tới đây nhanh hơn.”

Lương Ngọc trưởng lão lắc đầu nói: “Không kịp. Nếu không chúng ta cùng Dương Quang liều mạng...”

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Liều mạng cũng giết không được hắn, không phải là di không biết a. Akatsuki đây là muốn mượn tay chúng ta dẫn đi cừu hận của Cửu Dương Các mới ra cái giá lớn như vậy, đáng tiếc lực lượng chúng ta ở đây quá mỏng.”

Lương Ngọc trưởng lão thở dài, lực bất tòng tâm a!

...

Ngọc Ngân trở về báo cáo tình huống cho Chính Nam “Như vậy sao. Nếu đã không làm gì được hắn vậy thì thôi đi, chúng ta tiếp tục việc của mình.” - Mặc dù kế hoạch không thành nhưng hắn cũng không quá thất vọng:

Ngọc Ngân ngập ngừng: “Nếu không... nếu không em dùng viên Luân Mạch đan này, khi đó hắn là có thể... ám sát Dương Quang được a.”

Chính Nam kéo Ngọc Ngân ngồi lên đùi hắn, cười nói: “Không được, huyết mạch của em có ba cấp, viên Luân Mạch Đan này chỉ có hai chuyển, dùng nó sẽ làm hại em”

Ngọc Ngân mặt hơi hồng, nói: “Không phải là khi Độ Kiếp sẽ được tăng lên cấp 3 sao, như vậy cũng không có gì chậm trễ a.”

Chính Nam lắc đầu nói: “Cấp 2 huyết mạch sẽ khiến quá trình độ kiếp tăng độ khó rất lớn, anh sẽ không vì chút chuyện này mà đẩy em vào nguy hiểm như vậy. Chờ em độ kiếp thành công anh sẽ chuẩn bị tam chuyển Luân Mạch Đan cho em”

Ngọc Ngân ánh mắt đập dòn vòng tay qua cổ Chính Nam nói: “Anh cứ như vậy, bao giờ em mới trả hết cho anh được?”

Chính Nam hôn nhẹ vào môi cô: “Đời này cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay anh.” - Nói, hắn bế cô lên giường, chuẩn bị làm một số chuyện mà người trưởng thành thích làm với nhau.

Ngọc Ngân ngượng ngùng cúi đầu vào ngực hắn, cô biết đời này ngoài người đàn ông này cô sẽ không chấp nhận người khác, cho nên đối với những gì hắn chuẩn bị làm cô cũng không chống cự, thậm chí còn có chút chờ mong.

Chính Nam cũng không phải là không biết ý của Ngọc Ngân, nhưng luôn không có cơ hội rõ ràng. Lần này chắc chắn...

Cốc! Cốc! Cốc!

"Anh Nam, anh có trong phòng không?" - Tiếng Gia Nguyệt phú bà ngoài cửa vang lên.

Chính Nam mặt đen hơn đáy nồi!

Ngọc Ngân càng là hoảng sợ!

Cô vội vàng giãy giụa khỏi vòng tay hắn rồi chỉnh lại quần áo, ổn định hơi thở nhưng nhìn Chính Nam về mặt kia cô nhận không nổi phì cười, nói: “Chú nhân, em lúc nào cũng sẵn sàng, anh mau mở cửa cho Nhị tiểu thư đi.”

Chính Nam mặt khổ bức an ủi "tiểu Chính Nam", đứng lên mở cửa cho Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt a, hôm nay có chuyện gì mà hừng khởi như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Đêm thám thính Ngô gia

Gia Nguyệt phú bà cũng không kiêng kỵ Ngọc Ngân trong phòng mà nhảy lên đu trên người Chính Nam, nói: “Em cảm thấy hôm nay có thể đột phá cấp 2 luyện được sư rồi, anh phải giúp em!”

Chính Nam bế Gia Nguyệt phú bà lên, xoa đầu cô nói: “Được được, không có chuyện gì quan trọng bằng Nhị tiểu thư đột phá cấp 2 luyện dược sư. Chúng ta đi thôi.”

Không quên quay qua nói nhỏ Ngọc Ngân: “Lần này tạm tha cho em, lần sau... chuẩn bị cho tốt!” - Còn đá lòng nheo một cái rất... đáng.

Ngọc Ngân vui sướng gật đầu, trong lòng đã nở không biết bao nhiêu đóa hoa.

"Có vẻ chủ nhân... cuối cùng cũng chấp nhận mình!"

...

Gia Nguyệt phú bà trước đó đã có khả năng đột phá cấp 2 Luyện Dược Sư, chỉ là vì thức tỉnh huyết mạch mà chậm lại. Bây giờ có "lý thuyết" tiểu Dược Vương Chính Nam chỉ đạo nên rất nhanh cô bé đã có thể luyện ra cấp 2 trung phẩm đan dược, để hấn chỉ biết tặc lưỡi khâm phục: “Gia Nguyệt thật giỏi a, qua năm là có thể cùng Gia Như chung trường rồi.”

"Chỉ có anh lại phải một mình cô đơn!"

Trẻ từ 13 tuổi là có thể ghi danh thi tuyển Thiên Hà thư viện, với huyết mạch và thiên phú của Gia Nguyệt phú bà thì Chính Nam tin chắc Thiên Hà thư viện không có cơ gì để từ chối cô.

Gia Nguyệt phú bà được Chính Nam khen ngợi thì cực kỳ đắc ý, nhưng nhìn hấn một bộ điệu hiu cô quạnh, người thấy người thương, hoa gặp hoa tàn, cô bé liền quýnh lên: “Không đi! Em còn nhỏ, muốn ở nhà với... cha. Chờ chị Gia Như tốt nghiệp rồi về dạy lại cho em cũng được.”

Chính Nam cười xoa đầu cô bé, nói: “Không giống nhau, môi trường học đường là điều kiện để gặp thêm bạn mới, học thêm điều mới. Em suốt ngày ở nhà như vậy làm sao có bạn được, sau này làm sao có bạn trai a.”

Gia Nguyệt phú bà ôm cánh tay Chính Nam, mặt xụ như cái bánh bao chiều nói: “Em không đi, em có anh làm bạn là được rồi, sau này lớn lên gả cho anh luôn là được.”

Chính Nam nheo nheo cái má nhỏ phúng phính của Gia Nguyệt phú bà: “Mới có mấy tuổi đã nghĩ tới chuyện gả chồng, như vậy không tốt đâu. Và lại, anh sẽ không lấy một cô bé không có học vấn, không chịu ra ngoài kết bạn đâu nhé.”

Bị Chính Nam nói tới như vậy, Gia Nguyệt phú bà chỉ có thể ịu xịu gật đầu: “Vây chờ qua năm chị Gia Như trở về, em sẽ cùng chị ấy đi nhập học. Nhưng mà từ giờ đến đó anh phải chơi với em nhiều hơn!”

Chính Nam gật đầu nói: “Anh lúc nào cũng thương Gia Nguyệt nhất quả đất. Nếu như em không quá yêu thích trường học, thì có thể cố gắng tu luyện hơn rồi xin tốt nghiệp sớm cũng được mà.”

Gia Nguyệt phú bà hai mắt tỏa sáng nói: “Đúng nhỉ, chỉ cần tu vi đột phá Không Minh Kỳ hoặc em đạt tới cấp 5 Luyện Dược Sư thì có thể xin tốt nghiệp sớm, không cần chờ đủ 5 năm.”

Chính Nam cười gật đầu nói: “Cho nên a, Gia Nguyệt, nếu em muốn sớm về với anh và Gia Như thì phải cố gắng tu luyện, cố gắng học luyện đan hơn nha.”

Gia Nguyệt phú bà hai mắt cháy hừng hực ngọn lửa quyết tâm, gật đầu nói: “Em biết rồi,,nhưng mà anh phải dạy kèm em nha.” - Nói đi nói lại thì cô bé vẫn là muốn quán lấy Chính Nam.

Chính Nam mặt đầy bất đắc dĩ gật: “Được a, như vậy đặt ra cái mục tiêu nhỏ trước. Bây giờ là giữa tháng 8, từ giờ đến mùa hè sang năm thì mục tiêu của em là phải đạt tới Nguyên Anh Kỳ, đồng thời trở thành cấp 3 luyện dược sư. Có được hay không?”

Gia Nguyệt phú bà vốn đang muốn lười biếng, nhưng bị Chính Nam nhìn chăm chăm cô đành phải gật đầu: “Được được, tất nhiên là được a. Bỏn tiểu thư là ai, là xinh đẹp, thông minh, giỏi giang, ngoan ngoãn... Lý Gia Nguyệt a, hắc hắc.”

Chính Nam cau mày, hấn cảm giác kiểu yy vô sỉ này giống như là... lời thoại của mình chứ nhỉ?

Trang phú bà âm thầm thở dài: “Gần mực thì đen a, gần mực thì đen!”

...

Chính diện đánh không lại, âm mưu cũng không được, liên minh cũng không thành, Chính Nam đành phải tới chiều cuối, mượn dao giết người.

Buổi tối, Chính Nam cũng không để Ngọc Ngân tiếp tục ra ngoài giết người, làm như vậy quá nguy hiểm. Bởi vì chắc chắn Dương Quang sẽ không ngồi yên mà nhìn đệ tử của mình chết đi dễ dàng như vậy nữa.

Thay vì để Ngọc Ngân thân hãm hiểm cảnh, Chính Nam lại tự mình ra ngoài, âm thầm làm một nhiệm vụ an toàn hơn, trà trộn vào phủ thành chủ.

Liên tục sử dụng Biến Thân Thuật thành hết người này tới người khác trà trộn qua cửa, Chính Nam lọt tới được nhà bếp của phủ thành chủ, cùng mấy người đầu bếp làm đồ ăn khuya.

"Hầu, tay gấu, nhưng hươu, sừng tê,... tên kia lấy mấy bà vợ mà đêm còn phải ăn những thứ này vậy trời!" - Chính Nam thật sự là mở rộng tầm mắt: "Thay vì vậy mua một viên Hồ Dương Đan có phải là thiết thực hơn không!?"

Cùng mấy đầu bếp động dao, động thớt thêm một lát, Chính Nam lấy cớ ra ngoài đi vệ sinh để bản thể rời đi, còn một phân thân quay trở lại tiếp tục làm.

"Nếu Ngô Đức Chung đã không tự tin vào bản lĩnh đàn ông của mình như vậy, hẳn là mấy bà vợ của hắn sẽ có người không 'hài lòng' a." - Chính Nam trong lòng đã có chủ ý xấu.

Dựa vào ưu thế của Bạch Nhân và được Trang che giấu khí tức, Chính Nam rất dễ dàng lén qua tất cả các trạm gác và tuần tra, tìm được Ngô Đức Chung.

Nhưng mà có lẽ Chính Nam đến không đúng lúc, bởi vì Ngô Đức Chung đang "bận" rồi.

"Bà mẹ nó! Không ngờ cũng có ngày mình dùng Bạch Nhân đi nhìn trộm người ta 'tập thể dục đêm'. Sắc tức thị không! Không tức thị sắc!..."

Nhìn thấy Ngô Đức Chung đang cùng tiểu thiếp làm giảm cân sự tình, Chính Nam bắt đắc dĩ trốn ở một bên niệm kinh chờ hắn xong việc.

Không biết qua bao lâu, chắc cũng khá lâu, khoảng... chưa tới 5 phút, Ngô Đức Chung đứng dậy mặc quần áo, một mặt hài lòng rời đi.

Tiểu thiếp của hắn tươi cười vẫy tay, thế nhưng vừa đóng cửa mặt đã sụp xuống như cái bánh bao chiên: "Đồ vô dụng... đã bé lại còn nhanh!" - Nói, mụ lại chạy tới bên giường lật cái nệm lên, bên dưới là... đủ loại đồ nghề mang tính phụ trợ rất cao.

Chính Nam biết cơ hội của mình tới rồi, hắn đưa hai tay lên kết ấn.

"Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật"

Tiểu thiếp kia vừa mới cảm ra thứ gì đó hình trụ dài, một mặt tí từng bỗng nhiên nghe được cửa phòng có người gõ nhẹ.

"Ai?" - Nhanh tay nhét vội kia lại dưới nệm.

"Tiểu Ái, là anh đây!"

"Anh Vương!" - Tiểu thiếp hai mắt tỏa sáng chạy ra mở cửa, nhỏ giọng căn nhắc: "Lão ấy vừa mới đi tức thì, anh không sợ chết à?"

"Chết vì ai chứ chết vì em anh không sợ!" - chàng trai tên "Vương" kia còn mặc nguyên trang phục lính gác nhào vào muốn ôm lấy "tiểu Ái" của hắn, bỗng nhiên khựng lại, học máu rồi lăn ra đất, để lộ ra sau lưng hắn Ngô Đức Chung mặt đen như đáy nồi.

"L-L-L-Lão... lão gia... n-n-n-ngài... ngài chưa... nghỉ ngơi... sao?" - Tiểu Ái cả lăm, sợ hãi lùi lại liên tục.

"Tiện nhân! Tao còn chưa đi được ba bước chân mày đã gọi trai trẻ vào phòng giữa đêm hôm... mày nói... tao nên làm gì với cả hai đứa mày bây giờ?" - Ngô Đức Chung lấy trong ngực áo ra một chiếc khăn tay trắng, lau vết máu trên tay mình rồi thả nó xuống mặt anh lính tên Vương đang nằm trên đất.

"L-L-L-Lão gia... không... không phải như vậy... thiếp... thiếp chỉ là... là... muốn uống canh... đúng... là muốn uống canh nên gọi người tới dặn nhà bếp làm" - Tiểu Ái rất nhanh tìm được lý do.

Từ lúc cả lăm vì sợ hãi, cho tới tìm được lý do liền ăn nói lưu loát chứng tỏ người phụ nữ này cũng không phải dạng khuê nữ gì cho cam.

"Muốn uống canh à? Canh sữa đúng không? Đến giờ này mày còn muốn lừa tao? Mày muốn tao cho cả nhà mày xuống Hồ Tây làm mồi cho cá không?" - Ngô Đức Chung gầm thét, rõ ràng không tin chuyện mụ quỷ của tiểu Ái.

"Đừng... đừng... lão gia... thiếp sai rồi, lão gia đừng giết cha mẹ thiếp..." - Tiểu Ái lập tức nhận sợ, khóc lè hoa đái vũ.

"Im mồm, khóc lóc cái gì! Trước giờ mày làm chuyện này bao nhiêu lần, với những ai viết hết ra giấy cho tao. Để tao xem cả cái phủ này bao nhiêu thằng cho tao đội nón xanh rồi!"

"Lão... gia... thiếp không..."

"Viết!"

Tiểu Ái rút cổ lại bên bàn cầm lấy bút viết, nước mắt cứ vậy chảy xuôi trên mặt.

Khoảng 5 phút sau, trên bàn là một danh sách khá dài gồm 7 cái tên với số lần và thời điểm cụ thể mà bọn họ giúp Ngô thành chủ đáng kính tăng chiều cao.

Tiểu Ái ngược mắt nhìn Ngô Đức Chung lúc này mặt đã tím như trái cà, dứt khoát cắn lưỡi tự sát.

Thà chết đi còn hơn sống không bằng chết!

Một trận hư ảo lắc lư, Ngô Đức Chung kia biến thành Chính Nam, thở dài: "Đã biết là phải chết, tại sao ngay từ đầu lại làm!?"

Chính Nam lắc đầu cảm lên tờ giấy kia, để Trang phủ bà chép lại nội dung, in thành mấy trăm tờ rồi đặt nó lại trên bàn.

Đi ra tới cửa, Chính Nam lại quay đầu lại cầm bút viết vào dưới góc tờ giấy: "Ngô thành chủ, Akatsuki giúp ngài thanh lý môn hộ, không cần cảm ơn. Không của Akatsuki, thân tặng!"

Lúc này mới gật gù rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Hạ lạc của chị em Vũ gia

Chính Nam sau khi rời khỏi phòng tiểu thiếp của Ngô Đức Chung lại đi lòng vòng Phủ thành chủ thêm vài vòng, không có phát hiện gì hay ho nên về nhà ngủ ngon.

Hắn không biết quyết định của mình là may mắn cỡ nào.

...

Dương Quang cả đêm cho 5 nhóm đệ tử ra ngoài khi dễ người dân Hà thành, còn bản thân thì trốn một bên chờ người của Akatsuki hiện thân. Chỉ cần bắt được một người, hắn có vô số thủ đoạn để khai thác thêm thông tin.

Thế nhưng mà Dương Quang ăn gió, nằm sương rình cả đêm, đám đệ tử kia người thì ăn uống, người thì đánh bạc, có người còn đi chơi gái,... hồn nhiên không biết Nhị trưởng lão nhà mình ở bên ngoài nhìn chăm chăm.

Dương Quang mang theo con mắt thâm quầng, quần áo ướt đẫm sương đêm đập vỡ mấy cái bàn rồi gầm thét: “Lũ Akatsuki khốn nạn, tại sao không có ai hiện thân. Khốn nạn, khốn nạn.”

Phát tiết bốt lửa giận trong lòng, Dương Quang nói với đám đệ tử đang run như cầy sấy xung quanh: “Hôm nay tất cả đều ở lại trong phủ tu luyện, ngày mai là buổi đầu gia bắt đầu rồi, tao không muốn có thêm vấn đề gì xảy ra nữa, nghe rõ chưa?”

“Rõ... rõ” - Lác đác mấy đệ tử run rẩy trả lời.

“Đã nghe rõ chưa!?” - Dương Quang trợn mắt gầm lên.

“Rõ.” - Đám đệ tử lấy cả sức bú sữa mẹ ra gào lên.

Dương Quang phẩy tay áo, hừ một tiếng rồi đi ra phía sau phủ, để lại đám đệ tử nhìn nhau thờ phào.

...

Trong mặt thất, Dương Quang mở ra một cánh cửa đá.

Phía sau cánh cửa có hai cô gái đang bị trói chặt tay lên trần nhà, chân cũng bị dây xích xích lại với nhau, còn cột thêm vào hai viên bi thép lớn bằng đầu người.

Dương Quang về mặt âm trầm nói: “Hai đứa chúng mày vẫn không chịu khai ra tung tích của Akatsuki đúng không?”

Cô gái lớn hơn ngẩng đầu lên cười khẩy nói: “Tội tao không phải người của Akatsuki, lấy gì để khai? Dương trưởng lão, câu này mày đã hỏi trên dưới trăm lần.”

Cô gái này không phải ai xa lạ, mà lớn chính là Vũ Tuyết, còn cô gái nhỏ hơn bên cạnh cô chính là Vũ Vân.

Hai người từ sau khi Chính Nam đánh cướp thành công Giao Long ở Hồ Tây đã muốn rút ra khỏi Phủ thành chủ, thế nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện được bí mật của Ngô gia nên quyết định điều tra thêm, cuối cùng không cẩn thận lại bị bắt được.

Ngô gia vì để lấy lòng Cửu Dương Các nên nói rằng hai cô có liên quan tới Akatsuki rồi giao lại cho Cửu Dương các tra khảo, đến nay đã ngót nghét 10 ngày.

Dương Quang gương mặt âm trầm nói: “Chúng mày cũng lì lợm đấy. Không ăn, không uống mấy ngày rồi mà xương vẫn còn cứng như vậy.”

Xoẹt! Xoẹt!

Dương Quang vung tay xé xuống một mảnh áo của Vũ Tuyết, cười nói: “Mày nghĩ sao nếu tao xé sạch quần áo của mày rồi treo bên ngoài cổng thành cho dân chúng ngắm?”

Vũ Tuyết ánh mắt sợ hãi, nhưng vẫn cứng rắn nói: “Làm như vậy sẽ chẳng mang lại lợi ích gì cho Cửu Dương Các, thậm chí bị người phi nhô mà thôi. Dương trưởng lão, mày nghĩ cách này là tốt hay là xấu?”

Nhìn vẻ mặt âm tình bất định Dương Quang, Vũ Tuyết cười khẩy nói: “Mày cũng đừng nói muốn cưỡng hiếp bọn tao. Haha, người khác không biết nhưng tao biết, Cửu Dương Công là không cho phép quan hệ bậy bạ, một khi quan hệ mà không có phối hợp đan dược tu vi sẽ không thể tiến thêm được. Mày vẫn muốn giành chức Các chủ từ tay của anh mày chứ?”

Chát!

Dương Quang vung tay tát Vũ Tuyết một cái, sau đó bóp má cô rồi gần giọng nói: “Tao và anh tao tình cảm rất tốt, không có chuyện tao muốn giành chức Các chủ gì cả. Mày ở đâu nghe được thông tin này?”

Vũ Tuyết nhớ lại mấy ngày trước, cô giả làm nô tỳ trà trộn vào phủ thành chủ để thu thập tình báo theo ước hẹn trước đó với Chính Nam. Mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ, mặc dù không dễ dàng nhưng cô vẫn đôi khi tuôn được tin tức ra ngoài cho Vũ Văn để giao cho Chính Nam.

Thế nhưng cô lại không ngờ rằng Vũ Văn quá không cẩn thận, để lộ ra dấu vết cho Ngô gia nghi ngờ.

Ngày đó Vũ Tuyết lên nghe được Dương Quang và Ngô Đức Văn nói chuyện với nhau, trong đó có nhiều thông tin quan trọng nên cô quyết định liên lạc với Vũ Văn để báo lại cho Chính Nam, kết quả rơi vào tròng của Ngô gia.

Vốn dựa vào tu vi Không Minh trung kỳ của cô vẫn là có cơ hội liều mạng thoát ra, thế nhưng Vũ Văn bị tóm làm con tin khiến Vũ Tuyết chỉ có thể cắn răng chịu trôi.

Gặp Vũ Tuyết im lặng không nói, Dương Quang lại đánh chủ ý lên Vũ Văn: “Mày có vẻ cứng miệng đấy, nhưng con bé này có như thế không?”

Dương Quang trong lòng cũng là lửa nóng một mảnh.

Hắn thêm khát ngôi vị Các chủ của anh trai hắn không phải ngày một ngày hai, nhưng ngặt nỗi anh trai hắn đã tu luyện tới đệ thất Dương, hắn vẫn còn lẹt đẹt ở đệ lục Dương, không biết khi nào mới có cơ hội.

Lần này tới Hà thành, Dương Quang vừa là muốn điều tra thủ phạm giết Dương Khang, vừa là để mua đan dược, nhưng quan trọng nhất là hắn muốn thông qua Ngô Đức Chung để liên lạc với “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ tìm trợ giúp.

Nhưng những gì hắn đã và đang nhận được chỉ là những lời hứa suông từ Ngô Đức Văn và đệ tử Cửu Dương Các đang gặp nguy hiểm tính mạng.

Vũ Tuyết nói: “Đừng làm khó con bé. Tao sẽ nói cho mày biết vài thứ và tao tin chắc mày sẽ thích, nhưng trước đó tao muốn nước.”

Dương Quang cười khẩy, bản thân hắn là Lý Sương Kỳ cũng không thể 4 5 ngày không uống nước, chứ đừng nói tới hai con bé Không Minh Kỳ và Nguyên Anh Kỳ này.

Nhìn qua nhìn lại hai người, Dương Quang cười nói: “Được thôi, tao cũng không phải là người hẹp hòi, một chút nước không phải là không thể cho nha.”
- Nói, hắn bắt đầu còi thất lung quần.

Vũ Tuyết ánh mắt kinh hoàng, nhưng cô cắn chặt răng không nói gì. Bên kia Vũ Văn đã ngắt đi do thiếu ăn, uống nhiều ngày lúc này lại là người may mắn.

Đúng lúc Dương Quang còi xong thất lung, chuẩn bị show hàng thì có đệ tử gõ cửa nói: “Nhị trưởng lão, có tin khẩn cấp.”

Dương Quang hậm hực nói: “Có tin tức gì nói nhanh.”

Đệ tử bên ngoài nói cực nhanh: “Sáng nay có người nhìn thấy người của Akatsuki xuất hiện tại nơi Tà Nguyệt Tông nghỉ ngơi, cùng với tin tức nói rằng “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh đã trở về Tà Nguyệt Tông. Ngoài ra, bên Phủ thành chủ cũng ra đại sự.”

Dương Quang đeo lại thất lung quần, gần giọng nói với Vũ Tuyết: “Coi như may mắn. Nhưng tao sẽ trở lại sớm thôi.” - Hắn đi ra ngoài gào thét: “Cho hai con bé kia uống chút nước, đừng để tụi nó chết.”

Vũ Tuyết thở phào một hơi, vì huyết hải thâm cừu mà cô đã sớm làm chuẩn bị việc thân thể mình sẽ bị lợi dụng nhưng không có nghĩa là cô sẽ dễ dàng chấp nhận bị chà đạp như vậy. Ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ nhỏ le lói ánh sáng, Vũ Tuyết thở dài vô vọng.

...

“Tú Anh, ở Trần gia có lò luyện đan nào tốt không?” - Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà từ Lý phủ, hiện tại hắn còn đang nằm để Ngọc Ngân

massage.

Tú Anh phú bà trả lời: “Có rất nhiều, tốt ý của anh là như thế nào?”

Chính Nam mở cò trong bụng nói: “Chính là loại có thể tăng hiệu suất thành đan và giảm thời gian tỉnh luyện được liệu ấy. Anh cũng hỏi qua sư phụ anh nhưng sư phụ nói chỉ có một cái duy nhất đang dùng nên không cho anh được.” - Hấn vẫn là nói dối mọi người về một vị không tồn tại “sư phụ”.

Tú Anh phú bà trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Em hiểu rồi. Em sẽ cho người mang tới Hà thành, nhưng có lẽ là sẽ tốn chút thời gian nha.”

Chính Nam cười nói: “Không sao, anh cũng chưa cần gấp, thuận tiện cho em là được.” - Tiểu bạch kiểm a, cần gì cứ xin phú bà.

Tú Anh phú bà hỏi lại: “Ừm. Mà anh đang làm gì đây? Sao không qua đây với em mà lại truyền âm?”

Chính Nam rất "thật thà" đáp: “Anh mới tu luyện xong, rảnh tay cái là tìm em ngay đây.”

Tú Anh phú bà ngọt ngào nói: “Như vậy sao, vậy anh nghỉ ngơi trước đi, em liên lạc với tổng bộ rồi báo lại cho anh sau.” - Cô gái mới yêu a!

Chính Nam đang định trả lời nhưng Tú Anh phú bà lại nói: “Anh! Có tình báo mới về Cửu Dương Các và Phù thành chủ đây, anh sắp xếp qua bên này một lát đi.”

Chính Nam lập tức trả lời: “Anh biết rồi, chờ anh một lát.”

Hấn quay sang nói với Ngọc Ngân: “Anh có việc phải đi, khi nào về sẽ tìm em.”

Ngọc Ngân gật đầu nói: “Anh có việc bận cứ làm đi, em tu luyện thêm một lúc chờ anh về.”

Chính Nam nhanh chóng chạy tới Phúc Đạt, mọi thông tin có được lúc này đều có khả năng giúp hắn giải được bế tắc lần này.

...

Trong phòng, Tú Anh phú bà đã ngồi chờ sẵn Chính Nam tới: “Thám tử của em vừa mới truyền tin về, nói một đệ tử của Cửu Dương Các uống say đã buột miệng nói ra là Dương Quang đang nhốt ai đó bên dưới một mật thất nơi Cửu Dương Các đóng quân. Giống như là hai cô gái...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Lên kế hoạch cứu người

(Việt Nam vô địch! Nhân dịp Việt Nam thắng Thái Lan, cầu đậu, NP...)

Chính Nam đập bàn đứng lên, vẻ mặt nhăn nhó.

Từ hôm cùng Ngô gia giao thủ xong hắn đã luôn cảm thấy mình bỏ quên chi tiết gì đó, nhưng nghĩ mãi không ra nên cũng không để ý nữa.

Hiện tại nghe được Tú Anh phú bà nói, hắn mới nghĩ tới.

“Khốn kiếp! Tại sao lại quên mất một chi tiết quan trọng như vậy.” - Chính Nam vẻ mặt âm trầm nói: “Anh xin lỗi, em nói tiếp đi.”

Tú Anh phú bà vẻ mặt nghi ngờ nói: “Tình báo nói có vẻ là Dương Quang đang nhốt hai cô gái dưới một mật thất nơi Cửu Dương Các đóng quân. Hai người kia... là được Ngô gia đưa tới cho Dương Quang.”

Chính Nam trong lòng đã khẳng định chắc chắn đó là hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân, vấn đề bây giờ là làm sao cứu được họ ra ngoài. Hắn nói: “Rất tốt, tình báo này cực kỳ hữu ích. Hiện tại anh cần một kế hoạch để giải cứu hai người đó nên tối nay chúng ta tập trung tại căn cứ. Anh về trước.”

Thấy Chính Nam vội vã rời đi, Tú Anh phú bà gọi theo: “Người của chúng ta sao?”

Chính Nam truyền âm trở lại: “Đúng là người của chúng ta.”

...

Buổi tối cùng ngày, một cuộc họp khẩn cấp của Akatsuki được Chính Nam triệu tập, ngoại trừ Gia Như phú bà không thể có mặt thì mọi thành viên khác của Akatsuki đều tham gia cuộc họp.

Sau ba tiếng họp bàn tỉ mỉ tới mọi chi tiết nhỏ nhất, Chính Nam đứng lên nói: “Được, quyết định như vậy đi. Thêm nữa là sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, Bình và Lam đại trưởng lão lập tức tiến hành chiêu thu đệ tử. Chi tiết tôi sẽ nói sau, chỉ là báo trước để hai người chuẩn bị thôi.”

Lam gia hai ông cháu ra hiệu đã hiểu cuộc họp mới chính thức kết thúc.

...

Trở về Lý gia, Chính Nam gặp riêng Ngọc Ngân trong phòng.

“Lần trước kích phát huyết mạch của em là sử dụng phương pháp hoán huyết, mặc dù thành công nhưng sẽ để lại trong cơ thể em không ít ám thương. Vì thế từ giờ mỗi ngày anh sẽ dành ra một giờ châm cứu và đả thông kinh mạch cho em để chữa những ám thương này.

Chỉ là quá trình có thể sẽ hơi... ừm... khó nói, nếu em không muốn thì anh sẽ chuẩn bị đan dược cho em, hiệu quả tương tự nhưng mà sẽ tốn thời gian hơn một chút.”

Ngọc Ngân mở to mắt hỏi: “Khó nói!? Ý anh là sao?”

Chính Nam ho khan hai cái: “Chính là phải cõi bớt một số quần áo và để anh đụng vào vài vị trí hơi nhạy cảm. Em biết đấy, chữa bệnh...”

Ngọc Ngân che miệng cười duyên: “Không sao. Dù sao cũng không phải chưa từng trải qua.” - Nói, cô cúi thấp đầu nhỏ giọng lí nhí: “Và lại em cũng đã nói, em luôn sẵn sàng nếu chủ nhân muốn...”

Lời phía sau nhỏ tới mức lấy tu vi của Chính Nam cũng không nghe ra là cô nói gì, chứng tỏ là Chó và Cá Heo cũng chắc chắn là nghe không được.

Hắn cười ôm cô vào lòng nói: “Anh biết, anh cũng là đàn ông, kim nén như thế này hoài anh cũng khó chịu. Nhưng trước khi đột phá Độ Kiếp Kỳ thì anh nghĩ vẫn là giữ lại Nguyên Âm cho em sẽ tốt hơn. Chúng ta muốn là cùng nhau tới mãi mãi chứ không phải chỉ là một khoảnh khắc này, cho nên phải cùng nhau cố gắng nha.”

Ngọc Ngân cười ngọt ngào, khoe mắt lại rom róm những giọt nước mắt hạnh phúc, nhỏ giọng nói: “Nếu anh cảm thấy khó chịu, em có thể dùng tay...”

Chính Nam cười thần bí nói: “Anh có ý kiến khác hay hơn đây.” - Hắn cúi đầu thì thầm vào tai Ngọc Ngân.

Nghe Chính Nam thì thầm, khuôn mặt Ngọc Ngân từ ửng hồng chuyển sang đỏ, sau đó là đỏ bừng, cuối cùng khói từ hai lỗ tai và mũi cô cũng bị lời nói của Chính Nam đốt ra tới. Cô ấp úng nói: “Miệng... miệng và ngực... ngực a...”

Chính Nam búng ra một luồng chân khí đóng tắt cả cửa trong phòng, thuận tiện tắt luôn ngọn nến đang nhảy múa để căn phòng hoàn toàn nhìn không rõ năm ngón.

Xong việc hắn nằm lăn ra giường chờ thiên đường hạ xuống.

...

Nguyệt hắc phong cao, rõ ràng là đêm giết người.

Trong một căn phòng tối, Chính Nam hơi thở ồ ồ, cơ thể căng cứng rồi khẽ run rẩy hạ sát thủ.

Hàng tỉ tỉ sinh linh bị hắn và Ngọc Ngân hợp tác giết chết, cả hai còn nở nụ cười thỏa mãn đầy điên dại.

...

Ngày hôm nay lại là một ngày hội lớn của Hà thành, bởi vì chương trình bán đấu giá mỗi tháng một lần của Phúc Đạt sẽ diễn ra.

Từ lần bán đấu giá trước đến nay, công tác marketing của Trần gia đã hoạt động hết công suất để tuyên truyền cho buổi đấu giá được xa hơn, rầm rộ hơn, nhiều người biết đến hơn.

Và không làm nhiều người thất vọng, buổi đấu giá lần này đã có những sự thay đổi đáng kinh ngạc.

Đầu tiên là việc vẫn duy trì bán ra toàn bộ là đan dược phẩm chất hoàn mỹ, nhưng thay vì chỉ toàn cấp 2 đan dược thì lần này đã xuất hiện đan dược cấp 3, thậm chí lên tới 200 viên.

Tiếp theo là sự xuất hiện của tu luyện đan dược, điều này càng khiến đám người mua điên cuồng.

Tu vi đan dược, mỗi người chỉ có thể sử dụng một viên đầu tiên có hiệu quả, từ viên thứ hai trở đi bắt đầu bị giảm nửa tác dụng.

Nói như vậy có nghĩa là một viên cấp 2 hoàn mỹ Hư Linh Đan có thể để cho một Linh Hư sơ kỳ tăng hẳn 3 cấp, trung kỳ tăng 2 cấp và hậu kỳ sẽ tăng 1 cấp, nhưng chỉ dùng hiệu quả cao nhất cho lần đầu tiên, nên dù có mua được thì tông môn cũng sẽ ưu tiên cho đệ tử thiên phú cao hoặc sắp đột phá tới Hòa Hợp kỳ.

Thế nhưng tu luyện đan dược lại không giống.

Loại đan dược này không bị Thiên Đạo ràng buộc nên tu luyện giả có thể ăn không giới hạn, chỉ là hiệu quả không cộng dồn mà thôi.

Như cấp 2 hoàn mỹ Tăng Khí Đan, Linh Hư Kỳ tu luyện giả sử dụng sẽ tăng gấp 10 lần tốc độ hấp thu và tinh luyện chân khí, đây chính là tu luyện nhanh hơn người khác 10 lần a. Thế nhưng không có nghĩa là Hòa Hợp Kỳ sử dụng vô hiệu, chỉ là hiệu quả không có nghịch thiên như vậy mà thôi.

Cửu Dương Các vừa mới mất đi đệ nhất thiên tài của mình, cho nên việc cần đan dược để bồi dưỡng một người mới làm đối trọng với “Tà Nguyệt” Nguyệt Vĩnh của Tà Nguyệt tông là cực kỳ cần kíp. Nếu không, chỉ cần qua 200 - 300 năm nữa, khi lứa cường giả hiện tại của họ già đi, thế hệ trẻ chắc chắn là phải bị Tà Nguyệt Tông cười lên đầu.

...

“Hôm nay tất cả mọi người ở lại đây thủ vững vị trí, đấu giá bên kia tao sẽ đi một mình.” - Dương Quang liếc mắt mấy chục đệ tử Cửu Dương các bên dưới nói.

“Vâng!” - Chúng đệ tử đồng thanh.

Dương Quang hài lòng gật đầu, gần đây không ít chuyện xảy ra khiến hắn khá là bức bối. Nhìn đám đệ tử ngoan như cún này mới khiến tâm của hắn mới thoải mái được một chút.

Dương Quang vừa đi không lâu, đám đệ tử cũng tản ra tiến vào vị trí được bố trí, cả tòa phủ đệ trở thành tòa pháo đài được canh giữ nghiêm ngặt.

...

Ngọc Ngân tối hôm qua ngủ được cực kỳ thơm ngọt, đặt biệt khi tỉnh dậy thấy mình còn đang rúc trong lòng Chính Nam, cô vừa ngại ngừng lại vừa ngọt ngào.

Nghĩ lại tối hôm trước một màn, mặt cô không tự chủ được đỏ lên, tay đưa lên khẽ vuốt bờ môi của mình.

Đang sống trong những hồi tưởng của mình, Ngọc Ngân bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, bởi vì có người vừa hôn vào trán cô.

“Chào buổi sáng, em đã muốn dậy hay chưa?” - Giọng Chính Nam trầm ấm vang lên.

Ngọc Ngân khẽ chuyển thân, vòng tay qua ôm eo Chính Nam thỏ thẻ: “Năm thêm một lát được không anh?”

Chính Nam cung chiều vuốt tóc cô nói: “Em nằm đi, anh dậy chuẩn bị bữa sáng một chút, lát nữa còn nhiệm vụ phải làm đấy.”

Đang mặc áo, Chính Nam lại sực nhớ ra một chuyện. Hắn nhẹ nhàng vuốt vành tai Ngọc Ngân: “Tặng cho em thứ này, dùng để tiện cho việc liên lạc.” - Nói, hắn đeo vào tai cô một chiếc bông tai nhỏ sát vành tai.

Chiếc bông tai này có tác dụng truyền âm tương tự như nhẫn Akatsuki nhưng khoảng cách chỉ bằng một nửa.

Ngọc Ngân đưa tay sờ sờ bông tai, mỉm cười ngọt ngào.

Chuẩn bị bữa sáng đơn giản, Chính Nam cùng Gia Nguyệt phú bà và Ngọc Ngân ăn sáng xong liền tự mình làm việc cần làm. Hắn giao cho Gia Nguyệt phú bà một đồng “bài tập” về đan dược cho cô bé làm, đảm bảo cô bé không làm loạn trong lúc hắn không có mặt tại Lý phủ.

...

Trong một phòng trọ đối diện tòa nhà Cửu Dương Các, Chính Nam, Ngọc Ngân, Lam Phụng, Lam Chiến đang ngồi chung một chỗ.

Chính Nam lên tiếng: “Chờ lát nữa khi buổi đấu giá chính thức bắt đầu, Giáp sẽ trà trộn vào tòa nhà đối diện để tìm tung tích của mục tiêu.

Trong trường hợp mọi chuyện dễ dàng, nhiệm vụ của chúng ta là tấn công chính diện để thu hút đám đệ tử Cửu Dương Các.

Nhưng nếu vì lý do gì đó mà không thể nhanh chóng cứu người, chúng ta cần đảm bảo Giáp có thể rút ra trước khi Dương Quang trở về.

Hắc Vô Thường và Bính sẽ chịu trách nhiệm kéo dài thời gian cho chúng ta. Mọi người còn câu hỏi gì không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Lén vào

Mặc dù nhiệm vụ lần này không phải trực tiếp đối đầu với Lý Suương trung kỳ Dương Quang nhưng hệ số nguy hiểm vẫn là rất lớn, Chính Nam không muốn bất kỳ ai cảm thấy họ bị ép buộc vào nguy hiểm.

Akatsuki mọi người không ai nói gì mà chỉ đứng thẳng nhìn Chính Nam, ánh mắt chăm chú.

Cảm nhận được quyết tâm của mọi người, Chính Nam gật đầu nói: “Rất tốt! Giáp, em tiến vào trước đi. Nếu như đụng phải trận pháp hay kết giới, đừng mạnh động. An toàn làm đầu.”

Ngọc Ngân gật đầu rồi ẩn thân rời khỏi phòng.

Mọi người đều căng thẳng chờ đợi.

Chính Nam truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Bên anh bắt đầu hành động, em cố gắng thu hút sự chú ý của Dương Quang, kéo dài thời gian cho anh.”

Bên kia, Tú Anh phú bà cũng đã bắt đầu buổi đấu giá, vẫn là như mọi khi, đấu giá vật phẩm được gửi bán trước.

Cửu Dương các lần này xuất động hơn 50 đệ tử, hầu hết tu vi đều là Hòa Hợp Kỳ, ngoài ra còn có 2 cái Nguyên Anh Kỳ và 1 cái Không Minh Kỳ làm chủ sự khi Dương Quang không có mặt.

Ngọc Ngân lén vào phủ đệ nơi Cửu Dương Các đóng quân, cố hết sức cẩn thận di chuyển, một số vị trí đáng nghi đều cố gắng tránh qua. Cô không muốn vô tình đụng vào cấm chế hay xúc động trận pháp nào đó để bị vây công ở đây.

Trong một căn phòng lớn, Ngọc Ngân gặp một người được đánh dấu trong tình báo.

Hoàng Sơn, một trong mười đệ tử tinh anh của Cửu Dương Các, tu vi Không Minh Kỳ tầng 1.

Người này bởi vì cùng Dương Khang từng có xung đột nên mặc dù ở Cửu Dương Các không nói là nửa bước khó đi nhưng vẫn bị chúng bạn xa lánh, kết quả là từ khi tiến vào hàng ngũ đệ tử tinh anh tới nay, đan dược hắn nhận được đều là ít nhất, tu vi so với đồng bạn càng ngày càng khác biệt.

“Khốn nạn! Chết rồi cũng không quên quay về ám tào 1 quê.” - Hoàng Sơn một mặt xúi quẩy lắm bầm.

Bình thường đã không có đan dược để dùng, hắn phải cố gắng hơn người khác gấp bội để không bị đá ra khỏi hàng ngũ đệ tử tinh anh. Thế nhưng từ hôm được Nhị trưởng lão Dương Quang mang ra ngoài làm nhiệm vụ tới nay, ngoại trừ cả ngày canh giữ mật thất thì hắn chẳng có chút thời gian nào để tu luyện, và tất cả những thứ này đều bị hắn đồ lên đầu Dương Khang.

"Cứ thế này chắc phải thoát ly Cửu Dương Các mất, ở đây hoài làm sao có tương lai..."

Bỗng nhiên Hoàng Sơn cảm thấy không đúng, bình hoa trong góc giống như vừa động đậy.

Nhìn chăm chú bình hoa một lát, Hoàng Sơn lắc đầu thì thầm: “Móa! Ở đây lâu ra ảo giác rồi. Thật sự là mệt mỏi!” - Hắn nằm xuống rồi đắp mền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngọc Ngân thở phào một hơi, vừa rồi tên kia đang yên đang lành tự nhiên mở miệng nói chuyện làm cô giật mình đá vào cái bình hoa, may mà chụp lại kịp không để nó đổ xuống.

“Người này là tinh anh đệ tử, tu vi cao thứ 2 sau Dương Quang a, nếu giết hắn...”

Ngọc Ngân phân vân 1 một lát rồi lắc đầu rồi đi, Chính Nam trước đó đã dặn dò kỹ là không nên mạnh động, chỉ cần cứu người là được.

Ngọc Ngân đi không được bao lâu thì Hoàng Sơn mở mắt ra.

Theo như tình báo hắn có được thì Akatsuki có một người có khả năng ẩn thân rất mạnh nên vừa rồi hắn giả vờ ngủ thử xem có phải là có sát thủ lén vào phòng hay không, thế nhưng chờ mãi không có gì kì lạ hắn liền ngồi dậy, lẩm bầm lầu bầu: “Thần hồn át thần tính! Aiz, bao giờ mới được thoát khỏi nơi này đây.”

Ngọc Ngân tiếp tục tìm kiếm từng phòng một nhưng vẫn chưa thấy “mật thất” trong tình báo nói tới ở đâu, cô cũng có chút tâm hư: “May mà bộ trang bị chủ nhân cho có khả năng tích trữ nguyên khí, nếu không hiện tại đã phải tính đường đi ra. Mật thất, mật thất ở đâu a!”

Đang lúc Ngọc Ngân có chút loạn, cô phát hiện một tên đệ tử Cửu Dương Các trên tay bưng một cái khay có mấy cái bánh bao và hai ly nước đi tới.

“Đệ tử Cửu Dương Các sẽ không ăn khổ như thế này chứ? Hoặc là...” - Nghĩ tới một khả năng, Ngọc Ngân lập tức bám theo.

Qua mấy khúc cua, đệ tử kia mới dừng lại trước một kệ sách. Nhìn xung quanh hai vòng, cảm thấy khá an tâm hắn mới đưa tay kéo một quyển sách không chút nào đáng chú ý trên kệ sách.

Cạch! Cạch! Cạch!

Tiếng rỗng rỗng vang lên rồi kệ sách tách ra làm hai, đệ tử kia bung theo khay đồ ăn đi vào.

Ngọc Ngân cũng theo sát tiến vào cùng.

Bên trong mật thất, Ngọc Ngân nghiêng nhìn những người bị treo, bị đánh đập, bị bỏ đói hấp hối trong các phòng giam: “Cửu Dương Các! Một lũ khốn nạn.”

Cô không thể tin nổi một môn phái luôn miệng nói Tà Nguyệt Tông là tà giáo, ma giáo lại làm ra chuyện như thế này. Trong mật thất nhốt không ít người, hơn một nửa là các cô gái, đều đã bị cời sạch sẽ, trên người đầy vết roi, thậm chí có dấu hiệu bị xâm hại.

Nhìn xuống ức chế muốn giết chết tên đệ tử đang đi trước mặt, Ngọc Ngân khuôn mặt âm trầm tìm kiếm người mà Chính Nam muốn cứu.

Ở cuối hành lang, đệ tử kia lại lật ra trong đám rơm rạ một cái cần gạt nhỏ rồi kéo một cái, bức tường trước mặt được cơ quan kéo sang hai bên, hất lại bung lên khay đồ ăn rồi đi vào.

Qua khe cửa, Ngọc Ngân nhìn thấy được bên trong đúng là hai người trước đây cô và Chính Nam gặp được trong Vạn Tượng sâm lâm, chính là hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân.

Đệ tử kia mang theo đồ ăn vào cũng không đóng cửa.

Đặt đồ ăn xuống đất, hần vuốt cằm nhìn kỹ Vũ Tuyết.

Mặc dù gương mặt có chút tiêu tụy nhưng thân thể vẫn rất đầy đặn, lại bị Dương Quang xé xuống một mảnh áo, lộ ra trắng bóng da thịt.

Tên đệ tử kia lại gần, muốn mò một chút cho đã nghiệm, nhưng khi cánh tay hần sắp vươn tới bầu ngực khê pháp phòng của Vũ Tuyết thì một màu đen tràn tới che kín hai mắt, sau đó nuốt luôn hơi thở và linh hồn hần vào vĩnh hằng.

Ngọc Ngân chậm rãi hiện ra thân hình, nói: “Cô có đi được không?”

Vũ Tuyết yếu ớt ngẩng đầu lên, khẽ nở nụ cười nói: “Đi thì được, nhưng chạy ra khỏi đây thì không.”

Ngọc Ngân cau mày nhét vào miệng Vũ Tuyết và Vũ Vân mỗi người một viên Hối Khí Đan rồi cời trói cho hai người: “Chủ nhân đang chờ bên ngoài, nhưng tình huống này có chút khó làm a.”

Vũ Tuyết suy nghĩ một lát rồi nói: “Cô ra ngoài trước, cố gắng tìm tới thêm một bộ quần áo đệ tử Cửu Dương Các nữa, tôi và Vân sẽ cải trang thành đệ tử Cửu Dương Các rồi trốn ra.”

Ngọc Ngân khẽ lắc đầu: “Bên ngoài còn có một tên Không Minh Kỳ canh giữ, nếu hần phát hiện thì các cô chết chắc.”

Vũ Tuyết cau mày: “Nếu không cô ra ngoài nói với Không thần sứ giương đông kích tây tạo khoảng trống cho chúng ta, chỉ cần tên Không Minh Kỳ kia bị dụ đi thì không có gì khó chứ?”

Ngọc Ngân trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Vậy hai người ở đây tranh thủ hồi phục nguyên khí đi, tôi ra ngoài tìm chủ nhân nói rõ tình huống bên này rồi trở lại sau.”

Vũ Tuyết gật đầu, hiện tại chỉ có thể như vậy. Cô ngáp ngừng nói: “Khoan, cô có Ích Cốc Đan và nước không? Đã mấy ngày rồi tôi và em tôi chỉ được uống chút nước, không có gì bỏ vào bụng.”

Ngọc Ngân chần chờ một lát rồi cắn răng đưa cho hai người mỗi người một viên Ích Cốc Đan và nước ép trái cây, trong lòng nhỏ máu: “Nước ép trái cây của chủ nhân tặng a!”

Cô dứt khoát quay lưng truyền âm cho Chính Nam, mắt không thấy tâm không phiền.

Vũ Tuyết và Vũ Vân tranh thủ ăn đan dược rồi ngồi xuống xếp bằng khôi phục nguyên khí. Hai người cũng không bị thương gì quá nặng, chỉ là trước đó bị bỏ đói nhiều ngày và hàng ngày đều bị ép uống Hóa Khí Tán, một loại thuốc bột được hòa vào nước để người uống mất đi khả năng sử dụng nguyên khí.

Nghe được Ngọc Ngân báo cáo tình hình bên trong, Chính Nam gật đầu: “Như vậy cũng được, nhưng anh cần em và hai người kia dùng tốc độ nhanh nhất thoát ra ngoài, bởi vì hành động này có thể khiến Dương Quang trở về sớm hơn dự kiến.”

Ngọc Ngân gật đầu nói: “Em biết. Em đã tính toán đường trở ra, nếu như mang theo hai người họ và gặp cản trở bởi Cửu Dương Các đệ tử, em cần ít nhất 15 phút.”

Chính Nam cau mày: “Quá nhiều, có thể mang theo hai người họ bay lên không?”

Ngọc Ngân nghĩ ngợi rồi nói: “Anh cho em một người tiếp ứng trên không, chỉ cần ra tới sân thì có thể để mang hai người bay lên. Nếu thuận lợi thì chỉ

cần khoảng hơn 5 phút.”

Chính Nam gật đầu truyền âm “Vây em trở vào cứu hai người họ ra.” - Nói, hắn quay sang những thành viên Akatsuki còn lại: “Át, em chờ sẵn trên không phối hợp với Giáp cứu người. Lam trưởng lão, nếu Dương Quang trở về, ngăn cản hắn càng lâu càng tốt, không nên ham chiến, cố gắng kéo dài thời gian là được. Mọi người hành động đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Giao tranh nổ ra

Akatsuki mọi người nhanh chóng tản ra, tiến hành nhiệm vụ của riêng mình.

Chính Nam thì truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Hắc Vô Thường, bên này ra tình huống khẩn cấp. Nếu có giao tranh nổ ra trong thành và Dương Quang muốn rời khỏi đó, em nghĩ cách giữ chân hắn lại cho anh, càng lâu càng tốt. Trong trường hợp cần có thể để Bình giúp đỡ.”

Tú Anh phú bà lập tức trả lời: “Em hiểu. Mọi người cẩn thận, anh cũng cẩn thận nhé.”

Chính Nam không trả lời mà bay ra từ cửa sổ phòng trọ rồi lơ lửng trên bầu trời Cửu Dương các phủ đệ, sau đó bắt đầu kết ấn.

“Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật”

Một quả cầu lửa khổng lồ xuất hiện trên bầu trời rồi rơi thẳng xuống Cửu Dương Các phủ đệ gây ra một tiếng nổ cực lớn kèm theo rung động mạnh.

“Haha, Liệt Dương Các, thời gian gần đây tìm bản thân sứ vất vả chứ? Hôm nay bản thân sứ tới thực hiện lời hứa của mình. Còn dám khi dễ dân chúng Hà thành, đây chính là hạ tràng các người đáng phải nhận.”

Chính Nam mở miệng châm chọc, trọng giọng nói mang theo khinh thường và khiêu khích người ngu đều có thể nghe ra.

Nghe được Không thần sứ lại vì bá tánh mà xuất hiện trừng phạt Cửu Dương Các, người dân xung quanh bắt đầu hô hào nhau tới xem, vừa là vì tò mò, vừa là để ủng hộ tinh thần cho vị “Thẩm Phán Giả” thần bí kia.

Hoàng Sơn từ trong phòng lao ra, khuôn mặt màu tím đen, lớn tiếng chửi bới: “Lũ Akatsuki khốn kiếp, hôm nay đã có gan tới đây thì đừng hòng trốn thoát.” - Nói, hắn tung người nhảy lên muốn cùng Chính Nam đánh nhau.

Chính Nam mới không ngu như vậy, người này là Không Minh sợ kỳ, cao hơn bản thân tới hai đại cảnh giới, nếu thẳng mặt đối chiêu sợ là một đòn cũng không tiếp nổi. Hắn bung cánh bay lên cao hơn, miệng cười nói: “Ồ, vị này hẳn là Cửu Dương Các tinh anh đệ tử a, hạnh ngộ.”

Hoàng Sơn mộng bức, vừa rồi hắn tức giận văng đầu nên dùng sức nhảy lên cùng tên Akatsuki trước mặt giao thủ, thế nhưng tên khốn kiếp kia vậy mà bay lên cao hơn để hắn một đòn đánh vào không khí, tệ hơn là bây giờ hắn lơ lửng giữa trời không có điểm tựa.

Hoàng Sơn bắt đầu chơi với!

Kết hợp lời châm chọc Chính Nam vừa nói và biểu tình mộng bức đầy hài hước của Hoàng Sơn giữa không trung, mọi người xung quanh vây xem được 1 trận cười vang.

Vừa đáp xuống đất thành công, Hoàng Sơn liền chỉ tay lên trời mắng: “Có giỏi thì xuống đây đánh 300 hiệp, tao chấp mày hai tay.”

Chính Nam cười haha nói: “Lợi hại! Vậy mày có giỏi lên đây đánh, tao chấp mày thêm hai chân!”

Mọi người xung quanh lại cười vang, vị Không thần sứ này nói chuyện quá tổn hại, nhìn biểu tình của Hoàng Sơn hiện tại, không khó để đoán được hắn đã ở biên giới bộc phát.

Hoàng Sơn trong lòng tra hỏi tổ tông 18 đời Chính Nam một lượt nhưng ngoài mặt bỗng nhiên bình tĩnh cười nói: “Đây là mày nói a.” - Hắn lấy ra 1 vật hình cái đĩa tròn rồi quăng về phía Chính Nam.

Ở trên bầu trời, Chính Nam cảm thấy có chút nghi hoặc: “Hắn không thật sự nghĩ quăng như vậy có thể trúng mục tiêu chứ?” - Mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng Chính Nam vẫn tránh qua một bên, để cái đĩa tròn kia bay qua người.

Cái đĩa bay qua người Chính Nam bỗng nhiên vòng trở lại.

Lần này Chính Nam vẫn là dễ dàng né quá nó. Hắn càng nghi hoặc hơn bởi vì hắn cảm thấy càng lúc càng không đúng.

Đúng lúc này Chính Nam cảm thấy có cái gì đó xiết vào người mình rồi kéo mình về phía Hoàng Sơn.

Trang phú bà thờ dài nói: “Ngu ngốc ký chủ, cái đĩa kia có gắn theo một loại tơ tầm ngàn năm, cực mỏng nhưng cực dai và chắc, bị nó quấn vào người rồi thì muốn thoát ra không dễ đâu.”

Chính Nam bừng tỉnh, thì ra là như vậy a, những người này cũng có chút đầu óc đấy.

Hoàng Sơn vẻ mặt dữ tợn nói: “Mây tưởng mây bay được là ngon sao, tội tao đã chuẩn bị sẵn không ít thứ để đối phó với khả năng bay của chúng mày đâu.” - Bàn tay hắn sáng lên màu vàng cam chân khí, chiêu này có thể nói là tích tụ thật nhiều, thật nhiều oán khí của Hoàng Sơn, trũng đôn này chính diện thì kết quả của Chính Nam chắc chắn là không có gì tốt.

“Phản Thiên Chương”

Chính Nam bị tơ tầm vô hình kéo xuống với tốc độ cực nhanh.

Trước mặt hắn là một chương án bằng hỏa diễm cũng dùng tốc độ tương tự bay tới phía hắn nhưng Chính Nam không hoảng sợ chút nào, ánh mắt của hắn còn có chút rảnh rỗi liếc nhìn xung quanh.

Ầm!

Xung quanh mọi người mộng bức!

Hoàng Sơn mộng bức!

Đây có vẻ không giống chương án va vào người a, không phải là người bay ra rồi phun máu, hoặc là huyết hoa nở rộ sao?

Khói mù lên trên không là thứ gì kia!?

“Hay lắm, tao có lời khen cho Cửu Dương Các đấy. Nhưng mà nói thế nào đây, hừm... gọi là “có cố gắng, đáng ghi nhận”, đúng, chính là như vậy.”

Giọng nói nhẹ nhõm nhưng đầy châm chọc của Chính Nam vang lên từ một nơi khác không xa vang lên, thu hút tầm nhìn của tất cả mọi người.

Nhìn Chính Nam xuất hiện lông tóc không hao, quần áo không nhăn và nhất là giọng nói đầy châm chọc kia, Hoàng Sơn thật sự muốn thổ 3 lít huyết.

Đang lúc Hoàng Sơn muốn mở miệng nói chuyện, một đệ tử khác chạy tới gào thét: “Hoàng sư huynh, mật thất... mật thất bị người ta tấn công, tất cả tù binh đều được thả ra. Chúng ta... chúng ta chết thật nhiều người...”

Hoàng Sơn lần này thật sự là thổ 3 lít huyết, hắn cắn răng trừng mắt Chính Nam rồi lao thẳng xuống mật thất.

Vụt! Cheng!

Bụp! Ặc... Ặc!

Tên đệ tử kia bỗng nhiên rút ra vũ khí muốn đánh lên Hoàng Sơn.

Đáng tiếc luôn sống trong nghi kỵ và thù ghét Hoàng Sơn tính cảnh giác quá cao, hắn dễ dàng tránh thoát và phản sát tên đệ tử kia.

Chính Nam thầm than đáng tiếc, vừa rồi nhân lúc đệ tử kia thu hút chú ý của Hoàng Sơn trong chốc lát, hắn ngay lập tức bắt lấy thời cơ sử dụng “Tâm Chuyển Thân Thuật” cướp quyền điều khiển thân thể, muốn ám sát Hoàng Sơn nhưng không thành.

Hoàng Sơn không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ cho rằng đệ tử kia là bị Akatsuki mua chuộc nên bỏ qua cả Chính Nam lẫn việc bị ám sát hụt để chạy xuống mật thất.

Đúng lúc này Tú Anh phú bà truyền âm: “Anh, Dương Quang đã rời khỏi Phúc Đạt, em đã cố hết sức, mọi người mau rút lui đi.”

Chính Nam quay đầu về phía Phúc Đạt, từ bên đó có một luồng uy áp đang hướng bên này di chuyển tới với tốc độ cực nhanh, không tới một phút nữa sẽ vào phạm vi có thể công kích hắn.

Chính Nam cau mày: “Chưa thấy Ngọc Ngân trở ra a, làm sao bây giờ.”

Nói thì lâu nhưng xảy ra thì nhanh, Chính Nam lập tức đuổi theo Hoàng Sơn, liên tục sử dụng kunai và shuriken làm chậm lại tốc độ của hắn.

Hoàng Sơn nộ từ tâm ra, hắn dùng 12 thành công lực đánh ra một cái quyền ấn thẳng về phía Chính Nam rồi ngựa không dừng vó vọt về phía mật thất.

Chính Nam thuận thân tránh khỏi đòn đánh của Hoàng Sơn rồi đưa tay kết ấn.

“Vụ Ảnh Thuật”

1 2 3 4... mấy chục cái “Không thần sứ” từ các nơi trên mặt đất, trên nóc nhà, trên cây,... lần lượt chui ra cản đường Hoàng Sơn.

Hoàng Sơn có chút mộng nhưng hắn không lo được nhiều như vậy, hiện tại ai cản đường hắn thì phải chết.

Tùng cái “Không thần sứ” bị Hoàng Sơn đánh tan nhưng mỗi lần như vậy lại có hai cái mới mọc lên cản đường hắn, Hoàng Sơn cắn răng nói: “Hừ, chỉ là ảo ảnh, nghĩ rằng như vậy có thể cản được tao sao...”

Bỗng nhiên Hoàng Sơn ngừng lại bước chân rồi nghiêng người né qua, một cây Kunai lướt qua má trái hắn, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Một đòn không thành công, Chính Nam lập tức dùng Thuận Thân Thuật rời xa phạm vi nguy hiểm rồi lắc đầu nói: “Không hổ là Cửu Dương Các tinh anh đệ tử, phản ứng thật sự là nhanh nhạy.”

Hoàng Sơn vượt vết thương trên má, trong lòng sợ hãi không thôi. Nếu vừa rồi không phải hắn nhìn thấy ánh nắng chiếu xuống khiến cái bóng của bản thể đậm hơn những phản thân khác, hắn thật sự đã bị đối thủ ám sát thành công.

Đúng lúc này tiếng gầm của Dương Quang đã vang lên thật gần: “Lũ chuột nhắt Akatsuki, hôm nay tất cả chúng mày đều dừng hòng rời khỏi đây.”

Chính Nam lớn tiếng gào lại: “Muốn bắt người thì việc đầu tiên là phải biết ẩn nấp, gào lên như vậy chỉ khiến cho mục tiêu biết được rồi chạy mất thôi, già mà còn ngu. Tất cả mọi người... RÚT LUI!” - Nói, hắn dẫn đầu bay lên bầu trời.

Chính Nam không thể không ra lệnh cho mọi người rút lui, bởi vì hắn thật sự không có tự tin đối đầu với Dương Quang lúc này.

Vụt! Vụt! Vụt!

Tiếng xé gió vang lên liên tục, một là của Chính Nam, còn hai âm thanh còn lại phát ra từ bên trong Cửu Dương các phủ đệ.

Ngọc Ngân hai tay bế lấy Vũ Tuyết, còn Lam Phụng để cho Vũ Văn đứng chung trên phi kiếm [Quy Tâm] của cô bay tới bên cạnh Chính Nam nói: “Chủ nhân, người đã cứu ra được.”

Chính Nam gật đầu rồi quay xuống phía dưới nhìn Hoàng Sơn nói: “Hoàng huynh, ngày khác chúng ta tâm sự, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Oán linh trở chú

Chính Nam quay đầu bay thẳng, vô tình hay cố ý bay về phía phủ thành chủ. Trước khi đi còn không quên lại thả một hỏa cầu nổ tung Cửu Dương Các phủ đệ.

Trước đó hỏa cầu hắn thả cố ý né khu vực mật thất, bây giờ tất cả con tin dưới mặt đất đều đã được thả ra, nên làm nốt cho hợp thẩm mỹ.

“Aaaaaa... Bọn khốn kiếp, trời đánh lũ Akatsuki chúng mày, aaaaaa...”

Tiếng Dương Quang gào thét vang cả một góc trời, thế nhưng mọi người chỉ cảm thấy há hê chứ không ai đồng cảm cùng hắn.

...

Bởi vì Dương Quang nửa chừng bỏ về nên toàn bộ đan dược bán ra lần này đều rơi vào tay Tà Nguyệt Tông, đây cũng là ý định của Chính Nam khi quyết định bỏ đi luật cấm một thể lực được mua hai loại đan dược giống nhau.

Trong phòng, Chính Nam cau mày kiểm tra thương thế cho hai chị em Vũ Tuyết. Hắn hỏi: “Ngoại trừ bị bỏ đói và uống Hóa Khí Tán, cô thật không bị người khác động tay chân chứ?”

Vũ Tuyết gật đầu đáp: “Từ lúc bị bắt tới lúc được mọi người cứu ra đều như vậy, không có gì đặc biệt a.”

Chính Nam không trả lời mà trầm ngâm quan sát đan điền Vũ Tuyết: “Trang, thử khí thể màu đen quấn quanh đan điền và nguyên anh của Vũ Tuyết là gì thể?”

Trang phú bà trầm lặng không trả lời, điều này càng khiến Chính Nam lo lắng. Hắn lại hỏi: “Alo, sáng rồi, dậy đi!”

Trang phú bà vẫn không trả lời, Chính Nam đành bỏ qua chuyện này trước đã. Hắn nói với Vũ Tuyết: “Cô nghỉ ngơi trước đi, chờ bình phục hắn rồi tính tiếp. Đây là Thanh Tâm Đan, sẽ giúp cô dễ ngủ hơn. Tôi đi xem tình hình Vũ Văn.”

Chính Nam đứng dậy rồi đi, Vũ Tuyết khẽ nói: “Cảm ơn anh.”

Chính Nam cười nói: “Không có gì đâu, nhiệm vụ này là tôi yêu cầu cô đi làm, nếu có chuyện xảy ra thì là lỗi tại tôi không tính toán chu toàn thôi. Thời gian này cô tạm thời đừng lộ mặt, Cửu Dương Các đám người điên kia sẽ tìm cô đấy.” - Nói, hất ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Vũ Tuyết thở dài một hơi.

Cả tháng vừa rồi cô không được ngủ một giấc nào ra hồn, mặc dù đã Không Minh trung kỳ nhưng thật sự là có chút không chịu nổi. Uống vào Thanh Tâm Đan, cô chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

“Ký chủ, cô gái kia có vấn đề.” - Trang phú bà lúc này mới thần bí lên tiếng.

Chính Nam hơi sững sờ, để Trang phú bà nói như vậy thì sự tình có vẻ không đơn giản a. Hắn hỏi lại: “Vấn đề? Khí thể màu đen vấn đề sao?”

Trang phú bà trả lời: “Đúng vậy. Chuyện này nói ra sẽ rất dài dòng, nhưng vì độ nguy hiểm của nó mà Trang nghĩ ký chủ cần phải biết.”

Chính Nam nghiêm túc trả lời: “Nếu đã như vậy thì tôi nhất định phải biết rồi.”

Trang phú bà tổ chức lại ngôn ngữ một lát rồi nói: “Đầu tiên là phải theo cấp vĩ mô tới nói, thì một vũ trụ có cửu giới gồm hạ tam giới hay còn gọi là Minh giới, trung tam giới chính là nơi ký chủ đang ở, gọi là Nhân giới và phía trên là thượng tam giới, truyền thuyết gọi Tiên giới hay Thần giới nhưng tên chính thức của nó là Thiên giới.”

Chính Nam sững sờ: “Cửu trọng thiên phân tam giới a? Có gì mới?”

Trang phú bắt một cái: “Trước kia ký chủ ở Trái Đất chính là thuộc Nhân giới tầng thấp nhất, còn bây giờ ký chủ đang ở, nói cho ký chủ biết, là một cái phong ấn tiêu thể giới thuộc tầng ba Nhân giới. Một đứa trẻ ba tuổi ở đây sẽ mạnh gấp hàng trăm lần người trưởng thành ở Trái Đất. Mới hay không?”

Chính Nam vuốt mồ hôi: “Mới! Cmn! Quá mới.”

Trang phú bà lại dùng giọng quan trọng nói: “Không nói mấy thứ này, bởi vì theo Thiên Đạo thể giới này ghi chép thì trước đây thật lâu, Minh Đế đã phát động tấn công Nhân giới để mở rộng địa bàn.

Nhân Hoàng cũng đã cố hết sức nhưng cuối cùng vẫn là không chống lại được nên đã cầu cứu Thiên giới.

Thập đại Thiên Tôn của Thiên giới lại chia thành hai phe là chủ chiến và chủ hòa, cuối cùng gây nên cái gọi là “Loạn Tam Giới”.

Toàn bộ sự kiện này về sau đã trở thành cấm kỵ.”

Chính Nam nghe được lung bùng cả lỗ tai: “Nói tới lớn như vậy, cuối cùng thì Vũ Tuyết có liên quan gì ở đây?”

Trang phú bà đáp: “Liên quan chứ, bởi vì thứ khí thể màu đen kia chính là thủ đoạn đồng hóa nhân tộc của Minh Đế. Nhân tộc bị nhiễm phải nó sẽ bị dần dần đồng hóa cơ thể, đồng hóa suy nghĩ, cuối cùng là đồng hóa linh hồn để hoàn toàn trở thành Minh giới sinh linh, gọi là Oán Linh.

Đây chính là thủ đoạn chiến tranh cấp chiến lược, Oán Linh Trớ Chú! Cũng chính là lá bài tẩy để Minh Đế giành lấy chiến thắng tuyệt đối trước Nhân Hoàng a!”

Chính Nam đập bàn đứng phắt dậy: “Cái gì? Vũ Tuyết làm sao sẽ bị thứ ma quỷ kia quấn vào người, lại nhìn nó đã quấn quanh đan điền và nguyên anh, chuyện này xảy ra thời gian không ngắn rồi a?”

Trang phú bà đáp: “Đó chính là vấn đề. Theo ghi chép thì kể cả là Độ Kiếp Kỳ, một khi bị nhiễm phải Oán Linh Trớ Chú, không tới nửa năm cũng sẽ bị đồng hóa hoàn toàn, thế nhưng cô gái kia mặc dù trở chủ đã phát triển tới giai đoạn hai nhưng vẫn không có chút thay đổi nào về cả hình dáng lẫn tính tình, cái này không đúng a.”

Chính Nam gõ gõ bàn, chuyện này đã vượt qua khả năng của hắn. Hắn hỏi: “Như vậy có cách gì để chữa trị hay không? Tôi không muốn phải nhìn cô ấy từng ngày biến thành Oán Linh a.”

Chính Nam là không đành lòng, cũng không muốn chuyện xảy ra theo cách này.

Trang phú bà trầm ngâm một lát rồi trả lời: “Lý thuyết là có thể dùng Tường Thụy Chi Quang của Lý Gia Nguyệt phú bà tịnh hóa trớ chú, nhưng do tu vi quá thấp, lại thêm trớ chú đã phát triển tới giai đoạn hai nên cách này chỉ có tác dụng kéo dài thời gian mà thôi. Muốn trị dứt điểm thì có hai cách.

Một là bản thân cô ta số mệnh đủ mạnh để kháng qua tử kiếp này.

Hai là Lý Gia Nguyệt phú bà đủ mạnh để tịnh hóa trớ chú giúp cô ta.”

“Nói đi nói lại thì vẫn là tôi không thể làm gì giúp cô ấy? Khoan hãy nói tới chuyện cứu giúp, tôi còn một vấn đề cần biết nữa là Vũ Tuyết nhiễm thứ này từ đâu?” - Tạm thời gác qua chuyện chữa trị, Chính Nam đặt sự chú ý lên nguồn gốc của trớ chú.

Trang phú bà trả lời: “Vậy thì phải hỏi cô ta, bởi vì trở chú chỉ có thể lấy từ chính Minh Nhân hoặc từ Oán Linh khác mà thôi.”

Chính Nam nhìn qua cửa phòng Vũ Tuyết rồi lắc đầu nói: “Cứ để cô ấy ngủ ngon một giấc đã, thời gian qua cô ấy cũng mệt rồi.” - Nói, hẳn qua kiểm tra tình hình của Vũ Vân.

Tình trạng của Vũ Vân tốt hơn Vũ Tuyết rất nhiều, chỉ là có chút hư nhược mà thôi, không có bị trở chú quẩn thân.

Giúp Vũ Vân tĩnh khí, an thần xong, Chính Nam liên lạc với Tú Anh phú bà hỏi thăm một chút tình hình bán đấu giá và nhờ cô sử dụng năng lượng của Trần gia tìm hiểu thêm về hai từ khóa là “Loạn Tam Giới” và “Oán Linh”.

...

Tạm thời mọi chuyện đã ổn thỏa, Chính Nam lại đặt sự chú ý của mình lên nhiệm vụ và đăng cấp.

Hắn phàn nàn nói: “Trang, không phải tôi khó tính, nhưng nhiệm vụ hàng ngày cũng quá mức rồi đấy, 30 ngày không ra được một nhiệm vụ cấp, chắc chắn là có tấm màn đen.”

Trang phú bà khinh thường trả lời: “Không sai, ký chủ vừa đột phá Hòa Hợp Kỳ đã ngay lập tức lên thẳng 4 5 cấp, việc này cần phải tốn công Trang che giấu Thiên Đạo cho nên hạn chế tốc độ lên cấp của ký chủ là cần thiết.”

Chính Nam phản đối: “Còn có chuyện như vậy? Nếu như bản thân Hệ Thống và Trang có nhiều cổ kị như vậy thì làm sao ký chủ có thể thoải mái phát triển được chứ. Đừng nói cùng một lúc lên cấp nhiều như vậy là lỗi tại tôi, tất cả điểm đều đến từ đường chính ngạch và cố gắng của tôi cũng không thể phủ nhận được, thậm chí hành động của tôi cũng không vi phạm bất kỳ quy tắc nào.”

Từ lúc lên làm thủ lĩnh Akatsuki, Chính Nam ăn nói có vẻ rất “chuẩn”.

Trang phú bà thờ dãi: “Đúng là lỗi không phải của ký chủ, nhưng mà Trang nói điều này ký chủ suy nghĩ kỹ nhé.

Theo lý mà nói, nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên] của ký chủ đã dừng tại giai đoạn 3 thời gian rất dài, đây là lỗi tại ai? Từ cái tên của nhiệm vụ đã nói rõ, nó là nhiệm vụ “chính” và cần được hoàn thành “đầu tiên” nhưng ký chủ không biết giả ngu hay ngu thật mà bỏ qua nó ở đó mãi không hoàn thành, để lãng phí một nguồn điểm không nhỏ, một cái danh hiệu và một số thứ quan trọng mà chỉ khi nào ký chủ hoàn thành hết mới được mở ra.

Về tình, ký chủ có quan hệ từ tốt đến rất tốt với nhiều cô gái, thậm chí có người đã chấp nhận chủ động giao cả thân thể, tâm hồn và cả tương lai cho ký chủ, nhưng ký chủ luôn tìm cách tránh né tình cảm của người ta dù tự bản thân ký chủ đã biết rất rõ họ đã sẵn sàng, vì sao phải như vậy?

Tổng hợp lại tới nói, tình hình hiện tại đều là do một tay ký chủ nhu nhược và cả nghĩ thức đẩy nó thành hình. Làm đàn ông, cho dù có là một tên tiểu bạch kiểm hay là đỉnh thiên lập địa chí cường giả đi nữa, trong chuyện tình cảm vẫn phải là người chủ động chứ không phải cứ chần chừ, mập mờ để cuối cùng ai cũng không vui vẻ.”

Chính Nam nằm trên giường nhìn trần nhà, lời nói của Trang phú bà vang vọng trong đầu hắn: “Nhiệm vụ, tình cảm, sẵn sàng, nhu nhược,...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Giọt máu đầu tiên

Đúng lúc này, Ngọc Ngân gõ cửa phòng: “Chủ nhân, anh có ở đó không?”

Chờ một lát vẫn không có ai trả lời, Ngọc Ngân lại gõ cửa thêm một lần: “Chủ nhân, anh ở trong phòng không?”

Chính Nam giật mình tỉnh lại, trả lời: “Có, em vào đi.”

Ngọc Ngân bụng theo một khay cơm, nước, đồ ăn tối đặt trên bàn rồi tháo mặt nạ xuống, nở nụ cười xinh đẹp nhìn Chính Nam nói: “Từ lúc trở về đến giờ em chưa thấy anh ăn gì nên mang tới một chút đồ ăn cho anh đây. Anh có đói bụng không?”

Chính Nam nhìn kỹ Ngọc Ngân.

Cô xinh đẹp, tu vi không thấp, thiên phú không phải rất xuất chúng nhưng cũng không thể nói là yếu, lại thức tỉnh một trong những huyết mạch quý dị, đáng sợ nhất nếu là địch nhân. Với điều kiện như thế, cô không cần thiết phải luôn đi theo hắn như một nô tỳ nói gì làm nấy, đặt đầu gối vào đó, thậm chí giao cả tính mạng, thanh xuân và tương lai vào tay hắn.

Bị Chính Nam nhìn chằm chằm không chớp mắt, Ngọc Ngân ngượng ngùng cúi đầu nói: “Nếu... nếu anh muốn... muốn cái kia... em... em...”

"Muốn cái gì mà muốn, đừng lúc nào cũng nghĩ anh như vậy chứ."

Chính Nam bật cười kéo Ngọc Ngân vào lòng, nhẹ vuốt ve tóc cô hỏi: "Em có hối hận không? Hối hận khi đó đã phát Chú - Nô huyết thệ, hối hận vì đã tin anh?"

Ngọc Ngân bị Chính Nam làm cho sợ hãi, giọng cô có chút run nói: "Không... em chưa từng hối hận, cũng sẽ không hối hận. Em... umm!"

Chính Nam cúi đầu hôn chặt cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia, hôn cực kỳ nồng nàn, cực kỳ ướt át.

Ngọc Ngân có chút bất ngờ nên hơi sững sờ, thân thể cứng ngắc. Thế nhưng cảm nhận được sự nồng nàn của Chính Nam, trong khoang miệng đang bị cái gì đó như con rắn nhỏ khuấy đảo, bá đạo quấn lấy cái lưỡi hồng hào của mình, ánh mắt cô dần mê ly, say đắm.

Hôn tới lúc sắp thở không nổi nữa, Chính Nam mới rời khỏi bờ môi Ngọc Ngân. Hắn nhìn thẳng vào mắt cô nói: "Anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh!"

Ngọc Ngân ngẩn ngơ, nước mắt hạnh phúc chậm rãi chảy xuống khóe mắt, cô mỉm cười gật đầu nói: "Em đồng ý. Em đã luôn sẵn sàng, luôn chờ đợi giây phút này xảy ra, kể cả trong mơ em cũng đã từng mơ tới không ít lần."

Chính Nam ôm cô vào lòng, ôn nhu nói: "Anh xin lỗi. Anh xin lỗi vì đã không dừng cảm đối mặt với em sớm hơn, xin lỗi vì đã không chủ động với em hơn. Bây giờ vẫn chưa muộn chứ?"

Ngọc Ngân siết chặt lấy Chính Nam, cô khóc như mưa nói: "Không muộn! Không muộn!"

Chính Nam lại cúi đầu hôn xuống.

"Tiêu hao 1 điểm mị lực tòa định phủ bà Khương Ngọc Ngân thành công."

"Hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến [Phú Bà Đầu Tiên - giai đoạn 3], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng, 3 điểm nghề, 3 điểm mị lực, danh hiệu [Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành]."

"Hoàn thành chuỗi nhiệm vụ chính tuyến thứ nhất, khen thưởng ký chủ 5 điểm cấp, 5 điểm kỹ năng, 5 điểm nghề."

"Tuyên bố nhiệm vụ hàng ngày duy nhất [GIAO lưu, kết HỢP]. Mô tả: "GIAO lưu phối kết HỢP mỗi ngày để hiểu nhau hơn". Yêu cầu: [Cùng phú bà có độ thiện cảm từ 91 trở lên tiến hành song tu]. Phần thưởng: [1 điểm ngẫu nhiên]."

"Nhắc nhở: nhiệm vụ hàng ngày [GIAO lưu, kết HỢP] chỉ có thể hoàn thành mỗi ngày một lần, điểm nhận được là điểm [Nhiệm Vụ], phân biệt với điểm [Song Tu]."

...

Mặc dù Trang phú bà thông báo rất nhiều nhưng Chính Nam hoàn toàn nghe không lọt tai. Hắn và Ngọc Ngân phú bà đang đắm chìm trong men say tình không thể nào tự chủ được.

Hai người hôn nhau rất nồng nàn, rất ướt át, vòng tay quện vào nhau, cảm nhận nhiệt độ thân thể, nghe rõ nhịp tim của nhau.

Chính Nam thì thầm vào tai Ngọc Ngân phú bà: "Anh muốn..." - Rồi hắn cắn nhẹ vào vành tai cô.

Ngọc Ngân phú bà bị một luồng điện tê dại truyền toàn thân, cô khẽ run rẩy "Ừm" một tiếng.

Bản thân Ngọc Ngân phú bà cũng nhận không nổi nữa, đời này cô đã tự hứa với lòng không phải người đàn ông này thì không là ai khác.

Kiếp trước 30 năm cuộc đời, Chính Nam cũng có hai người bạn gái.

Người thứ nhất quen nhau lúc học đại học năm thứ hai, chia tay sau hai năm yêu thương cũng vì lúc ấy hắn đam mê Game Online, không chăm lo cho người ta, để bị người khác cướp mất.

Người thứ hai là khi hắn mới ra trường, cô bé kia năm thứ nhất. Sau bốn năm bên nhau cũng phải chia tay vì cô bé đi nước ngoài định cư.

Sau đó hắn cứ như vậy F.A tới lúc xuyên qua.

Lần đầu tiên sau ngàn ấy năm, hắn mới lại thật sự yêu một người. Hai lần tan vỡ để hắn biết rõ đến với nhau khó thế nào nhưng tan vỡ nhanh ra sao.

Chính Nam ôm chặt Ngọc Ngân phú bà, nói: "Lần đầu sẽ đau một chút, em cố gắng nhịn xuống, rất nhanh sẽ không sao." - Hắn đưa tay vuốt tóc mai cô ra sau tai, động tác nhẹ nhàng, ôn nhu.

"Xin... xin thương tiếc!" - Ngọc Ngân phú bà nhẹ gật đầu. Mặc dù tâm lý đã sẵn sàng từ lâu nhưng hiện tại cô rất, rất, rất ngượng ngùng.

Chính Nam thân không mảnh vải nằm trên người Ngọc Ngân phú bà, khuôn mặt hắn còn chút ngây ngô, da thịt hai người so ra thì hắn thậm chí còn trắng

trẻ, mịn màng hơn, mái tóc cắt ngắn, đôi mắt nhìn cô đầy rạo rức ham muốn, nhưng cũng không ít thương tiếc, yêu thương.

“A... um... đau...” - Ngọc Ngân phú bà cắn răng rên lên một tiếng đau đớn, cho dù có tu luyện thành Thánh nhân thì lần đầu vẫn là đau như vậy, đau xé rách da thịt, đau nhói toàn thân.

Nước mắt cô không nhịn được chảy xuống gò má. Những giọt nước mắt hạnh phúc, chờ mong, miễn nguyện.

Chính Nam dừng lại động tác. Hắn cúi đầu hôn nhẹ vào môi Ngọc Ngân phú bà rồi đưa tay giúp cô lau đi nước mắt, thương tiếc nói: “Dừng lại một chút, bớt đau rồi tiếp tục.”

Lát sau, Chính Nam tiếp tục làm những gì cần làm.

Sau khi đầu chạm choạng thì Ngọc Ngân phú bà cũng rất nhanh hòa nhịp cùng hắn tạo nên bản nhạc bất hủ của nhân loại.

Lần đầu của Ngọc Ngân phú bà nên Chính Nam không muốn dày vò cô. Hắn thật sự rất trân trọng tình cảm này nên chỉ hành sự như một người bình thường, không có cái gì 2 giờ, 3 tiếng hay làm cho đằng gãi ngứa đi như dăm ba cái tiểu thuyết mạng mà hắn xem qua.

Xong việc, hai người ôm lấy nhau chìm vào giấc ngủ.

...

Lúc Chính Nam tỉnh dậy thì trời cũng đã chiều muộn.

Cúi nhìn Ngọc Ngân phú bà như con chim non e ấp cuộn mình trong lòng mình, khỏe mắt còn đọng nước nhưng vẫn luôn treo nụ cười trên môi, Chính Nam hôn nhẹ lên trán cô rồi nói: “Tỉnh rồi thì dậy đi thôi, giả vờ cái gì nữa!”

Ngọc Ngân phú bà khuôn mặt hồng hào đắm nhẹ vào ngực hắn rồi lại rúc đầu vào đó, không dám nhìn thẳng Chính Nam.

Chính Nam biết cô ngại ngùng nên cũng không chọc ghẹo thêm, chỉ cười nói: “Nếu em chưa khỏe thì cứ nằm thêm đi, anh qua xem tình hình của hai người kia thế nào rồi nấu chút canh cho em bồi bổ thân thể.” - Nói, hắn dậy thay đồ rồi kéo mền đắp lên giúp Ngọc Ngân phú bà, sau đó đóng cửa phòng lại.

Chính Nam đi rồi Ngọc Ngân phú bà mới dám thò đầu ra khỏi chăn, ánh mắt long lanh nước.

Cô mỉm cười hạnh phúc, dùng nguyên khí cắt lấy mảnh chăn mền bị những giọt máu trinh nguyên của cô nhiễm đỏ sau đó cắt kỹ, đây là minh chứng cho tình yêu của hai người a.

...

Sau khi làm kiểm tra sơ bộ cho cả hai chị em Vũ gia, Chính Nam khuôn mặt đầy lo lắng.

Tình huống của Vũ Vân rất tốt, chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ thì sẽ khôi phục lại bình thường. Thế nhưng tình trạng của Vũ Tuyết lại không quá khả quan.

Chính Nam thấy rõ ràng làn da của cô đã ẩn ẩn có màu đen hoa văn, mặc dù rất nhạt nhưng điều này đã chứng minh trở chú đang hoạt động chứ không phải nó đã bị kiềm chế hay mất đi tác dụng.

Thờ dãi lác đác, Chính Nam giúp Vũ Tuyết đắp lên chăn mền rồi xuống nhà bếp nấu canh.

Khi trở lại phòng mình, Chính Nam thấy Ngọc Ngân phú bà đã mặc lại quần áo, đang ngồi trên giường thất thần, trên giường bị cắt một mảng lớn.

Hắn bung theo một bát cháo lớn bước vào: “Em ăn chút cháo hạt sen này đi, xong rồi uống ít nước trái cây cho nhanh lại sức.”

Ngọc Ngân phú bà cười ngọt ngào: “Anh ăn cùng em.”

Chính Nam đặt cháo lên bàn nói: “Anh ăn rồi, em ăn đi.”

“Em.. em muốn... muốn...” - Ngọc Ngân phú bà đỏ bừng mặt, không biết mở miệng thế nào. Cuối cùng cô quyết định nhắm chặt hai mắt, há miệng ra: “Aaaaa...”

Chính Nam bật cười múc một thìa cháo, thổi nhẹ một chút rồi đút cho cô.

Ngọc Ngân phú bà cười híp cả mắt: “Cảm giác thật tốt, không trách những người có đôi có cặp luôn thích làm như vậy.”

“Được rồi, những nhẽo không à!” - Chính Nam đưa bát cháo cho Ngọc Ngân phú bà: “Em ăn đi, anh có chút việc cần phải tập trung một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Giao lưu, kết hợp và song tu

Tranh thủ lúc Ngọc Ngân phú bà ăn cháo, Chính Nam mới xem lại thông báo của Hệ Thống. Hắn tò mò hỏi: “Trang, danh hiệu [Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành] này có buff gì không hay chỉ để cho đẹp?”

Trang phú bà máy móc trả lời: “Danh hiệu [Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành] có buff là khi ký chủ dùng điểm mị lực để chuyển hóa thành điểm thiện cảm của phú bà sẽ được tăng thêm 50%.”

Chính Nam vuốt cằm “50%!? Không phải rất thực tế nhưng cũng không tệ. À, giải thích cho tôi đoạn điểm nhiệm vụ và điểm song tu đi.”

“Nhiệm vụ hàng ngày của ký chủ chính thức chuyển từ trạng thái nhiệm vụ ngẫu nhiên thành nhiệm vụ duy nhất. Tức là ký chủ sẽ không cần phải làm nhiệm vụ khác nhau cho từng loại điểm thưởng khác nhau nữa, mà chỉ cần làm duy nhất nhiệm vụ [GIAO lưu, kết HỢP] mỗi ngày mà thôi.

Tuy nhiên, điểm thưởng nhận được vẫn sẽ là ngẫu nhiên, tùy theo “nhân phẩm” của ký chủ.

Điểm [Song Tu] là một hình thức tích lũy mới được mở ra khi ký chủ giành được [Độ Nhất Huyệt] của một vị phú bà. Cứ mỗi 10 lần ký chủ cùng vị phú bà ấy song tu thì sẽ nhận được 1 lần lựa chọn điểm ngẫu nhiên, ngắt quãng vẫn được tính bình thường.”

Chính Nam thì thầm: “Nói như vậy, nếu trong cùng một ngày tôi song tu với hai người khác nhau thì điểm nhận được sẽ là một 1 nhiệm vụ và 2 điểm [Song Tu] khác nhau, đúng không?”

Trang phú bà đáp: “Đúng là như vậy. Còn một vấn đề nữa là điểm [Song Tu] nhận được khi tích lũy thành công sẽ khác nhau theo đánh giá phú bà. Cụ thể là đối với cấp S phú bà, mỗi lần tích lũy thành công, ký chủ sẽ nhận được 1 điểm, đối với cấp SR phú bà là 2 điểm, đối với cấp SSR phú bà là 3 điểm.”

Chính Nam sững sờ: “Để tôi tính thử, nếu bây giờ tôi có một vị SSR phú bà để song tu, tức là mười ngày sau tôi sẽ chắc chắn có 3 điểm cấp, chưa tính trong 10 ngày ấy nếu “nhân phẩm” không sai còn có thể có thêm 3 điểm cấp nữa... làm sao cảm giác giống tu luyện tà công. Nhưng mà tôi thích, hắc hắc.”

Trang phú bà hậm hực nói: “Bởi vậy Trang mới nói ký chủ ngu ngốc, không lo tìm phú bà, suốt ngày chỉ biết làm những chuyện vô bổ.”

Chính Nam không cho là đúng phản bác: “Cái gì gọi là chuyện vô bổ. Tôi cũng không ăn chơi đàng điếm, không cờ bạc rượu chè,... những gì tôi đang làm là xây dựng một nơi an toàn, ấm áp cho tôi và người tôi yêu thương thôi. Nói như thế nào nhỉ... À đúng, là xây dựng gia đình. Chính là như vậy.”

Trang phú bà biết tông Chính Nam đang nghĩ gì nên dùng giọng cực kỳ khinh thường trả lời hắn: “Xùy! Xùy! Ký chủ nghĩ gì chẳng lẽ Trang không biết? Căn bản là sợ chết mà thôi, nói cái gì hùng hồn, vĩ đại như vậy a!”

Chính Nam bị vạch trần vẫn mặt không đổi, hơi thở không loạn nói: “Thì tất nhiên cũng một phần là do sợ chết. Bao nhiêu cô gái xinh đẹp còn chờ tôi giải cứu đây, làm sao chết oan chết uổng như vậy được. Lại nói, tôi còn phải tu luyện tới lúc đủ mạnh, sau đó để Trang phú bà xuống đánh một trận mới mãn nguyện, hắc hắc.”

Trang phú bà gắt giọng nói: “Này, cảm nghĩ lung tung về Trang như vậy, bỏ ngay những suy nghĩ đen tối trong đầu kia đi. Khốn... khốn kiếp, không cho nghĩ!”

Chính Nam cười hèn mọn, hắn chính là nhớ lại mấy bộ film AV hắn xem kiếp trước nhưng thay nữ diễn viên bằng một khuôn mặt lạ hoắc rồi liên tục gọi đó là Trang phú bà.

...

Ngọc Ngân phú bà ăn xong nhưng thấy Chính Nam vẫn thất thần nhìn ra cửa sổ, cô lại gần ôm lấy từ phía sau rồi tựa đầu vào vai hắn, khẽ nói: “Anh suy nghĩ gì thế?”

Chính Nam bừng tỉnh, dẹp mớ AV trong đầu đi.

Hắn nắm lấy hai tay Ngọc Ngân phú bà trước ngực, nói: “Không có gì, chỉ là chút chuyện lộn xộn gần đây.”

Xoay người lại nhìn gương mặt xinh đẹp của Ngọc Ngân phú bà, Chính Nam vuốt tóc mai cô ra phía sau rồi dịu dàng nói: “Em khỏe hơn chưa? Đi lại... thuận tiện hay không?”

Ngọc Ngân phú bà khuôn mặt hồng hào trả lời: “Tốt... tốt hơn nhiều rồi. Vẫn có chút không tiện nhưng không ảnh hưởng lớn.”

Chính Nam gật đầu: “Mấy ngày nay em ở nhà chăm sóc hai chị em Vũ Tuyết đi, như vậy thuận tiện cho nghỉ ngơi hơn. Chuyện bên ngoài để anh lo là được.”

Ngọc Ngân phú bà cũng không phản đối ý tưởng này, thế nhưng có một chuyện cô vẫn muốn hỏi Chính Nam “Anh... có phải là anh tu luyện... tu luyện song tu công pháp không?”

Chính Nam sững sờ, hần hỏi lại: “Tại sao em lại hỏi vậy?”

Ngọc Ngân đỏ bừng mặt trả lời: “Vi... vì lúc anh... anh... em...” - Cô vẫn là không nói ra thành lời.

Chính Nam không biết mô tê gì, đành phải tìm người quán sự hỏi: “Trang? Ngọc Ngân hỏi như vậy là có ý gì? Cô ấy cảm nhận được gì sao?”

Trang phú bà thoải mái trả lời: “Chính là lúc ký chủ thả nòng nọc vào người Khương Ngọc Ngân phú bà a, đó là lúc hệ thống trả lại lợi tức cho cô ấy vì đã giúp ký chủ thoải mái.

Lại nói, ký chủ được điểm, cô ấy thì được thêm nguyên khí, bị hiểu thành song tu công pháp cũng không sai.”

Chính Nam hớn hơ: “Nói như vậy là tôi cùng phú bà của mình song tu, tu vi của cả hai đều sẽ song song tăng lên?”

“Đúng là như vậy. Thế nhưng bởi vì tu vi ký chủ thấp hơn tu vi Khương Ngọc Ngân phú bà nên lượng nguyên khí cô ấy nhận được không phải rất khả quan.” - Có lẽ Trang phú bà cho rằng con số này không lớn nên không có nói với Chính Nam trước đó.

Có được đáp án, Chính Nam véo nhẹ cái mũi Ngọc Ngân phú bà, cười nói: “Anh biết rồi, không phải là anh tu luyện song tu công pháp gì cả, đây là đặc thù... thể chất của anh thôi. Nói như thế nào đây... vì em làm cho anh thoải mái, nên phần thưởng của em là được tăng lên một chút xú tu vi, chính là như vậy á. Mà, sau này anh mạnh lên, một chút xú đó sẽ ngày càng nhiều hơn, cho nên em cũng phải "tiến bộ" lên nhé!”

Tiến bộ của Chính Nam chắc chắn không đơn giản chỉ là tăng lên tu vi!

Ngọc Ngân phú bà cười gật đầu nói: “Chỉ cần không có hại gì cho anh thì em yên tâm rồi.”

Aiz! Cô gái mới yêu a, nghe không ra "ý tứ" trong lời nói của Chính Nam.

Hần cười hôn nhẹ vào môi cô rồi đi tới phòng luyện đan.

Tới nơi, Chính Nam lập tức mở bảng thông tin.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 26(Hòa Hợp tầng 6)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 5

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thuận Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 71/100), Lý Gia Như(SR, 81/100).

Điểm dư: 12 điểm cấp, 18 điểm kỹ năng, 19 điểm nghề.

Balo: 8 viên cực phẩm linh thạch, 7 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đằm Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 55 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thể Lực - giai đoạn 2].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Xem bảng thông tin xong, Chính Nam cao hứng bừng bừng tự mình nâng cấp các hạng mục hần muốn.

“Tiêu hao 3 điểm cấp, tăng lên cấp 27 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Thông Linh Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Thủy Độn - Thủy Lao Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 11 điểm nghề, kích hoạt và nâng cấp nghề [Phù Văn Sư] lên cấp 5 thành công.”

Nghe được Trang phú bà thông báo lại một lần, Chính Nam thỏa mãn gật đầu.

Danh tiếng Không thần sứ từ nay triệt để lộ ra trước mắt người đời sau trận chiến chính diện hôm nay nên Chính Nam muốn tiếp tục đào sâu phát triển Hỏa Độn, còn “Thủy Độn - Thủy Lao Thuật” chính là con bài bí mật khắc chế Cửu Dương Các.

“Thông Linh Thuật” là hần kích hoạt sẵn để sau này còn tiến lên phía trên kích hoạt La Sinh Môn và thông linh vĩ thú.

[Phù Văn Sư] là nghề nghiệp phụ trợ cho nghề [Luyện Khí Sư] nên Chính Nam cũng không tiếc điểm mà tăng nó lên max khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Khoảng lặng trước cơn bão

Bỗng Chính Nam nghĩ tới một chuyện, hần lập tức liên hệ Trang phú bà: “Trang, số mệnh của tôi so với người khác như thế nào?”

Trang phú bà khá bất ngờ với câu hỏi này nên không nhin được hỏi trở lại: “Tại sao ký chủ lại quan tâm vấn đề này?”

Chính Nam cũng không có gì phải giấu Trang phú bà, hần nói: “Vấn đề của Vũ Tuyết chỉ có hai hướng giải quyết là dựa vào Gia Nguyệt hoặc tự thân cô ấy kháng qua đùng không? Vậy nếu tôi tòa định cô ấy thành phú bà của mình, có phải là vận mệnh của cô ấy trối vào chung với tôi không? Nếu như vận mệnh của tôi đủ mạnh...”

Trang phú bà ngắt lời: “Đã hiểu. Ký chủ là muốn dùng phương pháp này cứu cô gái kia à. Mặc dù phải nói là rất ngu nhưng đây cũng là một cách, bởi vì số mệnh của ký chủ, hừ, không thể nói rõ cho ký chủ biết nhưng cứu cô gái kia là không có gì khó.”

"Vậy là được rồi. Cô ấy vướng vào thứ quý quái kia một phần cũng là lỗi do tôi, nếu có cách giải quyết thì nên cố hết sức mà làm." - Chính Nam gật gù, một bộ cứu người quan trọng, chắc chắn không liên quan gì tới sắc đẹp của Vũ Tuyết.

Đã có được hướng giải quyết vấn đề trước mắt của Vũ Tuyết, Chính Nam cũng yên tâm luyện đan.

...

Sáng hôm sau, tin tức Akatsuki tấn công Cửu Dương các phủ đệ, phá hủy nhiều kiến trúc, cứu được hai người và an toàn rồi đi mặc dù đích thân Dương Quang tham chiến được truyền ra khiến Hà thành rung chuyển. Đặc biệt, còn có tin tức khác nói rằng số đệ tử Cửu Dương Các chết dưới tay Giáp hộ pháp, tính cả lần ám sát trong đêm, đã lên tới hơn 20 người.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong Hà thành cũng bàn tán về một tờ giấy không biết được ai rải khắp thành. Nội dung của nó rất đơn giản, Thành chủ đại nhân đáng kính không chỉ bề ngang quá khổ, mà chiều cao cũng là kinh người!

Có thể không cao sao, khi mà trên đầu đội tận bảy... à không, là tám cái sừng.

Bây là con số chính xác, nhưng Chính Nam vì muốn giả họa cho Cửu Dương Các nên điền thêm tên của một trong hai tên đệ tử Nguyên Anh Kỳ theo Dương Quang tới Hà thành lần này.

Dù sao tiểu Ái đã chết, tên Nguyên Anh Kỳ đệ tử kia cũng đã chết dưới tay Ngọc Ngân phú bà, không ai đối chứng nha!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hà thành tiếng cười vang lên khắp nơi.

Ngô gia vì tư lợi mà muốn hi sinh linh vật trấn Long mạch mặc cho bá tánh bình dân lâm vào bẽ khổ.

Cửu Dương Các thì việc ác bất tận.

Cả hai đều đã phải trả giá!

Tất cả đều xuất phát từ tổ chức Akatsuki.

"Quả báo đến sớm a! Lưới trời tuy thưa mà khó lọt, haha!"

"Quả báo với trời làm được gì ở đây, đều là nhờ Không thần sứ và Giáp hộ pháp của ngài ấy mạo hiểm điều tra và phanh phui sự thật ra mà thôi."

"Nói không sai, Hà thành chúng ta may mà còn ra được một vị Không thần sứ chịu vì dân đen suy nghĩ. Vì Không thần sứ, vì Giáp hộ pháp... Cạn ly!"

"Cạn ly!"

...

Bên trong Cửu Dương Các phủ đệ, không khí cực kỳ âm trầm và kìm nén.

Dương Quang mặc dù biết những chuyện này không phải lỗi của chúng đệ tử, thế nhưng thân làm trưởng lão, hẳn cũng không thể nói rằng đây là lỗi của bản thân a, việc này sẽ khiến uy tín và uy nghiêm của hắn bị suy giảm nghiêm trọng.

Như vậy, cần phải có một người chết thay và người này không thể quá nhỏ yếu.

"Hoàng Sơn, lần này chúng ta tổn thất những gì? Báo cáo chi tiết, đừng có hi vọng giấu diếm được bất kỳ điều gì." - Dương Quang hí mắt nhìn Hoàng Sơn, hẳn đã có mục tiêu.

Từ tầng thấp nhất bò lên tới vị trí đệ tử tinh anh, Hoàng Sơn không phải là người ngu. Hắn biết chắc nếu không thể lái câu chuyện theo hướng tốt hơn thì vị Nhị trưởng lão đáng kính trước mặt sẽ dùng hắn làm con chốt thí không chút hoài niệm.

Hoàng Sơn cố gắng giữ eo lưng thẳng tắp, giọng hùng hồn nói: "Bẩm Nhị trưởng lão, lần này Akatsuki lợi dụng "Nhị trưởng lão vắng mặt" mà tiến hành tấn công bất ngờ chúng ta gây ra thiệt hại rất lớn.

Cụ thể là chết đi 6 tên Hòa Hợp Kỳ đệ tử, 1 tên Nguyên Anh Kỳ đệ tử, bị cứu ra hai chị em nhốt dưới phòng biệt giam dưới mật thất, thả ra phần lớn những tù nhân khác, phá hủy rất nhiều phòng ở và đồ gia dụng. Quan trọng nhất là bọn khốn kiếp ấy khiến "Nhị trưởng lão nửa chừng rời cuộc đấu giá" để trở về, khiến toàn "bộ tu vi đan dược và tu luyện đan dược rơi vào tay Tà Nguyệt Tông".

Đó là tất cả a, thưa Nhị trưởng lão."

Dương Quang đập bàn, khuôn mặt đen nhánh. Hắn bị người vạch trần khuyết điểm, nếu hiện tại xử trí Hoàng Sơn sẽ có chạy tội hiểm nguy, nhưng nếu không làm, đợi tin tức truyền về trong Các, uy tín của hắn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đúng lúc này 1 đệ tử chạy vào nói: "Bẩm Nhị trưởng lão, bên ngoài xuất hiện rất nhiều tin đồn nhắm vào chúng ta. Nói... nói..."

Đang bực bội trong lòng, nghe tên đệ tử kia ấp úng, Dương Quang thật muốn một tát đập chết cho hả giận. Hắn gầm thét: "Nói gì thì nói mẹ nó đi, ấp a ấp úng như đàn bà tới nhà chồng. Mày có phải đàn ông hay không?"

Đệ tử kia cúi đầu nói: "Vâng. Tin đồn nói chúng ta... chúng ta bắt cóc, làm nhục và buôn bán con gái nhà lành có tổ chức. Còn có... còn có tin đồn nói... nói ngài tu luyện... tu luyện tà công, cần... cần... nguyên dương của đồng... đồng tử..."

Àm!

Đệ tử kia nổ tung thành một đóa huyết hoa, máu và nội tạng bắn tung tóe trong phòng.

Mọi người trong phòng cảm như hén, không ai dám thở mạnh.

Dương Quang khuôn mặt đỏ bừng, rít qua kẽ răng: "Tìm kẻ nào phát tán tin đồn nhắm cho tao, tao phải giết cả nhà nó. Cút! Tất cả cút ra ngoài làm việc, Hoàng Sơn ở lại."

Chúng đệ tử chạy như chạy nạn ra khỏi phòng, không ai dám ngoái đầu nhìn lại. Hoàng Sơn trong lòng sợ a, nhưng ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh nói: "Nhị trưởng lão, có gì phân phó đệ tử sao?"

Dương Quang ánh mắt thâm thúy nhìn Hoàng Sơn nói: "Chuyện lần này nhất định không được để truyền về trong Các, hoặc ít nhất chúng ta phải lấy công chuộc tội. Cậu có ý kiến gì không?"

Hoàng Sơn trầm ngâm, đây có thể là cơ hội cuối cùng của hắn, không thành công hẳn sẽ không còn đất dung thân. Lát sau hắn đáp: "Nhị trưởng lão, lần này chúng ta ra ngoài mục tiêu chính vẫn là đan dược. Như vậy..." - Hắn làm động tác chặt xuống.

Dương Quang không nói gì mà nhắm mắt dưỡng thần, hẳn biết ý của Hoàng Sơn là gì. Mặc dù là cái hạ sách nhưng hiện tại đây có vẻ là cách cuối cùng hắn có thể làm để cứu vãn tình thế.

Lát sau Dương Quang mở mắt ra, sát cơ lẫm lẫm nói: "Cứ như vậy đi. Cho người nhìn chăm chăm Tà Nguyệt Tông."

Hoàng Sơn khỏe miệng cong lên nụ cười gian xảo, ứng một tiếng rồi rời đi.

Phía sau hắn, Dương Quang đang nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn một người đã chết.

...

Chính Nam vươn mình duỗi cái lưng mệt mỏi rồi tự mình thì thầm: “Chỉ cần lên 3 cấp nữa là có thể kích hoạt Ảnh Phân Thân Thuật, khi đó những chuyện khổ sai này nên để phân thân làm mới được.”

Rời khỏi phòng luyện đan, Chính Nam qua nhà bếp làm chút đồ ăn sáng cho Gia Nguyệt phú bà và Ngọc Ngân phú bà rồi tới thăm hai chị em Vũ Tuyết.

Vũ Tuyết sau một đêm được ngủ ngon và bồi bổ, thần sắc của cô tốt cuộc cũng đã giống người sống. Thấy Chính Nam lại đến thăm, cô mỉm cười nói: “Tôi nói là giúp anh làm việc 1 năm nhưng mới qua 1 tháng đã phải nằm một chỗ để anh chăm sóc như thế này.

Anh có thấy tôi vô dụng không?”

Chính Nam gật đầu nói: “Vi cứu cô mà chúng tôi phải đối đầu với kẻ địch mạnh, đặt nhiều thành viên vào nguy hiểm lớn trong một nhiệm vụ gian nan. Thế nhưng kết quả cô cũng đã thấy a, mọi người đều an toàn cho nên sai lầm của cô cũng đã mở ra cơ hội cho chúng tôi. Lần này tôi không trách cô.”

Vũ Tuyết thờ phào một hơi.

Cô sợ Chính Nam tới tìm khuyết điểm rồi ép buộc cô vào khuôn khổ, nhưng may mắn điều đó không xảy ra. Sau khi được giải tỏa khúc mắc trong lòng, tâm lý cô đã thoải mái hơn nhiều, thậm chí còn cùng hắn nói đùa: “Nếu anh đã nói sẽ không trách tôi, vậy tôi xem đó là lấy công chuộc tội sao? Hay là anh vẫn sẽ thưởng cho tôi gì đó?”

Chính Nam liếc nhìn Vũ Tuyết nói: “VẬY còn phải xem những tình báo cô lấy được có xứng đáng với phần thưởng hay không đã.”

Vũ Tuyết gật đầu rồi bắt đầu kể lại những gì cô cho là quan trọng khi cô trà trộn được vào bên trong phủ thành chủ: “Đầu tiên phải nói tới Ngô Đức Chung, Ngô thành chủ. Người này bề ngoài có vẻ khá ngốc, làm việc không có lập trường và thường là người nhượng bộ khi các cuộc nói chuyện giữa hắn và đối phương không đồng quan điểm.”

Cái này Chính Nam cũng xác nhận, bởi vì sau vài lần tiếp xúc và tìm hiểu, hắn cũng có cảm giác tương tự. Thế nhưng lời của Vũ Tuyết nói rằng đó chỉ là bề ngoài, như vậy hắn là còn phải có một chữ “nhưng” sai đó.

Vũ Tuyết tiếp tục nói: “Nhưng... hắn không hoàn toàn là người như vậy. Bình thường ở trong phủ, Ngô Đức Chung lại lộ ra đặc biệt nóng tính, háo sắc và rất xem thường phụ nữ. Tôi chính mắt nhìn thấy hắn tát một nô tỳ tới chết vì lỡ làm đổ nước trà lên người hắn. Vài phòng vợ bé của hắn cũng bị đánh đập dã man khi không làm hắn thoải mái.”

Chính Nam cau mày: “Chỉ thái độ với phụ nữ như vậy sao? Quan hệ giữa hắn và Ngô Đức Văn như thế nào?”

Vũ Tuyết gật đầu đáp: “Đối với các gia đình thì thái độ hoàn toàn khác, mặc dù cũng hay chửi mắng nhưng không bao giờ đụng tay chân, có khi việc gì đó khiến hắn hài lòng hắn còn thưởng tiền thậm chí đan dược cho gia đình. Còn Ngô Đức Văn, người này...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Trở chú kích hoạt

(Siêu cảm tạ bạn #ryohayashi đã ủng hộ Nguyệt Phiếu và Thất Thái Châu! Tối nay bonus một chương, sáng mai bonus một chương! Cầu đầu, NP...)

Bỗng nhiên Vũ Tuyết ôm lấy đầu hét lên, giọng cao vút và the thé không giống con người, biểu tình trên mặt cực kỳ dữ tợn, liên tục thay đổi giữa màu trắng và đen, giống như có thứ gì đó muốn từ bên trong nhảy ra ngoài, chiếm quyền kiểm soát thân thể cô vậy.

Vũ Tuyết từ trên giường lăn lộn rồi ngã xuống đất. Trên thân bắt đầu tràn ra khí thể màu đen mà Chính Nam cực kỳ quen thuộc, Minh khí!

Toàn thân cô bắt đầu nổi lên màu đen hoa văn, mái tóc biến thành nửa đen nửa trắng, giữa trán khi thì xuất hiện màu đen ẩn kị, lại rất nhanh đổi thành ba sọc ngang có một vạch ở giữa, sau đó lại đổi thành ẩn kị liên tục nhau.

Chính Nam không có manh động mà đứng im nhìn Vũ Tuyết lăn lộn trên đất, trong đầu đang hỏi thăm Trang phú bà: “Trang, có vẻ trở chú bị thứ gì đó kích hoạt. Nó đang đẩy mạnh xâm lấn Nguyên Anh của Vũ Tuyết.”

Trang phú bà trả lời: “Vừa rồi cô ta nói tới tên một người và trở chú ngay lập tức bị kích hoạt, như vậy có thể khẳng định đó chính là người đã hạ trở chú. Có vẻ người kia cũng đã biết bản thân bị đồng hóa nên mới cố ý hạ trở chú để tìm kiếm đồng loại. Ký chủ, cô gái này hiện tại là cái radar di động,

chuyện cô ta ở đây hẳn là bị người hạ trở chú cảm nhận được rồi.”

Chính Nam cau mày nói: “Lộ rồi sao? Có cách nào ổn định tình trạng của cô ấy không? Không thể đi chuyển cô ấy với tình trạng này a.”

Trang phú bà đáp: “Dùng Tường Thụy chi Quang ổn định trở chú trước cũng được, nhưng ký chủ phải nhanh lên.”

Chính Nam động thủ đánh ngất Vũ Tuyết nhưng cô giống như không có cảm giác gì, huyết đạo bị trùng kích rất mạnh mà vẫn "tĩnh", tiếp tục lăn lộn.

Chính Nam bắt đầu di phải trái tay chân cô, nhét khăn vào miệng rồi chạy đi tìm Gia Nguyệt phú bà. May mắn là phòng này có cách âm nên không sợ cô la hét ảnh hưởng bên ngoài.

...

Cách Lý gia không xa, Ngô Đức Văn khuôn mặt trắng xám ngẩng đầu nhìn về phía bên này thì thầm: “Lý gia? Hừ!” - Hẳn hóa thành một làn khói đen bay thẳng tới Lý gia.

Đúng vậy! Cấp 3 thiên phú, bị nhận định là "phế vật" Ngô Đức Văn, hoàn toàn có ý thức chủ động bay lên bầu trời.

Chính Nam kéo theo Gia Nguyệt phú bà chạy tới phòng Vũ Tuyết, cùng lúc đó hắc truyền âm cho Tú Anh phú bà: “Tú Anh, tình huống khẩn cấp. Em lập tức tới Lý gia, nhanh nhất có thể. Đừng hỏi vì sao, nhanh lên!”

Tới nơi, Chính Nam nói gấp với Gia Nguyệt phú bà: “Gia Nguyệt, dùng Tường Thụy chi Quang của em chiếu vào người cô gái này. Đừng hỏi gì cả, cứ làm theo lời anh nói đi. Anh đi một lát sẽ trở lại.” - Nói hắc chạy qua phòng Ngọc Ngân Phú bà.

Gia Nguyệt phú bà hơi sững sờ, nhưng cô bé biết nếu Chính Nam đã vội như vậy thì đây hẳn là tình huống khẩn cấp nên lập tức điều chỉnh tâm tình rồi hành động.

“Giáp, chúng ta có nhiệm vụ, khẩn cấp! Em qua đón lấy Vũ Vân rồi lập tức bay tới Thanh Vân Tông, không cần lo lắng bại lộ hành tung.”

Chính Nam nói nhanh với Ngọc Ngân phú bà, không chờ cô phản ứng hắc lại quay đầu đi.

Trong phòng, Gia Nguyệt phú bà cắn răng điều động Tường Thụy chi Quang chiếu lên thân thể Vũ Tuyết, lúc này đang lăn lộn gào thét trên mặt đất, toàn thân bốc lên khói đen.

Chính Nam đến vừa lúc Vũ Tuyết ngừng giãy giụa, có vẻ như đã ngất đi. Hắc đỡ lấy loạng choạng sắp té Gia Nguyệt phú bà, lo lắng hỏi: “Em có sao không, Gia Nguyệt?”

Gia Nguyệt phú bà lắc đầu nói: “Em không sao, chỉ là điều động huyết mạch quá nhiều nên có chút suy yếu, nghỉ ngơi một lát sẽ tốt hơn.”

Ngô Đức Văn bên kia bỗng nhiên dừng lại giữa trời, nhỏ giọng thì thầm: “Mất đi cảm ứng rồi? Là ảo giác hay là...” - Chần chừ chốc lát, hắc quyết định vẫn là hướng Lý gia đi qua, là đi qua, không phải bay qua.

Chính Nam thấy tình hình đã ổn định, lúc này bắt đầu nghĩ cách khắc phục hậu quả. Hắc truyền âm cho Tú Anh phú bà nói: “Tú Anh, chế tạo giả tượng chúng ta tấn công Lý gia, bắt đi Lý gia Nhị tiểu thư, cố gắng phá kiến trúc không quan trọng, đừng gây thương vong.”

Chính Nam nhìn qua suy yếu Gia Nguyệt phú bà, lộ ra giọng ôn nhu nói: “Gia Nguyệt, em ngủ một chút đi, sẽ không có chuyện gì xảy ra.” - Hắc lập tức điểm huyết phía sau gáy Gia Nguyệt phú bà khiến cô bé ngất đi.

Vác lấy Vũ Tuyết lên vai, một tay bế Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam tìm tới Ngọc Ngân phú bà, nói: “Nhiệm vụ lần này là chế tạo hiện trường chúng ta tiến đánh Lý gia, bắt đi Lý gia Nhị tiểu thư rồi tẩu thoát. Vũ Vân, cô bé lấy Gia Nguyệt rồi cùng Giáp bay đi, tôi mang Vũ Tuyết. Đi thôi.”

Ầm! Ầm! Ầm!

Bên ngoài Lý gia bắt đầu xuất hiện đại lượng lốc xoáy và sấm sét liên tục đánh xuống nhà kho, cổng, tường, sân,... các nơi ít người và không quan trọng.

Dân chúng Hà thành sợ hãi nhìn qua bên này, cảnh tượng giống như thiên nộ.

Chính Nam cũng là mòng bức, Tú Anh phú bà ra tay có vẻ quá giống thật a.

"Đã vậy cũng không thể lặc hậu a!"

“Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật”

Đại Hỏa Cầu đặc trưng của Không thần sứ nện thẳng xuống chuồng ngựa, “công ty” cũ của Chính Nam.

Hắc chính là có ý ưu tiên ký ức đau khổ nơi này!

Chuyện lần này là đột phát nên Chính Nam không có nói trước cùng Lý Anh Tuấn, hắc chỉ có thể lăm nhăm: “Chú Tuấn, xin lỗi a.” - Sau đó công lấy Vũ

Tuyết bay thẳng về phí Vạn Tượng Sâm Lâm

...

Hành động tiến đánh Lý gia, bắt đi Lý gia Nhị tiểu thư Lý Gia Nguyệt của Akatsuki lập tức gây nên chấn nộ.

Lý Anh Tuấn vì lo lắng cho con gái mà một mực đuổi theo tới tận Vạn Tượng Sâm Lâm.

Ngô Đức Văn thì cảm thấy hành động lần này của Akatsuki và cảm giác đồng loại trước đó của hắn quá mức trùng hợp nên cũng đuổi theo.

Dương Quang thì không cần nói, Akatsuki đã trở thành tâm ma của hắn, hắn nhất định phải đuổi theo.

Tới bên ngoài Vạn Tượng Sâm Lâm, Chính Nam nói: “Giáp, em mang theo Gia Nguyệt dùng ẩn thân bay thẳng tới căn cứ. Hắc Vô Thường, em mang theo Vũ Văn bay một vòng theo hướng tây rồi trở về căn cứ. Còn anh mang theo Vũ Tuyết bay theo hướng đông rồi trở lại sau. Hành động!”

Ba người chia nhau thành ba hướng bay hết tốc lực khiến những người đuổi theo hoàn toàn mộng bực.

Lý Anh Tuấn mặc dù hết sức lo lắng cho con gái nhưng hắn không thể bay, đuổi một lúc hoàn toàn mất dấu, chỉ có thể phát tiết giận dữ lên cây cối, mặt đất rồi âm trầm trở về Lý gia.

Dương Quang tình huống cũng tương tự, lần nữa bị khả năng bay của Akatsuki cho người khỏi, hắn thế phải trở về bế quan, không đột phá Độ Kiếp Kỳ không ra.

Ngô Đức Văn lơ lửng giữa trời, vừa rồi hắn đúng là cảm giác được hơi thở đồng loại nhưng cực kỳ nhạt, và lại tốc độ kia cũng không phải là hắn có thể đuổi kịp nên chỉ có thể quay về.

Một giờ sau, Thanh Vân Tông mật thất, tất cả mọi người đều có mặt, kể cả đã tỉnh lại Vũ Tuyết, Vũ Văn và Gia Nguyệt phú bà.

Chính Nam trên ghế trung tâm liếc nhìn mọi người một vòng rồi mở miệng: “Mọi người, hành động hôm nay không xuất phát từ bất kỳ tính toán nào của tổ chức, nó hoàn toàn là sự kiện bộc phát bất ngờ do lỗi của tôi nên tôi xin đứng ra nhận mọi trách nhiệm và cung xin lỗi mọi người.”

Chính Nam đứng lên hơi khom người trước sự bất ngờ của tất cả mọi người.

“Cái này là để xin lỗi Giáp hộ pháp và Hắc Vô Thường thân sư cũng như để cảm ơn sự giúp đỡ của hai người ngày hôm nay.”

Chính Nam ngồi trở lại ghế, lấy ra hai bình đan dược đưa cho mỗi người một bình. Không ai biết bên trong là đan dược gì nhưng nhìn ánh mắt sáng lóa của hai người thì khỏ đoán cũng biết đan dược này hẳn là đặc biệt hi hữu.

Chính Nam tiếp tục nói: “Tiếp theo tôi muốn mọi người biết một chuyện cực kỳ quan trọng, nó cũng là lý do gây ra sự kiện bộc phát ngày hôm nay.”

Mọi người đều nghiêm túc, nếu Chính Nam đã nói nó là chuyện cực kỳ quan trọng, vậy chứng tỏ không phải là chuyện có thể đùa được.

“Vũ Tuyết, em đứng ra.” - Chính Nam nhìn Vũ Tuyết nói.

Vũ Văn lo lắng chen miệng: “Chị ấy còn rất yếu, có thể...”

Vũ Tuyết ngắt lời: “Được rồi, Văn. Chị cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra với mình.”

Chính Nam gật đầu nói: “Đầu tiên giới thiệu với mọi người, đây là Vũ Tuyết, bên cạnh là em gái cô ấy, Vũ Văn.

Cả hai đã từng là tiểu thư khuê các, đã từng có một tuổi thơ tốt đẹp, nhưng bây giờ chỉ còn là hai cô gái trẻ không nhà, không cửa, giúp tôi làm việc để đổi lại một số thứ mà các cô ấy không thể làm được một mình, gần giống như mọi người ở đây.”

Ngọc Ngân, Nguyệt Vĩnh, Lam gia hai ông cháu ánh mắt đồng cảm nhìn Vũ Tuyết, họ cũng chính là cột vào Chính Nam bằng một sợi dây tương tự như cô gái này.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Vũ Tuyết phú bà, Ngọc Ngân phú bà

(Cảm tạ bạn #phaman0 đã ủng hộ Nguyệt Phiếu! Cầu đậu, NP...)

Chính Nam tiếp tục: “Tôi điều cô ấy và em gái trà trộn vào Ngô gia tại Hà thành điều tra tình báo từ trước đây khá lâu, cũng chính là từ tin tức của bọn họ truyền ra mà nhiệm vụ tại Hồ Tây mới được chúng ta biết đến và thực hiện thành công.

Thế nhưng, tôi nói cho mọi người biết, việc cô ấy có mặt ở đây hôm nay, bản thân nó chính là một tình báo quan trọng, cực kỳ quan trọng.

Bởi vì cô ấy bị Ngô Đức Văn hạ trớ chú, trở thành đá dò đường cho hắn ngay bên trong chúng ta.”

Mọi người sững sờ, lập tức ánh mắt trở nên sắc bén nhìn Vũ Tuyết. Không ai nghĩ ngờ bất kỳ tuyên bố nào của Chính Nam.

Vũ Văn lập tức đứng dậy bảo chữa: “Anh nói vậy, chị tôi làm sao bị hạ cái gì trớ chú...”

Vũ Tuyết cau mày quát lên: “Văn, nghe anh ấy nói hết đã.”

Chính Nam không quan tâm Vũ Văn mà nhìn thẳng Vũ Tuyết hỏi: “Cô biết hôm nay xảy ra chuyện gì chứ?”

Vũ Tuyết ngay lập tức đáp: “Lúc đó tôi đang cùng anh trò chuyện, đang lúc nói tới Ngô Đức Chung và Ngô Đức Văn...”

“Được rồi!” - Chính nam ngắt lời: “Cô vừa nói tới Ngô Đức Văn thì trớ chú ngay lập tức bị kích hoạt, đẩy mạnh quá trình chiếm lấy thân thể cô, đồng thời phát ra một loại khí tức mà chỉ có những người bị nhiễm trớ chú mới có thể cảm thấy được. Đó là những gì xảy ra sau đó.”

Vũ Tuyết sợ hãi nói: “Anh nói là trớ chú sẽ chiếm lấy thân thể tôi? Vì sao tôi còn có thể ở đây?”

Chính Nam liếc qua Gia Nguyệt phú bà nói: “Đều là nhờ công của Lý nhị tiểu thư.”

Mọi người liếc qua Gia Nguyệt phú bà, mới Hòa Hợp trung kỳ a. Nếu cô bé có thể giải quyết trớ chú, vậy trớ chú kia xem ra cũng không có gì quá ghê gớm.

Chính Nam nghiêm trọng nói: “Mọi người đang nghĩ trớ chú chỉ là chuyện nhỏ chứ? Nói cho mọi người biết, trớ chú mà Vũ Tuyết bị nhiễm gọi là [Oán Linh Minh Chú], người bị nhiễm trớ chú này sẽ ăn mòn dần dần thân thể, nguyên anh, tinh thần, cuối cùng trở thành một loại sinh linh chỉ biết giết chóc là Oán Linh.”

“Đây là thủ đoạn chiến tranh cấp Thần!”

Vũ Tuyết sững sờ, tất cả mọi người sững sờ.

Vũ Văn nước mắt lăn dài lắp bắp nói: “Anh... anh nói vậy, đúng không? Đây không phải sự thật, đúng không? Chị của tôi không thể biến thành thứ như vậy, chị ấy còn rất bình thường cơ mà!”

Chính Nam lắc đầu nói: “Gia Nguyệt, em chiếu một tia Tường Thụy chi Quang lên Vũ Tuyết.”

Gia Nguyệt phú bà nghe rất quen thuộc giọng Chính Nam nên cô bé không chút nghi ngờ mà làm những gì hắn nói.

Xèo! Xèo! Xèo!

“Aaaaaaaa”

Âm thanh giống như tiếng người ta chiên thịt trên chảo dầu nóng liên tục phát ra từ trên thân Vũ Tuyết.

Bản thân Vũ Tuyết thì hai tay đang ôm lấy đầu mình la hét, con mắt đỏ bừng, trên tay, chân, mặt,... những nơi da thịt lộ ra ngoài đều nổi lên màu đen hoa văn, khói đen cũng bốc lên.

“Được rồi, Gia Nguyệt.”

Gia Nguyệt phú bà dừng lại những thứ kia mới lặn xuống dưới da thịt Vũ Tuyết, để lại cô nằm trên đất thở hổn hển, còn Vũ Văn và mọi người một mặt sợ hãi.

Tử Anh phú bà nghiêm giọng nói: “Anh có cách chữa thứ này sao? Lại nói, thủ đoạn chiến tranh cấp Thần là thứ gì?”

Vũ Văn và Vũ Tuyết đưa ánh mắt cầu cứu về Chính Nam, mọi người cũng tò mò nhìn qua.

Chính Nam nói: “Không thể nói cho mọi người quá nhiều vì đây là cấm kỵ. Tôi chỉ có thể tiết lộ một chút là phía trên chúng ta còn có người, bên dưới cũng vậy. Bọn họ muốn đánh nhau vì thế họ cần thủ đoạn có thể lớn mạnh lực lượng của mình, đồng thời suy yếu đối phương và trớ chú này chính là thủ đoạn đó.

[Oán Linh Minh Chú] vốn không có thuốc chữa, bởi vì nó không phải là bệnh. Đã là trớ chú, nguyên rủa thì chỉ có hai cách để đối phó nó, tịnh hóa hoặc phong ấn.”

Tú Anh phú bà chen lời: “Như vậy Lý Nhị tiểu thư là tịnh hóa sao?”

Chính Nam gật đầu: “Không sai. Huyết mạch của Gia Nguyệt là hệ Quang, khắc chế trực tiếp các loại nguyên rửa, trở chú,... Nhưng mọi người cũng thấy, em ấy tu vi rất yếu, không thể giúp Vũ Tuyết giải quyết tình hình hiện tại.”

Vũ Tuyết suy yếu nói: “Như vậy, phong... phong ấn thì sao?”

Chính Nam lắc đầu: “Phong ấn là hạ sách cuối cùng, bởi vì phong ấn trở chú đồng nghĩa với phong ấn nguyên anh, đan điền và cả thức hải. Cô sẽ trở thành một người bình thường, không, còn yếu hơn người bình thường nữa.”

Tú Anh phú bà lạnh lùng nói: “Vậy chỉ có thể giết đi trước khi quá muộn.”

Vũ Vân đập bàn la lớn: “Cô nói cái gì!? Cô muốn chết đúng không?”

Tú Anh phú bà không cùng Vũ Vân cãi vã mà nhìn về phía Chính Nam.

Chỉ cần hấn gậy đầu, hai chị em Vũ gia chắc chắn phải chết.

Vũ Tuyết cười khổ nói: “Vân, cô ấy nói không sai. Thà chết đi còn hơn trở thành cái ma quỷ...”

“Cũng không nhất thiết phải như vậy a.” - Chính Nam bất đắc dĩ nói.

Mọi người nhìn về phía Chính Nam, Vũ Tuyết cướp lời hỏi: “Anh còn có cách?”

Chính Nam gật đầu thú nhận: “Mặc dù khá ngu, nhưng cũng là một cách. Có điều...”

Vũ Vân gấp không chịu nổi: “Có điều gì a có điều, chỉ cần chị ấy không phải chết, chuyện gì cũng không quan trọng.”

Vũ Tuyết gật đầu. Cô còn thù nhà chưa trả, còn cả thanh xuân để sống, còn em gái để lo lắng.

Nếu không phải chết, ai lại muốn chết a!

Chính Nam quay qua Vũ Vân nói: “Cô phát Chủ - Nô huyết thế, tôi sẽ chữa cho chị cô. Thế nào?”

...

Mọi người về mặt kỳ quái, hàng này... không phải này giờ nói chuyện giết gân để lừa con gái nhà lành chứ!?

Mời cả Lý gia Nhị tiểu thư tới đóng tuồng?

Vũ Tuyết vậy mà hòa theo?

Gánh xiếc hay gì đây!?

Vũ Vân làm gì còn thời gian nghi vấn với chả nghi hoặc, cô lập tức cắt đứt tay mình rồi vạch máu lên trán, thề: “Tôi là Vũ Vân. Chủ nhân! Nô tỳ xin thề với trời đất kiếp này chỉ có một mình ngài làm chủ, sống là người của ngài, chết là ma của ngài.”

Chính Nam mộng bức, hấn nói thách Vũ Vân vậy thôi, cô gái này làm thật a.

Rất tốt, hắc hắc!

Chính Nam giọng đầy bất đắc dĩ nói: “Tôi nói là có cách nhưng không phải là bây giờ. Chờ tôi một lát.”

Chính Nam hỏi Trang phú bà: “Trang, danh sách phú bà của tôi kín rồi, có cách nào để tôi tòa định Vũ Tuyết không?”

Trang phú bà đáp: “Giải phóng một vị phú bà hoặc đưa xuống danh sách sự bị. May mắn cho ký chủ là danh hiệu Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành cho phép ký chủ có một vị trí dự bị.”

“Như vậy... đưa Liên Hoa xuống danh sách dự bị đi, tòa định Vũ Tuyết luôn.”

“Diệt Liên Hoa phú bà được đưa xuống danh sách dự bị thành công, mọi hoạt động tăng điểm thiện cảm của cô sẽ bị tạm thời đóng băng, sau bảy ngày mới có thể đưa trở lại danh sách chính.”

“Tiêu hao 2 điểm mị lực tòa định phú bà Vũ Tuyết thành công.”

Một luồng uy áp khổng lồ không kém những lần Chính Nam làm Thiên Địa Tẩy Lễ xuất hiện đè xuống người Vũ Tuyết, nháy mắt liền tàn đi.

Bên trong cơ thể Vũ Tuyết, hai luồng khí thể bao quanh nguyên anh và đan điền cô bị ép thành mỏng như sợi tóc chứ không lớn bằng ngón tay như trước nữa.

Vũ Tuyết lấp bắp: “Anh... anh vừa làm gì? Uy áp vừa rồi...”

Chính Nam đưa tay lên làm động tác im lặng.

Mọi người ánh mắt nghi ngờ, sợ hãi nhìn Chính Nam. Khoảnh khắc vừa rồi ai cũng nghĩ là mình phải chết tới nơi rồi.

Vũ Vân sợ hãi liếc Chính Nam nhưng cô vẫn là quan tâm chị mình hơn: “Chị, chị cảm thấy thế nào?”

Vũ Tuyết thử đều động một chút nguyên khí và tinh thần lực: “Phát huy được 9 thành thực lực, có chút cảm giác trở ngại nhưng không lớn.”

Chính Nam gật đầu nói: “Trở chủ vẫn ở đó chứ chưa có biến mất, chỉ là bị một thứ mạnh hơn trấn áp mà thôi. Vẫn là phải chờ Gia Nguyệt lớn lên vấn đề này mới có thể được giải quyết triệt để.

Trước lúc đó, em không thể đột phá Độ Kiếp Kỳ.

Nếu Thiên Đạo phát hiện em tồn tại, chắc chắn em sẽ chết trong thiên kiếp.”

Đã xác định Vũ Tuyết là phú bà của mình, Chính Nam cũng không xưng hô cô - tôi nữa mà đổi sang anh - em dịu dàng hơn nhiều.

Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà đều đề ý điểm này nhưng không có nói ra.

Chính Nam bỗng cao giọng nói: “Còn có một chuyện quan trọng nữa muốn thông báo cho mọi người.

Giáp hộ pháp, từ hôm nay chính thức thăng chức trở thành Bạch Vô Thường thần sứ. Vân, em tới thay vào vị trí của Giáp hộ pháp.”

Tất cả mọi người mừng rỡ, cái vấn đề này đến không chút nào báo trước, không ai chuẩn bị tinh thần a.

Ngọc Ngân phú bà mặt có chút hồng, cô biết tối hôm qua cô dâng hiến một thứ rất quý giá cho Chính Nam, thế nhưng cô chưa từng nghĩ phần thưởng lại đến nhanh như vậy.

Bính hộ pháp Nguyệt Vĩnh có chút mừng rỡ nói: “Chủ nhân, còn có thể thăng cấp như vậy sao?”

Chính Nam gật đầu nói: “Tất nhiên a, mọi người cố gắng đều đáng quý, đến một trình độ nhất định tất nhiên sẽ nhận lại được phần thưởng xứng đáng thôi.

Giáp nhiều lần cùng tôi vào sinh ra tử, lại luôn là người đi đầu trong những nhiệm vụ cảm tử, cả năng lực và tín nhiệm mọi người đều thấy rất rõ, cho nên mới có kết quả ngày hôm nay.”

Tú Anh phú bà giọng có chút chua: “Ồ! Nói như vậy “cố gắng” của em và những người khác đều chưa có đạt đến... “trình độ nhất định” a!?”

"Trình độ nhất định" cái khái niệm này... mơ hồ một cách rất mờ ám!

Chính Nam vãi mồ hôi lạnh nói: “Tình huống của em có chút khác biệt a. Lại nói, thứ đó còn chưa đủ!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Bạch Vô Thường thần sứ, Bạch Hổ thần sứ, Giáp hộ pháp

Tú Anh phú bà biết Chính Nam là muốn nói tới Hoàng Tuyền Thổ, cô đành nhún vai nói: “Nói như vậy cũng không sai a.

Mọi người, tiếp tục cố gắng thêm nha!

Nói cho mọi người một bí mật, Không thần sứ thật sự rất, rất, rất giàu có, chỉ cần làm anh ấy vui lòng, trên trời dưới đất không có gì là anh ấy không làm ra được á.”

Chính Nam hai mắt đen thui, Tú Anh phú bà đây là muốn hồ chết hần. Hần phải lên tiếng thanh minh: “Khụ... khụ..., mọi người đừng nghe Hắc Vô Thường thần sứ nói bậy, tôi cũng trên răng dưới dèp mà thôi a.”

Mọi người lật cái khinh thường, trên răng dưới dèp lại một ngày có thể bỏ ra 2,000 thượng phẩm linh thạch nuôi một con phé Long, phi hành đạo cụ chưa từng xuất hiện cũng hào phóng mỗi người một cái.

Quý mới tin a!

Nghèo như vậy tôi cũng xin nghèo một lần cho biết!

Chính Nam đổi giọng nghiêm túc nói: “Được rồi, mặc dù có người đã biết, cũng có người chưa biết, nhưng hôm nay tôi vẫn là có một quyết định nữa muốn nói với mọi người.”

Mọi người ngưng cười đùa, nghe Chính Nam thông báo.

"Danh tính của chúng ta đối với bên ngoài vẫn là cần phải giữ kín, bởi vì chúng ta chưa đủ mạnh để chính diện đối kháng với mọi thứ, nhưng đối với những người đang có mặt ở đây, tôi luôn coi mọi người là người trong nhà. Cho nên..."

Chính Nam đưa tay tháo xuống mặt nạ, mỉm cười nói: “Cho nên quyết định dùng gương mặt thật của mình gặp tất cả mọi người một lần.”

Lam Phụng, Vũ Vân, Vũ Tuyết những người chưa từng nhìn thấy khuôn mặt Chính Nam đều mộng bức.

Không có râu ria, không có ngăm đen hay màu vàng bản địa, cũng không có vương vức uy nghiêm

Trước mặt mọi người là gương mặt trái xoan, mắt ngọc mây ngải, môi hồng răng trắng, làn da mịn màng nõn nà không tí vết, cái mũi càng là xinh xắn không chịu nổi.

Vũ Vân, Vũ Tuyết gương mặt đều có chút hồng, Lam Phụng còn khoa trương hơn, giống như là chảy máu mũi rồi.

Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân nhìn nhau thờ dãi: “Lại có thêm đối thủ!”

Chính Nam vẫy tay Gia Nguyệt phú bà tới ngồi trong lòng mình, nói: “Gia Nguyệt, có muốn một bộ đồ với mặt nạ và cánh như anh không?”

Chính Nam bật ra [Lục Dục] khoe khoang với Gia Nguyệt phú bà làm cô bé hai mắt sáng long lanh, gật đầu lia lịa: “Có! Có! Muốn a.”

Chính Nam xoa đầu cô nói: “Không tới Nguyên Anh Kỳ không cho gia nhập. Lại nói, tổ chức này là tổ chức khủng bố, lộ danh tính ra ngoài sẽ bị người đuổi giết, em có sợ hay không?”

Gia Nguyệt phú bà lắc đầu nói: “Không sợ. Em không nói ra sẽ không ai biết em là ai a, tại sao phải sợ.”

Chính Nam cười haha nói: “Vậy chừng nào đột phá tới Nguyên Anh Kỳ anh sẽ suy nghĩ cho Gia Nguyệt gia nhập nhé.”

Chính Nam quay qua Ngọc Ngân phú bà nói: “Sau này nên gọi hai người là Hắc và Bạch đi cho tiện. Bạch, em đưa Gia Nguyệt về Lý gia, chúng ta mang em ấy đi lâu như vậy Lý gia chủ có thể phải lo lắng lắm.”

Ngọc Ngân phú bà đi rồi Chính Nam mới đeo lên mặt nạ, nói: “À, em tới báo cáo tình hình Thanh Vân Tông cho anh.”

Lam Phụng giật mình nói: “A... À, Thanh Vân Tông tình huống không tốt lắm. Bởi vì mới trải qua nhiều chuyện không may nên danh tiếng xuống dốc không phanh, hiện tại có muốn thu cũng không thu được đệ tử a.” - Nói tới người cha đã mất của mình, Lam Phụng giọng có chút buồn bã.

Chính Nam gật đầu nói: “Danh tiếng a, đánh ra danh tiếng là được rồi. Lần trước không phải là bị Liệt Hoả Môn và Hắc Lang Trại liên hợp lại khi dễ sao, dùng bọn họ làm bàn đạp kiểm lại danh tiếng thôi.”

Nguyệt Vĩng hai mắt tỏa ngôi sao.

Bản thân là cái ma nữ, cô thích nhất là phong cách hành sự bá đạo này của Chính Nam a. Lại nói, cô cũng lâu rồi chưa có đánh nhau, đi đá tông hần là đủ gần cơ bắp chứ.

Mà lại, vừa rồi Chính Nam nói chỉ cần đủ cố gắng là có thể lên cấp, dù không biết cụ thể bao nhiêu là "đủ" nhưng cô nhất định sẽ tận dụng mọi cơ hội: “Em muốn tham gia hành động này.”

Tú Anh phú bà cũng không lạc hậu: “Em cũng muốn tham gia.”

Vũ Vân và Vũ Tuyết nhìn nhau rồi đồng thanh: “Tụi em cũng tham gia.”

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Này, đi giết người, đốt nhà chứ không phải đi dạo phố, mọi người có thể đừng tỏ ra hào hứng như vậy được không? Anh sợ hãi a!”

Mọi người cùng nhau bật cười, không khí hòa thuận như cái đại gia đình.

Chính Nam hài lòng nói: “Như vậy hành động lần này định tại ba ngày sau, tất cả mọi người đều tham gia. Lam đại trưởng lão, trong vòng ba ngày này tôi sẽ giúp ông tăng lên ít nhất một cảnh giới, thù của con trai ông phải tự mình tôi trả đúng không?”

Lam Chiến khom người nói: “Đúng vậy, Không thần sứ. Thuộc hạ sẽ cố hết sức không làm ngài thất vọng.”

Tan họp, Chính Nam gặp riêng Vũ gia hai chị em để đưa đồng phục Akatsuki cho hai người.

Vũ Vân là Mị Linh hình tu luyện giả, chủ yếu là hệ thủy - mộc thuộc tính, lại gần gũi với thiên nhiên nên Chính Nam tặng cho cô phi hành khí có tên là [Bích Đình], bản thể là một con chuồn chuồn khổng lồ, lắp nó vào sau lưng thì khi bay nhìn từ xa không khác gì một con chuồn chuồn lớn. Hắn cũng cho cô mặt nạ Giáp hộ pháp.

Còn Vũ Tuyết, bản thân là Pháp Sư hình tu luyện giả, cô có độ thân hòa cao với Hỏa, Thủy, Thổ linh khí nên Chính Nam ưu tiên cho cô loại phi hành khí có khả năng chịu được nhiệt độ cao và nhỏ gọn.

Sau một hồi lựa chọn, hắn quyết định tặng cho cô một thanh nửa băng, nửa hỏa phi kiếm tên [Cửu Luyện], cực kỳ thích hợp với Vũ Tuyết.

Riêng danh hiệu và mặt nạ, Chính Nam không chút do dự dành cho cô danh hiệu Bạch Hồ, bởi vì khi bị trở chú ăn mòn, trên trán cô đã xuất hiện ấn ký giống như trên trán con Hồ vậy, mặc dù Thiên Nhân cho Chính Nam thấy Vũ Tuyết không hề có huyết mạch đặc thù.

Lại tìm từng người cho họ đan dược tu luyện, Chính Nam một mình trở về Lý gia, hắn còn nhiệm vụ quan trọng trong ngày chưa có cùng Ngọc Ngân phụ bà hoàn thành đây, hắc hắc.

Cùng Lý Anh Tuấn nói phét là hắn và Ngọc Ngân “vô tình” cứu được Gia Nguyệt phụ bà. Mặc dù biết chắc chắn là Lý Anh Tuấn không tin nhưng thì sao chứ, có những chuyện làm cấp dưới như Lý Anh Tuấn hắn phải biết là lúc nào nên hỏi, lúc nào không.

Chính Nam trở về phòng mình, lát sau Ngọc Ngân cũng tới. Cô mặc một bộ váy dài màu trắng muốt, thanh thoát như cái tiên nữ khiến Chính Nam nhìn không chớp mắt.

Nuốt ngụm nước miếng, Chính Nam hắng giọng nói: “Ngân, tới đây, đổi lại cho em mặt nạ và áo. Chiếc nhẫn Bạch Vô Thường này có khả năng truyền âm cự ly gần, sau này chúng ta làm việc sẽ dễ dàng hơn.” - Nói, hắn đeo chiếc nhẫn Bạch Vô Thường vào ngón út tay phải cho Ngọc Ngân.

Ngọc Ngân cười ngọt ngào nói: “Không đại nhân, sau này nô tỳ dù thịt nát xương tan cũng không làm xấu hổ chiếc nhẫn và danh hiệu này~”

Chính Nam gõ nhẹ vào đầu cô, cười nói: “Nói cái gì ngốc a, nhẫn mất có thể làm lại, người mất rồi anh biết đi đâu mà tìm.”

Ngọc Ngân tựa đầu vào ngực hắn mỉm cười, cho dù Chính Nam có nói thế nào đi nữa thì cô nhất định sẽ không làm xấu hổ chiếc nhẫn mà hắn tự mình trao cho cô.

Chính Nam thấy không khí có chút vi diệu, hắn liền tìm đề tài nói chuyện: “Thân thể em... đã tốt chưa?”

Ngọc Ngân mặt có chút hồng nói: “Tốt... tốt hơn nhiều rồi.”

Trong phòng lại lâm vào vi diệu tình trạng, Chính Nam có chút khó mở lời. Não bộ hắn xoay chuyển mấy trăm ý nghĩ, cuối cùng vẫn là quyết định dùng một cách thường thức nhất để mở đầu: “Hôm nay mệt rồi a, anh nghĩ là nên đi ngủ sớm.” - Hắc hắc, tắt đèn đi thì cái gì cũng không cần nói, chỉ cần làm là được.

Ngọc Ngân ừm một tiếng rồi chạy lên giường trùm chăn kín đầu, cô cảm thấy làm như vậy Chính Nam sẽ không thấy mình.

Chính Nam vung tay đóng cửa và tắt đèn, sau đó như hổ đói vồ mồi nhào lên giường, chui vào với cái gối ôm 37 độ của hắn.

Trong phòng lại bắt đầu phát ra những âm thanh kỳ quái, như là la hét, lại như là rên rỉ, khi là cười đùa, lúc là thở dốc.

...

Không biết qua bao lâu, Ngọc Ngân e ấp về vòng tròn trên ngực Chính Nam hỏi: “Anh nói, làm chuyện này thì nữ thoải mái hơn, hay nam sẽ thoải mái hơn?”

Chính Nam cười nói: “Giống như em bị ngựa lồng tai đi, vậy em đưa tay lên ngoáy tai thì tai thoải mái hay tay thoải mái?”

Ngọc Ngân đắm nhẹ vào ngực hắn nói: “Vậy tại sao đàn ông luôn thích thú như vậy a? Cả ngày đều nghĩ tới?”

Chính Nam đáp: Bởi vì không thể chờ phụ nữ chủ động a, chứ thật ra đâu phải là phụ nữ không muốn hay không cần. Lại nói, dưới con mắt của đàn ông, làm cho người phụ nữ họ yêu thương vui vẻ, hạnh phúc là họ đã cảm thấy thoải mái rồi. Có câu “Phụ nữ hưởng quá trình, đàn ông thụ kết quả”, chính là như thế.”

Phận làm trai 12 bến nước a! (Các đồng dâm... à không, các đồng đạo có nghĩ thế không?)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chuẩn bị đá tông!

Ngọc Ngân trong lòng ngọt lịm, bị lời ngọt ngào của Chính Nam làm cho toàn thân đều thư thái. Cô ngước lên khuôn mặt ửng hồng, mắt long lanh nước, thỏ thẻ: “Anh... em muốn...”

Chính Nam lập tức bị Adrenaline xông văng đầu!

Đàn ông hạnh phúc nhất là khi cô gái của anh ấy nói: “Anh, em muốn!”, nhưng thảm họa nhất là khi cô ấy nói: “Anh, em vẫn muốn!”.

Tuổi tác và thể chất của Chính Nam vẫn cho phép hắn dừng ở giai đoạn trước một thời gian rất dài nữa a, như vậy thì không có lý do gì từ chối rồi, hắc hắc.

Chính Nam híp mắt: “Hừ, yêu tinh, lại muốn làm hại người sao? Bản đạo trưởng hôm nay phải ra tay phong ấn ngươi lại.” - Nói, Chính Nam đạo trưởng lập tức mang theo “thánh kiếm” của mình xông lên.

Đối diện, Ngọc Ngân Hồ Ly cười lạnh nói: “Vậy phải xem bản lĩnh của đạo trưởng có đủ hay không rồi. Bản tiên tử rất chờ mong nha~” - Nói, cô cũng làm ra tư thế phòng ngự... ừm, giang hai chân ra... phòng ngự...

Trong phòng lại phát ra tiếng đánh nhau không thương tiếc, các loại chiêu thức, các loại động tác, tư thế liên tục được hai bên tung ra, âm thanh la hét liên miên.

Cuối cùng, lợi dụng Ngọc Ngân Hồ Ly có dấu hiệu đuối sức khi đang đè lên người mình mà sát, Chính Nam đạo trưởng một kiếm đâm ngập tới chuôi vào cơ thể Ngọc Ngân Hồ Ly, cùng với màu trắng ngà thánh thủy tràn vào thể nội của yêu tinh khiến cô ngâm lên một tiếng cao vút rồi gục xuống ngực hắn, tuyên cáo phong ấn thành công.

...

Ngày hôm sau, Chính Nam dậy sớm xem nhiệm vụ hàng ngày, việc này khiến hắn sức nhớ ra hôm qua có một nhiệm vụ hoàn thành mà chưa trả.

“Hoàn thành nhiệm vụ ấn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 2], thu được 1 cái cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 viên hoàn mỹ cấp 5 đan được tùy chọn, 5 lần quán đảnh tu vi(giới hạn không vượt quá Không Minh Kỳ).”

“Tuyên bố nhiệm vụ ấn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3], mô tả: “Người không phải là thần, thần cũng không phải vạn năng”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Thế lực có ít nhất 2 thành viên đẳng cấp từ 51(Lý Sương Kỳ tầng 1, không bao gồm ký chủ) trở lên]. Phần thưởng: [1 tiểu không gian phạm vi 1000m vuông, 5 lần quán đảnh tu vi(giới hạn không vượt quá Lý Sương Kỳ)]. Phạt: [Không]. Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

“Hả!? Tiểu không gian?”

“Chính là một không gian phong bế thuộc riêng về ký chủ, tùy thân mang theo nha.”

“Chân chính túi thần kỳ sao, có ý tứ.”

...

Chính Nam dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho Ngọc Ngân phú bà rồi qua dạy Gia Nguyệt phú bà luyện đan cùng với hối thúc cô bé tu luyện siêng năng hơn, dù sao tính mạng của Vũ Tuyết phú bà cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi đe dọa.

“Gia Nguyệt, thiên phú luyện đan của em làm anh sợ hãi a, mới lên cấp 2 Luyện Dược Sư không bao lâu đã có thể thuận lợi luyện ra cấp 2 thượng phẩm đan dược rồi!” - Chính Nam sợ hãi than.

Gia Nguyệt phú bà đắc ý nói: “Tất nhiên a, em phải cố gắng lên cấp thật nhanh được có cánh đẹp giống anh, hehe.”

Chính Nam cười lắc đầu. Cô bé này tâm ham chơi vẫn còn rất mạnh a, không hiểu được thiên phú của mình đáng sợ cỡ nào, chỉ muốn lên cấp để được hắn cho quà.

Lấy ra một viên cấp 3 hoàn mỹ Tăng Khí Đan, Chính Nam đưa cho Gia Nguyệt phú bà: “Chúng ta bây giờ sẽ sử dụng thời gian biểu mới, đó là cứ luyện một lò đan dược xong thì mình tưởng 30 phút. Sau năm lượt như vậy thì cùng nhau đối chiến một giờ nữa là kết thúc, được không?”

Gia Nguyệt phú bà lăm lăm tính toán sau đó gật đầu cười nói: “Em muốn tắm thảo dược và đi dạo phố buổi tối có được không?”

Chính Nam xoa đầu cô bé đáp: “Nếu kết quả tu luyện khiến anh hài lòng thì anh rất sẵn lòng cùng xinh đẹp Nhị tiểu thư đi dạo phố a.”

Gia Nguyệt phú bà hoan hô một tiếng rồi chiến ý hừng hực đi tu luyện, để lại Chính Nam lắc đầu cười hỏi Trang: “Trang, hệ thống có phải làm gì đó với các cô gái xung quanh tôi không? Giống như... tôi cảm thấy mình cũng không làm cái gì đó quá nhiều cho họ để họ lại yêu mến tôi như vậy a.”

Trang phú bà trả lời: “Tất nhiên, đó chính là tác dụng của điểm mị lực. Nếu ký chủ không dùng điểm mị lực mà cứ để đó cho nó tăng lên thì chỉ bằng việc đứng ở đó không làm gì cũng khiến cho người khác giới có thiện cảm.

Ngoài ra những người có quan hệ thế lực và các vị phú bà được ký chủ tòa định cũng có liên hệ vận mệnh với ký chủ. Nói cho vắn về chính là sợi dây vận mệnh được cột lại với nhau, cho nên họ đối với ký chủ sản sinh ý lại, tin tưởng, hài lòng, vui vẻ... các loại cảm xúc tích cực cũng là bình thường.

Từ hai lý do trên, ký chủ trong mắt các cô gái có quan hệ với ký chủ trở nên dần hoàn mỹ hóa, “bạch mã hoàng tử” hóa. Cũng phải nói thêm là do ký chủ làm người cũng không sai, khá là dịu dàng, bá đạo lúc cần thiết, lại biết suy nghĩ cho người khác, vân vân. Nói chung là mẫu đàn ông làm... anh trai nuôi được, haha.”

Chính Nam mặt đen như đáy nồi: “Anh trai nuôi? Uống công Trang nghĩ ra được!”

Không thèm quan tâm Trang phú bà đang cười hả hê, Chính Nam tham gia cùng Gia Nguyệt phú bà tu luyện.

Sau cả ngày tu luyện và dạo chơi cùng Gia Nguyệt phú bà, cuối cùng thì buổi tối Chính Nam mới có chút thời gian rảnh để xem lại bảng thông tin.

“Tiêu hao 3 điểm cấp, tăng lên cấp 28 thành công.”

Lần trước Trang phú bà đã nói một lần tăng quá nhiều cấp sẽ khiến Thiên Đạo chú ý nên Chính Nam chậm lại quá trình này, mỗi ngày chỉ lên một cấp.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiểm tiểu thành.

Đăng cấp: 28(Hòa Hợp tầng 8)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khổng Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phược Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phú bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 41/100)Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 6 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 9 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quả cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đầm Đương - giai đoạn 3: 26/30, còn 54 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

...

Hai ngày sau, đúng 8 giờ tối, trong Đại Sân Đường của Thanh Vân Tông.

Không thần sứ Chính Nam, Hắc Vô Thường thần sứ Tú Anh phú bà, Bạch Vô Thường thần sứ Ngọc Ngân phú bà, Bạch Hồ thần sứ Vũ Tuyết phú bà, Giáp hộ pháp Vũ Vân, Ất hộ pháp Lam Phụng, Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh và Thanh Vân Tông Đại trưởng lão Lam Chiến cùng nhau xuất phát tiến tới đại bản doanh của Hắc Lang trại.

Lần này Chính Nam quyết định chơi lớn tạo danh tiếng cho Akatsuki, điều động gần như tất cả linh thạch hắn có thể điều động từ Phúc Đạt cộng với hơn một nửa số linh thạch hắn đang có để mua xuống một tòa phi hành thuyền cực lớn, thứ mà theo Trang phú bà giới thiệu thì có thể chở tới 500 người.

Tất nhiên là để tiết kiệm thì Chính Nam cũng chỉ trang bị một khẩu Linh Pháo duy nhất, nạp đầy năng lượng cho một phát bắn duy nhất.

Cả giá cho tòa phi hành thuyền này bay và nhả đạn một lần còn tốn của hấn 2 viên cực phẩm linh thạch.

...

Trên thuyền, trong phòng chỉ huy.

Tú Anh phú bà sờ sờ thân thuyền, sợ hãi nói: “Thiên Ngoại Thần Thiết, loại kim loại này chỉ từng xuất hiện trong sách vở a, anh lại có nhiều tới mức làm thành một cái thuyền lớn như thế này?”

Chính Nam gãi đầu, cười khan nói: “Tên của loại kim loại này đúng ra phải gọi là Hợp Kim Titan, không phải là khai thác được, mà là tổng hợp thành bằng phương pháp... luyện khí haha.”

Nguyệt Vĩ chen vô một lời: “Không quan tâm nó làm bằng gì, chủ nhân, anh đặt tên cho nó chưa?”

Chính Nam cũng hơi sững sờ, hấn vừa mua “bé cưng” này, chưa kịp đặt tên a.

Nhìn mọi người một vòng, hấn thú thật: “Còn chưa có đặt tên, mới sản xuất thành công ngày hôm nay mà thôi. Mọi người tới đặt tên cho nó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Khởi Nguyên chiến hạm

Ngọc Ngân phú bà giọng kỳ quái: “Không phải cứ gọi Akatsuki cho tiện sao?”

Tú Anh phú bà không cho là đúng nói: “Như vậy quá không có sáng tạo, nên gọi là “Tu La chiến hạm” a, vừa khí phách, lại sát phạt.”

Chính Nam trắng Tú Anh phú bà một mắt: “Em chắc chắn cái tên này không phải đặt cho một mình em dùng?”

Nguyệt Vĩ cũng không chịu thua kém chen vô: “Nếu không gọi Nguyệt Thần chiến hạm, bây giờ đang trời đêm trăng sáng, chúng ta lại đang bay trên bầu trời...”

Chính Nam không chút do dự nói: “Loại!”

Lam Phụng: “Phi Phụng...” - “Loại!”

Vũ Vân: “Vân Vụ...” - “Loại!”

Vũ Tuyết phú bà nhìn không nổi nữa, buộc phải lên tiếng: “Mọi người đừng có chỉ nghĩ cho bản thân mình có được hay không? Chúng ta hôm nay lần đầu tiên sử dụng phi hành thuyền, lại là trận đánh lớn tạo danh tiếng. Tôi nghĩ nên gọi nó là “Khởi Nguyên chiến hạm”, mọi người thấy sao?”

Chính Nam ánh mắt tỏa sáng nói: “Khởi Nguyên, bắt đầu một kỷ nguyên mới, vì chúng ta định ra, do chúng ta làm chủ. Tốt, rất tốt, anh nghĩ anh đồng ý với cái tên này.”

Vũ Vân lập tức phát huy ti khổng thuộc tính: “Đồng ý, tên hay a, nhiều ý nghĩa, quan trọng là do chị Tuyết đặt, tất nhiên là phải đồng ý.”

Ngọc Ngân phú bà cũng không chút do dự: “Nếu anh ấy đã đồng ý thì tôi đồng ý.”

Lam Phụng, Nguyệt Vĩ, Tú Anh phú bà nhìn nhau rồi thờ dãi gật đầu, bên phe kia có bốn phiếu thuận a, không thể làm gì hơn là phục tùng đa số.

Chính Nam cười hài lòng nói: “Như vậy quyết định gọi nó là “Khởi Nguyên chiến hạm” a, nó sẽ trở thành vật biểu trưng cho Akatsuki mỗi lần có đại chiến trận. Còn bây giờ, mọi người đi theo tôi, cho mọi người xem một thứ nữa.”

Chính Nam mang theo mọi người rời khỏi phòng chỉ huy.

Đứng ở trên boong tàu nhìn xuống Hắc Lang Trại bên dưới, hấn lớn tiếng nói: “Cho mọi người chứng kiến sức mạnh thật sự của Khởi Nguyên chiến hạm.”

Mọi người đều tò mò xem, không ai dám nháy mắt sợ bỏ lỡ một chi tiết.

Chính Nam lấy ra một viên Cực Phẩm linh thạch đặt vào khẩu Linh Pháo phía đầu thuyền rồi kích hoạt trận pháp.

Tú Anh phú bà sợ hãi nói: “Cực phẩm linh thạch... Anh là muốn...”

Chính Nam hào hứng nói: “Bắn một phát đầu tiên bắt đầu cho kỷ nguyên Akatsuki.”

Chíuuuuu... ẦMMMMM!

Một luồng sáng từ khẩu Linh Pháo bắn ra, giống như tia sáng hủy diệt từ trên trời chiếu thẳng xuống Hắc Lang Trại bên dưới.

Tiếp theo là tiếng nổ long trời lở đất, chiếu sáng phạm vi mấy chục km đều có thể cảm nhận được sự rung động, nghe được tiếng nổ và nhìn thấy vụ nổ bằng mắt thường.

Thậm chí không ít Độ Kiếp Kỳ đã bị kinh động mà hướng phía vụ nổ bay tới!

Mọi người đứng trên Khởi Nguyên chiến hạm đều há hốc mồm, Chính Nam cũng là như vậy.

Nhìn bên dưới một hố tròn sâu không thấy đáy, toàn bộ Hắc Lang Trại đều biến mất, hắc nuốt một ngụm nước nói: “Quá... quá cmn mãnh liệt a! Đây còn làm sao chơi?”

Mọi người hồi thần đều giật giữ nhìn về phía Chính Nam, Tú Anh phú bà gắt gỏng: “Nói là tập hợp mọi người đi đá tông, bây giờ anh bắn một pháo cái gì cũng không còn, làm sao chơi?”

Vũ Tuyết phú bà đau lòng nói: “Lại dùng tới Cực Phẩm linh thạch làm nguyên liệu, phá sản a!”

Ngọc Ngân phú bà tuy không nói gì nhưng ánh mắt kia chính là: “Tối nay anh ra phòng khách ngủ.”

Chính Nam cười khan nói: “Ahaha, không phải là còn một cái Liệt Hỏa Môn sao, chúng ta quay đầu qua bên ấy cho mọi người đánh cái thoải mái. Chỉ bắn một pháo cảnh cáo...”

Tất cả mọi người đồng thanh: “Không bắn pháo!”

Chính Nam có chút vã mồ hôi, lần đầu tiên hắc run rẩy trước sức mạnh nữ quyền.

Hắng giọng một cái, hắc yếu ớt nói: “Bắn một pháo sẽ tiết kiệm rất nhiều công sức a, lại nói người ta còn có hộ tông đại trận...”

Tú Anh phú bà gắt gù nói: “Cũng được, nhưng chỉ có thể dùng hạ phẩm và trung phẩm linh thạch. Thêm nữa, anh còn bao nhiêu cực phẩm linh thạch mau nộp ra, thứ quý giá như vậy không thể để anh mạng ra tiêu xài hoang phí như thế này. Chị em, tôi nói có đúng không?”

Các vị phú bà và hộ pháp đồng loạt gật đầu rồi bẻ tay răng rắc, một bộ: “Có giới thì đừng nộp!” khiến tiểu Chính Nam quyết tâm phản chủ mà thụt vào bên trong.

“Này, các cô muốn làm phản đúng không!? Thái độ gì đấy hả!? Không phải vài viên Cực Phẩm linh thạch sao... nộp lên là được chứ gì, hừ.” - Nói, hắc lấy hết 6 viên trong balo hệ thống ra, vừa lau nước mắt vừa nộp lên cho Tú Anh phú bà.

Tú Anh phú bà đắc ý nói: “Như vậy có phải ngoan hay không. Các chị em, mỗi người cầm lấy một viên tu luyện, đừng tiếc của giùm anh ấy. Hừ, anh mà dám của giấu riêng, coi chừng em...” – một cái cắt kéo động tác khiến Chính Nam gật đầu lia lịa.

Nói đi nói lại, đàn ông ở đâu cũng giống nhau, đều phải nộp sạch cho vợ!

Phận làm trai... thôi không nói nữa, haiz!

Lợi dụng mọi người không đề ý, Lam Chiến lại gần Chính Nam nói khẽ: “Đại nhân, thuộc hạ thiên phú không tốt, thứ này vẫn là...”

Chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau a!

“Lam đại trưởng lão, ông là muốn cười trở về, hay là muốn khóc trở về?” - Tú Anh phú bà không biết ở góc nào phát ra âm thanh cực kỳ đáng sợ.

Chính Nam vỗ vai Lam Chiến, lớn tiếng nói: “Nếu Hắc Vô Thường thân sư đã ban cho ông đề tu luyện thì cứ cầm đi, tôi cũng không phải là không bỏ được chỗ linh thạch này.” - Trong lòng hắc đang nhò máu không ngừng.

Lam Chiến bất đắc dĩ nhận lấy cực phẩm linh thạch rồi rời đi, để lại Chính Nam chấp tay sau lưng nhìn mặt trắng thờ dài, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Lấy tiền cho gái, có đòi được không a!”

...

Khoảng nửa tiếng sau, mọi người lại tập trung trên boong tàu, bởi vì Liệt Hỏa Môn đã ở ngay bên dưới Khởi Nguyên chiến hạm.

Chính Nam khôi phục “lão đại” bộ dáng, nghiêm túc nói: “Không giống với Hắc Lang Trại chỉ là một ổ thổ phi, trộm cướp, việc ác bất tận. Liệt Hỏa Môn là một tông môn với cơ cấu hắc hoi, cho nên chúng ta sẽ không giết đệ tử bình thường mà chỉ quét sạch cao tầng và bảo khổ của họ sau đó rút lui,

mọi người có ý kiến gì không?”

Vũ Tuyết phú bà nói: “Tìm kiếm bảo khố sẽ khá tốn thời gian a, chưa tính muốn mở nó ra còn phải mất một quá trình nữa. Vụ nổ vừa rồi, lần nữa cảm ơn Không thần sứ đã tài trợ Cực Phẩm linh thạch, đã kinh động không ít cường giả xung quanh, nếu chúng ta lại tốn nhiều thời gian sẽ dẫn đến một số hệ lụy không cần thiết.”

Chính Nam mặt không ánh sáng nói: “Chuyện giết người giao cho mọi người, bảo khố tôi sẽ một mình đột phá nó.

Yên tâm, tôi biết nó ở đâu!

Như vậy, Bạch Hổ và Giáp một tổ, Hắc Vô Thườn và Át một tổ, Bạch Vô Thườn và Bính một tổ tiến hành tìm giết cao tăng. Lam Đại trưởng lão, Liệt Hỏa Môn môn chủ giao cho ông, tôi đi tìm bảo khố.”

"Xuất phát!"

Mọi người đồng thanh la lớn: “Akatsuki!” - Đây là Chính Nam đề nghị mỗi lần có hành động lớn mọi người sẽ kích thích tinh thần nhau một chút.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Chính Nam chỉ dùng 10,000 trung phẩm linh thạch bắn một pháo tượng trưng... san bằng gần 1/3 kiến trúc Liệt Hỏa Môn, để hấn lại bị các cô gái trừng mắt liên tục.

Từ trên bầu trời, Akatsuki mọi người trong trang phục áo đen mây đỏ, đủ loại màu sắc khoa huyền phi hành khí xuất hiện rồi tiến hành không kích liên tục xuống Liệt Hỏa Môn.

Bên dưới lúc này đã loạn thành một đoàn sau khi bất ngờ bị nã pháo.

Không quan tâm tới tiếng đánh giết, tiếng la hét, xin tha... xung quanh, Chính Nam dựa theo bản đồ hấn mua được của Trang phú bà rồi tiến thẳng tới bảo khố. Cùng lúc đó cũng không quên căn nhắc: “Lần sau có thể bán rẻ hơn một chút được không a! 1,000 thượng phẩm linh thạch cho một cái tông môn bất nhập lưu, quá hắc đi.”

Trang phú bà khinh thường: “Cái gì gọi là quá hắc, ký chủ không tốn thời gian điều tra, không chịu nguy hiểm thăm dò, chỉ việc đi thẳng tới lượm tiền của người ta tích góp bao nhiêu năm tháng còn cho rằng như vậy là đắt?”

Chính Nam cười hắc hắc, hấn chỉ là căn nhắc như vậy thôi, chứ hấn biết rõ là mình kiếm lợi lớn rồi.

...

Đứng trước cửa mật thất, Chính Nam dựa theo kiến thức về trận pháp, phù văn, ngũ hành, bát quái, thiên can, địa chi... của mình, tốn thêm 15 phút mới thành công mở ra cánh cửa chắn trước mặt, một mặt hờ vọt vào trong bảo khố.

...

“Cmn, lần này lỗ lớn rồi!” - Chính Nam tê tâm liệt phế gào thét, bởi vì trước mặt hấn là một căn phòng trống hoắc, chỉ lác đác có vài thứ mà hấn vừa nhìn là biết không đáng tiền.

Trang phú bà cười trên nỗi đau của Chính Nam nói: “Lần này ký chủ... đen thôi, đồ quên đi... oahahaha!”

Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt nắm đấm nói: “Cười, cười hờ 10 cái răng. Hừ!”

Đúng lúc này, một thanh kiếm không biết từ đâu xuất hiện đâm vào lưng Chính Nam ngập đến chuôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Liệt hỏa môn, vương hòa

(Hai chương muộn, mãi xem bóng đá quên up chương ~,~! Cầu đậu, NP...,)

Oa! Oa! Oa!

Bị trúng đòn, Chính Nam bỗng nhiên hóa thành thật nhiều con quạ bay tán loạn khắp nơi rồi hợp lại thành bản thể hấn không chút tổn thương ở một nơi khác, đứng khoanh tay, dựa tường: “Ồ, còn có người a, chẳng lẽ bảo khố thật sự là ở trên người ông?”

Trước mặt Chính Nam là một ông lão râu, tóc đều màu đỏ, tay còn đang cầm thanh kiếm vừa rồi đâm hấn, mặt mũi tràn đầy mộng bức.

Ông lão cười gằn: “Tránh được sao? Không hổ là gần đây danh tiếng chính thịnh Không thần sứ a. Không biết Akatsuki vì sao nửa đêm lại phát động tấn công bất ngờ vào Liệt Hỏa Môn vậy? Chúng tôi cũng không có làm gì đắc tội tới Akatsuki chứ?”

Chính Nam không chút bất ngờ trả lời: “Nếu tôi không nhầm thì ông là Liệt Hỏa Môn tiền nhiệm Chương Môn, gọi... Vương Hòa a, tu vi nên là Lý Sương sơ kỳ đỉnh phong chứ?”

Chắc chắn, hạ độc rồi giết chết sư phụ mình, tu luyện mấy trăm năm vẫn dậm chân tại Lý Sương Kỳ. Lại nói, ông còn sống đến bây giờ đã uống không ít máu trinh nữ chứ?”

Vương Hòa sững sờ, sau đó gằn dữ gào thét: “Mày là ai? Tại sao lại biết những chuyện này?” - Hẳn quả thật là sợ hãi.

Chuyện hán gian diu với vợ sư phụ bị phát hiện nên phải hạ độc rồi giết cả hai người đã qua mấy trăm năm, bản thân hẳn cũng gần như đã quên rồi.

Lại thêm cả chuyện hán tu luyện quá mức cấp tiến nên tẩu hỏa nhập ma, không những tu vi không thể vượt qua Lý Sương sơ kỳ, mà còn ngày 15 mỗi tháng phải uống máu trinh nữ để hòa độc trong người không phát tác cũng bị người ta biết rõ.

Làm sao mà Vương Hòa có thể không sợ hãi được cơ chứ!

Chính Nam trầm giọng nói: “Tao là ai không quan trọng, quan trọng là việc mày đã và đang làm quá tổn thương thiên hòa, cho nên hôm nay mày nhất định phải chết, trả lại cho hàng trăm cô gái bị mày nhốt dưới kia như gia súc để lấy máu một cái công đạo, trả lại cho hàng ngàn cô gái đã chết khác trong mấy trăm năm qua một cái công đạo.” - Cùng lúc ấy hán truyền âm cho ba vị phú bà tách đội qua bên này giúp hán.

Chính Nam nói cho oai vậy thôi chứ một mình hán đánh không lại người này a!

Vương Hòa ngẩng đầu lên trời cười dài một tràng rồi dừ tợn nói: “Tốt, rất tốt! Nếu như mày cái gì cũng biết thì không thể để cho mày sống tiếp được. Muốn trách thì chỉ có thể trách hôm nay tự đưa đầu vào lưới thôi!”

Chính Nam phải nghĩ cách kéo dài thời, chứ chỉ bằng vào cấp 2 Thuần Thân Thuật và cấp 3 Ô Nha Phân Thân Thuật là không thể tránh né Vương Hòa lần thứ hai được.

Mặt không chút đổi sắc, hán đứng khoanh tay nói: “Mày không thật sự nghĩ là tao sẽ đến mà không có chuẩn bị chứ? Cùng lúc mày giết tao ở đây, Vương Hoan cũng sẽ phải chết a, mày nên nghĩ cho kỹ!”

Vương Hòa sững lại.

Vương Hoan là đứa con trai duy nhất của hán. Mẹ nó là ai thật tình thì Vương Hòa bản thân cũng không biết bởi vì cứ sau một quãng thời gian nuôi nhốt để lấy máu thì các cô gái sẽ yếu đi, khi đó Vương Hòa thường dùng các cô làm công cụ giải tỏa thủ tính của mình.

Bản thân đã nửa sống nửa chết, còn bị tu luyện giả như Vương Hòa lạm dụng, các cô gái đáng thương thường là rất nhanh sẽ chết đi, nhưng cuộc đời luôn luôn có ngoại lệ.

Vài người may mắn không chết, lại mang thai nhưng phần lớn là không sống nổi đến lúc sinh vì quá suy yếu, chỉ có Vương Hoan may mắn ra đời.

Vương Hòa bản thân cũng biết mình không còn nhiều thời gian để sống, bởi vì Lý Sương Kỳ chỉ có 500 năm thọ mệnh, nhưng hán vì tẩu hỏa nhập ma và tuổi trẻ cuồng nên chỉ có chưa tới 400 năm thọ mệnh mà thôi. Hán đã không còn cơ hội có một người con nữa.

Bây giờ nghe Chính Nam dùng tính mệnh con trai duy nhất của hán ra kiểm chế mình, Vương Hòa gào thét: “Khốn nạn! Mày có giỏi thì đứng ra một chọi một với tao, dùng người nhà để uy hiếp thì có gì tài ba!”

Bịch!

Một cái đầu lâu mắt trợn ngược, chết không nhắm mắt từ đâu bay tới lún lổn lổn trên mặt đất rồi đụng vào chân Vương Hòa, kèm theo tiếng nói của một người đàn ông: “Không phải là uy hiếp, mà là tường thuật một sự thật mà thôi. Vương Hòa, mày đã chuẩn bị đi gặp con trai mày chưa?”

Lam Chiến từ trong bóng tối xuất hiện, trên người có chút chạt vết nhưng không có vết thương, chứng tỏ hán vừa có một trận chiến khá dễ dàng.

Vương Hòa bùng lấy đầu con trai hán khóc lóc thảm thiết: “Hoan a, con chết thật thảm. Cha nhất định sẽ báo thù cho con, tất cả lũ Akatsuki đều phải chết!”

“Ồ, lời này nghe có chút cuồng nha.” - Tú Anh phú bà và các thành viên Akatsuki khác cũng đồng loạt xuất hiện trên bầu trời xung quanh Vương Hòa.

Chính Nam nghiêm túc nói: “Không nên khinh cử vọng động, mặc dù là một cái bị thương đã thú nhưng dù sao cũng là Lý Sương Kỳ đã thú, không cần thận vẫn có thể mất mạng như chơi đấy.”

Vương Hòa nhìn xung quanh, hán bị bao vây bởi bảy người mặc đồng phục Akatsuki và một người đàn ông trung niên, toàn bộ những này khí tức đều mờ mịt không cảm nhận nổi.

Hắn dùng giọng khinh thường nói: “Akatsuki chúng mày là muốn vây công tao sao? Chỉ biết dùng chiến thuật chó đàn?”

Chính Nam cười nói: “Thôi đi ông ơi, ba cái trò khích tướng rẻ tiền! Mày nghĩ tao sẽ máu xông lên đầu rồi nhảy ra một chọi một với mày cho tốn thời gian, tốn công sức thay vì mỗi người đánh một chương để mày chết luôn cho nhanh à?”

Dừng một lát, Chính Nam trầm mặt nói: “Mọi người xem cái này trước, sau đó quyết định hẳn chết như thế nào thì giao cho mọi người.”

Chính Nam vung tay bắn ra bảy tờ giấy tới tay bảy người còn lại, đây là danh sách những việc xấu xa Vương Hòa đã làm trong 400 năm qua được Trang phú bà dùng quyền Thiên Đạo theo dõi và ghi xuống cho hắn, đây là đặc quyền mới của hắn sau khi hoàn thành chuỗi nhiệm vụ chính tuyến thứ nhất, nhưng không thể điều tra người đã vượt qua thiên kiếp.

Không khí bắt đầu trầm xuống, sau đó trở nên cực kỳ đè ép, cuối cùng là nặng như chì đè lên Vương Hòa khiến hắn cũng cảm thấy khá sợ hãi.

“Trong vòng 400 năm, giết chết gần 1,000 trinh nữ, trong đó có hơn một nửa là bị tưới sống rút máu tới chết.” - Tú Anh phú bà trầm giọng nói.

“Hãm hiếp hơn 300 người, chết cả mẹ lẫn bào thai là hơn 100 lần.” - Vũ Tuyết phú bà nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Gián dũu với vợ sư phụ, sau đó hạ độc rồi giết cả hai người, cướp luôn tông môn của người ta. Loại người bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa này quả thật sống chính là làm ô uế không khí.” - Ngọc Ngân phú bà giọng cực kỳ bình thản, thế nhưng đôi mắt kia đã trực tiếp phán Vương Hòa tử hình.

“Hahaha, muốn giết tao, phải xem chúng mày có bản lĩnh đó hay không đã, hahaha!”

Vương Hòa ngẩng đầu cười man rợ, hắn biết hôm nay mình chấp cánh khó thoát, chỉ có thể dốc sức liều mạng.

“Hỏa Thần Phụ Thể, aaaaaa!”

Hắn hét lớn một tiếng, toàn thân bắt đầu bốc cháy hừng hực, rồi biến lớn lên gấp đôi, thành 1 cái cao tới hơn 3 mét hỏa cự nhân.

Chính Nam ngồi bệt xuống cành cây, lấy ra bông ngô, vừa ăn vừa nói: “Nhược điểm của hắn là ở dưới nách trái 5cm, ngoài ra thân thể này của hắn hoàn toàn bỏ qua tổn thương vật lý nên mọi người nên thả điều từ xa, sử dụng công kích năng lượng là chủ yếu vì hắn rất chậm a, không có khả năng né những đòn đánh phạm vi lớn.

Thêm nữa, bản thân Vương Hòa tu luyện tẩu hỏa nhập ma nên không thể duy trì hình thái này quá 15 phút, cho nên, tôi cho mọi người 10 phút để đánh gục hắn, nhớ, là đánh gục, không được giết chết.”

Mọi người tròn mắt nhìn Chính Nam, hàng này không chỉ ra lệnh như cái huấn luyện viên, thậm chí còn lấy đồ ăn ra một bộ xem cuộc vui, không hề có ý muốn tham chiến, thật sự đáng ghét.

Vương Hòa thì mừng bức, chưa đánh đã bị người khách vạch ra mọi nhược điểm, này còn chơi như thế nào a. Hắn quay qua nhìn Chính Nam: “Chính là tên khốn nạn này vạch trần mình, còn một mạch nói ra điểm yếu. Khốn kiếp, có chết tao cũng phải kéo theo mày!”

Nghĩ, hắn hướng Chính Nam xông thẳng qua.

Thế nhưng mà bảy người kia lại không có ai là người ăn chay, cũng không có ai muốn bỏ qua cơ hội lập công quý giá này.

“Dùng Tuyền” - Vũ Tuyết phú bà dẫn đầu ra tay bằng kỹ năng thuần phát của mình.

Một cột nước ngầm từ dưới chân Vương Hòa phun lên, đụng vào Hỏa Linh Thể của hắn phát ra tiếng xì xèo, hơi nước bốc lên mù mịt.

“Rất tốt, một kỹ năng thuần phát hệ Thủy có tác dụng làm chậm mục tiêu, lại được tăng thêm tổn thương bởi ngũ hành, sử dụng rất đúng trường hợp. Bạch Hổ, cộng 1 điểm”

Chính Nam không biết từ đâu lấy ra một quyển sổ, vừa ăn, vừa xem đánh nhau, còn ghi chép.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Vây công, cứu người

Tú Anh phú bà cũng ra tay nhanh không kém.

“Tuyền Qua Tế Tự” - một cái lốc xoáy hình thành cực nhanh quấn lấy Vương Hòa không cho hắn di chuyển thêm, toàn bộ hỏa cự nhân bị nhốt bên trong lốc xoáy.

Chính Nam vỗ tay khen ngợi: “Được a, lốc xoáy lớn như vậy sẽ khiến cho đối phương bị kiềm chế rất mạnh, lại hạn chế ngọn lửa kia tiếp xúc với không khí. Không ra 3 phút, ngọn lửa kia sẽ tự tắt. Đáng tiếc...”

Nguyệt Vịnh giãy nảy lên nói: “Hắc Vô Thường thần sứ, chị như vậy quá không nói nổi a. Em còn chưa có ra một chiêu nào đâu.”

Tú Anh phú bà bị mọi người dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm, cô cũng cảm thấy toàn thân không khỏe, vội vàng thanh minh: “Khụ... khụ... mọi người đừng lo, tôi cũng không có khả năng duy trì lốc xoáy lớn như vậy quá lâu, chưa nói tới hắn sẽ không đứng im chờ chết trong đó chứ.”

Như để chứng minh cho lời của Tú Anh phú bà, Vương Hòa ở bên trong lốc xoáy cũng sử dụng bản thân mình làm mồi bão, tự xoay tròn ngược theo chiều của lốc xoáy, tiến tới trung hòa nó.

Cảm thấy lốc xoáy dần yếu đi, mọi người mắt sáng choang, chuẩn bị sẵn sàng.

Vừa thoát ra khỏi lốc xoáy, Vương Hòa đang muốn mở miệng trash talk vài câu nhưng chờ đợi hắn chính mà mưa bom bão đạn.

“Lăng Sát” - Bạch Hồ thần sứ Vũ Tuyết phú bà.

“Hoa Tiên Vũ” - Giáp hộ pháp Vũ Vân.

“Băng Lôi Tế Tự” - Hắc Vô Thường thần sứ Tú Anh phú bà.

“Toàn Tâm Tự Tiễn” - Bạch Vô Thường thần sứ Ngọc Ngân phú bà.

“Thực Cốt Nguyệt” - Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh.

“Toái Nguyên Kích” - Lam Chiến.

“Toái Nguyên Chú” - Ất hộ pháp Lam Phụng.

...

Chính Nam một mặt thương cảm nhìn Vương Hòa, thì thầm nói: “Biến lớn như vậy làm gì a, không phải làm cái đích cho mọi người tấn công sao, haiz.” - Thế nhưng hắn vẫn không hài lòng cách mọi người phối hợp với nhau.

“Aaaaaa! Nộ Hỏa Lăng”

Vương Hòa gầm lên một tiếng phẫn nộ rồi nhảy lên cao, trên thân của hắn từng đợt bão lửa tỏa ra xung quanh phạm vi thật lớn, nhiệt độ cũng không thấp khiến cho mọi người phải liên tục rút lui.

Chính Nam sớm nhận thấy điều này nên đã bay lên cao trước, hắn cũng không nhắc nhở để những khác tránh né mà để họ tự chịu những gì họ gây ra.

Chật vật rút lui khỏi phạm vi ảnh hưởng, mọi người lại tiếp tục phản của mình tấn công tiếp.

Vương Hòa mặc dù tu vi nghiền ép hầu hết mọi người nhưng như Chính Nam đã nói, hắn quá chậm và duy trì trạng thái Hỏa Linh Thể hiện tại quá hao tổn nguyên khí.

Chỉ qua hơn 5 phút, hắn đã không còn uy mãnh như lúc đầu.

Chiến cuộc dần nghiêng về một phía khi băng hệ công kích của Vũ Tuyết phú bà và Tú Anh phú bà khắc chế tuyệt đối Vương Hòa, Hỏa Linh Thể của hắn cũng đã mất đi nhiệt độ và thu nhỏ hơn lúc đầu rất nhiều.

Sau 10 phút, tất cả mọi người đều chật vật, thở hồng hển đứng xung quanh đã gục xuống đất Vương Hòa, đánh dấu một thắng lợi không dễ dàng.

Chính Nam lúc này mới hạ xuống nói: “Rất tốt a, mọi người đều thật sự cố gắng.” - Nói, một chiêu Châm Huyệt đánh vào huyệt Tiền Đình của Vương Hòa, trực tiếp kết liễu hắn, một lời cũng không muốn nói thêm.

Mọi người đều mừng rỡ, tại sao chiến thắng nhưng Chính Nam không có chút nào vui vẻ, không có chút nào hào hứng hết vậy?

Chính Nam cúi người nhặt lấy nhẫn chứa đồ của Vương Hòa rồi nói: “Đi, cứu người trước, trở về tôi có rất, rất nhiều việc cần nói với mọi người.” - Dứt lời hắn dẫn đầu đi tới một nơi hẻo lánh phía sau Liệt Hỏa Môn bản doanh.

Mọi người nhìn nhau rồi im lặng đi theo, không ai nói gì, cũng không ai truyền âm để hỏi thăm.

...

Phía sau núi, một mặt đạo dưới lòng đất dẫn tới một dãy các phòng khép kín hiện ra trước mắt mọi người.

Chính Nam nói: “Ở đây có tổng cộng 100 gian phòng, mỗi gian phòng có hai tới ba cô gái đều bị Vương Hòa nuôi nhốt để lấy máu. Do thời gian dài không tiếp xúc với ánh sáng và bị bạo hành nên họ sẽ có xu hướng sợ người, mọi người nên nhẹ nhàng giao tiếp với họ. Tôi ra ngoài chuẩn bị Khôi Nguyên chiến hạm rồi cùng nhau rút lui.”

Chính Nam dẫn theo Lam Chiến ra ngoài, tránh chạm mặt các cô gái kia. Hắn không biết các cô có xuất hiện tâm lý ám ảnh chán ghét đàn ông hay không, nhưng cứ tránh đi cho chắc chắn.

...

Khoảng 30 phút sau, Chính Nam cho Khôi Nguyên chiến hạm từ trên bầu trời chậm rãi hiện hình rồi hạ xuống.

Phía dưới, ngoài 6 người của Akatsuki ra thì còn có 233 cô gái được cứu ra, tất cả đều vàng vọt, xanh xao, gầy đét và run lẩy bẩy, thậm chí có người đã ánh mắt tan rã, không có tiêu cự, ngơ ngác ngác.

Nhìn thấy một chiếc thuyền bay lớn bằng cả tòa thành hạ xuống trước mặt mình, các cô đều sợ hãi chạy tán loạn, có người thậm chí còn ngất đi khiến Chính Nam hết sức bất đắc dĩ nói: “Mọi người đừng sợ, đây là ‘Khôi Nguyên chiến hạm’, là công cụ để di chuyển mà thôi, sẽ không làm hại ai cả.”

Lời nói của Chính Nam mang tới chút ít tác dụng, một số người trốn sau các phủ bà và hộ pháp, số khác núp sau cây cối, tảng đá... thò đầu ra nhìn, nhưng không ai dám tới gần.

Các thành viên Akatsuki cũng tham gia khuyên nhủ mới khiến các cô gái bình tĩnh hơn và xếp hàng lên thuyền, chỉ là Chính Nam phát hiện còn có một cô bé núp đằng sau tảng đá lớn, hai tay ôm lấy vai run lẩy bẩy.

Hắn đứng phía sau tảng đá nói: “Cô bé, không có gì phải sợ, anh và những người khác đến đây để cứu em. Từ giờ về sau sẽ không ai hại em nữa, đừng sợ.”

Cô bé giống như không có nghe thấy lời Chính Nam nói mà vẫn tiếp tục chôn đầu giữa hai đầu gối mình thút thút, đôi vai gầy vẫn run rẩy từng cơn.

Chính Nam chờ một lát vẫn không thấy cô bé phản ứng, hắn tự mình đi vòng qua tảng đá để nhìn cô bé rồi ôn nhu nói: “Này, không việc gì phải sợ. Em có đói bụng không?” - Hắn tháo xuống mặt nạ, cười dịu dàng, trên tay còn cầm một cái Donut thưởng làm cho Gia Nguyệt phú bà.

Cô bé chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bánh trong tay Chính Nam không chớp mắt, nuốt nước miếng liên tục.

Chính Nam sững sờ, cô bé này không phải nhân loại, bởi vì hắn đã thấy cô bé trông mắt màu vàng và hai lỗ tai có lông mao như tai mèo.

Thấy Chính Nam nhìn lỗ tai mình, cô bé sợ hãi gục đầu xuống, hai tay ôm lấy tai, tiếp tục run rẩy.

Chính Nam tò mò nói: “Anh có thể sờ nó được không?”

Cô bé chậm rãi ngẩng đầu lên, giương to đôi mắt nhìn Chính Nam ngu ngơ.

Chính Nam đau lòng!

Cô bé này là bán thú nhân, lại nghe không hiểu tiếng người, rõ ràng là bị vứt bỏ từ bé.

Hắn nhét cái bánh vào tay cô bé rồi dùng tay mình chỉ chỉ lỗ tai, ra hiệu là hắn muốn sờ thử.

Cô bé rụt rè gặm gặm bánh, khẽ gật đầu.

Chính Nam đưa tay ra vuốt ve lỗ tai cô bé. Cảm giác thật sự giống tai mèo, hắn nhịn không được gãi gãi hai cái.

Cô bé toàn thân run lên từng trận, hai mắt nhắm nghiền, có vẻ rất hưởng thụ.

Chính Nam thờ dài, xoa đầu cô bé rồi bế cô bé lên.

Rõ ràng là nửa người, nửa thú nhưng vì không có dạy dỗ nên chỉ sống bằng bản năng thú, thích được vuốt ve nhưng không biết nói chuyện.

Bị Chính Nam bất thành linh bế bổng lên, cô bé sợ hãi quờ quạng lung tung rồi đánh rơi chiếc bánh đang ăn dở.

Nhìn cô bé một mặt tiếc nuối ngó chừng miếng bánh trên mặt đất, Chính Nam lại lấy ra một cái bánh khác đưa cho cô bé, dịu dàng nói: “Ăn cái này đi, cái kia rơi rồi không ăn được nữa.”

Cô bé hai mắt tỏa sáng cầm lấy chiếc bánh rồi cuộn mình trong lòng Chính Nam gặm lấy gặm để, một mặt hạnh phúc.

Thấy Chính Nam trở về chậm, trên tay còn bế theo một cô bé 5 6 tuổi, Ngọc Ngân phú bà tò mò hỏi: “Anh đi tìm cô bé này sao? Vừa rồi sao em không

thấy cô bé này nhỉ?”

Có người lạ lại gần, cô bé lập tức run rẩy, úp mặt vào ngực Chính Nam, giống như làm như vậy sẽ an toàn hơn.

Chính Nam xoa đầu cô bé nói: “Là một cô bé bán thú nhân, vừa nãy cô bé trốn khá kỹ nên chắc là em không nhìn thấy thôi. Không có gì phải sợ, mọi người ở đây đều là người tốt.”

Tú Anh phú bà nói: “Nên trở về thôi.”

Chính Nam gạt đầu rồi đưa cô bé cho Ngọc Ngân phú bà bế khiến cô một trận rối loạn tay chân.

Giết người thì không nháy mắt, bế cái cô bé thì lại không biết làm a!

“Khởi Nguyên chiến hạm” cất cánh bay lên bầu trời, để lại phía sau là tan hoang Liệt Hỏa Môn với hố lớn hố nhỏ, chứng tỏ nơi này vừa trải qua một trận chiến, nhưng hiện tại tất cả đều đã kết thúc.

Mất khá nhiều thời gian để bay từ Liệt Hỏa Môn về đến Thanh Vân Tông, đây là Chính Nam lo có người không quen sẽ bị say máy bay nên bay bằng một nửa vận tốc tối đa, nếu không hấn mở hết tốc lực, không quan tâm tiêu hao thì chỉ khoảng chưa tới 10 phút sẽ tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Rút kinh nghiệm để phát triển

Đề Khởi Nguyên chiến hạm tăng hình rồi lơ lửng trên bầu trời, Chính Nam bế theo cô bé bán thú nhân, cùng với Akatsuki mọi người bay xuống Thanh Vân Tông.

Hắn tạm thời vẫn muốn bí mật vị trí căn cứ của Akatsuki, không thể để các cô gái phía trên biết được.

Trong Nghị Sự Điện, Chính Nam vừa vuốt ve cô bé đã được tắm rửa sạch sẽ, thơm tho, thay một bộ đồ mới đang ngủ say trong lòng hắn vừa nói: “Trước tiên, tôi xin cảm ơn mọi người ngày hôm nay đã tham gia hành động nguy hiểm lần này, cũng rất vui mừng khi mọi người đã phối hợp với nhau chiến thắng một kẻ địch... khá mạnh.”

Chính Nam đột nhiên đổi giọng trầm trọng nói: “Nhưng tôi thật sự rất, rất không hài lòng với màn thể hiện của mọi người trong trận chiến cuối cùng. Đừng nói gì hết, để tôi nói nốt.” - Thấy có người muốn phản bác, hắn lập tức ra hiệu dừng.

“Thứ nhất, trong mọi người ở đây, Lam đại trưởng lão và Bạch Hổ là tu vi cao nhất, như vậy thì trong đoàn chiến nói riêng và chiến đấu nói chung, hai người nên là công kích chủ lực với những chiêu thức có tính sát thương mạnh, tầm ảnh hưởng lớn bởi vì nguyên khí của hai người nhiều và dày, như vậy mới có hiệu quả sát thương cao.

Tại sao trong trận chiến vừa rồi, hai người hầu như đều sử dụng những chiêu thức mang tính khống chế, kiểm soát đối thủ với sát thương nhỏ, tầm ảnh hưởng không lớn mà chỉ mang tính cục bộ? Có cảm thấy như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều thời gian hay không?

Tiếp theo là Giáp, Át, Bình hộ pháp. Ba người đều là Nguyên Anh Kỳ, tu vi thấp hơn đối phương gần hai đại cảnh giới, tại sao không biết thân biết phận mà cố gắng khống chế, kiểm soát đối phương để những người mạnh hơn tiêu diệt mà lại cố gắng tấn công làm gì? Hiệu quả ở đâu ra?

Thứ ba, Hắc Vô Thường, anh biết Tế Tự hình tu luyện giả, đặc biệt là Phong Lô tế tự đều rất mạnh trong việc triệu hoán lốc xoáy và sấm sét, nhưng trong đoàn chiến như ngày hôm nay, chính là trong hoàn cảnh chúng ta nhiều, địch ít, em dùng những chiêu thức lớn như vậy sẽ triệt tiêu cả công kích phe mình, em có cảm thấy như vậy không?

Cuối cùng, Bạch Vô Thường, em là sát thủ hình tu luyện giả, lại là cận chiến vật lý, em cứ xông vào đánh chính diện một đối thủ đang ở trạng thái Linh Thể để làm gì. Chưa nói tới trước đó anh đã nói rất rõ nhược điểm đối thủ ở đâu, nhưng em giống như hoàn toàn không quan tâm a.

Nhiệm vụ của em là rình rập, quan sát, lựa chọn thời cơ tung ra một đòn duy nhất, vào điểm yếu nhất, để kết thúc kẻ địch trong thời gian ngắn nhất, chứ không phải đánh như vậy.

Anh nghĩ lý niệm làm Thích Khách của em có sai lầm!

Tôi biết, mọi người ở đây đều đã trải qua không ít sinh tử chiến đấu, có người thậm chí còn giết người nhiều hơn cơm tôi ăn, có người là đương thời tuyệt đỉnh thiên tài.

Thế nhưng đội chiến, đoàn chiến không chỉ cần thực lực cá nhân là đủ, mọi người cần phải phối hợp với nhau, tận dụng những gì mình có để giết chết kẻ địch. Muốn làm được như vậy, mọi người cần phải hiểu và tin tưởng nhau hơn.”

“Tôi nói xong rồi, ai có ý kiến gì thì phát biểu đi.”

Chính Nam nói rất dài, rất nhiều. Tất cả đều là lý thuyết dựa theo kiếp trước vô số trận Liên Minh Huyền Thoại, DotA 2, Liên Quân Mobile... mà tích góp tới kinh nghiệm mà thôi.

Cái hấn cần là Akatsuki mọi người có thể hiểu được phối hợp lẫn nhau quan trọng như thế nào.

Trong phòng yên tĩnh một cách chết chóc. Không ai lên tiếng mà đều trầm mặc suy nghĩ những gì hấn vừa nói.

Chính Nam cũng để thời gian cho mọi người tiêu hóa những luận điểm hấn vừa đưa ra, một bên thích thú vuốt ve cô bé trong lòng mình.

...

Khoảng 10 phút sau, Ngọc Ngân phú bà là người đầu tiên lên tiếng: “Cảm ơn Không thần sứ, cảm ơn mọi người. Mặc dù hành động hôm nay thành công nhưng tôi cảm thấy bản thân mình chưa hoàn thành được trọn vẹn những gì mình phải làm và nên làm, cho nên... xin lỗi mọi người.

Không thần sứ, thành tích hôm nay em xin chuyển hết cho những người khác, bản thân em sẽ chịu mọi hình phạt mà anh đưa ra!”

Nói, cô cũng đứng lên khom người như cách mà Chính Nam xin lỗi mọi người trước đây.

“Em cũng vậy” - Tú Anh phú bà cũng đồng ý nhận lỗi.

"Tụi em cũng có lỗi..."

...

Những người khác cũng đồng thanh phụ họa, dù sao tạo thành kết quả này có sự tham gia của tất cả mọi người.

Chính Nam tháo xuống mặt nạ, cười nói: “Tôi nói ra những thứ này không phải là để trách phạt mọi người, mà là muốn mọi người rút kinh nghiệm thôi. Bây giờ tôi muốn hỏi là nếu như mọi người làm theo những gì tôi vừa đề nghị, như vậy sẽ tốn bao lâu để hạ gục Vương Hòa?”

Trầm ngâm 1 lát, Vũ Tuyết phú bà nói: “Sẽ không tới 7 phút, thay vì 10 phút như vừa rồi.”

Lam Chiến cũng lên tiếng: “Sẽ hơn 5 phút, nhưng không tới 7 phút.”

Những người khác đều im lặng, tỏ vẻ đồng ý với nhận xét trên.

Chính Nam lắc đầu nói: “Từ ngày mai, Hắc - Bạch Vô Thường một tổ, Bạch Hổ - Giáp một tổ, Lam Chiến - Át một tổ, Bình và tôi 1 một tổ tiến hành bắt cặp đối chiến hàng ngày. Tôi cần mọi người phải đưa ra được một phương án có thể tiêu diệt Vương Hòa trong vòng 3 phút. Mọi người có ý kiến gì không?”

Mọi người liếc nhau, sau đó Tú Anh phú bà nói: “Phân chia như vậy không sai? Nhưng sau này có thể đổi lại hay không?”

Nguyệt Vĩ phản đối: “Em cảm thấy như thế này rất tốt, không cần đổi lại a.”

Ngay lập tức cô nhận lại mọi người trừng mắt, Nguyệt Vĩ rút cổ, hóa thân thành chim cú.

Chính Nam gật đầu: “Mọi người đều có công việc của mình nên không bắt buộc phải tham gia, nhưng ai sắp xếp được thời gian thì cứ cùng người mình muốn hẹn nhau tập luyện.

Để cho có thêm chút kích thích, tôi đề nghị cứ mỗi tuần một lần chúng ta tập trung đầy đủ lại kiểm tra tiến bộ của nhau, sau đó tiến hành bỏ phiếu chọn ra một người có tiến bộ lớn nhất để khen thưởng.

Phần thưởng là cái gì thì chờ có kết quả tôi sẽ tính toán và đưa ra đáp án có lợi nhất cho người được nhận. Mọi người đồng ý hay không?”

Chính Nam quyết tâm tự bỏ vốn ra đầu tư một giải thi đấu mini, thúc đẩy tu luyện cũng như tình đoàn kết của Akatsuki.

Mọi người ánh mắt đều tỏa sáng hừng hực đấu chí, ai cũng biết Chính Nam có cái túi thần kỳ, cần cái gì chỉ cứ thò tay vào lấy là có, không thấy ngoài kia cả một chiếc chiến hạm có thể tàng hình a.

Chính Nam cười nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Đây chỉ là một cái tiền lệ, sau này nếu như không có việc quan trọng, mọi người có thể tự bắt cặp đối luyện với nhau thêm để phát triển, đừng luôn chỉ nghĩ tới bảo phần thưởng của tôi.”

Mọi người cười vang!

Thấy giải đấu mini nhận được 100% phiếu tán thành, Chính Nam lại nói tới chuyện quan trọng khác: “Tiếp theo là cần phải xử lý hơn 200 cô gái ngoài kia, mọi người có ý kiến gì không?”

Lam Chiến lập tức lên tiếng: “Đại nhân, thuộc hạ nghĩ nên lựa chọn những người có thiên phú tốt rồi giữ họ lại làm đệ tử Thanh Vân Tông.”

Chính Nam gật đầu: “Ý tưởng không sai. Có thể hỏi các cô ấy nếu không có nơi nào để đi thì chúng ta sẽ thu lưu, còn ai muốn rời đi thì cho ít tiền rồi đưa vào thành là được. Trước mắt cứ để họ ở trên Khôi Nguyên chiến hạm tạm vài ngày đã.

Chuyện này giao cho Lam Đại trưởng lão và Át xử lý nhé.

Mọi người tan họp. Bình, đi theo anh.”

Giao lại cô bé bán thú nhân cho Ngọc Ngân phú bà mang về Lý gia trước, Chính Nam dẫn theo Nguyệt Vĩng tới phòng riêng của hắn.

...

Trong phòng, Chính Nam ra hiệu cho Nguyệt Vĩng ngồi rồi hỏi: “Tà Nguyệt Tông có tính toán gì chưa?”

Nguyệt Vĩng đáp: “Lần này đầu giá mặc dù tốn không ít tiền nhưng toàn bộ đan dược đều bị bên em tiêu tốn, đây là một thành công lớn. Thế nhưng không an tâm Dương Quang được a, sợ hắn lòng nảy sinh ý xấu nên Tam trưởng lão vẫn chưa dám rời thành trở về tông môn, đang chờ viện binh từ bên kia qua hộ tống.”

Chính Nam gật đầu nói: “Nếu anh là Dương Quang, anh cũng sẽ chặn đầu giết người đoạt bảo thôi. Thế nhưng hắn cũng phải đoán được là bên em sẽ gọi viện binh chứ, mà hắn lại không thể gọi người từ Cửu Dương các tới, như vậy hắn sẽ làm gì?”

Nguyệt Vĩng suy nghĩ chốc lát rồi trả lời: “Mua chuộc, hạ độc là cách thường thức. Thuê Dong Bình, Sát Thủ cũng là một con đường.”

Chính Nam gật gù: “Không sai! Nếu em đã biết rõ vậy thì rất tốt, đừng để cho hắn thực hiện được. Nếu có điều kiện, ám sát một lần, giết chết được thì càng hau.”

Nguyệt Vĩng gật đầu: “Em biết, em sẽ thông báo tình hình với anh mỗi ngày.”

Chính Nam đứng dậy nói: “Rất tốt. Trở về thôi, hôm nay vất vả cả đêm rồi.”

Nguyệt Vĩng cũng đứng dậy: “Em cũng phải về kẻo bị nghi ngờ, tối nay hai sự kiện đều không nhỏ, nếu biến mất sẽ bị người ta liên tưởng a.”

Hai người bay chung với nhau về tới Hà thành rồi tách ra. Chỉ là Chính Nam cứ vậy bay thẳng về Lý gia, còn Nguyệt Vĩng thì ngoái đầu lại nhìn theo tới lúc hắn bay khuất tầm nhìn cô mới thì thầm: “Chúc anh ngủ ngon!”, rồi quay đầu bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Tiểu Nhã và Lan

Chính Nam trở về tới phòng mình, hỏi thăm cô bé bán thú nhân một lát rồi lại cùng Ngọc Ngân Hồ Ly đại chiến mấy trăm hiệp, đảm bảo phong ấn được gia cố vững chắc mới an tâm ngủ ngon.

Sáng ngày hôm sau, toàn bộ Hà thành đều bán tán sôi nổi việc Akatsuki ra tay nhỏ tận gốc Liệt Hỏa Môn, đồng thời cũng đứng ra nhận trách nhiệm cho việc thổi bay hoàn toàn Hắc Lang Trại.

Cùng lúc đó, danh sách những việc xấu xa của hai tông môn này cũng bị truyền ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Akatsuki trong mắt mọi người trở thành thảm phán giả khi trước đó chuyện xấu xa của Cửu Dương Các cũng bị chính Akatsuki vạch trần.

Còn việc tấn công Lý gia và bắt đi Nhị tiểu thư, đều là hiểu lầm. Chính Lý gia cũng đã thông báo Nhị tiểu thư đã trở về an toàn.

Dương Quang thì không cho là đúng, lập luận của hắn là nếu Akatsuki thật sự sở hữu vũ khí mạnh tới mức có thể thổi bay Hắc Lang Trại thành một cái lông cháo như vậy thì tại sao lần nào gặp hắn cũng bỏ chạy.

Lập luận này của hắn lập tức nhận lại được sự khinh thường của người dân Hà thành.

“Hừ, hắn tưởng ai cũng như hắn, xem mạng người như cỏ rác?”

“Đúng vậy a, người ta san bằng Hắc Lang Trại vì đó là ổ ổ phi thôi. Không nhìn người ta chỉ giết cao tăng Liệt Hỏa Môn, còn lại tha cho đệ tử khác

sao.”

“Hai người nói nhỏ thôi, muốn chết hay gì?”

...

Khắp nơi đều người dân đều cho rằng Akatsuki làm không sai, còn uy tín của Dương Quang nói riêng và Cửu Dương Các nói chung đều đã nát bét từ lần Akatsuki vạch trần Dương Khang tu luyện là công rồi.

...

Trong lúc ngoài kia mọi ng bàn tán sôi nổi thì kẻ cầm đầu tổ chức khủng bố Akatsuki, Không thần sứ Chính Nam, lại đang hóa thân thành cái thầy giáo tận tụy dạy Gia Nguyệt phú bà luyện đan và tu luyện.

“Tốt lắm Gia Nguyệt, hôm nay thời gian luyện ra được cấp 2 thượng phẩm đan dược của em lại rút ngắn gần 1 phút, tiếp tục phát huy như vậy thì em có thể luyện ra cực phẩm đan dược sau vài ngày nữa thôi. Giỏi lắm.” - Chính Nam xoa đầu Gia Nguyệt phú bà khen ngợi.

Thế nhưng Gia Nguyệt phú bà không có thích thú như mọi khi mà chỉ phụng phịu khuôn mặt nói: “Anh có thể bỏ con bé đó xuống một lúc được hay không? Anh đã ôm nó từ sáng đến giờ rồi.”

Chính Nam cười nói: “Tiểu Nhã sợ người a, anh mà buông ra em ấy lại quấy phá cho mà xem.” - Tiểu Nhã chính là tên Chính Nam lấy cho cô bé bán thú nhân hấn nhật được hôm qua.

Sau khi được tắm rửa và ăn mặc gọn gàng, cô bé này cũng xinh đẹp không kém Gia Nguyệt phú bà là mấy.

Gia Nguyệt phú bà hừ lạnh nói: “Tiểu Nhã, tiểu Nhã... suốt ngày tiểu Nhã!” - Mới mấy tuổi đã biết ghen a.

Chính Nam thấy Gia Nguyệt phú bà không vui nên cũng không ép cô bé tu luyện. Hấn nói: “Em tới làm quen với tiểu Nhã đi, hai đứa mà ngoan anh sẽ dẫn cả hai ra ngoài dạo chơi.”

Gia Nguyệt phú bà tròn mắt đảo một vòng, cười nói: “Được a, để em tới chơi với tiểu Nhã, anh bận cái gì cứ làm đi.”

Chính Nam khá bất ngờ với thái độ của Gia Nguyệt phú bà nhưng hấn không chút nghi ngờ nói: “Cũng được, anh có chút việc cần ra ngoài. Em trông tiểu Nhã dùm anh nhé.”

Đưa lại tiểu Nhã cùng với một mớ bánh trái cho Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam tới Phúc Đạt tìm Lan. Cô bé cũng là bán thú nhân, có thể sẽ biết gì đó.

...

Trên đường phố đâu đâu cũng là tiếng người dân bàn tán về sự kiện tối hôm qua khiến Chính Nam chỉ có thể lắc đầu cười, nhỏ giọng thì thầm: “Thảm phán giả? Lúc nào mình trở nên thần thánh như vậy a?”

Vẫn như mọi khi, Lan đã đứng chờ Chính Nam sẵn ở cửa Phúc Đạt. Cô cười nói: “Chào anh, hôm nay anh lại tới tìm Đại tiểu thư sao?”

Chính Nam gật đầu: “Anh đúng là tới tìm Đại tiểu thư, nhưng cũng tìm em nữa. lát nữa anh có chuyện muốn gặp riêng em một lát, có thuận tiện không?”

Lan mỉm cười nói: “Lúc nào cũng được, anh là khách hàng lớn mà.”

Chính Nam gật đầu đi lên lầu, chỉ là lúc đi ngang qua Lan, ánh mắt cô nhìn hấn có chút kinh dị.

Lên lầu, Chính Nam vào phòng Tú Anh phú bà. Thấy cô đang lười biếng nằm sắp trên giường, hấn lại gần giúp cô xoa bóp vai, nói: “Mặt trên lên cao rồi á, em cứ nằm cả ngày như thế này ai mà dám lấy em?”

Tú Anh phú bà biết đó là Chính Nam nên lập tức lim dim hưởng thụ, nói: “Ai mà thèm lấy chồng. Lại nói, không ai lấy em thì em sẽ gieo vạ anh chứ sao.”

Chính Nam cười gian nói: “Thật vậy sao? Vậy anh nên cầu em cứ nằm như thế này cũng không sai a, dù sao cũng không phải ai cũng có phúc phận được gần gũi Trần gia Đại tiểu thư.”

Tú Anh phú bà cao giọng ngạo kiều: “Anh nằm mơ đi thôi. Qua tìm em có việc gì không?”

Chính Nam nói: “Không có gì quan trọng, chỉ là muốn hỏi thăm tình hình tu luyện của em thôi.”

Tú Anh phú bà vươn vai một cái rồi lật người trở lại nói: “Rất tốt, nhờ Hoàng Tuyền Thổ của anh mà tháng này em không bị dày vò nữa, tu vi cũng có tiến triển, không bao lâu nữa có thể đột phá rồi.”

Chính Nam gật gù: “Không sai. Mà, nhuyển giáp anh đưa em có vừa hay không, hay chật rồi?”

Tú Anh phú bà không hiểu hỏi: “Vừa a, tại sao anh lại hỏi vậy?”

Chính Nam cười hắc hắc nói: “À, tại anh thấy nơi này có vẻ lớn hơn một chút a.” - Hấn chỉ chỉ vào hai bé thỏ trắng lấp ló sau váy ngủ của Tú Anh phú bà.

Tú Anh phú bà trừng Chính Nam nói: “Lớn hay không lớn thì liên quan gì tới anh? Mà... lớn hơn thật sao?”

Chính Nam cười hèn mọn nói: “Tất nhiên là lớn hơn, ngày nào anh cũng soi... khụ... khụ. Mà, anh có một bộ liệu pháp massage tăng kích cỡ đây, em có muốn không? Miễn phí nhé!”

Tú Anh phú bà tâm động a, nhưng mà vẫn là lắc đầu nói: “Có sao xài vậy thôi. Chừng nào... chừng nào chúng ta xác định quan hệ thì lại khác...”

Chính Nam cũng không nói vấn đề này nữa mà hỏi chuyện khác: “Lan là một bán thú nhân, em biết chứ?”

“Biết a? Anh nói cho em mà.” - Tú Anh phú bà gật đầu.

Chính Nam cũng gật đầu: “Vậy dễ làm. Em chuẩn bị đi, anh xuống tìm Lan hỏi chút chuyện.”

Chính Nam rời khỏi phòng đi tìm Lan, để lại Tú Anh phú bà đứng trước gương tự hỏi: “Xoa bóp thật có thể làm nó lớn hơn sao?” - Nói, cô đưa tay tự xoa bóp ngực của mình, hơi thở nhanh dần đều.

Chính Nam xuống nhà tìm Lan rồi mang cô lên phòng Tú Anh phú bà.

Đóng cửa lại xong, hấn nói: “Được rồi, người ngay không làm chuyện mờ ám. Anh nghĩ là em biết rõ và cũng không cố gắng giấu thân phận bán thú nhân của mình chứ?”

Lan gật đầu nói: “Mặc dù huyết mạch của em khá nhạy nên có thể dễ dàng che giấu nhưng em cũng không phủ nhận mình là một bán thú nhân.”

Chính Nam khá là bất ngờ với câu trả lời này của Lan, hấn hỏi tiếp: “Như vậy, huyết mạch của em là gì?”

Lan gỡ ra kẹp tóc của mình rồi xù lên hai cái tai, nói: “Bà ngoại của em là một bán miêu nữ, tới mẹ em rồi tới em huyết mạch đã nhạy gần như trở lại thuần nhân tộc rồi.”

Chính Nam nhìn không được đưa tay gãi gãi lỗ tai Lan, cảm giác thật giống lúc gãi tai tiểu Nhã.

Thế nhưng biểu tình của Lan lại khác hoàn toàn.

Khác với tiểu Nhã là thích thú được vuốt ve như mèo con, mỗi lần đều cười híp mắt hưởng thụ, Lan lại là một mặt đỏ hồng, tay chân luống cuống kéo mép áo của mình.

Chính Nam không có phát hiện điểm này, chỉ nghĩ là cô cúi xuống cho hấn dễ xoa nên vẫn tiếp tục gãi.

Tú Anh phú bà nhìn không nổi nữa, đành phải lên tiếng nói: “Anh còn tiếp tục gãi, Lan sẽ phải ngất xỉu đó.”

Nghe Tú Anh phú bà nói, Chính Nam mới để ý biểu tình của Lan. Hấn ngừng gãi mà tò mò hỏi: “Làm sao mặt em đỏ bừng vậy, khó chịu sao?”

Lan ấp úng nói: “Nơi đó... nơi đó rất... rất nhạy cảm...”

Tú Anh phú bà kéo tay Lan rồi trừng mắt Chính Nam nói: “Anh giả vờ hay thật không biết vậy. Tai và đuôi của thú nhân và bán thú nhân rất nhạy cảm, nó giống như... giống như phần... ngực và mông của nhân loại vậy.”

Chính Nam hai mắt tỏa sáng nói: “Nói như vậy cô ấy có tới 5 điểm G a.”

Tú Anh phú bà tò mò: “Điểm G là cái gì?”

“À, không có gì.” - Chính Nam không muốn nói cái này nên hấn hỏi tiếp: “Nói như vậy em có nhận biết bán thú nhân khác không? Anh không có ý gì đâu, chỉ là gần đây anh vô tình nhặt được một cô bé bán thú nhân, khoảng 5 6 tuổi, có lẽ cũng là huyết mạch Miêu Nữ như em. Nhưng mà cô bé không biết nói, lại cư xử giống mèo nhiều hơn là giống người...”

Lan bỗng nhiên bắt lấy tay Chính Nam, biểu tình có chút gấp gáp nói: “Anh nói là anh nhặt được một miêu nữ sao, khoảng 5 6 tuổi?”

Chính Nam có chút bất ngờ phản ứng của Lan nhưng hấn vẫn gật đầu nói: “Đúng vậy. Nhưng không giống em có thể hiểu và nói chuyện như nhân loại, cô bé khá là sợ người và không biết nói. Anh cố giao tiếp bình thường nhưng cô bé giống như nghe không hiểu tiếng người.”

Lan nước mắt như mưa nói: “Em... em có thể gặp cô bé không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Hắc Vô Thường vs Bạch Vô Thường

(CẢm tạ bạn #sonvupro123 đã đề cử Nguyệt Phiếu! Cầu đầu, NP...)

Chính Nam nhìn qua Tú Anh phú, được cô gật đầu đồng ý, hần cười nói: “Đi, đi qua Lý gia, hiện tại anh đang cho cô bé chơi với Gia Nguyệt.”

Lam vội vàng thu thập lại đầu tóc và trang điểm rồi ba người cùng nhau tới Lý gia.

...

Bên ngoài phòng luyện đan, Chính Nam mở cửa vào phòng thì thấy tiểu Nhã cả lỗ tai và đuôi đều biến thành trắng muốt, đang chạy trên mặt đất bằng bốn chân đuổi theo Gia Nguyệt phú bà, giống như là muốn giành lấy bánh trên tay cô bé.

Chính Nam cau mày quát: “Gia Nguyệt, bạn muốn ăn thì cho bạn ăn, tại sao lại làm như vậy?”

Gia Nguyệt phú bà vụt một cái, trốn sau lưng Chính Nam nói: “Không cho! Anh đưa cho em na9m cái bánh đã bị tiểu Nhã ăn hết bốn cái rồi, chỉ còn một cái này để em ăn nhưng tiểu Nhã nhất định muốn giành lấy.”

Chính Nam bắt đắc dĩ bế tiểu Nhã lên, nói: “Thì nhường cho bạn đi rồi anh lại cho em chứ sao. Bạn còn nhỏ không biết chuyện thì chiều bạn một chút, giống như anh chiều em vậy thôi.”

Gia Nguyệt phú bà ngúng nguẩy không muốn nhưng cuối cùng cũng cấn răng đưa cái Donut cuối cùng cho tiểu Nhã rồi bực bội ra một góc ngồi khoanh tay trước ngực, một bộ "em rất tức giận, mau tới dỗ em!"

Chính Nam đưa tiểu Nhã cho Lan bế rồi ra với cô bé: “Thôi nào, lớn rồi mà đi giận dỗi một bé mèo như vậy a. Muốn ăn bánh đúng không? Lát nữa anh sẽ làm thật nhiều cho em, không giận nữa nha.”

Gia Nguyệt phú bà không thèm nhìn Chính Nam, hừ một cái rồi quay qua hướng khác.

Chính Nam lại chạy tới trước mặt cô làm mặt quỷ treu chọc.

Lại quay đi.

Lại chọc.

...

Mấy lần liên tiếp như vậy, Gia Nguyệt phú bà cuối cùng nhịn không nổi. Cô bé bật cười, vênh cao cổ ngạo kiêu: “Em muốn ăn hương xí muối, năm cái!”

Chính Nam bế cô bé lên, giọng đầy cưng chiều: “Được, được! Năm cái Donut hương xí muối, lát nữa sẽ có cho Gia Nguyệt phú bà.”

Bế theo Gia Nguyệt phú bà lại chỗ Lan, Chính Nam hỏi: “Thế nào, Lan? Có phải người quen không?”

Lan lắc đầu, nức nở nói: “Em tới Hà thành nương nhờ Trần gia cũng là vì tìm kiếm em gái bị lạc mất 3 năm trước, nhưng không phải cô bé này.”

Chính Nam an ủi nói: “Vậy em cứ xem tiểu Nhã như em gái mình đi, dạy dỗ và nuôi nấng em ấy cho đàng hoàng. Tiền thì không cần lo, anh sẽ chu cấp cho hai người. Dù sao anh cũng không có kinh nghiệm nuôi trẻ hay dạy dỗ bán thú nhân, giữ lại bên người sẽ làm lỡ sự phát triển của em ấy.”

Tú Anh phú bà cũng gật đầu đồng ý: “Cứ mang về Phúc Đạt trông coi cũng được, như vậy vừa an toàn, vừa dễ chăm sóc, vừa tạo điều kiện cho em ấy tiếp xúc thêm với nhân loại.”

Có lẽ do có cùng huyết thống nên tiểu Nhã rất nhanh hòa thuận với Lan chứ không sợ như những người lạ khác.

Lan xoa đầu cô bé nói: “Nếu Tiểu thư đã cho phép thì em cũng không từ chối. Em sẽ cố gắng đối xử với tiểu Nhã thật tốt.”

Tú Anh phú bà mang theo Lan và tiểu Nhã rồi đi để mua sắm chút quần áo và đồ dùng, để lại Chính Nam tiếp tục dạy Gia Nguyệt phú bà luyện đan và tu luyện.

...

Chiều tối, Thanh Vân Tông, Nghị Sự Điện.

Chính Nam ngồi trên ghế trung tâm, chậm rãi nói: “Àt, tình hình mấy cô gái trên kia thế nào rồi?”

Ất hộ pháp Lam Phụng đứng lên báo cáo: “Chủ nhân, 233 cô gái chúng ta cứu về được thì có 7 người có dấu hiệu tinh thần không ổn định, 28 người hoàn toàn là người bình thường chưa từng trải qua tu luyện đều đã được tách riêng ra, còn lại 198 người khác đều đang trong quá trình hồi phục.”

Chính Nam gật đầu nói: “Tiếp tục theo dõi đi, không cần tạo bất kỳ áp lực gì với họ, ba ngày sau khi sức khỏe họ tốt hơn chúng ta mới tiến hành bước tiếp theo. À đúng, hôm qua chúng ta cướp sạch Liệt Hỏa Môn, tôi cũng chưa kiểm tra xem là có những gì, hôm nay sẵn mọi người đều ở đây đầy đủ, chúng ta kiểm tra thử.”

Chính Nam lấy ra nhẫn chứa đồ của Vương Hòa rồi đổ hết đồ đạc bên trong ra đất.

Mỗi một món đồ rơi ra, mặt hắn lại đen thêm một phần.

Đến lúc không còn gì rơi ra nữa, mặt Chính Nam đã đen nhánh như đáy nồi.

...

“Cmn! Cái gì rác rưởi tông môn, một món đồ ra hồn cũng không có, uổng phí cả linh thạch mở Linh Pháo, bán hết chỗ này cũng không bù nổi.” - Chính Nam đập bàn quát lớn.

"Thật cmn đen đui! Đầu tư thua lỗ a!"

Cuối cùng là ngồi phịch xuống như quả bóng xì hơi.

Nhìn biểu tình của Chính Nam, mọi người đều nín cười cực kỳ vất vả. Không thể tin nổi hàng này lại là Không thần sứ của Akatsuki a, ở đây chửi đồng như cái bà già điều ngoa.

Chính Nam mặt mũi xúi quẩy nói: “Lam Đại trưởng lão, những thứ này ông xem cái gì dùng được thì giữ lại cho Thanh Vân Tông, cái gì không dùng thì làm sao xử lý tùy ông.”

Chờ Lam Chiến gom hết mớ bong bóng kia, Chính Nam mới nói: “Được rồi, như vậy hôm nay chúng ta bắt đầu ngày tập luyện đội chiến đầu tiên. Đi, sân đối luyện nào mọi người.”

...

Thanh Vân Tông vốn là có Luyện Võ Trường, nhưng Chính Nam đã xem qua, cơ bản chỉ là một cái sân rộng không hơn không kém. Cho nên hắn rất hào phóng từ trong hệ thống cửa hàng mua xuống một cái cấp 5 Phòng Ngự Trận Bàn đặt vào Luyện Võ Trường, kích hoạt màn bảo vệ để mọi người có nơi mà tập luyện thực chiến.

Trên sân, Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà đứng đối diện nhau ở hai mép sân, nhìn nhau chăm chú.

Tú Anh phú bà nói: “Cô là Thích Khách hình tu luyện giả, đối chiến võ đài như thế này rất bất lợi a, có cần tôi nhường một chút không?”

Ngọc Ngân phú bà trả lời: “Cái đó thì không cần, ở đây chúng ta có thể nhường nhau nhưng ra ngoài kia kẻ thù sẽ không nhường. Cô cứ làm hết sức mình đi, dù sao thì anh ấy cũng đang nhìn, không phải sao?”

Tú Anh phú bà gật đầu: “Nếu cô đã nói vậy thì tôi sẽ dùng hết sức mình. Cũng là vì anh ấy đang nhìn.”

Hai người đồng thanh hô “Akatsuki” rồi bắt đầu giao chiến.

Tú Anh phú bà chủ trương đánh phủ đầu để hạn chế khả năng ẩn thân và áp sát của Ngọc Ngân phú bà, không có gì tệ hơn cho một Tề Tự khi bị Thích Khách áp sát a.

“Tuyền Qua Tề Tự”

Ngọc Ngân phú bà cũng đoán được tình huống sẽ là như thế này, cho nên cô đã có sẵn phương án chuẩn bị.

“Tam Thế Minh Vương Chú”

Một loại chú ấn giúp bản thân trong thời gian ngắn đạt tới khả năng khống chế thân thể siêu cường. Chính Nam đã nghiên cứu qua, Chú Ấn này sẽ cho Ngọc Ngân phú bà khả năng điều khiển thân thể tương tự một Lý Sương Kỳ trong thời gian khoảng 30 giây.

“Tật Phong Hành”

Kỹ năng cường hóa độ linh mẫn thân thể, rõ ràng Ngọc Ngân phú bà là muốn lợi dụng thân thể linh hoạt của mình để tránh qua lốc xoáy khống chế của đối phương.

Tú Anh phú bà cũng không cho rằng chỉ bằng một lốc xoáy này có thể bắt được đối thủ, cô lập tức tấn công.

“Lôi Đình Vạn Quân”

Lại là một kỹ năng quần công rộng với khả năng triệu hoán lôi đình tấn công mục tiêu, rất rõ ràng là Tú Anh phú bà muốn kết thúc thật nhanh trước khi bị áp sát.

Ở dưới đài, mọi người nín thở nhìn Ngọc Ngân phú bà linh hoạt tránh qua từng tia sét đánh xuống, thanh thoát như một vũ công.

Nguyệt Vịnh than thở: “Một người tấn công dũng mãnh, một người tránh né linh hoạt, thật sự là mãn nhãn.”

Chính Nam gật đầu: “Ý tưởng của cả hai đều không sai. Ở một nơi không có hoàn cảnh và điều kiện để lợi dụng như thế này, rất khó để có thể làm được gì khác ngoài lợi dụng ưu thế bản thân để đánh trực diện với đối thủ.”

Vượt qua được một nửa võ đài, mặc dù đã rất cố gắng tránh né nhưng Ngọc Ngân phú bà vẫn là bị đánh trúng vài tia sét, thân thể của cô đã bắt đầu bị ảnh hưởng.

Cẩn rằng, cô quyết định dùng ra con át chủ bài thứ nhất, bởi vì cô cần kéo ngắn thêm khoảng cách mới có thể sử dụng kỹ năng áp sát của mình.

“Mê Tung Loạn Bộ Quyết”

Thay vì một đường thẳng tiến lên rồi bị động tránh né sét của đối phương, Ngọc Ngân phú bà quyết định thay đổi hướng suy nghĩ bằng cách chủ động di chuyển theo hướng hỗn loạn để đối phương phải điều khiển sét đuổi theo mình.

Chính Nam gật đầu nói: “Rất tốt, thay đổi một hướng suy nghĩ sẽ để lợi thế của bản thân được phát huy tốt hơn nhiều. Nếu Bạch sớm dùng cách này, có lẽ đã không phải chật vật như vậy.”

Mọi người đều mở rộng tầm mắt, cũng là xông tới đối thủ, nhưng bị động tránh né đòn của đối phương và chủ động di chuyển để đối phương không bắt kịp hành động mình lại là hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Tú Anh phú bà cũng phát hiện tình huống không đúng, cô không thể theo kịp tốc độ đối thủ.

"Hừ, Đã cô muốn lao tới, vậy tôi chờ cô!"

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Bạch Hồ vs Giáp

“Băng Lôi Tế Tự”

Một vùng băng sương hình thành giống như bức tường trước mặt Tú Anh phú bà, bên trong còn có hỗn loạn lôi điện lấp lóe, Ngọc Ngân phú bà vừa lúc lọt vào khu vực này.

Mọi người đều đứng bật dậy xem xét tình hình trên sân, chỉ riêng Chính Nam vẫn còn ngồi bình tĩnh quan sát.

Trên sân, Tú Anh phú bà thở hồng hộc, tinh thần vẫn kéo căng.

Bình thường khi chiến đấu cô đều sử dụng Tu La hình thái tới nghiền ép đối thủ, nhưng hiện tại chỉ là đối chiến chứ không phải giết người, nên cô cũng không quá muốn ý lại vào lợi thế huyết mạch của mình.

“Như Ảnh Tùy Hình”

Vụt!

Từ trong màn sương, một bóng đen lấp lóe rồi xuất hiện ngay cạnh Tú Anh phú bà.

Bóng đen không phải ai khác mà chính là Ngọc Ngân phú bà.

“Liên Kích”

Vừa áp sát được đối thủ, Ngọc Ngân phú bà đã sử dụng ngay lợi thế linh hoạt của mình tiến hành công kích tốc độ cao.

Mặc dù đã rất cố gắng nhưng Tú Anh phú bà vẫn là bị Ngọc Ngân phú bà áp sát, thế nhưng như vậy không có nghĩa là Tú Anh phú bà đã chắc chắn thua cuộc.

“Nghĩem Hàn Chi Lực”

Một mảng băng sương hình thành cực nhanh quanh thân Tú Anh phú bà, đồng thời cô cũng sử dụng vũ khí của mình đón đỡ đòn đánh của đối phương.

Vũ khí của cô chính là đôi găng tay mà Chính Nam chế tạo, còn cố ý yêu cầu hẳn làm nó thật dẻo dai.

Ngọc Ngân phú bà một đòn không thành công, cô lập tức phát động tấn công liên tục.

“Cuồng Loạn Trảm”

“Trí Mệnh Tảo Kích”

“Long Đằng Trảm”

Liên tục là công kích như cuồng phong vũ bão đổ ập lên người Tú Anh phú bà. Trang phục trên người cô đã bắt đầu hư hại nghiêm trọng, thậm chí máu đã bắt đầu đổ.

Đúng lúc này, Ngọc Ngân phú bà cảm thấy không đúng nên lập tức rút lui thật nhanh ra khỏi vòng chiến. Cô cuối cùng cũng phát hiện ra đối thủ là cố ý trúng đòn để mua thời gian thi triển kỹ năng.

“Lôi Đình Vạn Quân”

Bầu trời ảm đạm kéo mây đen, rất nhanh những tia sét thô to bằng cánh tay người liên tục đánh xuống hai người.

Đúng vậy, là đánh xuống cả hai người.

Tú Anh phú bà muốn liều mạng, cô không để ý an nguy bản thân mà triệu hoán lôi đình đánh thẳng xuống người mình, ý đồ cùng đối thủ “chết chung”.

Ngọc Ngân phú bà đứng ở nơi an toàn cũng sửng sốt trước quyết định táo bạo này của Tú Anh phú bà.

Chính Nam thì đứng lên nói nhỏ: “Trận này Hắc Vô Thường thần sứ thắng rồi.”

Đang lúc mọi người không hiểu ra sao thì bão lôi đình kia đột nhiên ngừng lại, bên trong là một mặt mờ mịt, ngơ ngác Ngọc Ngân phú bà.

Chính Nam bay lên đài kiểm tra vết thương của hai người, cho họ ăn đan dược rồi nói: “Hắn là một loại thời - không kỹ năng, hoán đổi vị trí bản thân và đối thủ cho nhau a. Rất tốt, đủ táo bạo, nắm bắt thời cơ chuẩn xác, đối với bản thân mình cũng đủ hung ác.”

Tú Anh phú bà yếu ớt cười: “Vẫn không qua được mắt anh. Bạch, cô rất lợi hại. Nếu không dùng cách này thì quả thật là tôi không thể thắng được.”

Ngọc Ngân phú bà lắc đầu nói: “Không có khác biệt, thắng chính là thắng, thua là thua. Lần sau tôi sẽ thắng trở lại.”

Hai tay kẹp lấy hai vị phú bà rồi bay xuống chỗ quan sát, Chính Nam cao giọng nói: “Mọi người đều thấy a, rất đặc sắc, rất mãn nhãn nhưng cũng không kém phần nguy hiểm và liêu lĩnh.”

“Trận thứ nhất, Hắc Vô Thường thần sứ thắng. Tiếp theo Bạch Hồ - Giáp, tới hai người.”

Hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân nhìn nhau rồi gật đầu bay lên đài.

Chính Nam thì đỡ hai vị phú bà ngồi xuống rồi cao giọng nói: “Trận thứ hai, bắt đầu!”

Trên đài, Vũ Vân nói: “Chị hai, từ bé đến lớn luôn là chị nhường nhịn, bảo vệ và chăm sóc em. Chưa bao giờ em nghĩ là mình sẽ vùng tay về phía chị, nhưng mà hôm nay em có lý do để phải làm như vậy. Chị cẩn thận nhé!”

Vũ Tuyết gật đầu nói: “Tình thần như vậy rất tốt a, chị cũng muốn xem em gái nhỏ của chị đã đủ khả năng đuổi theo ước mơ của mình mà không có chị hay chưa.”

“Akatsuki!” - Một tiếng la đồng thanh đánh dấu trận chiến bắt đầu.

Cao hơn em gái mình tới sáu cánh giới nhỏ, trong đó có một cánh giới lớn, tất nhiên Vũ Tuyết phú bà sẽ không ra tay nghiền ép trước mà chủ động nhường sân khấu lại cho Vũ Vân thể hiện khả năng phối hợp chiêu thức của mình.

Tuy vậy cô cũng cần làm ra phòng ngự cho bản thân.

“Bàn Thạch Hộ Giáp” - Tăng khả năng phòng ngự của bản thân bằng cách hình thành một lớp giáp quanh thân từ đất đá.

Vũ Vân cũng biết ý định của chị mình nên cô ra tay không chút nào lưu tình.

“Linh Đồng”

Một loại đồng thuật cùng loại với Bạch Nhân của Chính Nam, nhưng cho khả năng nhìn dòng chảy nguyên khí rất giới hạn.

“Vũ - Phong Khóp”

Vũ Vân tính toán rất không sai khi cô không dồn nguyên khí tấn công mù quáng mà vận dụng đồng thuật để quan sát dòng chảy nguyên khí của mục tiêu nhằm tìm ra điểm yếu rồi mới tấn công vào.

Vũ Tuyết phú bà lách mình tránh né chiêu thức của Vũ Vân rồi nói: “Em không thể tấn công đối thủ như vậy được, việc đầu tiên em phải làm đó là nghĩ cách khóa được đối thủ hoặc có phương án khác đảm bảo chiêu thức của em sẽ trúng hoặc ít nhất là dồn đối thủ vào vị trí cho các chiêu thức tiếp theo. Tấn công như thế này ngoài hao tổn nguyên khí và lộ bài ra thì không có tác dụng gì cả.”

Vũ Vân gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

“Nhiếp Hồn Chú”

“Bách Hoa Liễu Loạn”

Chính Nam trên đài lắc đầu: “Không được, tinh thần thuật có đôi khi rất lợi hại, nhưng dùng nó lên một đối thủ mạnh hơn mình và trạng thái toàn thịnh như vậy là hoàn toàn sai. Giáp hộ pháp quá non rồi.”

Ngay lúc mọi người, thậm chí là Vũ Tuyết phú bà đều có suy nghĩ tương tự như Chính Nam thì Vũ Vân trên đài lại có ý tưởng khác.

“Linh Cơ” - Trong thời gian ngắn mở khóa Thức Hải, để bản thân rơi vào trạng thái gần giống như tẩu hỏa nhập ma, lợi ích là có thể tăng độ cuồng bạo của nguyên khí.

“Linh Tế” - Lại là trong thời gian ngắn mở khóa huyết đạo trên thân thể, điên cuồng hấp thu linh khí từ ngoại giới. Một kỹ năng cho khả năng hồi phục rất bá đạo, nhưng hậu quả cũng không dễ chịu.

Thì ra tất cả phía trước đều là giả tượng, ý định thật sự của Vũ Vân là ở chiêu thức cuối cùng này khi cô dồn toàn bộ các kỹ năng có hiệu ứng lên người mình cùng một lúc.

Dưới trạng thái “Linh Cơ” và “Linh Tế”, Vũ Vân có thể đẩy giới hạn nguyên khí của bản thân lên tới Không Minh sơ kỳ và sặc đầy nó trong thời gian cực ngắn.

Sau khi tăng giới hạn nguyên khí của bản thân và sặc đầy rồi, vậy thì biến nó trở nên cuồng bạo và tấn công.

“Thâu Thiên Hoán Nhật” - thiêu đốt nguyên khí trong cơ thể.

“Hoa Tiên Vũ”

Một cơn lốc xoáy cực lớn, cực cuồng bạo tấn công về phía Vũ Tuyết phú bà.

Chính Nam lắc đầu: “Đáng tiếc.” - Hắn bay lên đài đỡ lấy loạn choạng muốn té Vũ Vân.

Bên kia, Vũ Tuyết phú bà có thể dễ dàng tránh né chiêu thức này nhưng cô quyết định ngạnh kháng qua, đây là để cho cố gắng của Vũ Vân không bị lãng phí.

Thế nhưng không có nghĩa là cô sẽ đứng im chịu đòn mà không phòng ngự gì cả.

“Sa Chi Thủ Hộ” - Bảo vệ những vị trí hiểm yếu.

“Nguyên Khí Hộ Thể” - Trải đều nguyên khí tới tất cả các nơi trên cơ thể để phòng ngự, đây là kỹ năng chỉ có Không Minh Kỳ trở lên sau khi mở ra Thức Hải mới có thể hiểu được.

Làm xong phòng ngự, Vũ Tuyết phú bà bắt đầu thừa nhận cơn lốc xoáy cuồng bạo kia quét qua người mình.

Mọi người đều có chút lo lắng cho Vũ Tuyết phú bà, mặc dù biết sẽ không có nguy hiểm trí mạng nhưng đứng im chịu đòn như vậy cũng quá hung ác chứ.

Chính Nam cười nói: “Không có việc gì đâu, mọi người đừng lo lắng. Trận này Bạch Hồ thần sứ thắng.”

Lốc xoáy tan đi, lộ ra thân ảnh có chút chật vật của Vũ Tuyết phú bà, nhưng như Chính Nam nói, cô một chút vấn đề cũng không có, bởi vì lốc xoáy kia ngay cả hai lớp phòng ngự của cô cũng không có đánh tan, nói chỉ tới thân thể.

Vũ Tuyết phú bà lo lắng hỏi: “Em ấy có sao không?”

Chính Nam lắc đầu nói: “Chỉ là thoát lực một chút, nghỉ ngơi hồi phục là không sao. Em a, đúng là cái miệng không, cứ tránh ra hoặc đánh tan nó không được sao, đừng chịu trận ở đó làm gì?”

Vũ Tuyết phú bà lắc đầu không nói, nếu cô quá dễ dàng tránh khỏi chiêu thức mà Vũ Văn dồn hết tâm huyết như vậy, cô sợ Vũ Văn sẽ hụt hẫng.

Để Vũ Tuyết phú bà đỡ Vũ Văn xuống dưới nghỉ ngơi, Chính Nam cao giọng nói: “Không biết vừa rồi mọi người cảm thấy một phía nghiêng ép có chán hay không chứ tôi là cảm thấy khá chán rồi. Bính, em lên đài, anh và em đánh trước một trận, để Lam gia hai ông cháu chờ thêm một lát đi.”

Nguyệt Vịnh lập tức đứng lên hào hứng nói: “Được a, em còn là chưa bao giờ thấy anh ra tay đâu, lần này phải đánh cho tận hứng.”

Mọi người ở đây cũng là tò mò về năng lực của Chính Nam, bởi vì ngoài Ngọc Ngân phú bà biết được một số ra thì những người còn lại hầu như chỉ thấy hân sử dụng Hóa Độn mà thôi.

Đứng đối diện nhau từ hai mép võ đài, Chính Nam nói: “Bính a, đừng có vì anh là chủ nhân của em mà nương tay nhé, xuất ra bản lĩnh của Tân Tinh Bảng thứ 14 đi.”

Nguyệt Vịnh gật đầu nói: “Em sẽ không nương tay, vì em thật sự muốn đánh chủ nhân của em một trận đây.”

“Akatsuki!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Không thần sứ vs Bính hộ pháp(1)

Chính Nam không nhiều lời mà xông thẳng tới Nguyệt Vịnh để tấn công cận thân, tấn công từ xa không phải là lợi thế của hắn.

Bởi vì chưa từng biết sở trường của Chính Nam là gì nên Nguyệt Vịnh vẫn là dựa theo lối đánh của bản thân để chiến đấu.

“Kính Hoa Thủy Nguyệt” - Tạo ra một phân thân trong khoảng thời gian nhất định.

“Nguyệt Quang Vịnh”

Hai tia sáng từ hai "Nguyệt Vịnh" giống nhau như đúc bắn về phía Chính Nam, phân thân của Nguyệt Vịnh có khả năng thi triển mọi kỹ năng cô thi triển gần như cùng lúc.

Chính Nam với lợi thế Bạch Nhãn và Tả Luân Nhãn của mình dễ dàng tránh qua cả hai tia sáng rồi tốc độ không giảm tiếp tục tiến tới.

Nguyệt Vịnh khẽ thì thầm: “Tốc độ và phản ứng như vậy, công kích bình thường là không có tác dụng a. Như thế này thì sao!”

“Minh Âm Vịnh” - Âm ba công kích bằng tinh thần lực.

Tấn công một hướng không có tác dụng, Nguyệt Vịnh quyết định tấn công từ nhiều hướng bằng âm ba công kích

Chính Nam lập tức chuyển hướng, tiếp tục lao tới chắc chắn sẽ lọt vào phạm vi công kích tinh thần quý dị kia, đó không phải là thứ mà Bạch Nhãn và Tả Luân Nhãn có thể giúp hắn đối phó được.

Âm ba công kích rất khó phòng ngự, nhất là khi người tri triển là tinh thần hệ và người bị đòn là miễn lực hệ như Chính Nam, vì thế hắn chủ động không thừa nhận chiêu thức này của Nguyệt Vịnh.

Thấy Chính Nam không tiếp tục tiến lên, Nguyệt Vịnh cười nói: “Nếu như anh không tiến lên em sẽ ép anh rơi xuống đài nhé.” - Là một cái ma nữ, tâm lý chiến chính là thứ cô am hiểu nhất.

Chính Nam cũng không phải trẻ con, chiêu khích tướng này còn lâu mới động được đến tự ái của hắn.

Hắn không nói lời nào mà đưa tay lên kết ấn.

Ngọc Ngân phú bà và Vũ Văn nhìn nhau: “Ấn pháp này là...”

“Nhân Pháp - Vụ Ẩn Thuật”

Sương mù được Chính Nam điều khiển vừa đủ để bao trùm tới mép võ đài, hắn muốn lợi dụng ưu thế về tầm nhìn để áp sát Nguyệt Vịnh an toàn hơn.

Nguyệt Vịnh quay đầu nhìn quanh, ngoài năm ngón tay ra thì cái gì cũng không thấy, thậm chí tinh thần lực cũng bị hạn chế lại chỉ có 3m quanh thân.

Nói cách khác, cô hoàn toàn “mù” bên trong màn sương của Chính Nam!

Nguyệt Vịnh thu hồi lại phân thân, kéo căng tinh thần để phòng bốn phía. Duy trì phân thân trong tình huống này quá hao tổn nguyên khí, trong khi mục tiêu còn không thấy thì như vậy là một sự lãng phí lớn không cần thiết.

Bỗng nhiên xung quanh Nguyệt Vịnh lù lù tiến tới thật nhiều thân ảnh.

Bên trong màn sương, những thân ảnh kia chậm rì rì từng bước áp sát Nguyệt Vịnh, giống như chúng không hề có ý định tấn công mà chỉ làm như vậy để dọa cô thôi.

Nguyệt Vịnh không tin tã, cô vung tay đánh ra một tia Nguyệt Quang về phía cái bóng đen gần nhất, bóng đen lập tức bị cắt ngang làm hai phần nhưng lại chậm rãi đứng lên hai bóng đen khác.

Nguyệt Vịnh hí mắt: “Là nguyên khí thể, hay là ảo ảnh?”

Lại thử tấn công vài bóng đen, vẫn là tình huống tương tự diễn ra.

Những bóng đen ngày càng tiến gần tới Nguyệt Vịnh, thậm chí đã có vài bóng đen tiến tới đủ gần để tấn công nhưng chỉ vây quanh thôi chứ không làm gì cả.

Nguyệt Vịnh lúc này mới nhìn rõ được, những bóng đen này đều là Chính Nam, hoặc là nói, có hình dạng của Chính Nam.

“Không thể là phân thân, với số lượng phân thân lớn như thế này sẽ cực kỳ tiêu hao nguyên khí, anh ấy sẽ không dùng nhiều nguyên khí như vậy chỉ để "dọa" mình được. Như vậy, đây chỉ là ảo ảnh.” - Nguyệt Vịnh đưa tay ra sờ lấy một bóng đen, hoàn toàn xuyên qua người, bóng đen cũng không đánh trúng cô.

Chính Nam trốn ở một bên nhìn xem toàn bộ quá trình. Đối với phản ứng của Nguyệt Vịnh, hắn cảm thấy rất hài lòng.

Nguyệt Vịnh sau khi hiểu thấu chiêu này lại nảy sinh một nghi vấn khác: “Anh ấy dùng ảo ảnh vây mình ở đây, chẳng lẽ là để chuẩn bị đại chiêu ở đâu đó. Không được, nếu bây giờ anh ấy chuẩn bị đại chiêu thì nó sẽ lớn cỡ nào a.” - Bị suy đoán của mình dọa cho sợ hãi, cô quyết định phải làm gì đó trước khi quá muộn.

“Thải Vân Chương Nguyệt”

Thổi bay mây mù che mặt trăng, ý nói chiêu này có thể thổi tan các hiệu ứng bất lợi trên bản thân, Nguyệt Vịnh dùng nó để thổi tan các phân thân đang tiến đến gần cô.

“Tà Nguyệt Giới”

Một kết giới lấy Nguyệt Vịnh làm trung tâm bắt đầu lan ra với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã bao lấy toàn bộ võ đài, trùm lấy cả màn sương của Chính Nam. Trên đỉnh kết giới còn có một vầng trăng tròn chiếu sáng toàn bộ không gian bên trong.

Dưới khán đài, đám khán giả mừng bức!

Bởi vì trước đó màn sương đã che hết tầm nhìn mọi người, bây giờ lại thêm Tà Nguyệt kết giới, này ai còn xem được.

Lam Phụng thì thầm “Nhìn thật giống trái bong bóng lớn có khói bên trong, đẹp mắt a.”

Ngọc Ngân thì mặt hơi đỏ nghĩ: “Kết giới này, làm sao... xấu như vậy a...” - Nhìn nửa hình tròn có một cái mặt trăng nhô lên phía trên, mới qua nhân sự Ngọc Ngân phú bà lập tức nghĩ tới đồi núi của mình.

Bên trong kết giới, Nguyệt Vịnh vẫn là cau mày.

Kết giới do cô làm chủ, theo lẽ thường là cô có thể cảm nhận được mọi góc ngách bên trong nó, thế nhưng cô vẫn không cảm nhận được hơi thở của Chính Nam.

“Hừ! thế này thì sao?”

“Hiếu Nguyệt”

Mặt trăng treo phía trên kết giới phát ra ánh sáng chói lọi, toàn bộ màn sương bị ánh sáng này chiếu rõ ràng.

Bên ngoài mọi người đều thấy rõ, trên võ đài ngoài Nguyệt Vĩnh ra thì không còn ai cả.

Tử Anh phú bà hỏi: “Anh ấy đâu rồi?” - Đây cũng là câu hỏi chung của mọi người.

Ngọc Ngân phú bà thân nhiên đáp: “Bên dưới.”

Như để chứng minh cho lời của Ngọc Ngân phú bà, hai bàn tay từ mặt đất thò lên, nắm lấy hai chân rồi kéo Nguyệt Vĩnh xuống lòng đất, chỉ còn chừa lại phần đầu.

Chính Nam lúc này mới từ lòng đất một nơi khác hiện thân, chậm rãi đi tới gần Nguyệt Vĩnh nói: “Như thế nào đây, Bính hộ pháp. Tà Nguyệt Giới không thể cảm nhận hơi thở của anh sao?”

Ngoài mặt nói như vậy nhưng trong lòng Chính Nam thở phào một hơi may mắn, trang phục Akatsuki có khả năng che giấu hơi thở, nếu không thủ đoạn sử dụng “Thổ Động - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật” của hắn có thể là trốn không qua Tà Nguyệt Giới a.

Nguyệt Vĩnh không nói gì mà ngược mắt nhìn Chính Nam.

Oa! Oa! Oa!

Chính Nam cau mày rồi hóa thành bầy quạ bay tán loạn, bởi vì hắn bị một lưỡi đao ánh sáng chém xuyên qua người.

Nhìn bầy quạ hợp lại thành Chính Nam, Nguyệt Vĩnh thờ dãi: “Đáng tiếc.”

“Lạc Nguyệt Kích” - Lợi dụng vàng Tà Nguyệt phía trên phát ra công kích, rất thích hợp để đánh lên nhưng nếu đối thủ đã biết được vậy thì chiều này không thể sử dụng lần thứ hai.

Chính Nam trong lòng vuốt mồ hôi nhưng bên ngoài vẫn trang bức nói: “Thế nào, em còn gì để nói sao?”

"Em sẽ không nói, mà em làm!"

Bỗng nhiên, một luồng sáng từ Tà Nguyệt chiếu thẳng xuống Nguyệt Vĩnh, huyết Thần Đình của cô xuất hiện màu đen ẩn kín rồi bắt đầu nở rộ, lan ra toàn thân.

Tử Anh phú bà cau mày: “Bính là muốn mở huyết mạch sao?”

Vũ Tuyết phú bà lẩm nhẩm: “Muốn triệu hoán Nguyệt Thần hộ thể a?”

“Tế Nguyệt Lễ” - Kích hoạt Nguyệt Thần huyết mạch, triệu hoán nguyệt quang hộ thể.

Ầm!

Mặt đất vây Nguyệt Vĩnh không phải là mặt đất bình thường, nó bị Chính Nam dùng nguyên khí cổ hóa, mật độ phân tử cực cao, cho nên Nguyệt Vĩnh mới không thể dễ dàng thoát ra được.

Thế nhưng hiện tại nó đã bị cô phá tan từ bên trong phá ra!

Trước mặt Chính Nam, mặt nạ Akatsuki của Nguyệt Vĩnh đã vỡ do dư chấn, lộ ra hoa văn màu đen yêu dị đã lan gần như toàn thân.

Nguyệt Vĩnh lấy ra vũ khí của mình, là một cái câu liêm, giống như thứ mà các tử thần vẫn dùng để câu người chết.

Chính Nam sững sờ nói: “Nguyệt Chi Thể? Em làm thật a?”

Nguyệt Vĩnh khoe miệng cong lên nụ cười, kết hợp với khuôn mặt ma mị kia nhìn cực kỳ hóp hờn: “Tất nhiên là thật, em cũng muốn anh phải ra hết sức mới được a.”

“Vân Khởi”

Dùng câu liêm kêu gọi một đám mây mù tấn công đối thủ, thực chất bên trong che giấu từ 3 - 5 đạo nguyệt quang nhận.

Nguyệt Vĩnh ra tay trước, cô cần tốc chiến tốc thắng, bởi vì trạng thái Nguyệt Chi Thể này của cô mặc dù cho cô thắng tiến sức mạnh rất nhiều nhưng tiêu hao nguyên khí cũng nhanh không kém gì tháo nước.

Chính Nam nhẹ nhõm tránh qua đòn này rồi nói: “Này, chỉ là giao lưu mà thôi, em như vậy sẽ suy yếu mấy ngày đó a.”

Nguyệt Vĩnh không nói mà liên tục phát ra mấy đạo “Vân Khởi”, tất cả cả đều bị Chính Nam né được. Cô biết tiếp tục cũng không có tác dụng gì nên phải đổi chiến thuật.

“Để xem lần này anh tránh như thế nào?”

“Nguyệt Dẫn - Lạc Nguyệt Kích”

Lấy bản thân ý chí làm chỉ đường, Nguyệt Vịnh chỉ định Tà Nguyệt thả xuống nguyệt quang tấn công Chính Nam.

Nhìn trên đầu rơi xuống cả chục đạo nguyệt quang nhận, Chính Nam có chút vã mồ hôi.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Di Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Không thần sứ vs Bính hộ pháp(2)

“Bát Quái Chương - Hồi Thiên”

Tránh né mãi cũng mất mặt, Chính Nam quyết định đỡ lấy đòn đánh này.

Liên tục xoay tròn bắn hết nguyệt quang ra bốn phía, Chính Nam từ trước đây rất lâu cũng đã phát huy được khả năng “phòng ngự tuyệt đối” của Hồi Thiên.

Nguyệt Vịnh mỉm cười nói: “Rốt cuộc không tránh né nữa sao. Vậy thì tiếp tục.”

“Nguyệt Dẫn - Đăng Nguyệt Dịch”

Thay vì sử dụng nhiều tia nguyệt quang nhỏ, lần này Nguyệt Vịnh gom tất cả lại thành một đạo nguyệt quang cực lớn, nhìn như một cái sao chổi nhỏ đang rơi xuống.

Chính Nam lau mồ hôi, hần cảm thấy nếu đỡ đòn này sẽ trở thành sai lầm lớn nhất trong đời hần, và hần chán ghét các sai lầm.

Chính Nam ngừng lại Hồi Thiên, hần phải hạ gục Nguyệt Vịnh trước khi bị cô đứng từ xa “nuke” chết.

“Thuần Thân Thuật”

Trước hết phải tránh ra khỏi phạm vi công kích của cái sao chổi nhỏ kia trước, sau đó là tiến hành áp sát.

“Nhu Bộ - Song Sư Quyền”

Kỳ dị bước chân kết hợp với hai bàn tay chân khí có hình hai đầu sư tử, nhìn Chính Nam từ xa giống như hai con sư tử đang xông tới Nguyệt Vịnh.

“Bát Quái - Không Chương”

“Hừ, muốn cận chiến, em cũng không sợ anh a.”

“Thần Liêm Phật Quế”

Một đạo quang nhận từ câu liêm của Nguyệt Vịnh bắn ra và chạm với chương kinh của Chính Nam phát ra một tiếng nổ vang, hai người xông qua dư chấn của vụ nổ, lao vào cận chiến với nhau.

Bên ngoài mọi người mòng bức!

Từ lúc Nguyệt Vịnh biến thân thì võ đài đã lâm vào trạng thái "mất điện", chỉ có lâu lâu lấp lóe ánh sáng và tiếng nổ vang.

Bây giờ thì nổ lớn rồi!

Trong kết giới, Tân Tinh bảng thứ 14 "Tà Nguyệt" Nguyệt Vịnh, nổi danh là một Tể Tự thiên tài, vậy mà hiện tại lại đang dùng câu liêm của mình đánh cận chiến ngang ngửa với người mang hai đồng thuật như Chính Nam.

Không nhìn thấy sẽ không có ai tin a!

Có câu “Nhất thốn trường, nhất thốn cường”, ý nói trong chiến đấu, vũ khí càng dài thì càng có lợi.

Nguyệt Vịnh với lợi thế chiều dài của câu liêm, liên tục là người chủ động công kích, đồng thời vẫn giữ được khoảng cách đủ an toàn, bởi vì vũ khí của

Chính Nam chỉ là một thanh kunai rất ngắn.

Thế nhưng cũng có câu “Thiên hạ vô công, duy nhanh không phá”.

Với sự linh hoạt, dẻo dai và lợi thế về đồng thuật, Chính Nam hoàn toàn đề lên đánh Nguyệt Vịnh khi hắn áp sát cô thành công.

Hắn để cô còn đứng tới hiện tại là vì muốn dạy cho Nguyệt Vịnh một bài học mà thôi!

Và hiện tại, Nguyệt Vịnh đã hối hận khi quá tự tin vào huyết mạch của mình mà để vướng vào tình huống này, cô muốn rút ra đã không kịp nữa.

Lợi dụng Nguyệt Vịnh có chút phân tâm, Chính Nam cúi người tránh khỏi một liềm phạt ngang của cô rồi xoay người gạt chân khiến cô mất trụ.

Thông thường thì người ta sẽ té trong trường hợp này, nhưng Nguyệt Vịnh thân thủ cũng không phải tầm thường. Mặc dù bị Chính Nam gạt chân trụ và đang trên đà té xuống nhưng cô cũng kịp chống một tay xuống làm trụ thay chân, cùng lúc đó hai chân ở trên trời của cô cũng đá về phía Chính Nam.

Chính Nam một tay bắt lấy chân của Nguyệt Vịnh, nhưng cảm thấy dưới chân sinh gió nên hắn nhấc một chân lên rồi giẫm xuống. Dưới chân hắn, câu liềm của Nguyệt Vịnh bị hắn giẫm chặt không có cách nào rút ra được, chân còn lại của cô tiếp tục làm ra động tác đá nhưng bị Chính Nam dùng tay còn lại bắt được luôn.

Nguyệt Vịnh cắn răng buông ra câu liềm của mình, lợi dụng chính bản thân Chính Nam đang giữ hai chân cô làm trụ để cong người lên dùng hai tay tấn công, mục tiêu chính là... tiểu Chính Nam.

Chính Nam trong lòng vã mồ hôi, Nguyệt Vịnh chiêu này thực sự hiểm a!

Hắn nắm lấy hai chân cô rồi bật mạnh về sau, dùng đà đó xoay người ném cô lên không rồi làm ra tư thế chuẩn bị.

Trước đó Chính Nam đã quy định là trong chiến đấu không được sử dụng phi hành khí, cho nên hiện tại Nguyệt Vịnh hoàn toàn không có điểm tựa để dừng lại xu hướng bay lên của mình cũng như phát lực đánh trả.

“Bát Quái - Lục Thập Tứ Chương”

Lúc Nguyệt Vịnh rơi xuống cũng là lúc cô phải đón nhận đòn kết liễu của Chính Nam.

Toàn bộ 64 chương được đánh lên người Nguyệt Vịnh, nguyên khí và khí huyết của cô bị hạn chế tới đa, trạng thái Nguyệt Chi Thể và Tà Nguyệt Giới cũng không thể duy trì, Chính Nam cũng tản đi Vụ Ẩn Thuật vì trận đấu đã kết thúc.

Thấy kết giới và sương mù tan đi, mọi người đều tranh nhau xông lên đài nhìn.

Ở trung tâm võ đài, mọi người thấy rõ Nguyệt Vịnh mặt nạ tan vỡ, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tràn ra tia máu đang nằm im trên mặt đất, câu liềm của cô nằm bên cạnh.

Còn Chính Nam ngoại trừ quần áo có chút lộn xộn thì không có gì xê xích nhiều, gần như là toàn thịnh, chỉ có hắn tự mình biết rõ là tiêu hao bao nhiêu mà thôi.

Ngọc Ngân phú bà không lạ lùng gì với tình trạng hiện tại của Nguyệt Vịnh, bởi vì bản cô trải qua nhiều lắm rồi. Cô hỏi Chính Nam: “Anh đánh cô ấy bao nhiêu lần thế?”

Chính Nam giọng có chút tức tối nói: “64 chương!”

Mọi người không hiểu vì sao hắn hẳn học như vậy, chỉ có bản thân Nguyệt Vịnh biết nên cô có chút mất tự nhiên.

Tú Anh phú bà kiểm tra Nguyệt Vịnh chút rồi nói: “Không có tổn thương, chỉ là rất nhiều kinh mạch bị tắc nghẽn nên mất khả năng hoạt động. Đây, cô dùng cả haisở trường mạnh nhất của mình mà vẫn thảm như vậy a?”

Nguyệt Vịnh khó khăn nói: “Biết sao được, một chữ Tà của tôi bị đôi mắt kia khắc chế hoàn toàn. Trận đấu dài như vậy vì hầu hết thời gian là anh ấy đứng im cho tôi đánh mà thôi, đáng tiếc là một lần cũng không trúng.”

Tú Anh phú bà chấn động, cả Tà Nguyệt Giới và Nguyệt Chi Thể đều được Nguyệt Vịnh sử dụng nhưng đánh Chính Nam không trúng một lần nào, này sao có thể?

Cô quay sang nhìn Chính Nam như nhìn cái quái vật.

Chính Nam toàn thân khó chịu nói: “Làm sao? Với trạng thái đó của Bình, chỉ cần trúng một đòn thì anh đảm bảo người nằm đó chính là anh á.”

Nguyệt Vịnh tò mò hỏi: “Em từ đầu đến cuối là bị anh dồn ép tới mức phải dùng tất cả mọi thứ, nhưng ngoại trừ dùng nguyên khí để tạo sương mù ra, em không thấy anh có bất kỳ tiêu hao gì a? Tại sao lại như vậy?”

Mọi người mộng bức, ép Tần Tinh Bảng thứ 14 “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh dùng tất cả thủ đoạn, cuối cùng vẫn là thua thảm thế nhưng bản thân Chính

Nam gần như không cần dùng nguyên khí?

Già đi?

Chính Nam gật đầu nói: “Tại sao anh phải dùng nguyên khí khi lợi thế lớn nhất của anh chính là đôi mắt này. Anh có thể chỉ sử dụng nó và sức mạnh thân thể liên tục tránh né, để em cho rằng tất cả thủ đoạn của em đều vô dụng rồi lần lượt nóng lòng xuất ra át chủ bài, cuối cùng lại rơi vào bẫy cận chiến của anh, cũng chính là nơi đôi mắt này lợi hại nhất. Kết quả thì mọi người đều thấy a.”

Lam Chiến thờ dài nói: “Ngay từ khi bước lên võ đài này, Bính hộ pháp đã bị Không đại nhân tính toán, từng chút từng chút bị dẫn vào kết cục đã được dụng sẵn.”

Nguyệt Vịnh hồi tưởng lại những gì vừa diễn ra.

Từ đầu tiên bị Chính Nam dùng sương mù hạn chế tầm nhìn và ảo ảnh gây nhiễu loạn phán đoán, tới lúc bị hấn kéo xuống lòng đất buộc phải biến thân, cuối cùng vì toàn bộ công kích đều không trúng đích mà bị dẫn dụ chấp nhận cận chiến, hoàn toàn quên đi rằng đối phương mạnh nhất chính là khoản này.

Từ đầu đến cuối, tất cả những gì cô làm đều đã được đối phương vạch sẵn cho một con đường, con đường đi tới thất bại mà cô hồn nhiên không hay biết, cứ như vậy từng bước từng bước đi tới cuối cùng.

Thờ dài một hơi, Nguyệt Vịnh khôi phục lại đầu chí, nói: “Lần này em thua tâm phục, khẩu phục, thế nhưng lần sau em nhất định sẽ thắng trở lại.”

Chính Nam trừng mắt cô nói: “Lần sau? Chờ em khôi phục cũng là chuyện của 3 4 ngày sau rồi, lúc đó rồi nói tiếp.”

Chính Nam ngẩng đầu lên nói với mọi người: “Tôi chỉ muốn mọi người cùng nhau giao lưu trong hòa bình và nhường nhịn a, tại sao mọi người phải làm như sinh tử chiến như vậy? Nhìn tình trạng của Giáp và Bính thì trong vòng ba ngày tới là không có khả năng tái chiến rồi.”

Giáp hộ pháp Vũ Văn ngập ngừng nói: “Em... em chỉ là muốn làm hết sức mình mà thôi.” - Nhìn thấy Tân Tinh Bảng thứ 14 thiên tài bị Chính Nam “không chút hao tổn” đánh thành thảm như vậy, cô cũng không có giống như trước kia nhảy nhót trước mặt hấn, thậm chí cảm thấy có chút kính sợ.

Chính Nam gật đầu nói: “Là tôi không suy nghĩ chu toàn. Chuyện này tạm thời gác sang một bên đi, cho tới lúc tôi có phương án tốt hơn, mọi người ai có nhu cầu và thời gian rảnh có thể tùy ý bắt cặp tập luyện. Mà, luyện tập thêm khi có thể nhưng đừng ảnh hưởng đến khả năng nhận nhiệm vụ bất ngờ, có được hay không?”

“Được” - Mọi người đều đồng ý với phương án này.

Chính Nam giải huyết cho Nguyệt Vịnh rồi cùng Ngọc Ngân phú bà trở về Lý gia, kết thúc một ngày chiến đấu vất vả bằng trận chiến trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Nhị trưởng lão, Nguyệt Nhi

Hôm sau, Chính Nam tới phòng Nguyệt Vịnh tại Thanh Vân Tông giúp cô kiểm tra thân thể.

“Thân thể gần như khôi phục hoàn toàn, mặc dù mỗi lần sử dụng đều để lại di chứng không nhẹ nhưng không thể phủ nhận tốc độ khôi phục của Nguyệt Thần huyết mạch thật sự đáng ngưỡng mộ. Nói như vậy không có nghĩa là lần sau lại dùng bữa bãi nữa nghe chưa!?”

Nguyệt Vịnh gật gù, ánh mắt cún con nhìn Chính Nam.

Mỗi lần được ở riêng cùng hấn, cô đều rất nhu mì và vui vẻ, không chút nào lạnh lùng, cô quạnh như đối với những người khác.

Và mặc dù đây không phải là lần thứ nhất tự ghét bản thân mình phục hồi thương thế quá nhanh, Nguyệt Vịnh vẫn có chút sa sút nói: “Có tin tức của Tam trưởng lão nói hai ngày nữa Di của em, sẽ tới Hà thành để hộ tống mọi người và đan dược về tông.”

“Sợ là em cũng phải về cùng.”

So với về Tà Nguyệt Tông lạnh lẽo và buồn chán kia, Nguyệt Vịnh muốn ở bên Chính Nam hơn nhiều. Chưa nói tới Akatsuki cũng là môi trường tốt để cô phát triển, hơn là tu luyện với bốn bức tường.

Chính Nam khá bất ngờ nói: “Lý Sương sơ kỳ Nhị trưởng lão Nguyệt Nhi a, đủ cẩn thận. Nhưng anh cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ đâu.”

Nguyệt Vịnh thấy Chính Nam “cố ý” hiểu sai trọng điểm câu nói của mình, cô càng sa sút nói: “Em cũng không biết. Nếu mẹ em đã phái Di tới, vậy bà

chắc là cũng có tính toán của mình rồi.”

Chính Nam gõ đầu Nguyệt Vịnh một cái, cười nói: “Về nhà thăm mẹ mà làm như đi lấy chồng vậy, phải vui vẻ lên chứ.”

Nguyệt Vịnh xoa xoa trán nói: “Nhưng mà em không muốn về a! Anh không biết đâu, em nói chuyện với mẹ câu thứ nhất, câu thứ hai bà đã bảo em cố gắng tu luyện rồi đi mất. Chán muốn chết!”

Chính Nam bắt đầu kể: “Chờ em tiếp quản cả một tông môn lớn như vậy thì em sẽ hiểu được áp lực của bà thôi. Có những chuyện tính toán và thủ đoạn là không có tác dụng, chỉ có thể dùng tu vi để nói chuyện với nhau.”

Nguyệt Vịnh ngang bướng nói: “Dù cho như vậy thì em trở về cũng có giúp được gì đâu, để em ở đây với anh và mọi người em cảm thấy mình còn tiến bộ nhanh hơn.”

Chính Nam thở dài nói: “Được rồi, anh biết rồi. Cầm lấy đưa cho Nguyệt Nhi trưởng lão, nói là giao tận tay cho Nguyệt Nga tông chủ.” - Nói, hắn đưa cho Nguyệt Vịnh một chiếc hộp gỗ rất tinh xảo, được khóa kỹ càng.

Nguyệt Vịnh tò mò hỏi: “Đây là cái gì? Khóa như vậy thật an toàn sao?”

Chính Nam trợn mắt nói: “Nguyệt Linh Thủy, hòa nó vào nước tắm mỗi ngày sẽ tăng độ đậm huyết mạch lên, ngoài ra còn dưỡng da, giữ dáng,... nhiều công dụng khác nữa.”

Nguyệt Vịnh mắt sáng lên nói: “Tốt như vậy sao? Em cũng muốn a!”

Chính Nam lại gõ đầu cô, nói: “Không có, một bình này là hết rồi. Anh dùng nó đổi lấy em từ mẹ em đấy, muốn dùng thì cùng Di trở về Tà Nguyệt tông dùng.”

"Mà anh nói trước, em dùng thứ này sớm sẽ thúc đẩy huyết mạch em phát triển nhanh hơn, đến lúc đó Thiên Kiếp sẽ không đơn giản đâu...."

Nguyệt Vịnh nghe không lọt lời Chính Nam mà ôm đầu, đỏ mặt nghĩ: “Anh ấy là dùng thứ này hối lộ mẹ mình sao?”

Nhìn một mặt phát xuân Nguyệt Vịnh, Chính Nam dở khóc dở cười quát: “Anh nói em có nghe hay không a? Bên trong hộp có sẵn hướng dẫn sử dụng rồi, không có tăng 2 Nguyệt Thần huyết mạch sẽ không mở được cái hộp này nên em yên tâm đi, chỉ cần Di em không làm mất là được.”

Nguyệt Vịnh giật mình, gật đầu lia lịa nói: “Em biết rồi, em sẽ cẩn thận Di em cẩn thận.” - Thế nhưng trong lòng cô vẫn là đang YY lời Chính Nam nói: “Có sẵn cả hướng dẫn sử dụng, không phải là anh ấy chuẩn bị món quà này cho mẹ mình từ lâu rồi chứ. Ày da...”

Nguyệt Vịnh không biết rằng Chính Nam cũng đang tò mò về nguồn gốc của Nguyệt Linh Thủy này: “Trang, cái gọi là Nguyệt Linh Thủy thật ra là gì thế? Đừng nói với tôi là nước lấy từ mặt trăng, nó cũng là một cái hành tinh mà thôi.”

Trang phú bà đáp ứng: “Khụ... khụ... đây thật ra là nước... giếng của Nguyệt Thần a, đúng vậy, vì lâu ngày ở gần Nguyệt Thần nên nhiễm khí tức của Nguyệt Thần á.”

Chính Nam mộng bức: “Cm! một bình nước giếng có chút xíu mà bán tận 10,000 thượng phẩm linh thạch!? Tôi muốn trả hàng, refund gấp!”

"Hàng miễn đổi trả, không bảo hành!"

"Hắc! Quá Hắc! Alo, 113 phải không ạ, ở đây có người bán hàng lừa đảo..."

Chính Nam cùng Trang phú bà nhả rãnh, không biết rằng ở nơi xa xôi nào đó, “Nguyệt Thần” Nguyệt Cơ đang tự hỏi: “Nước tắm hôm nay giống như voi mất một ít a!?”

Ba ngày sau, Tà Nguyệt Tông Nhị trưởng lão Nguyệt Nhi, mang theo hai đệ tử tinh anh hội họp cùng tam trưởng lão Lương Ngọc.

Sau một ngày nghỉ ngơi, tối nay toàn bộ đoàn người Tà Nguyệt Tông sẽ lên đường trở về.

...

Thanh Vân Tông, Nghị Sự Điện.

Chính Nam nói: “Tối nay đoàn người Tà Nguyệt Tông sẽ rời khỏi Hà thành để trở về, cho nên tôi muốn tập trung mọi người lại để thông báo tối nay ai sẽ tham gia nhiệm vụ này.”

Mọi người giữ im lặng tuyệt đối, chờ Chính Nam nói tiếp.

"Trước hết là Giáp và Ất ở lại, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, có thể sẽ có Lý Sương đại chiến nổ ra, hai người vẫn là không nên tới.

Tiếp theo là Lam Đại trưởng lão cũng ở lại, Thanh Vân Tông cần có một người tọa trấn.

Bởi vì Bình đã về hội họp với người của Tà Nguyệt Tông nên nhiệm vụ lần này sẽ do tôi, Hắc, Bạch và Hổ bốn người đi cùng cô ấy.”

Lam Phụng và Vũ Văn ỉu xiu, mặc dù muốn đi nhưng hai người vẫn là biết thân biết phận mà không càn quấy, ngang bướng.

Sau khi bàn thêm các chi tiết nhỏ khác, Chính Nam và ba vị phú bà xuất phát.

Lần này Chính Nam chỉ muốn đi theo đoàn người Tà Nguyệt Tông nửa chặng đường, đảm bảo họ sẽ không lọt vào tập kích của Dương Quang cũng như đám đầu trâu mặt ngựa thêm thường đàn được trong tay Nguyệt Nhi trưởng lão.

Nửa đoạn đường còn lại đã là địa bàn quân hạt của Tà Nguyệt Tông, nếu có người có can đảm chặn đánh em gái và con gái Nguyệt Nga tông chủ, vậy thì Chính Nam chỉ có thể giơ ngón tay cái rồi.

...

Chính Nam bay trên trời nhìn xuống đoàn người Tà Nguyệt Tông bên dưới.

"Năm người cưỡi năm con ngựa a, mặc dù mệt mỏi nhưng có thể chọn đường tắt mà đi, giảm được gần một nửa thời gian."

"Ngoài ra còn có thể dễ dàng tản nhau ra chạy trốn nếu tình huống quá bất lợi."

Chính Nam gật đầu đồng ý.

Bình thường phụ nữ là phải cần đảm bảo dinh dưỡng, ăn ngủ đầy đủ, tắm rửa thường xuyên, thế nhưng những lúc sinh tử tồn vong thế này, tất cả phải gác qua một bên ưu tiên mạng sống.

4 giờ sáng, sau gần 6 tiếng liên tiếp phi ngựa, Nguyệt Nhi trưởng lão ra hiệu cho đoàn người dừng lại nghỉ ngơi, để ngựa uống nước.

“Nếu tôi là Dương Quang và tôi muốn phục kích người của Tà Nguyệt Tông thì khoảng thời gian từ 5 giờ trở đi sẽ là khoảng thời gian khả thi, vì lúc đó mặt trăng đã lặn và mặt trời bắt đầu lộ dạng rồi. Nên mọi người nghỉ ngơi lần này rồi đề cao cảnh giác, có thể đoạn đường tiếp theo sẽ không yên bình.”

Mọi người ăn uống nghỉ ngơi tại chỗ không ồn ào, không đốt lửa. Đối với người của Tà Nguyệt tông mà nói, đêm mới là khoảng thời gian họ tỉnh táo nhất.

Nguyệt Vịnh thỉnh thoảng nhìn lên trời mỉm cười. Cô biết Chính Nam vẫn đang ở đâu đó trên kia giúp cô cảnh giác từ rất xa, nên suốt đoạn đường này cô không có gánh nặng chút nào, chỉ có chút tiếc nuối là không được cùng mọi người bay lượn, ngắm trăng mà thôi.

Nguyệt Nhi trưởng lão để ý Nguyệt Vịnh cứ thỉnh thoảng nhìn bầu trời mỉm cười, bà còn cho rằng cô là ngấm trăng cười nên lại gần trò chuyện: “Trăng sáng như vậy, hẳn là không có ai dúi mù mà tập kích chúng ta đâu nhỉ.”

Nguyệt Vịnh gật đầu: “Đúng vậy, không ai có thể tập kích chúng ta được(khi mà anh ấy còn ở trên đó!).”

Thấy Nguyệt Vịnh tự tin như vậy, Nguyệt Nhi trưởng lão rất hài lòng. Bà lại hỏi: “Đoạn thời gian trước cháu làm gì mà bất vô âm tín vậy? Nghe được tin Dương Khang chết, cả Di và mẹ cháu đều rất lo lắng a. May là còn có thư của cháu về báo bình an.”

Nguyệt Vịnh liếc mắt nói: “Mẹ cháu sẽ lo lắng cho cháu? Là lo lắng như một người mẹ, hay lo lắng với vị trí là Tà Nguyệt Tông tông chủ?”

Nguyệt Nhi trưởng lão cười khỏ, đối với tính tình của chị mình bà là người biết rõ nhất. Có thể trong lòng thật lo lắng cho con gái thì chị của bà cũng không bao giờ nói ra.

Hai Di cháu yên lặng ngấm trăng một lát, Nguyệt Nhi trưởng lão đứng dậy nói: “Chúng ta tiếp tục lên đường, trước khi trời sáng phải cố gắng tìm được thành trấn nào đó để nghỉ ngơi mới được.”

Đoàn người lại tiếp tục lên đường, toàn bộ thời gian nghỉ ngơi chưa tới 5 phút.

Chính Nam bay trên bầu trời, ngược mắt về phía đằng đông.

"Mặt trời... lên rồi a!"

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Lạc Nguyệt Giản

6 giờ 30 phút sáng, một thanh phi tiêu không biết từ đâu bay tới, cắm xuống mặt đất trước mặt Nguyệt Nhi trưởng lão khiến đoàn người Tà Nguyệt Tông nháo nhào cảnh giới.

Nguyệt Nhi trưởng lão nhìn về phía phi tiêu bay tới, chỉ thấy một bóng áo đen mây đồ dần tan biến vào không khí đang nhìn về phía bên này.

“Người của Akatsuki? Đây là muốn cảnh báo chúng ta sao?” - Nói, bà xuống ngựa nhặt phi tiêu lên xem xét.

Ở đuôi phi tiêu có cột theo một mảnh giấy, viết: “Phía trước 10 km có một trấn nhỏ, nước bên trong đều bị người động tay chân. Ngoài ra còn có 3 Lý Sương Kỳ là Dương Quang và 2 tên dong binh phục kích.”

Nguyệt Vĩnh lại gần hỏi: “Dì, có chuyện gì sao?”

Nguyệt Nhi trưởng lão đưa tờ giấy cho Nguyệt Vĩnh rồi nói: “Cháu xem đi. Chúng ta nên làm gì?”

Nguyệt Vĩnh xem xong thẳng thắn nói: “Đi vòng qua, không biết đây là thật hay giả chúng ta cũng phải vòng qua.”

Nguyệt Nhi trưởng lão ánh mắt thương thức hỏi: “Vì sao? Nếu lỡ là giả thì đi đường vòng sẽ tốn nhiều thời gian và thể lực hơn chứ?”

Nguyệt Vĩnh nhún vai nói: “Nếu lỡ là thật thì chúng ta sẽ tốn mạng a. Nhiệm vụ có thể thất bại nhưng mạng nhất định phải còn.” - Cô nói lại chính xác những gì Chính Nam đã nói với cô.

Nguyệt Nhi trưởng lão cười hài lòng, nói: “Được, vậy thì đi vòng.” - Bà rất vừa ý với biểu hiện của Nguyệt Vĩnh ngày hôm nay.

Phía trên bầu trời, Ngọc Ngân phú bà nói: “Anh không định nói với họ về gian tế sao?”

Chính Nam lắc đầu đáp: “Không cần, tin là Bính biết nhưng cô ấy còn muốn tương kế tựu kế.” - Hắn đưa mắt nhìn xuống một người cứ một khoảng thời gian lại để lại ký hiệu, thì thầm nói: “Ăn cháo đá bát, loại người này nên chết!”

...

Đột nhiên được lệnh đổi hướng từ Nhị trưởng lão khiến mọi người khá khó hiểu nhưng cũng không nghi vấn nhiều, ai cũng biết chuyển đi này nguy hiểm như thế nào, nếu đi vòng có thể đảm bảo an toàn thì không ai tiếc một chút công sức này hơn là tiếc mạng.

Đến lúc trời sáng rõ thì đoàn người Tà Nguyệt tông đã đi được nửa đường vòng qua địa điểm Chính Nam phát hiện có tập kích, đoạn đường vòng này sẽ làm họ tốn thêm mấy tiếng so với đi thẳng.

Nguyệt Vĩnh thúc ngựa chạy lên song song với Nguyệt Nhi trưởng lão rồi nhỏ giọng nói: “Dì nói chúng ta nên xử lý người kia như thế nào?”

Nguyệt Nhi trưởng lão hí mắt đáp: “Dì và mẹ cháu đã bàn với nhau về kế hoạch rút lui, nếu không có gì sai lầm thì chỉ cần trưa ngày mai mẹ cháu sẽ đích thân đến đón chúng ta.”

Nguyệt Vĩnh gật đầu đáp: “Trưa mai sao? Vậy chúng ta vẫn còn một ngày rưỡi nữa phải duy trì cảnh giác và tiếp tục diễn kịch.”

Bởi vì biết được đội hình đối phương có tới 3 Lý Sương kỳ nên phía Tà Nguyệt Tông không dám chậm trễ mà cứ vậy đi liên tục không ngừng.

Tới lúc mặt trời gần lặn họ mới tới được một tòa thành trì gọi Quang thành.

Vừa qua được cổng thành, Nguyệt Vĩnh và Nguyệt Nhi trưởng lão đều thở phào một hơi.

“Coi như an toàn, ngày mai chỉ cần nửa ngày nữa là ổn.” - Nguyệt Vĩnh lại ngược lên bầu trời mỉm cười.

Không giống với thành trì biên giới trung lập như Hà thành, Quang thành được Thiên Đạo Tông sắc phong và quản lý, trong thành thậm chí có Độ Kiếp Kỳ ngoại môn quân sự của Thiên Đạo Tông tọa trấn để đảm bảo những luật lệ như cấm bay, cấm tư đấu được duy trì.

Nhìn thấy đoàn người Tà Nguyệt Tông vào thành an toàn, Chính Nam nói: “Tối nay chúng ta ở ngoài thành nghỉ ngơi, anh không muốn bị một Độ Kiếp Kỳ nhìn chằm chằm cử động của mình.”

Ba vị phú bà cũng đồng ý với quyết định của Chính Nam, dù sao lợi thế có thể bay của họ hoàn toàn không tồn tại đối với Độ Kiếp Kỳ, chưa tính tới việc họ chưa muốn lọt vào tầm ngắm của Thiên Đạo Tông sớm như vậy.

Một buổi tối yên bình trôi qua.

Chính Nam tỏ ra rất tiếc nhiệm vụ hàng ngày nhưng bị người khác nhìn chằm chằm, hắn cũng không “thèm thuồng” tới mức lòi Ngọc Ngân phú bà đi đã chiến dã ngoại a, mặc dù nghĩ lại thì thật sự rất kích thích.

...

Trời sáng, đoàn người Tà Nguyệt tông bắt đầu lên đường. Chỉ cần đi theo đường lớn thêm nửa ngày nữa sẽ tới Nguyệt thành, đây là tòa thành thuộc quyền quản lý trực tiếp của Tà Nguyệt Tông, coi như đã có thể tuyên bố chuyển đi thành công.

Thế nhưng trước đó họ còn phải đi qua một nơi có địa thế khá là hiểm trở, đây khả năng sẽ là nơi xảy ra đại chiến.

Chính Nam cau mày, nói: “Bạch, em dùng tốc độ cao nhất chạy tới Nguyệt thành thông báo cho người quản sự của Tà Nguyệt Tông tình hình ở đây, cầm lấy cái này làm tín vật.” - Nói, hắn đưa cho Ngọc Ngân phú bà một thứ giống như là kẹp tóc.

Ngọc Ngân phú bà liếc Chính Nam một cái rồi gật đầu bay đi.

Tú Anh phú bà giọng sắc mũi giấm hỏi: “Đó không phải là kẹp tóc của Bình a, thân nhau như vậy? Tín vật cũng trao rồi?”

Chính Nam liếc xéo cô nói: “Bình mới đổi một cái mới nên đưa cái này cho anh để làm tín vật... với mẹ cô ấy thôi. Nếu không em đưa cho anh kẹp tóc của em, anh sẽ rất vui về nhận lấy a.”

Tú Anh phú bà trừng mắt hắn: “Anh nghĩ hay lắm, ai mà thèm. . .” - Cô lập tức nghẹn lời khi thấy Vũ Tuyết phú bà đã “thật thà” đưa cho Chính Nam kẹp tóc của cô.

Hừ lạnh một tiếng, Tú Anh phú bà cũng không chịu thua kém. Cô đưa cho Chính Nam thiếp thân ngọc bội của mình, không quên căn dặn hắn: “Anh dám làm mất em sẽ giết anh.”

Dùng con mắt giám bảo của Chính Nam cũng nhìn không ra đây là từ cái gì làm thành, hắn gật gù đáp: “Tất nhiên a, ah sẽ xem cả hai như bảo bối để cất giữ, hắc hắc.”

Trên trời ba người giỡn thành một đoàn, trong khi đó bên dưới lăm vào bầu không khí nặng nề khi phía trước đoàn người Tà Nguyệt Tông là một vách núi cao, dựng đứng, bị cắt ra làm đôi để lại ở giữa một lối đi.

“Lạc Nguyệt Giản”, tương truyền từ không biết bao lâu về trước, có một người thân mang Nguyệt Thần huyết mạch cùng người khác chiến đấu ở đây.

Trận chiến ấy đánh được long trời lở đất, thiên hôn địa ám, thậm chí vách núi phía trước cũng là bị người mang Nguyệt Thần huyết mạch kia sử dụng “Lạc Nguyệt Kích” cắt thành hai nửa như vậy.

Đây cũng là lý do vì sao Nguyệt thành được xây dựng phía sau Lạc Nguyệt Giản.

Bởi vì theo đúng kế hoạch là từ tối hôm qua bọn họ đã có thể tới nơi này nhưng phải đi đường vòng nên chậm trễ mất nửa ngày, Nguyệt Nhi trưởng lão quyết định hạ trại nghỉ ngơi, chờ trời tối mới vượt qua Lạc Nguyệt Giản.

Trại dựng xong, trong lều Nguyệt Nhi trưởng lão và Nguyệt Vịnh ngồi chung với nhau thì thầm gì đó, bỗng nhiên lại một thanh phi tiêu bay từ bên ngoài vào cắm trên bàn, phía sau còn cột một tờ giấy.

Hai người liếc nhau rồi Nguyệt Nhi trưởng lão mở ra xem, bên trong viết: “Đã cho người đi thông báo Nguyệt Nga tông chủ, chậm nhất 3 giờ nữa bà ấy sẽ đến.”

Nguyệt Nhi trưởng lão vui mừng nở nụ cười đưa tờ giấy cho Nguyệt Vịnh, nói: “Không biết vì sao Akatsuki phải giúp chúng ta nhưng thật sự đây là tin tức nhẹ nhõm nhất mà Di được nghe mấy ngày gần đây.”

Nguyệt Vịnh cũng nở nụ cười: “Đúng vậy... Không đúng!”

“Tại sao anh ấy lại nói chậm nhất 3 giờ mẹ sẽ đến, chẳng lẽ là...”

Àm! Âm! Âm!

Trời long đất lở tiếng nổ liên tục vang lên, cùng với chấn động và ánh lửa. Tiếp theo là tiếng cười càn rỡ của Dương Quang: “Haha, Tà Nguyệt Tông mấy con gà mái mẹ, ngày hôm nay Lạc Nguyệt Giản sẽ là mồ chôn của chúng mày, để tao xem Nguyệt Thần của chúng mày có tới giúp chúng mày được không?”

Nguyệt Nhi trưởng lão và Nguyệt Vịnh liếc nhau trong mắt đầy lo lắng.

Cuối cùng hai người cũng đã hiểu được thông báo kia không phải là chúc mừng, mà là muốn nói: “Cầm cự 3 giờ mới có viện binh.”

Bên ngoài, Dương Quang và hai người trùm kín mít đứng chung chỗ chỗ, phía sau là mấy chục người cầm theo vũ khí.

Thấy Nguyệt Nhi trưởng lão và Nguyệt Vịnh xuất hiện, Dương Quang ánh mắt dâm tà, miệng liên tục phun phàn nói: “Ồ, cá lớn xuất hiện rồi a. Mọi người, thấy đệ tử Tà Nguyệt Tông thế nào? Có phải đều là quốc sắc thiên hương, vạn dặm mới có một mỹ nữ không? Hôm nay chỉ cần đánh thắng trận này, tất cả tiền tài, mỹ nữ mọi người đều có, haha. Ai cũng có phần, thay nhau hưởng dụng.”

Một người thân là cao cao tại thượng Tà Nguyệt Tông Nhị trưởng lão, người còn lại là đương đại tuyệt đỉnh thiên tài, bị trêu chọc dâm tục như vậy khiến Nguyệt Nhị trưởng lão và Nguyệt Vĩnh đều nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyệt Nhị trưởng lão cảm tức nói: “Đương Quang, mày đường đường Cửu Dương Các Nhị trưởng lão, lại cấu kết đám ô hợp này làm việc xấu. Còn đây là ai, che che giấu giấu, không phải là xú danh lan xa Huyền - Hoàng nhị lão sao? Làm việc xấu nhiều ra ngoài không dám gặp người?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Hỏa Long Thuật phát uy

Vừa nghe được hai người thần bí kia là Huyền - Hoàng nhị lão, mấy chục người phía sau đều lùi lại hai bước.

Không có cách, hai người này nổi danh dùng độc, thậm chí đã từng vì “lỡ tay” mà độc chết cả một cái trấn nhỏ mấy ngàn người.

Bị người nhận ra, Huyền - Hoàng nhị lão cũng không che giấu nữa mà lật ra mũ trùm đầu.

Huyền lão là anh, khuôn mặt gầy gò, làn da vàng như nghệ, đôi mắt hõm sâu, tóc chỉ có lơ ngoe mấy sợi, nhìn giống như sắp chết tới nơi nhưng là cái hàng thật giá thật Lý Sương sơ kỳ.

Hắn cười the thé nói: “Nguyệt Nhị trưởng lão a, ngài tuổi cũng không ít hơn tôi, thế nhưng mà dung nhan như gái 20 vậy. Người khác không biết sẽ tưởng là ngài trẻ đẹp, nhưng mà thân là một cái mấy trăm tuổi lão yêu bà, ngài không nên ra ngoài lừa gạt trai trẻ như mấy người đằng sau tôi đâu. Đó mới là chuyện xấu.”

“Mày nói ai là lão yêu bà! Con chó này! Hôm nay mày chết chắc rồi!”

Nguyệt Nhị trưởng lão lập tức xù lông, có vẻ như tuổi tác và dung nhan là kẻ hở lớn trong lòng bà.

Nguyệt Vĩnh vội vàng ôm lấy Di của mình, nhỏ giọng nói: “Di đừng bị họ khích tướng a, chỉ cần chúng ta đấu võ mồm với họ 3 tiếng, chờ mẹ tới thì không ai có thể thoát được hết.”

Nguyệt Nhị trưởng lão hít sâu mấy hơi, ổn định tâm tình rồi nở nụ cười xinh đẹp.

“Haha, tao có như thế nào thì ít nhất tao đứng ở đây không làm gì cũng có người vì ngưỡng mộ danh tiếng và nhan sắc tao mà tới.

Tu luyện là để trường thọ và tự làm chủ vận mệnh mình, nhưng mà với cái vận mệnh xấu mạt rệp như hai đứa chúng mày thì có muốn chết Diêm Vương cũng không dám thu nữa. Đồ cái thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ! Tao nghĩ là hai đứa chúng mày không cần tu luyện vẫn trường thọ thôi.

Nói không phải khen chứ tên của chúng mày còn làm trẻ sơ sinh nín khóc, người nghe người chạy a, cứ nhìn đám người đằng sau thì thấy rõ nhất.

Ôi! Có người không nhịn được mùi của chúng mày đã bắt đầu nôn mửa rồi kia kia.

Đáng thương, tao đứng tận đây còn phải phong bế khứu giác để khỏi bị hai đứa chúng mày hun chết, mấy người kia hẳn là cũng phải có người muốn chết rồi á.

Ê Dương Quang, mày dám nói với tao là mày không phong bế khứu giác không?”

“Hắc... haha.” - Nguyệt Vĩnh nín cười không nổi mà phì ra thành tiếng.

Người khác có thể không biết chứ bà Di này của cô, cô biết rõ, độc mồm độc miệng thì mấy thím ngoài chợ phải gọi bằng sư phụ.

Phía bên kia Dương Quang sắc mặt lúng túng.

Hắn quả thật phải phong bế khứu giác, thậm chí vị giác cũng phong bế bởi vì aura của Huyền - Hoàng nhị lão quả thật có chút... khó tiếp thu.

Huyền - Hoàng nhị lão nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đen như đáy nồi.

Xấu không phải là hai người sinh ra đã như vậy, nhưng do tu luyện độc công cần thời gian dài tiếp xúc với độc trùng, độc thảo... khiến hai người càng ngày càng giống quỷ hơn.

Thế nhưng không ai muốn bị người khác vạch trần khuyết điểm a, nhất là ở đây có tới cả trăm con mắt đang nhìn.

“Hừ, đúng là cái lão yêu bà, sống lâu thành tinh, độc công của tao cũng không độc bằng miệng mày.” - Huyền lão coi như nhận thua.

"Nói nhiều vô dụng, hôm nay được Dương Quang nhị trưởng lão mời, anh em tao quyết định xuống núi dạy cho Tà Nguyệt Tông đám gà mái chúng mày một bài học. Để coi đến lúc nằm dưới háng tao, mày còn nói được nhiều như vậy không hay là chỉ lo thờ, haha." - Hoàng lão "nhân sắc" cũng không kém anh mình, bị nói đụng tới tự ái liền muốn ra tay đánh người.

Dương Quang cũng không muốn nhiều lời.

Nơi này cách Nguyệt thành không phải là rất xa, nếu bất thành linh Nguyệt Nga tông chủ chạy tới đây thì hắn cũng không còn mạng để về, nói gì tới đàn được và gái gú.

Ba lão già liếc nhau một cái rồi lớn tiếng la lớn: "Xông lên, bắt lấy đám Tà Nguyệt Tông gà mái kia, ai bắt được là của người ấy."

Nguyệt Nhi trưởng lão cũng la lớn: "Bây trận, chuẩn bị chiến đấu."

Nguyệt Vĩnh về mặt đầy lo lắng, ba cái Lý Suong kỳ đã khó làm, không ngờ Dương Quang còn kiếm ở đâu tới một đám ô hợp mấy chục người, quả thực là chó cắn áo rách.

"Ồ! Tưởng ai tụ tập ở đây bắt nạt phụ nữ, thì ra là người quen.

Dương Quang a, mày đúng là... càng sống càng trở về!"

Một giọng nói trẻ trung mang theo đầy khinh thường và châm chọc vang lên, đồng thời một bóng người mang áo đen, mây đỏ hiện thân trên bầu trời, hai tay liên tục làm kỳ quái ẩn pháp.

"Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật"

Chính Nam dồn hết một nửa chân khí của mình thổi ra một con Hỏa Long cực lớn.

Hỏa Long bay thẳng về phía đám đông đang lao tới đoàn người Tà Nguyệt Tông, là có hình thù rõ ràng Hỏa Long, không phải là ví von.

Bản thân Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật chỉ là một cách chơi chữ, chứ trong Naruto chưa có ai từng thấy qua Rồng a, làm sao biết Rồng như thế nào được.

Nhưng Chính Nam thì khác.

Hắn không chỉ thấy qua Rồng, còn đánh qua, thậm chí còn đang nuôi dưỡng một con đây, cho nên Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật từ tay Chính Nam phát ra mới chân chính toát ra được cái thần và cái thần của Hỏa Long.

Mặc dù có đánh lén hiềm nghi nhưng không thể phủ nhận một đòn Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật này của Chính Nam có tính chấn nhiếp rất lớn, bởi vì khi lửa tàn đi, đám ô hợp kia đã trụi mất một mảng lớn, người chết không la hét, không đau đớn và không còn vết tích.

Tú Anh phú bà, Vũ Tuyết phú bà, Nguyệt Vĩnh, Dương Quang,... hai bên đám người đều há hốc mồm.

Thủ đoạn giết người này cũng quá... tàn bạo chứ!?

Không phải là chết không toàn thây mà là chân chân chính chính chết không... còn thây!

Nguyệt Vĩnh nuốt ngum nước miếng nói thầm: "Hôm đó nếu từ trong sương mù anh ấy làm một chiêu này..."

Chính Nam đứng dậy vỗ vỗ tro bụi trên người, cười nói: "Dương Quang trưởng lão, lâu rồi không gặp, mày vẫn là vô lại như ngày nào. Mấy chục người đàn ông họp nhau khi dễ mấy người phụ nữ ở đây, ngày đó làm sao vợ mày lại chịu cưới mày a, cái thứ không biết tôn trọng phụ nữ.

Không phải là mày bỏ thuốc rồi ép bà ấy gao nấu thành com chứ!? Mà tao nghĩ có khi thật là như vậy cũng nên, dù sao "bạn" của mày cũng là chuyên gia dùng mấy thủ đoạn như vậy mà, đúng không?"

Nhìn thấy "kẻ thù" của mình xuất hiện phá kế hoạch của mình, còn liên tục sỉ vả hắn, Dương Quang mặt đỏ bừng, không nói một lời liền xông lên tấn công Chính Nam.

Chính Nam lập tức bay lên trời, cười nói: "Lần trước không phải tao đã nói rồi sao, muốn đánh tao thì mày phải biết bay đã, haha."

Dương Quang nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mày có giỏi cứ ở trên đó, chờ tao giết hết đám gà mái này sẽ tới tìm mày." - Nói, hắn lại dẫn đầu đám người tấn công Tà Nguyệt Tông đoàn người.

Chính Nam cười nói: "Muốn ý mạnh hiếp yếu? Tao cũng không sợ mày a."

Từ trên bầu trời một chiếc thuyền bay chậm rãi hiện ra trước mặt mọi người.

Nguyệt Vĩnh về mặt sung sướng nói: "Anh ấy mang cả "Khởi Nguyên chiến hạm" tới, lần này được cứu rồi."

Nguyệt Nhi trường lão há hốc mồm nhìn cái thuyền bay khổng lồ đang dần hiện hình, lắp bắp nói: “Đó... đó là cái gì? Thuyền... thuyền có thể bay... bay được sao!?”

Nguyệt Vĩnh kéo tay Nguyệt Nhi trường lão rồi la lớn: “Mọi người chạy mau, chạy ra khỏi tầm bắn của nó, nhanh lên.”

Phía bên đối diện, mọi người đều ngơ ngác nhìn không rời mắt cả “tòa thành” bay trên trời hiện hình, chỉ có Dương Quang và Huyền Hoàng nhị lão tu vi cao hơn nghe được Nguyệt Vĩnh la hét.

Ba người nhìn nhau rồi quay đầu chạy thật nhanh.

Nhớ tới mấy ngày trước hai tông môn trong một đêm bị người san bằng, Dương Quang chỉ hận không có thêm hai cái chân để chạy được nhanh hơn.

Chiu! Bùm! Âm! Âm! Âm!

Một cột sáng từ Khôi Nguyên chiến hạm chiếu xuống phía đám người đang ngơ ngác nhìn, sau đó liên tiếp tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lần này Chính Nam chỉ sử dụng 1,000 trung phẩm linh thạch làm đạn để mở Linh Pháo nên cũng không quá đau lòng, nhưng mà hắn đang bị ba vị phú bà nhìn chăm chăm chất vấn: “Anh mang theo Khôi Nguyên chiến hạm còn dám bắt mọi người qua đêm dã ngoại, bay mấy ngày đêm như vậy?”

Lam Chiến từ trong phòng điều khiển thò đầu ra giải cứu Chính Nam: “Không phải như vậy đâu ba vị thần sứ. Không đại nhân vừa hỏi này mới bóp võ truyền tin phù ra lệnh cho thuộc hạ điều khiển Khôi Nguyên chiến hạm tới.”

Chính Nam gật đầu nói: “Ban đầu anh cũng không muốn sử dụng nó, nhưng nhìn thấy Huyền - Hoàng nhị lão thì anh biết chuyện này ngoài tầm kiểm soát rồi, cho nên mới phải mang Khôi Nguyên chiến hạm tới a. Thứ này bay một lần cũng hao không ít linh thạch, anh cũng không phải như Hắc Vô Thường nói giàu như vậy đâu.”

Ba vị phú bà trừng mắt Chính Nam một cái rồi tha cho hắn, để hắn âm thầm cho Lam Chiến một ngón tay cái khích lệ.

Lam Chiến không biết hành động đó có ý gì nhưng cảm thấy đặc biệt tốt.

Chính Nam và ba vị phú bà lại bay xuống xem xét hiện trường, chỉ thấy một cái hố to bên trong toàn là tàn chi, nội tạng và mùi thịt cháy khét trong không khí.

Hắn căn nhắc với Trang phú bà: “Trang, không có loại nào giống tia Gamma hay Phản Vật Chất sao, thật sự khó chịu!”

Trang phú bà xù lông đáp: “Được voi đòi tiên đúng không? Muốn súng Gamma hay bom Phản Vật Chất thì sang truyện Khoa Huyền đọc, đây là truyện Huyền Huyền, đừng mong có mấy thứ như vậy xuất hiện.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Già Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Hồ, Sói và Thợ Săn

Chính Nam lập tức ngậm miệng.

Người khác hắn có thể cãi, nhưng Trang phú bà thì không!

Gác qua chuyện trong lòng, Chính Nam ánh mắt hải hươc nhìn Dương Quang nói: “Này Dương Quang trường lão, có muốn thử một pháo hay không? Đối với mày thì tao đảm bảo là sẽ nhẹ nhàng hơn, sẽ không phải mất tay mất chân gì cả.

Tao sẽ thổi mày tan thành bụi luôn!”

Dương Quang sợ hãi, thực sự sợ hãi.

Nhớ tới lần Hắc Lang Trại bị thứ gì đó thổi một hơi biến thành cái lồng chảo, Dương Quang cuối cùng cũng hiểu được vì sao Akatsuki không dùng thứ này giết hắn trong Hà thành, không phải bởi vì sợ liên lụy người bình thường, mà là lo lắng lộ nó ra ngoài.

"Phải chạy khỏi đây, phải báo cho đại ca về thứ này. Không thể để Akatsuki mang nó tới Cừu Dương Các được!" - Hắn đã sinh ra thói ý.

Đúng lúc này Huyền lão nói: “Dương Quang, không phải mày nói chỉ có Tà Nguyệt Tông sao, ở đâu ra tên ma quỷ này. Lần này hai ông bị mày lừa thăm

“rồi” - Nói, hần và Hoàng lão quay đầu chạy thật nhanh, không muốn ở đây thêm một giây nào.

Dương Quang cũng muốn chạy, nhưng không biết từ lúc nào đã bị Nguyệt Nhi trường lão chặn phía sau, chỉ có thể lắp bắp nói: “Mày... mày và Tà Nguyệt Tông quan hệ... quan hệ như thế nào? Tại sao... tại sao 5 lần 7 lượt phải giúp Tà Nguyệt Tông, đối đầu... đối đầu với tao và Cửu Dương Các?”

“Hỏi rất hay!”

Chính Nam rất rộng lượng khen Dương Quang một câu, rồi liếc mắt qua Ngọc Nhi trường lão sau lưng hần, giọng hài hước:

“Tao tất nhiên sẽ ưu tiên giúp đỡ một môn phái toàn những cô gái đẹp a, không lẽ sẽ giúp một bang toàn mấy thằng đực rựa chúng mày. Lại nói, tao cảm thấy rất vừa mắt “Tà Nguyệt” Nguyệt Vịnh a, có khi... Ai da!”

Chính Nam đang muốn tiếp tục nói nhảm nhưng hai bên hông bị hai bàn tay ngọc ngà xoắn vào thịt cho có chút thờ không nổi.

Bên cạnh hần, Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà ánh mắt đầu phát ra tia sáng lạnh.

Đang lúc Dương Quang mặt như ăn khố qua còn Nguyệt Vịnh mặt đã đỏ thành trái cà, trong không khí bỗng vang lên tiếng nói lạnh lẽo như gần như xa: “Ồ, nếu Không thần sứ cảm thấy có hứng thú với tiểu Vịnh, vậy mời ngài tới Nguyệt thành làm khách có được hay không?”

Bịch! Bịch!

Huyền - Hoàng nhị lão bị người ném như hai bao rác trước mặt Dương Quang, đều đã tắt thở mà trên mắt còn chưa hết kinh hoảng.

Cùng lúc đó, một bóng người toàn thân đồ trắng như tuyết, vẻ mặt lạnh lùng, dung nhan có tới 7 phần tương tự Nguyệt Vịnh nhưng đuôi mắt đã bị thời gian in lên dấu vết, chậm rãi từ trên trời hạ xuống bên cạnh Nguyệt Vịnh.

Nguyệt Vịnh vui mừng nói: “Mẹ, sao mẹ tới nhanh như vậy a?”

Nguyệt Nga, Tà Nguyệt Tông tông chủ, Độ Kiếp trung kỳ đại cao thủ, mẹ của Bình hộ pháp Nguyệt Vịnh.

Bà vẻ mặt giống như vạn năm hàn băng vậy, thậm chí gấp lại đã rất lâu mới gấp đũa con gái duy nhất cũng không khiến bà cười được một cái, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu Nguyệt Vịnh rồi quay qua Chính Nam nói: “Nhờ Không thần sứ báo tin nên mẹ mới tới đây kịp lúc, cũng kịp nhìn thấy thứ không lồ trên kia chiếu một tia sáng xuống biến cả một đám người thành không khí a.”

“Không thần sứ, ngài thấy đề nghị của tôi thế nào?”

Vừa rồi lúc Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà néo hông hần, Chính Nam cũng biết Nguyệt Nga tông chủ tới rồi, thế nhưng hần cũng không ngờ là nhanh như vậy. Mà, dung nhan của bà cũng làm cho hần thật sự choáng ngợp.

Mỹ nữ ngự tỷ loại hình a!

Tới một bộ đồ vest công sở và cặp mắt kính!

Chính Nam hít sâu một hơi rồi ngâm:

“Một vàng trắng sáng, một Nguyệt Nga!

Cảnh vắng, đêm khuya, thế mới là...

Say đắm chí tình, chìm biếng lựn,

Hồng hồng tuyết tuyết... cọt dừa ta!

Cảm ơn ý tốt của Nguyệt Nga tông chủ, nhưng danh tiếng của Akatsuki hiện tại không tốt, xuất hiện ở đây hôm nay đã khiến người ta nghi ngờ Tà Nguyệt Tông. Hẹn ngài hôm khác, chúng ta có thể... Híttt!!!!”

Còn chưa nói hết câu Chính Nam lại hít vào một ngụm hơi lạnh, bởi vì lần này Vũ Tuyết phú bà cũng từ sau lưng xoắn thịt hần.

Đối diện, Tà Nguyệt Tông đám người một mặt thấy quý nhìn Chính Nam.

Đáng thương Chính Nam!

Hần không biết ở thế giới này ngâm thơ tặng phụ nữ là việc làm cực kỳ... lằng lơ.

Bởi vì thi nhân hầu hết bị coi là “ăn không ngồi rồi, dùng ba tắc lưỡi tán gái”, cho nên hành động vừa rồi của hần không khác gì trước mắt mọi người công khai tán tỉnh Nguyệt Nga tông chủ.

Đang lục Nguyệt Vịnh mặt đen như đáy nồi thì Nguyệt Nga tông chủ càng làm mọi người choáng váng khi lần đầu tiên sau mấy trăm năm bà nở nụ cười. Mặc dù chỉ là khẽ mỉm cười rồi thu lại nhưng ở đây toàn là hung ác hạng người, làm gì có ai không thấy a.

Bà lạnh nhạt nói: “Cảm ơn bài thơ vừa rồi của Không thần sứ, tôi... rất thích.”

Đám người há hốc mồm rơi xuống đất. Bị công khai tán tỉnh, băng son mỹ nữ Nguyệt Nga, Độ Kiếp trung kỳ đại cao thủ không chỉ không tức giận, mà còn khẳng định là mình... rất thích.

"Không... không ổn! Không ổn rồi!"

Mọi người trong lòng gào thét, đặc biệt là Nguyệt Vịnh.

Cảm thấy không khí có chút... mập mờ, Nguyệt Nga tông chủ ngay lập tức lái qua hướng khác.

"Nếu Không thần sứ cảm thấy không tiện thì tôi cũng không cưỡng ép, nhưng hôm nay ngài cứu tiểu Vịnh và cao tăng của Tà Nguyệt Tông là sự thật không chối cãi được, cho nên hi vọng ngài cho tôi cơ hội trọn đạo làm chủ nhà. Có được hay không?"

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Cũng được. Nếu ngài muốn nói chuyện thì mời lên trên thuyền. Còn nữa, mạng của Dương Quang tôi muốn.”

Nguyệt Nga tông chủ gật đầu nói: “Cái này đơn giản.” - Nói, bà vung tay về phía Dương Quang, bắn ra một luồng nguyệt quang mà Chính Nam dùng hai đồng thuật của mình cũng không kịp nhìn thấy đó là cái gì.

"Không... không... tha... tha mạng..."

Một đời anh danh Cừu Dương Các nhị trưởng lão, ngay cả phản ứng cũng không có đã bị người đánh phế tứ chi, toái đan điền, nguyên anh vỡ tan, trở thành chân chân chính chính phế nhân.

Chính Nam tắc lưỡi, âm thầm sợ hãi sức mạnh của Độ Kiếp Kỳ. Hắn cố giữ giọng bình tĩnh nói: “Mời!” - Rồi nắm lấy Dương Quang bay lên Khôi Nguyên Chiến Hạm.

Nguyệt Nga tông chủ quay về phía Nguyệt Nhi trưởng lão nói: “Ổn định tình hình, quét dọn chiến trường, chờ chị quay lại” - Nói, bà mang theo Nguyệt Vịnh bay lên.

Đối với tính cách của chị mình Nguyệt Nhi trưởng lão cũng đã quen, nhưng mà như vậy cũng không ngăn được bà hâm mộ được lên “thuyền bay” tham quan a.

...

Trong phòng điều khiển, Chính Nam để Lam Chiến mang theo Dương Quang tới nơi khác, còn lại bốn cao tăng Akatsuki, Nguyệt Nga tông chủ và Nguyệt Vịnh đối mặt nhau.

Nguyệt Nga tông chủ liếc mắt qua bóng lưng Lam Chiến, trong lòng lật lên sóng lớn: "Lý Sương viên mãn... pha trà, thậm chí còn không được ở đây nghe chuyện mà phải làm chân chạy..."

Ngoài mặt bà vẫn một bộ ngàn năm băng giá, không chút nghi ngại uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Tin rằng Không thần sứ đã sớm tính được tới ngày hôm nay. Như vậy, xin hỏi mục đích của ngài là gì? Hoặc là nói, ngài cần gì ở tôi, ở Tà Nguyệt Tông?”

Chính Nam cười nói: “Nguyệt Nga tông chủ, để tôi kể cho ngài một câu chuyện. Ở cánh rừng nọ, có một con Hổ và một con Sói chia nhau con mồi nhiều năm.

Con Sói chỉ chủ trương kiếm đủ ăn cho mình và con của nó, nhưng con Hổ muốn nhiều hơn thế, nó muốn tất cả đều phải là của mình. Vậy với vị thế làm một thợ săn, ngài nghĩ như thế nào?”

Nguyệt Nga tông chủ hơi híp mắt, nói: “Mong muốn chỉ là mong muốn. Nếu cả Sói và Hổ đã có thể yên bình chia nhau con mồi nhiều năm, như vậy giữa cả hai đã có cân bằng nhất định. Trong tình huống này mà nói, thợ săn ngoại lai mới là thù chung a.”

Nguyệt Vịnh âm thầm lau mồ hôi, cô không hiểu vì sao mẹ cô phải như vậy.

Ba vị phú bà cũng đã âm thầm tụ tập nguyên khí, đề phòng bất trắc.

Chính Nam gõ gõ bàn: “Nếu như thợ săn chỉ cần Hổ cốt, sau đó ông sẽ đổi nghề làm nông dân thì sao?”

Nguyệt Vịnh sợ hãi, động tác gõ bàn của Chính Nam cô rất quen thuộc, đó là thói quen của hắn khi tính toán thứ gì đó rất, rất xấu cho những kẻ đối đầu.

Cô kéo kéo tà áo mẹ mình dưới gầm bàn, vẻ mặt lo lắng.

Nguyệt Nga tông chủ mặt không đổi sắc nói: “Ồ, Hổ bì, Hổ trào, Hổ huyết đều không cần? Thợ săn có thể hào phóng như vậy sao?”

Chính Nam ho khan nói: “Nếu có thể, tôi nghĩ là ông ấy có thể sẽ muốn lấy thêm... Hồ tiên a.”

Nguyệt Nga tông chủ phì cười nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nói: “Nhưng nếu chỉ như vậy thì tôi cảm thấy vẫn không công bằng cho Sói, bởi vì ngoài bản thân nó ra nó còn con, còn tộc đàn nữa.”

Vừa mới thả lỏng vì thấy mẹ mình cười, Nguyệt Vịnh lại một lần nữa kéo căng tinh thần, trong lòng đang gào thét: “Mẹ a! Đừng làm con gái sợ hãi, mẹ không biết mình đang đi giày băng trên lửa đâu.”

Chính Nam híp mắt nói: “Vây sao!? Nhưng ngài đừng quên, thợ săn cũng có thể cùng Hồ hợp tác đấy!”

...

(Thơ mình sưu tầm trên... Google ạ, không phải tự sáng tác /lau)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Hồ, Sói và Thợ Săn (2)

Hai người nhìn nhau chăm chăm, không khí trở nên cực kỳ kỳ lạ.

Nguyệt Nga tông chủ thì đang cố gắng đoán xem đôi mắt màu đỏ ma mị kia đang suy nghĩ gì, còn Chính Nam thì đang dùng Thiên Nhãn nhìn độ thiện cảm của bà, may mắn là nó đang dừng lại ở con số 31 an toàn.

Bỗng nhiên Nguyệt Nga tông chủ hỏi Chính Nam một câu: “Không thần sứ, ngài thích nuôi chó không?”

Chính Nam không chút suy nghĩ, gật đầu nói: “Có câu 'Chó là bạn thân nhất của người, chỉ có người không xứng với chó, chứ không có chó không xứng với người', cá nhân tôi cảm thấy rất tâm đắc với câu nói này.”

Nguyệt Nga tông chủ gật đầu nói: “Rất tốt, tôi muốn đi xem nơi này một chút, có thể không?”

Chính Nam cười gật đầu: “Tất nhiên có thể, tôi rất hân hạnh là người hướng dẫn cho ngài.”

Chính Nam đứng dậy dẫn Nguyệt Nga tông chủ đi tham quan Khởi Nguyên chiến hạm, để lại ba vị phú bà mặt đầy mộng bức cùng Nguyệt Vịnh mắt to tròn nhìn nhau.

Nguyệt Vịnh nhìn không được hỏi: “Mọi người, như vậy là đàm phán thành công hay không? Lại nói, tại sao đang nói chuyện Sói, Hồ và thợ săn lại có chó xuất hiện nhỉ, hay tôi bỏ sót chi tiết nào?”

Tú Anh phú bà ánh mắt lấp lóe nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi nghĩ là thành công. Như mọi người đều hiểu anh ấy ví mình là thợ săn, Cửu Dương Các là Hồ và Tà Nguyệt Tông là Sói.

Còn chó, tôi nghĩ chính là nói tới cô đó Bính.”

Mọi người đều trầm tư.

Chó là bạn thân của thợ săn, cũng là bản yếu hơn của Sói, nói như vậy cũng không sai a.

Vũ Tuyết phú bà lên tiếng: “Nói như vậy, anh ấy là trực tiếp thừa nhận Bính là người của Akatsuki với Nguyệt Nga tông chủ rồi, có lỗi chăng quá hay không?”

Ngọc Ngân phú bà nói: “Nếu như muốn hợp tác với nhau thì một chút tín nhiệm cơ bản là phải có a.”

Tú Anh phú bà nhìn chăm chăm Nguyệt Vịnh nói: “Thế nhưng nếu một ngày mẹ cô và anh ấy đứng ở hai bên chiến tuyến thì sao? Cô sẽ làm gì, hoặc là nói, cô sẽ chọn bên nào, Bính?”

Nguyệt Vịnh sững sờ chốc lát rồi nở nụ cười xinh đẹp nói: “Tôi sẽ dùng cái mạng này để xin anh ấy cho mẹ tôi được sống.”

Ngọc Ngân phú bà trầm giọng nói: “Cô biết anh ấy sẽ không tổn thương cô?”

Nguyệt Vịnh liếc ba vị phú bà, khẽ nhún vai: “Nhưng ba người sẽ làm thay anh ấy a.”

Ba vị phú bà nhìn nhau.

Đúng lúc này Chính Nam và Nguyệt Nga tông chủ trở lại. Cảm thấy bầu không khí có chút không đúng hần tò mò hỏi: “Có chuyện gì không?”

Bốn người ăn ý với nhau lắc đầu.

Nguyệt Nga tông chủ nói: “Cảm ơn về chuyến tham quan này của Không thần sứ. Tiểu Vĩnh, chúng ta về thôi.”

Thấy Nguyệt Vĩnh nhìn qua mình, Chính Nam khẽ gật đầu.

Màn này lọt hết vào mắt Nguyệt Nga tông chủ nhưng bà không nói gì, chỉ nắm tay Nguyệt Vĩnh rồi bay xuống bên dưới.

Nguyệt Nga tông chủ đi rồi, Chính Nam mới vươn vai một cái, nói: “Chúng ta trở về thôi. Lam Đại trưởng lão, mở hết tốc lực trở về Thanh Vân Tông.”

“Rõ!”

Khởi Nguyên chiến hạm chậm rãi quay đầu, bay lên cao rồi rất nhanh mất hút trong tầm nhìn đoàn người Tà Nguyệt Tông. Nhanh và thần bí y như lúc nó xuất hiện vậy.

Có thể nói Chính Nam đã rất thành công trong việc tạo ấn tượng tốt ban đầu đối với cả cao tăng hiện tại và những nòng cốt tương lai của Tà Nguyệt Tông.

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng bỗng nhiên có một bóng lưng chắn trước mặt mình, vung tay, nhấc chân đã đủ để giết sạch kẻ địch, cuối cùng điều khiển thuyền bay không lồ bay đi không một lần quay đầu lại.

Tất cả những thứ đó, đối với một môn phái toàn nữ như Tà Nguyệt Tông, có lực trùng kích không thể nói là nhỏ a.

Nguyệt Nga tông chủ vỗ vai Nguyệt Vĩnh, khẽ nói: “Người ta đã đi rồi, chiếc thuyền bay đó bay còn nhanh gấp 10 lần mẹ.”

Nguyệt Vĩnh cũng không ngại ngừng thừa nhận mà tự hào cười nói: “Không sao, con tin là con sẽ sớm gặp lại anh ấy thôi.”

Nguyệt Nga tông chủ liếc mắt Nguyệt Vĩnh một cái, không có ai hiểu con cái bằng cha mẹ a, bà cũng là người từng trải, hiểu được con gái của bà đang nghĩ gì lúc này.

Khẽ lắc đầu bỏ ra ngoài những suy nghĩ không liên quan, Nguyệt Nga tông chủ nói: “Tất cả trở về tông đi, còn rất nhiều chuyện phải xử lý đây. À đúng, chuyện hôm nay nếu như có nửa chữ truyền ra ngoài, hậu quả mọi người có thể hiểu rõ a.”

Cả đoàn người Tà Nguyệt Tông đồng thanh một tiếng rồi thẳng hướng Nguyệt thành.

Buổi tối ngày hôm đó, Tam trưởng lão Lương Ngọc đột nhiên lui ra khỏi vị trí trưởng lão của mình rồi mất tích lý kỳ, không ai biết lý do.

Trở về tới Thanh Vân Tông, Chính Nam bàn giao lại chút công việc rồi lập tức trở về Hà thành, hần là sợ Gia Nguyệt phú bà cả ngày hôm qua không gặp hần sẽ nháo sự.

Thế nhưng khá bất ngờ là cô bé cũng không có hành động gì kỳ quái, chỉ hỏi thăm hần một lát rồi chuyên tâm học luyện đan và tu luyện. Có lẽ cô cũng biết Chính Nam ra ngoài làm việc còn tu vi của cô thì quá thấp, chỉ có thể ở nhà ngoan ngoãn cho hần bớt lo thôi.

Thấy Gia Nguyệt phú bà tâm tính bắt đầu trưởng thành, Chính Nam rất vui mừng. Hôm nay hần bắt lấy Dương Quang, đồng nghĩa với chính thức cùng Cửu Dương Các khai chiến, cho nên kẻ địch của hần sẽ càng ngày càng mạnh, hần cần mọi nguồn trợ giúp có thể.

Gia Nguyệt phú bà tuy chưa trưởng thành nhưng khả năng luyện đan rất nghịch thiên, có thể giúp hần không ít việc.

...

Ổn định được tình hình Gia Nguyệt phú bà, Chính Nam mới có thời gian xem xét bảng thông tin của mình.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 29(Hòa Hợp tầng 9)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1),

Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phước Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 42/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 4 điểm cấp, 6 điểm kỹ năng, 12 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 7 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quả cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 29/30, còn 46 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Lĩnh – giai đoạn 5], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3], tu chân [Nguyên Anh].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam thì thầm: “Phải sắp xếp lại công việc rồi đi làm nhiệm vụ tu chân. Nguyên Anh a, đúng là rất đáng chờ mong!”

...

Sau một buổi tối điên cuồng cùng Ngọc Ngân phụ bà, hai người xuất phát tới Thanh Vân Tông.

Chờ Chính Nam và Ngọc Ngân phụ bà tới nơi, quảng trường chính của Thanh Vân Tông đã đứng rất nhiều người, không có thương ngày quanh què nữa.

Hơn mười ngày kể từ lần được Akatsuki cứu thoát khỏi “động quỷ” Liệt Hỏa Môn, các cô gái gần như đã bình phục hoàn toàn, lấy lại được nét thanh xuân mà đáng ra họ nên có. Mặc dù vẫn bị nhiều hạn chế và không thể rời khỏi trận pháp bảo vệ Thanh Vân Tông nhưng đãi ngộ so với bị xích lại một chỗ chờ bị rút máu tới chết đã chênh lệch quá nhiều.

Ngày hôm nay mọi người được lệnh triệu tập của "Tông chủ" Lam Phụng tại quảng trường nên đều đã có mặt đầy đủ. Mặc dù không được thông báo lý do nhưng các cô đều biết tương lai của mình sắp sửa được định đoạt.

"Ông... Ông nội, lát nữa... lát nữa nhớ nhắc lời cho cháu nha!"

Lam Phụng không phải ngày đầu "già vờ" làm Tông Chủ, thế nhưng đứng trước hàng trăm con mắt nhìn mình để phát biểu thì quả thật có chút quá sức với cô. May mắn là ông nội Lam Chiên và "Đại sư tỷ" Vũ Tuyết vẫn luôn bên cạnh giúp cô giải tỏa.

"Không đại nhân đã nói có cách tức là có cách, cháu chỉ cần nghe theo ngài ấy là được rồi."

"Anh ấy tới rồi, bắt đầu thôi."

Vũ Tuyết phụ bà ngược lại không có gì hồi hộp, dù sao cô trên từng là đại gia tộc thiên kim, dưới đã làm trộm cướp, không có gì đặc biệt.

Lam Phụng cũng nhìn thấy được Chính Nam đang chạy vội từ dưới các bậc thang lên, trên miệng không tự chủ nở nụ cười an tâm.

Chỉ cần Chủ nhân có mặt, mọi chuyện đều dễ dàng.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Diễn một vở kịch

"Xin lỗi Tông chủ, xin lỗi mọi người, để mọi người phải chờ lâu."

Chính Nam hốt ha hốt hải chạy lên đài, còn không quên lớn giọng xin lỗi mọi người rồi mới ngồi xuống ghế Đại sư huynh của mình.

"Đó là... ai vậy a? Còn dám để Tông chủ phải đợi?"

"Không sai, ngồi ở vị trí đó thì hẳn là đệ tử rồi, thật không biết trên biết dưới..."

"Mà, các cô có thấy người mới tới kia rất... xinh đẹp hay không? Làn da, khuôn mặt kia... ai da!"

"Này, cô bớt phát xuân đi!"

...

Bên dưới các cô gái phát ra tiếng bàn tán xì xầm không ngớt. Một người phụ nữ với một con vịt đã thành cái chợ, mà đây lại là hơn 200 người đó!

Trung tâm thương mại có hay không!?

"Im lặng!" - Lam Chiến đứng dậy, dùng nguyên khí găm lên một tiếng.

Những người bên dưới không biết trên dưới, còn dám bàn tán Chính Nam, đơn giản "rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt".

Lam Phụng lúc này mới ôn nhu nói: "Đại trưởng lão, đừng làm các cô ấy sợ."

"Mọi người, chào buổi sáng. Tối hôm qua mọi người ngủ có tốt không?"

Tất cả đều là sáo lộ!

Chính Nam cố ý đến muộn, tạo điều kiện cho các cô gái làm rộn buổi họp này lên, ngay lập tức Lam Chiến sẽ nhảy ra với vai trò Đại trưởng lão "khó tính", cuối cùng để Lam Phụng dàn xếp bằng hình tượng trẻ trung, ôn nhu tiểu Tông chủ.

"Nhân sinh như hỉ, tất cả nhờ diễn kỹ a!" - Chính Nam âm thầm thán phục câu nói này.

Vừa mới bị quát rụt cổ như gà mắc mưa, các cô gái giống như tìm được tâm phúc đều đổ về phía tiểu Tông chủ, tuyên cáo sáo lộ xây dựng hình tượng của Chính Nam thành công.

Lam Phụng vẫn rất hiền hòa nói: "Tôi nghe được gần đây hầu hết mọi người đều trải qua không sai, không phải rất tốt nhưng so với trước đó đã khác biệt rất nhiều, tôi cũng rất hài lòng. Thế nhưng..."

Lam Phụng đổi giọng ác liệt: "Tôi thông cảm cho tao ngộ của mọi người nên khi cứu được mọi người ra tôi mới quyết định giữ lại và chăm sóc, đó là giữa người với người đồng cảm.

Nhưng tôi cũng không thể nuôi không mọi người mãi được, vì vậy hôm nay tôi tập trung mọi người lại đây chỉ là để nói muốn có ăn thì phải làm, muốn có chỗ ở thì phải lao động. Trong các cô, ai muốn tiếp tục ở lại đây thì bước sang bên phải, còn ai muốn rời đi thì bước sang bên trái."

232 cô gái nhìn nhau rồi lựa chọn đội hình cho mình.

Hơn 50 người bước sang bên trái, còn lại là bên phải, thế nhưng có một cô bé vẫn đứng ở giữa, vẻ mặt rụt rè.

Lam Phụng lên tiếng hỏi: "Cô bé, không nghe rõ chị nói hay sao? Em muốn trở về nhà hay muốn ở lại đây?"

Cô bé rụt rè nói: "Em... em muốn... muốn ở lại vì... vì em không còn nhà để về, nhưng... nhưng em rất vụng... cái gì cũng không... không biết làm, nên... nên..."

Chính Nam dùng Thiên Nhân nhìn cô bé này, không có gì bất ngờ, chỉ được đánh giá N, 13 tuổi, thiên phú cấp 2, không thể bình thường hơn.

Hắn truyền âm cho Lam Phụng: "Giữ lại đi, để rót nước, pha trà cũng được."

Lam Phụng khẽ gật đầu: "Được rồi, em đã không muốn đi thì cứ bước qua bên phải, sẽ có sắp xếp cho em"

Chờ cô bé vào hàng, cô tiếp tục cao giọng nói: "58 người muốn rời đi cứ ra bên ngoài sẽ có người sắp xếp cho các cô. Gặp được nhau là duyên, chúc các cô sau này có cuộc sống tốt hơn và cẩn thận hơn, đừng để bị kẻ xấu lợi dụng nữa nha."

Còn lại 178 người, trong đó có 23 người có thiên phú cấp 4 trở lên được Lam Phụng "giao cho" Chính Nam xử lý, còn 150 người khác thiên phú lúc đó cấp 2, 3 thì được giao cho Lam Chiến xử lý.

Trong một căn phòng khác, Chính Nam, Vũ Tuyết phú bà và Vũ Văn đối diện 23 cô gái.

"Xin chào, tôi tên là Chính Nam, cũng chỉ là một tên đệ tử thôi, không có gì hơn người. Mà, các cô biết vì sao Tông chủ lại gọi riêng các cô ra đây với chúng tôi không?"

22 người mờ mịt lắc đầu, chỉ có một cô gái tu vi đã Linh Hư Kỳ, áp ứng nói: "Vì... vì bọn em có... có thiên phú hơn những người kia a?"

Chính Nam gật đầu nói: "Không sai. Trong các cô người có thiên phú thấp nhất là cấp 4, cao nhất là cấp 6, đều không tệ. Tôi không biết trước đây các cô vì sao không có tu luyện, cũng không được tông môn nào đó tìm thấy, nhưng hôm nay tôi ở đây muốn hỏi các cô, các cô có muốn tu luyện hay không?"

Vẫn là cô gái Linh Hư kỳ kia lên tiếng nói: “Nhưng em... em không có tiền, chỉ biết làm chút việc vặt, không biết...”

Chính Nam bật cười: “Chú ý trọng tâm câu chuyện, tôi hỏi các cô là “có muốn tu luyện hay không?”, trả lời có hay không đã.”

Các cô gái nhìn nhau rồi đồng thanh nói: “Có!”

Chính Nam lớn tiếng nói: “Lớn hơn!”

“CÓ!”

Các cô gái đều ra sức la lớn hơn.

Ở thế giới này, người thường chính là tầng lớp thấp kém nhất của xã hội, thậm chí nếu lỡ tay làm chết thú nuôi của người khác, người ta sẵn sàng giết chết lại thủ phạm nếu người đó không phải là tu luyện giả, đủ để thấy sinh mạng dễ tiện đến như thế nào.

Giống như các cô gái này, nếu không được Chính Nam cứu ra, họ sẽ bị nuôi nhốt như gia súc, từng ngày sống trong sợ hãi chờ đến lượt mình bị rút máu, có tư sắc sẽ bị lạm dụng, không xinh đẹp sẽ bị tưới sống rút hết máu mà chết, sau đó vứt xác trong rừng cho dã thú, chuột bỏ ăn không khác gì rác rưởi.

Nếu ngay từ đầu các cô là tu luyện giả, có thể sẽ đánh không lại người đã bắt các cô nhưng ít nhất có cơ hội tự sát a, còn hơn phải sống tù nhục rồi trước sau cũng sẽ phải chết không ai thương tiếc.

Bây giờ thù đã có người trả, người thân cũng không còn vì bị diệt khẩu, thậm chí có còn cũng không ai dám tin các cô còn sống.

Như vậy, đối với thế giới ngoài kia mà nói, các cô đều là người “đã chết”.

Là Tổng chủ đã cho các cô cơ hội sống tiếp, chân chân chính chính sống, chứ không phải lay lắt cho đủ kiếp trâu ngựa. Như vậy còn chưa hết, thậm chí bây giờ còn muốn cho các cô tu luyện, cho cơ hội trở thành người trên người, trở thành các cô đã từng mơ ước có thể khai sơn, đoạn thủy cường giả, thử hỏi làm sao không quyết tâm được.

Chính Nam rất hài lòng quyết tâm của 23 cô gái trước mặt. Hắn chỉ tay vào một cô gái trong hàng, nói: “Cô, đứng, chính là cô, tách ra khỏi hàng đi.”

Mọi người tò mò không biết Chính Nam muốn làm gì, nhưng không ai hỏi mà chỉ im lặng xem tiếp.

Cô gái Linh Hư Kỳ ánh mắt ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lắp bắp nói: “Em... em không...” - Cô cảm thấy sợ hãi, sợ rằng mình lạc loài sẽ bị đuổi đi.

Chính Nam cười nói: “Không có gì phải sợ. Cô tên gì?”

Cô gái trở thành tâm điểm của toàn trường nên giọng nói có vẻ rất mất tự nhiên: “Em... em tên Tâm... Đặng Thanh Tâm.”

Chính Nam gật đầu nói: “Thanh Tâm đúng không, từ nay em sẽ là đội trưởng, những người còn lại là đội viên.”

Quyết định bất thành linh của Chính Nam ngay lập tức nhận được phản hồi không tích cực.

"Sur huynh, tại sao cô ấy lại là đội trưởng?"

"Đúng vậy, mọi người đều ở đây với nhau, không có lý do gì để cô ấy chẳng làm gì cả cũng cao hơn tụi em một cái đầu!"

"Sur huynh giải thích đi chứ ạ!?"

...

Chính Nam không nói gì mà chỉ híp mắt nhìn một vòng, Vũ Tuyết phú bà lập tức hiểu ý.

Ào! Ào! Ào!

Không Minh Kỳ uy áp ngập cả phòng, để quần áo mọi người bay phần phật, đồ đạc cũng là lung lay muốn đổ.

Uy áp nháy mắt liền qua nhưng để các cô gái đều ngậm miệng, sợ hãi nhìn Vũ Tuyết phú bà.

Sợ hãi Vũ Tuyết phú bà là một chuyện, đối với Chính Nam lại là kính sợ.

Mạnh như vậy còn chưa có quyền nói chuyện, vậy người đang nói kia... mạnh cỡ nào a!

Vậy mà các cô, những người bình thường này còn dám lên tiếng chất vấn hần.

"Mọi người muốn biết lý do vì sao, để tôi nói với mọi người.

Tôi để Thanh Tâm làm đội trưởng bởi vì cô ấy mang trong người cấp 6 thiên phú, tức là chỉ cần không chết trẻ thì Thanh Tâm có thể tu luyện tới Lý

Sương Kỳ viên mãn, ngang ngửa với Đại sư tỷ Vũ Tuyết ở đây.

Mọi người có thể không phục, không ai có thể tự quyết định thiên phú của mình đúng không?

Không sao cả!

Làm đội trưởng nhiệm vụ chính là gì, là làm cái mục tiêu cho những người khác đuổi theo.

Các cô đều là người bình thường, chưa từng tu luyện qua, đối với tu luyện còn rất mờ mịt và không hiểu. Để các cô lấy chúng tôi những Nguyên Anh Kỳ, Không Minh Kỳ này làm mục tiêu là quá cao, quá xa, một khi không tốt có thể dễ dàng tâm lung lay, tâm ma theo đó mà sinh ra.

Nhưng nếu lấy Thanh Tâm làm mục tiêu thì khác.

Cô ấy tuổi tác ngang bằng, xuất thân ngang bằng, tạo ngộ tương tự, tu vi... cao hơn mọi người một chút nhưng tu luyện không phải là đi ngược dòng nước sao, mục tiêu chỉ cách mình vài bước chân, cố gắng vì nó mà vươn lên chẳng lẽ các cô làm không được?"

Trong phòng mọi người đều im lặng.

Không ai nghĩ ra được, một quyết định nhìn như bất thành linh của Chính Nam lại trải qua nhiều suy tính và áp lực như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Nhiệm vụ tu chân - Nguyên Anh

Chính Nam quay qua nói với Thanh Tâm: "Còn với cô, bản thân sinh ra với thiên phú tốt hơn người khác là một lợi thế, nhưng không thể lấy đó làm lý do để lười biếng, cô hiểu không?"

Thanh Tâm gật đầu: "Em hiểu! Em nhất định sẽ làm tâm gương tốt cho mọi người."

Chính Nam gật đầu hài lòng: "Quyết tâm rất tốt nhưng nói suông thì ai cũng nói được. Như thế này đi, tôi thay mặt Tông chủ mở cái cuộc thi nho nhỏ cho mọi người, ai thấy thích có thể tham gia."

Luật rất đơn giản, 22 người đội viên có thể tu luyện riêng, cũng có thể tổ đội với nhau, một nhóm tối đa 3 người. Đến lúc cảm thấy đánh qua được đội trưởng của mình, cứ việc khiêu chiến, thua thì coi như biết mình đang ở đâu, còn thắng nha...

Lên thay Thanh Tâm làm đội trưởng!"

22 cô gái quay sang nhìn Thanh Tâm, ánh mắt hừng hực chiến ý.

Như Chính Nam đã nói, tu luyện là đi ngược dòng nước. Mơ xa thì các cô không dám, nhưng mục tiêu ngắn hạn là vượt lên trên mọi người, trở thành đội trưởng trước thì không có gì là không thể làm được.

Thanh Tâm bỗng nhiên trở thành mục tiêu cho mọi người nhìn chằm chằm, cô có chút cười khổ.

"Được rồi, Thanh Tâm trước hết đi cùng Đại sư tỉ tu luyện, đừng để lãng phí thiên phú của mình, cũng đừng làm tôi mất mặt vì đã chọn cô làm đội trưởng." - Chính Nam cười nguy hiểm: "Tôi là người thù rất dai đấy!"

Vũ Tuyết phú bà có chút vui mừng gật đầu nói: "Không có việc gì, em sẽ quản lý tốt cô ấy. Em cũng biết anh là người thù rất dai mà." - Ngày thường cô rảnh đến hoảng, bởi vì có đan dược của Chính Nam nên chuyện tu luyện đã không có nhiều áp lực, bây giờ có việc để làm thật sự hợp ý cô.

Mọi người trong phòng cười vang, chỉ có Thanh Tâm là rụt rụt cổ, đi theo Vũ Tuyết phú bà ra ngoài.

"Vân, em tạm thời đốc thúc 22 người này tu luyện. Nếu mà làm tốt... em nhìn gương Bạch Vô Thường a!" - Chính Nam ném cho Vũ Vân một quả táo ngọt, nhưng không cho cắn, chỉ được nhìn.

Vũ Vân hai mắt tỏa sáng, gật đầu lia lịa: "Em biết rồi, nhất định sẽ làm hết sức."

Đội trong phòng không còn ai ngoài Chính Nam, Ngọc Ngân phú bà mới hiện thân giúp Chính Nam bóp vai, không nói lời nào.

Chính Nam nắm lấy bàn tay Ngọc Ngân phú bà trên vai hất, mỉm cười nói: "Em chuẩn bị một chút đi, chiều nay chúng ta ra ngoài có việc."

Ngọc Ngân phú bà vui vẻ gật đầu rồi đi chuẩn bị.

Nhớ lại lần trước cùng với Chính Nam ra ngoài, hai người gặp phải một con Rồng, là chân chính Rồng, không phải cái con bị Chính Nam nuôi thành ngoan như cún Giao Long kia, cô lúc ấy đã sợ đứng hình, lần này không thể để chuyện như vậy lặp lại.

Chính Nam truyền âm cùng Vũ Tuyết phú bà bàn bạc một số chi tiết trong huấn luyện những người mới, cũng dặn dò cô hợp tác với Tú Anh phú bà phân phối đan dược.

Đầu vào đó xong xuôi, hần mới đeo lên mặt nạ, cùng Ngọc Ngân phú bà tiến vào Vạn Tượng Sâm Lâm.

...

Nhiệm vụ tu chân Chính Nam đã nhận được từ trước khi đoàn người Tà Nguyệt Tông rời Hà thành nhưng khi đó hần không có thời gian rảnh đi làm. Hiện tại mọi chuyện đã đi vào guồng, Chính Nam cũng không thể chờ được nữa muốn nhanh chóng đột phá tới Nguyên Anh Kỳ.

“Tuyên bố nhiệm vụ tu chân [Nguyên Anh]. Mô tả: “Đã cùng thiên địa hòa thành một thể, vậy nên dùng thiên địa để cường hóa bản thân rồi”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Giết ít nhất 20 con Quỷ Điện Độc Chu (cấp 29) thu thập 10 cái Quỷ Điện. Giết ít nhất 20 con Thạch Khôi Thú (cấp 30) thu thập 10 Thạch Tâm. Giết ít nhất 20 con Thiết Giáp Ngưu (cấp 31) thu thập 10 cái Ngưu Giáp. Dùng vật phẩm nhiệm vụ chế tạo Quỷ Điện Cự, Thủ Hộ Thạch Phù, Thiết Ngưu Giáp]. Phần thưởng: [Đạt tu chân Nguyên Anh, 4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực, 1 lần thiên địa tẩy lễ]. Phạt: [Không]”.

Chính Nam vừa xem lại log nhiệm vụ vừa cùng Ngọc Ngân phú bà chạy băng băng trong rừng. Thời gian còn khá sớm nên hần quyết định đi tới địa điểm làm nhiệm vụ thứ nhất: “Anh cần một thứ gọi Quỷ Điện, chính là phần xương màu trắng dưới bụng của Quỷ Điện Độc Chu. Đi theo anh.”

Theo chỉ dẫn của bản đồ, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà tới một mảnh rừng cây cực kỳ âm u, khắp nơi là mạng nhện giăng đầy trên cây, mặt đất, cục đá chỗ nào cũng có.

“Nơi này thật ngột ngạt, thật mẹ nó hôi thối.” - Chính Nam thật sự không chịu nổi, giống như mùi toilet 10 năm không dọn vậy, mặc dù hần cũng không biết 10 năm không dọn toilet nó thành cái mùi gì.

Ngọc Ngân phú bà cũng không chịu nổi cái mùi này, cô nói: “Nhện hình yêu thú thường sợ lửa, không bằng chúng ta đốt trụ nơi này?”

“Dùng lửa có thể nhưng nhất định phải không chế cẩn thận mới được, bởi vì anh cần Quỷ Điện phải thật lạnh lặn.”

Trong lúc nói chuyện, hai người từng bước đi sâu vào trong khu vực bị mạng nhện giăng, rất nhanh liền bị bao vây.

Chính Nam mở ra Bạch Nhãn, trước mắt hần đều là nhện, con nào con nấy to bằng bình nước 20 lít đang từ khắp nơi bò tới.

Sải chân nó đặc biệt dài, phải tới 3m, dưới bụng còn có một phần giống như xương, lại giống như vảy khuôn mặt. Nói là khuôn mặt vì nó có kích cỡ gần như vậy thôi, chứ nhìn nó sần sùi, không đối xứng, mỗi con đều khác nhau, có điểm giống vằn tay.

“Tới rồi, cố gắng một đòn giết một con, giữ lại phần xương cốt dưới bụng nó lạnh lặn. Động thủ.” - Chính Nam la lên một tiếng, sau đó bắt đầu kết ấn.

“Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật”

Chính Nam chủ động chế tạo hoàn cảnh có lợi cho bản thân bằng cách đốt trụ cây cối và mạng nhện xung quanh.

Nhện hình yêu thú rất nguy hiểm khi được di chuyển thoải mái, bởi vì nó có thể phóng ra tơ nhện và nọc độc từ rất nhiều hướng nếu xung quanh có cây cho nó treo lên, chưa nói tới chiến thuật “Nhện nhảy dù” với vô số nhện con từ trên cây nhảy xuống nữa.

“Bạch, chuẩn bị.” - Chính Nam la lên một tiếng, sau đó nhảy thẳng vào giữa bầy nhện.

“Kim Phược Thuật” - cấp D nhãn thuật, có thể tạm thời tạo ra những sợi dây tinh thần buộc chặt thân thể đối thủ.

Xung quanh bầy nhện đột nhiên có thật nhiều sợi dây vô hình buộc lại tay chân chúng, gãy giữa thế nào đều vô dụng.

Ngọc Ngân phú bà bắt lấy thời cơ, liên tục sử dụng “Như Ảnh Tùy Hình” để cao tốc dịch chuyển tới mấy con nhện, sau đó một chiêu “Liên Kích” đâm từ 5 tới 7 lần liên tiếp vào nhiều điểm khác nhau trên thân thể chúng, hai kỹ năng điển hình của Thích Khách hình tu luyện giả.

Cô đều rất khéo léo đâm vào phần đầu và lưng nhện, vừa đảm bảo nó sẽ chết, vừa không làm hỏng Quỷ Điện theo lời Chính Nam.

Sau khi có tới 5 6 con nhện bị giết, bầy nhện mới gãy thoát ra khỏi trói buộc của Chính Nam, phát ra tiếng rít chói tai.

Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà đều nhảy lui trở ra, tựa lưng vào nhau.

“Nơi này có khoảng 30 con nhện, như vậy trừ vừa rồi là còn 25 con, chúng ta thì xem ai giết nhiều hơn nhé?”

Ngọc Ngân phú bà hứng thú hỏi: “Có phần thưởng gì hay không?”

“Ai thắng tôi nay ở trên?”

“Đồng ý” - Không chút suy nghĩ.

Chính Nam lấy ra hai cái Shuriken lớn bằng nửa người hắn, mỗi cái đều được cột vào Tơ Tằm Ngàn Năm để đảm bảo độ dai, Sau đó hắn ném mạnh cả hai về phía bầy nhện rồi bắt đầu chơi YoYo. Trò này là hắn học được từ lần Hoàng Sơn.

Ngọc Ngân phú bà sững sờ nhìn Chính Nam đứng một chỗ ném đi, kéo về liên tục hai cái vũ khí kỳ quái, mỗi lần như vậy lại có vài con nhện bị hắn phế trước đó rồi.

Chờ đến lúc Ngọc Ngân phú bà kịp tỉnh hồn, Chính Nam đã bắt đầu xách theo Kunai đi bỏ đao mấy con nhện bị hắn phế trước đó rồi.

Ngọc Ngân phú bà thua bắt đầu không nhận nợ: “Anh ăn gian! Anh... dùng đao cụ, đúng vậy, anh không phải là chiêu thức mà là đao cụ.”

Chính Nam cười sảng khoái, nói: “Đúng là đao cụ nhưng điều khiến nó cần rất nhiều kỹ thuật a. Đừng có tìm cớ không nhận nợ, tôi nay em phải nằm dưới, cảm có lật lên, haha.”

Ngọc Ngân giậm chân: “Anh thật ăn gian! Không nói với anh, em qua thu thập Quỷ Diện.”

Lát sau, nhận Quỷ Diện từ Ngọc Ngân phú bà, Chính Nam lại hỏi Trang: “Trang, có 16 cái Quỷ Diện còn nguyên vẹn, có thể chế tạo luôn hay phải gom đủ cả 3 loại vật liệu?” - Hắn là muốn biết có thể hoàn thành từng phần hay phải đủ một lần.

“Có thể chế tạo luôn, ký chủ bỏ vật liệu vào balo, Trang sẽ tự lấy.”

“Tiêu hao 16 Quỷ Diện, chế tạo được 7 Quỷ Diện Cụ.”

“Móa, còn không được 50%, thật sự là hổ cha.” - Chính Nam nhỏ nước bọt, sau đó lại cùng Ngọc Ngân phú bà đi tìm một nơi qua đêm trước, hôm sau lại giết nhện.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Thạch Khôi Thú Vương

Hôm sau, trong một hang núi, Chính Nam cầm cây chọc chọc đồng lửa đang nướng thỏ, nói: “Ngày mai chúng ta lên đường tới gần ngọn núi lửa phía tây nam, mục tiêu là Thạch Khôi Thú. Đường khá xa nên ít nhất cũng mất hai ngày. Haiz, không bay được quả thật là quá chậm”

Ngọc Ngân phú bà không nói gì mà khẽ gật đầu nhìn chăm chăm con thỏ nướng trên khay. Mặc dù không phải lần đầu nhưng cô luôn bị tài nấu ăn của Chính Nam chinh phục.

...

Hai ngày sau, tại chân một ngọn núi lửa đã tắt, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà đang ngồi trên một cành cây, quan sát bãi đất trống cách hai người khoảng 200m, nơi đó có mấy cục đá đang... đi lại.

Ngọc Ngân phú bà thấp giọng nói: “Thạch Khôi Thú này toàn thân có lớp vảy bằng đá bảo vệ, chỉ có lỗ ngay trước ngực nó là nguồn cung năng lượng chính, chính là cái anh gọi là Thạch Tâm.”

“Nói như vậy, là muốn dùng cường lực đánh tan lớp vỏ bên ngoài mới lấy được Thạch Tâm sao?” - Chính Nam vuốt cằm, cường lực tấn công là món hắn yêu thích.

“Không cần phiền như vậy.” - Ngọc Ngân phú bà lắc đầu: “Anh nhìn giữa các khớp nối của nó chỉ là năng lượng thể. Chỉ cần chặt đứt kết nối này là nó không thể cử động nữa, khi đó có thể dễ dàng lấy ra Thạch Tâm.”

Có kinh nghiệm, có học thức chính là khác biệt.

“Vậy anh dùng Vụ Ân Thuật chế tạo hoàn cảnh, em tới vô hiệu hóa chúng nó, sau đó chúng ta từ từ lấy Thạch Tâm.”

“Đồng ý!”

Có kế hoạch, 2 người lập tức hành động.

“Vụ Ẩn Thuật”

“Nhân Lực Tinh Thông”

Từ lần trước cùng Chính Nam phối hợp chiến đấu bên trong sương mù, Ngọc Ngân phú bà đã cố ý tu luyện một môn đồng thuật, không có gì cao cường, chỉ là một môn dùng nguyên khí để tăng độ linh động và khả năng nhìn của con mắt trong thời gian ngắn.

Một đám Thạch Khôi Thú như cừu non mất mù chờ bị làm thịt trong màn sương, không phản kháng có chút nào.

Chính Nam cảm thấy câu “Nhà có lão, như có bảo” quả thật không sai, mặc dù Ngọc Ngân phú bà còn lâu mới lão.

Đang lúc Chính Nam và Ngọc Ngân thu lại sương mù, chuẩn bị tiến hành thu gặt Thạch Tâm, biến cố lại xuất hiện.

Mặt đất đột nhiên rung lắc dữ dội, sau đó nổ ra một cái hang lớn.

Cách cái hố 100m, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà ổn định thân hình quan sát.

Chính Nam cũng không bắt ngờ, Bạch Nhân của hắn nhìn rõ dưới lòng đất còn có một con Thạch Khôi Thú Vương đang ngủ, chỉ là có chút khó chịu cách nó làm "thú".

“Thật sự là không thể nói nổi, nó ở dưới lòng đất nhìn chúng ta giết con cháu, họ hàng nó, nó mới chịu mò mặt ra. Có cái thủ lĩnh như vậy... bị ai a!”

“Nếu anh không giết một con Thạch Khôi Thú nào thì nó sẽ tiếp tục mặc kệ anh, dù sao loại yêu thú này ăn đất đá sẽ hồi phục lại. Nhưng nếu anh giết dù chỉ một con, khi tức nó vừa biến mất sẽ dẫn tới Thạch Khôi Thú Vương thức tỉnh.

Con Thạch Khôi Thú Vương này có vẻ là Nguyên Anh tầng 5, có chút khó làm rồi.”

Ngọc Ngân wiki hân hạnh tài trợ.

Chính Nam vỗ vai Ngọc Ngân phú bà, nói: “Em ở đây yểm hộ, anh ra thử lửa với nó.”

Không đợi Ngọc Ngân phú bà phản ứng, Chính Nam đã xông thẳng tới Thạch Khôi Thú Vương đánh tới quên trời quên đất, chủ yếu là Thạch Khôi Thú vương bị đánh.

Loại yêu thú da dày thịt béo, hành động chậm chạp này chủ yếu là dựa vào khả năng phòng ngự mạnh, đòn đánh có sức sát thương lớn tiêu diệt đối thủ, nhưng không may cho nó, Chính Nam lại là Mẫn Tiệp hình.

Lợi dụng tốc độ và sự linh hoạt của thân thể, cùng với lợi thế của Đồng Thuật, Chính Nam liên tục vờn quanh Thạch Khôi Thú Vương, tấn công vào các khớp nối của nó, nếu Thạch Khôi Thú Vương không có câu trả lời, bị đánh hạ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lúc này Thạch Khôi Thú Vương bị đánh hoài cũng đã phần nộ. Nó giơ hai tay với đầu nắm đấm khổng lồ của mình đập mạnh xuống mặt đất, mục đích phá hoại các điểm đặt chân mượn lực của Chính Nam.

Đáng tiếc, Chính Nam còn lá bài khác!

Hắn nhảy lên cao, sau đó bung cánh ra.

“Thổ Mao Châm”

Chính Nam sử dụng một biến thể của chiêu Thổ Mao Châm.

Thay vì bắn ra thật nhiều mũi kim khâu, lần này hắn phóng ra hàng loạt Kunai, tinh chuẩn cắm vào thật nhiều khớp nối quanh vùng đầu của Thạch Khôi Thú Vương. Mỗi cây phi tiêu đều được hắn bọc vào nguyên khí đặc thù của bản thân cùng với Bùa Nổ.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Thạch Khôi Thú Vương loạng choạng lùi hai bước. Vụ nổ rõ ràng không gây ảnh hưởng gì nhiều tới nó, thể nhưng nửa người trên của nó đã hoàn toàn bất động vì bị Kunai của Chính Nam khóa khớp.

“Nhu Quyền - Thủ Phá Sơn”

Chính Nam không bỏ lỡ cơ hội, lập tức vận sức tung một chưởng đánh thẳng vào đầu Thạch Khôi Thú Vương.

Bùm! Ầm!

Đầu của Thạch Khôi Thú Vương nổ tan tành, thân hình đồ sộ đổ xuống gây ra một mảnh bụi bặm.

Ngọc Ngân sóng mắt lưu chuyển, từng bước tới gần, liên tục vỗ tay.

“Lợi hại, đầu tiên dùng phi tiêu khóa các khớp nối quanh vùng đầu ngăn chúng truyền năng lượng lên, sau đó đốt cháy để tiêu hao phần năng lượng còn lại, cuối cùng là ngành công phá tan.

Khả năng quan sát, phán đoán và bắt thời cơ nói là tuyệt vời. Chủ nhân, thật sự lợi hại nha~”

Chính Nam chỉ chỉ vào má của mình, cười nói: “Tới cái môi thom chứ sao, haha.”

Nhận lại là Ngọc Ngân phú bà bạch nhãn: “Anh đừng vội mừng, nó còn chưa có chết đâu.”

Như để chứng minh cho lời Ngọc Ngân phú bà, các mảnh đá vụn xung quanh khe rung lắc rồi như có nam châm bay trở về phần thân thể không đầu của Thạch Khôi Thú Vương, chỉ lát sau nó đã lại đứng lên khỏe mạnh như chưa từng nằm xuống.

Chính Nam lắc đầu bất đắc dĩ: “Đều đã như vậy còn không chịu chết đi, sống lại chỉ để người ta đánh đập hoài cho khổ vậy ha.”

Gràoooo!!!

Thạch Khôi Thú Vương gầm lên một tiếng giận dữ, đất đá xung quanh bắt đầu rung lắc dữ dội rồi chịu một lực lượng vô hình dẫn dắt liên tục bắn về phía Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà vừa tránh né mưa đá, vừa nói: “Thạch Khôi Thú vốn là địa linh, tu luyện tới Nguyên Anh Kỳ nó đã có độ thân hòa rất cao với thổ linh khí, chỉ cần nó còn ở trên mặt đất thì nguyên khí của nó sẽ không bao giờ cạn.”

“Vậy chỉ cần hất tung nó lên không là được chứ gì!?” - Chính Nam cười lạnh.

“Tiêu hao 6 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Mộc Diệp Liệt Phong], [Mộc Diệp Toàn Phong], [Mộc Diệp Thăng Phong] lên cấp 2 thành công.”

“Bạch, em tới giữ chân nó một lát, anh cần 5 phút.” - Chính Nam thoát ly vòng chiến rồi ngồi xếp bằng xuống cành cây lớn.

Hắn muốn tĩnh tâm hấp thu quán đỉnh, như vậy sẽ nhanh hơn là để Trang phú bà một mình ghi thông tin cho hắn.

Ngọc Ngân không biết vì sao Chính Nam đang chiến đấu lại chạy qua một bên ngồi tĩnh tọa nhưng nếu hắn đã tin tưởng cô tới như vậy thì không có lý do gì để cô phải làm hắn thất vọng.

“Bách Bộ Thần Hành Quyết”

Có tác dụng tương tự như kỹ năng “Tật Phong Hành” mà Chính Nam tặng cho cô nhưng hiệu quả mạnh hơn nhiều, có thể nói là bản cường hóa của “Tật Phong Hành”, thế nhưng cái giá phải bỏ ra cũng không ít, bởi vì gần một nửa nguyên khí của Ngọc Ngân phú bà ngay lập tức biến mất không còn.

Ngọc Ngân phú bà sử dụng áp đậy hòm tuyệt kỹ tới đối đầu với Thạch Khôi Thú Vương.

Chính Nam đã nói “cầm chân” chứ không phải “hạ gục” nó, cô nhất định sẽ nghe lời hắn.

Kích hoạt cho mình “Bách Bộ Thần Hành Quyết”, Ngọc Ngân phú bà thân hình càng trở nên phiêu giạt, bất định hơn, cô tránh thoát tất cả phi thạch mà Thạch Khôi Thú Vương bắn về phía mình còn có dư lực cản lại những viên đạn lạc có khả năng quấy nhiễu Chính Nam.

Grào!!!

Một chiêu “Phi Thạch” không mang lại bất kỳ tác dụng gì, Thạch Khôi Thú Vương lại lao tới cận chiến với Ngọc Ngân phú bà. Đáng tiếc, ngày hôm nay chủ định nó phải không vui cùng lúc gặp hai cái nhân loại đều là Mẫn Tiệp hình.

Vờn nhau mãi không có kết quả, Thạch Khôi Thú Vương đánh chủ ý lên ngồi một bên không có động tĩnh Chính Nam. Nó mặc dù trí tuệ không cao nhưng cũng đủ để nhận ra hai nhân loại này là một nhóm và tên đang nhảy nhót này khó chơi hơn tên đang ngồi im kia.

Thấy Thạch Khôi Thú Vương bỗng nhiên quay đầu về phía Chính Nam, Ngọc Ngân phú bà thầm than một tiếng không tốt rồi bắn lên chặn trước mặt hắn.

Grào!!!

Thấy hai tên nhân loại đứng chung một chỗ, Thạch Khôi Thú Vương lại tới một chiêu “Phi Thạch”.

Có câu “phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí”!

Cùng lúc Thạch Khôi Thú Vương bỗng nhiên thông minh chuyển sang tấn công Chính Nam thì hiệu quả của “Bách Bộ Thần Hành Quyết” cũng chậm rãi biến mất.

Ngọc Ngân cắn răng: “Muốn tổn thương anh ấy, bước qua xác tao trước đi.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Thạch Khôi Thú Vương(2)

Hàng ngàn viên đá lớn nhỏ không đều nhau được bọc bởi nguyên khí của Thạch Khôi Thú Vương lao vun vút về phía Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà liều mạng đánh tan từng viên, từng viên một có khả năng đánh trúng cô và Chính Nam nhưng đá nhiều lắm, một mình cô chỉ bảo vệ bản thân thì quá dễ nhưng che chở cho một người nữa thì không đơn giản chút nào.

Chỉ sau chốc lát, Ngọc Ngân phú bà đã trúng không ít đá nhưng cô vẫn không hề rên một tiếng.

"Vẫn được, phải cố gắng! Năm phút mà thôi, cố lên!"

Đúng lúc này, một tảng đá lớn bằng cả một chiếc ô tô được Thạch Khôi Thú Vương bốc lên ném thẳng vào hai người.

Ngọc Ngân phú bà cũng chú ý tới tảng đá lớn này, cô tụ lực chuẩn bị sẵn sàng phá tan tảng đá lớn đó nhưng một viên đá nhỏ hơn khác lại vô tình bay thẳng vào đầu Chính Nam khiến cô phải từ bỏ tụ lực và đánh bật viên đá kia ra.

Nhìn tảng đá lớn càng lúc càng tới gần, Ngọc Ngân phú bà cười khổ quay mặt lại phía hai mắt vẫn nhắm chặt Chính Nam, thì thầm "Xin lỗi anh, em thật sự là vô dụng."

Nói, cô nhắm mắt, gồng mình chuẩn bị thay hấn gánh chịu viên đá lớn kia, chết thì hấn là không nhưng gãy vài cái xương và chấn thương nội tạng là chắc chắn không thể tránh khỏi.

Àm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, đau đớn trong tưởng tượng còn chưa kịp ập tới thì Ngọc Ngân đã được một vòng tay ôn nhu và một giọng nói đầm ấm bao trọn lấy: "Đồ ngốc! Em không sao chứ?"

Ngọc Ngân phú bà ngẩng đầu lên nhìn, trước mặt cô không phải ai khác mà chính là Chính Nam một tay ôm cô, một tay vẫn đang trong tư thế ra quyền, ánh mắt ôn nhu đầy quan tâm.

Cô lắc đầu: "Em không sao, em... xin lỗi." - Lại một lần nữa cô để hấn phải tự mình ra tay, phải bảo vệ cô, bảo vệ người hộ pháp, nô tỳ này.

"Được rồi, không có gì phải buồn." - Chính Nam khẽ nhéo mũi quỳnh của Ngọc Ngân phú bà, cười nói: "Nếu anh không chạy qua một bên ngồi xuống giữa chiến đấu thì em đã không phải bị dồn đến mức khó xử như vậy, nói đi nói lại thì lỗi bắt đầu từ anh mà thôi. Chúng ta huề nhé!?"

Thấy Chính Nam đã vậy còn quá hào phóng nhận lỗi về hấn để làm mình vui, Ngọc Ngân phú bà càng tự trách hơn. Nhưng nói nhiều lúc này cũng vô dụng, thay vì giành nhau lỗi về ai, biến nó thành động lực tu luyện còn thiết thực hơn nhiều.

Ngọc Ngân phú bà cũng không bút tích mà gật đầu nói: "Anh không sai, em cũng không sai, tất cả đều là lỗi của con Thạch Khôi Thú Vương kia."

Chính Nam rất hài lòng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với thuyết pháp này của Ngọc Ngân phú bà.

"Đúng vậy, chính là lỗi tại nó. Có lỗi thì phải bị phạt a!"

Nếu Thạch Khôi Thú Vương có thể nói, giờ này hấn là nó sẽ hỏi thăm 18 đời tổ tông của hai người.

Rõ ràng là hai người tới giết con dân nó, phá giấc ngủ của nó, còn ra tay đánh đập nó tàn tàn nhẫn, bây giờ vì tán tỉnh nhau mà bao nhiêu tội nợ đều do nó gánh chịu.

Không có ai vô si như vậy a!

Grào!!!

Không biết vì bị đổ tội oan hay là vì hai nhân loại kia ngay trước mặt nó ôm ấp yêu thương, Thạch Khôi Thú Vương gầm lên một tiếng giận dữ rồi xông thẳng tới hai người, mỗi bước nó bước ra đều để lại một vết lõm sâu trên mặt đất.

"Em chuẩn bị sẵn chờ tín hiệu của anh." - Chính Nam trầm mặt xuống, cho dù xuất phát từ bất kỳ lý do gì thì có một sự thật không thể phủ nhận là phú

bà của hắn vừa mới bị ngược đãi, thù phạm nhất định phải chết: “Hừ, đánh đập nữ nhân của tao này giờ thoải mái lắm đúng không!” -Nói, hắn cũng xông thẳng tới Thạch Khôi Thú Vương.

Khi cả hai chỉ còn cách nhau khoảng 5m, Thạch Khôi Thú Vương vung cánh tay với nắm đấm to gấp đôi Chính Nam thẳng về phía hắn.

Chính Nam cũng không ngu ngốc tới mức chính diện ngăn cản cú đấm này mà cực kỳ mềm dẻo xoay tròn trên mũi chân, hoàn mỹ như vũ công ba-le tránh qua cú đấm của Thạch Khôi Thú Vương rồi phản đòn.

“Mộc Diệp Toàn Phong”

Đòn lượn lớn chân khí vào chân phải, Chính Nam cúi thấp người tung cú đá xoáy vào chân Thạch Khôi Thú Vương, thành công hất tung nó lên không.

“Nếu đã bắt từ trên mặt đất, vậy thì cho mày bay một lát đi.”

“Mộc Diệp Liệt Phong”

Chính Nam nhún người từ dưới mặt đất nhảy lên không trung, hắn tung ra liên hoàn cước đá liên tiếp vào phía dưới Thạch Khôi Thú Vương khiến nó càng bay càng cao.

Đáng thương Thạch Khôi Thú Vương chỉ có thể ở trên không trung quờ quạng và gào thét. Tách ra khỏi đất mẹ thiện lành, nó chỉ là một cục đất sét mà thôi.

“Bạch, cho anh một điểm mượn lực.” - Chính Nam la lên ra hiệu cho Ngọc Ngân phú bà.

Ngọc Ngân phú bà lập tức hiểu ý Chính Nam, cô ném ra một cây chùy thủ thắng về hướng hắn.

“Tuyệt vời!”

Chính Nam đâm lên chùy thủ mà Ngọc ngân phú bà ném ra, dùng đó làm điểm mượn lực để phát chiêu thức tiếp theo.

“Mộc Diệp Thăng Phong”

Lại là một đòn liên hoàn nữa của Rock Lee, lần này Chính Nam sử dụng cả cùi chỏ, nắm đấm, đầu gối,... như vũ khí để tấn công chứ không chỉ là dùng chân.

Sau khi combo kết thúc, Chính Nam lại lần nữa la lớn: “Bạch, tới lượt em” - Nói, hắn tung cánh bay lên phía trên Thạch Khôi Thú Vương rồi đá mạnh nó về phía Ngọc Ngân phú bà.

“Em chờ này giờ rồi đây!” - Ngọc Ngân phú bà nhìn Chính Nam “tâng bóng” Thạch Khôi Thú Vương trên không cũng là nhiệt huyết dâng trào, bản năng sát thủ trong cô cũng đã không nhịn được nữa.

Từ trong nhẫn chưa đồ lấy ra một thanh đoản đao, Ngọc Ngân phú bà đeo nó vào tay rồi bắt đầu truyền nguyên khí vào.

Là đeo vào, không phải cầm lấy, bởi vì trên thân thanh đoản đao kia có bốn lỗ nhỏ vừa khít ngón tay để người dùng đeo vào, lưỡi đao cũng không dài lắm nhưng đen nhánh, cảm giác cực kỳ sắc bén

Đây là vũ khí Chính Nam đặc chế cho Ngọc Ngân phú bà từ một loại cấp 5 vật liệu cực hiếm mà hắn mua từ trong cửa hàng hệ thống, tác dụng chính là có thể tích trữ nguyên khí vào vũ khí để tạo ra một lưỡi đao vô hình, ý tưởng được lấy trực tiếp từ Sarutobi Asuma.

Cảm thấy đoản đao trong tay mình đã đạt độ sắc bén nhất định, Ngọc Ngân phú bà khom người xuống, tụ lực, ra đòn.

“Thăng... Long... Trảm”

Còà giảm mạnh xuống đất rồi bật lên chém thẳng về phía Thạch Khôi Thú Vương, đoản đao trong tay cô mơ hồ hình thành đầu một con rồng đang há rộng miệng cắn về phía mục tiêu.

Gréc!!!

Thạch Khôi Thú Vương gầm lên đau đớn, nhưng chỉ chốc lát đã im bật đi vì nó đã bị Ngọc Ngân phú bà một chiêu Thăng Long Trảm cắt thành hai nửa.

“Nhanh, không thể để nó hấp thu thổ linh khí khôi phục lại thân thể.”

Ngọc Ngân phú bà cũng không vì đòn đánh của mình mà hào hứng, cô biết vết thương như thế này chưa đủ để giết chết Thạch Khôi Thú Vương.

“Yên tâm, anh lo được.” - Chính Nam nhanh chóng bay xuống phía dưới hai nửa Thạch Khôi Thú Vương, kết án.

“Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật”

Một quả cầu lửa lớn bao lấy hai nửa Thạch Khôi Thú Vương rồi bắt đầu thiêu đốt nó.

Thạch Khôi Thú Vương nếu như còn nguyên khí chống đỡ thì ngọn lửa này của Chính Nam nhiều nhất chỉ làm nó khó chịu mà thôi, thế nhưng nó hiện tại đã bị Ngọc Ngân phú bà cắt ra làm hai nửa, không có cách nào chịu nổi bị hỏa thiêu như thế này.

Lát sau, đất đá bị Chính Nam thiêu thành không khí, để lại trên mặt đất một “tảng đá” màu xanh xám đập lên từng nhịp như nhịp tim, mỗi lần nó nhảy lên đất đá xung quanh lại gom tới một ít dính. Có thể thấy được nếu để cho nó có thời gian, Thạch Khôi Thú Vương chắc chắn sẽ sống lại.

Chính Nam tâm tắc lấy làm kỳ, nói: “Thạch Tâm này đúng là kỳ quái a, rõ ràng là một tảng đá lại có thể nhảy nhót như vật sống.”

“Vạn vật có linh, chuyện kỳ quái trên đời này còn nhiều lắm, kỳ chủ tập làm quen dần đi.” - Trang phú bà không biết từ đâu ngoi lên mặt nước nhả rãnh Chính Nam một câu.

Không để ý tới Trang phú bà, Chính Nam thu viên Thạch Tâm kia lại rồi mỉm cười nhìn Ngọc Ngân phú bà: “Chúng ta thắng rồi.”

Ngọc Ngân phú bà lắc đầu: “Là anh thắng rồi, em không...”

“Chúng ta... thắng rồi!” - Chính Nam nhắc lại câu nói của mình, còn cố ý cường điệu hai chữ “chúng ta”.

Ngọc Ngân phú bà trong lòng ngọt lịm, nở nụ cười xinh đẹp: “Đúng vậy, chúng ta thắng rồi.”

Đổi lại là nụ cười hài lòng của Chính Nam.

Hai người chia nhau thu thập Thạch Tâm, may mắn lần này theo phe Chính Nam, một lần chế tác đã đủ 10 cái Thủ Hộ Thạch Phù.

“Như vậy là chỉ còn Thiết Giáp Ngưu nữa là xong. Hôm nay tới đây thôi, nghỉ ngơi khôi phục trước, ngày mai lên đường tiếp. Anh đi tìm chỗ ở.”

“Vậy em đi tìm thức ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Già Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Thiết Giáp Ngưu

Thiết Giáp Ngưu, một loại quần cư Ngưu hình yêu thú.

Không giống Thanh Ngưu là loài ăn cỏ có tính cách hòa bình, Thiết Giáp Ngưu ăn thịt sống, cực kỳ hiếu chiến, thường xuyên tập trung thành bầy đi cướp địa bàn yêu thú khác. Loại yêu thú này da dày thịt béo, sừng sắc nhọn, khi nổi nóng còn có thể kích hoạt kỹ năng “Cuồng Bạo”, rất ít tu luyện giả muốn cùng chúng nó va chạm, đơn giản hao sức mà độ nguy hiểm quá cao.

Hai ngày này, Chính Nam và Ngọc Ngân thử mọi cách dẫn ra từng con một để tiêu diệt nhưng đều không thành công. Một khi trêu chọc một con, chỉ cần nó kêu một tiếng liền kéo tới một bầy, quả thực đúng với định nghĩa chó đàn.

“Như vậy chỉ có cách chiêu cuối cùng.” - Chính Nam vừa quan sát bầy Thiết Giáp Ngưu, trong lòng đang tính kế.

“Chiêu cuối? Anh còn chiêu gì hữu dụng sao?” - Ngọc Ngân phú bà cũng coi như mò ra gần hết kỹ năng của Chính Nam, cũng không nghĩ ra cái gì hữu dụng.

“Chính là cái này.” - Chính Nam xòe ra trong lòng bàn tay một nắm đan dược, cấp 4 thượng phẩm Minh Độc Đan.

“Hạ độc? Có thể, nhưng làm sao đảm bảo một bầy trâu lớn như vậy toàn bộ trúng độc?”

“Vậy thì chỉ có thể đi bắt thật nhiều thỏ, gà,... rồi mỗi con nhét một viên độc đan, con trâu nào ham ăn chỉ có thể bị độc chết, con nào ăn ít cũng bị độc giảm sức chiến đấu, khi đó chúng ta ra tay.”

Chính Nam luyện rất nhiều cấp 4 độc đan, toàn bộ là thượng phẩm. Không có cách, lò luyện thì Tú Anh phú bà đã cho hấn nhưng dị hòa vẫn bật vô âm tín, chỉ có thể hài lòng với những gì mình đang có.

“Cứ như vậy trước đi, còn hơn ở đây chờ đợi mù mịt.”

Ngọc Ngân phú bà đồng ý, sau đó hai người đi bắt mấy chục con thú nhỏ, mỗi con một viên độc đan nhét vào miệng chúng nó, sau đó bay lên trời thả xuống trước mặt bầy trâu.

Bầy trâu đang uống nước bỗng nhiên tới một trận mưa thức ăn, hào hứng tận trời, tranh thủ hồ hào nhau mở tiệc.

Bay trên bầu trời Chính Nam nhìn màn này lắc đầu, cười nói: “Không có kiến thức thật kinh khủng.”

Phòng ngự hình yêu thú như Thiết Giáp Nguru bình thường đều không có đầu óc, đơn giản vì năng lượng từ thức ăn chúng nó thu được toàn dùng để nuôi cơ bắp, dẫn tới não thời gian dài thiếu dưỡng sẽ tiến hóa nhỏ đi. Bù lại là chúng nó sống thành bầy đàn để giúp nhau che đi nhược điểm này.

Đáng tiếc, bây giờ bầy đàn rủ nhau đi chết!

15 phút sau, nhìn có tới 70 80% bầy trâu nằm gục xuống, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà bắt đầu ra tay.

Chính Nam không có sử dụng chiêu thức gì cụ thể mà lợi dụng Bạch Nhân nhìn tới nhược điểm của Thiết Giáp Nguru rồi cầm Kunai đi bổ đao. Tất nhiên là ưu tiên lựa những con bị độc nặng trước.

Phía bên kia, Ngọc Ngân phú bà cũng không chịu thua kém

“Như Ảnh Tùy Hình”

“Tỏa Hào Trảm”

Thiết Giáp Nguru và các loại Nguru hình yêu thú, phần đầu và lưng đều cực kỳ cứng rắn, nhưng phần cổ và bụng lại là mềm, đây chính là nhược điểm

Sau một giờ liên tục chém giết, bầy trâu toàn bộ quỳ, còn Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà cũng thở hồng hộc.

“Mẹ, may là dùng độc trước, cái lũ trâu điên này thật mẹ nó cứng rắn.” - Chính Nam vừa uống nước vừa chửi, mệt mỏi không được.

“Thật sự là nếu không có độc được, muốn diệt một bầy trâu này ít nhất cũng phải Không Minh trung kỳ.” - Ngọc Ngân phú bà vẫn nhã nhặn hơn nhiều.

Phản tiếp theo là thu thập da trâu và công tác của Trang phú bà, Chính Nam coi như xong xuôi.

“Tối nay ở lại một đêm, sáng mai về Hà thành. Em có ý kiến gì không?” - Thu dọn xong chiến trường, Chính Nam cùng Ngọc Ngân quay về hang núi mà hai người ở tới qua, không cần thiết tìm hang núi khác.

“Em không có ý kiến, ở đâu có anh là được~” - Ngọc Ngân phú bà cũng biết lấy lòng đàn ông của mình nha.

...

Hai người quay về tới hang núi, lại phát hiện nơi này có ba người tiến vào, đang ở bên trong nghỉ ngơi.

Thấy có người đi tới, ba người lập tức đề phòng, một người đàn ông trung niên, có vẻ là trưởng bối lên tiếng: “Hai người là ai, có chuyện gì không?”

Chính Nam cùng Ngọc Ngân liếc nhau, sau đó Chính Nam nói: “Hang núi này là chúng tôi ở lại tới hôm qua, hôm nay ra ngoài một chút quay về lại gặp mấy vị. Được rồi, chúng tôi không có ác ý.”

Người kia lại nói: “Nếu hai người đã đi rồi vậy nơi này chúng tôi tới trước là của chúng tôi, mời hai người rời đi.” - Lời nói tuy không có ác ý nhưng muốn đuổi hai người đi là rõ ràng.

Chính Nam hai người cũng không phải là không nói lý, trời lại cũng chưa quá muộn, hai người quyết định đi tìm nơi khác, dù sao Chính Nam có bản đồ, không sợ tìm không được.

Thấy hai người rời đi, ba người kia cũng thở phào một hơi, chỉ có người đàn ông trung niên ánh mắt nghi hoặc, tự hỏi: “Trang phục này... là gần đây danh tiếng đang lên Akatsuki sao?”

...

Tối, Chính Nam cùng Ngọc Ngân ở trong một cái hang núi khác nướng thỏ, lại nghe có người chạy tới.

Chính Nam nhanh chóng dập lửa, con thỏ chưa nướng chín cũng cất vào balo, tiến vào trạng thái đề phòng.

“Ồ, lại là hai người, làm ơn giúp một chút, có người đuổi giết chúng tôi.” - Vẫn là người đàn ông trung niên lên tiếng.

Chính Nam thấy màn này quen thuộc, cũng không bỏ qua đề phòng, nói: “Đừng nói đùa, tu vi mấy người không thấp, sợ là những người kia cũng không kém đi đâu, tôi không muốn rắc phiền phức vào người.” - Người này Ngọc Ngân phú bà nhìn không ra tu vi, rõ ràng là cao hơn cô.

Người đàn ông kia vừa thờ vừa giải thích: “Tôi trước đó bị thương, cho nên mới bị đám người kia thừa cơ đánh lên...”

“Đường bên này, các vị tiếp tục chạy, không tiễn.” - Chính Nam quyết tâm không ăn bộ này, rừng rậm đêm hôm, ở bên cạnh cái người xa lạ, tu vi lại nhìn không thấu, hẳn cũng không phải ngu ngốc.

Bên kia cô gái nhỏ nhất, khoảng chừng 15 16 tuổi không nhận nổi, quát lên: “Này, anh có phải đàn ông hay không? Làm sao thấy chết không cứu...”

“Đàn ông hay không cũng không liên quan tới cô, tôi tại sao phải giúp mấy người? Nếu ba người lại ở đây tốn thời gian, năm người kia phải đuổi tới.” - Chính Nam lập tức ngắt lời, hắn đã nhìn thấy 1km bên ngoài có năm người đang chạy nhanh tới.

“Tiểu thư, người ta không giúp thì thôi, chúng ta tiếp tục chạy.” - Trung niên kia lên tiếng, sau đó lôi kéo hai người chạy.

Nãy giờ vẫn im lặng không nói thanh niên quay đầu nhìn kỹ Chính Nam, sau đó biến mất trong màn đêm.

Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà liếc nhau, sau đó cùng nhau trốn đi.

1 phút sau, năm người mặc áo đen, che mặt đuổi tới.

Bọn họ dừng lại kiểm tra dấu vết một lát sau đó tiếp tục chạy đi, không nói câu nào.

“Anh thật không muốn giúp ba người kia?” - Ngọc Ngân phú bà truyền âm.

“Không sao, phân thân của anh sẽ đánh lạc hướng năm người vừa rồi. Chúng ta cũng rời đi nơi này thôi.” - Chính Nam cũng không phải loại người thấy chết không cứu, vừa rồi hắn đã vụng trộm cho phân thân độn thổ đi đánh lạc hướng.

Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà suốt đêm hướng Hà thành chạy, chỉ dừng lại điều tức và xác định phương hướng một lần.

Đối với người có bản đồ và Bạch Nhân như Chính Nam, hành tẩu đêm trong rừng không phải là vấn đề lớn, chỉ là hắn làm biếng muốn ngủ mà thôi. Bây giờ tình thế bất buộc thì đành phải xuất ra bản lĩnh.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà về tới Hà thành.

Cả đêm cao độ đề phòng và di chuyển khiến hai người mệt mỏi không nhẹ, bây giờ cần ngủ bù hồi phục.

Chính Nam ngủ một mạch tới 8h tối, Ngọc Ngân phú bà đã rời đi từ lâu.

Truyền âm cho các phú bà hỏi thăm tình hình một lát, Chính Nam quyết định sẽ đột phá trên Khôi Nguyên chiến hạm.

“Trang, trận pháp của Khôi Nguyên chiến hạm đủ đảm bảo đúng không?” - Chính Nam vẫn là không yên tâm mà hỏi kỹ lại một lần: “Mỗi lần đột phá đều thành tâm điểm để người khác chú ý, không hợp với cách làm việc của tôi a!”

Trang phú bà bực bội nói: “Ký chủ có phiền hay không, đã nói được là được!”

Giống như nghĩ tới điều gì, Trang phú bà lại đổi giọng thần bí: “Mà Nguyên Anh Kỳ là một bước nhảy vọt về chất, có thể lần này đột phá xong sẽ có bất ngờ lớn cho ký chủ đấy.”

Chính Nam không ăn bộ này, hắn lơ đãng: “Cái gì bất ngờ, nhiều lắm là A.I hệ thống từ cái nhí nhánh teen girl lột xác thành hot girl chứ gì? Cái gì tôi lạ lắm chứ gái xinh thì thôi đi, hàng ngày xung quanh cả trăm cô gái, thêm một hay bớt một cũng không khác biệt lắm đâu.”

Trang phú bà mất hứng nói: “Hừ! chờ mắt mặt đi, đến lúc đó xem ai hơn ai.”

...

Một mình trên Khôi Nguyên chiến hạm đã được hắn cho bay lên độ cao tối đa và tiến vào trạng thái ẩn thân, Chính Nam mở ra bảng thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Nguyên Anh Kỳ! Đại lục chi mê

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 29(Hòa Hợp tầng 9)

Thiên phú: cấp 5

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 3

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ân Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 5 luyện dược sư, cấp 5 trận pháp sư, cấp 5 luyện khí sư, cấp 5 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 44/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 5 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 14 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 30(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3: 29/30, còn 38 ngày], phụ tuyến [Nam Nhân Bán Linh – giai đoạn 5], ân [Thành Lập Thể Lực - giai đoạn 3], tu chân [Nguyên Anh].

Đánh giá: Tập học Vương giả.

“Được rồi, tôi thôi.”

“Tiêu hao 3 điểm cấp tăng lên cấp 30 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Đám Đương - giai đoạn 3], thu được 3 điểm cấp, 3 điểm kỹ năng.”

“Thông báo: Chuỗi nhiệm vụ [Nam Nhân Đám Đương] chính thức kết thúc.”

“Tiêu hao 1 cái Quý Diện Cụ, 1 cái Thủ Hộ Thạch Phù, 1 cái Thiết Ngưu Giáp hoàn thành nhiệm vụ tu chân [Nguyên Anh], thu được 4 điểm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực, 1 lần thiên địa tẩy lễ.”

“Nhắc nhở: Sau khi ký chủ hoàn thành Thiên Địa Tẩy Lễ, hệ thống sẽ shutdown và bảo trì trong 8 giờ.

"Thiên Địa Tẩy Lễ... bắt đầu."

Không giống như người khác đột phá Nguyên Anh Kỳ là phải nén chân khí lại thật nhiều lần để nó hóa lỏng thành trạng thái nguyên khí, đồng thời trong thức hải phải trải qua quá trình “Tạo Anh”.

Tất cả những quá trình rườm rà tốn thời gian này được hệ thống từng bước hoàn thành từ lâu, Chính Nam bây giờ chỉ là tới nghiệm thu kết quả mà thôi.

Trong thức hải Chính Nam, một người tí hon giống hệt hán đang ngồi xếp bằng tu luyện, toàn thân tỏa ra màu vàng thần bí.

Bỗng nhiên, bên cạnh xuất hiện một bóng người, tuy nhìn không rõ dung mạo nhưng có thể xác định đây là một người đàn ông.

Người đàn ông thần bí kia xuất hiện cùng không có hành động gì cả, chỉ nhìn nguyên anh của Chính Nam một chút, sau đó vung tay lên.

Lượng lớn bay tán loạn khí tức của “Đạo” giống như bị cái máy hút bụi hút lại, tập trung về phía cơ thể Chính Nam bay tới, thẩm thấu qua da, theo kinh mạch tập trung ở đan điền, rồi thật nhanh tràn vào thức hải, tụ tập lại bao quanh lấy Chính Nam mini.

“Có cường giả giúp ký chủ thúc đẩy hấp thu khí tức của “Đạo”, quá trình tẩy lễ rút ngắn 50%.” - Trang phú bà lên tiếng, cũng không cảnh báo nguy hiểm, như vậy Chính Nam cũng không lo lắng.

“Có vẻ con đã thành công đột phá Nguyên Anh kỳ chứ, con trai của ta!” - Lần này không phải chỉ có tiếng nói, đây chính là người đàn ông kia mở miệng, mặc dù dung mạo vẫn mờ ảo không rõ.

“Nếu như con đã đạt tới Nguyên Anh Kỳ, một số việc con cũng đã có quyền được biết.

Thủy Giới, bao gồm Nam Việt đại lục, Bắc Băng đại lục và Tây Phương đại lục, đều được bao phủ bởi một trận pháp cực lớn, tức là tất cả chúng ta những người sinh ra và lớn lên bên trong Thủy Giới này đều là gia súc được người ta nuôi nhốt trong lồng.

Thiên Đạo Tông, Bắc Băng Cung, Thánh Giáo Đường, theo điều tra của cha và mẹ con, chúng ta có manh mối vững chắc để chứng minh ba thể lực này thực chất là con cò của chủ trận pháp. Bọn họ được phái tới ba đại lục vừa là để kiểm soát, thu gom thiên tài địa bảo, vừa ngăn chặn các tai nạn mạng

tính diệt chủng và cũng là để tiêu diệt những người có ý đồ điều tra sự kiện mỗi 1,000 năm, sự kiện mà chúng ta gọi là “Đại Đồ Sát”.

Thiên Đạo Tông do hai đại gia tộc thay phiên nhau chưởng quản nhưng Trịnh gia mới là chân chính tay sai, Nguyễn gia chỉ là được Trịnh gia dựng lên làm bề nổi mà thôi.

Nhớ kỹ lời cha, chưa tới Độ Kiếp Kỳ, đừng để lộ ra bất kỳ manh mối gì. Đúng, sau này các hình chiếu của cha sẽ giúp con rút ngắn thời gian Thiên Địa Tây Lẽ, có thể sẽ giúp con tránh được một số phiền phức không đáng có.

Cố gắng lên, chúng ta chờ con!”

Chính Nam yên lặng nghe toàn bộ, cho tới lúc bóng người đàn ông kia dần biến mất, hắn vẫn không có bất kỳ động tác gì. Thế nhưng trong lòng đã cuộn sóng trào: “Cả chậu chim lồng!?! Toàn bộ Thủy Giới là một cái trận pháp cực lớn dùng để nuôi nhốt nhân loại!?”

Ai?

Từ bao giờ?

Để làm gì?”

...

Thật nhiều câu hỏi lướt qua suy nghĩ của Chính Nam nhưng tất cả đều không có câu trả lời: “Chỉ có thể tìm những người biết để hỏi. Hừ, Thiên Đạo Tông, quả nhiên không phải thứ tốt lành gì.”

Gạt mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, Chính Nam tĩnh tâm lại để Trang hoàn tất nốt quá trình tẩy lễ.

Uy áp trôi qua quá nhanh, lại thêm Chính Nam thật sự bay rất cao và cũng rất thông minh khi lựa chọn đột phá vào ban đêm nên may mắn không để người khác chú ý.

Một số người có cảm thấy uy áp thì chỉ lắc đầu thờ dãi: “Lại một người nữa bị Thiên Đạo bỏ qua!”

...

Bước lên boong tàu nhìn mặt trăng sáng vàng vạc, mặc dù kỳ quái mặt trăng ở thế giới này làm sao không bao giờ khuyết nhưng cũng không ngăn được Chính Nam nghĩ tới Nguyệt Vĩnh: “Cô gái nhỏ kia làm sao giờ này vẫn chưa trở lại a!”

Cùng lúc đó, tại xa xôi Tà Nguyệt Tông, Nguyệt Vĩnh đang ở trong phòng Nguyệt Nga tông chủ. Bà hỏi: “Muốn đi rồi sao? Con và người kia quen biết nhau như thế nào?”

Nguyệt Vĩnh hơi sững sờ, ánh mắt hồi ức nói: “Chính là lần trước bị Dương Khang tập kích, may mắn có anh ấy xuất hiện, nếu không con gái cũng không thể còn sống được đến hôm nay.”

Nhớ tới Chính Nam một đôi cánh trắng, ánh mắt lạnh lùng đầy ma mị từ bầu trời hạ xuống cứu mạng mình, Nguyệt Vĩnh khóe miệng không tự chủ được cong lên nụ cười.

Nguyệt Nga tông chủ khẽ thờ dãi, nói: “Nếu đã như vậy thì con đi đi, cố gắng tu luyện.” - Bà cũng không phải không thương con gái, nhưng tính cách lạnh nhạt đã quen nên những lời bịn rịn bà không nói được.

Đối với tính cách mẹ mình, Nguyệt Vĩnh hiểu rất rõ. Cô cũng có gì thất vọng, ngược lại tươi cười lấy ra một chiếc hộp trong nhẫn chứa đồ đưa cho mẹ cô: “Anh ấy tặng cho mẹ đây, rất quý đấy nhé.”

Nguyệt Nga tông chủ cũng hơi tò mò, bà cầm lấy chiếc hộp rồi mở ra, bên trong có một bình ngọc.

Hé ra nắp bình ngọc, một luồng khí tức thần thánh lập tức tràn ngập trong phòng khiến bà toàn thân lỗ chân lông đều mở rộng và hô hào thoải mái.

Nguyệt Nga tông chủ nhin không được lim dim hai mắt hưởng thụ.

“Mẹ... mẹ... mau đóng... đóng nó lại...” - Nguyệt Vĩnh vất vả nói từng chữ một.

Nghe được con gái mình đau khổ cầu cứu, Nguyệt Nga tông chủ mới giật mình tỉnh lại.

Bà nhanh chóng đẩy lại nắp bình rồi đi đỡ Nguyệt Vĩnh, lúc này đã nằm bẹp trên nền nhà, nói: “Đây là cái gì? Vì sao uy áp huyết mạch với con lớn như vậy a?” - Vạn năm hân băng khuôn mặt Nguyệt Nga tông chủ cũng không nhận được hỏi gấp.

Nguyệt Vĩnh nhăn nhó phui quần áo, trừng mắt nói: “Bên trong hộp có hướng dẫn sử dụng, mẹ tự xem đi. Thật là...”

Nguyệt Nga tông chủ mặt không đổi sắc gạt đầu, tìm trong hộp tới một tờ giấy rồi lật ra xem.

Khuôn mặt bà từ lạnh nhạt chuyển sang cau mày, sau đó là hưng phấn, cuối cùng là há hốc miệng hút vào một ngụm khí lạnh.

Nguyệt Vĩnh cũng tò mò thò đầu sang nhìn xem, kết quả biểu tình của cô giống y hệt mẹ mình.

Nguyệt Nga tông chủ trầm giọng nói: “Thứ này ngoài chúng ta ra còn ai biết nữa?”

Nguyệt Vĩnh lắc đầu: “Anh ấy tận tay đưa cho con, nói là tận tay đưa cho mẹ, ngoài ra không còn ai biết nữa.”

Nguyệt Nga tông chủ gạt đầu: “Tốt. Chuyện này mẹ sẽ có tính toán, con đừng để lộ ra ngoài.

Đúng, nếu con muốn đi thì đi nhanh đi, đừng để người ta chờ lâu.

Không tiễn!”

Nói rồi bà ôm chiếc hộp vào lòng, âu yếm như con, còn Nguyệt Vĩnh bị bà không chút quan tâm bán ra bên ngoài.

Nguyệt Vĩnh há hốc mồm, lắp bắp: “Mẹ a, mẹ vì một bình... nước mà bán con gái ra ngoài, như vậy không tốt lắm đâu.”

Nguyệt Nga tông chủ hơi sững sờ, nhưng ngay lập tức quay sang nhìn Nguyệt Vĩnh, hào hứng nói: “Đúng a! Nếu không con cố gắng làm tới hai bình nữa, như vậy là tốt rồi.”

Nguyệt Vĩnh mặt đen như đáy nồi, nói: “Mẹ nằm mơ đi, lần này con đi luôn, không thèm về với mẹ nữa.”

Nhìn Nguyệt Vĩnh vùng vằng bỏ đi, Nguyệt Nga tông chủ mới khôi phục vẻ lạnh nhạt, thì thầm nói: “Nguyệt Linh Thủy, huyết mạch phân tổ...”

Nguyệt Vĩnh ra bên ngoài cũng khôi phục vẻ mặt tươi cười rồi tranh thủ bay về Thanh Vân Tông ngay trong đêm.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Già Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Vô đề

Lại nói Chính Nam, ngắm trăng một lát cũng hết thấy thú vị, hắn quyết định tìm Vũ Tuyết phủ bà hỏi thăm tình hình tu luyện của mấy đệ tử mới. Nói gì thì nói, quãng hết việc cho mọi người rồi bật vô âm tín mấy ngày, về cũng không hỏi han lại thì quá mức.

Đi một vòng Lam Vân Tông cũng không thấy Vũ Tuyết phủ bà đâu, ngược lại gặp thật nhiều cô gái mặc đồng phục đệ tử và tạp vụ Lam Vân Tông cúi đầu chào, Chính Nam đành phải hỏi đại một người: “Này, cô có thấy Đại sư tì ở đâu không?”

Cô gái kia lắp bắp nói: “Đại... đại sư huynh, Bạch... Bạch sư tì ở... ở trong phòng... phòng đối chiến.”

Chính Nam cười nói: “Làm gì run như vậy a, tôi cũng không có ăn thịt cô. Đưa tay ra cho tôi xem.”

Cô gái kia rụt rè đưa cánh tay ra cho Chính Nam, vẻ mặt đỏ hồng.

Đối với các cô, những người đệ tử tầng thấp nhất mà nói, Đại sư huynh chính là một người rất đáng ngưỡng mộ. Vì sao? Bởi vì không biết ai đó tung tin hành lang nói Đại sư huynh mới 18 tuổi đã đánh thắng Đại sư tì tu vi Không Minh trung kỳ, cũng có tin đồn nói Đại sư huynh mới là chân chính chương khổng giả của tông môn,...

Hiện tại mặc dù bị hắn nắm chặt tay, cô gái này cũng không có chút nào cảm thấy bất nhã, ngược lại là cực kỳ sung sướng.

Thấp cổ bé họng nên luôn cảm thấy thua người khác một cái đầu a!

Chính Nam không biết cô gái nghĩ gì, hắn bắt mạch cho cô rồi dùng Bạch Nhân quan sát kinh mạch một lát, nói: “Tu vi của cô không cao, không nên thức khuya như thế này nhiều, sẽ ảnh hưởng tới thể trạng. Để xem, cô đứng im.”

Chính Nam liên tục điểm vào các huyệt đạo trên người cô gái, mỗi lần đều truyền vào một lượng nhỏ nguyên khí giúp cô khơi thông và vững chắc kinh mạch. Sau khi điểm hơn chục cái, hắn nói: “Được rồi, bạn bụ gì thì nhanh chóng hoàn thành rồi trở về ngủ ngon một giấc, sáng mai có thể sẽ có bất ngờ cho cô đấy. Tôi đi trước.”

Cô gái kia bị Chính Nam “sờ soạng” một vòng, mỗi chỗ bị hắn điểm còn tê rần rần rồi có một dòng nước ấm lan tỏa ra xung quanh khiến cô thoải mái rên rĩ.

Nhận ra mình thất thủ, cô nhanh chóng bịt miệng mình rồi nhìn quanh. Phát hiện không có ai, cô thờ vào một hơi rồi cúi đầu về phía Chính Nam rồi đi, nói: “Cảm ơn Đại sư huynh!”

Chính Nam chỉ là giúp cô gái kia sớm chút đột phá một tiểu cảnh giới Luyện Thể Kỳ, không có gì để hấn lặn tấn trong lòng.

Đến phòng đối chiến, hấn cũng không gõ cửa mà cứ vậy đi vào mà không gây ra bất kỳ động tĩnh gì, bởi vì trận pháp nơi này là do chính hấn thiết lập.

Trong phòng, Vũ Tuyết phú bà không ở mà thay vào đó là Tú Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà đang cùng nhau tập luyện.

Đề Chính Nam khá bất ngờ là Tú Anh phú bà lại không công kích đối thủ từ xa mà lại trực tiếp cận chiến với nhau. Hấn hứng thú đứng một bên nhìn.

“Cô và anh ấy ra ngoài mấy ngày có chuyện gì thế?” - Tú Anh phú bà dùng mu bàn tay gạt ra cú đấm thẳng của đối thủ, đồng thời nghiêng đầu tránh quyền phong, tay còn lại cũng không để rảnh mà đang làm ra động tác móc sườn.

Ngọc Ngân phú bà xoay tròn 180 độ tránh né đòn phản công, đồng thời cúi thấp người quét chân đối phương: “Cô muốn biết thì hỏi thẳng anh ấy đi, tôi không phải là người nhiều chuyện.”

Tú Anh phú bà không nói thêm mà co một chân lên để tránh qua cú đá quét của đối phương, đồng thời dùng sẵn đà của cú đấm móc trước đó để xoay người phản đòn một cú quay gió láo thẳng vào đầu của Ngọc Ngân phú bà.

Chính Nam cau mày, từ lúc hấn tới bây giờ chỉ qua có khoảng 5 giây nhưng đã nhìn thấy Tú Anh phú bà tấn công phần đầu của Ngọc Ngân phú bà hai lần rồi.

“Cô nàng này làm gì nóng nảy như vậy a?” - Hấn cũng không phải lo lắng sẽ xảy ra chấn thương mà là lo lắng hai người có khúc mắc trong lòng với nhau.

Giống như cảm nhận được tâm trạng có chút bức dọc của đối phương, Ngọc Ngân phú bà hoàn tất đòn quét cũng không có đứng dậy mà xoạc thẳng hai chân, đầu cúi thấp xuống để cú đá trượt qua tóc mình rồi vặn eo, nghiêng người, dùng một tay làm trụ để một chân tiếp tục tấn công chân trụ của Tú Anh phú bà, một chân đá chéo vào phần ngực.

Tú Anh phú bà bị bất ngờ, cô chỉ có thể dùng chân mới quét qua đầu đối phương làm trụ, lùi chân kia về sau một bước rồi bắt chéo hai tay trước ngực đỡ lấy cú đá chính diện.

Hai người bật ra hai đầu sân đấu, đang muốn tiếp tục xông lên thì Chính Nam lên tiếng: “Chăm chỉ quá nhỉ, nếu ai trong Akatsuki cũng chăm chỉ như thế này thì thật tốt a!”

Nghe được tiếng Chính Nam, hai người đều quay đầu về phía hấn. Tú Anh phú bà hỏi: “Đêm hôm anh không ngủ mà đi lòng vòng làm gì thế? Muốn hái hoa đêm đứng không?”

Chính Nam nhún vai nói: “Ngủ từ sáng tới giờ, không ngủ được nữa nên đi lòng vòng thôi. Hai người đêm không ngủ hay sao mà lại ở đây tập luyện thế?”

Ngọc Ngân phú bà nói: “Em cũng không ngủ được nên đi tìm anh tập luyện, lại vô tình gặp Hắc Vô Thường nên rủ cô ấy luôn.”

Chính Nam nhảy lên đài, đang muốn mở miệng nói chuyện thì bất ngờ bị hai cô gái lao vào tấn công.

Không có chuẩn bị tâm lý nên Chính Nam hoàn toàn bị đè lên đánh, thế nhưng chỉ sau vài chiêu, lợi thế về khả năng quan sát và thân thủ đã giúp hấn dần lấy lại thế trận.

Hai vị phú bà phối hợp với nhau khá tệ, không có sự ăn ý cũng như chiến thuật cụ thể nào.

Ngọc Ngân phú bà thân thủ tốt hơn chỉ lo điên cuồng tấn công, để Tú Anh phú bà đau khổ chèo chống Chính Nam phản đòn. Kết quả không tới 100 chiêu, cô đã hoàn toàn bị Chính Nam phế bỏ, huyết đạo trên người bị hấn phong kín.

Đến lúc này Ngọc Ngân phú bà nhận ra thì đã muộn, thân thủ cô mặc dù lợi hại nhưng trước đôi mắt như hack của Chính Nam cũng đã mất hết không còn lại chút gì.

Lại qua thêm gần 200 chiêu, cô cũng ngoan ngoãn nằm im một chỗ.

Chính Nam mặc dù thắng nhưng cũng không dễ dàng, chủ yếu là lúc bắt đầu hấn bị tấn công quá dồn dập, buộc phải làm ra nhiều tư thế khó để phòng ngự và tránh né nên tiêu hao thể năng rất nhiều.

Nhìn hai vị phú bà nằm ngay đơ trên mặt đất, Chính Nam cũng ngồi phịch xuống, thở hổn hển cần nhả: “Hai người làm gì vậy a, không nói một lời lại đánh lên anh?”

Tú Anh phú bà trừng mắt hấn: “Mau giải huyết cho em, ở đó mà nói nhiều!”

Chính Nam biết Tú Anh phú bà không vui nên hấn cũng không giận cô, nhưng mà không có nghĩa là hấn sẽ không làm gì đó a.

Chậm rãi đi tới rồi ngồi xổm cạnh người đẹp, hần tặc lười nói: “Hừm, có vẻ như em không rõ vấn đề bây giờ a. Giải huyết, nên giải huyết nào trước đây? Ở đây, hay là ở đây?” - Nói, hai ngón tay hần lăm động tác điểm huyết ngay phía trên hai “đỉnh núi” của cô, chỉ cần hạ xuống thêm 1 cm là sẽ đụng vào.

Tú Anh phú bà nhìn hai ngón tay Chính Nam quơ qua quơ lại trước ngực mình, trong lòng cô xảy ra đấu tranh dữ dội, nửa muốn hần ấn xuống, nửa lại không.

Chính Nam thấy đối phương chỉ im lặng nhìn chòng chọc vào tay mình thì mất cả hứng, hần nhanh chóng giải huyết cho cô rồi tới giải huyết cho Ngọc Ngân phú bà, mệnh còn không quên căn dặn: “Này, đừng có lại đánh lén anh, nếu không không chỉ là điểm huyết đơn giản như vậy đâu.”

Tú Anh phú bà thở phào một hơi nhưng trong lòng có một chút thất lạc khó hiểu. Cô xoa xoa mấy chỗ bị điểm huyết, nói: “Ai dạy cho anh thủ pháp điểm huyết vô lại này thế?”

Chính Nam cười nói: “Một người cũng vô lại hơn anh nhiều.” - Tranh thủ Trang phú bà không có ở đây để nói xấu một lần.

Chờ hai người khôi phục thể lực, Chính Nam hỏi: “Hắc Vô Thường, mấy ngày nay mọi chuyện trong tông môn đều ổn chứ?”

Nói tới chính sự, Tú Anh phú bà cũng nghiêm túc lên: “Theo Bạch Hổ đề nghị thì 22 người mới được chia thành hai đội, cứ mỗi tuần sẽ tiến hành tỉ đấu nhỏ một lần. Hình thức tỉ đấu có hai loại là so tu vi và so thực lực.

Tu vi thì cứ vậy đo thôi, không có gì đặc biệt.

Còn thực lực thì do các cô ấy mới tu luyện, không biết chiến đấu nên chúng em yêu cầu nâng tạ đá là được.

Anh có ý kiến gì thêm không?”

Chính Nam vuốt cằm "Thi đấu kích thích tu luyện a, hình thức khuyến khích không sai. Nội dung không có gì phức tạp nên anh để mọi người toàn quyền quyết định, nói cho anh biết nội dung cụ thể cuối cùng là được."

Tú Anh phú bà gật đầu. Cô nói thêm "Bởi vì các cô ấy đều còn ở Luyện Thể kỳ nên phần thưởng cá nhân cho người thắng trận đơn chiến là một viên hoàn mỹ Thối Thể Đan. Phần thưởng cho đội thắng cuộc..."

Nói tới đây Tú Anh phú bà bỗng có chút ngập ngừng

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Hệ thống thức tỉnh

Cô dừng một lát rồi nói: “Mọi người đều đồng ý là... đích thân anh sẽ dành ra một buổi để chỉ đạo các cô ấy tu luyện.”

Chính Nam sững sờ: “Làm sao còn có anh ở đây, anh không có kinh nghiệm làm việc này a.”

Ngọc Ngân phú bà nói: “Anh không hiểu sao, phần thưởng này chủ yếu mang giá trị tinh thần, khích lệ các cô ấy là chính.

Chính Nam hí hí mắt nói: “Ý các cô là bán tôi đi làm phần thưởng?”

Hai vị phú bà nhìn nhau rồi nói: “Nếu như anh không thích... ”

Chính Nam lập tức hớn hờ nói: “Thích, ai bảo không thích, hắc hắc.”

Nhìn thấy hai vị phú bà lại muốn nhào lên đánh mình, Chính Nam vội vàng nói: “Phần thưởng anh không có ý kiến, nhưng như vậy không phải sẽ kéo khoảng cách của đội thua với đội thắng càng ngày càng xa sao?

Ngay từ ban đầu anh đã không muốn phân tăng bồi dưỡng theo thiên phú chính là để tránh xuất hiện tình trạng khoảng cách quá lớn, cho các cô ấy tự kích thích lẫn nhau tu luyện. Bây giờ lại có vẻ đi ngược lại ý định ban đầu rồi.”

Tú Anh phú bà lưỡng lự nói: “Có thể cho đội thắng hai phần và cho đội thua một phần?”

"Thiệt thòi em nghĩ ra được." - Chính Nam trừng mắt: "Chẳng lẽ anh phải mất hai ngày với đội thắng và một ngày với đội thua à? Rồi sau này cứ như vậy?"

Ngọc Ngân phú bà nói: “Anh ấy nói đúng. Bây giờ các cô ấy tu vi còn thấp thì không có vấn đề, nhưng sau này khi tu vi tăng lên, lại thêm số lượng tăng lên nữa thì nhất định sẽ có vấn đề.”

“Anh có cách rồi!” - Chính Nam vỗ đùi nói: “Đội thua thì cứ cho đan dược bình thường đi, còn đội thắng... Anh sẽ tự tay khơi thông kinh mạch cho các cô ấy. Vừa tiết kiệm được đan dược, vừa đảm bảo được tính lâu dài và công bằng.”

Đúng cmn là diệu kế!

Chính Nam tự cảm thấy mình là thiên tài không sai được.

Ngọc Ngân phú bà hí mắt: “Anh chắc chắn là vì đảm bảo tính lâu dài và công bằng, chứ không phải là vì muốn... mò các cô ấy?”

Chính Nam nghĩa chính ngôn từ, mặt mày nghiêm túc: “Mò? Mò cái gì? Anh là Y Sư, các cô ấy lại là sư muội của anh, thân làm Đại sư huynh, có bản lĩnh thì giúp các sư muội chứ sao!”

Lại nói, nếu anh thật muốn mò... ngay bây giờ không phải có hai cực phẩm mỹ nữ bên cạnh hay sao, anh vì cái gì phải bỏ gần lấy xa chứ!?”

Quả nhiên là chính nhân quân tử, không hổ danh tiếng gần xa “Quân Tử Tiệm” Nhạc Chính Nam.

Ngọc Ngân phú bà mặc dù biết rõ Chính Nam là mở mắt nói mò thế nhưng nếu hắn đã nói cô là... cực phẩm mỹ nữ, vậy thì chiều hắn một lần đi. Và lại, tay mò mà thôi, “tiểu Chính Nam” vẫn là của cô độc quyền.

Tú Anh phú bà cũng đồng ý với thuyết pháp “cực phẩm mỹ nữ” của Chính Nam: “Không sai, có cả kích lệ tinh thần và kích lệ thực tế. Chuyện này em sẽ nói lại với Bạch Hồ.”

Chính Nam đứng dậy vờn vai nói: “Tạm thời như vậy đi. Anh về ngủ trước đây, ngày mai gặp lại mọi người.” - Thế nhưng lại lén lút truyền âm cho Ngọc Ngân phú bà: “Tiểu hồ ly, lát nữa tới tìm bản đạo trưởng gia cố phong ấn.”

Ngọc Ngân phú bà mặt hơi hồng nhưng giọng không đổi nói: “Em cũng trở về nghỉ ngơi. Tạm biệt mọi người, mai gặp.”

Tú Anh phú bà cũng cảm thấy có chút buồn ngủ nên quyết định về nghỉ ngơi luôn: “Mai gặp.”

...

Lại là một đêm vất vả của Chính Nam đạo trưởng, thế nhưng mà ai cũng chọn việc nhẹ nhàng thì gian khổ sẽ dành phần ai a, haiz.

Sáng hôm sau, đang cùng Ngọc Ngân phú bà ôm cùng một chỗ ngủ ngon, Chính Nam bị Trang phú bà gọi tỉnh.

Hắn mở trừng hai mắt, hưng phấn hôn nhẹ vào trán người đẹp trong ngực rồi nhẹ nhàng rời giường, trước khi đi cũng không quên kéo chăn lên đắp kín cho cô.

Trong phòng tắm, vừa làm vệ sinh cá nhân, Chính Nam nửa hỏi Trang phú bà: “Lần này bảo trì xong sao không thấy có intro vậy Trang?”

Trang phú bà có vẻ không vui, giọng cực kỳ chua: “Có, nhưng mà người ta đang bận ôm người đẹp a! Sóng sa đoạ buông thả, có ngày đốt đèn tìm cũng không thấy hai quả thận đâu, hừ!”

Trang đại nhân cay a!

Bảo trì xong lập tức online, vậy mà Chính Nam chỉ biết hùng hục cày cày, bỏ mặc người bạn phương xa này của hắn ngồi trong góc vẽ vòng tròn nhốt kiến.

Chính Nam mộng bức, nhưng rất nhanh cười hèn mọn nói: “Thân thể này của tôi chưa tới 20 tuổi, tu vi lại là Nguyên Anh Kỳ, muốn tỉnh tạn, nhân vong thì mỗi ngày một lần như vậy cũng phải tốn 400 năm, hắc hắc.”

Rất hiển nhiên Trang phú bà mặt không dày bằng Chính Nam nên chỉ có thể chịu thua, thế nhưng thua keo này ta bày keo khác: “Vậy bây giờ ký chủ có muốn xem cập nhật mới không, hay là như thế nào?” - Hừ, đấu với bản cung!?

Đang phồng mũi Chính Nam lập tức biến thành cái nô tài: “Dạ, dạ! Trang nương nương, mời nói!”

Trang phú bà nghiêm túc nói: “Cập nhật lần này có sự thay đổi khá lớn về nội dung, bởi vì Nguyên Anh Kỳ là đẳng cấp thứ 4, có bước bay vọt về chất rất lớn, ký chủ nên theo dõi kỹ rồi vạch ra kế hoạch phát triển bản thân, thế lực cũng như các phú bà của mình một cách hợp lý nhất.”

Chính Nam cau mày, lần này Trang phú bà còn nhắc nhở hắn kỹ như vậy, không bình thường a.

Hắn nói: “Tôi hiểu, trước lướt qua các mục đã có đi.”

Trang phú bà đáp: “Đồng ý, trước tiên đảo qua những mục được nâng cấp. Như thông lệ cũ, mời ký chủ chọn cách tiến hóa Thiên Nhân...”

Chính Nam ngắt lời: “Không cần nghĩ, lựa chọn Tả Luân Nhân song câu ngọc.”

“Bắt đầu quá trình tiến hóa Thiên Nhân, kích hoạt trạng thái phong bế ngũ giác. Thời gian dự kiến: 15 phút.”

15 phút sau, Chính Nam mở lớn hai mắt đã kích hoạt Tả Luân Nhân song câu ngọc của mình quan sát xung quanh.

Không ngoài dự đoán của hắn, Tả Luân Nhân song câu ngọc là đôi mắt chiến đấu, bình thường chỉ cường hóa rất ít khả năng nhìn.

Trang phú bà nói: “Đôi mắt này nếu không tới tam câu ngọc thì sẽ không có lợi thế quá rõ ràng so với Bạch Nhân, còn sau đó nữa thì quả thật nghịch thiên.”

Chính Nam hoàn toàn đồng ý với nhận xét này của Trang phú bà: “Đồng thuật lợi thế là thuần phát và cường hóa ánh mắt, hiện tại Bạch Nhân vẫn đủ chèo chống chiến đấu ngang cấp nên vẫn còn thời gian để cường hóa Tả Luân Nhân, không có gì lo lắng. Tối phần tiếp theo đi Trang.”

“Một số thay đổi nhỏ khác về giao diện, sửa một số lỗi hệ thống không quan trọng. Ký chủ có muốn tới ngay với những thay đổi lớn không?”

Chính Nam gật đầu: “Đủ cơ bản a. Tối, tôi cũng muốn xem thử “thay đổi lớn” là bao lớn.”

“Như vậy trước hết đến với hệ thống cửa hàng.

Từ lần trước cập nhật cửa hàng tới lần cập nhật này là trải qua gần 2 tháng, ký chủ chỉ sử dụng cửa hàng không tới 20 lần, chủ yếu là mua sắm phi hành khí và đạo cụ đơn giản, kim ngạch cao nhất là Khởi Nguyên chiến hạm, như vậy chứng tỏ “Cửa Hàng” vẫn chưa hoạt động đủ hiệu quả.

Vì thế hệ thống tiếp tục cập nhật, thay mới cửa hàng, đồng thời mở ra thêm tính năng [Nhiệm Vụ] và [Thế Lực].

[Nhiệm Vụ] sẽ phát ra ngẫu nhiên hai quyền trực nhiệm vụ, độ khó chia thành E, D, C, B, A, S, SS được ưu hóa cho từng cấp tu chân.

Ký chủ có một lần làm mới danh sách nhiệm vụ miễn phí, sau đó nếu ký chủ muốn tiếp tục làm mới sẽ cần tiêu hao Cực phẩm linh thạch, tối đa 3 lần một ngày.

Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được “Điểm tích lũy”, điểm này tăng theo độ khó của nhiệm vụ.

Điểm tích lũy sẽ là tiền tệ để sử dụng một số tính năng đặc biệt khác. Chi tiết tại [Cửa Hàng] > [Nhiệm Vụ].

[Thế Lực] sẽ cho ký chủ quyền mua sắm các kiến trúc, công trình có thể tăng tốc phát triển cho thế lực của ký chủ.

Bởi vì hiệu quả của các công trình này có tính dài hạn và rộng khắp cho nên sẽ không được bán ra bằng linh thạch mà sử dụng “Điểm tích lũy” làm giá cả. Cụ thể ký chủ có thể tự mình xem xét trong mục [Cửa Hàng] > [Thế Lực].

[Sủng Vật] ngoài mở rộng và cải thiện sủng vật không gian ra thì mục [Vĩ Thú] cũng được điều chỉnh lại giá, ký chủ nếu hứng thú có thể ghé thăm. Âm áp nhắc nhở là với thực lực ký chủ hiện tại mua Vĩ Thú về có thể sẽ bị nó phản bội.”

Chính Nam sững sờ, mòng bức.

Kế hoạch phát triển trước đây của hắn là dùng hệ thống để cường hóa bản thân, lại thông qua phó chức nghiệp trợ giúp các phú bà và xây dựng thế lực, có thể nói là mọi bước đều cần hắn tự mình nhúng tay vào.

Thế nhưng bản cập nhật mới này hoàn toàn đảo lộn kế hoạch của hắn theo một hướng... thật cmm tốt.

Nhanh tay ấn mở [Cửa Hàng] rồi vào mục [Nhiệm Vụ], Chính Nam thấy được hai nhiệm vụ đã được ban bố, đều là màu trắng.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Tiểu Bạch Kiềm Tông Chủ Hệ Thống!?

(Cảm tạ bạn #thaivohong2003 đã ủng hộ Nguyệt Phiếu! Cầu đầu, np...)

[E]: Thu thập 200 phần thịt tươi bất kỳ(cá, gà, heo, thỏ,...). Phần thưởng: 100 exp thế lực, 1 điểm tích lũy. Ghi chú: Có thể tổ đội hoàn thành, giới hạn đăng cấp thành viên từ 1 - 10.

[E]: Thu thập 200 loại linh dược bất kỳ(không phân biệt đẳng cấp, tác dụng). Phần thưởng: 100 exp thể lực, 1 điểm tích lũy. Ghi chú: Có thể tổ đội hoàn thành, giới hạn đăng cấp thành viên từ 1 - 10.

Chính Nam cau mày hỏi: “Exp thể lực? Trang, thứ này có tác dụng gì thế?”

Trang phú bà đáp: “À, lại là một thay đổi lớn nữa của bản cập nhật lần này.

Thể lực của ký chủ cũng có thể lên cấp bằng cách hoàn thành các nhiệm vụ do hệ thống ban bố. Mời ký chủ đăng ký thông tin thể lực.”

Chính Nam gật gù: “Tất nhiên là Akatsuki rồi. Mà lên cấp thể lực có gì tốt hay không?”

“Có chứ, rất nhiều nữa là đằng khác.

Phía trước Trang đã nói tới ban bố nhiệm vụ và kiến trúc thể lực cho ký chủ, lên cấp thể lực sẽ trực tiếp cường hóa các mục này.

Cụ thể là đăng cấp thể lực có tới đa 10 cấp, mỗi lần tăng cấp sẽ mở thêm 2 ô nhiệm vụ hàng ngày và quyền tăng cấp kiến trúc đã xây dựng cũng như loại kiến trúc có thể xây dựng.

Ký chủ có thể tự tìm hiểu thêm khi có điểm tích lũy đủ nhiều, bây giờ thì còn hơi sớm á.”

Chính Nam nghĩ cũng đúng, hần ần nhận thử hai nhiệm vụ được ban bố ngày hôm nay thì nghe được Trang phú bà thông báo.

“Chúc mừng ký chủ lần đầu nhận nhiệm vụ thể lực, đặc biệt tặng cho ký chủ một tấm [Thể Lực Bi], đã được chuyển đến balo cho ký chủ.”

Chính Nam ngăn người rồi mở balo ra xem, bên trong là một tấm bia đá, phía trên còn có tên của tất cả mọi người nhưng không có tên hần, khỏi nghĩ hần cũng biết đây là thứ để đánh giá điểm tích lũy cá nhân.

“Ký chủ có thể lấy tấm bia đá này đặt ra giữa quảng trường để mọi người có thể theo dõi. Nhìn nó nhỏ vậy thôi chứ mang ra ngoài đặt có thể lớn bằng một tòa nhà 3 tầng đấy.” - Trang phú bà âm áp nhắc nhở.

Chính Nam vuốt cằm nói: “Thứ này theo dõi thông tin như thế nào? Nó cũng không thể tự động biết tất cả mọi thứ chứ?”

Trang phú bà hiếm thấy một lần khen Chính Nam: “Ký chủ hỏi rất đúng trọng tâm nha. Muốn được lưu tên phía trên tấm bia đá này thì ít nhất phải có 60% độ trung thành với thể lực của ký chủ và tất nhiên là phải dùng tinh huyết làm dẫn.

Ngoài ra tấm bia đá này cũng có thể theo dõi sinh tử của thành viên trong thể lực. Đặc biệt là mỗi khi thể lực lên cấp, Thể Lực Bi sẽ mở khóa một kỹ năng đặc thù trợ giúp cho thể lực phát triển.”

Chính Nam gật gù: “Giống như hình thức donate phát triển Guild, nhưng thay vì thu tiền thì sẽ tích lũy điểm hoàn thành Quest Guild, dễ hiểu, dễ hiểu.” - Nói, hần ần làm mới danh sách nhiệm vụ.

Trang phú bà đã nói mỗi ngày có một lượt làm mới nhiệm vụ miễn phí nên Chính Nam phải tranh thủ nhận ngay khi có thể.

Danh sách nhiệm vụ sau khi làm mới lại xuất hiện hai nhiệm vụ, một màu trắng và một màu xanh lá cây.

Trang phú bà thốt lên: “Ồ, ký chủ may mắn thật đấy, lại xuất hiện cấp D nhiệm vụ khi thể lực vẫn còn ở cấp 1 cơ à!”

Chính Nam cau mày: “Có tới 7 cấp độ nhiệm vụ cơ mà, xuất hiện 1 loại khác cấp E rất bất ngờ sao?”

Trang phú bà giải thích: “Nói là ngẫu nhiên nhưng tất cả mọi thứ đều phải có tỉ lệ của nó để cho cân bằng a. Nếu thể lực của ký chủ đang cấp 1, danh sách nhiệm vụ ngẫu nhiên xuất hiện toàn cấp S và cấp SS nhiệm vụ thì ký chủ hoàn thành như thế nào, như vậy có phải là hoàn toàn lãng phí mất nhiệm vụ một ngày rồi, đúng không?”

Chính Nam gật đầu: “Nói không sai, nhưng cấp E và cấp D nhiệm vụ dường như không có khác biệt nhiều a, tại sao lại nói tôi rất may mắn?”

“Bởi vì để cho công bằng nên tỉ lệ xuất hiện cấp E nhiệm vụ khi thể lực ký chủ cấp 1 là 79%, cấp D là 6%, giảm dần tới cấp SS là 1%.

6% so với 79%, ký chủ nói có may mắn hay không?” - Trang phú bà giọng nói có chút khó tin.

Chính Nam cũng là hơi sững sờ, không biết thông tin bên trong quả thật không thể tin được tỉ lệ thấp như vậy a. Hần tranh thủ xem kỹ cấp D nhiệm vụ là có khác biệt như thế nào.

[D]: Săn giết ít nhất 25 con Dã Lang, thu thập 100 cái Nanh Sói. Phần thưởng: 200 exp thể lực, 2 điểm tích lũy. Ghi chú: Tổ đội vô hiệu, giới hạn đăng cấp từ 1-20.

Chính Nam vuốt cằm, nhiệm vụ này phần thưởng gấp đôi, hần rất động tâm, thế nhưng độ khó này so với cấp E nhiệm vụ quả thật là phải gấp 10 lần.

Thông tin nhiệm vụ tuy ngắn gọn nhưng rõ ràng phân chia thành hai nhiệm vụ nhỏ hơn, một là giết ít nhất 25 con Dã Lang và hai là thu thập 100 cái Nanh

Sói. Giết ít hơn 25 con là không thể hoàn thành nhiệm vụ, tương tự thu thập chưa đủ 100 vật phẩm cũng không được.

Dã Lang là một loại quần cư hình yêu thú, đẳng cấp phổ biến từ 15 tới 18, số lượng từ 20 tới 25 con, trong đó có 1 con Lang Vương thường là cấp 19, có thể thấy nhiệm vụ này được thiết kế để Linh Hư Kỳ tu luyện giả lịch luyện.

Thế nhưng trong nhiệm vụ lại có ghi chú là tổ đội vô hiệu, như vậy chỉ có thể hoàn thành một mình.

Chính Nam nhớ tới Tâm, cô gái này có cấp 6 thiên phú, hẳn ngay từ đầu đã có ý định bồi dưỡng cô thành hộ pháp tiếp theo, như vậy cần phải cho cô chút thử thách mới được.

Án nhận quyền trực nhiệm vụ, lúc này trong balo của Chính Nam đã có bốn quyền trực nhiệm vụ.

Tạm gác chuyện nhiệm vụ qua một bên, Chính Nam mở ra mục [Thể Lực].

Đập vào mắt hắn là hai con số 0/10,000 và 0/100 khiến hắn nhảy dựng lên: “Trang, đừng nói với tôi là muốn hoàn thành 100 nhiệm vụ mới lên cấp thể lực được nhé?”

Trang phú bà hà hê: “100? Ký chủ ngủ không đủ giấc đúng không, nhìn kỹ bên dưới hay chưa?”

Chính Nam dự cảm xấu trong lòng, hắn đưa mắt nhìn xuống dưới.

...

“Cmn! Có cho người ta sống nữa hay không?” - Chính Nam nhin không được chửi ầm lên.

Bên dưới là danh sách các kiến trúc thể lực hắn có thể xây dựng được, gồm có 2 kiến trúc. Cụ thể là:

[Thiên Thể]: Bậc thang buộc phải đi qua trước khi bước vào sơn môn, được thiết kế ảo trận để đi không có hồi kết và trọng lực trận tự điều chỉnh theo tu vi người đi, thích hợp cho luyện thể.

Lợi ích: Gấp đôi tốc độ tu luyện đối với Luyện Thể Kỳ, hiệu quả chồng với đan dược cùng loại. Linh Hư Kỳ trở lên vô hiệu.

Yêu cầu: Xây dựng cần tiêu hao 20 điểm tích lũy, 6 giờ để xây dựng.

Ghi chú: Không có việc gì làm có thể tới đây luyện chân cũng không sai!

[Ôn Tuyền]: Suối nước nóng thư giãn, thích hợp để ngâm mình sau khi tập luyện.

Lợi ích: Tăng gấp đôi tốc độ khôi phục thể lực đối với Luyện Thể Kỳ, hiệu quả chồng với đan dược cùng loại, Linh Hư Kỳ trở lên vô hiệu.

Yêu cầu: Xây dựng cần tiêu hao 20 điểm tích lũy, 6 giờ để xây dựng.

Ghi chú: Suối nước nóng chính là thiên đường của ký chủ, đừng bỏ lỡ!

...

Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi, thiên đường không sai, nhưng cái giá phải trả cho thiên đường này cũng để hắn phải đổ máu.

20 điểm tích lũy đồng nghĩa với 20 nhiệm vụ cấp E, nhưng có những nhiệm vụ không phải một ngày là có thể làm xong a, còn phải di chuyển tới địa điểm làm nhiệm vụ, thời gian hoàn thành và trở về nữa.

Tức là nói, nếu vận may không ủng hộ, có khi phải tốn hết 10 ngày, nửa tháng mới kiếm đủ 20 điểm.

Cảm thấy Chính Nam không vui, Trang phú bà không chọc ghẹo hắn nữa mà ôn tồn nói: “Ký chủ không cần bức bối. Xây dựng thể lực không phải là chuyện một sớm một chiều, cũng không phải chuyện đơn giản giống như là giao và nhận nhiệm vụ như vậy.

Một thể lực muốn mạnh thì nó phải vững chắc từ bên trong, mỗi người đều phải có đủ tín nhiệm giao phía sau lưng mình cho đồng đội. Những chuyện này ký chủ hẳn là phải hiểu rõ.”

Chính Nam thả lỏng nắm tay siết chặt, thờ dãi nói: “Đúng vậy, là tôi quá áp lực bản thân mình. Quá cấp tiến sẽ chỉ khiến cho thể lực xuất hiện nhiều lỗ hổng vô hình, cứ chậm một chút cũng không sai.”

Trang phú bà gật gù: “Nếu như bỏ qua nhược điểm là khá tốn thời gian, ký chủ có thể nhìn thấy lợi ích mà kiến trúc mang lại cho đệ tử thật sự không tệ a.”

Chính Nam gật đầu: “Hiệu quả chồng với đan dược, quả thực không tệ. Ở Luyện Thể Kỳ chưa thể sử dụng Tăng Khí Đan thì chưa thấy được nó bá đạo, nhưng từ Linh Hư Kỳ trở lên, với hoàn mỹ Tăng Khí đan tăng gấp 10 lần tốc độ tu luyện, cộng với kiến trúc...”

“Khoan khoan, ký chủ có chút hiểu lầm rồi.” - Trang phú bà lên tiếng ngắt lời Chính Nam.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Tiểu bạch kiềm tông môn hệ thống!?(2)

“Hiểu lầm, hiểu lầm cái gì?” - Chính Nam mặt đầy chàm hỏi.

“Thứ nhất, hoàn mỹ Tăng Khí Đan có hiệu quả gấp 10 lần đó chỉ là lý thuyết, thực tế chỉ được gấp 2,5 lần.

Thứ hai, sợ rằng ký chủ sẽ hiểu sai câu “hiệu quả chồng với đan được cùng loại” này nên Trang phải nói rõ. Gấp 2,5 lần “cộng” với hiệu quả kiến trúc sẽ trở thành gấp 3,5 lần, chứ không phải là nhân với nhau thành 5 lần hay hiểu sai thành 20 lần như ký chủ.”

Chính Nam hai mắt đen thui: “Gấp đôi!? Lần sau làm ở viết cụ thể thành +100% tốc độ cơ bản dùm, gấp đôi cái gì mà gấp đôi a!”

Trang phú bà an ủi Chính Nam: “Đừng đúng, lần này là do Trang lựa chọn từ ngữ không chính xác, có lỗi với ký chủ. Nhưng ký chủ đừng nghĩ hai thứ này vô dụng, bởi vì nó có thể tăng cấp theo cấp thể lực của ký chủ.

Cụ thể thì khi thể lực của ký chủ lên cấp hai thì các kiến trúc đã xây dựng trước đó cũng có thể thăng cấp cùng, chỉ cần ký chủ bỏ ra một cái giá nhỏ...”

Chính Nam lập tức lộn cái bàn: “Lại phải trả tiền, làm sao cảm giác như mình chơi nhầm cái game xây thành rác rưởi nào đó, động một chút là lại phải tiền.”

Trang phú bà sừng cò trở lại: “Nghe hết có được hay không, rống cái gì mà rống! Muốn nâng cấp chỉ cần bỏ ra một nửa giá so với giá xây dựng ban đầu, như vậy rất đắt sao?”

“Ahaha, không đắt, không đắt, haha!” - Chính Nam trở mặt nhanh hơn lật sách.

Trang phú bà chỉ hừ một cái rồi mặc kệ hần. Hàng này mặt đã dày hơn mặt đường, không chấp.

Chính Nam tiếp tục xem cửa hàng, trong mục [Sùng Vật], hần đã thấy tiểu mục [Vi Thú]. Xem xét giá xong hần chỉ biết tặc lưỡi đi ra, Nhất Vi Shukaku cần 1,000 điểm tích lũy, không thể mua được phía sau trừ khi đã sở hữu phía trước, quá chất cho một cuộc tình với Cửu Vi Kyuubi.

Ngoài Vi Thú thì mọi vật phẩm trong cửa hàng đều xuất hiện thêm một dòng giá điểm tích lũy để mua nhưng Chính Nam trực tiếp không nhìn.

Nói đùa, điểm tích lũy mỗi ngày chỉ kiếm được vài điểm, cầm đi mua đan dược hay trang bị thì có mà điên.

"Mà, tôi có thể dùng cùng lúc hai loại tiền tệ mua đồ không Trang, hay chỉ có thể một loại duy nhất?"

"Không thể. Hiện tại chưa có tính năng quy đổi giữa linh thạch và điểm tích lũy nên ký chủ chỉ có thể mua bằng linh thạch hoặc điểm tích lũy riêng biệt.

Tính năng quy đổi sẽ được mở ra trong các bản cập nhật tới, mong ký chủ tiếp tục cố gắng!"

Chính Nam bĩu môi, lầu bầu: "Linh thạch kiếm đã khó, điểm tích lũy còn khó hơn. Lại phải "tiếp tục cố gắng" a!"

...

Tổng kết lại, bản cập nhật này cho hần một bộ tính năng mới, toàn bộ đều có liên quan tới xây dựng và phát triển thể lực.

Nhiệm vụ thể lực giúp hần rèn luyện, xây dựng tình đoàn kết trong các đệ tử với nhau, rồi thông qua đó thu được exp thể lực và điểm tích lũy để xây dựng các kiến trúc hỗ trợ, phát triển thể lực.

Exp thể lực chỉ là một cái thang điểm để đánh giá độ vững chắc của thể lực cho nên lộ ra không quá quan trọng, thế nhưng điểm tích lũy lại trở thành loại tiền tệ mới, mở ra vô số khả năng phát triển với loại tiền tệ này, mặc dù cái giá không hề rẻ.

Đóng lại Cửa Hàng, Chính Nam bắt đầu tiêu xài tích lũy của mình.

“Sử dụng gói quà cấp 30, thu được 4 điểm tiềm cấp, 4 điểm kỹ năng, 4 điểm nghề, 4 điểm mị lực, 10 viên cực phẩm linh thạch, 1 gói quà cấp 40(không thể sử dụng.)”

“Hả!? Trang bị đâu, sao không cho trang bị nữa rồi?”

“Phần thưởng gói quà chỉ mang tính chất tượng trưng và khích lệ kỷ chủ, bản thân kỷ chủ đã là cấp 5 Luyện Khí Sư còn không biết xấu hổ muốn trang bị của Trang!?”

“Chắc, nói đi cũng phải nói lại, 10 cực phẩm linh thạch còn thiết thực hơn.” - Chính Nam cũng không quá thất vọng.

“Tiêu hao 4 điểm cấp tăng lên cấp 31 thành công.”

“Tiêu hao 5 điểm kỹ năng, tăng cấp [Tam Thân Thuật] lên cấp 6 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Ảnh Phân Thân Thuật] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 4 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Thông Linh Thuật: La Sinh Môn] lên cấp 3 thành công.”

“Tiêu hao 20 điểm kỹ năng, tăng cấp nghề [Luyện Dược Sư], [Luyện Khí Sư], [Trận Pháp Sư], [Y Sư] lên cấp 6 thành công.”

“Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 5], thu được 5 điểm cấp, 5 điểm nghề.”

“Tuyên bố nhiệm vụ phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh - giai đoạn 6], mô tả: “Sinh ra đẹp trai là một lợi thế, nhưng không có kỹ năng thì lấy gì tán gái?”. Nhiệm vụ yêu cầu: [Nâng một nghề bất kỳ lên cấp 7]. Phần thưởng: [6 điểm cấp, 6 điểm nghề]. Phạt: [Không] - Trạng thái: [Chưa hoàn thành].”

Kỷ chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 31(Nguyên Anh tăng 1)

Thiên phú: cấp 6

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 11

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(6), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Hóa Độn - Hóa Long Thuật(3), Hóa Độn - Phụng Tiên Hóa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Không Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chương (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm.

Nghề: cấp 6 luyện dược sư, cấp 6 trận pháp sư, cấp 6 luyện khí sư, cấp 6 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 91/100), Lý Gia Nguyệt(S, 80/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 73/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 44/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 12 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 2 điểm nghề.

Balo: Cấp 5 Tụ Linh trận bàn, 10 viên cực phẩm linh thạch, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 40(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 6], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

Đóng lại bảng thông tin, Chính Nam đưa tay lên làm dấu cộng bằng ngón trỏ và ngón giữa của cả 2 tay, la lớn.

“Ảnh Phân Thân Thuật”

Bùm! Bùm!

Gọi ra hai phân thân giống y hệt mình, Chính Nam gật đầu hài lòng: “Để một phân thân đi luyện đan, còn một phân đi luyện khí. Haiz, thế lực bắt đầu phát triển, trang bị và đan dược đều phải tiêu hao a”

Hai phân thân nhìn nhau gật đầu rồi rời đi.

Chính Nam nhẹ nhàng đánh thức Ngọc Ngân phụ bà, nói: “Em dậy chuẩn bị một chút rồi ra quảng trường đi, hôm nay có nhiều việc phải làm đấy.”

Ngọc Ngân phụ bà không biết vì sao Chính Nam lại tập trung mọi người sáng sớm như thế này nhưng vẫn mỉm cười gật đầu rồi chỉ chỉ vào trán mình, ánh mắt chờ mong.

Chính Nam bật cười rồi cúi đầu hôn nhẹ vào trán cô.

"Hắc Vô Thường, anh có chuyện muốn thông báo nên em tranh thủ qua Thanh Vân Tông một chút đi, nhanh nha."

"Em biết rồi."

...

8 giờ sáng, toàn bộ Akatsuki và các đệ tử Thanh Vân tông đều có mặt tại quảng trường chính.

Quảng trường chính đã được Chính Nam cho xây dựng lại theo mô hình sân bóng đá, ở giữa là võ đài lớn, xung quanh được bao quanh bằng chỗ ngồi cho khán giả, tất nhiên trận pháp bảo vệ là phải có.

Cao tầng Akatsuki và Thanh Vân Tông được thiết kế cho ngồi ở vị trí cao nhất, nên khi phát biểu sẽ được đám đông ngẩng đầu theo dõi, nhìn rất có triều bái quân vương tư thế.

8 giờ 30 phút, toàn bộ mọi người đã có mặt đông đủ, Chính Nam ra hiệu cho Lam Phụng đứng dậy phát biểu: "Hôm nay là một ngày trọng đại, đánh dấu cho sự khởi đầu của một sự kiện sẽ được diễn ra thường xuyên, một hình thức kiểm tra đối với mọi người.

Và chi tiết sẽ được thông báo đến mọi người ngay bây giờ, mời... Chính Nam giải thích cụ thể hơn." - Lam Phụng có chút ngập ngừng khi gọi thẳng tên Chính Nam, nhưng biết sao được, diễn thì phải diễn thôi.

Mọi người vỗ tay rần rần nhưng không có ai là ó hay huýt sáo làm ồn gì cả, đây là sự tôn trọng dành cho cường giả.

Biết đến lượt mình ra trang bức, Chính Nam mỉm cười tỏa nắng, đứng dậy trước con mắt của hàng trăm cô gái, khẽ hắng giọng, nói: "Cảm ơn mọi người ưu ái.

Nhận được ủy thác từ Tông chủ xinh đẹp và đáng kính của chúng ta, tôi có một số chuyện cần thông báo với mọi người. Đầu tiên là những ai đang ngồi ở khán đài Tây toàn bộ di chuyển ra các khu vực khác trước."

Mọi người Akatsuki đều nhìn nhau, không ai biết Chính Nam muốn làm gì. Riêng Lam Phụng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, cao ngạo như một vị tông chủ, còn trong lòng thì nai con đã nhảy tung bùng.

Chờ khán đài Tây hoàn toàn trống trải, Chính Nam mới vung tay một cái, một tấm bia đá cao 15m, rộng 5m xuất hiện giữa không trung rồi rơi xuống phía tây khán đài khiến toàn bộ quảng trường khẽ run rẩy, bụi bặm bốc lên mù mịt.

Vũ Tuyết phú bà vung tay tạo một trận gió cuốn bụi bặm đi hết, tấm bia đá mới hiện rõ trong tầm nhìn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Tiểu Bạch Kiểm Tông Chủ Hệ Thống!?(3)

(Cầu đầu, NP...)

Chúng đệ tử mừng bức!

Akatsuki mọi người mừng bức!

Cái bia đá lớn như vậy lấy từ trong nhãn chứa đồ ra? Nhãn chứa đồ có lớn như vậy sao?

Không quan tâm mọi người nghĩ gì, Chính Nam lớn tiếng nói: "Tôi gọi thứ này là "Bình Minh Bì", chỉ cần dùng tinh huyết đăng ký lên nó một lần là thì ở trên sẽ có lưu tên và điểm tích lũy của tất cả mọi người.

Cách thu được điểm tích lũy tôi sẽ thông báo sau, hôm nay tôi chỉ muốn thông báo là mọi cống hiến, mọi cố gắng sẽ được công khai ghi chép tại nơi này, ai cao, ai thấp, ai nhiều, ai ít đều sẽ được tất cả mọi người biết đến và công nhận.

Có cố gắng, có cống hiến tất nhiên là cần phải được thưởng xứng đáng với những gì đã bỏ ra, vì vậy điểm tích lũy trên bia đá này cũng sẽ trở thành một loại tiền tệ để mọi người có thể đổi lấy phần thưởng phù hợp với bản thân mình.

Phần thưởng có thể là đan dược, trang bị, cơ hội học tập,... nhiều hạng mục khác nữa, tùy mọi người lựa chọn.

Ngoài việc có tác dụng ghi chép điểm tích lũy ra thì tấm bia đá này cũng có thể theo dõi sinh tử, cho nên nếu ai đó không may gặp nạn bên ngoài thì Tông môn nhất định sẽ ứng cứu kịp thời."

Lam Chiến và Lam Phụng nhìn nhau.

Hình thức xây dựng và phát triển tông môn này không mới, ngược lại rất nhiều tông môn đều là như vậy, nhưng điểm quan trọng là người ta gia đại, nghiệp đại a!

Thanh Vân Tông trước giờ toàn phải ghi chép bằng tay, ở đâu có phương tiện "hiện đại" như thế này!

"Tiểu... Tiểu Phụng... Thanh Vân Tông... Thanh Vân Tông... có ngày... nở mày nở mặt rồi!" - Lam Chiến dù đã sống mấy trăm năm, giết người còn nhiều hơn Chính Nam ăn cơm cũng nhin không được lão lệ tung hoành: "Đại nhân, nếu ngài tới sớm hơn, con trai của thuộc hạ... con trai của thuộc hạ..."

"Ông nội!" - Lam Phụng ngược lại là bình tĩnh: "Chủ nhân tới với chúng ta lúc nào, đó là do số phận đã định sẵn, không thể nói như vậy được. Và lại, cháu tin cha và mẹ dưới tuổi vàng cũng có thể mỉm cười được rồi."

"Không sai, là ông nội thất thố." - Lam Chiến nắm chặt nắm đấm: "Ông nội còn có thể sống hơn 100 năm, còn đủ thời gian để trả ơn đại nhân, để cùng mọi người nhìn Thanh Vân Tông tỏa sáng huy hoàng!"

Lam Phụng gật đầu, không nói gì mà chỉ nhìn Chính Nam chăm chú, sóng mắt lưu chuyển, không tự chủ được mỉm cười.

Giống như cảm nhận được có gì đó, Chính Nam quay đầu lại nhìn Lam Phụng, khẽ gật đầu.

Bỗng, Vũ Tuyết phú bà truyền âm: "Anh định để mọi người đều ghi danh lên sao? Em và Vân..." - Cô là sợ có người nhận ra danh tính thật sự của mình, chọc tới phiền phức không cần thiết.

"Không cần lo." - Chính Nam từ trước đó đã tính tới chuyện này: "Cái bia đá này anh làm chủ, tất cả đều có thể thao tác."

"Vậy em yên tâm" - Vũ Tuyết phú bà gật đầu, đứng dậy đi tới trước bia đá ghi danh.

Đại sư tỉ mà, luôn phải đi đầu chứ.

Chính Nam cũng đi lên ghi danh, cùng lúc đó truyền âm cho mọi người tổ khổ: "Trang bức xong rồi, bây giờ nai lưng ra làm phần thưởng cho các cô. Hơn 200 miếng ăn a, phần đàn ông.. haiz!"

Akatsuki mọi người bĩu môi, rõ ràng không tin Chính Nam có khổ như vậy.

Chính Nam nhún vai, nói với đám đông: "Có công được thưởng, vậy phải nói tới hình phạt một chút đi."

Đám đông vẫn xếp lần lượt từng người ghi danh, nhưng đều vênh tai lên nghe hần nói.

"Tôi sẽ không chính thức phạt mọi người, nhưng nhìn bạn bè, đồng đội, anh, chị, em mình tu vi ngày càng cao, danh vọng ngày càng lớn, tuổi thọ ngày càng nhiều mà mình cứ lết đệt tại chỗ rồi dần dần bị biên giới hóa, tôi nghĩ đó đã là hình phạt lớn nhất rồi.

Nhân sinh của mình nếu như không tự tranh thủ, vậy chỉ có thể trách bản thân mà thôi."

Tất cả mọi người đều trầm mặc, suy nghĩ lời Chính Nam vừa nói.

Không ai muốn mình bị lu mờ so với người khác, cũng không ai muốn đứng trong góc tối nhìn những người từng là bạn, là anh, chị, em mình ngày càng vươn cao, còn mình chỉ có thể tro mắt ngưỡng mộ rồi chết đi.

Đúng lúc này, giọng Chính Nam lại vang lên: "Cơ hội tôi đã chia đều cho tất cả mọi người, nắm lấy được hay không là do bản thân có cố gắng đủ hay không mà thôi.

Phần của tôi đến đây là xong rồi. Xin nhường lại quyền nói chuyện cho Bạch Hổ thần sứ."

Vũ Tuyết phú bà gật đầu rồi từ trên đài cao tung người xuống võ đài, nói: "Chào mọi người, tôi là Vũ Tuyết. Thay mặt Tông chủ, Đại trưởng lão và... Đại sư huynh, tôi có mấy chuyện muốn thông báo cho mọi người.

Thứ nhất, Thanh Vân Tông tạm thời đang trong giai đoạn phát triển, lại nữ nhiều hơn nam, cho nên sẽ không tránh được có chuyện ganh ghét, tị nạnh nhau xảy ra, bản thân tôi cũng là phụ nữ, tôi hiểu rõ. Cho nên nếu như có bất kỳ tranh chấp nào cần phải động võ, có thể đăng ký tới đây thượng đài giải quyết, nghiêm cấm tư đấu dưới mọi hình thức. Ai vi phạm sẽ bị trừ điểm tích lũy theo mức độ của vấn đề, rồi xuống tới 0 điểm... trục xuất.

Thứ hai, vào ngày 15 mỗi tháng đều có một lượt kiểm tra tiến độ tu luyện, đánh giá như thế nào sẽ do Tông chủ quy định, vì vậy mọi người yên tâm sẽ không có bất kỳ thiên vị nào ở đây. Những ai đạt tiến độ mà Tông chủ đề ra sẽ được thưởng, phần thưởng là gì thì tùy theo tình hình của tông môn mà quyết định sau. Còn ai lười biếng không theo kịp tiến độ, vậy thì sẽ bị trừ tích lũy, liên tiếp hai tháng sẽ bị trừ gấp đôi, liên tiếp ba tháng... trục xuất."

Thứ ba, cũng là cuối cùng, tôi biết gần đây có một vấn đề truyền lưu giữa mọi người là tại sao chỉ có Tông chủ và Đại trưởng lão là cao tăng, ngoài ra thì Đại sư huynh, tôi và Vũ Vân sư muội đều là đệ tử, vậy những trưởng lão, chấp sự,... khác đâu.

Cái này nói cho mọi người cũng không sao.

Thanh Vân Tông vừa trải qua thời kỳ thay mới, hoàn toàn là tân sinh, những vị trí cao trong bộ khung quản lý đều đang để trống, chưa có người nhậm chức.

Như vậy có nghĩa là gì? Là các cô, lứa đệ tử đầu tiên sau tân sinh này chỉ cần có đủ công hiến, đủ tích lũy và tu vi đạt tới độ cao nhất định sẽ được cất nhắc vào các vị trí đó.

Độ cao nhất định là như thế nào? Chuyện này Tông chủ cũng đã có bàn giao và tôi không ngại cho mọi người biết hai mức tu vi thấp nhất để có thể được đề cử là Hòa Hợp Kỳ và Nguyên Anh Kỳ.

Cho nên, mọi người...

Cùng cố gắng!"

"CÙNG CỐ GẮNG!"

Hơn 200 người đồng thanh, tiếng vọng lên tận trời xanh.

Sự đồng lòng, quyết tâm trong đó để người luôn lạnh nhạt với mọi thứ, ngoài Chính Nam ra, như Ngọc Ngân phú bà cũng động dung.

Có thể không quyết tâm sao, khi mà chỉ mới đây thôi các cô còn bị người nuôi nhốt như gia súc, ăn không no, ngủ không đủ, từng ngày nom nớp lo sợ bị hãm hiếp, bị giết hại.

Vậy mà chỉ ngủ một giấc tỉnh lại, trước mắt các cô là tương lai tươi sáng, được "sống" thực sự, được là chính mình, thậm chí còn có cơ hội để trở thành người trên người.

Cơ hội người ta đã cho rồi, nắm lấy hay không là do bản thân mình thôi!

Chính Nam rất hài lòng với bài phát biểu của Vũ Tuyết phú bà: "Quả nhiên là con em đại gia tộc a! Cho dù có sa sút thì khả năng lãnh đạo vẫn là in vào máu rồi."

...

Sau khi để các đệ tử khác rời đi, trong sân quảng trường giờ chỉ còn lại Chính Nam, Vũ Tuyết phú bà, đang ẩn thân Ngọc Ngân phú bà, Vũ Vân, Lam gia hai ông cháu và 23 cô gái.

"Được rồi, trước hết giữ mọi người lại đây là có một chuyện muốn thông báo riêng." - Lần này Lam Phụng tự mình phát biểu, kịch bản... Chính Nam soạn.

23 cô gái chia thành hai hàng ngang, Thanh Tâm một mình đứng phía trước đều im lặng chờ nghe Tông chủ nói tiếp.

"Như lần trước đã nói thì các cô đều có thiên phú hơn người nên được ưu tiên hơn trong tu luyện, nhưng như vậy cũng có nghĩa là áp lực các cô chịu sẽ phải lớn hơn những người khác ngoài kia.

Ngoại trừ chương trình kiểm tra tiến độ tu luyện mà... Vũ Tuyết thông báo ban nãy ra, các cô còn phải tham gia một chương trình khác, chính là nhiệm vụ.

Chính Nam, tôi giải thích kỹ hơn đi."

Chính Nam gật đầu bước lên một bước, liếc qua Vũ Vân ra hiệu.

Vũ Vân khẽ gật đầu rồi vung tay một cái, từ dưới mặt đất mọc lên bốn cành cây quấn lại với nhau thành bốn chiếc đĩa, phía trên có đặt bốn quyền trục nhiệm vụ

Chính Nam nhìn các cô gái, cười nói: "Ồ đây có bốn quyền trục nhiệm vụ, màu trắng này là cấp E, màu xanh lục này là cấp D.

Lần trước tôi đã nói các cô có thể tùy ý tổ đội với nhau hai tới ba người một đội, bây giờ đều đã có đội cả rồi chứ?"

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Minh thương, Âm tiễn(1)

Các cô gái nhìn nhau rồi cùng đồng đội của mình tách riêng ra, có 6 đội ba người và 2 đội hai người.

"Rất tốt. Ở đây có ba quyền trục màu trắng, một quyền trục màu xanh lục. Vì là lần đầu tiên nên tôi sẽ chỉ định người làm những nhiệm vụ này, sau đó mỗi ngày sẽ có bốn quyền trục nhiệm vụ mới, tổ đội nào muốn kiếm thêm điểm tích lũy có thể tới nhận, chỉ có một yêu cầu là đã hoàn thành nhiệm vụ nhận trước đó."

Chính Nam cầm theo ba quyền trục màu trắng tới phát cho ba tổ đội khác nhau, nhìn như bất kỳ nhưng thực ra hẳn đã dùng Thiên Nhân nhìn xem tổ đội nào có người tu vi cao và vững chắc nhất mới giao.

Còn quyền trục màu lục, tất nhiên là do Thanh Tâm cầm.

"Mọi người không cần căng thẳng, những nhiệm vụ này đều rất dễ và độ nguy hiểm không cao, chủ yếu để làm quen với dã ngoại mà thôi."

Sau ngày hôm nay, những quyền trục nhiệm vụ này nếu như trong 23 người ở đây không có ai nhận, tôi sẽ phát tới bên dưới Bình Minh Bi cho những đệ tử phổ thông khác làm, đây là ưu tiên cho mọi người.

Như vậy mỗi tháng trung bình sẽ có 120 nhiệm vụ được ban hành, Tông chủ và tôi đã thỏa thuận với nhau là 2/3 trong đó sẽ để cho các đệ tử phổ thông làm, còn lại sẽ do các cô đảm nhận.

Các cô có làm được không?"

"Được!" - Đồng thanh.

"Được hay không?"

"ĐƯỢC!"

Chính Nam hài lòng gật đầu: "Rất tốt. Thanh Tâm, nhiệm vụ của em tương đối nguy hiểm và sẽ chỉ cho phép em hoàn thành một mình, cho nên từ nay về sau Đại sư tỉ Vũ Tuyết sẽ là người cùng em ra ngoài làm nhiệm vụ cho tới khi anh cảm thấy em có thể tự mình hoàn thành. Không có ý kiến gì chứ?"

"Dạ không, cảm ơn Đại sư huynh và Tông chủ đã ưu ái!" - Thanh Tâm nghiêm mặt đáp.

Chính Nam gật đầu lùi lại vị trí của mình, để Lam Phụng làm nốt: "Để đảm bảo an toàn cho mọi người, những đội nhận nhiệm vụ lần này khi nào đi làm thì phải thông báo cho Vũ Văn để cô ấy dẫn đội. Tôi không muốn ai trong các cô phải chịu tổn thương cả."

...

Mọi người đều đã rời đi, chỉ còn lại một mình Chính Nam trong phòng thi thắm: "Nhân thủ không đủ a, muốn phát triển nhanh thì cần phải có nhiều người tới làm nhiệm vụ mới được."

Hắn đã có thể tưởng tượng ra cảnh mỗi ngày có bốn nhiệm vụ mới nhưng không có người làm, sẽ dần chất đống lên. Nhưng hẳn cũng không thể mạo hiểm để các cô gái mới tu vi Luyện Thể sơ kỳ ra bên ngoài làm nhiệm vụ mà không có dẫn đội, nhưng vậy không khác gì kêu các cô ấy đi chết.

Ở tương lai ngắn hạn, Chính Nam đã thấy được nhược điểm thiếu nhân lực của Akatsuki.

Ở tương lai dài hạn, khi các nhiệm vụ cấp cao xuất hiện nhiều hơn, thời gian cần để hoàn thành nhiệm vụ trowr nên dài hơn thì nhược điểm này sẽ càng trở nên chí mạng.

Hắn cần phải có phương án giải quyết vấn đề này.

Chính Nam vượt cảm thì thắm: "Là lúc nên kích hoạt một số phong ấn và nguyên ấn, mặc dù đi ngược với nguyên tắc của bản thân một chút nhưng đôi lúc cần phải hi sinh nhỏ cho mục đích lớn."

Muốn phát triển thế lực thì phải có một nhóm đệ tử nòng cốt tuyệt đối trung thành.

Thiên Nhân có thể cho Chính Nam thấy độ thiện cảm của người khác, nhưng đó không có nghĩa là họ sẽ trung thành với tổ chức, bởi vì rất có thể xuất hiện tình huống vừa lòng hắn nhưng không vừa lòng những người khác, cho nên Chính Nam cần một thứ để đảm bảo danh tính và vị trí của Akatsuki sẽ không lọt ra ngoài, ít nhất là trong thời gian ngắn.

"Tiêu hao 1 điểm kỹ năng kích hoạt phong ấn thuật [Thiệt Căn Tuyệt Họa Ấn]."

Một nguyên ấn được phát triển và sử dụng bởi Shimura Danzo. Nguyên ấn này được đặt trên lưỡi của người bị thi thuật, ngăn nạn nhân nói ra thông tin về người thi thuật cũng như tổ chức của người đó.

Chính Nam vừa ý nó bởi vì mặc dù là nguyên ấn nhưng nó không gây hại cho người bị thi thuật, cũng không để lại ám tậ gì sau khi được giải.

...

Ngày hôm sau, Vũ Tuyết phú bà mang theo Tâm ra ngoài làm nhiệm vụ, Vũ Vân cũng mang theo ba đội người mới xuất phát ngay sau đó.

Toàn bộ Thanh Vân Tông chỉ còn Lam Chiến tổng quản mọi chuyện hàng ngày, Chính Nam đành phải cho phân thân của mình đảm nhiệm vai trò huấn luyện những người mới.

Trong Nghị Sự Điện, Chính Nam, Ngọc Ngân phú bà, Tú Anh phú bà, Lam Phụng đang cùng nhau họp bàn các bước phát triển tiếp theo.

"Tình trạng thiếu nhân thủ trong ngắn hạn là không thể giải quyết được, chỉ có thể chậm rãi phát triển." - Chính Nam nhấp một ngụm trà: "Trước mắt, anh nghĩ chúng ta nên cầm xuống Hà thành rồi. Mọi người có ý kiến gì không?"

"Dùng vũ lực cầm xuống hẳn là không hiện thực, dù sao mặt mũi "tiểu Vô Thần" Ngô Đức Vô vẫn là mặt mũi của Thiên Đạo Tông, như vậy chỉ có thể dùng kế." - Ngọc Ngân phú bà phát biểu.

"Không sai." - Tú Anh phú bà gật đầu: "Muốn đánh hạ Ngô gia cần phải có một cơ hội, trước khi cơ hội đó xuất hiện, chúng ta có thể ra tay từ các gia tộc và thế lực khác trong thành, đến lúc chúng ta cùng Ngô gia chính diện đối kháng thì họ có thể trở thành trợ lực."

"Thế lực khác? Cụ thể?"

"Luyện Dược Sư công hội, Dong Binh công hội, Luyện Khí công hội..."

"Cũng là một cách. Như vậy trên phương diện kinh tế có thể cùng Phúc Đạt đàm phán, mượn sức của họ để đạt tới mục đích. Chuyện này anh sẽ cùng Trần Đại tiểu thư nói chuyện."

Chính Nam liếc Tú Anh phú bà một cái rồi tiếp tục nói: "Đồng thời phương diện vũ lực cũng không thể thiếu. Bạch Vô Thường, em và Hắc Vô Thường phối hợp với nhau trong bóng tối trấn áp hết những ai có ý định phản kháng. Trong trường hợp cần, cứ thẳng tay, anh cho hai người toàn quyền trong nhiệm vụ lần này."

"Hiểu rõ." - Hai người đồng thanh rồi cùng nhau rời đi.

"Còn ngài, Tông chủ..." - Chính Nam tháo ra mặt nạ, nở nụ cười nguy hiểm nhìn Lam Phụng.

Hắn muốn trêu chọc cô gái nhỏ này một chút.

"Chủ... chủ nhân!" - Lam Phụng ngượng ngùng cúi đầu, hai tay kéo mép áo, không có hình tượng nhất tông chi chủ chút nào: "Có... có việc gì... cần... cần dặn nô tỳ sao?"

"Chắc, cũng là Tông chủ cả một tông môn rồi, làm sao cứ như cô gái nhỏ mới về nhà chồng như vậy hả?" - Chính Nam nhin không được phì cười.

Lam Phụng đỏ bừng cả mặt: "Không... không dám, đều... đều là của chủ nhân ban cho."

Chính Nam chỉ biết lắc đầu: "Nói không được em. Lại đây."

Lam Phụng bên lên lại gần Chính Nam, trong lòng vừa sợ hãi, vừa vui mừng, vừa mong chờ,... hỗn loạn cảm xúc cứ vậy trùng kích lên bộ não vốn đã không nhanh nhạy của cô, để nó càng trở nên quá tải.

"Gần đây mọi người đều bận bịu, không giống như lúc trước có thể ăn, có thể chơi." - Thở dài một hơi, Chính Nam nhìn Lam Phụng: "Tông chủ, ngài nói, xây dựng Thanh Vân Tông như hiện tại, có đúng theo ý muốn của ngài chưa?"

"Chủ... chủ nhân, xin đừng... đừng gọi em Tông chủ..."

Lam Phụng còn chưa nói hết câu đã bị Chính Nam nắm lấy tay kéo vào lòng, tháo xuống mặt nạ, cúi đầu sát vào mặt cô.

"Không gọi Tông chủ sao? Vậy nên gọi như thế nào?"

"G-G-Gọi... gọi..." - Lam Phụng hoàn toàn cả lăm, nói không ra được một chữ cho đàng hoàng, mặt đã đỏ thành trái cà chua.

"Tiểu Phụng Phụng thế nào?" - Chính Nam cúi thấp hơn, môi của hắn đã khê lướt qua môi Lam Phụng, chỉ cần lại xuống một xíu nữa là đầu sẽ vào đấy.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên kéo Lam Phụng từ biên giới ngất xỉu tỉnh trở lại: "Chủ... chủ nhân, có... có người..."

Chính Nam tiếc nuối buông Lam Phụng ra, chỉnh lại quần áo một chút rồi hỏi: "Ai thế? Có chuyện gì không?"

"Là em, em trở về rồi đây!" - Giọng nói mang theo mệt mỏi nhưng không giấu được hào hứng và vui vẻ.

Chính Nam hơi sững sờ, lát sau hắn nói với Lam Phụng: "Là Bình trở về. Bây giờ em đã là Tông chủ Thanh Vân Tông rồi, tu vi cũng không thể thấp như vậy được nữa, cho nên anh sẽ ưu tiên để em có thời gian và tài nguyên tu luyện hơn. Cố gắng lên nhé."

Lam Phụng gật đầu rồi đi ra ngoài. Đứng phải Nguyệt Vịnh trước cửa, cô còn không hiểu bức bối, liếc mắt hừ lạnh một cái, để Nguyệt Vịnh như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc: "Mình làm gì sai a!?"

Nghĩ không ra dứt khoát không nghĩ, cô vào phòng đóng cửa lại rồi như một làn gió chạy tới cạnh Chính Nam.

"Xong việc rồi sao? Tà Nguyệt Tông bên kia có gì mới không?"

Nguyệt Vịnh nhìn thấy Chính Nam hai mắt đều tỏa sáng, nhưng cô làm bộ nũng nịu nói: "Anh không hỏi thăm em được một câu, chỉ biết hỏi tông môn nhà em, hừ~"

Chính Nam cười nói: "Em ở đây trước mặt anh rồi còn hỏi gì nữa. Vẫn xinh đẹp, khỏe mạnh như vậy còn bắt làm bộ hỏi, không tốt lắm đâu."

Nguyệt Vịnh cười đắc ý nói: "Coi như anh biết ăn nói, tha cho anh." - Rồi cô đổi giọng nghiêm túc nói: "Tông môn bên kia rất tốt, mẹ em cũng đã thi triển thủ đoạn để bảo đảm thông tin về chúng ta không lọt ra ngoài."

Chính Nam gật gù, hỏi: "Cửu Dương Các thì sao, bọn họ có hành động gì trả thù Tà Nguyệt Tông chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Minh thương, Âm tiễn(2)

Nguyệt Vịnh cười khinh bỉ nói: "Bọn họ dùng thủ đoạn bản thủ mua được Tam trường lão, bây giờ Dương Quang bị giết thì cũng chỉ là 1 đổi 1 thôi. Cho dù Dương Kha có tức điên thì cũng chỉ có thể tự bạt tai mình là cùng."

Nói tới Dương Quang, Chính Nam còn đang cất giữ thi thể hắn trong hệ thống không gian để nghĩ cách lấy ra Hóa chủng trên người hắn nhưng chưa thành công, cái này chỉ có thể trách nghề Y Sư của hắn còn quá thấp.

Đúng lúc này Nguyệt Vịnh tò mò hỏi: "Vừa rồi em về tới thấy có một tấm bia đá rất lớn ở quảng trường, là anh làm tới sao?"

Chính Nam gật đầu rồi nói ngắn gọn lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày Nguyệt Vịnh vắng mặt.

Nguyệt Vịnh lập tức giãy nảy lên: "Cái gì! Mọi người đều có nhiệm vụ chỉ mình em là không có việc gì làm!?"

Không được, anh nhất định phải giao cho em chuyện gì đó, càng quan trọng càng tốt!"

Chính Nam tỏ vẻ khó hiểu, không phải hắn nghĩ cho Nguyệt Vịnh, sợ cô mệt mỏi sao? Lỗi tại hắn rồi?

Trang phú bà không biết từ đâu nhảy ra châm chọc: "Uổng cho ký chủ đã là "Tiểu bạch kiềm tiểu thành" rồi mà một chút tâm tư đó của phụ nữ cũng không đoán được. Hừ!"

Chính Nam 2 mắt đen thui: "Đoán tâm tư phụ nữ!? Xin lỗi chứ Thánh nhân cũng đoán không được mấy người đang nghĩ gì."

Một bài toán còn có 5 7 cách giải, tâm tư phụ nữ không có 5,000 7,000 đường vòng mới là chuyện lạ."

Trang phú bà á khẩu không trả lời được, chuyện này nó cũng không có cách nào phản bác Chính Nam.

át sau, nó lại hừ lạnh nói: "Ký chủ đừng chống chế, chuyện này lại không có nhiều đường ngang, lối dọc như vậy."

Chính Nam hỏi: "Ồ, nói như vậy chỉ có một đường thẳng sao, làm sao tôi không nhìn thấy gì hết vậy? Nguyệt Vịnh tại sao lại vội vàng muốn nhận nhiệm vụ thế?"

Trang phú bà hóa thân thành cao thủ giải thích: "Cô ấy vội vàng như vậy là vì có 3 lý do."

Thứ nhất, cô ấy cho rằng mình đi vắng mấy ngày đã xảy ra nhiều chuyện quan trọng, mọi người đều có phần mà cô ấy không có nên cảm thấy mình bị lạnh nhạt, cần phải nhanh chóng làm rõ lại sự tồn tại của mình.

Thứ hai, từ khi có tiền lệ hộ pháp có thể thăng chức thành thần sứ, cô ấy hiểu là càng phải cố gắng gấp bội để cho ký chủ nhìn sự nỗ lực cũng như cống hiến.

Cuối cùng là lý do cá nhân, muốn thể hiện độ tận tụy của mình với ký chủ thôi.”

Chính Nam mộng bức: “Có một chút xú đó thôi mà để ra làm lý do như vậy?

Tôi thật không hiểu, phụ nữ ăn cũng là cơm canh, ngủ cũng giường chiếu, tắm cũng nước vòi xả phòng mà tại sao nào lại có thể đi được nhiều vòng như vậy để tới cùng một địa điểm mà đàn ông chúng tôi cứ đi thẳng là tới.

Quá khó hiểu luôn!”

Trang phú bà cũng không phản đối nhận định nay của Chính Nam, bởi vì vừa mới giải thích xong nó cũng cảm thấy... có vẻ hơi nhiều lý do thật.

Chính Nam liếc qua Nguyệt Vĩnh đang mặt đầy chờ mong nhìn mình, bất đắc dĩ nói: "Danh tiếng của em quá thịnh, không thể để em lộ diện tại Thanh Vân Tông được, cho nên anh có một ý tưởng. Đó là..."

Nghe Chính Nam giải thích xong, Nguyệt Vĩnh vuốt cằm: "Không phải Tà Nguyệt Tông không muốn mở chi nhánh tại Hà thành, mà là tôn trọng "tiểu Vô Thần" Ngô Đức Vô, để Hà thành trở thành thổ địa của Ngô gia thôi, bây giờ anh lại muốn vuốt mặt hất?"

"Trước tiên đừng quảng bá nó, cứ lấy cớ làm trung chuyển đan dược, mở một cái cửa hàng nhỏ thôi. Khi người của chúng ta cùng các gia tộc khác đạt được thỏa thuận nhất định thì dần mở rộng nó ra." - Chính Nam ý tưởng rất rõ ràng, để Tà Nguyệt Tông làm bề nổi, Akatsuki ẩn phía sau làm việc.

"Chuyện này em sẽ cùng mẹ bàn lại, để xem mẹ nghĩ thế nào đã." - Nguyệt Vĩnh gật gù, cho dù đứng trên lập trường là Át hộ pháp hay "Tà Nguyệt" Nguyệt Vĩnh thì việc mở rộng Tà Nguyệt Tông này đều không sai.

"Vậy trước hết em cùng Hắc - Bạch Vô Thường hội họp tại Hà thành đi, có chuyện gì thì cứ truyền âm cho anh. Mà, nên nghỉ ngơi một chút trước đi đã, nhìn em có vẻ mệt mỏi lắm đấy."

Nguyệt Vĩnh nhảy lên ngồi trên đùi Chính Nam, hai tay vòng lấy cổ, mắt long lanh nước thò thè: "Nếu không... "chúng ta" cùng nhau nghỉ ngơi?"

Chính Nam gõ đầu Nguyệt Vĩnh: "Không nghỉ ngơi thì đi làm việc, ở đó mà câu dẫn anh." - Chính Nam hiểu rõ Nguyệt Thần huyết mạch hơn bất kỳ ai khác, không đến đúng thời điểm là không thể phá thân, nếu không là hại nhiều hơn lợi.

Nguyệt Vĩnh bĩu môi thất vọng, đeo lên mặt nạ: "Anh à! Lúc nào cũng lý trí như vậy, thật không biết có phải là Thánh nhân chuyển thế không!" - Nói, cô ra ngoài, đóng cửa thật mạnh.

Chính Nam thở dài lắc đầu, an ủi "tiểu Chính Nam" một lát rồi đi xuống mật thất.

Hắn quyết định thử nghiệm lại rút ra hỏa chủng của Dương Quang.

Trong mật thất, Chính Nam dùng Bạch Nhãn có thể nhìn rõ trong đan điền Dương Quang có một đoàn hỏa diễm đang cháy hừng hực, không cần chạm vào, chỉ nhìn không thôi đã cảm giác được đôi mắt chịu thiêu đốt.

Đang lúc Chính Nam định ra tay trích Hỏa chủng kia ra khỏi người Dương Quang, Trang phú bà lại lên tiếng.

“Trang khuyên ký chủ là đừng sử dụng phương pháp này mà đạt được dị hỏa.”

“Vì sao?” - Chính Nam giọng đầy nghi ngờ: “Dương Quang đã chết, chỉ cần xóa hết tinh thần ấn ký trên Hỏa chủng của hắn đi không phải là nó sẽ trở thành vô chủ rồi sao?”

“Về lý thuyết thì đúng là như vậy, nhưng ký chủ nên nhớ Cửu Chuyển Thái Dương Hỏa vốn là từ một vị thần bị phân thân mà thành, tức là ngoài tinh thần ấn ký của Dương Quang, trong đó còn có Đồ Đằng của một vị thần. Thứ đó ký chủ đừng mong có thể tự mình giải quyết được.”

“Chắc, quên mất còn có vị Thái Dương Thần gì đó.” - Chính Nam lắc đầu ngao ngán: “Cái xác này bây giờ đã bị chặt đứt tứ chi, nguyên anh cũng đã bị đánh nát, cho dù dùng làm môi giới Uế Thổ Chuyển Sinh Thuật cũng không tốt, đúng là gân gà.”

Cắt cái xác qua một bên, Chính nam lại thấy trong balo còn 1 cái cấp 5 Tụ Linh trận bản.

Không có việc gì làm, hắn đành phải mang theo nó đi cải tạo một lượt toàn bộ trận pháp xung quanh Thanh Vân Tông.

...

Hai ngày sau, Vũ Tuyết, Vũ Văn đều lần lượt mang đội trở về báo cáo nhiệm vụ.

Sau khi kiểm tra tình hình sức khỏe mọi người một lần, Chính Nam để cho các cô nghỉ ngơi một ngày rồi lại tiếp tục ra ngoài làm cấp E nhiệm vụ. Cũng vì chuyện này mà hắn nổi nóng với hai chị em Vũ gia khi các cô muốn ngay lập tức lên đường.

"Hai người tu vi cao, thân thể tốt mới có thể chịu được vừa đi lại vừa đánh đấm, thu thập như vậy, còn những người khác đều là Luyện Thể Kỳ, không chịu nổi dầy vò như vậy a. Để cho người ta nghỉ ngơi trước đi."

"Chủ nhân, có tới tám đội lận a, ba đội nghỉ thì còn năm đội có thể đi, em đi được mà!" - Vũ Văn không phục, cô chưa mệt mỏi, không cần nghỉ ngơi.

Chính Nam đưa tay xoa trán: "Tham công tiếc việc a. Được được, cầm lấy ba quyển trục này, chọn lấy ba đội rồi khi nào muốn đi thì đi."

Vũ Văn hào hứng nhận lấy ba quyển trục rồi chạy như bay đi làm việc của mình, trước khi đi còn không quên ôm chầm lấy Chính Nam một cái, để Vũ Tuyết phú bà hừ lạnh không thôi.

"Em tạm thời nghỉ ở nhà, để tu vi của Thanh Tâm tiến thêm đi đã." - Thấy Vũ Tuyết phú bà lại muốn cầu xin, Chính Nam lập tức ngắt lời.

Chủ yếu là vì cấp D nhiệm vụ không xuất hiện, hẳn cũng không có cách nào.

Vũ Tuyết phú bà gật đầu rồi đi, cũng không quên ôm Chính Nam một cái, quyết ăn thua đủ với em gái mình.

Chính Nam cười lắc đầu, đều trưởng thành rồi mà cứ như con nít.

Mọi người rời đi rồi Chính Nam mới tự mình thi thắm: "3 điểm tích lũy, còn thiếu 7 điểm nữa là được một công trình. Aiz, mới mấy ngày thôi mà đã tồn gần chục nhiệm vụ cấp E, sau này còn phải làm sao a."

Trang phú bà lại ngoi lên mặt nước nói: "Ký chủ thật ngu ngốc a, nếu như không đủ người thì cho một người nhận nhiều nhiệm vụ, lại không ai cấm làm như vậy."

Chính Nam đập bàn: "Còn có thể một người nhận nhiều nhiệm vụ!? Tại sao giờ này mới nói a!"

Trang phú bà lí nhí: "Tại ký chủ không hỏi..."

Chính Nam đã quen với sự tặc trách của Trang phú bà nên cũng không thèm nói nữa mà lật ra đồng quyển trục nhiệm vụ rồi phân nhiệm vụ thành ba loại chính là thu thập tài nguyên, liệt sát và thu thập tình báo.

Nhiệm vụ thu thập tài nguyên chủ yếu là linh thảo, khoáng thạch hoặc là thu mua vải vóc, gỗ, gạch,... khá an toàn và dễ dàng.

Nhiệm vụ liệt sát thì nguy hiểm hơn khi yêu cầu tổ đội phải giết một số cụ thể yêu thú và thu lấy một số cụ thể tài liệu.

Nhiệm vụ thu thập tình báo ở cấp độ này chủ yếu là thu thập thông tin về địa hình, các tông môn, thành trì xung quanh, cũng không quá khó khăn và nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Thành quả ban đầu

Một tuần nháy mắt trôi qua.

Thanh Vân Tông, Nghị Sư Điện.

"Được rồi, yên lặng đi, đến giờ làm việc rồi đấy, tập trung lại đây nào."

Chính Nam lên tiếng kéo sự chú ý của mọi người trong phòng lại.

Các cô gái rất nhanh dẹp chuyện tán gẫu sang một bên để tập trung cho cuộc họp.

"Một tuần qua Bạch Hổ và Giáp đều lần lượt mang đội ra bên ngoài làm nhiệm vụ, mặc dù xảy ra tranh chấp nhưng không có thương vong để anh rất hài lòng."

Thanh Vân Tông dưới tay Ất phát triển nhanh và vững chắc, không sai.

Ngoài ra Hắc - Bạch và Bính cũng có những bước tiến đáng kể trong việc thu tóm Hà thành.

Cố gắng của mọi người anh đều đã thấy rõ, cho nên lát nữa anh sẽ dẫn tất cả tới một nơi để nghỉ xả hơi, coi như là thưởng chung."

Các cô gái đều hào hứng không chịu nổi, ai cũng biết bản lĩnh đưa ra mấy thứ bất ngờ của Chính Nam nên đều chờ mong.

"Thưởng chung!? Ý anh nói là xong có phần thưởng riêng sao?"

Tử Anh phú bà luôn lý trí hơn những người khác, cô rất nhanh đã phát hiện ra ý khác trong lời nói của Chính Nam.

Chính Nam chờ các cô xôn xao một lát xong mới nói: “Tất nhiên là có nhưng chuyện đó nói sau đi. Trước hết để Bạch Hổ báo cáo tình hình trước đã.”

Mọi người đưa mắt về phía Vũ Tuyết phú bà. Cô đứng lên chậm rãi nói: “Được Không thần sứ giao nhiệm vụ kèm cặp và hướng dẫn Thanh Tâm, tôi mang cô ấy ra ngoài làm nhiệm vụ cấp D trong vòng 7 ngày. Chú ý rằng đây chỉ mới là lần thứ hai cô ấy đơn độc làm nhiệm vụ cấp D, lần trước chỉ để làm quen, tôi không nhắc tới ở đây.

Trong 7 ngày này, tôi ngoại trừ đứng một bên cho cô ấy lời khuyên về cách sinh tồn dã ngoại cũng như tập tính của yêu thú thì gần như không có bất kỳ trợ giúp gì khác.

Thanh Tâm hoàn toàn tự mình thiết kế bẫy, tự tìm phương pháp dẫn dụ mục tiêu và tự mình động thủ giết chết, tiến bộ rất nhanh.

Nhận xét của tôi đối với Thanh Tâm là thiên phú cao, khả năng học tập và áp dụng tốt, không gian phát triển lớn, đáng giá bồi dưỡng.”

Chính Nam hài lòng gật đầu, nói: “Rất tốt, không giấu mọi người, tôi có ý định bồi dưỡng Tâm trở thành hộ pháp tiếp theo, cho nên Bạch Hổ, nếu như không phải nguy hiểm tới tính mạng thì em không cần nhúng tay, để cho cô ấy tự trưởng thành.

Nhiệm vụ cấp D này em giao cho cô ấy, hai người tự quyết định với nhau ngày lên đường, càng sớm càng tốt.”

Trong vòng 7 ngày này Chính Nam lại nhận tới 26 nhiệm vụ cấp E, chỉ 2 lần may mắn nhận được nhiệm vụ cấp D.

Hắn cũng đã mò ra được một số thông tin cơ bản, chẳng hạn như cấp E nhiệm vụ thường thường sẽ tốn khoảng 3 ngày để hoàn thành, đó là thời gian vừa đi vừa làm vừa về, còn cấp D sẽ mất khoảng 7 ngày.

Nếu như nhận nhiều nhiệm vụ một lần thì sẽ tiết kiệm được thời gian đi lại khá nhiều nên Chính Nam thường giao 3 tới 4 nhiệm vụ cấp E cho một tổ mỗi lần họ tới tham khảo nhận. Nhờ như vậy mà chỉ trong 7 ngày hắn đã kiểm tới đủ 20 điểm tích lũy.

Cũng trong một tuần này, trải qua Giáp hộ pháp Vũ Vân đốc thúc và kèm cặp, cộng với áp lực vô hình từ việc phân tổ thúc đẩy lẫn nhau, 22 cô gái mà Chính Nam gọi là G1 đều đã đột phá tới Luyện Thể trung kỳ.

Phải biết với mặt bằng sở hữu thiên phú cấp 4 như các cô, không có vài tháng luyện thể là không thể nào có thành quả như hiện tại.

Nhưng biết sao được a, ở đây ăn cơm chính là linh thực, uống nước chính là linh thủy, thậm chí hít thở đều là linh khí được Tụ Linh Trận cấp 5 hấp thu tới, còn đan dược thì khỏi phải nói, đều là hoàn mỹ.

Không tiến bộ thần tốc mới có vấn đề đâu!

Mà cũng chỉ là 23 cô gái G1 mới có đãi ngộ như thế này thôi, chứ Chính Nam cũng không đại gia tới mức cung cấp tài nguyên tốt như vậy cho hơn trăm đệ tử phổ thông ngoài kia.

“Như mọi người đều thấy thì gần đây anh chủ yếu chú trọng vào việc bồi dưỡng người mới mà không có hoạt động gì cho riêng anh và Akatsuki chúng ta nói chung, mọi người có ý kiến gì không?”

Tử Anh phú bà lên tiếng: “Em hiểu được tầm quan trọng của việc bồi dưỡng người mới, nhưng như anh vừa nói, chúng ta những người được coi là “cao tầng” của Akatsuki này tu vi đều giậm chân tại chỗ thời gian cũng không ngắn. Đặc biệt là Bạch Hổ và Giáp hộ pháp liên tục phải ra ngoài dài ngày, điều này sẽ hạn chế rất nhiều thời gian tu luyện của các cô ấy.

Cho nên, em cảm thấy chúng ta nên cân bằng lại giữa việc mang người mới ra bên ngoài làm nhiệm vụ lịch luyện và để cao tầng có thời gian tu luyện thêm cho hợp lý hơn.”

Ngọc Ngân phú bà cũng phát biểu: “Em đồng ý với ý kiến của Hắc Vô Thường. Hầu hết người mới đều đang có tu vi Luyện Thể sơ kỳ và trung kỳ, sớm lịch luyện cũng có những lợi ích lớn nhưng nếu vì vậy mà làm tổn thời gian của cao tầng quá nhiều thì lợi ích đó không so được với thời gian đã mất đi được.”

Chính Nam đầu có chút lớn.

Hắn vừa muốn thế lực phát triển nhanh, vừa muốn cao tầng có thời gian tu luyện, lại không muốn mạo hiểm để các cô gái tự mình ra ngoài lịch luyện, muốn cân bằng cả ba thứ này quá khó.

Vũ Tuyết phú bà góp ý: “Hắc - Bạch Vô Thường nói không sai, nhưng việc bồi dưỡng người mới cũng không thể chậm lại, cho nên em có ý kiến là chúng ta nên giữ các cô ấy lại trong tông môn tu luyện tới Luyện Thể hậu kỳ, sau đó để các cô ấy tự ra ngoài làm nhiệm vụ và lịch luyện.

Còn nếu anh không yên tâm sự an toàn của họ, chúng ta có thể tìm mua vài con linh thú đã được thuần hóa rồi để nó đi cùng bọn họ cũng không sai.”

Chính Nam bưng bình, hắn đứng là quên mất tính năng sủng vật và nghề tuần thú của mình.

Yêu thú tu luyện không giống nhân loại.

Chúng không cần phải minh tường, hấp thu thiên địa linh khí rồi tinh luyện gì cả, mà chỉ cần ăn, ngủ và chiến đấu theo bản năng là được. Năng lượng thu được từ thức ăn sẽ tự giúp chúng lên cấp và đột phá.

Chính Nam gật đầu nói: “Ý tưởng rất tốt. Chúng ta đang thiếu nhân lực, như vậy có thể dùng yêu thú tới thay thế chúng ta bảo vệ các cô gái còn nhỏ yếu, cũng coi như cho bọn họ lẫn nhau bồi dưỡng đồng bạn cũng không sai.

Chuyện yêu thú ngày mai đích thân anh sẽ đi làm, mọi người trong thời gian này tự mình có kế hoạch cân bằng tu luyện và dẫn đội ra ngoài làm nhiệm vụ đi.”

Nguyệt Vịnh hào hứng nói: “Nếu không còn gì để họp, vậy có phải là tới lúc anh nên thực hiện lời hứa rồi không?”

Nghe Nguyệt Vịnh nói, các cô gái lập tức lên tinh thần, ánh mắt chờ mong nhìn Chính Nam.

Chính Nam gật đầu nói: “Mọi người đi theo anh, anh dẫn mọi người đến một nơi thư giãn.”

Bởi vì thói quen của Chính Nam là tổ chức họp sau giờ cơm tối nên bên ngoài bầu trời đã tối đen.

Hắn mang theo ba vị phú bà và ba hộ pháp bay tới phía sau núi khiến các cô gái đều tò vò về nghi hoặc.

Tú Anh phú bà hỏi: “Nơi này không phải phía sau núi sao, ngoài rừng cây ra thì cái gì cũng không có a?”

Đây là cũng là nghi vấn chung của cả năm người còn lại, nhưng Chính Nam chỉ im lặng bay mà không nói gì, có vẻ hết sức thần bí.

Bay thêm một lát tới địa điểm mà hắn đã chọn kỹ trước đó, Chính Nam dừng lại nói: “Tối rồi, nơi này bị anh thiết lập một cái kết giới nên từ bên ngoài nhìn vào không có gì đặc biệt, đi theo anh.”

Chính Nam ở trên không khí vẽ loạn một lát, một tấm màng mỏng hiện lên trước mặt mọi người rồi tách ra, để lộ ra không gian phía sau nó. Hắn quay đầu lại ra hiệu cho mọi người đi vào.

Sáu cô gái tò mò lần lượt đi vào, Chính Nam vào cuối cùng rồi đóng lại khe hở, kết giới lại hòa vào hoàn cảnh xung quanh, nơi này từ bên ngoài nhìn vào vẫn là một mảnh rừng cây tĩnh lặng.

Đóng lại kết giới xong, Chính Nam quay đầu lại nhìn.

Hắn há hốc mồm bởi vì trước mặt hắn là nguyên một tòa kiến trúc khổng lồ theo phong cách Nhật Bản với cửa kéo, ống trúc, hồ cá nhỏ, bàn ghế, quầy lễ tân...

Chính Nam nuốt ngụm nước miếng: “Này, Trang. Không phải là dời cả một phòng tắm hơi Nhật Bản tới đây chứ?”

Trang phú bà trả lời: “Về kiến trúc thì đúng là như vậy, nhưng mà ký chủ vào trong đi mới biết vì sao đây được gọi là “Thiên đường”, haha.”

Ngọc Ngân phú bà hỏi Chính Nam “Anh làm thứ này lúc nào thế?” - Hắn mỗi tối đều cùng cô quán chung một chỗ, ngày thì đi lòng vòng khắp nơi, thời gian đâu làm ra thứ lớn như thế này a.

Chính Nam gãi đầu: “Haha... rảnh rồi nên động tay động chân một chút, không cẩn thận thành ra lớn như vậy, haha.”

Mọi người đều cho Chính Nam một cái bạch nhãn, không cẩn thận sẽ thành như vậy, anh làm sao không lên trời luôn đi.

Chính Nam không nói mà dẫn đầu mở cửa rồi bước vào bên trong.

Cảnh tượng bên trong khiến hắn sững sờ, quả nhiên không phải ngoa khi Trang phú bà gọi đây là Thiên Đường.

Toàn bộ kiến trúc đều được làm bằng gỗ, không những không có cảm giác quê mùa mà ngược lại, lộ ra cực kỳ sang trọng.

Phía tay trái là một chuỗi dài các gian phòng nhỏ, có vẻ là phòng tắm cá nhân trước khi đi xông hơi, Chính Nam đếm qua có khoảng 50 phòng.

Bên tay phải lại là hai hồ bơi nước lạnh kiểu hiện đại cực lớn, một cái được phân làn, cái còn lại thì không.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Suối nước nóng - Nam Nhân Thiên Đường!(1)

Chính Nam tiếp tục dẫn mọi người đi vào tham quan, mặc dù hần cũng là lần đầu tới nhưng kiến trúc hiện đại này hần ít lạ lẫm hơn những người khác nên vẫn là trang bức qua được.

Qua một ngõ quẹo lạ gian phòng với cửa cao và lớn.

Chính Nam bước tới đẩy cửa phòng ra, phía sau là một màn khiến các cô gái hút vào một ngum khí lạnh.

Trước mắt mọi người, một hồ nước nóng lộ thiên với bonsai, ghế thấp, khăn, chậu rửa mặt,... đầy đủ trang bị, dụng cụ tắm rửa nhưng không ai quan tâm, bởi vì tất cả tắm mát đều bị hồ nước nóng đang bốc khói nghi ngút kia hút hết, hơi nước mờ ảo càng làm nó trông như một bức tranh không thật.

Vũ Tuyết phú bà lấp bắp: “Ồ... hồ nước nóng lộ thiên. Anh... anh tự mình làm ra tất cả những thứ này?”

Chính Nam trang bức nói: “Haha, chính là hồ nước nóng mà thôi, không có gì khó á. Chúng ta đi xem tiếp, lát nữa quay lại ngâm sau cũng không muộn.”

Các cô gái lưu luyến rời đi, nếu không phải Chính Nam còn ở nơi này, vừa rồi các cô có thể đã không mảnh vải che thân mà nhảy xuống nô đùa rồi.

Đối diện với 5 hồ nước nóng lộ thiên là 10 căn phòng nhỏ hơn.

Chính Nam mở cửa một căn phòng ra rồi vào xem, hần ngay lập tức nhận ra đây là phòng xông hơi thảo dược.

“Như mọi người đều đã xem qua, bố cục kiến trúc nơi này gồm có bốn phần.

Bên ngoài là phòng tắm cá nhân, bất kỳ ai muốn xuống hồ bơi lớn bên ngoài hay vào bên trong này ngâm nước nóng và xông hơi đều phải tắm qua trước, đây là nguyên tắc tôn trọng lẫn nhau chung.”

Sáu cô gái đều gật đầu, quy định này của Chính Nam các cô rất hài lòng.

Chính Nam nói tiếp: “Hồ bơi lớn ở ngoài sảnh ngoài việc để tắm mát, bơi lội ra còn có thể điều chỉnh dòng nước để luyện thể cũng không sai, lát nữa ai thích có thể ra bơi thi với nhau, haha.”

Các cô gái liếc nhau, ánh mắt đều cháy hừng hực đấu chí.

Chính Nam hào hứng nói: “Phòng tắm nước nóng lộ thiên này là để mọi người ngâm nước nóng thư giãn cơ bắp và đầu óc đều được, anh không cần giải thích nhiều.

Còn bên này là phòng xông hơi thảo dược. Dược liệu sẽ được đun nóng ở bên dưới nền, thông qua các lỗ trên nền mà tràn vào phòng giúp mọi người thư giãn.”

Vũ Vân lại lên tiếng hỏi: “Nơi này chỉ là để tắm thôi sao? Anh không thể xây một nơi lớn như thể này chỉ để mấy người chúng ta tắm chứ?”

Chính Nam gật đầu nói: “Anh gọi nơi này là “Phòng tắm công cộng”.

Tất nhiên là nó dùng để tắm nhưng nước ở đây đều được pha vào một lượng nhỏ linh thủy trước khi vào hồ, nên nó có tác dụng hồi phục thể lực rất tốt.

Anh dự định là mở cửa cho tất cả đệ tử đều có thể vào nhưng cần quy định khoảng thời gian cụ thể, còn lại mọi người thích đến lúc nào cũng được.”

Tú Anh phú bà là Trần gia Đại tiểu thư, cô có thể khá khó tính trong việc tắm chung với người khác.

Nghe Chính Nam nói muốn mở cửa rộng rãi, cô cần nhằn nói: “Nếu không anh làm một chỗ khác nhỏ hơn, em không muốn tắm chung với nhiều người như vậy.”

Nguyệt Vịnh cũng gật đầu đồng ý, cô cũng là đương đại đình tiem thiên tài, có ngạo khí của mình.

Chính Nam trợn trừng mắt: “Nước đều được bơm và thay mới mỗi giây, mỗi phút, ngại cái gì mà ngại.

Lại nói, anh tất nhiên sẽ quy định một số thời gian cụ thể chỉ chúng ta mới được sử dụng nơi này. Thế nào, hài lòng đi?”

Tú Anh phú bà và Nguyệt Vịnh bắt đầu đi gật đầu.

Chính Nam bỗng nhiên tháo xuống mặt nạ, cười hèn mọn nói: “Tới, anh tặng cho mọi người vài bộ đồ, ai thích kiểu gì cứ tự ý chọn.” - Nói, hần lấy ra mấy chục mẫu Bikini mà hần dây công chuẩn bị mấy ngày qua ra cho các cô gái xem.

Từ lúc Trang phú bà nói tới phòng tắm hơi, Chính Nam đã có ý tưởng “ché tạo” một số bikini để các cô gái mặc cho hần xem.

Những bộ bikini này đều là cấp 1 trang bị, được Chính Nam có ý chế tạo với khả năng làm khô nhanh và tự co giãn để bó sát vào cơ thể người mặc, cho nên sẽ không tồn tại tình huống buồm - cam khó xử.

Các cô gái thấy Chính Nam lấy ra mấy bộ “quần áo” chỉ có hai mảnh nhỏ xíu che những chỗ cần che thì đều đỏ chín cả mặt. Riêng Nguyệt Vĩ không chút ngại ngùng cướp lấy một bộ màu tím theo màu yêu thích của cô rồi chạy vào phòng xông hơi gần đó.

Một phút sau Nguyệt Vĩ bước ra, cảnh tượng này khiến Chính Nam muốn chảy máu mũi.

Trước mặt hần, một mỹ nhân với làn da trắng nõn nà, mái tóc xõa xuống trước ngực che hững hờ hai bầu ngực nửa lộ, nửa kín của mình. Vòng eo thon thả, bằng phẳng không chút mỡ thừa, lỗ rốn nhỏ nhắn tinh xảo. Phía dưới là cặp đùi trắng thẳng tắp, thon dài cùng cặp mông cong tròn khiêu gợi.

Tiểu Chính Nam đã có xu hướng muốn thò đầu ra tự mình nhìn xem tiên cảnh.

Thấy Chính Nam nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, Nguyệt Vĩ cực kỳ đắc ý khoanh tay trước ngực, hành động này càng làm vòng một đầy đà của cô bị dồn lên phía trên, chút hồng hào cũng đã lộ ra trên nền trắng sữa căng mọng kia.

Nhìn Chính Nam không khác gì thư sinh bị hồ ly tinh câu hồn, Tú Anh phú bà hừ lạnh một cái rồi cầm lấy bộ bikini màu đỏ đi thay.

Ngọc Ngân phú bà mặt không đổi sắc cầm lấy bộ màu trắng.

Vũ gia hai chị em nhìn nhau tóe tia lửa điện rồi mỗi người cũng lấy một bộ ưng ý.

Chỉ có Lam Phụng là đứng im tại chỗ, tay kéo mép áo, cúi đầu bẽn lẽn.

Chính Nam bị Tú Anh phú bà hừ một cái cũng đã tỉnh hồn lại. Nhìn mọi người đã lấy đồ đi thay cả rồi mà chỉ có một mình Lam Phụng ở lại, hần tò mò hỏi: “Em không thích kiểu đồ này sao?”

Lam Phụng ấp úng nói: “Không... không phải, em rất... rất thích. Chỉ là... chỉ là...”

Chính Nam nói: “Em không tự tin với cơ thể của mình sao? Không cần lo lắng, tuổi của em vẫn còn không gian để phát triển. Nếu em cảm thấy cần, anh có một bộ liệu pháp massage và châm cứu...”

Đang dự dõ trẻ thành niên, Chính Nam lập tức nghẹn họng trân trời nhìn năm “người mẫu” bikini trước mắt.

Tú Anh phú bà vẻ mặt lạnh lùng, cao ngạo. Bộ bikini màu đỏ cùng với thân hình ma quý của cô càng tôn lên vẻ mặt nữ vương vừa mời gọi, lại thách thức của cô.

Ngọc Ngân phú bà thì biểu hiện lạnh nhạt, một bộ bikini trắng toát để cô trông như đoá hoa sen tinh khiết, vừa xinh đẹp nhưng không trần tục. Chỉ có Chính Nam tự biết đoá “hoa sen” này bị hần rút nhiều ít sữa ông thọ dưỡng thành.

Vũ Tuyết phú bà càng khoa trương hơn khi thân hình cô không khác gì sách giáo khoa với chiều cao lý tưởng, vòng 1 và vòng 3 đều đót mắt Chính Nam.

Vũ Vân... thôi được rồi, đây đơn giản chính là trong anime thường thấy, nhân vật lép luôn ghen ghét ngực người khác, đặc thù ở đôi mắt hùng hực lửa nhìn chăm chăm vòng 1 của Vũ Tuyết.

Chính Nam nói với Lam Phụng: “Em nhìn xem, như Giáp hộ pháp còn dám mặc, em có gì đâu mà không dám mặc a.”

Vũ Vân lập tức xù lông: “Anh nói cái gì? Em tại sao không dám mặc, em tất nhiên là dám mặc a.

Không phải là có hơn người khác mấy lạng mỡ thừa sao, sau này nó chảy xuống thành trái mướp rồi lúc đó không biết ai cười ai đau.”

Mọi người bỏ Vũ Vân qua một bên mà tới động viên Lam Phụng. Rốt cuộc được mọi người liên tục khuyên nhủ, Chính Nam còn chủ động lấy một bộ bikini nhét vào tay, lại ra tay đẩy cô vào phòng thay đồ, Lam Phụng mới chậm rì rì thay đồ rồi ra mắt mọi người.

Chính Nam ngay thẳng nhận xét: “Không sai, mặc dù số đo không phải rất lý tưởng nhưng không gian và thời gian phát triển vẫn còn. Sau này sẽ tốt hơn, ít nhất sẽ không phải đội số.”

Vũ Vân siết chặt nắm đấm, cô tự hứa với mình phải ăn thêm canh đu đủ và massage nó mỗi tối. Thế nhưng vẫn không nhịn được thì thầm “Hừ, lát nữa bơi thì xem của ai cần nước hơn ai.”

Nguyệt Vĩ tròn mắt đảo một vòng, nói: “Mọi người đều thay đồ rồi, anh còn chưa thay đi?”

Chính Nam lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Ở đây ngoại trừ Ngọc Ngân phú bà “biết qua” thân thể hần thì những người khác đều chưa từng được biết.

Chính Nam gật đầu nói: “Thay chứ, đi hồ bơi mà không mặc đồ bơi là không được rồi.”

Vào phòng xông hơi một lát, Chính Nam bước ra chỉ với một chiếc underwear bó chặt đang giãy dụa tiểu Chính Nam.

Các cô gái lần đầu tiên thấy thân thể nam nhân đều có chút đỏ mặt, Ngọc Ngân phú bà cũng là như thế. Biết sao được, mọi khi đều là "nguyệt hắc, phong cao" a!

Nguyệt Vĩnh lập tức nhào tới nắn nắn bắp tay, sờ sờ cơ bụng Chính Nam, một mặt mê trai nói: “Oa, thật cường tráng, thật cứng cáp...”

Nhìn Nguyệt Vĩnh vừa khoa trương khen, vừa sờ tới sờ lui, mọi người mặt đều đen. Tú Anh phú bà nói: “Này, cô không có chút nữ nhân rút rè nào hay sao, như vậy còn ra thể thống gì?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146

Nguyệt Vĩnh bĩu môi phản bác nói: “Rút rè với ai chứ rút rè với anh ấy làm gì. Và lại, Cô dám nói cô không muốn sờ hay không?”

Àt, tới đây, cô sờ chỗ này, cảm thấy thế nào?”

Bị Nguyệt Vĩnh lôi kéo tới sờ mó cơ bụng Chính Nam, Lam Phụng đỏ bừng mặt áp ứng: “Thật... thật cứng, rất... rất cường tráng...” - Mắt của cô nhìn không được liếc qua chỗ “khác biệt” giữa hai người.

Ngọc Ngân phú bà nhìn không được cảnh cô gái khác sờ mó “chồng” mình nên háng giọng nói: “Đi bơi thôi mọi người, có ai muốn bơi thì với tôi không, không được sử dụng nguyên khí nhé, chỉ dùng cơ thể bơi thôi.”

Chính Nam bị sờ cũng có chút khó chịu, nhưng lại không nỡ cảm giác này nên không biết làm thế nào. Vừa nghe được Ngọc Ngân phú bà nói, hần liền hòa theo: “Đứng đúng, đi bơi. Bơi trước một lát đi rồi ngâm nước nóng sau.”

Nguyệt Vĩnh mò còn chưa đã nghiệm, cô nói: “Chủ nhân, em đu lên cánh tay anh, anh mang em ra hồ bơi nha~”

Vũ Vân trông mắt đảo một vòng nói: “Em cũng đu bên kia nha~” - Cô chính là sợ thể giới không loạn.

Thế là Chính Nam dưới ánh mắt nhìn hằm hằm của Ngọc Ngân phú bà và Tú Anh phú bà, đầy mặt bất đắc dĩ hai tay gánh hai “quả tạ” đang cười đùa hí hửng ra hồ bơi ngoài sân.

...

Mọi người sau khi tắm nước ngọt xong, lại mặc vào bikini bắt đầu bơi thi.

Đầu tiên là bơi 1 - 1, kết quả không ngoài dự đoán, các phú bà đều đề lên đánh các hộ pháp, đơn giản là tu vi cao hơn, thân thể mạnh hơn mà thôi.

Chính Nam đề nghị tất cả mọi người tới bơi thử để hần làm trọng tài. Hần còn bỏ công giải thích cho các cô thể thức bơi lội quốc tế với các bước đà, nhảy, lặn ngắn và bơi nước rút.

Kết quả chung cuộc ở cự ly 1,000m các hình thức bơi Vũ Tuyết phú bà bao trọn, đều là Không Minh Kỳ nhưng Vũ Tuyết phú bà biết cách kiểm soát thân thể tốt hơn Tú Anh phú bà nhiều, nước rút cự ly ngắn cô quá mạnh.

Tiếp theo là cự ly 5,000m và 10,000m lần lượt là Vũ Tuyết phú bà và Ngọc Ngân phú bà tranh chấp. Một người tu vi cao, thân thể mạnh, một người là sát thủ hình nên thân thể đặc biệt mềm dẻo.

Vũ Vân ra một góc ngồi sa sút, tự mình vẽ vòng tròn, lẩm bẩm: “Tại sao? Tại sao của chị hai lớn như vậy lại không cần nước? Tại sao toàn là mình thua?”

Bơi lội chán rồi mọi người kéo nhau đi ngâm nước nóng. Để không xảy ra khó xử thì Chính Nam chủ động ra riêng một phòng còn để các cô gái chung một phòng.

Một mình ngâm trong hồ nước nóng lớn, Chính Nam nghe được phía bên kia các cô gái nô đùa ầm ĩ, trong lòng ngứa không chịu nổi nhưng cũng phải cố gắng nhịn xuống. Thế nhưng càng nhịn thì càng khó chịu, nhất là phía bên kia càng ngày càng phát ra nhiều tiếng rên rỉ kỳ quái.

Hắn bỏ của chạy lấy người, trốn qua phòng xông hơi đối diện trốn tạm.

“Rốt cuộc được yên tĩnh” - Chính Nam thở phào một hơi rồi ấn cơ quan để khởi động quá trình xông hơi.

Bên dưới nền gỗ phát ra tiếng kêu róc rách của nước chảy, sau đó hơi nước bắt đầu bốc lên mù mịt, mang theo nhàn nhạt mùi thơm của thảo dược. Đối với tiều Dược Vương như Chính Nam mà nói, chỉ cần ngửi qua là đã có thể dễ dàng phát hiện ra thành phần những thảo dược được sử dụng.

Hắn khẽ gãi đầu hài lòng, những thảo dược này ở dạng hơi nước sẽ rất nhanh xoa dịu cơ bắp mỗi một và căng cứng khi luyện thể, mang tới lợi ích khôi phục và kích thích cơ bắp rất tốt.

Đang lúc Chính Nam lìm đim thoải mái muốn ngủ, cửa phòng bỗng nhiên bị người kéo ra.

Thì ra Tú Anh phú bà cũng không chịu nổi mấy người kia nô đùa quá mức nên một mình bỏ ra xông hơi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào đi đúng vào phòng hắn đang ở.

Tú Anh phú bà cứng ngắc đứng ở đó, mắt nhìn Chính Nam chằm chằm, thậm chí quên cả đưa tay lên che những chỗ cần che, cứ ngỡ ngác ở đó để hắn thích nhìn gì thì nhìn, tiều Chính Nam cũng muốn thò đầu ra nhìn chung.

Sau 5 giây... lag, Tú Anh phú bà mới đưa hai lên, một che ngực, một che “bên dưới”, hàm răng cắn chặt chứng tỏ cô cũng không bình tĩnh, toàn thân khẽ run rẩy, có vẻ cô đang cố gắng nhịn không hét toáng lên.

Chính Nam nhận thấy tình hình không ổn, bởi vì Minh khí đã bắt đầu tràn ra trong phòng thay cho hơi nước có màu trắng. Hắn muốn mở miệng nói chuyện nhưng bên ngoài lại vang lên tiếng Vũ Tuyết phú bà: “Hắc Vô Thường, cô có ở trong đó không?”

Chính Nam làm dấu im lặng rồi chỉ chỉ ra ngoài cửa, ý nói là trả lời Vũ Tuyết phú bà trước đi, đừng nói gì kỳ quái.

Tú Anh phú bà trừng mắt hắn một cái, hít sâu, cố giữ cho giọng mình bình thường, nói: “Tôi đang xông hơi đây, cô có chuyện gì không?”

Vũ Tuyết phú bà đáp: “Không có gì, tôi chỉ là muốn kiểm tra xem bên trong có người không để vào thôi. Nếu cô ở phòng này thì tôi qua phòng bên cạnh.”

Im lặng một lát, Tú Anh phú bà thờ phào một hơi rồi quay lại nghiêng răng nói với Chính Nam: “Anh không đi ra ngoài đi, còn ở đó nhìn cái gì?”

Chính Nam ngăn người nói: “Rõ ràng là anh ở trong này trước, em vào không gõ cửa...”

Thấy khói đen lại bắt đầu từ trên thân thể Tú Anh phú bà tràn ra, Chính Nam rất thức thời ngâm miệng lại, đứng lên đi ra ngoài. Thế nhưng khi đi ngang qua cô, hắn nhỏ giọng nói: “Thân thể em rất quyến rũ đây.” - Sau đó như một làn khói biến mất sau cánh cửa.

Tú Anh phú bà đứng ngốc tại chỗ, hai mắt lấp lánh nước. Hơn 20 năm giữ gìn của cô bị Chính Nam không tốn một xu nhìn hết từ trên xuống dưới. Thế nhưng nghĩ lại mình cũng nhìn sạch của hắn, cái khúc thịt thừa kia... mặt cô lại hồng lên, hơi thở có chút nóng.

Chính Nam cảm thấy không có gì vui nữa nên truyền âm thông báo cho mấy phú bà rồi trở về phòng trước.

...

Sáng hôm sau, Chính Nam rời đi từ khá sớm, hắn muốn tranh thủ đi bắt đủ yêu thú về trong vòng một ngày.

Lần này hắn ra ngoài bắt yêu thú cũng không có yêu cầu gì quá cao, chỉ có hai tiêu chí bắt buộc là yêu thú đang ở giai đoạn Luyện Thể Kỳ và có tính trưởng thành chấp nhận được, tức là có thể trưởng thành tới ít nhất là Nguyên Anh Kỳ.

Sau một hồi lưỡng lự xem bản đồ, Chính Nam quyết định tóm gọn một ổ ở Ngân Lang. Bầy Ngân Lang này có khoảng 20 con, đẳng cấp phổ biến ở cấp 8 9, Lang Vương cũng chỉ cấp 15, rất thích hợp với tình hình hiện tại của hắn.

Chính Nam từ bầu trời hạ xuống giữa bầy Sói, chúng nó ngay lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hắn đứng im đó không cử động, bầy Sói cũng không manh động mà đi vòng quanh, rình rập. Bản thân Lang Vương cũng cảm giác được nhân loại này cực kỳ nguy hiểm.

Chính Nam nhìn Lang Vương một lát rồi mở miệng nói: “Không biết mày có thể hiểu tao nói hay không, nhưng tao vẫn muốn hòa bình giải quyết việc này. Tao muốn mày và toàn bộ tộc đàn của mày đi cùng tao tới nơi khác sinh sống, trở thành đồng bạn của tao. Mày nghĩ sao?”

Nói chuyện với một con Luyện Thể Kỳ Lang Vương, uống công Không thần sứ nghĩ ra được!

Lang Vương thật sự nghe không hiểu Chính Nam nói gì, nhưng bản năng của nó cho nó biết là nhân loại này muốn nó cúi đầu thần phục và kiêu hãnh của người đứng đầu không cho phép nó làm như vậy. Nó hú lên một tiếng ra lệnh cho bầy sói xông lên tấn công.

Chính Nam khẽ lắc đầu rồi vung tay.

Gàoooooooo! Gàoooooooo!

Một bóng đen khổng lồ xuất hiện rồi gầm lên vang trời, cây lá xung quanh cũng rung động xào xạc, chim chóc bay tán loạn.

Chính Nam gật đầu, hấn rất hài lòng với cách mà tiểu Linh ra sân.

Đủ khí phách a!

Nhìn bảy sói run lấy bảy, đầu cúi rạp xuống đất, Chính Nam nói: “Tiểu Linh, nói cho nó biết là anh muốn nó và tộc đàn theo anh về tông môn. Nghe lời thì mọi chuyện đều dễ nói, còn nếu không... coi như cho em làm bữa trưa.”

Tiểu Linh gật gù rồi quay sang Lang Vương gầm gừ.

Lang Vương ánh mắt giãy dựa nhìn tộc đàn của nó. Chúng nó vừa trải qua chính biến, cha nó là đời Lang Vương trước chính là chết trong cuộc chính biến này, để lại cho nó tộc đàn chỉ còn có một nửa số thành viên và bây giờ bản thân nó phải đứng trước một kẻ địch mạnh hơn nó gấp hàng trăm, hàng ngàn lần.

Một con Ngân Lang cố gắng chống lại uy áp của Tiểu Linh chậm rãi bò tới bên cạnh Lang Vương rồi liếm liếm vành tai nó, sau đó ụi ụi vào cổ Lang Vương.

Chính Nam khá hứng thú nhìn một màn quen thuộc này, theo kiến thức nửa vò của hấn về loài Sói thì con Sói mới vừa liếm tai Lang Vương kia hấn là người rất thân của Lang Vương, đây là muốn giúp hấn nói chuyện sao a.

Lang Vương lạng lạng chốc lát rồi cúi đầu xuống, cả bốn chân nằm rạp trên mặt đất.

Cúi đầu thần phục!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Ra đại sự!

Tiểu Linh quay đầu về phía Chính Nam gật gật.

Chính Nam hài lòng gật đầu rồi vung tay lên, Tiểu Linh và toàn bộ bảy sói bị thu vào sừng vật không gian. Hấn cũng không quên nhìn quanh một vòng, đảm bảo không có ai thấy hấn thu cả vật sống vào không gian trữ vật rồi mới tung cánh bay trở về Thanh Vân Tông.

Về tới Thanh Vân Tông cũng đã là chiều muộn, Chính Nam gọi Vũ Tuyết phú bà tập hợp toàn bộ đội G1, kể cả Thanh Tâm tới quảng trường.

“Trước tiên, lý do tập hợp các cô ở đây hôm nay là để giới thiệu cho các cô những bạn mới, mọi người chào hỏi lẫn nhau đi.” - Nói, hấn vung tay lên, cả bảy Ngân Lang xếp thành hai hàng ngang xuất hiện trước mắt mọi người, dọa các cô gái nhảy dựng lên.

“Bảy Ngân Lang này từ giờ về sau sẽ là bạn, là đồng đội của các cô, cho nên có thời gian rảnh rỗi thì phải thường xuyên cùng chúng nó câu thông bồi dưỡng tình cảm.”

Từ ngày hôm nay trở đi, khi ra ngoài làm nhiệm vụ mỗi người sẽ chỉ được mang theo một con Ngân Lang mà không có sư huynh, sư tỷ đi cùng nữa, vì vậy rất có thể trong số Ngân Lang ở đây sẽ có một con là chiến hữu cứu mạng các cô đấy. Cho nên tôi muốn mọi người xem chúng nó như bạn của mình chứ không phải là sủng vật. Đã hiểu chưa?”

“Hiểu!” - 23 cô gái đồng thanh, không chút lưỡng lự, chứng tỏ hàng ngày được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc.

Chính Nam gật đầu nói: “Rất tốt. Từ giờ về sau tôi sẽ gọi mọi người là Ngân Lang chiến đội. Tâm, Lang Vương sẽ do em quản lý, cố gắng câu thông với nó nhiều hơn.”

Tâm nghiêm nghị đáp: “Em hiểu rõ, chắc chắn sẽ không khiến Đại sư huynh thất vọng.”

Chính Nam hài lòng gật đầu rồi quay qua nói với Vũ Tuyết phú bà: “Em và mọi người cùng nhau làm quen với bảy sói rồi tìm nơi nào đó phía sau núi cho tụi nó ở, nếu cần thì gọi thêm những người khác quy hoạch riêng một khu vực cũng được, mà nhớ tránh chỗ Ôn Tuyền ra.”

Vũ Tuyết phú bà gật đầu nói: “Em biết rồi.”

Chính Nam cảm thấy mình đã hết việc liền rời đi, dành chỗ cho mọi người làm quen.

Chỉ là hắn vừa đi khỏi mấy bước, các cô gái lập tức bản năng làm mẹ trời dậy, dành nhau bế và nựng mấy bé Sói con. Có Bạch Hồ thần sứ ở đây, các cô không việc gì phải sợ nên thẳng thắn xem bảy sói thành chó nhà để đối xử.

...

Lại 10 ngày bình yên trôi qua.

Đối với Chính Nam mà nói, 10 ngày này hắn mới hiểu được sống như thế nào cho giống một Tiểu Bạch Kiềm chân chính.

Khi mọi việc của thế lực đã vào guồng, hắn giống như cái người thừa, không quan trọng, không có việc gì làm ở nơi này. Mỗi ngày chỉ việc đi lòng vòng xem mọi người tập luyện, ăn ăn mấy món mình tự nấu, tắm cái nước nóng, cùng Ngọc Ngân phú bà song tu, lại kết thúc một ngày.

Cũng trong 10 ngày này, nhờ tích cực “cày cây” và “tu luyện”, Chính Nam thuận lợi lên cấp 35, Ngọc Ngân phú bà nhờ “sữa ông thọ” của hắn cũng đột phá tới Nguyên Anh tầng 6.

Tú Anh phú bà tuy không có đột phá về tu vi, nhưng huyết mạch của cô đã trở về đúng hướng của nó nhờ vào một lượng không nhỏ Hoàng Tuyền Thổ mà Chính Nam đưa cho cô. Hiện tại, Tú Anh phú bà đang trong quá trình tập làm quen điều khiển trạng thái “Tu La Cốt Thê” đỉnh phong.

Có thể nói, cô đã và đang là “thương vụ đầu tư” lớn và dài hạn nhất của hắn tính cho tới hiện tại.

Ngoài ra, Chính Nam cũng để cho phân thân luyện đan của hắn trực tiếp đóng quân tại Lý gia để dạy dỗ và đốc thúc Gia Nguyệt phú bà học tập và tu luyện.

Còn lại những người khác của Akatsuki cũng có lớn lớn nhỏ nhỏ tiến bộ, tất cả đều trong tính toán và dự đoán của Chính Nam.

Đó là về người, còn về thú cũng có tiến bộ khá đáng kể.

Chính Nam dùng Thú Hoàn mài thành bột phấn, trộn vào thức ăn của bảy Ngân Lang rồi để các cô gái cho chúng ăn. Bảy Ngân Lang bây giờ gặp các cô gái đều cư xử không khác gì chó nhà, tình cảm cực kỳ tốt. Nhờ vậy mà tiến độ làm nhiệm vụ thế lực được đẩy lên thêm một nấc thang, chỉ cần Vũ Tuyết phú bà và Thanh Tâm hoàn thành cấp D nhiệm vụ trở về là hắn sẽ có đủ 20 điểm để xây dựng [Thiên Thê].

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 35(Nguyên Anh tầng 5)

Thiên phú: cấp 6

Huyết mạch: Bạch Nhân Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 11

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(6), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hóa Độn - Hào Hóa Cầu Thuật(3), Hóa Độn - Hóa Long Thuật(3), Hóa Độn - Phụng Tiên Hóa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Không Thuật(2), Vụ Trung Quỷ Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phục Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm, Thiệt Căn Tuyệt Họa Ấn.

Nghề: cấp 6 luyện dược sư, cấp 6 trận pháp sư, cấp 6 luyện khí sư, cấp 6 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 92/100), Lý Gia Nguyệt(S, 83/100), Trần Mai Tú Anh(SR, 78/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 50/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 0 điểm cấp, 11 điểm kỹ năng, 11 điểm nghề.

Balo: 8 viên cực phẩm linh thạch, 10 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đan dược(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quả cấp 40(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thềm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 6], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

Đúng lúc Chính Nam đang xem bảng thông tin thì Tú Anh phú bà truyền âm cho Chính Nam, giọng cực kỳ nghiêm trọng: “Anh, có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Chính Nam cau mày, chuyện mà để Tú Anh phú bà gọi là chuyện lớn vậy thì hắn là phải nghiêm trọng rồi. Hắn hỏi: “Chuyện gì thế? Cừu Dương Các có động tĩnh sao?”

Từ sau lần cùng Nguyệt Nga tông chủ gặp mặt và đạt thành một số hiệp ước mà chỉ hai người biết, Chính Nam gần như đã công khai ủng hộ Tà Nguyệt Tông khi lần bán đầu giá đản được mới đây nhất đản được gần như toàn bộ đã về tay Nguyệt Nhi trưởng lão, Cửu Dương Các và các thế lực phụ thuộc họ chỉ giành được những gói nhỏ nhất.

Tú Anh phú bà đáp: “Không có, nhưng sẽ sớm có thôi, bởi vì “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ về tới Hà thành rồi.”

Chính Nam đứng vụt dậy, trầm giọng nói: “Tập hợp mọi người về phòng họp đi, tình huống khẩn cấp.”

...

Trong phòng họp, sau khi Tú Anh phú bà trình bày lý do cuộc họp khẩn cấp này, Chính Nam trầm giọng nói: “Mọi người đều đã nắm rõ tình hình rồi chứ. Đối với “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, mọi người có ý kiến gì không?”

Bình hộ pháp Nguyệt Vịnh lên tiếng: “Tân Tinh Bảng đệ ngũ, “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, người này mặc dù danh khí cực cao, thiên phú cũng là đỉnh tiêm đương thời nhưng không chỉ không có người trẻ tuổi ngạo khí, ngược lại giống như rất biết điều và lạnh tính, nghe nói rất được lòng Thiên Đạo Tông.

Không phải là chỉ có cao tăng, thậm chí đến đệ tử tạp dịch khi nói về hắn cũng mang theo ngưỡng mộ và sùng bái cao độ.

Điều này rất không bình thường, bởi vì đối với người trẻ tuổi có thiên phú, có thực lực và có danh tiếng từ sớm như Ngô Đức Võ, không ít thì nhiều cũng phải có chút “xem thường người khác” mới đúng a!”

Ngọc Ngân phú bà hỏi: “Nói như vậy, Ngô Đức Võ vừa có thiên phú, vừa có danh khí, tâm tính lại tốt, loại đối thủ này khó đối phó a?”

Vũ Tuyết phú bà nói: “Không cần nói tới những ưu điểm của hắn, chỉ riêng việc hắn là ngoại môn quân sự của Thiên Đạo tông cũng đã đủ để chúng ta... không nên đụng tới hắn ở thời điểm hiện tại rồi.” - Nghe được Chính Nam triệu tập họp khẩn cấp, cô cũng không ngần ngại xách theo Thanh Tâm và Ngân Lang Vương bay gấp trở về.

Đúng vậy, là bay về! Có một số chuyện, cô gái nhỏ kia cũng nên được biết rồi.

Chính Nam gõ gõ bàn, khuôn mặt nhìn không ra hi, nộ, ái, ố. Hắn không khó chịu các phú bà liên tục “khen” đối thủ, hạ uy danh nhà mình, bởi vì hắn biết đây đều là sự thật, nhưng cái hắn cần là một cách để đối mặt với tình huống lần này.

“Lần này Ngô Đức Võ về Hà thành là để làm gì?” - Chính Nam hỏi Tú Anh phú bà.

Tú Anh phú bà đáp: “Theo như tình báo nói thì lý do mà hắn đưa ra cho cao tăng Thiên Đạo Tông là “về thăm nhà”, nhưng thời gian vừa khớp với tốc độ đưa tin chuyện lần trước chúng ta phá hoại đại sự của Ngô gia thì lý do này hẳn là không đáng tin.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Kiến trúc mới: Thiên Thê!

Nguyệt Vịnh hai con mắt biến thành hình trái tim, tuyên bố “không ngần ngại giết chết “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ nếu hắn dám công khai đối đầu Tà Nguyệt Tông” vừa rồi của Chính Nam quá bá đạo, quá ngẫu nhiên, tới mức để con nai tơ trong lòng cô nhây loạn không ngừng.

Chính Nam cũng không phải là nói suông mạnh mẽ.

Ngô Đức Võ cũng chỉ là một tên Nguyên Anh Kỳ tầng 8, cứ cho là hắn mới có đột phá lên Nguyên Anh Kỳ tầng 9, thậm chí tầng 10, Chính Nam cũng có thể giết chết hắn như thường.

Trong lúc bất tri bất giác, Chính Nam cũng đã bước vào hàng ngũ thiên tài đương đại.

...

Lại thương thảo thêm vài vấn đề khác, Chính Nam chính thức tuyên bố: “Trong thời gian này tất cả mọi nhiệm vụ đều tạm ngưng, để đệ tử đều ở lại trong tông yên tâm tu luyện một quãng thời gian trước, ít nhất là cho đến khi Ngô Đức Võ có động tĩnh cụ thể.”

Mọi người tan họp, trở về với vị trí của mình, để lại một mình Chính Nam trong phòng họp ngẩn ngơ. Hắn cũng không phải thật ngẩn ngơ mà là đang lật cây kỹ năng cũng như cửa hàng để tìm phương án đối phó Ngô Đức Võ tốt nhất.

“Nên bắt sống, bởi vì thông tin về em trai hắn và Thiên Đạo tông đều có giá trị a.” - Người sống luôn có giá trị hơn người chết.

“Trang, kích hoạt “Tứ Tử Viêm Trận”, thứ này có thể coi là vũ khí chiến lược được.”

“Tiêu hao 11 điểm kỹ năng, kích hoạt và nâng cấp [Tứ Tử Viêm Trận] lên cấp 5 thành công.”

[Tứ Tử Viêm Trận] xuất hiện trong Naruto bảo lần mà Orochimaru tấn công làng lá. Bộ Tứ làng Âm Thanh đã sử dụng thuật này để vây Đệ Tam Hokage bên trong, buộc ông phải tử đấu với Orochimaru.

Chính Nam nâng [Tứ Tử Viêm Trận] lên tới cấp 5, đồng nghĩa với Không Minh Kỳ viên mãi trở xuống là không có cách nào có thể phá trận từ bên trong.

Buổi tối hôm đó, sau khi cùng Ngọc Ngân phú bà xã giao một trận, Chính Nam tự mình ra ngoài khảo sát địa hình rồi cho xây dựng Thiên Thê.

...

Sáng hôm sau, toàn bộ đệ tử Thanh Vân Tông lại một lần nữa được tập trung tại quảng trường trung tâm.

Trên đài cao, Lam Phụng lớn giọng nói: “Xin chào mọi người, chúc mọi người ngày mới tốt lành.

Hôm nay tôi tập trung mọi người lại đây là có một chuyện muốn thông báo với mọi người. Như mọi người đang nhìn thấy, bia đá phía sau lưng tôi chỉ có vài người có điểm tích lũy và con số này cũng không lớn.

Mọi người có biết vì sao không?”

Bên dưới đám đệ tử đều im lặng, các thành viên Akatsuki cũng nghiêm túc lắng nghe.

Lam Phụng liếc mọi người một vòng rồi nói: “Là vì tu vi mọi người quá thấp!

Tôi biết mọi người hằng ngày đều có công việc phải làm, có người phải nấu cơm, có người phải giặt quần áo, có người phải làm việc này, việc kia... rất nhiều lý do khiến cho thời gian tu luyện của mọi người bị rút ngắn, thậm chí là còn lại rất ít.

Mọi người không nói nhưng tôi biết, ai cũng có giấc mộng của mình, không ai muốn mãi mãi được người khác bảo vệ, đúng không?”

“Đúng!” - Đám đông bên dưới đồng thanh.

“Ai cũng muốn trở thành 1 phương cường giả, muốn được người người kính ngưỡng, đời đời lưu tên, đúng không?”

“Đúng!”

Lam Phụng hài lòng gật đầu: “Giấc mơ của ai thì người đó phải tự mình tới hoàn thành, tôi chỉ có thể làm người dẫn đường cho mọi người mà thôi.

Vì vậy hôm nay tôi muốn giới thiệu cho mọi người một con đường, một trợ giúp để mọi người tiến bước nhanh hơn tới giấc mơ của mình. Chính Nam!”

"Cảm ơn Tông chủ! Mọi người theo tôi."

Nói xong, Chính Nam truyền âm cho các phú bà rồi cùng nhau đi ra ngoài cầu thang dẫn vào cổng Thanh Vân Tông, là đi ra chứ không phải bay ra.

Gần 200 đệ tử Thanh Vân Tông, bao gồm cả Ngân Lang chiến đội đều tò mò đi theo.

Từ lần Chính Nam thông báo mở cửa [Ôn Tuyền] rộng rãi cho mọi người sử dụng, hình tượng của hắn trong lòng các cô đều đã lớn bằng tám bia đá trong quảng trường rồi.

Đặc biệt là khi có ai đó rò rỉ thông tin, nói rằng toàn bộ công trình đó là do Đại sư huynh tự mình hoàn thành, mục đích chính là để cho các cô, những đệ tử tầng dưới chót này có một nơi để khôi phục thể lực nhanh hơn, để có thể tu luyện được nhiều thời gian hơn thì hình tượng cao lớn kia càng trở nên lấp lánh, long lanh.

Ra tới bậc thang, Chính Nam nói: “Mọi người có thể nhìn thấy bậc thang quen thuộc hàng ngày mọi người đều đi đúng không? Nhưng tôi bật mí cho mọi người biết, bậc thang này đã không phải là bậc thang mà mọi người đi ngày hôm qua nữa.

Ngân Lang chiến đội toàn bộ bước ra!”

23 cô gái mặc trang phục bó sát màu trắng bạc, phía sau có hình đầu sói đứng ra thành hai hàng ngang, Thanh Tâm đứng phía trước nhất, đồng thanh nói: “Có mặt!”

Chính Nam gật đầu nói: “Tâm, em ở lại. 22 người còn lại xếp thành hai hàng dọc, từ phía dưới bước đều lên trên này.”

22 người mặc dù không hiểu vì sao Chính Nam lại ra mệnh lệnh kỳ quái như vậy nhưng các cô đều thực hành không hỏi một lời.

Thành viên Akatsuki và chúng đệ tử đều tò mò nhìn theo 22 người đang bước đều xuống cầu thang.

Có vẻ không có gì đặc biệt a!?

[Thiên Thê] không phải là kiến trúc riêng như [Ôn Tuyền], nó bản chất là một bộ họa tiết chìm được hệ thống phác thảo sẵn rồi giao cho Chính Nam, hẳn chỉ là dùng 20 điểm tích lũy “mua” lại bộ họa tiết này rồi dán vào bậc thang cũ mà thôi.

Ngân Lang chiến đội xuống tới dưới cùng của bậc thang rồi bắt đầu bước lên. Đối với 1,000 bậc thang này mà nói, các cô mở hết tốc lực có thể chỉ mất 1 phút để chạy lên, còn bước đều như hiện tại sẽ hết khoảng 3 phút, không có gì khó khăn.

100 bậc thang đầu, mọi chuyện vẫn rất dễ dàng, không có gì khác biệt.

Qua bậc thang thứ 300, các cô đều đã nhận ra không đúng. Có thứ gì đó vô hình đang đè nặng lên vai các cô, bước chân đều đặn trước đó đã bắt đầu xuất hiện sai nhịp.

Bậc thang thứ 400, áp lực vô hình càng lớn hơn nữa, mỗi bước chân các cô đều như gánh thêm gấp 2, 3 lần trọng lượng, mồ hôi đã lấm tấm trên trán.

Mọi người ở phía trên vẻ mặt kỳ quái, không phải là đi bậc thang sao, tại sao đi một nửa lại chậm lại nhiều như vậy, biểu tình thờ hồn hèn kia là cái gì, mồ hôi kia là thật hay giả?

Vũ Tuyết phú bà giọng đầy nghi ngờ: “Bậc thang này có vấn đề?”

Từ bậc thang 450 trở lên, đội hình Ngân Lang chiến đội đã hoàn toàn loạn, có người gồng mình bước từng bước tiến lên, có người kỳ quái cứ ở tại chỗ dậm chân bước, mồ hôi nhễ nhại.

Chính Nam nói: “Ngân Lang chiến đội, đồng loạt lặp lại theo tôi.”

"Giải!"

“Giải!”

Áp lực vô hình biến mất, Ngân Lang chiến đội thờ hồn hèn tại chỗ, mồ hôi long lanh trên trán, thấm ướt vạt áo các cô khiến Chính Nam một trận tâm ý viên mãn.

“Khụ... khụ... Mọi người nhanh lên trên này rồi nói cảm nghĩ của bản thân thử.”

“Áp lực rất lớn, từ sau bậc 400 đã bắt đầu cảm nhận được rõ rệt.” - Một cô gái nói.

“Có thời điểm cảm giác như mình giậm chân tại chỗ, bởi vì dù có cố gắng cách mấy cũng không thể tiến tới gần mọi người phía trên này thêm được.” - Một cô gái khác nhận định.

“Sau khi nghe Đại sư huynh niệm “Giải”, cả cơ thể lâng lâng thoải mái, giống như trút bỏ được gánh nặng vậy.” - Một người khác phát biểu.

Chính Nam nhớ cô gái này hình như tên là... Phương, cô là người đi được xa nhất trong 22 người.

Chính Nam gật đầu nói: “Mọi người đều nghe chứ.

Để tôi hệ thống lại cho mọi người rõ, bậc thang này không phải là bậc thang mà mọi người đi hàng ngày, nó đã được tôi cải tạo qua, từ nay về sau sẽ được gọi là [Thiên Thê].

Tác dụng thì Ngân Lang chiến đội đã cảm nhận qua nhưng tôi vẫn sẽ nói lại một lần.

Thứ nhất, [Thiên Thê] ra đời là để cho tất cả mọi người có một nơi để luyện thể, tùy theo tu vi từng người mà nó sẽ tạo cho mọi người áp lực theo từng bậc thang mọi người đi qua, nhờ vậy mọi người có thể biết được cực hạn của mình là ở đâu và có mục tiêu để vượt qua.

Thứ hai, khi đi tới cực hạn của mình, người bên trong [Thiên Thê] sẽ xuất hiện một ảo giác khiến họ cảm thấy mình vẫn đang bước lên nhưng thực chất là đang dậm chân tại chỗ tiếp tục đi, cho tới khi nào đột phá được cực hạn đó mọi người mới có thể thực sự tiến lên được.

Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất. Khi mọi người cảm thấy mình đã không thể tiếp tục được nữa thì chỉ cần niệm “Giải”, áp lực và ảo cảnh sẽ biến mất, trả lại bậc thang bình thường, thân thương, không áp lực.”

Vũ Tuyết phú bà cau mày: “Tóm lại là những bậc thang này bị anh thiết kế trọng lực trận và ảo trận để giúp mọi người luyện thể, đúng không?”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Song Tinh rạn nứt

Chính Nam lắc đầu, cười nói: “Không chỉ đơn giản như vậy.

Vừa rồi Phuong cảm nhận không sai, ngay khi Ngân Lang chiến đội niệm “Giải”, những cố gắng của mọi người trước đó được [Thiên Thê] ghi lại sẽ gấp đôi trả về.

Nghe kỹ, là gấp đôi!

Bình thường mọi người luyện thể chưa chắc biết được cực hạn của mình là ở đâu, cố gắng như vậy đã hết sức chưa, nhận lại có đúng ý mình hay không. Ở đây mọi người hoàn toàn có thể dễ dàng cảm nhận được tất cả mọi thứ, cuối cùng biết được cực hạn của mình đang ở điểm nào và hồi báo nhận lại cho những cố gắng đó còn được gấp đôi so với bình thường.”

Không chờ mọi người hào hứng, Chính Nam tiếp tục nói: “Còn 1 việc quan trọng nữa tôi phải nói với mọi người, đó là không đi được qua bậc 1,000 thì đừng nghĩ tới việc đột phá Linh Hư Kỳ, bởi vì tiềm năng của mọi người chưa được khai thác hết, đột phá cảnh giới tiếp theo sẽ là một lãng phí cực lớn, ảnh hưởng trực tiếp tới tương lai của mọi người.

Chỉ có một điểm đáng tiếc duy nhất là nơi này hiện tại chỉ có thể mang lại tác dụng cho Luyện Thể Kỳ đệ tử. Biết sao được, tạo nghệ trận pháp của tôi chỉ có bấy nhiêu a!

Nhưng tôi hứa với mọi người, chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng thì không lâu nữa nó sẽ có tác dụng với Linh Hư Kỳ, Hòa Hợp Kỳ, Nguyên Anh Kỳ và trên nữa.”

"Cùng cố gắng!"

"CÙNG CỐ GẮNG!"

Đám đệ tử mắt đều bốc lên ngôi sao nhỏ, Đại sư huynh quá chí công vô tư đi, thiết kế một nơi tu luyện tốt như vậy cho tất cả mọi người dùng.

"Đã đẹp trai, tu vi lại cao, hiểu trận pháp, làm người còn hào phóng, chí công vô tư... aaaaa!"

Nhiều cô gái chỉ hận không thể chạy lên cho Đại sư huynh một cái ôm áp yêu thương đâu, nhưng nơi này đông người a, vẫn là khi khác đi.

Chính Nam nói thêm: “Mọi người có thể ở đây tu luyện, sau đó chạy qua [Ôn Tuyền] ngâm một cái, như vậy thể lực sẽ không bị sa sút, vừa đảm bảo chuyện tu luyện, vừa không gây chậm trễ công việc hàng ngày. Việc này có lẽ không cần tôi phải chỉ dạy thêm ha.”

Sau đó Chính Nam và Akatsuki rời đi trước, để lại đám đệ tử tự mình trải nghiệm [Thiên Thê] và [Ôn Tuyền] combo với nhau.

...

Nghị Sự Đường, Nguyệt Vĩng hai mắt tỏa sáng, kéo tay Chính Nam áp vào ngực mình, nũng nịu nói: “Chủ nhân, có thể tới Tà Nguyệt Tông thiết kế một bậc thang như vậy được không~?”

Lại tới một chiêu "ép buri"!

Các cô gái Akatsuki ở lâu thành ra biết rõ, Chính Nam thật ra rất dễ nói chuyện, chỉ cần cầu xin hẳn có nhất định sẽ cho.

Nói thẳng là đại gái!

Tú Anh phú bà lỗ tai vểnh lên, người khác chỉ cảm thấy [Thiên Thê] luyện thể rất tốt, nhưng cô lại biết được nhiều hơn thế.

Chính Nam nói không qua được bậc 1,000 thì đừng đột phá Linh Hư Kỳ, đây chính là muốn nghiền ép tiềm năng đệ tử tới Luyện Thể viên mãn mới cho đột phá đại cảnh giới. Phải biết, thậm chí là Trần gia bản doanh cũng không có một nơi cụ thể có thể làm được việc này a.

Nếu như Chính Nam tới Trần gia, lại làm tới 3 5 cái bậc thang như thế này, vậy tương lai Trần gia trở nên thêm một phần vững chắc rồi.

Chính Nam trừng mắt nói: “Có thể, em nói mẹ em gia nhập Akatsuki, anh sẽ giúp Tà Nguyệt Tông làm tới mấy cái [Thiên Thê] cũng được.”

Hắn đã hỏi Trang phú bà, kiến trúc hệ thống chỉ cần được xây dựng lần đầu xong, những lần sau cần tiêu hao một nửa điểm tích lũy và thời gian là có thể xây tiếp, số lượng tối đa dựa theo cấp thể lực. Như vậy hiện tại hẳn không thể xây thêm [Ôn Tuyền] và [Thiên Thê], nhưng khi thể lực đạt cấp 2 hẳn có thể xây thêm một cấp nữa, cấp 3 lại thêm một cấp nữa, cứ vậy tăng lên.

Nguyệt Vĩng ỉu xiu, cô có thể không ngại bản thân và mẹ cô cùng chung một thể lực, thể nhưng cô biết mị lực và bản lĩnh của Chính Nam a. Lỡ đâu mẹ cô gia nhập rồi cũng bị hắn làm cho xuân tâm trôi dạt, vậy chẳng phải là “Luận Loan” rồi.

Vẫn là không nên liều cho thỏa đáng.

Tú Anh phú bà cũng cụp tai xuống, [Thiên Thê] mặc dù tốt nhưng nếu bảo Trần gia gia chủ nghe lời một thanh niên làm việc thì quá không hiện thực, vẫn là chờ hấn đột phá Đại Thừa Kỳ đi rồi tính lại.

...

Thanh Vân Tông bên này tiến vào thời kỳ bế quan tỏa cảng, phát triển thầm lặng. Cùng lúc đó, tại Hà thành bên kia, tin tức “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ trở về thăm nhà cũng đã lan truyền ra, khiến các gia tộc, thế lực xung quanh bắt đầu quả cáp, tiền tài tới nịnh bợ Ngô gia.

Hà thành, Phủ thành chủ.

Một thanh niên thần thái sáng láng, mắt kiếm mày ngài, phong độ phiêu phiêu đang luyện quyền trong sân. Quyền pháp của hấn cực kỳ cương mãnh, toàn bộ lấy tấn công làm chủ, chiêu thức kết hợp tất cả các bộ phận trên cơ thể để ra đòn, nhìn qua là không thể nào phù hợp với một thanh niên có vẻ nhỏ nhả như Ngô Đức Võ.

Đúng lúc này một người đàn ông trung niên chạy vào nói: “Đại thiếu gia, đại nhân cho gọi ngài ra ngoài tiếp khách, từ sáng sớm nay đã có rất nhiều gia chủ, tông chủ,... tới đề bái phòng ngài...”

“Không tiếp. Chú Phúc, chú nói cha tự mình tiếp đi, cháu không muốn tốn thời gian vào mấy chuyện vô bổ ấy.” - Ngô Đức Võ giọng hời hợt nhưng lời nói rất có khí phách, không cho phép từ chối.

Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ nói: “Chú biết rồi.” - Nói, ông lặng lẽ rời đi.

Ngô Đức Võ mặt không đổi sắc tiếp tục đánh nốt bài quyền rồi mới ngừng lại đã tọa.

Nghĩ tới ngoài kia tấp nập người ngựa, lời nói sáo rỗng, nịnh nọt hấn chỉ có thể thờ dài. Những năm này ở Thiên Đạo Tông hấn gặp cảnh này quá nhiều, mặc dù đã quen thuộc nhưng không thể nào lẩn vào được.

Người khác luôn biết đến Ngô Đức Võ hấn là “tiểu Võ Thần”, là “Thiên Đạo tông ngoại môn quân sự” nhưng đâu biết đằng sau những vinh quang hào nhoáng, giả tạo ấy là cuộc sống không bạn bè, không người yêu, ngày ngày minh tranh, ám đấu với người khác, thậm chí em trai hấn...

Nghĩ tới em trai mình, Ngô Đức Võ không nhịn được hồi ức lại 10 năm trước.

Ngày ấy hai anh em Văn - Võ cảm tình còn rất tốt, chưa từng như hiện tại không nhìn mặt nhau dù chỉ 1 giây. Tại Hà thành làm gì có ai không biết “Ngô gia Song Tinh” chứ.

Rồi tất cả thay đổi khi hai anh em cùng nhau nhập học Thiên Hà thư viện.

Bởi vì trở trêu thay, cả hai người cùng thích một cô gái. Cũng vì việc này mà hai anh em thường mặt nặng mày nhẹ với nhau, tình cảm cũng không còn bền chắc như trước.

Ngô Đức Văn tính cách văn nhả, lại khéo đoán lòng người nên rất nhanh vượt lên anh trai mình chiếm được yêu mến của cô gái kia.

Ngô Đức Võ rất buồn, nhưng hấn cũng không thể vì một người con gái mà trở mặt với em ruột mình nên đành lùi về phía sau, cố gắng tu luyện.

Sau năm thứ nhất, Ngô Đức Võ dần bộc lộ tài năng, trở thành thủ khoa tân sinh năm ấy, vinh danh khắp đại lục khi mới 16 tuổi đã lọt vào Tân Tinh Bảng, mặc dù chỉ là thứ 99 nhưng đó cũng là vinh dự cực kỳ lớn lao. Ngô gia nước lên thì thuyền lên, rất nhanh từ một cái nhị lưu gia tộc leo lên ngôi vị Thành chủ.

Có thể nói toàn bộ Ngô gia khi đó và bây giờ đều là do một tay Ngô Đức Võ chống lên.

Trái ngược với anh trai mình, Ngô Đức Văn từ vị thế thợ săn, dần bị biến thành con mồi.

Hấn bị cô gái kia làm cho thần hồn điên đảo, đan dược và thời gian đều dành hết cho ả, kết thúc năm thứ nhất hấn cũng trở thành thủ khoa, nhưng là từ dưới đếm lên.

Nhìn thấy em trai mình càng ngày càng đi sai đường, thậm chí có vẻ như trở nên gầy gò hơn, mắt thâm quầng, hõm sâu, lúc nào cũng lơ đãng vì thiếu ngủ, Ngô Đức Võ lên tiếng khuyên nhủ. Nhận lại được là sự khinh bỉ, mỉa mai, thậm chí Ngô Đức Văn còn cho rằng anh trai hấn đạo đức giả, chưa quên tình xưa, muốn dụ dỗ hấn rời xa bạn gái để ra tay cướp trở lại.

Ngô Đức Võ không giận mà chỉ buồn, hấn quyết định tìm cô gái kia nói lý.

Thế nhưng ả hồ ly tinh kia cũng không phải tay vừa. Nhận được Ngô Đức Võ hẹn gặp, ả cũng tương kế tựu kế hẹn Ngô Đức Văn ra cùng một nơi rồi nhào vào lòng Ngô Đức Võ khóc lóc. Cơ bản là ả cũng đã muốn dứt ra khỏi cái tên đội sổ kia để đến với Ngô Đức Võ từ lâu rồi.

Ngô Đức Văn nhìn thấy người mình hết lòng yêu thương, chiều chuộng lại y ôi trong lòng anh trai mình, mà tên khốn kiếp kia còn vừa mới “đạo đức giả”

khuyến hấn không nên tiếp tục như vậy nữa.

Tức giận!

Cảm thấy bị phản bội!

Cảm thấy mình như thằng ngu cung phụng mọi thứ cho cho một con điểm làm việc cho anh mình!

Cảm thấy tất cả những gì Ngô Đức Võ có được ngày hôm nay chính là nhờ sai khiến “con điểm” kia lừa gạt thời gian, đàn được, cảm tình của hắn!

Ngô Đức Văn từ trong góc tối lao ra muốn kết thúc đôi “câu nam nữ” đang tình tứ trước mặt hắn.

Thấy em trai mình không sớm, không muộn mà đúng ngay lúc này lại xuất hiện, có ngu ngốc nữa thì Ngô Đức Võ cũng biết hắn bị đưa vào tròng, bị à hồ ly tình này thiết kế hãm hại. Hắn cũng không lên tiếng nói bất kỳ điều gì với Ngô Đức Văn, bởi vì cặp mắt đỏ lòm đầy thù hận kia không thể chỉ nói hai câu là có thể hóa giải được, hắn phải có hành động.

Đơn giản tránh qua đòn tất công bất ngờ của Ngô Đức Văn, Ngô Đức Võ một chương kết thúc tính mạng à hồ ly tình đã làm rạn vỡ tình cảm anh em hắn, thế nhưng đây mới là lúc bị kịch chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Cửu dương các tam trưởng lão

Ngô Đức Văn sững sờ, hắn nhìn thấy anh trai mình tự tay giết người yêu thương nhất, giết chết tình yêu đầu đời của hắn, tự tay xé nát những kỷ niệm, những yêu thương mà hắn và người yêu có với nhau suốt hai năm qua.

Tức giận! Hận! Đau đớn!

Nhưng... hắn đánh không lại Ngô Đức Võ! Chỉ có thể nuốt thù hận vào trong lòng.

Từ sau lần đó, hai anh em chính thức từ mặt nhau.

“Ngô gia Song Tinh” chân chính rạn nứt thành hai nửa, chỉ còn lại một mình Ngô Đức Võ tiếp tục tỏa sáng.

Nửa còn lại, Ngô Đức Văn lầm lũi như con ma men, ngày ngày say xỉn, không chút nào có hình tượng sáng láng của ngày mới nhập học nữa.

Băng đi một thời gian, người ta lại thấy Ngô Đức Văn đi học trở lại. Thiên phú cũng không thể nào nổi bật, thành tích cũng chỉ hết lần này đến lần khác “vừa đủ” để qua môn.

Khác biệt duy nhất chính là tính cách hắn.

Lầm lũi, ít nói, lạnh lùng và càng ngày càng xanh xao, gầy đét nhưng kỳ lạ là chẳng ai thấy hắn bệnh bao giờ, luôn đi học rất đầy đủ.

Ngô Đức Võ cảm thấy em trai có lẽ đã nghĩ thông, chỉ là cần thêm thời gian hồi phục nên cũng nhẹ gánh trong lòng. Tối hôm đó hắn còn cố ý chuẩn bị rượu thịt, muốn đến xin lỗi Ngô Đức Văn vì tất cả, nhưng lại thấy Ngô Đức Văn lén lút ra ngoài một mình.

Ngô Đức Võ im lặng đi theo, hắn muốn biết giờ này em trai hắn còn ra ngoài làm gì.

Tới một cánh rừng vắng vẻ, Ngô Đức Võ mất dấu.

Khá khó tin nhưng hắn thật đã mất dấu Ngô Đức Văn!

Đang lúc Ngô Đức Võ muốn quay về thì lại nghe thấy các đó không xa có âm thanh, cho rằng đó là em mình, hắn cẩn thận qua nhìn. Chỉ thấy trong bóng tối, một thứ gì đó có cánh như cánh dơi, đuôi dài nhọn, toàn thân màu đen đang cắn cổ một người mặc đồng phục Thiên Hà thư viện, liên tục cào cấu nạn nhân.

Nghĩ tới gần đây có mấy vụ học viên mất tích, cho rằng có yêu ma quỷ quái hại người, Ngô Đức Võ lập tức ra tay, nhưng “thứ” màu đen kia cực kỳ nhanh nhạy, “nó” liên tục tránh qua chiêu thức của Ngô Đức Võ rồi chạy đi mất, mặc dù vậy nó vẫn là bị Ngô Đức Võ một quyền đánh trúng vai phải trong lúc cố gắng tẩu thoát.

Ngô Đức Võ bận bịu cứu người nên không đuổi theo, thế nhưng đã muộn. Người kia đã chết không thể chết lại, thảm trạng cực kỳ ghê người khi cổ bị cắn nát hoàn toàn, máu thịt be bét, khuôn mặt và đôi mắt còn lưu lại đau đớn và sợ hãi chưa tiêu tan.

Sau đó Ngô Đức Võ đem chuyện này báo lên cao tăng Thiên Hà thư viện và được dặn dò phải giữ im lặng, bù lại hắn được trả cho danh ngạch gia nhập Thiên Đạo Tông sau khi tốt nghiệp.

Ngô Đức Võ cảm thấy kỳ quái.

Thay vì thông báo cho học viên phải cẩn thận, hoặc ít nhất cũng siết chặt an ninh, lùng bắt “quỷ quái” thì cao tăng Thiên Hà thư viện lại “mua chuộc” hắn im lặng.

Trở về nhà, Ngô Đức Võ không yên tâm em trai hắn nên qua phòng kiểm tra. Kết quả hắn thấy được Ngô Đức Văn thân không mảnh vải nằm trên mặt đất phía sau cửa ra vào. Trên vai phải có in rõ một quyền ấn đã bầm tím, sưng húp lên, Ngô Đức Võ lập tức nhận ra đây là chiêu thức thành danh của mình, “Phách Không Quyền”.

Nhớ tới “quái vật” tới qua, mặc dù có chút khó tin nhưng hắn không thể không thừa nhận, đó chính là Ngô Đức Văn.

Ngô Đức Võ mang em trai hắn đi chữa trị, nói rằng hai người đối chiến lỡ tay đánh thương em của hắn, còn có ai tin hay không thì hắn không quan tâm.

Chờ tình trạng của Ngô Đức Văn ổn định, Ngô Đức Võ mới quay lại phòng em trai hắn rồi lục lọi tìm manh mối. Sau khi lật úp tất cả mọi thứ lại, cuối cùng hắn tìm được một quyển sách ó vàng, rách nát không chịu nổi, chỉ còn vài trang nhìn được chữ có nhắc tới cách bố trí một tế đàn có thể triệu hoán “Ma Thần”.

Người bình thường tất nhiên sẽ không tin vào thứ vớ vẩn này, nhưng Ngô Đức Võ nghĩ lại trạng thái của Ngô Đức Văn khi ấy, cô đơn, chán nản, đau đớn, thống hận, vô vọng... tất cả những cảm xúc tiêu cực.

Hắn biết Ngô Đức Văn đã thử thứ này, kết quả không phải triệu hoán tới Ma Thần, mà là bị biến thành Ma Quỷ.

Ngô Đức Võ đốt đi quyển sách, cũng không kể cho bất kỳ ai nghe chuyện này mà cứ để cho nó diễn ra. Chỉ có bản thân hắn biết hắn đã bao nhiêu lần, tốn bao nhiêu tiền bạc, công sức để giúp che dấu cho em trai hắn. Sau đó Ngô Đức Văn giống như tránh mặt hắn, mấy tháng trời mới gặp một lần, thường là ở kỳ thi cuối khóa.

Mấy năm sau, “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ ngày càng tỏa sáng rực rỡ, một đường hát vang tiến tới vị trí Tân Tinh bảng thứ 5, chỉ đứng dưới 4 quái vật khác với thể lực và huyết mạch vượt trội hẳn quá nhiều mà thôi.

Còn Ngô Đức Văn, hắn tốt nghiệp xong liền trở về Hà thành, làm lữ trở thành trong miệng mọi người “em trai tiểu Võ Thần” đầy nhục nhã.

...

Ngô Đức Võ trở về với hiện tại, hắn thở dài một hơi rồi đứng dậy. Lần này hắn trở về vừa là để thăm nhà, vừa là để điều tra tổ chức mới nổi Akatsuki. Hắn cũng không phải là nhận lệnh từ bất kỳ ai, mà là một tháng trước hắn nhận được tin tức là tổ chức Akatsuki tấn công và gây bất lợi cho Ngô gia mà thôi.

Đây hoàn toàn là chuyện cá nhân.

Nếu Chính Nam biết được tin tức này thì không biết nên huhu hay haha nữa.

Huhu là tổ chức của hắn vẫn còn chưa lọt được vào mắt một ngoại môn quân sự như Ngô Đức Võ, còn haha là vì như vậy là hắn vẫn còn thời gian để phát triển.

Ngô Đức Võ gạt đi những suy nghĩ lung tung rồi lại tiếp tục luyện quyền. Người khác chỉ nhìn thấy hắn hào nhoáng chứ đâu biết được những cố gắng hắn phải bỏ ra để có ngày hôm nay.

Còn Ngô Đức Võ cũng không biết được hắn đã bị một người đeo mặt nạ trắng nhẵn với đôi mắt màu đỏ lờ mờ cùng hai câu ngọc xoay tròn nhìn từ rất lâu rồi.

Chính Nam nhìn Ngô Đức Võ một lát nữa rồi rời đi. Hắn còn chưa biết lý do Ngô Đức Võ về lần này cho nên không thể mạnh mẽ động được.

...

Những ngày sau đó, Phủ thành chủ trở thành địa điểm triều bái của rất nhiều gia tộc, thế lực, tông môn,... nhưng Ngô Đức Võ chỉ xuất hiện hai lần.

Lần đầu là khi đại diện của Tà Nguyệt Tông, Nhị trưởng lão Nguyệt Nhi tới bái phỏng.

Còn lần thứ hai chính là hôm nay, Cửu Dương Các Tam trưởng lão tới bái phỏng.

Đối với Tà Nguyệt Tông và Cửu Dương Các đối đầu, Ngô Đức Võ cũng có tìm hiểu qua. Hắn rất hứng thú với Cửu Dương Các khi mà thiên tài đỉnh tiêm của họ trực tiếp chết trong tay Akatsuki, còn Nhị trưởng lão Dương Quang, Lý Sương sơ kỳ cũng nhiều lần đối đầu trực tiếp với Akatsuki, hiện tại vẫn chưa trở về.

Cửu Dương Các Tam trưởng lão, tên là Dương Cương, tu vi Không Minh hậu kỳ, hẳn là em họ của Cửu Dương Các các chủ Dương Kha.

Dương Cương có mặt ở Hà thành hôm nay một là tới bãi phỏng “tiểu Võ Thần” Ngô Đức Võ, hai là điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Dương Quang.

Sau vài câu xã giao khách khí với nhau, Dương Cương truyền âm cho Ngô Đức Võ hẹn tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện rồi hai người rời đi khỏi phòng khách.

...

Trong một mật thất, Ngô Đức Võ biết còn có hỏi: “Tam trưởng lão, ngài gọi tôi ra đây có chuyện gì không?”

Dương Cương cũng không khép nép trước Ngô Đức Võ, hùng hồn đáp: “Tin chắc “tiểu Võ Thần” cũng đã nghe nói tới Akatsuki và xung đột của bọn chúng với chúng tôi cũng như với Ngô thành chủ chứ?”

Ngô Đức Võ gật đầu nói: “Đã nghe qua. Lần này tôi về đây một phần cũng là vì lý do này.”

Dương Cương hí hóp nói: “Như vậy ý định của cậu là gì? Có câu “kẻ thù của kẻ thù chính là bạn”, nếu như Akatsuki đều là mục tiêu của chúng ta, nhưng vậy hợp tác với nhau để đôi bên cùng có lợi cũng không sai chứ?”

Ngô Đức Võ cười nói: “Tất nhiên a. Đối với cá nhân tôi mà nói, “đây hoàn toàn là chuyện nhỏ”, nhưng nếu có thể cùng Cửu Dương Các hợp tác thì càng dễ dàng hơn.”

Mặc dù cả tuổi tác và tu vi đều nhỏ hơn Dương Cương nhưng Ngô Đức Võ còn lâu mới phải chịu lão bất tử này sáo lộ.

Dương Cương hí hóp nhìn Ngô Đức Võ, hẳn nghe ra được trong lời nói của đối phương sự khinh thường và xem nhẹ nhưng không nói gì, chỉ làm lơ qua rồi tiếp tục hội đàm.

"Như vậy phải bắt đầu từ lần trước Trần thị thương hội cho đấu giá cấp 1 hoàn mỹ đan dược..."

Một già, một trẻ châu đầu vào phân tích, phán đoán những sự kiện đã xảy ra trước đây, tuyệt nhiên không có ý định hãm hại hay kiếm lợi lẫn nhau.

Ngô Đức Võ không có hứng thú tính toán Cửu Dương Các, Dương Cương và Cửu Dương Các cũng không dám tính toán Ngô Đức Võ.

Từ nhiều manh mối mà hai bên có được ghép lại với nhau, đầu mũi tên đều chỉ về phía Tà Nguyệt Tông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Dương mưu!

(Tôi nay bonus 2 chương cảm tạ bạn #phanvancuong0 đã ủng hộ Hóa châu và NP.)

Lần thứ nhất đụng độ, Dương Khang của Cửu Dương Các chết, Nguyệt Vĩnh của Tà Nguyệt Tông chỉ mất tích, sau đó không lâu đã xuất hiện lại hoàn toàn lành lặn và khỏe mạnh.

Cùng lúc đó Akatsuki cũng lần đầu tiên nổi lên mặt nước, trực tiếp giành lấy vị trí Tân Tinh Bảng thứ 14 của Dương Khang, còn không ngần ngại công bố hân tu luyện tà công, 1 mũi tên trúng 2 đích vào cả tương lai và danh dự của Cửu Dương Các.

Lần thứ hai, Akatsuki trực tiếp tấn công bản doanh Cửu Dương Các tại Hà thành ngay giữa ban ngày ban mặt, mục đích là cứu ra hai tù nhân bên trong mật thất, nhưng cùng lúc đã khiến Dương Quang lúc ấy hoàn toàn từ bỏ đấu giá lượng lớn hoàn mỹ đan dược để chạy về.

Một lần nữa danh dự của Cửu Dương Các hoàn toàn nát khi đại lượng tù binh dưới mật thất thoát ra khi ấy đã công bố những tội ác của Dương Quang tại Hà thành, và người toàn thắng lại là Tà Nguyệt Tông khi dễ dàng ảm trọn gần như toàn bộ đan dược được bán ra.

Lần thứ ba, mệnh bài của Dương Quang vỡ tan, chứng tỏ hẳn đã chết. Theo điều tra thì nơi cuối cùng hẳn xuất hiện là tại bên ngoài Nguyệt thành, cần kẻ lãnh địa Tà Nguyệt Tông.

Một lần là xui, hai lần là trùng hợp nhưng ba lần thì chắc chắn là có vấn đề rồi!

“Cậu không nghĩ Tà Nguyệt Tông chỉ là “vô tình” xuất hiện ở khắp mọi nơi chứ?” - Dương Cương trầm giọng nói.

Ngô Đức Võ trầm ngâm.

Đứng tại lập trường của Cửu Dương Các mà nói, những manh mối này đúng là chỉ thẳng vào Tà Nguyệt Tông, kẻ thù truyền kiếp của Cửu Dương Các.

Nhưng đứng tại lập trường của hần nói riêng và Ngô gia nói chung thì những chuyện này liên quan gì tới hần đâu?

Phải biết, kế hoạch dùng Giao Long dưới đáy Hồ Tây để hoán huyết cho Ngô Đức Văn là Ngô Đức Vô hần vạch ra cho Ngô Đức Chung tới thực hiện, hi vọng dùng cách này tẩy đi “yêu ma” trong người Ngô Đức Văn, thậm chí còn có thể Ngô Đức Văn tăng lên thiên phú để tu luyện tốt hơn.

Akatsuki vì lý do nào đó biết được và phá hoại toàn bộ đại sự này mới là chuyện hần quan tâm, còn Cửu Dương Các và Tà Nguyệt Tông hần chẳng muốn biết làm gì.

Ngô Đức Vô trả lời: “Có thể Akatsuki muốn thông qua nâng đỡ Tà Nguyệt Tông tới tiêu diệt Cửu Dương Các a. Bên phía Tam trưởng lão ngài có thêm manh mối gì khác không?”

Dương Cương lạnh nhạt nói: “Tiểu Vô Thần, cậu còn chưa có cung cấp bất kỳ thông tin gì ngoài những thứ chúng tôi đã biết đâu. Tôi không cảm thấy được thành ý hợp tác của cậu.”

Ngô Đức Vô cười nói: “Thông tin tôi có rất giới hạn mà, những gì tôi biết chỉ là Akatsuki từng xuất hiện ba vị thần sứ, ba vị hộ pháp trong lần họ tấn công Dương Quang trưởng lão tại Hà thành mà thôi.”

Dương Cương đập bàn nhìn chăm chăm về mặt cười “vô hại” của Ngô Đức Vô, gần giọng nói: “Nếu đã như vậy thì tôi không còn gì để nói, tạm biệt!” - Nói, hần hậm hực đứng dậy rời đi.

Ngô Đức Vô không mặn không nhạt nói: “Dương Cương trưởng lão, ngài cứ như vậy sẽ không đi được đến đâu cả. Chúng ta cần bình tĩnh hợp tác với nhau mới được.”

Dương Cương dừng bước chân nhưng đầu không quay lại, nói: “Hợp tác!? Ngoài hai chữ đó cậu có thể làm được gì nữa?”

Ngô Đức Vô đáp: “Làm mỗi nhữ thì sao? Thay vì bị động chờ Akatsuki tìm tới chúng ta, tại sao chúng ta không chủ động “mời” Akatsuki tới?”

Dương Cương động tâm.

Không sai a!

Hần chỉ luôn quan tâm đi tìm tung tích Akatsuki mà quên không nghĩ tới việc nghĩ cách dụ Akatsuki xuất hiện. Hần quay lại nhìn kỹ Ngô Đức Vô, hỏi: “Cậu có ý định gì sao?”

Ngô Đức Vô nhấp một ngụm trà, nói: “Tà Nguyệt Tông.”

Dương Cương xùy cười nói: “Ý kiến rất tốt. Ngoại trừ việc cả tôi và cậu cộng lại đều đánh không qua Nguyệt Nhi lão thái bà kia thì kế hoạch này không có gì sai cả.”

Ngô Đức Vô không để ý Dương Cương châm chọc mà tiếp tục nói: “Với hần giúp sức.”

Một bóng đen không chút khí tức xuất hiện phía sau Dương Cương, một cây chùy thủ tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đã kề sát cổ hần.

Dương Cương cả người toát ra mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Thiên... Thiên Đạo Vệ... Cậu, cậu mang cả thứ này về đây...”

Ngô Đức Vô khẽ gạt đầu, bóng đen kia mới thả Dương Cương ra rồi chậm rãi tan vào không khí.

“Tôi là một quân sự của Thiên Đạo Tông, có Thiên Đạo Vệ cũng rất bình thường chứ sao.”

Dương Cương xoa xoa cổ mình, nơi đó đã rách ra một vết thương nhỏ đang chảy máu. Nhìn máu nhuộm đỏ bàn tay, hần khẽ rung mình.

Vừa vô thanh vô tức đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan a!

Ngô Đức Vô rất hài lòng biểu hiện của Dương Cương: “Dương Cương trưởng lão, tôi nghĩ chúng ta nên bàn tới chi tiết của kế hoạch lần này.”

Dương Cương nhìn quanh căn phòng trống rỗng chỉ có một mình Ngô Đức Vô ngồi đó bình tĩnh uống trà, tóc gáy sồn cả lên nhưng hần chỉ có thể cười khổ trở lại ghế ngồi.

...

Cùng lúc đó tại Thanh Vân Tông, Chính Nam trong phòng xông hơi chỉ có một cái khăn quấn ngang bụng dài tới đầu gối, đang nằm sấp trên ghế để Nguyệt Vĩnh massage cho hần.

Cô nàng này vẫn chưa từ bỏ việc “dụ dỗ” hần tới Tà Nguyệt Tông thiết kế [Thiên Thê] nên mấy ngày nay một giây, một phút cũng không muốn tách khỏi hần.

Ngay lúc này, Nguyệt Vịnh chỉ mặc một bộ bikini màu tím cực kỳ gợi cảm, thậm chí đã bị hơi nước thấm ướt khiến nó dính sát vào người cô, trước ngực hai điểm nhỏ cũng đã nổi lên đầy dụ hoặc.

Cô ngồi trên mông Chính Nam, massage lưng cho hắn từng chút một, động tác cực kỳ chăm chú, chuyên nghiệp, chứng tỏ đã làm không ít lần.

Chính Nam thoải mái muốn thăng thiên, khẽ rên rỉ trong cổ họng: “Tay nghề của em càng ngày càng tốt đấy, thật thoải mái a.”

Nguyệt Vịnh nũng nịu nói: “Nếu anh nằm ngửa lên còn có thể thoải mái hơn nhiều~”

Chính Nam có chút khô tâm, Nguyệt Vịnh giống như không sợ hắn thật “ăn” cô.

Mặc dù hàng ngày đều được Ngọc Ngân phú bà cho ăn no nhưng không có nghĩa là hắn không uống được thêm canh a.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, Chính Nam lại nghe Tú Anh phú bà truyền âm: “Anh đang ở đâu đấy, em có chuyện quan trọng muốn tìm anh đây?”

Chính Nam chợt dạ truyền âm lại: “Anh... anh đang bận chút. Có chuyện gì em cứ nói luôn đi.”

Tú Anh phú bà giọng có chút rét: “Bạn!? Bạn chuyện gì? Rất quan trọng sao?”

Chính Nam cảm thấy có chút không đúng. Phòng xông hơi là nước đun sôi hấp hơi lên đúng không, như vậy là phải nóng ẩm đúng không, tại sao lại cảm giác lạnh giống như nằm trong hầm băng thế nhỉ?

Àm!

Cửa phòng bị cường lực từ bên ngoài đá văng ra, may mà đây là kiến trúc hệ thống có tính năng tự lành chứ Chính Nam cũng không có bản lĩnh làm thợ mộc để sửa cánh cửa a.

Qua màn hơi nước mông lung, Chính Nam và Nguyệt Vịnh đều mộng bức nhìn bóng đen khổng lồ, tràn ngập hơi thở tử vong đang đứng ở cửa nhìn chăm chăm hai người.

Chính Nam nổi hết cả da gà, cười gượng nói: “Ahaha, Hắc... Hắc Vô Thường thần sứ, em... em cũng đi... xông... xông hơi a.” - Nói, hắn vòng tay ra một góc khuất kéo kéo chân Nguyệt Vịnh, ra hiệu cho cô leo xuống đi.

Nguyệt Vịnh như một lần khỏi leo xuống khỏi người Chính Nam, giả ngu nói: “Ahaha, là Hắc Vô Thường thần sứ sao. Chị cũng đi nhâm phòng à, thật đúng lúc, em cũng đi nhâm vào phòng này.”

Nhìn đôi “cẩu nam nữ” này mới vừa rồi còn quần cùng một chỗ, thấy mình đến là ngay lập tức không muốn mặt “giả ngu”, Tú Anh phú bà tức giận không có chỗ phát tiết nói: “Nhanh thay đồ rồi tập trung mọi người lại phòng họp, có tin tức khẩn cấp đây.”

Chính Nam và Nguyệt Vịnh liếc nhau một cái rồi nhanh như chớp phóng ra khỏi cửa, thay đồ cực nhanh rồi cùng Tú Anh phú bà tập trung về phòng họp.

...

Nghị Sự Điện, vẫn là Chính Nam trên ghế trung tâm nhưng Tú Anh phú bà mới là người đang phát biểu: “Theo tin tức tôi mới nhận được thì hôm nay Cửu Dương Các Tam trưởng lão đã có một cuộc gặp riêng với Ngô Đức Võ. Hai người đã mật đàm rất lâu mới tách ra. Ngay sau đó Cửu Dương Các đệ tử bắt đầu thu mua chữa thương và hồi khí loại hình đan dược, có vẻ như họ đang chuẩn bị trước cho một cuộc chiến lớn.”

Chính Nam gõ gõ bàn, hỏi: “Đó là toàn bộ những gì em biết được sao?”

Tú Anh phú bà gật đầu.

Chính Nam phì cười nói: “Ngô Đức Võ a, hắn bàn tính này đánh không sai, không hổ là đương đại đỉnh tiêm thiên tài, cả thiên phú tu luyện và đầu óc đều rất tốt.”

Tú Anh phú bà cũng gật đầu nói: “Không sai. Mục đích của Ngô Đức Võ chính là muốn chúng ta biết rõ hắn và Cửu Dương Các đạt thành thỏa thuận, chuẩn bị tấn công chung một mục tiêu. Động thái tấn đệ tử ra thu mua đan dược chính là để cho thám tử của chúng ta nhìn.

Đây là dương mưu!”

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhẫn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Đại chiến nổ ra

Vũ Tuyết phú bà cau mày hỏi: “Nghe hai người nói tôi cũng đã hiểu vấn đề, nhưng mục tiêu bọn họ muốn tấn công là ai, hay là thế lực, tổ chức nào?”

Ngọc Ngân phú bà ngần ngại: “Tà Nguyệt Tông.”

Nguyệt Vĩnh đứng phắt dậy nói: “Chủ nhân, em phải báo tin này cho Di em...”

Chính Nam lập tức ngăn cô lại: “Không cần, Nguyệt Nhi trưởng lão nhất định sẽ đoán được. Cái anh muốn chúng ta phải tính tới là bọn họ dựa vào cái gì cho rằng họ sẽ ăn chắc chúng ta?”

Tú Anh phú bà nói: “Em đã điều tra kỹ lưỡng, mặc dù rất nhiều gia chủ, tông chủ, môn chủ,... đến bái phỏng Ngô Đức Võ nhưng đều rất nhanh rời đi.

Bọn họ còn lo cái đầu trên cổ không biết lúc nào bị Bạch Vô Thường cắt xuống đâu!”

Chính Nam và mọi người liếc qua Ngọc Ngân phú bà, gật gù đồng ý.

Chết có thể rất đáng sợ, nhưng cảm giác mà cái chết cứ ở một góc tối nhìn chằm chằm suốt ngày đêm thì không phải là đáng sợ nữa mà là khủng bố.

“Nói như vậy thì chỉ có thể là sát thủ hoặc dong binh?” - Ngọc Ngân phú bà giọng cực kỳ bình tĩnh, giống như kẻ khủng bố kia và cô không có liên quan gì với nhau.

Chính Nam gật đầu nói: “Tiền có thể làm mờ mắt nhiều người, cho nên không thể loại trừ bất kỳ khả năng nào.

Lo dài không bằng lo ngắn, Nguyệt Vĩnh, em liên lạc với Nguyệt Nhi trưởng lão, nói cho bà ấy biết ngay tối nay chuẩn bị rời khỏi Hà thành, động tác càng lớn càng tốt. Anh cũng muốn xem Ngô Đức Võ và Dương Cương là dựa vào cái gì mà tự tin như vậy.”

Nguyệt Vĩnh lo lắng nói: “Anh là muốn dùng Di làm mồi nhử sao, như vậy có nguy hiểm quá không?”

Chính Nam cười nói: “Yên tâm, hành động tối nay anh sẽ tự mình giám sát toàn cục. Lo lắng của em là không sai, cho nên Khởi Nguyên chiến hạm cũng sẽ được tham gia, có đủ hay chưa?”

Nguyệt Vĩnh gật đầu nói: “Như vậy thì em yên tâm. Em đi trước, tối nay gặp lại mọi người.”

Nguyệt Vĩnh vừa đi, Tú Anh phú bà mới nói: “Có một chuyện em nhất định phải nói với anh mà không có cô ấy.”

Chính Nam nhướn mày: “Chuyện gì?”

“Ngô Đức Võ là Thiên Đạo Tông quản sự, như vậy hẳn rất có thể sở hữu một tới hai Thiên Đạo Vệ. Thứ này...” - Tú Anh phú bà muốn nói lại thôi.

Chính Nam cau mày hỏi: “Thứ này? Không phải người sao?”

Tú Anh phú bà lắc đầu nói: “Là người, nhưng cũng không phải là người.

Cách để tạo ra Thiên Đạo Vệ chỉ có Thiên Đạo tông biết, nhưng nghe những người từng may mắn đào thoát dưới tay Thiên Đạo Vệ nói bọn họ không biết đau, nguyên khí cũng không có đấy, không có tình cảm.

Bọn họ tồn tại chỉ vì một mục đích duy nhất là bảo vệ người sở hữu bọn họ, nghe lệnh và chiến đấu. Ngoài ra còn điểm đặc biệt nữa là nếu nhiệm vụ thất bại, họ sẽ không ngần ngại tự bạo Nguyên Anh chứ không để bị bắt sống. Nếu như bằng cách nào đó họ không thể tự bạo thì vẫn sẽ bị chủ nhân họ giết chết chỉ bằng một suy nghĩ.”

Chính Nam nhếch mép nói: “Một dạng tử sĩ sao, thế lực nào cũng bí mật bồi dưỡng tử sĩ đấy thôi, điều gì làm Thiên Đạo Vệ trở nên ghê gớm hơn những tử sĩ khác?”

Tú Anh phú bà nghiêm trọng nói: “Đó là khả năng ẩn thân của bọn họ. Phải công nhận đôi mắt của anh có thể rất lợi hại, nhưng em không biết chắc nó có thể nhìn thấy hay bắt kịp hành động của Thiên Đạo vệ hay không. Bởi vì nếu như họ không chủ động hiện thân, ngay cả Độ Kiếp Kỳ cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của họ.”

Chính Nam ngẩn người: “Nói như vậy không phải bọn họ vô địch rồi. Im lặng ám sát Độ Kiếp Kỳ, có mặt ở mọi nơi nghe ngóng tình báo.”

Tú Anh phú bà lắc đầu giải thích: “Mặc dù có rất nhiều ưu điểm nhưng nhược điểm của Thiên Đạo Vệ cũng không ít.

Đơn giản nhất là việc tạo ra họ không dễ, nếu không thì họ đã ở khắp nơi rồi.

Thứ hai là em nói bọn họ nguyên khí không đầy không phải là họ có rất nhiều nguyên khí, mà là bọn họ không có nguyên khí, toàn bộ chiến đấu của họ là dựa vào thân thể cận chiến, có lẽ cũng vì không có nguyên khí nên bọn họ mới khó bị phát hiện như vậy.”

"Không có nguyên khí!? Vậy bọn họ ẩn thân bằng cách nào?" - Vũ Tuyết phú bà cất ngang.

Cho dù năng lực ẩn thân mạnh như Bạch Vô Thường là đến từ huyết mạch của cô nhưng cũng phải cần nguyên khí để kích hoạt a.

"Không ai biết được." - Tú Anh phú bà liếc mắt: "Đó chính là lý do vì sao Thiên Đạo Vệ đáng sợ như vậy."

Chính Nam đã tạm hiểu vấn đề, hần nói: "Như vậy chúng ta vẫn phải tính đến tình huống xuất hiện một tới hai cỗ máy giết chóc mang tên "Thiên Đạo Vệ" này.

Để bảo đảm an toàn, tối nay Giáp và Ất ở lại trên Khởi Nguyên chiến hạm theo dõi tình hình, những người còn lại toàn bộ ra trận. Nếu Thiên Đạo Vệ thật sự xuất hiện, mọi người có quyền rút lui chiến lược.

Đều hiểu rõ chứ?"

"Rõ!"

Lam Phụng và Vũ Vân ỉu xiu nhưng cũng không phản bác lại Chính Nam, hai cô vẫn tự hiểu khả năng của mình tới đâu.

...

Tà Nguyệt Tông bên kia cũng bắt đầu rục rịch có động tác rời khỏi Hà thành, thậm chí là khá khoa trương khi bọn họ còn mua ngựa, xe ngựa, lương thực, v.v.

20 giờ 30 phút, toàn bộ Akatsuki ngồi trên Khởi Nguyên chiến hạm xuất phát từ Thanh Vân Tông tới bầu trời Hà thành và chờ đợi. Trước khi đi Chính Nam cũng dặn dò Lam Chiến ở lại tọa trấn tông môn, đồng thời mở ra hộ tông đại trận để đảm bảo không có gì sai sót khi hần và các phú bà đi vắng.

21 giờ 30 phút, đoàn người Tà Nguyệt Tông bắt đầu lần lượt lên ngựa rồi sẵn sàng rời thành.

Chính Nam bên này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

22 giờ, Nguyệt Nhi trưởng lão và mấy tên đệ tử bỏ lại sau lưng Hà thành, thẳng hướng đường lớn trở về Tà Nguyệt Tông.

5 giờ sáng ngày hôm sau, Chính Nam mở miệng nói: "Tới rồi."

Đang ngồi châu đầu nói chuyện phiếm mấy cô gái cũng dừng lại câu chuyện, lên tinh thần.

Bên dưới, Nguyệt Nhi trưởng lão cũng đã cảm thấy có động tĩnh, bà nói: "Đều cẩn thận, có động tĩnh."

Bỗng nhiên, từ bên đường bay tới một đạo quyền ẩn hừng hực ngọn lửa vàng to bằng chiếc xe tải thẳng hướng Nguyệt Nhi trưởng lão.

Nguyệt Nhi trưởng lão khinh thường cười một tiếng rồi tung người bay lên tránh qua chiều này của Dương Cương, thế nhưng chú ngựa xấu số bà cười không tránh được, bị nổ thành phần vụn.

Nguyệt Nhi trưởng lão cười nói: "Cửu Dương Các đám chuột nhắt, xuất hiện đi, trốn trốn tránh tránh đánh lên phụ nữ như tao chúng mày không thấy nhục mặt đàn ông hả?"

Dương Cương từ trong rừng cây nhảy ra, cười lớn nói: "Phụ nữ? Lão thái bà thì nhận là lão thái bà, còn bày đặt phụ nữ cái gì, haha."

Các đệ tử Cửu Dương Các cũng hùa theo cười cợt, không có chút nào sợ hãi uy áp của Lý Sương sơ kỳ Nguyệt Nhi trưởng lão.

Thế nhưng kỳ lạ là Nguyệt Nhi trưởng lão lần này lại không có bất kỳ tức giận, thậm chí bà còn cười tủm tỉm nói: "Lão thái bà hay không ít nhất nếu tao muốn thì vẫn có người xin chết. Còn mày, bây giờ có người coi sạch đứng trước mặt mày, liệu mày có lên được hay không a, haha."

Đám nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông đều đỏ bừng mặt, cúi đầu bẽn lẽn cười.

Bên kia Dương Cương mặt cũng đỏ nhưng là vì tức giận, bởi vì hần thấy chính đệ tử của hần cũng đang cố gắng nín cười.

Cha hần đặt tên cho hần là Dương Cương vì lý do gì thì ai cũng biết, khổ nỗi người tính không bằng trời tính, bạn nhỏ của hần hết cỡ cũng chỉ bằng ngón tay cái, cả chiều dài lẫn chiều rộng. Cũng vì chuyện này mà hần ba lần lấy vợ đều bị cho đội nón xanh, là nạn đậm xung quanh nổi tiếng "Chúa tể của những chiếc nón".

Dương Cương cắn răng gào thét: "Lên, tất cả đều lên, giết chết đám gà mái này." - Người bình thường còn có thể xem trọng sắc đẹp của đệ tử Tà Nguyệt Tông chứ Dương Cương hần không cần.

Cần cũng không thể a!

Cùng lúc đó, từ trong rừng cây nhảy ra năm người mặc áo đen, che mặt, trong đó có hai người Không Minh sơ kỳ, một người Không Minh trung kỳ, một người Không Minh hậu kỳ, còn một người đã là Lý Sương sơ kỳ.

Nguyệt Nhi trường lão sắc mặt khế biến nói: “Dong binh!? Thậm chí có cả Lý Sương sơ kỳ? Lần này mày tốn không ít tiền đấy nhỉ?”

Dương Cương cười gằn nói: “Chỉ cần mang được đầu mày về cho Các chủ thì giá nào cũng xứng đáng. Giết!” - Hắn la lên một tiếng rồi dẫn đầu xông lên.

Năm người dong binh kia khế gật đầu rồi tiến lên.

Nhìn cách năm người xông lên nhưng trận hình không loạn, bước tiến đều đặn thì có thể thấy được đây không phải là năm tên dong binh bất kỳ mà đã quen biết với nhau từ lâu, phối hợp đã trở thành thói quen rồi.

Đối với trận hình đối phương như vậy, Nguyệt Nhi trường lão cũng có chút vướng tay chân nhưng không có nghĩa là bà sẽ rất nhanh bị thua.

Chiến đấu chính thức nổ ra, Nguyệt Nhi trường lão bị năm tên dong binh và Dương Cương vây công một chỗ, đệ tử hai bên cũng tìm được đối thủ cho mình, tình hình chiến đấu cực kỳ rầm rộ.

...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Không thần sứ và tiểu Vô Thần

Trên Khôi Nguyên chiến hạm, Nguyệt Vịnh lo lắng nói: “Chủ nhân, chúng ta...”

Chính Nam lắc đầu nói: “Còn chưa tới lúc, em không thấy Nguyệt Nhi trường lão còn chưa có sử dụng Tà Nguyệt Giới sao?”

Nghe Chính Nam nói Nguyệt Vịnh mới an tâm hơn một chút, cô chính là quan tâm Di của mình quá nên không giữ được tính chính xác trong phán đoán của mình.

Chính Nam nói: “Còn có một Nguyên Anh hậu kỳ và hai Lý Sương kỳ khác đang ở một bên nhìn, chúng ta chưa cần phải vội vàng.”

Tử Anh phú bà cau mày: “Tổng cộng tới ba Lý Sương kỳ, lần này có chút khó làm rồi.”

Chính Nam lắc đầu, giọng nghiêm túc nói: “Lý Sương kỳ không quá quan trọng, anh có cách để khắc chế bọn họ. Thế nhưng cái anh lo lắng chính là Thiên Đạo Vệ, bởi vì thật sự anh không nhìn thấy có một người như thế xung quanh đây.” - Lần đầu tiên đồng thuật và khả năng bay lượn không mang lại lợi thế cho phe của hắn, Chính Nam cũng không có vẻ ngoài bình tĩnh như vậy.

Chiến đấu bên dưới vẫn tiếp tục, lúc này lợi thế về quân số và trận hình đã bắt đầu thể hiện ra rõ ràng.

Nguyệt Nhi trường lão chưa muốn vội sử dụng Tà Nguyệt Giới vì bà biết, một khi mở ra Tà Nguyệt Giới thì chiến đấu đã bước vào giai đoạn sống còn, hiện tại vẫn còn chưa tới mức phải liều mạng.

Thế nhưng một lo lắng khác cũng bắt đầu chậm rãi xuất hiện phía đằng đông!

Một khi mặt trời mọc, nguyên khí của phe bà sẽ bị nguyên khí của đối phương ức chế, như vậy tình hình sẽ càng trở nên tệ hơn.

Chính Nam cũng nhận ra vấn đề này nên hắn cũng không muốn chờ nữa: “Hắc - Bạch, hai người xuống hỗ trợ Nguyệt Nhi trường lão đi. Chú ý an toàn.”

Tử Anh phú bà và Ngọc Ngân phú bà nhìn nhau gật đầu rồi xuất phát ra trận.

Nguyệt Vịnh lo lắng nói: “Em cũng muốn xuống giúp Di em.”

Chính Nam trầm giọng nói: “Không được. Bình thường anh có thể chiều em nhưng liên quan tới nhiệm vụ và chiến đấu thì mệnh lệnh chính là mệnh lệnh. Không có muốn hay không muốn.”

Vũ Tuyết phú bà kéo Nguyệt Vịnh sang một bên để cô không nói nữa.

Thật sự thì chính bản thân Nguyệt Vịnh cũng biết là cô xuống dưới đó ngoài khiến cho mình bại lộ danh tính ra thì một chút tác dụng cũng không có nhưng biết là một chuyện, lo lắng cho người thân mình lại là một chuyện khác.

...

Một nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông đang khổ chiến cùng một nam đệ tử Cửu Dương Các tại khá xa ngoài vòng chiến. Tình hình có vẻ đang dần nghiêng về phía đệ tử Cửu Dương Các khi mặt trời đã bắt đầu ló dạng ở phía đông, cô gái đã có chút đuối sức, trên người dần dần xuất hiện vết thương.

Một thoáng hụt hơi khiến cô gái không kịp phòng ngự đòn đánh trả của đối phương sau khi công kích của cô kết thúc, nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông té xuống mặt đất nhưng vẻ mặt không có chút nào thay đổi, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm đối thủ của mình.

Nam đệ tử Cửu Dương Các kia cũng có chút tiếc nuối nhan sắc cô gái này, nhưng hắn biết trên chiến trường không phải là lúc lo lắng những chuyện như vậy. Đang lúc hắn giơ lên tay phải của mình, chuẩn bị kết thúc đối thủ thì...

Phập!

Một tiếng dao vào thịt vang lên, tên đệ tử Cửu Dương Các khẽ co giật hai cái rồi nằm im trên mặt đất. Hắn đến chết cũng không biết mình chết như thế nào và người ra tay là ai.

Ngọc Ngân phú bà nhìn nữ đệ tử Tà Nguyệt Tông vẫn còn đang ngơ ngác sau khi được cô cứu từ cõi chết trở về, lạnh nhạt nói: “Mau đi giúp những người khác, giảm thiểu thương vong. Đừng gây rắc rối.” - Nói xong cô lại ẩn mình vào bóng tối.

Nữ đệ tử kia giật mình tỉnh lại, nhanh tay sờ soạng trên người mình, thấy không có gì tổn hại cô mới nhấc lên vũ khí chạy đi giúp những người khác.

Không giống Ngọc Ngân phú bà thâm lặng nhưng đầy chết chóc, Tú Anh phú bà ra tay khoa trương hơn nhiều.

Cô trực tiếp nhảy vào vòng chiến của Nguyệt Nhi trưởng lão và sáu người đang vây công bà rồi điên cuồng phá hoại.

“Cuồng - Tuyền Qua Tế Tự”

“Cuồng - Băng Lôi Tế Tự”

“Tế Tự - Lôi Đình Vạn Quân”

Với lợi thế tấn công bất ngờ và có thể bay, Tú Anh phú bà dừng lại trên bầu trời rồi tiến hành oanh tạc, phá hoại trận hình của năm dong binh để trợ giúp Nguyệt Nhi trưởng lão.

Cô cũng thầm may mắn lần trước Chính Nam đã tính tới tình huống này mà đưa cho cô loại phi hành khí nhỏ gọn chứ không phải là một đôi cánh hoa lệ nhưng vướng víu.

Nguyệt Nhi trưởng lão thấy Akatsuki tới giúp thì thở phào một hơi.

Lần này bà nghe lời Nguyệt Vĩnh, đặt cược cả tính mạng của mình và mấy đệ tử làm mồi nhử Dương Cương cùng đồng bọn để phối hợp với Akatsuki một mẻ tóm gọn, nói không lo lắng là không thể nào. Bây giờ Akatsuki đã xuất hiện, không còn nỗi lo về sau nữa nên bà cũng có thể thoải mái dạy dỗ lũ khôn kiếp này một trận.

“Kính Hoa Thủy Nguyệt”

“Thực Cốt Nguyệt”

Liên tục là những chiêu thức mạnh mẽ được Nguyệt Nhi trưởng lão sử dụng. Bị đè lên đánh này giờ bà cũng không có tính khí tốt như lúc đầu nữa.

Chiến cuộc trong vòng dần ổn định lại.

Ở một nơi cách đó không xa, Ngô Đức Võ cau mày nhìn hai người áo đen mây đỏ mới xuất hiện đang quấy phá khắp chiến trường, thì thầm: “Không cảm nhận được khí tức, hẳn là do trang phục đặc thù mang lại. Phi hành khí cụ, thảo nào thoát ần thoát hiện khắp nơi. Chỉ là... Tế Tự kia... phong cách chiến đấu làm sao quen như vậy a, chẳng lẽ thật là “người kia” sao?”

Một trong hai người đang đứng bên cạnh hắn lên tiếng dò hỏi: “Mục tiêu xuất hiện rồi, tới lượt chúng tôi ra tay chưa?” - Là giọng của một người đàn ông trung niên.

Ngô Đức Võ quan sát tình hình chiến đấu thêm một lát rồi gật đầu, nói: “Người của Akatsuki có thể bay nên hai người chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu thất bại... vậy chuyện tiền thưởng nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Hai người kia nhìn nhau gật đầu một cái rồi xông qua.

Đúng lúc này Chính Nam cũng động.

Hắn truyền âm cho cả ba vị phú bà: “Hai Lý Sương kỳ còn lại động rồi. Tất cả mọi người dẫn họ tới gần Nguyệt Nhi trưởng lão rồi mở kết giới giải quyết họ ở bên trong. Ngô Đức Võ để cho anh.”

Hắn cũng quay qua nói với Nguyệt Vĩnh: “Em đi cùng Bạch Hồ xuống đi, nhớ nghe lệnh làm việc, không được xử lý theo cảm tính. Di của em cũng là Di của anh, anh sẽ không để bất kỳ ai phải chịu tổn thương.” - Dứt lời, hắn tung cánh bay về phía Ngô Đức Võ.

Nguyệt Vĩnh theo Vũ Tuyết phủ bà bay xuống gia nhập vòng chiến, trong lòng vẫn còn vang vọng lời Chính Nam vừa nói: “Dì của em cũng là Dì của anh!? Anh ấy đã chấp nhận mình sao?”

Chính Nam trong lòng hết sức căng thẳng. Đây là lần đầu tiên hắn phải đối đầu với một đối thủ mà lợi thế tầm nhìn không còn, cảm giác bất an, lúc nào cũng có thể bị đánh lén bao trùm trong lòng hắn.

Ngô Đức Võ không quá bất ngờ khi lại thấy có người của Akatsuki từ trên bầu trời hạ xuống gia nhập chiến đấu, làm hắn bất ngờ là cái cách mà người của Akatsuki chiến đấu.

Phối hợp với nhau kín kẽ, dùng ưu điểm của bản thân che đi nhược điểm của đồng đội, sử dụng ít tài nguyên nhất để thu lại được kết quả tốt nhất.

Đối với người luôn một thân một mình chiến đấu như hắn, Ngô Đức Võ hoàn toàn hiểu được những khó khăn phải đối mặt khi tập luyện để phối hợp được với nhau như thế.

“Thật sự đáng nể, các người rút cuộc là ai?”

“Là ai có thật sự quan trọng nữa không?” - Một giọng nam vang lên phía sau Ngô Đức Võ khiến hắn nổi cả da gà. Nếu vừa rồi bị đánh lén, hắn cũng không chắc mình có thể tránh được hay không.

Ngô Đức Võ trầm giọng nói: “Nếu tôi không nhầm thì anh là Không thần sứ chứ? Anh đến phía sau tôi từ lúc nào?”

Chính Nam nhún vai nói: “Cũng được một lát rồi, chính là lúc Bạch Hổ và Bình gia nhập chiến đấu đấy.”

Ngô Đức Võ toát hết cả mồ hôi lạnh, có người đứng phía sau hắn, nhìn hắn chằm chằm gần 5 phút mà hắn không hay biết chút nào.

Thế nhưng thua trận không thua khí thế, Ngô Đức Võ bình tĩnh nói: “Như vậy sao, không nói chuyện này nữa. Không thần sứ hắn là phải biết tôi chuẩn bị tất cả những thứ này để dẫn anh ra mặt là vì lý do gì chứ?”

Chính Nam gật đầu nói: “Đều là vì Ngô Đức Văn đúng không? Mà, nói đi thì phải nói lại, tình trạng của Ngô Đức Văn hiện tại anh biết chứ?”

Ngô Đức Võ giả ngu nói: “Tình trạng của Văn? Tình trạng gì?”

Chính Nam lạnh nhạt nói: “Người ngay không nói chuyện mờ ám. Tôi cũng không tin anh không biết chút gì về trạng thái của em trai mình.

Nói cho anh biết một tin không vui, mặc dù Ngô Đức Văn hiện tại vẫn là nhân loại nhưng không tới một năm sau thì không phải nữa. Cho nên là có hiểu lầm, khúc mắc hay nguyện vọng gì chưa có làm xong thì tranh thủ làm đi, kéo không còn thời gian nữa đâu.”

Lần này Ngô Đức Võ thật sự không hiểu, hắn trầm mặt nói: “Anh đang nói cái gì, tại sao Văn lại không phải nhân loại, chưa tới một năm thời gian lại là chuyện gì?”

Chính Nam cảm thấy “tiểu Võ Thần” cái danh hiệu này dành cho Ngô Đức Võ không sai, vẫn là “tiểu” và cũng chỉ là “Võ Thần” mà thôi. Hắn bắt đầu đi nói: “Ngô Đức Văn nửa người nửa quỷ trạng thái anh biết chứ?”

Ngô Đức Võ lưỡng lự chốc lát rồi nói: “Biết.”

Chính Nam gật đầu: “Tốt. Để tôi giải thích cho anh rõ, Ngô Đức Văn là bị trúng một loại trở chú. Trong nguyên anh, đan điền và trái tim của hắn đều tồn tại loại trở chú này, nó sẽ dần dần thâm thấu, thay đổi, đồng hóa Ngô Đức Văn từ nhân loại thành một chủng tộc mới không được phép tồn tại ở thế giới này, gọi là “Oán Linh”.

Thường thì người bị nhiễm khoảng một tháng sẽ hoàn toàn bị đồng hóa, nhưng tình huống của Ngô Đức Văn có chút khác biệt, hắn là trở chú chỉ lực bị cái gì đó hạn chế trong lúc lây lan nên yếu hơn bình thường, nhưng giờ nó đã đủ mạnh rồi.

Anh nên giết chết Ngô Đức Văn trước khi hắn chính thức trở thành quỷ vật chỉ biết giết người đi.”

...

(Sáng mai bonus một chương! Cầu đầu, NP...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Không thần sứ và tiểu Võ Thần(2)

Ngô Đức Vô sắc mặt âm trầm đáp lời: “Nói nhăng nói cuội, cái gì trở chú, cái gì Oán Linh. Nếu anh còn tiếp tục nói nhảm về Văn, tôi sẽ không khách khí nữa.”

Chính Nam nhún vai nói: “Được a, có lòng tốt khuyên nhủ lại thành lời nói bậy, làm ơn mắc oán.

Nhưng mà tôi nói cho anh biết, một khi Ngô Đức Văn hoàn toàn bị đồng hóa trở thành Oán Linh, tôi nhất định sẽ tự mình ra tay giết chết hắn.”

Ngô Đức Vô cắn răng nói: “Hừ! Vậy hôm nay anh phải bước qua tôi trước rồi hãy tính tới chuyện hại Văn sau.”

“Phách Không Quyền”

“Bát Quái - Không Chương”

Hai luồng sóng khí vô hình đụng vào nhau giữa không trung không tạo thành tiếng nổ nhưng khí lưu do nó tạo ra lại hình thành một cơn gió lớn thổi tung cả cánh rừng, thật nhiều cây cối bị gãy đổ, bật gốc.

Ngô Đức Vô và Chính Nam không nói lời nào mà lao vào nhau tiến hành cận chiến, đây là sở trường của cả hai người.

Ngô Đức Vô thể công cương mãnh, chiêu nào chiêu nấy nhìn qua mặc dù đơn giản nhưng thật ra là để tạo điều kiện cho chiêu tiếp theo xuất ra nhanh và chuẩn hơn.

Chính Nam vừa tránh né, vừa đón đỡ thể công của Ngô Đức Vô nhưng tuyệt nhiên không đánh trả, hắn còn phải chờ Thiên Đạo Vệ xuất hiện.

Ngô Đức Vô từ ban đầu tức giận tấn công tới bây giờ bình tĩnh ra chiêu bài bản, toan tính đều không thể làm gì được đối thủ cũng đã đủ để hắn hiểu ra người trước mặt này không hề muốn cùng hắn đánh.

Dùng cường lực ép Chính Nam phải phòng ngự rồi nhanh chóng lùi lại phía sau, Ngô Đức Vô trầm giọng hỏi: “Tại sao anh không đánh trả, đang chờ điều gì sao?”

Chính Nam “thật thà” trả lời: “Nghe nói những người từ vị trí quân sự trở lên thì Thiên Đạo Tông dành cho người đó một tới hai tên Thiên Đạo Vệ, tôi chính là chờ để xem thử nó có bá đạo như trong truyền thuyết không.”

Ngô Đức Vô lạnh nhạt nói: “Thiên Đạo Vệ tuy tốt nhưng tôi sẽ không thích sử dụng họ nhiều. Người tu luyện mà luôn muốn dựa vào người khác tới bảo vệ mình thì không thể nào tiến lên được.”

Chính Nam khuôn mặt sau mặt nạ có chút nhăn nhó.

"Tôi chính là loại người “luôn muốn người khác tới bảo vệ mình” đó a!"

Ho khan một cái, hắn tò mò hỏi: “Có thể gọi Thiên Đạo Vệ ra cho tôi nhìn một chút được không?”

Ngô Đức Vô mặt đen như đáy nồi, tên này xem Thiên Đạo Vệ như đồ chơi hay sao? “Gọi ra cho xem một chút” là cái gì?

Lại nói, cho dù có là đồ chơi thì hai người cũng không thân tới mức cho mượn xem chứ.

Nhìn biểu hiện của Ngô Đức Vô, Chính Nam cũng biết mình có chút... quá phận. Hắn tranh thủ nói sang chuyện khác: “Không nói tới chuyện này. Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh, liên quan tới Ngô Đức Văn.”

Nghe tới em trai mình, Ngô Đức Vô lập tức khôi phục lạnh lùng, nói: “Chuyện gì? Nếu anh còn tiếp tục nói nhảm về Văn tôi thật sự sẽ không khách khí nữa đâu.”

Chính nam gật đầu nói: “Tôi biết mặc dù không thừa nhận nhưng anh hoàn toàn hiểu được tình trạng của Ngô Đức Văn, nếu không anh cũng không vội vàng từ Thiên Đạo Tông chạy về Hà thành như vậy. Chuyện tôi muốn hỏi là anh biết Ngô Đức Văn trở nên như vậy từ khi nào và tại sao không?”

Ngô Đức Vô trầm ngâm một lát rồi nói: “Tại sao tôi phải nói cho anh biết, chúng ta hiện tại đang đứng ở hai đầu chiến tuyến đây.”

Chính Nam nhún vai: “Anh có thể không nói, nhưng tôi cho anh biết, chuyện xảy ra với Ngô Đức Văn không thể là tình cờ được, chắc chắn có người đã sắp xếp và muốn biến cậu ta thành như vậy. Anh cứ suy nghĩ kỹ đi.” - Dứt lời, hắn tung cánh bay về phía Tà Nguyệt kết giới đang giăng tại chiến trường bên kia, đồng minh và đồng đội hắn còn tại bên trong chiến đấu, hắn phải qua trợ giúp.

Ngô Đức Vô không nói gì cả mà đứng nhìn Chính Nam gia nhập vòng chiến rồi yên lặng trở về Hà thành. Hắn đã biết được những gì cần biết, nhưng câu nói của Chính Nam lại mở ra cho thêm thật nhiều câu hỏi khác mà hắn phải tự mình đi tìm hiểu.

Còn an nguy của Dương Cương và đám đồng binh kia?

Liên quan gì tới Ngô Đức Vô hắn đâu!

...

Chính Nam tới bên mép Tà Nguyệt kết giới, lưỡng lự một lát rồi hần cứ vạy đi vào.

Không phải là hần cao mình cỡ nào mà là Nguyệt Vĩnh đã nói rõ nhược điểm của Tà Nguyệt kết giới cho hần biết. Bản thân Tà Nguyệt kết giới không phải là một nửa hình cầu hoàn chỉnh mà là hai mảnh 1/4 quả cầu ghép thành, tức là sẽ có một khe cực nhỏ giữa hai mảnh ghép, chỉ cần Chính Nam dùng Bạch Nhãn nhìn kỹ sẽ nhìn thấy khe hở này.

Đó cũng là lý do vì sao hai Tà Nguyệt kết giới lồng vào nhau mới trở nên hoàn mỹ được.

Bên trong kết giới, Chính Nam nhìn thấy Nguyệt Nhi trưởng lão đang một mình đánh với hai người trung niên Lý Sương Kỳ, có vẻ là một cặp vợ chồng. Nhờ vào Tà Nguyệt kết giới của bà và Nguyệt Vĩnh lồng vào nhau tạo thành giới trung giới nên bà mới có sức đánh với hai Lý Sương Kỳ mà không rơi xuống hạ phong.

Một bên khác, năm người dong binh khác giờ chỉ còn lại ba người, một Lý Sương Kỳ và hai Không Minh Kỳ đang bị các thành viên Akatsuki vây công. Dương Cương thì đã sớm chết nằm ở một bên.

Chính Nam không vội tham chiến mà hứng thú đứng một bên nhìn ba vị phú bà và Nguyệt Vĩnh đau khổ chèo chống ba tên dong binh. Nếu như hần tính toán không lầm thì thế cục cân bằng này đã diễn ra khá lâu, hai bên đều không thể nào có đột phá gì cả.

Bởi vì bị kết giới hạn chế nên phe dong binh có tới ba Lý Sương Kỳ, hai Không Minh Kỳ không thể trong thời gian ngắn đánh thắng phe Akatsuki với một Lý Sương Kỳ, một Không Minh Kỳ và ba Nguyên Anh Kỳ.

Bên dong binh muốn phá cục thì ít nhất phải đánh gục Nguyệt Nhi trưởng lão hoặc Nguyệt Vĩnh để giảm sự hạn chế do kết giới, nhưng dĩ nhiên phe Akatsuki cũng hiểu được mấu chốt này nên luôn cố hết sức hạn chế phe bên kia tấn công vào hai điểm yếu này.

Thấy Chính Nam xuất hiện mà không tham chiến chỉ đứng một bên nhìn, Tú Anh phú bà gào thét: “Anh không mau lại đây giúp, ở đó mà nhìn.”

Chính Nam cười nói: “Hiếm có một cơ hội luyện tập tốt như vậy, anh vẫn là không phá hoại hứng thú của mọi người. Mà, Nguyệt Nhi trưởng lão, ngài có cần tôi giúp không?”

“Nếu có thể thì không còn gì tốt bằng. Tôi cũng mệt với hai người này rồi.” - Nguyệt Nhi trưởng lão tranh thủ thở một hơi.

Chính Nam gật đầu nói: “Hôm nay sẽ không có ai ngoài chúng ta ra được kết giới này, cho nên anh cho phép mọi người bại lộ sở trường, không cần kiêng nể gì cả.” - Bởi vì đệ tử Cửu Dương Các đều bị Ngọc Ngân phú bà giết chết, còn đệ tử Tà Nguyệt Tông cũng bị gạt ra ngoài kết giới nên Chính Nam cũng không sợ bại lộ danh tính của mọi người.

Tạch! Tạch! Rắc! Rắc!

Tú Anh phú bà vừa nghe như vậy liền không ngần ngại mở ra Tu La Cốt Thể hình thái thứ 3, Tu La của cô đã có đủ toàn bộ khung xương cốt của nhân loại. Nhìn từ xa cô giống như một bộ xương khổng lồ với nòng nặc khối đen đang nhảy múa giữa chiến trường.

Gào!!!! Uuuu!

Bộ xương đen khổng lồ kia ngẩng đầu lên trời gào thét, giống như xả ra hết sự kìm nén bấy lâu này. Sau khi giải tỏa hết bức bối trong lòng, nó mới cúi đầu dùng đôi mắt đang nhảy nhót ngọn lửa xanh lục nhìn đám dong binh bên dưới.

Năm người phe dong binh đều hoảng sợ nhìn bộ xương cốt cao tới 5m bao trùm bên ngoài Tú Anh phú bà, liên tục lùi lại phía sau.

“Đây... đây là Trần gia huyết mạch... Cô... cô là Trần... Trần... ách...”

Chưa nói hết câu người này đã bị Ngọc Ngân phú bà kết thúc.

“Đứng giữa chiến trường còn sững sờ, bây giờ mới chết coi như phúc lớn mạng lớn rồi.”

Với sự xuất hiện mang tính chấn nhiếp cực lớn của Tu La Cốt Thể, phe dong binh lập tức đã mất đi một Không Minh Kỳ, sĩ khí sa sút, còn phe Akatsuki càng hưng phấn hơn bao giờ hết.

Hai vợ chồng dong binh nhìn thấy Tu La huyết mạch xuất hiện vốn đã không có đầu chí, bây giờ đối thủ còn có viện binh thì càng làm quyết tâm rút lui của hai người càng lớn hơn.

Người chồng la lớn nói: “Liều mạng phá tan hai lớp kết giới này may ra mới có đường thoát.” - Hần chính là muốn gọi hai người phía bên kia cùng vợ chồng hần công kích kết giới.

Bên phía các phú bà, hai người dong binh còn lại cũng hiểu được chỉ có làm như vậy bọn họ mới có một đường thoát thân nên cả hai đều liều mạng công kích các phú bà rồi chạy qua tụ hợp với hai vợ chồng dong binh.

Người chồng nói: “Đến lúc này rồi đừng giấu bài, có thiêu đốt tinh huyết cũng phải đục ra một lỗ hổng trên kết giới, lúc đó ai chạy được thì chạy thôi.”

Cả bốn người gật đầu rồi bắt đầu liều mạng công kích kết giới.

Phe Akatsuki muốn ra tay ngăn cản nhưng Lý Surong Kỳ một khi đã muốn liều mạng thì Nguyên Anh Kỳ các phú bà cũng không thể không cẩn thận được.

Kết giới bị công kích khiến Nguyệt Nhi trường lão và Nguyệt Vĩnh sắc mặt đều tái.

Tà Nguyệt kết giới là dựa vào huyết mạch hòa hợp với Đạo của thể giới rồi dùng tinh thần lực để kết cấu, bây giờ nó bị công kích như vậy, hai người chịu tổn thương là không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Di Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Đến lúc trang bức rồi!

“Muốn công kích kết giới đúng không, vậy tôi dựng kết giới cho các người công kích.” - Chính Nam cười lạnh rồi đưa tay lên kết ấn.

“Ảnh Phân Thân Thuật”

Bốn phân thân của Chính Nam xuất hiện, nhìn nhau gật đầu một cái rồi chạy tới bốn góc của Tà Nguyệt kết giới.

“Tứ Từ Viêm Trận”

Đúng lúc Tà Nguyệt kết giới bắt đầu xuất hiện vết nứt thì biến cố phát sinh.

Lấy bốn phân thân của Chính Nam làm gốc, một kết giới hình hộp được dựng lên bên trong Tà Nguyệt kết giới, chỉ trong chớp lát đã hình thành một tầng kết giới thứ ba che lấy hai lớp Tà Nguyệt kết giới bên ngoài.

Chính Nam cười nói: “Này, tiếp tục công kích đi, chỉ là thêm một tầng kết giới mà thôi, haha.”

Mọi người thấy giờ này mà Chính Nam còn có tâm trạng cười đùa thì đều trợn mắt hấn, thật sự không đứng đắn.

Bốn người phe dong binh đều một mặt tro nguội.

Chiến đấu này giờ đã tiêu hao rất nhiều nguyên khí, công kích kết giới cũng không khác gì dùng nước bào băng, băng mòn nhưng nước cũng cạn a.

Bây giờ lại thêm một lớp kết giới thì chơi thế nào!? Có để cho người ta sống hay không!?

Dong binh chồng la lớn: “Tao cũng không tin tà, không phải là thêm một tầng kết giới sao!?”

Aaaaaa...” - Hấn lần này thật chơi lớn, thiêu đốt tinh huyết đổi lấy nguyên khí.

Ầm! Ầm!

Một đạo quyền ấn cực lớn va chạm với kết giới tạo nên một vụ nổ đình tai nhức óc, khói bụi tràn ngập.

Tú Anh phú bà vung tay tạo gió thổi khói bụi đi, tình cảnh lúc này mới hiện rõ ra trước mắt mọi người.

Nơi quyền ấn va chạm với kết giới giờ đã xuất hiện một cái hố to, trên mép hố là dong binh chồng tóc tai bạc trắng, da dẻ nhăn nheo há to miệng nhìn kết giới không chút suy suyển, lầm bầm nói: “Không thể nào... Không thể nào... phựtttt.” - Hấn phun ra một ngụm máu rồi nằm gục xuống.

“Khôngggggg... Tao có chết cũng phải kéo theo tụi mày chết chung...aaaaaaa!” - Dong binh vợ la lên một tiếng đau xót rồi muốn tự bạo Nguyên Anh.

Không gian nhỏ như thế này, nếu một Lý Surong Kỳ tự bạo Nguyên Anh thì cả đám không chết cũng bị thương a.

"La ó cái gì!Ồ ào!"

Chính Nam vừa không muốn bị thương, lại không muốn những dong binh này chết như vậy nên hấn lại phải ra tay.

“Tâm Chuyển Thân Thuật”

Dong binh vợ vốn đã mệt mỏi vì bị vây khốn và chiến đấu thời gian không ngắn, lại tận mắt thấy chồng mình chết đi ngay trước mắt nên tinh thần hoàn toàn không tốt, dễ dàng bị Chính Nam thi triển nhãn thuật cướp quyền điều khiển thân thể.

Nhìn dòng binh vợ đang muốn tự bạo nhưng bị Chính Nam quát một câu liền sững sờ, sau đó hết sức quý dị tự đưa tay lên điểm vào huyệt đạo giữa trán mình rồi gục xuống, mọi người đều là một mặt thấy quý.

Nguyệt Nhi trường lão cũng không ngoại lệ.

Akatsuki mọi người... cũng không ngoại lệ.

“Hắc hắc, kỹ năng này dùng để trang bức quả thật không sai.” - Chính Nam trong lòng đắc ý nhưng ngoài mặt chỉ lạnh nhạt nói: “Đờ ờ ào! Nên kết thúc được rồi.”

Những người này chỉ là nhận tiền để giết người nên cũng không có tình báo gì quan trọng để lợi dụng. Chính Nam cũng rất nhân từ dùng Châm Huyệt giúp ba người chết không đau đớn sau đó thu thập hết xác Nguyên Anh Kỳ trở lên rồi tản đi kết giới.

Mọi người không biết Chính Nam thu thập những xác chết này làm gì nhưng nếu hấn cần thì cứ để hấn lấy đi.

...

Kết giới vừa tản đi, đám đệ tử Tà Nguyệt Tông đều ủa tới hỏi thăm tình hình Nguyệt Nhi trường lão.

Bà tổ về mình không sao rồi nói với Chính Nam: “Không thần sứ, lần này thật sự cảm ơn Akatsuki, nếu không tôi cũng không biết là mình còn mạng để trở về không nữa.”

Chính Nam xua tay, cười nói: “Không có gì, không có gì. Đều là người nhà.”

Người nói vô ý nhưng người nghe có tình a!

Nguyệt Nhi trường lão ánh mắt thâm thúy nhìn Chính Nam rồi liếc qua Nguyệt Vĩnh, rồi liếc lại Chính Nam khiến hai người toàn thân đều khó chịu.

Ba vị phú bà hít mắt nhìn một màn này, trong lòng đều có tính toán riêng.

Tử Anh phú bà hừ một cái rồi bay thẳng lên Khởi Nguyên chiến hạm, không cần nói cũng biết là cô muốn đi về.

Chính Nam bất đắc dĩ nói: “Nếu đã không còn nguy hiểm vậy thì chúng tôi trở về trước. Tà Nguyệt Tông mọi người cẩn thận.” - Dứt lời hấn cũng tung cánh bay lên bầu trời.

“Người một nhà sao, hừ hừ.” - Nguyệt Nhi trường lão lẩm bẩm nói, khóe miệng bà còn cong lên nụ cười đầy ẩn ý.

Nguyệt Vĩnh chịu không nổi Di của mình trên chọc đành phải cáo từ rồi bay lên trời.

...

Chính Nam tranh thủ thả chậm tốc độ Khởi Nguyên chiến hạm rồi giúp các phú bà kiểm tra vết thương. Mặc dù đã tính toán kỹ lưỡng để hạn chế tối đa thương vong và làm suy yếu kẻ địch nhưng Lý Surong Kỳ dù sao vẫn là Lý Surong Kỳ, một thoáng sơ sẩy bị trúng một chiêu cũng sẽ gây nên vết thương không nhẹ.

May mắn trang phục Akatsuki đều được Chính Nam cải tạo qua về trận pháp và phù văn, khả năng phòng ngự và hỗ trợ khôi phục không kém nên không có vết thương trí mạng nào cả.

Tử Anh phú bà vừa được Chính Nam kiểm tra vừa hỏi: “Anh và Ngô Đức Võ nói chuyện gì trong rừng mà lâu như vậy mới xuất hiện thế?”

Chính Nam thần nhiên đáp: “Không có gì quan trọng, chỉ là anh cố gắng đẩy hướng chú ý của hấn đến nơi khác chứ không phải là chúng ta nữa mà thôi.

Vừa rồi sử dụng Tu La Cốt Thể xong em có cảm thấy chỗ nào không tốt không?”

Tử Anh phú bà lắc đầu nói: “Không có. Hoi suy yếu một chút nhưng so với trước đây mỗi lần dùng xong là nằm một chỗ thì đã tốt hơn rất nhiều. Nói tới chuyện này em mới nhớ, em cảm thấy Hoàng Tuyền Thổ đã không có nhiều tác dụng nữa. Anh còn thứ khác không?”

Chính Nam thờ dãi nói: “Hoàng Tuyền Thổ đúng là chỉ có tác dụng giúp em tu luyện tới Tu La Cốt Thể viên mãn, còn muốn đột phá vào Tu La Chân Thể thì phải dùng thứ khác.”

Tử Anh phú bà hai mắt tỏa sáng nói: “Đúng là còn có thứ tốt hơn sao? Mau lấy ra cho em nhìn một chút.”

Chính Nam trừng mắt cô: “Tu La Cốt Thể của em còn chưa viên mãn, đưa cho em cũng không dùng được. Chờ khi nào viên mãn lại tính đi.” - Hấn cũng không thể nói là hấn mua không nổi a.

Làm đàn ông chính là phải chịu những nỗi khổ thâm lặng như vậy!

Tú Anh phú bà gạt gù, rồi bỗng nhiên cô nhìn chăm chăm Chính Nam, ánh mắt kia lấp lóe những tia sáng kỳ dị.

Chính Nam không hiểu hỏi: “Chuyện gì nhìn anh như vậy? Anh đã nói rồi, chừng nào em còn chưa tu luyện tới Tu La Cốt Thể viên mãn, anh sẽ không cho em thứ mạnh hơn đâu, như vậy rất... ừm...”

Tú Anh phú bà không để Chính Nam nói hết câu đã nhào lên ôm chầm lấy hắn, dùng bờ môi đỏ mọng, ngọt ngào, thơm tho của mình để nói cho hắn biết cô đang muốn gì.

Chính Nam đang mạnh lên, không phải là từng bước mạnh lên mà là phát triển mang tính nhảy vọt rất đáng gờm.

Nhìn thấy hôm nay hắn một mình đứng lên kết giới mà Lý Sương Kỳ thiêu đốt toàn bộ tinh huyết cũng đánh không ra một vết trầy, Tú Anh phú bà biết hắn đã không phải là tên nhóc vài tháng trước cô có thể giả làm ma hù dọa hắn nữa, đã không còn mỗi lần muốn gặp cô đều phải chờ có người thông báo rồi dẫn lên phòng mới được vào nữa.

Hắn đã trở thành một phương thế lực, trở thành một mình chèo chống, vận chuyển, phát triển cả một tông môn.

Những cô gái bên cạnh hắn càng lúc càng nhiều, thiên phú, nhan sắc đều không thua kém gì cô, cô có gì hơn những người kia?

Huyết mạch? Hắn có thể tự mình kích hoạt và cải tiến huyết mạch của người khác chỉ bằng một cái liếc mắt.

Gia thế? Hắn còn đang muốn lật đổ đại lục đệ nhất tông môn đây, hắn sẽ quan tâm gia thế của cô sao?

Lại nói, Chính Nam đối với người khác chưa bao giờ để gia thế hay xuất thân ảnh hưởng, cứ xem trường hợp Bạch Vô Thường là thấy rõ.

Từ chỗ trước đây chỉ là hộ pháp, mỗi lần gặp đều phải hô một tiếng “Chủ Nhân”, cho tới bây giờ trở thành Bạch Vô Thường thân sứ, mỗi tối cùng hắn chung chăn gối, Tú Anh phú bà đều biết.

Rồi hôm qua nhìn thấy hắn và Bính hộ pháp Nguyệt Vịnh quần chung một chỗ, hôm nay lại trước mặt gia trưởng thừa nhận là “người một nhà”, cô biết mình không thể tiếp tục như vậy nữa, không thể tiếp tục làm “bạn thân” nhìn hắn lần lượt bị các cô gái khác cướp đi nữa.

Cho nên có một màn đang xảy ra, Đại tiểu thư của đại lục đệ nhất thương hội, Tân Tinh Bảng đệ tam “Tu La” Tú Anh chủ động dâng lên môi thơm của mình, chủ động đưa ra vòng tay của mình ôm chặt lấy một người đàn ông.

Không có thân phận sang hèn, không có phân biệt giàu, nghèo, không có thiên phú cao, thấp, chỉ có tình yêu mà thôi.

Chính Nam sau vài giây sững sờ cũng “thật thà” đón nhận Tú Anh phú bà.

Hắn không biết vì sao cô lại “táo bạo” như vậy nhưng đây chắc chắn không phải là chuyện xấu. Đã không phải là chuyện xấu thì phải vận dụng hết bản lĩnh đàn ông của mình ra làm cho nó càng tốt hơn chứ sao, hắc hắc.

Trước đó vốn chỉ là hành động bộc phát của một giây nông nổi, bây giờ Tú Anh phú bà lại bị kỹ thuật điều luyện của Chính Nam làm cho toàn thân nóng ran, say đắm không tự chủ được.

Hai người dính lấy nhau thật lâu mới rời ra. Nhìn sọi chỉ long lanh nối giữa hai bờ môi, Tú Anh phú bà khuôn mặt hồng hào chín mọng, sóng mắt lưu chuyển nhìn Chính Nam nói: “Em muốn...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Tiệc bể bơi

Đúng lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cùng với tiếng của Nguyệt Vịnh: “Chủ nhân, đã về tới tông môn rồi.” - Giọng của cô nghe rất hưng phấn, giống như có chuyện gì đó vui vẻ trong lòng.

Chính Nam và Tú Anh phú bà liếc nhau rồi bật cười. Hắn hôn nhẹ vào trán cô, khẽ nói: “Buổi tối anh tới tìm em.” - Nói, hắn mở cửa ra ngoài.

Tú Anh phú bà liếc nhìn mình trong gương, phát hiện mặt của mình đã đỏ như trái cà chua nhưng khóe miệng vẫn luôn treo nụ cười thỏa mãn.

...

Nghị Sự Điện, Chính Nam ngồi nghe các phú bà tường thuật lại tình hình bên trong kết giới một lần, nói chung là cũng không khác biệt nhiều so với dự đoán của hắn.

“Hôm nay mọi người làm rất tốt, lợi dụng tất cả những gì mình có để tạo ra lợi thế cho bản thân, dùng điểm mạnh của mình đánh vào điểm yếu của địch, cuối cùng đạt được thắng lợi chung cuộc.

Đề thưởng cho mọi người thì tối nay mọi người cùng nhau tập trung lại [Ôn Tuyền] đi, anh sẽ cho mọi người lần đầu tiên thử nghiệm cái gọi là “Tiệc bể bơi”, ai không có mặt thì thua lỗ rỗng chịu nhé.”

Các cô gái nhìn nhau, ánh mắt đều là chờ mong. Tài nấu ăn của Chính Nam đã được không phải chỉ các cô biết đến mà là toàn Thanh Vân tông đều đã công nhận. Bây giờ còn vừa được ngâm nước nóng, vừa ăn tiệc do hần nấu nữa thì quá tuyệt vời.

Chính Nam tuyên bố tan họp, hần muốn về ngủ bù cho cả tối hôm qua kéo căng tinh thần, thức canh gác cho Tà Nguyệt Tông mọi người nhưng nửa đường lại nghe Ngọc Ngân phú bà truyền âm muốn gặp riêng.

Không biết có chuyện gì quan trọng nhưng vẫn là đồng ý.

Trong phòng Ngọc Ngân phú bà, Chính Nam vừa bước vào liền bị cô nhào lên ôm chặt lấy rồi cực kỳ chủ động vừa hôn, vừa giúp hần cởi quần áo. Mặc dù có chút bất ngờ nhưng rất nhanh Chính Nam đã ném tất cả ra sau đầu rồi phối hợp cùng cô điên cuồng.

Sau khi thử hết bảy bảy bốn chín tư thế, lấy tổ chất thân thể Chính Nam cũng xem chút bị Ngọc Ngân phú bà hút khô. Hần cười khổ nói: “Hôm nay em làm sao tự nhiên mạnh dạn thế, không phải chỉ là một buổi tối không làm a.”

Ngọc Ngân phú bà tựa đầu vào ngực hần thỏa mãn, mắt lim dim không nói.

Cô cũng không biết mình tại sao lại trở nên hưng hống như vậy, chỉ là nhớ lại hần cùng gia trưởng của Nguyệt Vịnh nói “người một nhà” thì trong lòng cảm thấy rất khó chịu, giống như một vật quý giá của mình bị người khác cướp đi.

Nghĩ tới đây, cô lại mở mắt ra, bò lên người Chính Nam thò thè: “Em còn muốn~”

Chính Nam không biết là chỉ vì một câu nói xã giao đơn giản kiếp trước lại khiến hần trở thành nạn nhân của bạo hành gia đình a, chỉ có thể bất đắc dĩ xách thương tiếp tục ra trận, hi vọng cái động không đáy này cũng có lúc ăn no cho hần nhè.

Nguyên cả buổi trưa tới gần chiều, không biết bị Ngọc Ngân phú bà vắt bao nhiêu sữa, Chính Nam mới được cô tha cho đi ngủ. Nếu không phải sợ làm trễ tiệc bể bơi của mọi người thì hần cũng không muốn rời giường a.

Bước chân xuống giường, Chính Nam lão đảo xem chút ngà sắp mặt, lưng và chân của hần hiện tại đã không có chút cảm giác nào.

Trang phú bà nhìn không được châm chọc nói: “Cho chữa cái tội không biết điều độ. Trước sau gì cũng có ngày bị hút khô. Hừ!” - Giọng nghe có chút chua.

Chính Nam cười khổ nói: “Tôi cũng biết là phải điều độ, nhưng mà cô ấy cứ muốn thì phải làm sao. Đàn ông không thể nói là mình không được a.”

Chính Nam lật tìm trong cửa hàng cấp 4 Bồi Nguyên Đan rồi ấn mua, hần phải nhanh chóng hồi phục sinh lực rồi đi “tiếp khách” nữa.

...

Buổi tối, Akatsuki mọi người đều đã tập trung đầy đủ tại [Ôn Tuyền] nhưng mãi vẫn không thấy Chính Nam tới, cả đám đều có chút thất vọng.

Nguyệt Vịnh ngâm mình trong hồ bơi, thò đầu lên khỏi mép hồ nói: “Sao vẫn chưa thấy chủ nhân tới nhỉ, anh ấy nói giờ này tập trung cơ mà? Chị em có ai biết chủ nhân đang ở đâu không?”

Ngọc Ngân phú bà có chút chột dạ nói: “Cả tối qua không có ngủ đủ nên có khi anh ấy ngủ bù quên a.”

Tú Anh phú bà liếc mắt Ngọc Ngân phú bà, lời nói thâm thúy: “Có thể là như vậy. Dù sao anh ấy cũng là người, bị “dây vò” quá sức cũng cần phải có thời gian hồi phục.”

Vũ Tuyết phú bà không nói nhưng ánh mắt liên tục đảo qua lại giữa Ngọc Ngân phú bà và Tú Anh phú bà, không ai biết cô đang nghĩ gì.

Đúng lúc này Chính Nam từ đằng xa bay tới, hạ xuống trước mặt mọi người rồi nói: “Xin lỗi mọi người, chuẩn bị một vài thứ nên tôi có chút chậm.” - Hần phải bay tới chứ không dám đi tới, bởi vì lưng và chân của hần vẫn còn chưa có khôi phục hoàn toàn, sợ bị những người khác nhìn ra.

Tú Anh phú bà lại lên tiếng “đắc nhân tâm”, có vẻ cực kỳ thâm thúy: “Anh tới được là hay rồi, nếu là người khác thì chắc giờ này còn đang nằm liệt trên giường ấy chứ. Hừ!”

“Khụ... khụ... Anh tới trễ là do phải luyện chế mấy thứ này, có nó mới có thể gọi là tiệc bể bơi được.” - Nói, Chính Nam lấy ra một cái bếp nướng than ngoài trời nhưng chiều dài của nó tới 3m, rộng 1m.

“Đây là bếp nướng ngoài trời. Nó được anh luyện chế để có thể chuyển hóa linh thạch thành nhiệt lượng, còn có nút vận để điều chỉnh tăng giảm nhiệt độ. Ngoài ra phần mỡ chảy xuống sẽ được thu gom lại một chỗ để sử dụng làm thức ăn thêm cho bầy Ngân Lang, đảm bảo không lãng phí.”

Chính Nam lại tiếp tục lấy ra cả chục loại thịt khác nhau rồi bày lên đĩa có màu riêng để không bị nhầm lẫn.

Thịt này là từ các lần Ngân Lang chiến đội đi làm nhiệm vụ thu thập cấp E và D về nộp lên lại cho hắn, được hắn cất giữ trong balo hệ thống, giờ mới có dịp mang ra sử dụng.

Chính Nam bỏ thịt lên khay rồi lắp linh thạch, kích hoạt trận pháp, chỉnh nhiệt độ vừa phải. Để thịt trên lò chậm rãi nướng, hắn nói: “Ngoài ra anh cũng đã chuẩn bị một số đồ uống nhưng mà lát nữa sẽ lấy ra sau, lấy ra sớm sẽ mất lạnh, không còn ngon nữa. Tiếp theo là tới trò chơi, hắc hắc.”

Akatsuki các cô gái thấy Chính Nam lấy một loại đồ vật giống như cầu thang, thế nhưng phía trên cùng còn có một miếng ván thò ra. Không ai hiểu đây là gì.

Chính Nam lắp ráp xong mọi thứ rồi nói: “Đây là cầu nhảy. Mọi người nhìn anh làm thử một lần.” - Nói, hắn leo lên cầu thang như người bình thường rồi lấy đà, dậm nhảy, xoay vòng thẳng thân, xoay vòng bỏ gối, tiếp nước, tất cả đều chuẩn Olympic.

Đối với thân thể của hắn hiện tại thì những động tác này đã không có gì khó nữa.

Chính Nam từ dưới nước thò đầu lên nói: “Cái khó nhất của trò chơi này là phải tiếp nước sao cho nước động ít nhất thì mới là chuẩn, còn lúc ở trên không mọi người có thể tùy ý làm động tác biểu diễn theo ý thích.”

Ngọc Ngân phú bà là Thích Khách nên không lấy gì làm lạ với những động tác này nhưng Tế Tự và Pháp Sư những người còn lại thì hai mắt đều tỏa sáng.

Vừa rồi Chính Nam trên không liên tục làm ra nhiều động tác khó khiến các cô đều được mở rộng tầm mắt.

Chính Nam leo ra khỏi hồ bơi, nói: “Mọi người tới chơi thử một lát đi, chờ anh nướng thịt xong rồi chúng ta cùng ăn.”

Nguyệt Vĩng ngay lập tức không khách khí mà dùng cánh bay lên trên cầu trước, để những người khác đang leo cầu thang một trận nghiêng răng nghiêng lợi, chữ bới om sòm

Kết quả cô lộn mấy vòng trên không rồi đưa nguyên cả phần ngực và bụng xuống nước, lúc trèo ra khỏi hồ bơi toàn bộ đã đỏ bừng một mảnh, bị mọi người cười cho không có chỗ nương thân.

Ngọc Ngân phú bà không chơi mà lại phụ Chính Nam nướng thịt. Cô áp ứng nói: “Thân thể anh đã... đã tốt chưa? Em... em xin lỗi!”

Chính Nam cầm cái gắp lật miếng thịt trên khay nói: “Chưa hoàn toàn bình thường nhưng cũng không có ảnh hưởng gì. Em không thấy vừa rồi anh nhảy cầu rất tốt sao.”

Nghe Chính Nam nói vậy Ngọc Ngân phú bà cũng yên tâm. Cô vừa dịu dàng giúp hắn nướng thịt, vừa hỏi thăm thêm về các loại thịt và cách chế biến.

Các cô gái chơi cực kỳ vui vẻ, thậm chí còn tự quy định với nhau về kỹ thuật và thang điểm rồi thi đấu với nhau, không khí rất hòa thuận và vui nhộn.

Ra ngoài dự đoán của mọi người là Lam Phụng giống như rất có thiên phú về bộ môn này, động tác cô làm đã rất “chuẩn” theo cách mà Chính Nam làm trước đó.

Dĩ nhiên thời gian ngắn như vậy cô không thể tự mình sáng tạo ra động tác mới, nhưng làm được gần như giống Chính Nam đã là rất tốt.

Sau khi nướng thịt xong, Chính Nam và Ngọc Ngân phú bà bày thịt nướng ra bàn rồi gọi mọi người tới ăn.

Chờ mọi người tập trung đầy đủ hắn mới lấy ra đủ loại nước ép trái cây đã được làm lạnh và dán nhãn cụ thể bày lên bàn, cao giọng tuyên bố: "Chúc mừng cho chiến thắng của nhiệm vụ ngày hôm nay. Cạn ly!"

"Cạn ly!"

Vừa hoạt động thể thao dưới nước xong mà ăn thịt nướng, uống nước trái cây thì không còn gì tuyệt vời hơn. Các cô gái đều không thèm quan tâm hình tượng mà giành nhau lấy những thứ mình thích trước, không ai muốn nhường ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Quán đỉnh tu vi

Chính Nam cũng cố ý làm cho các cô ăn vừa đủ chứ không no, bởi vì phần tiếp theo mới là lý do chính vì sao hắn muốn tổ chức tiệc bẻ bời này.

“Mọi người, ăn uống xong anh muốn tổ chức một cuộc thi, ai thích có thể tham gia, hoàn không toàn không ép buộc.”

Các cô gái ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn Chính Nam đang đứng ở đầu dãy bàn dài chờ hần nói tiếp.

“Trước tiên nói về phần thưởng đi, hi vọng nó sẽ đủ để mọi người thấy hứng thú mà tham gia.

Cuộc thi mà anh muốn tổ chức lần này chú trọng vào tinh thần đồng đội và sự phối hợp lẫn nhau của từng thành viên trong đội ngũ, cho nên phần thưởng sẽ chia thành hai loại, cá nhân và đội ngũ.”

Các cô gái nhìn nhau không nói, lần này có vẻ Chính Nam muốn làm lớn a!

“Phần thưởng cá nhân là phần thưởng dành cho đội trưởng đội thắng cuộc, đó là... tăng lên một cấp huyết mạch.”

Chính Nam ném quả bom nặng ký trước, hần không tin là bất kỳ một tu luyện giả nào có thể cưỡng lại sự dụ hoặc này.

“Em tham gia!” – Tú Anh phú bà ngay lập tức lên tiếng.

Chính Nam đã từng nói qua với cô về sức mạnh của Tu La huyết mạch, khi đạt tới đỉnh phong hoàn toàn có thể “đồ Thần” chứ không phải đùa. Cô nhất định phải giành được phần thưởng này vì bản thân, vì em trai cũng là vì Chính Nam.

“Những người còn lại thì sao?” – Chính Nam mỉm cười tự tin nhìn một vòng.

Ngoại trừ Tú Anh phú bà đã nói thẳng ra miệng trước đó, năm người còn lại đều giờ nắm đấm ra trước mặt mình, biểu thị quyết tâm chiến thắng.

“Rất tốt, không ngoài mong đợi của anh.”

Chính Nam tươi cười nói tiếp: “Như anh đã nói, cuộc thi là nhằm nâng cao tinh thần đồng đội và sự phối hợp giữa các thành viên trong đội ngũ, và chỉ bằng vào tinh thần của mọi người hiện tại, anh quyết định tăng phần thưởng lên cho tất cả những người tham gia.

“Nghe kỹ, ngoại trừ đội trưởng đội thắng cuộc sẽ được ưu tiên nhắm vào huyết mạch, năm người còn lại sẽ được trực tiếp tăng tu vi lên một cấp, không phải sử dụng đan dược, sẽ không ảnh hưởng việc mọi người sử dụng tu vi đan.”

Yên lặng, tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng nước chảy róc rách xung quanh ra thì một âm thanh lạ khác đều không có.

Trực tiếp tăng lên tu vi của năm người!

Còn không phải là dùng đan dược!

Đây là trực tiếp cưỡng từ đoạt lý Thiên Đạo đi!

“Anh nói là không dùng đan dược, vậy anh làm thế nào?”

Tú Anh phú bà không phải không tin Chính Nam nói lời rồi nuốt lời, mà là cô còn chưa nghĩ ra là hần làm như thế nào.

Những người còn lại cũng có câu hỏi tương tự, đều đã vênh tai lên chờ nghe đáp án từ Chính Nam.

“Quán đỉnh a! Rất đơn giản.”

Chính Nam nhún vai đáp, đồng thời uống vào một ngụm nước trái cây rồi lại lật tới lật lui thịt nướng trên lò, một bộ “chuyện trẻ con mà các cô cũng hỏi tôi”.

Trang bức trúng đích!

“Quán... quán đỉnh... anh nói là... quán đỉnh tu vi?”

Tú Anh phú bà lắp bắp kinh hãi.

Cô xuất thân cao quý, gia thế xuất sắc, bản thân lại là đỉnh thiên tài nên biết được nhiều hơn những người còn lại, và càng như vậy cô càng hiểu được lời Chính Nam vừa nói là kinh khủng cỡ nào.

“Quán đỉnh? Chính là người tu vi cao giúp người tu vi thấp đột phá sao? Có gì mà chị phải hoảng sợ như vậy?” – Lam Phụng tò mò hỏi.

“Đúng là đơn giản, rất đơn giản.”

Tú Anh phú bà nhìn chằm chằm Chính Nam, trầm giọng giải thích: “Quán đỉnh tu vi đúng là chỉ cần một người tu vi cao, dùng “khí” của mình giúp người tu vi thấp hơn đã thông kinh mạch, nói rộng đan điền là có thể rút ngắn thời gian đột phá.

Thậm chí nếu giữa hai người tu vi chênh lệch đủ lớn, người quán đỉnh hoàn toàn có thể để người nhận quán đỉnh ngay lập tức tăng một tới vài cấp cũng

được. Đây là mặc kệ tình huống tu vi bất ổn không nhắc tới.

Thế nhưng xây lên thì khó, đập xuống thì rất dễ a.

Quán đĩnh tồn tại rất nhiều tệ đoan hạn chế nó được sử dụng công khai.

Đơn cử như việc trong quá trình quán đĩnh chỉ cần xảy ra một chút sơ sót dù là nhỏ nhất, người nhận quán đĩnh sẽ bị cản trở, nhẹ thì tàn phế, kinh mạch tận đoạn, nặng thì tại chỗ bạo thể mà chết. Dù sao bên ngoài có thể luyện thành mình đồng da sắt nhưng bên trong thì không.

Cho nên từ xưa tới nay đã có một quy định bất thành văn là tu vi người quán đĩnh luôn phải cao hơn người nhận quán đĩnh ít nhất ba cảnh giới lớn để đảm bảo an toàn.

Tức là nói, Không Minh sơ kỳ như tôi, hay Không Minh trung kỳ như Bạch Hồ, muốn nhận quán đĩnh thì người quán đĩnh ít nhất phải là Tịch Diệt Kỳ.”

Tịch Diệt Kỳ!?

Hiểu Ngũ Hành, Thông Thiên Địa đại năng!?

“Cô ấy nói không sai, nhưng đó chỉ là về ‘lý’. Quán đĩnh còn tồn tại một vấn đề về ‘tình’ rất lớn khác nữa.” – Nguyệt Vịnh tiếp lời.

“Việc để người khác đưa ‘khí’ vào trong cơ thể mình, nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ.

Nếu đó là người thân của các cô, vậy thì đây là chuyện nhỏ.

Thế nhưng tôi cũng như các cô đều là phụ nữ chưa chồng, tùy ý cho người khác dùng khí rà soát cơ thể là điều tối kỵ, nhất là người không quen biết. Cảm giác đó còn kinh khủng hơn là cởi sạch ra cho người ta mặc sức sờ mó, đụng chạm và sử dụng thân thể mình nữa.

Không biết với các cô thì sao, nhưng với riêng tôi thì đó là vấn đề lớn, rất lớn.”

Nguyệt Vịnh cũng giống như Tú Anh phú bà, vừa nói vừa nhìn Chính Nam không chớp mắt. Bởi vì cô không muốn tin hẳn sẽ để cho người khác làm chuyện như vậy với các cô.

Những người còn lại đều quay đầu về phía Chính Nam. Nếu thật sự đúng như những gì Tú Anh phú bà và Nguyệt Vịnh vừa nói, phần thưởng này các cô... không cần.

Không nói tới việc phải chịu nguy hiểm phản phệ lớn để tăng lên tu vi khi mà thiên phú của các cô còn cho phép chậm rãi tu luyện thời gian rất dài, chỉ riêng việc để cho một người xa lạ “sờ” từ trong ra ngoài đã đủ để chuyện này không cần bàn nữa.

Chính Nam gấp nốt mẻ thịt cuối cùng ra khỏi lò nướng, xếp nó lên đĩa, trang trí xong xuôi mới vừa lìm đim nhắm nháp một miếng, vừa nói: “Tịch Diệt Kỳ không có, phản phệ gì đó cũng không tồn tại, còn chuyện để cho người khác sờ mó các cô...”

Chính Nam nuốt xuống miếng thịt, mở ra đôi mắt một bên màu đỏ, một bên màu trắng nhìn một vòng các cô gái, cười tủm tỉm: “Ngoài tôi ra, ai đụng vào các cô... đều phải chết!”

Bịch!

Lam Phụng ngay lập tức bị lời “tuyên bố chủ quyền” bá đạo của Chính Nam làm cho hoa mắt, chóng mặt, gục đầu xuống bàn, hai lỗ tai xì ra khói.

Vũ Vân không đến mức “ngất xỉu” như Lam Phụng nhưng cũng không dám nhìn thẳng Chính Nam nữa, chỉ biết cúi đầu nhìn chăm chăm cái chén trống không của mình... đếm vi khuẩn, lâu lâu lại bèn lên ngó chừng hẳn một cái rồi rất nhanh lại cúi đầu đếm.

“Ma nữ” Nguyệt Vịnh tay phải ôm lấy ngực trái thờ hờn hờn, khuôn mặt đỏ hồng, mắt lìm đim, hai chân kẹp chặt, giống như... cao trào rồi!?

Được Chính Nam cho ăn “gà nơ” Ngọc Ngân phú bà trong lòng ngứa, chỉ hận không thể lại đề hấn xuống tới một trận giao lưu thân mật.

“Ngày mai, phải giữ cảm xúc này lại cho tới ngày mai. Nhất định!” – Cô tự hứa với lòng.

Vũ Tuyết phù bà khuôn mặt bình tĩnh nhưng khóe miệng ẩn hiện nụ cười cùng đôi mắt long lanh nước nhìn Chính Nam không rời nói rõ cô cũng không có dễ dàng như vậy.

Tú Anh phú bà trực tiếp truyền âm cho Chính Nam: “Tối nay anh nhất định phải qua phòng em, nếu anh không tới... hừ, em tự tới tìm anh!” – Bá đạo như vậy.

Mặc dù tâm hoa nộ phóng nhưng cô vẫn phải cố hết sức giữ hình tượng Trần gia Đại tiểu thư của mình mà hỏi Chính Nam: “Anh nói là không có Tịch Diệt Kỳ, cũng không phải là người xa lạ nào đó giúp tụi em quán đĩnh, vậy chuyện này là như thế nào?”

Chính Nam cười đáp: “Tất nhiên là anh tự tới quán đĩnh chứ sao, còn bằng cách nào thì không thể nói cho mọi người biết được.”

Các cô gái nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu.

Vậy mà không ai phản đối việc để Chính Nam “sờ” mình từ trong ra ngoài!?

Vũ Tuyết phú bà bỗng nhiên lên tiếng: “Việc quán đĩnh tu vi coi như xong đi, nhưng có một vấn đề khác em muốn hỏi.”

Chính Nam nhướn mày: “Em nói đi, anh đang nghe đây.”

“Anh nói đội trưởng của đội thắng cuộc sẽ được cường hóa huyết mạch, không có gì sai. Nhưng vấn đề là em, Vân và cả tiểu Phụng đều không có huyết mạch gì a, như vậy phần thưởng này có phải là lãng phí rồi không?”

Chính Nam lắc đầu nói: “Trước đó anh không nhìn ra được, nhưng gần đây anh đã có manh mối về huyết mạch của em, Vân và cả Phụng nữa. Cho nên không cần lo lãng đồ vật sẽ không có chỗ dùng.”

Vũ Tuyết, Vũ Vân, Lam Phụng vốn cho rằng mình không có huyết mạch thì phần thưởng sẽ bị lãng phí, nhưng không ngờ Chính Nam lại nói hần có cách kích phát huyết mạch ba người khiến các cô chiến ý càng hùng hực hơn bao giờ hết.

Nguyệt Vĩnh và Ngọc Ngân phú bà, Tú Anh phú bà không nói gì nhưng ánh mắt bốc lửa kia chính là thuyết minh rõ nhất cho quyết tâm của ba người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Thi đấu, Tam giác người

“Được rồi, nếu đã không có thắc mắc gì thì mọi người cùng nhau hoàn tất bữa tiệc này đi. Không nên lãng phí thức ăn mà các đệ tử mang về cho chúng ta đâu.” – Chính Nam lại gặp một miếng thịt bỏ vào miệng.

Lại là một trận hò dô trên bàn tiệc, nhưng mọi người đều hiểu không khí này sẽ chỉ duy trì ít phút nữa thôi, vì sau đó chính là “sinh tử chi chiến” rồi.

30 phút sau, tại hồ bơi không phân làn lớn của [Ôn Tuyền], Chính Nam đứng trên mặt nước nói chuyện với sáu cô gái đã chia thành hai đội ba người hai bên.

“Vì đây là lần đầu tiên tổ chức nên anh cũng không có quá nhiều quy định để phổ biến, chỉ có vài điều sau hi vọng mọi người nhớ kỹ.

Thứ nhất, hai người bên dưới không được nổi lên khỏi mặt nước quá nửa người, không được lặn xuống quá vai và không được công kích người bên trên của đối phương bằng bất kỳ thủ đoạn nào.

Thứ hai, người ở trên luôn luôn phải đảm bảo có ít nhất một chân ở trên vai đồng đội và không được công kích người bên dưới của đối phương bằng bất kỳ thủ đoạn nào.

Ngoài ra chỉ cho phép ở trạng thái “một chân trụ” tối đa 3 giây, lâu hơn sẽ bị xử thua.

Cuối cùng, để cho công bằng thì tất cả áp chế tu vi tại Nguyên Anh Kỳ tầng 1, cấm sử dụng vũ khí, phi hành khí và bất kỳ đạo cụ gì dưới mọi hình thức.

Ai có câu hỏi gì không?”

“Để em thông suốt lại một lần.” – Tú Anh phú bà đứng trên vai Ngọc Ngân phú bà và Nguyệt Vĩnh, nói: “Nhiệm vụ của đội trưởng là phải đảm bảo bản thân có ít nhất một chân trên vai đồng đội của mình và không được công kích ai khác ngoài đồng đội trưởng của phe đối diện.

Điều kiện thắng lợi là giành được khăn quần trên trán đối phương hoặc đánh đối phương ngã xuống. Đúng không?”

“Chính xác.” – Chính Nam gật đầu: “Ngoài ra hai đồng đội cũng có thể công kích đồng đội đối phương để góp phần giành chiến thắng, nhưng nhất định không được công kích đội trưởng.”

Phía bên đối diện, Vũ Tuyết phú bà đứng trên vai Vũ Vân và Lam Phụng ra hiệu đã hiểu.

Chính Nam gật đầu nói: “Được rồi. Mặc dù là thi đấu luôn phải có người người thắng, kẻ thua nhưng hi vọng mọi người đừng vì muốn chiến thắng mà không chừa thủ đoạn.

Nếu đã không còn câu hỏi gì khác, vậy anh tuyên bố, thi đấu... bắt đầu!”

Chính Nam la lớn rồi nhảy ra khỏi hồ bơi, nhường lại sân khấu cho các cô gái.

Bên trong hồ bơi, đội Một với Tú Anh phú bà làm chủ công, Ngọc Ngân phú bà và Nguyệt Vĩ làm đội viên xông thẳng tới phía bên đội Hai gồm Vũ Tuyết phú bà là đội trưởng, đội viên không phải ai khác là Vũ Vân và Lam Phụng.

Bởi vì quy định là áp chế tu vi tại Nguyên Anh Kỳ tầng một nên các cô cũng không lo lắng sẽ đánh thương người đối diện, chỉ là Chính Nam rất tình ý khi đưa ra nguyên tắc “đội trưởng không đánh đội viên, đội viên không thương đội trưởng”.

Chính quy tắc này khiến cho mọi người muốn dùng đại chiêu cũng phải suy tính xem có phạm quy hay không, từ đó phải khống chế cả lượng và chất của chiêu thức tinh chuẩn hơn.

...

Sau khoảng 10 phút thi đấu cầm chừng và thăm dò, Chính Nam đã sơ bộ nhận ra ưu nhược điểm của cả hai bên.

Đội Một với sự linh hoạt và dẻo dai của Ngọc Ngân phú bà rất nhiều lần làm khó Vũ Vân và Lam Phụng của đội Hai khi cô thường có những động tác gần như vượt qua nhân thể cực hạn của mình.

Đơn cử như hiện tại, Ngọc Ngân phú bà ra hiệu cho Tú Anh phú bà tạm thời bỏ chân ra khỏi vai cô, sau đó chìm xuống nước, dùng hai chân quần lấy Vũ Vân và Lam Phụng rồi kéo mạnh về phía mình.

Chưa được ba giây sau cô đã trở về đúng vị trí cũ, đảm bảo không vi phạm luật, và tất cả quá trình đó đầu của cô cũng không hề ướt qua.

“Tề Tự - Sương Lôi Thuật”

Tú Anh phú bà sau khi ổn định thế trụ, lập tức phát động cường công khi bên kia đã lung lay muốn đổ, mục tiêu là thân thể Vũ Tuyết phú bà.

Sau khi bắn ra một quả cầu băng mang theo chớp giật, cô tự mình nhào tới phía đối phương, đề phòng trường hợp chiêu thức không đủ để đánh ngã Vũ Tuyết phú bà, vậy cô cũng có thời gian giật lấy dây đeo, đảm bảo thắng lợi.

Thế nhưng đội Hai cũng không phải dạng vừa.

Mặc dù không có thân thể dẻo dai phi vật lý như Ngọc Ngân phú bà nhưng hai chị em Vũ gia có sự ăn ý gần như tâm linh tương thông.

Vừa bị Ngọc Ngân phú bà quần lấy, Vũ Vân đã biết tình hình sẽ bất ổn khi cả cô và Lam Phụng đều bị kéo về phía trước thì chị cô trên vai sẽ bị ngã về phía sau. Cho nên ngay khi vừa thoát khỏi “vòi bạch tuộc” bên kia, cô ngay lập tức mượn Lam Phụng làm tựa, đẩy mạnh bản thân lùi lại phía sau, kịp thời cứu Vũ Tuyết phú bà khỏi bị té ngã.

“Hàn Băng Hộ Giáp”

Vũ Tuyết phú bà vừa tìm được điểm tựa, lập tức dựng lên phòng ngự, đồng thời mượn đà té ngã của mình xoay người như một vũ công ba-le, hoàn mỹ tránh qua đòn vỗ của Tú Anh phú bà, cùng lúc đó cô dùng vai mình khế đẩy vào khuỷu tay của đối thủ.

Tú Anh phú bà thảm than không tốt, thế nhưng trước đó lợi thế quá rõ ràng khiến cô có chút tự tin thái quá, dùng sức hơi lớn, bây giờ còn bị đối phương lấy lực tá lực đề cô không còn đường quay đầu.

Vũ Tuyết phú bà sau khi xoay hai vòng liền đặt chân vào vai Lam Phụng, vươn tay nắm lấy dây cột trán của Tú Anh phú bà, khoe miệng mỉm cười.

“Nguyệt Quang Vĩ”

Nguyệt Vĩ cũng nhận ra đội mình sắp thua rồi, cô liền ra tay công kích Lam Phụng, ý đồ vây Ngụy cứu triệu, thế nhưng Lam Phụng cũng biết khoảnh khắc quyết định đã đến nên không thể lùi được nữa.

“Giáp, giúp tôi.”

“Có ngay!”

“Bách Ba Hộ Thể”

Tia nguyệt quang của Nguyệt Vĩ chỉ cách ngực của Lam Phụng không tới 5cm lại đụng vào một bức tường gió màu xanh lục được dựng lên bởi Vũ Vân, đồng thời triệt tiêu lẫn nhau.

Ừm! Ao!

Mặc dù vậy thì dư chấn cũng đánh Lam Phụng văng về phía sau một đoạn, Vũ Tuyết phú bà cũng vì đó mà mất đi chân trụ, té xuống mặt nước.

Nhưng tay cô đã nắm được khăn quần đầu của Tú Anh phú bà trước đó.

Kết quả chung cuộc đã có!

“Thắng rồi! Thắng rồi! Haha, chị hai vô địch! Thắng rồi Giáp ơi!”

Vũ Vân vui mừng la lớn, một tay khoác vai Lam Phụng, một tay khoác vai Vũ Tuyết phú bà cười sảng khoái.

Bên phía đối diện, Tú Anh phú bà ù rú cúi đầu: “Xin lỗi, là do tôi quá nóng vội.”

“Thôi, thua rồi thì thôi, chúng tôi cũng có lỗi mà.” – Ngọc Ngân phú bà cũng không quá quan tâm.

Sau cô gái cùng nhau tung người bay ra khỏi hồ bơi, xếp thành một hàng ngang trước mặt Chính Nam.

Chính Nam mỉm cười bước tới, một tay nắm tay Vũ Tuyết phú bà, tay còn lại nắm tay Tú Anh phú bà cao giọng nói: “Đội chiến thắng cuối cùng, xin được chúc mừng... đội Hai của Vũ Tuyết!”

Vui mừng nhất vẫn là Vũ Vân: “Chị hai tất thắng, chị hai quá tuyệt!”

Nguyệt Vịnh bĩu môi lầu bàu: “Không biết vừa rồi ai lo lắng bấm đỏ cả tay Lam Phụng đâu.”

Chính Nam cười nói: “Tuyệt, phần thưởng của em khi nào chuẩn bị xong anh sẽ thông báo, mọi người từ ngày mai cũng bắt đầu ổn định trạng thái của mình đi, khi nào muốn lên cấp cứ nói với anh.

Còn bây giờ qua phòng xông hơi thư giãn thôi. Chơi đùa cũng mệt mỏi rồi.”

Dứt lời, Chính Nam dẫn đầu chui vào một phòng xông hơi, hẩn cần một nơi đủ yên tĩnh để mình tăng tốc khôi phục thân thể.

Mọi người đều biết Vũ Tuyết phú bà chưa từng thức tỉnh huyết mạch, như vậy phần thưởng của cô chỉ có thể là giống như tiền nhiệm Giáp hộ pháp và Bắc Đầu thần sứ lần trước, chính là té đản kích phát huyết mạch. Một buổi tối là không thể nào chuẩn bị kịp, cho nên cũng không ai hỏi thêm mà kéo nhau đi xông hơi.

Tú Anh phú bà ánh mắt uy nghiêm liếc qua Nguyệt Vịnh cảnh cáo, một màn lần trước cô vẫn chưa quên.

Nguyệt Vịnh bỗng nhiên thấy lạnh sống lưng, quay đầu nhìn quanh thì thấy Tú Anh phú bà đang nhìn mình chằm chằm, sợ đến nỗi cô rụt cổ lại.

...

Không quan tâm các cô gái làm gì với nhau, Chính Nam vừa vào phòng liền khóa trái cửa rồi bắt đầu mình tưởng.

Đúng là “chỉ có một chết trâu, không có cây xấu ruộng”.

Hắn và Ngọc Ngân phú bà đồng thời vằn nhau mấy giờ đồng hồ trên giường, vậy mà lúc tỉnh lại cô còn có dư lực chơi thể thao, thậm chí xem một chút thi chiến thắng.

Còn hắn phải cần được không nói, bây giờ còn mất công mình tưởng để hồi cho đủ sinh lực nữa.

Không có thiên lý a!

Bên ngoài các cô gái cũng chọn cho mình một phòng để tĩnh tâm luyện hóa năng lượng trong thịt nướng mà Chính Nam làm cho các cô ăn.

Không ai muốn bị thừa năng lượng rồi béo lên cả!

Ngoại trừ hai chị em Vũ Tuyết - Vũ Vân vào chung phòng ra thì mỗi người đều chọn cho mình một phòng riêng, không ai làm phiền ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhãn Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Kiếp này chỉ vì quân tươi cười!

Chính Nam mình tưởng 30 phút rồi ra sảnh chính, thế nhưng các cô gái hình như còn chưa có ai ra nên hắn đành phải ở đây chờ.

Bởi vì nguyên khí của hắn bản chất là chân nguyên bị Trang hạ cấp để không xung đột với Thiên Đạo, và chủ động mình tưởng sẽ để tâm thần hắn tiến vào trạng thái “Vong Ngã” nên Chính Nam cần rất ít thời gian để tiêu hóa được lực trong đan dược. Đổi một người khác muốn tiêu hóa hết một viên thuốc đại bổ như cấp 4 hoàn mỹ Bồi Nguyên Đan ít nhất phải mất cả ngày.

Cũng nhờ như vậy mà hiện tại trạng thái của Chính Nam đã gần như trở lại toàn thịnh, nếu Ngọc Ngân hồ ly còn muốn, hắn có thể cùng cô “xã giao” mấy

hiệp nữa.

Thời gian chậm rãi trôi, các cô gái vẫn không có dấu hiệu nào sẽ xuất hiện.

Rảnh rồi cũng là rảnh rồi, Chính Nam lật xem cửa hàng hệ thống xem có cái gì tốt để mua hay không.

“Đương Khang chết rồi, Đương Quang cũng chết, lần này lại tới lượt Đương Cường, có lẽ là lúc nên ngửa bài cùng Cửu Dương Các a.”

Chính Nam nhát cừ giết chết con trai, sau đó là em trai, bây giờ cả em họ Dương Kha cũng làm thịt luôn, thù này chắc chắn là đã đến mức không chết không thôi.

“Đã như vậy thì tiên hạ thủ vi cường, chuẩn bị trước luôn không sai.”

“Tiêu hao 100,000 thượng phẩm linh thạch, thu được “Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn” từ cửa hàng.”

“Ấm áp nhắc nhở: quá trình cải tạo huyết mạch có thể gây đau đớn rất lớn, kiến nghị kích hoạt trạng thái chết giả. Ký chủ có muốn ngay lập tức thi hành không?”

“Lần trước kích hoạt Tả Luân Nhãn làm sao không thấy nhắc nhở, hại người ta tới bây giờ còn ám ảnh. Không dùng!”

Chính Nam nhả rãnh hệ thống một câu rồi tiếp tục lật xem cửa hàng.

Băng Độn mặc dù chỉ xuất hiện ở đầu truyện Naruto, sau đó hậu kỳ cũng tái xuất với Uế Thổ Chuyển Sinh Thuật nhưng đều không có tác dụng lớn, nhưng Chính Nam luôn chủ trương "lợi hại là người, chứ không phải là chiêu thức".

Chỉ cần dùng tốt, "Liều Đản Cước" hay "Hầu Tử Thâu Đào" đều lợi hại a!

"Ấu trĩ, vô tri, vô liêm sỉ!" - Trang phú bà nhện không được mắt Chính Nam.

Nó cảm thấy nếu mình thật sự là người, cho dù là thanh thuần Thánh nữ hay được Phật độ Ni cô cũng không thể chống lại hàng này hàng ngày bào mòn ý chí bằng mấy suy nghĩ bậy bạ.

...

Không biết bao lâu sau, các cô gái cũng lần lượt ra khỏi phòng xông hơi, sau đó đều đi tắm nước ngọt lại rồi thay thường phục.

Xong xuôi, bảy người tập trung lại sảng tán gẫu thêm một lúc rồi giải tán, kết thúc một bữa tiệc bể bơi đầy ắp tiếng cười nhưng cũng không kém phần máu lửa.

Thế nhưng không phải ai cũng được nghỉ ngơi a!

Chính Nam vẫn chưa quên lời hứa với Tú Anh phú bà tối nay qua “tâm sự cùng người quen” đâu.

Trước khi mọi người giải tán, hắn là liếc mắt rất thâm ý về phía Tú Anh phú bà khiến cô toàn thân mất tự nhiên nhưng trong lòng nai con đã nhảy loạn không kiềm chế được.

Bình thường Ngọc Ngân phú bà sẽ ngủ tại phòng Chính Nam hoặc hắn chuồn qua phòng cô ngủ, nhưng hôm nay hai người đã hành nhau cả buổi chiều rồi nên cô cũng không muốn giày vò hắn thêm nữa, chỉ truyền âm nói: “Hôm nay anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, hồi chiều...”

Chính Nam truyền âm đáp: “Ừ, em cứ về phòng ngủ đi, anh muốn qua thì sẽ qua, không có gì đâu.”

Ngọc Ngân phú bà thở phào một hơi. Cô không muốn hắn nghĩ cô hư hỏng hoặc là loại phụ nữ luôn thèm khát như vậy, nhưng xem ra là cô nghĩ nhiều rồi.

...

Về phòng mình, Chính Nam lại mình tưởng thêm để khôi phục cho hoàn toàn, dù sao lát nữa hắn lại phải chiến đấu nữa rồi.

Ký chủ: Chính Nam - Nhân tộc - 18 tuổi – Tiểu Bạch Kiềm tiểu thành.

Đăng cấp: 35(Nguyên Anh tầng 5)

Thiên phú: cấp 6

Huyết mạch: Bạch Nhãn Huyết Kế Giới Hạn, Sharingan Huyết Kế Giới Hạn, Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn.

Mị lực: 11

Kỹ năng: Tam Thân Thuật(6), Tứ Tử Việt Trận(5), Ô Nha Phân Thân Thuật(3), Hỏa Độn - Hào Hỏa Cầu Thuật(3), Hỏa Độn - Hỏa Long Thuật(3), Hỏa Độn - Phụng Tiên Hỏa Thuật(3), Thủy Độn - Thủy Lao Thuật(3), Tâm Chuyển Thân Thuật(3), Thông Linh Thuật(3), Thông Linh Thuật: La Sinh Môn(3), Ảnh Phân Thân Thuật(3), Mộc Diệp Liệt Phong(2), Mộc Diệp Toàn Phong(2), Mộc Diệp Thăng Phong(2), Thuần Thân Thuật(2), Vụ Ấn Thuật(2), Vụ Ảnh Thuật(2), Phi Tiêu Thao Khống Thuật(2), Vụ Trung Quý Ảnh Thuật(2), Ma Huyền - Nại Lạc Kiến Thuật(1), Thổ Độn - Tâm Trung Trảm Thủ Thuật(1), Ảnh Phi Tiêu Thuật(1), Kim Phược Thuật, Bát Quái Chưởng (9 kỹ năng), Nhu Quyền(2 kỹ năng), Nhu Bộ, Thổ Mao Châm, Thủy Châm, Thiệt Căn Tuyệt Họa Ấn, Ma Kinh Băng Tinh, Tắt Sát Băng Thứ, Băng Độn – Băng Vòm, Bí Thuật – Thiên Sát Phi Thủy Châm

Nghề: cấp 6 luyện dược sư, cấp 6 trận pháp sư, cấp 6 luyện khí sư, cấp 6 y sư, cấp 5 phù văn sư, cấp 5 đầu bếp, cấp 1 tuần thú sư.

Phụ bà: Khương Ngọc Ngân(S, 92/100), Lý Gia Nguyệt(S, 83/100),, Trần Mai Tú Anh(SR, 85/100), Lý Gia Như(SR, 81/100), Vũ Tuyết(SR, 55/100), Diệp Liên Hoa(S, 57/100 – Dự bị).

Điểm dư: 0 điểm cấp, 2 điểm kỹ năng, 11 điểm nghề.

Balo: 8 viên cực phẩm linh thạch, 10 thẻ đạo cụ đơn được(cấp 5), 6 thẻ đạo cụ đơn được(cấp 3), 5 thẻ thăng cấp(không vượt quá Không Minh Kỳ), gói quà cấp 40(không thể sử dụng).

Nhiệm vụ: chính tuyến [Tiến Thêm Một Bước - giai đoạn 3], phụ tuyến [Nam Nhân Bản Lĩnh – giai đoạn 6], ẩn [Thành Lập Thế Lực - giai đoạn 3].

Bảng kỹ năng xuất hiện thêm các kỹ năng liên quan tới Băng Độn Huyết Kế Giới Hạn làm Chính Nam có chút vui mừng.

Thủ đoạn càng nhiều thì càng tốt a!

Thế nhưng vui mừng thật sự còn ở phía sau.

Tính nhảm thời gian, giờ này cũng đã quá nửa đêm, Chính Nam đóng lại bảng thông tin rồi qua tìm Tú Anh phụ bà bàn bạc thêm để đưa ra một kế hoạch cụ thể đối với Cửu Dương Cáo.

Còn bàn bạc ở đâu, bao giờ xong, bàn bằng miệng hay bằng gì thì không nói chắc được, hắc hắc.

Dùng Bạch Nhãn nhẹ nhàng tránh qua các cô gái tuần đêm, Chính Nam tới trước cửa phòng Tú Anh phụ bà rồi khẽ đẩy cửa.

“Cô nàng này còn không khóa cửa, đứng ý mình a, hắc hắc.”

Rõ ràng là đã được bật đèn xanh, không qua đường nữa thì quá có lỗi với bản thân.

Trong phòng không có gì thú vị ngoài một mỹ nhân đang nằm nghiêng trên giường, quay lưng về phía cửa. Dưới ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng càng làm những đường cong hoàn mỹ kia trở nên mời gọi.

Chính Nam nuốt nước miếng, nhẹ nhàng khóa cửa rồi tiến tới bên cạnh mỹ nhân, cảm giác như cái “hái hoa tặc”, thật cmn kích thích.

Hắn khẽ gọi: “Bảo bối! Anh tới rồi đây.”

Tú Anh phụ bà không có phản ứng gì, giống như ngủ rất say a.

Chính Nam cũng không tin cô nàng này đã ngủ, hẳn là ngại ngủ nên giả ngu chờ hắn chủ động đi.

Lại kêu thêm hai lần, Tú Anh phụ bà vẫn không phản ứng, Chính Nam đành phải dùng hành động cụ thể.

Hắn dùng ngón tay vuốt dọc vành tai Tú Anh phụ bà, ngang qua cái cổ trắng ngần, cuối theo bờ vai xuống cánh tay, rồi dừng lại mân mê những ngón tay ngọc ngà của cô, cảm nhận thân thể cô khẽ run từng cơn.

Tú Anh phụ bà tất nhiên là chưa ngủ, cô chỉ là không dám đối mặt Chính Nam nên không có mở mắt mà thôi. Thế nhưng bị hắn vuốt ve, mân mê, cô lại không kiềm chế được run rẩy. Từng dòng điện theo ngón tay hắn truyền tới toàn thân khiến cô tê dại, trong miệng phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ, trong màn đêm tĩnh lặng lại càng trở nên ma mị.

Chính Nam khước miệng cong lên nụ cười: "Kiếp trước "tài liệu học tập" của Trầm gần 1TB đó a, chẳng lẽ không trị được Hậu!"

Tay hắn vẫn mân mê những đầu ngón tay Tú Anh phụ bà, đầu lại cúi thấp xuống rồi bất thành linh hà hơi vào gáy cô.

Tú Anh phụ bà bị đánh úp bất ngờ, không kịp phòng ngự. Chỉ cảm thấy một luồng điện mạnh gấp trăm lần dòng điện trên tay cô đột nhiên xuất phát từ phần gáy, dùng tốc độ nhanh không tưởng truyền khắp toàn thân khiến cơ bắp cô co thắt lại, da gà không tự chủ được nổi lên khắp nơi, năm ngón tay cô siết chặt lấy tay hắn, hơi thở càng trở nên gấp gáp.

Chính Nam được nước làm tới, hắn lại cúi đầu cắn nhẹ vào vành tai Tú Anh phụ bà, cùng lúc đó cũng không quên chậm rãi dùng hơi thở mình đốt nóng vành tai đang dần trở nên đỏ bừng kia.

Tú Anh phụ bà không nhịn nổi nữa, thật sự đã không nhịn nổi. Cô xoay người lại, vòng tay ôm lấy cổ Chính Nam, ánh mắt mê ly nhìn hắn, thỏ thẻ: “Yêu

em~”

Chính Nam cũng không đói khát vồ vập, dù sao hôm nay còn suýt bị cho “ăn no” không xuống được giường.

Hắn dùng một tay khẽ vuốt ve má Tú Anh phú bà rồi thâm tình nói: “Tú Anh, anh yêu em!” - Tay còn lại đã đặt trên ngọn núi lớn, trên đỉnh núi còn có ngôi nhà nhỏ.

Tú Anh phú bà khẽ ngậm một tiếng, toàn thân đã căng cứng. Yếu hại bị tập kích khiến cô đã không thể làm chủ được ý chí, cô chỉ có thể thờ gáp, nói: “Yêu em đi~”

Chính Nam cúi đầu hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô, hắn muốn giành cho cô lần đầu tiên thật mỹ mãn, thật đáng nhớ nên mọi chuyện sẽ phải diễn ra chậm rãi, kéo dài và đầy đam mê.

Nương theo một tiếng ngậm khẽ nhưng cao vút, tuyên cáo Tân Tinh Bảng để tam, "Tu La" Tú Anh từ nay danh hoa có chủ.

Đời này chỉ vì quân cố ý, kiếp này chỉ vì quân cười!

Băng đi chốc lát, trên bầu trời gió khẽ thổi mây tới che đi ánh trăng, để lại không gian riêng tư cho đôi trẻ trong phòng viết tiếp bản nhạc giao hưởng bất hủ của nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm Nhân Giả Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.